

JAMES POTTER
ÉS A
MORRIGAN-HÁLÓ

G. Norman Lippert
J. K. Rowling világa és karakterei alapján

PROLÓGUS

A hosszú, lapos hajó némán hasította a ködöt, csupán a testének verődő hullámok keltettek zajt. A hajó nyomába nem szegődtek sirályok, a szemek elől eltakart part irányából sem hallatszott vijjogó szavuk. A sűrű ködön még a napfény sem hatolt át. A fagyos csend lepelként nehezedett az ólomszínű tengerre.

Az orrban négy sötét köpenyt és csuklyát viselő alak állt. A szél szakadatlanul tépte, rángatta a ruhákat. Az egyik alak, aki valamivel alacsonyabb és vékonyabb volt a többinél, hirtelen a fejéhez kapta a kezét, nehogy lecsússzon a csuklyája. A tompa fény egy pillanatra megvilágította arcát, melyen fiatalsága ellenére feszült figyelem ült, sötét haját koponyájára lapította a nehéz kámsza.

- Meddig tart az út? – kérdezte, akaratlanul is suttogóra fogva hangját.

- A dagálytól függ – felelte a mellette álló férfi. – Csak szorosan tartsd magadon a köpenyed, James, és ne feledd, amit a mólón mondtam!

A fiatalember, James bólintott, ahogy gondolatban még egyszer átfutott apja instrukcióin. Nem egészen értette, hogyan is működik a dolog, leszámítva, hogy a köpenyek valamiféle bűbájjal vannak átítatva. Elrejtik a viselőjüket a hajó meglehetősen erőteljes, és nem kevésbé titokzatos mágiája elől. Ez volt az egyetlen közlekedési mód az Északi-tenger eme feltérképezetlen régiójában, melyet a szellemhajónak egy átok következtében újra és újra meg kellett tennie üresen, de legalábbis csupán olyan utasokkal, akik viselték a varázsköppönyeget. Ha csak az egyik köpeny is lekerülne viselőjéről, a hajó azon nyomban elsüllyedne, akár egy darab kő, magával rántva minden rajta lévő a tenger feneketlen mélyére.

James hátrapillantott válla fölött, és végignézett a hajó hosszán. Középtájon, valamivel kiemelkedve a köd szürke masszájából, ott állt az apró kormányos kabin. Lámpái sötétben és törötten lengedeztek. Odabent a kormánykerék megállás nélkül forgott szabadon, senki sem irányította. A fedélzet hátborzongatóan nyikorgott, ahogy a hajó a hullámokon bukácsolt. James megrázkódott, aztán inkább ismét előre fordult, és alig várta, hogy az út – vagy, ami azt illeti, az egész küldetés – minél hamarabb véget érjen.

A legnagyobb köpenyes megemelte szakállas állát.

- Ott van – szólt mély hangon.

James hunyorogva nézett el a hajóorr felett. A ködfüggöny mögül egy hatalmas, szögletes alak kezdett kibontakozni, majd lassanként felvette egy óriási, lapos tetejű, mindazonáltal szinte teljesen jellegtelen torony formáját. Alapjai egybefolytak a sziklás kiszögellésekkel és barlangokkal, melyeket folyvást ostromoltak a hullámok. Az Azkaban volt, az egész varázsvilág legszigorúbban őrzött börtöne. James tisztában volt a helyről szóló legendákkal. Egyesek úgy vélték, a börtön nem is egy sziklás szigeten áll, hanem egy varázslat által szabadon lebegő hegytetőn, melyet egyenesen a Himalája csúcsáról törtek le. Mások szerint a börtön igazából nem is az Északi-tengeren volt. Ők úgy vélték, a titokzatos köd valójában azért kell, hogy elrejtse egy portált, ami egy feltérképezhetetlen, feneketlen, földmélyi tóhoz vezet, mely elveszett az időben, és amelyet egy elfelejtett korból megmaradt, szörnyűséges leviatánok őriznek. Olyanról is szólt a fáma, hogy ezeknek a behemótoknak olyan varázslatos pillantásuk van, ami képes hipnotizálni az embereket, akik így önszántukból ugranak bele a szörnyetegek szájába. James nemigen hitt a rémséges tengeri szörnyekről szóló legendákban, de azért biztos, ami biztos, inkább

nem pillantott a tenger mélye felé.

Ahogy a szellemhajó közelebb ért a börtönhöz, mély visszhang csatlakozott a hullámok dörgéséhez: tompa moraj, mely mintha egy vizet gurgulázó kőtorokból szakadt volna fel. Ezen a hangon is túl azonban valami sokkal rosszabb hallatszott – egyfajta éles, fájdalmas rikoltozás, mely a szél erősségétől függően emelkedett és süllyedt.

- Minden rendben – szólta a szakállas a torony csúcsán pislákoló zöld fény irányába biccentve. – Már viszonylag.

- Tudom, hogy érted, Titus – bólintott James apja. Harry Potter a torony felé emelte arcát, és hagyta, hogy bőre a sápadt, zöld fényben fürödjön. Sebhelye most alig látszott kusza hajtincsei alatt. – Titokban mindig meglep, mikor a zöld jelzést látom. Még sosem láttam, hogy a jelzőfény a veszélyre figyelmeztető vörös fényben égne, de ezen a hajón nagyon is el tudom képzelni. Lehet, hogy ez a hely elengedhetetlen, de az biztos, hogy nem túl kellemes.

- Mi ez a *szörnyű* zaj? – kérdezte a negyedik férfi. Amerikai akcentussal beszélt, ami, ahogy egyre idegesebb lett, csak még jobban kihangsúlyozódott. James felpillantott rá, és látta, hogy a férfi keskeny orra kitágult az undortól. Egyik hóna alatt egy széles karimájú kalapot szorongatott, másik kezében pedig egy hosszú, fekete seprút.

- A zaj? – kérdezett vissza Harry, mintha neki eddig fel sem tűnt volna. – Ó, csak a barlangokba betóduló tengervíz. Dagály idején a legrosszabb viharok mennydörgését idézi. Remélem, nem zavarja túlzottan, Mr. Quizling.

Az amerikai hunyorogva összeszorította a száját. Nem felelt Harry kérdésére, de nem is tett fel újabbat. James ennek örült. Ő ugyanis tudta, hogy a zajokat nem egészen a barlangokba beáramló víz okozza, elvégre ez az Azkaban. A hullámok moraja és dörgése mögött, a börtön sziklaalapjának legmélyéről is kihallatszott a dementorárok éles sikolya. A dementorok árnyéklények voltak, az emberi nyomorúságon élősködő paraziták. Valaha ők voltak az Azkaban őrei, de aztán megbízhatatlannak lettek ítélve, mivel utolsó napjain a Sötét Nagyúr, Voldemort oldalára álltak. Ezért réges-régen az Azkaban legmélyebb árkába száműzték őket, ahol örökre bebörtönözve, őrlő éhségtől gyötörve tengetik napjaikat. Fájdalmas, elkínzott rikoltásaiktól végigfutott James hátán a hideg.

- Nem értem, miért nem hoppanálhattunk közvetlenül a börtönbe – szólalt meg újra Quizling, talán egy kicsit hangosabban is a kelleténél. – Ez az egész nevetségesen szakszerűtlen. Nálunk, az Államokban, egyáltalán nem így folynak a dolgok.

- Nem hoppanálhatunk a börtönbe – válaszolta Titus Hardcastle merev türelemmel – ugyanabból az okból kifolyólag, amiért a foglyok sem hoppanálhatnak *ki*. Maga szakszerűtlenségnek hívja, Mr. Quizling, mi biztonságnak.

- A köd az oka, uram – tette hozzá Harry. – Mint arra, gondolom, már rájött, nem természetes képződmény. Ősi, mágikus eredetű, tele különféle rontásokkal és átkokkal. Ha egy közönséges hajó megpróbálna átkelni rajta, az iránytűje megbolondulna, a kormánylapát pedig magát irányítaná. Ha egy boszorkány vagy varázsló megpróbálna dehoppanálni a ködön át, ugyanott bukkanna fel, ahonnan elindult, vagy rosszabb, valahol a tenger mélyén. Ezek talán elavult módszereknek tűnhetnek önnek, Mr. Quizling, de kiválóan működnek. Azkabanból megszökni elméletileg lehetetlen.

- A gyakorlat mást mutat – vonta fel a szemöldökét Quizling. – Vegyük például az amerikai varázslóbörtönöket. Nem egy akad köztük, amelyekből még soha sem szöktek meg. És ehhez nem kellett se földmélyi tó, se szellemhajó, se elátkozott köd.

Hardcastle jelentősegteljesen megfeszítette vállait.

- Majd meglátjuk, ugyanez lesz-e a helyzet ezernégyszáz év múlva is – morogta.

- Már majdnem ott vagyunk – szólt Harry.

Hűvös légáramlat söpört végig a hajón, ahogy közeledtek a torony lábánál tátongó sötét barlanghoz. A hullámverés mennydörgő robaja fojtott dübörgéssé szelídült, ahogy a hajó besiklott a hasadékon belüli nyugodtabb vízre. A falon lévő ősi tartókon lámpások lógtak, melyek alig észrevehetően pislákoltak, miközben a hajó elhaladt mellettük. Egy perccel később kómoló tűnt fel, amit csupán egyetlen fáklya fénye világított meg. Ahogy James hunyorogva jobban megnézte, már azt is ki tudta venni, hogy a fáklyát egy vastag, fekete köpenyt viselő, nagyon sovány varázsló tartja a magasba. A mellkasán keresztbefutó övön jelvény csillogott, és mintha valamiféle fémsisak lett volna a fején.

- Neveket – visszhangzott végig a varázsló rideg hangja a tükörsima víz fölött.

- Potter, Harry és Hardcastle, Titus, aurorok – kiáltotta vissza Harry késedelem nélkül.

- Potter, James és Quizling, Monroe, szemtanú és bíra.

A mólón álló varázsló nem felelt, amit James jó jelnek könyvelt el. A férfi vézna volt, akár egy csontváz, de a fáklyát tartó keze hatalmasnak tűnt. A mogorván megmegránduló állától eltekintve az arcát teljes egészében eltakarta a sisak.

A szellemhajó oldalra fordult, mikor közelebb ért a mólóhoz, majd hangtalanul kikötött kötelek vagy horgony nélkül. Négy utasa némán szállt partra.

- Ő itt Mr. Blunt, az Azkaban fő ügyintézője – mutatta be Harry a mólón ácsorgó varázslót.

- Örvendek – szólt James tétován. Quizling elsétált mellette, menet közben hátralökte köpenye kámszáját, és fejébe nyomta széles karimájú kalapját.

- Mr. Blunt – biccentett mereven, majd olyan váratlanul nyújtotta előre a kezét, mintha le szeretne döfni vele valakit. – Az Amerikai Egyesült Államok üdvözlését hozom.

Blunt szeme lassan Quizling kinyújtott kezére ereszkedett, de nem mutatta jelét, hogy viszonzni szeretné a gesztust. Ehelyett a tekintete lassan ismét feljebb siklott, s ezúttal a férfi bal kezében lévő seprűn állapodott meg.

- Attól tartok, azt be kell szolgáltatnia, és magyarázatot kell adnia az ittlétére, Mr. Quizling – mondta Blunt hűvös udvariassággal. – Minden seprűt, zsupszkuhcst, pálcát és egyéb mágikus kelléket be kell jelenteni, ha a körzetbe hozzák. A torony területén pedig nem megengedett a seprű, uram. Felteszem, nem kell elmagyaráznom, miért.

Quizling leeresztette kezét, majd arcán nyilvánvaló ingerültséggel Harryre pillantott. Mikor látta, hogy onnan nem remélhet támogatást, visszafordult Blunthoz, és száját fagyos mosolyra húzta.

- Persze. Természetesen. Elégé sietek, Mr. Blunt, terveim szerint a látogatást követően azonnal visszatérek a követségre. Bízom benne, hogy biztonságos seprűn repülni ebben a ködben.

Blunt semmitmondóan felvonta a vállát.

- Én nem a „biztonságos” szót használnám, de igen, lehetséges keresztülnavigálni a seprűt a ködön. Most viszont, uram, ha kérhetem...

Blunt előrenyújtotta bal karját, míg jobbájjal még mindig a fáklyát tartotta a magasba. Quizling türelmetlenül felsóhajtott, majd átadta a seprűjét. Blunt a karja mellé fogta azt, egy darabig vizsgálgatta, végül biccentett magának. A móló széle felé fordult, a seprűt a válla fölé lendítette, akár egy dárdát, aztán fürgén kihajította a víz fölé.

- Hé! – töltötte be az alacsony barlangot Quizling kiáltásának visszhangja.

James hegyezte a fülét, hátha meghallja a csobbanást, mikor a seprű a sötét vízbe esik,

de az csak nem jött. Blunt mereven elmosolyodott.

- Semmi gond, Mr. Quizling – nyugtatta a férfit Harry. – A seprűjét biztonságban eltárolják, amíg vissza nem térünk. – Ezután Blunthoz fordulva hozzátette: – Mr. Hardcastle és én kezeskedünk az útítársainkért. A pálcáinkon kívül nincs nálunk más varázstárgy.

Blunt lassan bólintott.

- Akkor erre tessék! A pálcák maradjanak a zsebben, és vigyázzanak, hova lépnek!

James az apja és Titus Hardcastle között indult meg, utóbbival a háta mögött. Érezte a barlang sötét, hűvös nyomását maga körül, így kimondhatatlanul örült, mikor Blunt átvezette a társaságot egy alaposan lezárt ajtón, egy sokkal jobban kivilágított, kanyargós lépcsőre. A repedezett kőfalon lámpások sorakoztak, a lépcsőfokok tükörsimák voltak, és ködpárától csillogtak. A hullámok zúgása még itt is állandó alapzajnak hatott.

Ahogy haladtak felfelé, James fojtott hangon azt kérdezte apjától:

- Ez az egyetlen bevezető út?

Harry hátrapillantott rá, aztán biccentett.

- A tornyot egyetlen bejáráttal tervezték. A falai mindenhol tíz méter vastagok, ablakot sehol nem találsz.

James nagyot nyelt. Hátborzongató klausztofóbia nehezedett a vállára és szorította össze a torkát, ám az apja rámosolygott.

- Ne aggódj! – mondta. – Előbb végzünk, mint képzelnéd, aztán már megyünk is haza, a Marble Arch-ra. Büszke vagyok rád, amiért eljöttél.

James minden lelkesedés nélkül bólintott. Egy hete, mikor először kérdezték meg tőle, nem jönne-e el az Azkabanba, hogy azonosítsa a bűnözőt, akit az apja elfogott, meglehetősen izgalmas kalandnak hangzott a dolog. Albust majd megette a sárga irigység, így hát James, természetesen, azonnal igent mondott. Most viszont, ahogy a keskeny lépcsőn lépdelt egyenesen az Azkaban szívébe, szívesen helyet cserélt volna az öccsével.

A hátán végigfutott a hideg.

- Bárcsak Zane és Ralph is itt lehetnének! – motyogta, remélve, hogy csak az apja hallja. – Elvégre ők is ott voltak New Amsterdamban a Leleplezés éjszakáján. Ugyanannyit láttak ők is, mint én.

- Sajnálom, James – felelte halkán Harry. – Ők még az Államokban vannak. Épp elég nehéz volt elintéznünk, hogy te eljöhess. Ha csak a Mágiaügyi Minisztérium lenne érintett, minden sokkal egyszerűbb volna.

James tudta, az apja hogy érti. A kérdéses fogoly amerikai volt, noha Londonban kapták el. A nemzetközi törvények kimondják, hogy az amerikai varázslóbíróság egy képviselőjének jelen kell lennie a kihallgatásán. Quizling, a fogoly ügyét kapó amerikai bíró nem szívesen ment bele, hogy James velük tartson. Szerencsére a Nagyköveti Kapcsolatok Hivatala formális kérelmet nyújtott be a Nemzetközi Varázrendőrségnek, azt állítva, hogy James tanúvallomása elengedhetetlen a fogoly bűnösségének, avagy ártatlanságának megítéléséhez. Beleegyeztek a kihallgatásba azzal a feltétellel, ha Quizling bíró azonnali hatállyal felfüggesztheti azt, amennyiben úgy tartja, hogy „kliensét” méltánytalan bánásmódban részesítik.

A csapat végül elért egy másik ajtóhoz, mely előtt egy nem túl tágas tér terült el, két oldalán pedig zöldes fénnel ragyogó lámpások lógtak. Maga az ajtó nem kevesebb, mint hat méter magas volt, és a szegecselt, fekete fém meglehetősen nyomasztó hangulatot

árasztott. Amennyire James látta, nyoma sem volt rajta se kilincsnak, se zárnak. Blunt továbbra is fáklyáját a magasba tartva lépdelt oda, a táncoló fáklyaláng csontos árnyékát többszörösére nagyítva festette a baloldali falra.

- Apa - súgta James éber figyelemmel. - Hogyan nyílik? Nem is látok rajta zsanért, vagy vala...

A szó a torkára fagyott, ahogy Blunt megközelítette a titokzatos ajtót, ám nem állt meg, mikor elérte, hanem csak ment tovább. James egy pillanatig attól tartott, az apró varázsló egész egyszerűen nekisétál a hideg vasnak, de ehelyett Blunt fáklyája zölden fellángolt, és teljes egészében beragyogta az ajtót. A szegecsekkel teletűzdelt fém erre hullámszerűen kezdett, mint ahogy a nyári rekkenő hőségben szoktak a dolgok. Amikor a fáklya zöld lángja kihunyott, a hatalmas ajtószárny füstfüggönnyé bomlott szét, ami gyorsan tovaszállt, feltárva egy a távolba vesző, barlangszerű folyosót.

- Ezt nevezem - hajtotta oldalra a fejét Quizling elismerően. - Tehát a vasajtó csak valami káprázat féle?

- Nem egészen - felelte Harry, miközben az Azkaban szívébe tartó Blunt nyomába szegődött. - Az ajtó az volt, aminek látszott. Az igazi káprázat Mr. Blunt mágikus fáklyafénye. Azt az illúziót kelti, hogy átsétálhatunk a szilárd ajtón, így képesek is vagyunk rá.

Quizling kételkedve összevonta a szemöldökét. James gyanította, hogy apja válasza igencsak leegyszerűsített változata az igazságnak, de nem igazán érdekelte a jelenség mögött álló technomancia. *Az egész egy nagy kvantum*, ahogy minden bizonytalán Zane is fogalmazna, ha itt lenne.

Azkaban előcsarnoka meglepően nagy volt. Gigantikus oszlopok nyújtózkodtak a magasba, mind olyan vastag, akár egy-egy több száz éves fa. Az oszlopok tetején ősi vízköpők kuporogtak, arcuk mogorván meredt lefelé, miközben vállukkal a boltíves mennyezet támaszgerendáit tartották. Ezek után a falak csaknem jellegtelenek voltak, néhol csupán durva, repedezett felületet lehetett látni. Már ahol, hiszen James ízlésének kissé túlságosan ritkára hagyták a lámpásokat, hatalmas, sötétén ásító réseket hagyva a környező terem bizonyos szakaszain.

- Miért nincs itt kandalló? - rázkódott össze, és karjait maga köré fonta.

- Mert varázslók vagyunk - felelte Hardcastle halkán. - Számunkra a kandalló nem csak a fényt és meleget jelenti, sokkal inkább egy utazási módot. Mondjam tovább?

- Ó, értem - bólintott James, miután átgondolta a dolgot. - Persze. Ha nincs kandalló, nincs hop-hálózat. Nincs könnyű kiút.

Miközben Blunt továbbvezette őket egy távoli árkádsor felé, James szeme kezdett hozzászokni a félhomályhoz. Kiszúrta még néhány embert a tágas csarnokban, akik hasonló öltözetet viseltek, mint Blunt, de jóval kevesebben voltak, mint arra számított.

- Apa - súgta, és közelebb húzódott az apjához. - Hol van mindenki? Azt hittem, itt nyüzsögnek az örök. Ami azt illeti, hol vannak az ajtók? Ez a hely egyáltalán nem hasonlít egy börtönre.

Harry a fiára pillantott, szeme komolyan csillogott a szemüvege mögött.

- Ahogy mondtam, fiam: csak egy út vezet befelé. Egy út be, és egyetlen kifelé.

- Ez mit akar jelenteni?

Harry válaszra nyitotta a száját, de ebben a pillanatban Blunt balra fordult, be egy alacsony folyosóra. Harry, James, Hardcastle és Quizling követték, aztán hirtelen megtorpantak, mikor egy csupasz kőfallal találták szembe magukat. James pislogott, és

leányékolta szemét a helyiségben uralkodó erőteljes fény ellen. A falakon vastag üveglapok mögött már-már fájdalmas erővel ragyogó fáklyák sorakoztak.

Miközben odalépkedett az üres falhoz, Blunt előhúzta pálcáját. Rákoppintott vele a kőre, mire abból bonyolult mintázatú faragványok serkentek ki, pontosan Blunt varázspálcájának hegye alól. James egy idő után azt is észrevette, hogy a vésetek határozottan egy kis ajtó alakját kezdik felvenni, körülötte megfjethetetlen szimbólumokkal és mintákkal. Aztán az ajtó recsegve-súrlódva kitárult, felfedve a mögötte rejtőző kis, sötét beugrót. Blunt gyorsan az alkóv felé nyújtotta a fáklyáját, mire annak lángja pufogva lengedezni kezdett, mintha hirtelen huzatba került volna. A láng egy utolsó sistergő puffanást hallatott, majd egy zöld villanás kíséretében leugrott a Blunt kezében lévő fáklyáról, be az apró fülkébe. Ott aztán a tűz kavargva egy éles fénnel pislákoló gömb alakját vette fel, majd a kőajtó hangos csattanással rázáródott.

- A belépő lángnak rejtve kell maradnia a fogoly kihallgatása során - közölte Blunt komolyan, amint újra visszafordult a többiekhez. - Attól a pillanattól kezdve, hogy kinyitjuk a cella ajtaját egészen addig, hogy ismét biztonságos nem lesz, ugyanolyan rabok vagyunk itt, mint a bentlakók. Megértették?

A helyiségben mindenki bólintott, kivéve Mr. Quizlinget.

- Hozzákezdhetnék végre? - vont fel inkább a szemöldökét türelmetlenül.

- Megvan a fogoly azonosítási száma? - fordult Blunt Harryhez.

Harry biccentett. Hivatalos papírok cseréltek gazdát, amelyekre Blunt éppen csak egy pillantást vetett, aztán megint a kőfal felé fordult. Ismét megérintette azt pálcájával, mire a szépen faragott kőajtót alkotó vésetek mintha visszabújtak volna a pálca hegyébe, csak hogy aztán újra megjelenjenek, és ezúttal összefonódva egy nagy keretet alkossanak. A keret belsejében három szám volt látható: 0-0-0. Blunt a varázspálcával az első számjegyre bökött.

- Hat - mondta. A nullát alkotó faragványok odébb kúsztak, majd egy díszes hatos formáját vették fel.

- Kettő - szólt Blunt a második nullára koppintva, azután pedig: - Kilenc.

Ezek a számok is megjelentek, és a három számjegy tompán felragyogott egy pillanatra, pulzáló lila fényükkel még a helyiség fehér világítását is elnyomva. Ezután az egész fal elmozdulni látszott. Ismét felhangzott az előbbihez hasonló súrlódás, ám ezúttal olyan erőteljesen, hogy James a talpa alatt és a gyomrában érezte a rezgést, majd a kő oldalra csúszott, és a faragott keret, benne a számokkal, hamarosan eltűnt a szemük elől. Egy pillanattal később egy másik ajtó siklott eléjük, mely vastag volt, vasból készült, és csupán egy apró, rácsos ablak látszott rajta. Az ajtó közepén a 001 számsor izzott éles, lila fénnel. James alig tudta alaposabban szemügyre venni, az ajtó már tovább is állt.

Újabb ajtó következett, mely már valamivel gyorsabban mozgott. Ennek közepére a 002-es számot írták.

James apja kicsit közelebb hajolt hozzá.

- A mi emberünk valahol a tetején lakik, ha jól tudom - szólt halkan.

James szó nélkül bólintott. Az ajtók egyre növekvő sebességgel csusszantak át a kőfal helyén, miközben a súrlódás csaknem sivitássá torzult. A föld mintha átvette volna a hang remegését, és James úgy érezte, mintha még a szemgolyói is vibrálnának az üregükben. Az ajtók hamarosan olyan gyorsan váltották egymást, hogy a közepükön ragyogó számok egyetlen, lila csíkká mosódtak össze. James érezte, hogy az ajtók nem csak oldalra mozognak, hanem egy egészen kicsit lefelé is, mintha a hatalmas torony valamiféle csavar

volna, mely éppen befűrődik Azkaban alapjának a mélyébe.

James várta, hogy az ajtók lassulni kezdjenek, ám ez csak nem történt meg. Legszívesebben megkérdezte volna apjától, milyen mélyre tud menni a cellákkal teli torony, de jól tudta, hogy a férfi valószínűleg úgysem hallaná őt a bömbölő dübörgéstől. Aztán, megdöbbenő hirtelenséggel, a torony fala egyszer csak megállt. Ahogy a kő kőhöz súrlódott, a kattanás olyan fülsüketítő erejű volt, hogy James ösztönösen a füléhez kapta a tenyerét, mire azonban a mozdulat végére ért, már a mozgás és a zaj is véget ért. A csend már-már fülsértő volt az áporodott levegőjű, ragyogóan világos teremben. A szembülső kőfal kellős közepén, mintha csak oda építették volna, ott állt egy utolsó vasajtó, rajta a lila színű 6-2-9 számsorral.

Az ajtó némán tárult ki.

James belesett a mögötte lévő cellába. Meglehetősen apró volt, csaknem olyan széles, mint a jobb oldali fal mellett álló keskeny ágy. James nem látott ablakot az egyébként tökéletesen sima falakon, melyek a cellát alkották. Ahogy az aprócska helyiséget nézte, klausztofóbia egy újabb hulláma söpört végig rajta. A hátsó falnál, egy egyenes hátú fémszéken alacsony férfi ücsörgött. Vékony volt, kopaszodott, orrán pedig kis, keret nélküli szemüveget viselt, ahogy a jelek szerint egy könyvet olvasott. Nem nézett fel.

- Hat-kettő-kilences bentlakó - szólalt meg Blunt sztoikus nyugalommal. - Ratimir Worlickként azonosították, az Egyesült Államok polgára. Idén, augusztus huszadikán tartóztatták le az angliai Peckham városában, harci bájitalok és sötét varázslatok gyártása és árusítása kísérletének vádjával.

Hosszú szünet következett, mialatt a külső teremben állók mind az apró cellában lévő férfit tanulmányozták. Worlick továbbra sem vett róluk tudomást. Szeme óriásinak hatott a szemüveg mögött, miközben a kezében lévő könyvre meredt. Kisvártatva bágyadtan megnyalta egyik ujját, majd lapozott. James a fekete bőrkötésű könyv gerincére pillantott, melyen jól olvashatóan látszott az arany betűkkel kirakott cím: A FEKETE ALKÍMIA HATALMA.

- Gyalázatosak a körülmények - jegyezte meg Quizling laposan. - Követelek egy privát kihallgatást a kliensemmelel, hogy megbizonyosodhassam a mentális állapotáról.

- A mentális állapotával semmi gond - szúrta összeszorított fogai között Hardcastle. - Inkább annak a három aurornak a mentális állapotával törődjön, akik megsérültek az elfogása alatt. Persze, mostanra csak ketten maradtak, akiket kihallgathat, tekintve, hogy Jakob tegnap este meghalt.

- Elég lesz, Titus - utasította őt rendre Harry, noha James érezte, hogy az apja is csak nehezen fogja vissza a dühét. James hallotta, mikor a szülei a Worlick laborján való rajtaütésről beszélgettek. Nem tudott kivenni minden részletet, de ahhoz épp eleget, hogy tudja, a varázsló néhány egészen veszélyes sötét varázslatot kotyvasztott ki, amikhez vagy tucatnyi muglinak kellett áldozatul esnie, hogy meglegyenek a szükséges hozzávalók. A férfi csaknem elmenekült az apja rajtaütése elől, mivel egy vadul burjánzó, porított átkot uszított az aurorokra, hogy lelassítsa őket. Jamesnek fogalma sem volt, mit tehetett az átok, leszámítva, hogy két profi auror szörnyű sérüléseket szenvedett tőle, egyet pedig, Andrea Jakobot, apja egyik legígéretesebb újoncát, meg is ölt.

- Ratimir Worlick - szólította meg Harry hangosan a cellában ülő alacsony férfit. - Tudja, kik vagyunk?

Worlick végre felnézett, ám arca szinte teljesen híján volt a kifejezéseknek. Bagolyszerűen pislogott párat, de nem szólt semmit.

- Önt a mugli és varázsló társadalmak ellen elkövetett bűnökkel vádolják – folytatta Harry. – Valamint azzal gyanúsítják, hogy tagja a Varázslók Egyesült Felszabadítási Frontjának, a Mágiaügyi Minisztérium és tizenkét másik varázsló kormány szerv ismert ellenségének. Ezenkívül bűnrészes lehet egy amerikai szenátor, Charles Hyde Filmore meggyilkolásában is. Ezek a maga ellen felhozott vádak. Kíván élni a jogával, hogy hivatalosan elismerje, avagy tagadja őket?

Worlick úgy pislogott Harry Potterre, mintha az egy különösen érdekes ízeltlábú lenne.

- Erre nem kell válaszolnia, Mr. Worlick – vette át a szót Quizling. – A nevem Monroe Quizling, én vagyok a kinevezett bíró, hogy felügyeljem a tárgyalását. Felteszem, kézhez kapta a hivatalos levelemet. – Mikor elhallgatott, kérdően Mr. Blunt felé fordult, aki egyet bólintott.

Harry megérintette a fia vállát. James érezte az apjában fortyogó harag hevét, ujjbegyei szinte égettek.

- Állítsa fel! – mondta Bluntnak.

Blunt ismét csak biccentett, majd felemelte a pálcáját, és komor hangon beszólt a cellába.

- Álljon fel, és lépjen az ajtóhoz! Tegye a könyvet az ágyra, aztán hagyja lenni a kezét!

Worlick komótosan végigmérte Bluntot, majd felsóhajtott. Becsukta könyvét, és óvatosan letette azt maga mellé a kopott matracra. Egy pillanattal később felállt, és a cellája nyitott ajtajához lépdelt.

- Elég lesz – szólt Blunt, mire Worlick megtorpant.

Harry lehajolt a fiához, majd a hangját lehalkítva azt mondta:

- Tessék, James! Nézd meg jól! Mondd el nekünk az igazat!

James biccentett, és a homlokát ráncolva alaposan szemügyre vette az előtte álló férfit. Worlick alakja az előtér erős fényében fürdött. James hunyorogva próbált visszaemlékezni a varázslóra.

Persze reménytelen kísérlet volt. Ebben már akkor teljesen biztos volt, mikor az apja megkérdezte, eljönne-e vele az Azkabanba, hogy azonosítsa ezt a szörnyű embert, akit hónapokkal korábban láthatott, azon a rémes éjjelen, melyet azóta a *Leleplezés éjszakájának* hívtak. Mindenki emlékezett rá – elvégre az az esemény gyakorlatilag teljesen megváltoztatta a világot –, James számára azonban az egész éjszaka elmosódott: az út a Világok közti világba, unokatestvére, Lucy halála, az utolsó kapu, amely a mugli New York és a varázslók által benépesített New Amsterdam ikervárosába vezetett, ahol aztán Petra Morganstern, húga, Izabella segítségével félrerántotta a leplet, mely egészen addig eltakarta egyiket a másik elől. James olyan alaposan nézte végig emlékeit, amennyire csak tudta, gondosan ügyelve minden apró részletre. Ez a férfi, Worlick, vajon ott volt valahol? Lehetséges volna? Olyan kicsinek és gyengének tűnik. Elképzelhető, hogy ő volt az egyik varázsló, aki végezni akart az apjával? Mindnyájukon csuklya volt, amellyel elfedték az arcukat. Egész egyszerűen nem lehetett benne biztos.

- Én... - kezdte James. Arca különös fintorba futott a koncentrációtól. – Nem is tudom...

- A tanú nem emlékszik a kliensemre – jelentette ki Quizling. – Vegyük jegyzőkönyvbe, hogy...

- Várjon – vágott közbe James. Előrébb hajolt, és hunyorogva méregette az Azkaban szürke talárját viselő, alacsony férfit. A ruha lógott rajta, mellén fekete számok hirdették a rabszámot. A talár uja rövid volt, kilógott alóla a férfi vékony, sápadt alkarja. A rojtos

szövet alatt, a férfi bal karján egy megfakult jel látszott.

- Az a tetoválás – mutatott oda James. – Azt hiszem, azt felismerem.

Quizling szeme összeszűkül.

- Azt mondja, a tetoválást? Egészen biztos benne, fiatalember? Több ezer ember volt jelen a Leleplezés éjszakáján, legtöbbször igencsak távol öntől. Ha az ügyfelem azok között volt, akik állítólag az apjáékat elszállítókon kívántak rajtaütni, ők elég magasan voltak, jóval az utca fényeinek kívül. Nehezen hiszem, hogy látott volna egy tetoválást abból a távolságból, olyan megvilágításban, és még kevésbé, hogy most képes lenne azonosítani.

James a fejét rázva az apjára pillantott.

- Nem, nem akkorról emlékszem rá. Még korábban láttam, mikor megérkeztünk New Amsterdamba. Amikor a Lincoln Zephyren utaztunk. Emlékszel, apa?

Harry biccentett.

- Persze. Megtámadtak bennünket a VEFF tagjai. Alig bírtunk el velük.

- Seprűn ültek – fűzte tovább James, feljebb emelve a hangját. – Köpenyt és maszkot viseltek, mint mindig, de a menetszél hátralökte a talárjuk ujját, fel, a karjukra. Az egyiküknek egy jel volt az alkarján, épp ott, mint neki is. Pont kilógott a ruha alól. Mondja neki, hogy mutassa meg!

- Ne! – szólalt meg Quizling hirtelen. – A fiú nyilvánvalóan kitalálja ezt a történetet, hogy hamisan vádolja Mr. Worlickot. Ha olyan biztos abban, amit látott, írja le nekünk a tetoválást. Ha megegyezik azzal, amit a kliensem is visel, akkor a tanúvallomása talán elfogadható, nem mintha túlságosan sokat jelentene. Sok embernek van tetoválása.

Harry vonakodva bár, de bólintott.

- Jól van, James. Jőmagam nem emlékszem semmiféle tetoválásra arról az estéről, tehát csakis a te emlékezetedben bízhatunk. Le tudod írni az ábrát, amit a támadónk karján láttál?

James lélegzetvisszafojtva törte a fejét. Az emlékeit arról az éjszakáról szinte csak villanásnyi képek jelentették – a Zephyr, amint leugrik a sínről, és végigszáguld egy zsúfolt, New York-i utcán, pálcák végén villanó átkok, szilánkokra törő üveg. Az őket üldöző alakokra koncentrált, akik úgy rajzottak a vonat körül, akár a darazsak. Emlékezett egy fekete seprűnyélbe kapaszkodó sápadt kézre. Akkor alig fordított figyelmet az alkaron lévő jelre.

- Talán fontolóra kéne vennünk az okklumenciát – javasolta halkán Titus. – Végrehajthatnád te magad, Harry.

- Nem elfogadható – jelentette ki Quizling, - Az amerikai varázslóbírószám nem ismeri el a memóriakifejtést, mint érvényes protokollt, ilyen ügy kapcsán.

- Eszembe jutott – szólt James erőteljesen. – Csak egy pillanatra láttam, de... valami szimbólum volt. Mint egy kör, amit középen egy hasíték metsz ketté.

Alig haltak el az utolsó szavak, James szinte a bőrén érezte, ahogy megváltozik a szobában a hangulat. Hátrapillantott, és meglátta, hogy Hardcastle meredten figyeli az apját. Jelentőségteljes pillantást váltottak.

Blunt ismét előrébb lépett.

- Fogoly – szólt nyersen. – Emelje fel a bal karját és húzza hátra a talárja ujját!

Worlick Jamesre meredt, tekintetében szinte jókedv szikrázott. Lassan felemelte a bal karját, mire a ruhaujj magától hátrahullott. A tetoválás tisztán kivehető volt az éles fényben. Egy kört ábrázolt, melyet egy folyamatosan keskenyedő alak vágott ketté. Az alak egyaránt lehetett pálca vagy tör.

- A mágia mérlege – szólt Hardcastle. Hangjában szemernyi meglepettséget sem lehetett kihallani.

- Mit jelent? – vonta össze a szemöldökét James.

- Univerzális jele azoknak, akik hisznek benne, hogy a mágikus egyensúly megköveteli minden varázstalan lény kiirtását – magyarázta Hardcastle komoly hangon. – Könyörtelen gyilkosok. A legrosszabb fajta, hiszen ők nem haragból vagy bosszúból ölnek, hanem a tisztaságról alkotott, kifacsarodott fogalmuk miatt. Nem tartják embernek azokat, akikkel végeznek.

- Most már leereszthetem a karom? – kérdezte Worlick. Először szólalt meg otlétük óta, és Jamest egészen meglepte a hangsúlyából áradó lusta közönyösség. Arckifejezése maga volt a megtettesült unottság, mintha csak egy bosszantó gyerek nyafogását kívánná parodizálni.

- Hát persze, Mr. Worlick – felelte Quizling, majd a többiekhez fordult. – Ez, természetesen, nem jelent semmit. Az efféle tetoválások meglehetősen megszokottak a lázadók egy bizonyos csoportjában. Mr. Worlick bizonyára fiatalabb korában szerezte, azt sem tudván, mit jelképez. Emellett, ez nem szolgál bizonyítékul arra nézve, hogy Mr. Worlick a támadóik közé tartozott.

- Ez igaz – értett egyet Harry. – Elismerem, nem is igazán tűnik annak a harcos típusnak. Mindazonáltal ahhoz elég, hogy bíróság elé vigyük az ügyét. Attól tartok, Mr. Worlick, a közeljövőben nem fogjuk hazaengedni.

Quizling morogva vette tudomásul a döntést.

- Hát legyen, ám privát megbeszélést kívánok folytatni a kliensemmel, hogy tájékoztathassam a rá váró eljárások részleteiről. Ha megbocsátanak...

Quizling ellépett a többiektől, és a nyitott cellaajtóhoz sétált.

- Öt perce van, bíra – szólt Blunt. Quizling nem válaszolt, csak megvárta, míg Worlick utat enged neki, aztán belépett a helyiségbe. A két férfi helyet foglalt a keskeny ágyon, és Quizling behúzta maga után az ajtót, épp csak résnyire hagyva nyitva azt.

- Nagyképű bolond – morgolódtott Hardcastle az orra alatt. – Talán Worlick megspórol nekünk egy kis bajt, és valahogy sikerült megátkozniá őt.

Harry felsóhajtott.

- Nem valószínű, Titus. Próbáljuk profikként intézni ezt az ügyet. Elvégre megkaptuk, amiért jöttük. Szép munka volt, James.

A fiú biccentett.

- Nem igazán voltam biztos a dologban. Az utolsó szalmaszálba kapaszkodtam.

- Néha nem is kell több – felelte az apja.

- De apa... - James szinte suttogóra fogta a hangját. – Az igazat megvallva, nem hiszem, hogy *tényleg* ő volt az, a vonat megtámadásánál. Ő túl alacsony és vékony. Akit én láttam, az nagyobb volt. Ezt még úgy is tudom, hogy köpenyt és csuklyát viselt.

- Tudom, fiam – bólintott Harry. – De ez elég indok, hogy egyelőre itt tartsuk. Hamarosan úgyis sikerül összekapcsolni őt a hálózatukkal, és azokkal, akiknek dolgozik. Egy kis szerencsével még őket is sikerül nyakon csípnünk, és jó sokáig az Azkaban vendégszeretetét élvezhetik majd. És ezt neked köszönhetjük.

James felvonta a vállát. Úgy gondolta, nem csinált semmi különöset, főleg nehezett, de remélte, hogy az apjának igaza lesz. Worlick egészen biztosan gonosz, habár nem kimondottan úgy, ahogy arra James számított. A vad düh és bosszúvágy helyett inkább valamiféle hűvös, már-már beteges gyűlölet lengte körül a férfit. Olyan varázsló volt,

James ebben nem kételkedett, aki semmiféle büntudatot vagy megbánást nem érzett tettei miatt. Ha lehetősége lenne, újra megtenné, akár még rosszabbat is. Szerencsére elkapták és börtönbe zárták. És ez egyelőre így is marad.

A cellaajtó kisvártatva újra kinyílt, és a köpenyét meg a bírákalapját igazgató Quizling lépett ki rajta. Mögötte Worlick a priccsen hevert a nyitott alkimista könyvvvel a mellén, és csak a lábát lehetett látni belőle. A férfi közönyössége egyenesen hátborzongató volt.

- Végzett? – kérdezte Harry.

Quizling komoly képpel biccentett, majd céltudatos léptekkel elsétált James és a többiek mellett, a jóval sötétebb külső csarnok irányába.

- Úgy látszik, végeztünk – jegyezte meg Hardcastle.

Blunt bólintott, aztán pálcájával a cella ajtaja felé bökött, mire az nagy csattanással bevágódott. Az ajtó és a sziklafal szinte azonnal megindult vissza, ahonnan jött, és ismét felhangzott a torony mennydörgő robajlása. Egy pillanattal később a köröző ajtók ismét megálltak, és újfent a vésetekkel díszített fal előtt álltak. Blunt megkocogtatta a követ a pálcája hegyével, előhívva a kis kőajtót, amely a belépő lángot őrizte. A varázsló visszahívta a lángot a fáklyájára, majd visszavezette Jamest, Harryt és Hardcastle-t a főcsarnokba, ahol Quizling már türelmetlenül várt rájuk.

Senki nem szólt, míg a girbegurba lépcsőn lépdeltek lefelé. James megint az apja előtt ment, Hardcastle pedig a sereghajtó szerepét vállalta magára. Quizling elől ment, Blunt mellett, és láthatóan magában fortyogva szeretett volna már a dolgára menni.

A barlangban nyomát sem látták a szellemhajónak, csak a kivilágított bóják ringatóztak némán a sötétben, éles tükörképeket mázolván a tintafekete vízre.

- A komp hamarosan visszatér – nyugtatta meg őket Blunt. – Mr. Quizling, addig visszaadom önnek a seprűjét.

Harry Quizlinghez fordult a sötétben.

- Felteszem, tájékoztatja a nagykövetséget a látogatásunk eredményéről. Ugye nem kell számítanunk Worlick tárgyalásának megzavarására?

Quizling nem nézett Harryre, és még csak nem is válaszolt. A sötét vízre meredt, és várta a seprűje visszatértét. Blunt a móló szélén állt, a pálcáját és a belépő fáklyát egyaránt a magasba emelve. Egyetlen, zöld szikrát lőtt a barlang távolba vesző mennyezete felé, mely mozgó árnyékokat festett a sztalaktitok közé.

- Mr. Quizling? – vont össze a szemöldökét Harry. – Minden rendben?

Quizling továbbra sem felelt. A sötétségbe vesző távolból hosszú árnyék indult meg a móló irányába, melyet aztán Blunt ügyesen elkapott. Természetesen Quizling seprűje volt az. Blunt Quizlinghez fordult, és átnyújtotta azt neki, mire a bíra karja előre lendült, és átvette.

James tüdejében bennrekedt a levegő. Ahogy Quizling előre nyúlt, a talárja ujja hátrahullott, láthatóvá téve a férfi alkarját. Bőrén sötét tetoválás éktelenkedett. A mágia mérlege, épp olyan, mint amelyet James pár perce Worlick karján is látott.

- Apa! – kiáltott fel James, és a pálcája után kapott, ám Quizling túl gyors volt. Mikor megpördült, markában már ott szorongatta a saját pálcáját, és vörös fénysugarat küldött Hardcastle irányába, aki a legközelebb állt hozzá. Hardcastle az utolsó pillanatban lebukott, az átok azonban így is megperzselte a köpenyét, olyan közel száguldott el mellette. Egy másodperccel később már Harry és Hardcastle is előkapta pálcáját és tüzelt. Vörös fénysugarak hasítottak a barlang sötétjébe, de Quizlingnek már nyoma sem volt. A víz furcsán felerősítve szállította hozzájuk a seprű suhanását, a férfi köpenyének lobogását

és az eszelős nevetést.

- A fenébe! – csattant fel Hardcastle dühösen. – Ez megbolondult.

Harry a fejét rázva dugta zsebre a pálcáját.

- Nem bolondult meg – mondta. – Megszökött.

- De hát Quizling nem egy fogoly – ellenkezett Blunt rideg szemöldökráncolással.

- James egy pillanattal korábban vette észre, mint én – ingatta tovább a fejét Harry. – Rajta volt a tetoválás, ugyanaz, mint Worlick karján, márpedig Quizlingnek nem volt tetoválása, mikor idejöttünk.

James, habár egyetlen árva búbájt sem lőtt ki, elszántan szorongatta a pálcáját.

- De akkor hogy került rá? Egész idő alatt összejátszott Worlickkal?

- Nem – felelte Harry, majd Blunthoz fordult. – Nem játszanak össze, és az az ember nem Quizling volt. Annak, aki most szökött meg, azért volt ugyanolyan tetoválása, mint Worlicknak, mert ő volt Worlick. Mr. Blunt, bízom benne, hogy tartanak itt valahol néhány seprűt vészhelyzet esetére...

- Igen, tartunk, Mr. Potter – sietett a válasszal Blunt. – Itt tartjuk őket, a barlangban.

- Szükségünk lesz kettőre – mondta Harry. – James, te bemész Mr. Blunttal. Nézzétek meg, mit találtak Worlick cellájában! Remélhetőleg Mr. Quizling még életben van. Ha igen, együtt visszamentek a komppal a szárazföldre, megértted?

James kihúzta magát, és határozottan bólintott.

- Igenis, úgy lesz.

Időközben Mr. Blunt magához hívott még két seprűt, melyek meg is érkeztek a sötétből. Harry és Hardcastle elkapott egyet-egyét, egy másodperccel később pedig már a levegőben voltak, és megkezdtek az üldözést.

- A szárazföldi mólónál találkozunk! – kiáltotta vissza James apja. – Légy óvatos, James!

Ahogy az apja és Hardcastle gyorsítottak, versenyt repülve a sötét vízen száguldó tükörcépekkel, James utánuk kiabált.

- Az leszek! Ne hagyjátok meglógni, apa!

De addigra már eltűntek szem elől, és nem maradt más utánuk csak a hideg csend, és James növekvő aggodalma.

Mikor Blunt újra kinyitotta a 629-es számú cella ajtaját, az odabent talált kép semmit sem változott. Az ágyon még mindig ott feküdt hátán az előbbi alak, és még mindig csak a lába látszott, arcát eltakarta a mellkasán nyugvó nyitott, fekete könyv. Blunt óvatosan, pálcáját előre szegezve lépett közelebb, hogy szemügyre vegye a foglyot, aztán fojtott káromkodás kíséretében lejjebb eresztette a varázspálcát.

Az odakintről leskelődő James tétován azt kérdezte:

- Tényleg... Quizling az?

Blunt bólintott. Előre hajolt, ezzel egy pillanatra kikerült James látóteréből, majd fehér villanás látszott, mire a fekvő alak összerezzen és elejtette a könyvet.

- Mi az?! – kiáltotta egy hang. – Ezt nem teheti! Én egy bíra vagyok! Én...

- Nyugalom, Mr. Quizling – szólt rá Blunt. – Elkábították, noha nemigen kéne

meglepnie. Egy-két perc és jobban lesz.

Quizling, hátát szilárdan a kőfalnak vetve, ülő helyzetbe tornázta magát.

- Követelem, hogy árulják el, ki tette ezt velem! Ki hagyta jóvá...

- Senki sem hagyta jóvá - vágott közbe Blunt. Még utoljára végigmérte a varázslót, aztán sarkon fordult, és kisétált az előtérbe. - Talán érdekelheti, hogy ez a drágalátos „kliense” műve. Személyazonosságot cserélt magával, feltehetően százfűlé-főzet segítségével véve fel a maga alakját, noha el nem tudom képzelni, hogyan juthatott hozzá e falak között.

Quizling még akkor is pufogott, mikor Blunt nyomában ő is kilépett a cellából.

- Egészen biztos vagyok benne, hogy létezik ésszerű magyarázat a történetekre. - Elhallgatott, és összehúzott szemét Bluntra szegezte. - Nyilván nem gyanúsítanak azzal, hogy esetleg bármilyen módon asszisztáltam volna Mr. Worlicknak, ugye? Nem hiszik, hogy én csempészttem be valamilyen bájitalt a számára.

Blunt megtorpant, ám nem fordult meg, csak felsóhajtott.

- Nem, uram. Nem hiszem, hogy képes lett volna ilyesmire.

- Mérget vehet rá, hogy nem - bólogatott Quizling határozottan. - Én az Egyesült Államok Varázslóbíróságának bírója vagyok. Jelszavaim az igazság és az objektivitás. Én...

- Felteszem, szüksége lesz egy új köpenyre a komphoz - szólt Blunt menet közben. - A kliense magával vitte a ruháit is.

Quizling megtorpant és végignézett magán. Még csak most tűnt fel neki, hogy már nem a komphoz kapott köpenyt, valamint a hivatalos bíratalárt és kalapot viseli. Arca elgyötört fintorba futott, aztán Jamesre pillantott.

- Felteszem, az apád és a túlfejlett grizzly kollegája Mr. Worlick nyomába eredtek.

- El is fogják kapni - biccentett James. - Ők a legjobbak.

Quizling bólintott, szemöldökét azonban továbbra is összevonta.

- Akkor nincs miért aggódnunk, ugyebár. Gyere, fiam! Hagyjuk magunk mögött ezt a szörnyű helyet!

A szellemhajó nem sokkal azután kötött ki, hogy James, Quizling és Blunt visszaértek a mólóra. Miközben Quizling feltessékelte Jamest a fedélzetre, Blunt kimért pillantást váltott Jamesszel.

- Legyen óvatos, Mr. Potter! - szólt jelentőségteljesen. - Egy gyilkos van szabadlábon, feltéve, hogy az apja és Mr. Hardcastle még nem találták meg.

- Én nem aggódnék a helyében, Mr. Blunt - felelte Quizling. - Én vagyok Mr. Worlick bírója. Ha összefutnánk, minden bizonnyal rájönne, hogy segíteni jöttem. Nem fog bántódásunk esni.

Blunt a barlang mennyezete felé pillantott, mintha csak egy szemforgatást akarna elleplezni. James biccentett.

- Köszönöm, uram - mondta, miközben felmászott a szellemhajó fedélzetére. - Óvatosak leszünk.

Egy pillanattal később a szellemhajó némán elsodródott a mólótól, apró hullámokat verve csupán a tükörsima vízen. Blunt a fáklyáját magasba emelve figyelte őket, míg a hajó ki nem siklott a barlang száján, az azon túl hömpölygő ködbe. Ahogy a csónak nyílt vízre ért, és maga mögött hagyta az égbenyúló tornyot, James hátrafordult, és felnézett rá. Az Azkaban csúcsán többé nem a zöld fény világott. Most a jelzőtűz vörösen izzott, veszélyt jelzett. Azkaban biztonságán rést ütöttek; egy rab megszökött. Amíg Blunt nem említette, Jamesnek eszébe sem jutott, hogy esetleg belefuthatnak a szökevény eszelősbe, mielőtt az apja és Titus Hardcastle elcsíphetnék. Gondolatban figyelmeztette magát, hogy legyen résen, köpenyének zsebében szoroson markolta palcáját.

A tomboló szél baljóslatúan füttyült a szellemhajó ősőreg vitorlái körül. A törzs alatt érdes hullámok keltek, melyek aztán a hajónak csapódva hűvös vízpermetté robbantak. James aggodalmasan figyelte a távot, alig várta, hogy végre kijussanak a ködből, minél távolabb az Azkabant körbelengő régi mágiától.

- Az apád és a barátja – szólalt meg nagy sokára Quizling – jók abban, amit csinálnak, igaz?

James összevont szemöldökkel pillantott hátra a férfira.

- Igen. Az apám a főauror, Titus Hardcastle pedig a legjobb embere. Mit gondol, más különben hogy kapták volna el eleve azt a szörnyű Worlickot?

Quizling biccentett, majd semmitmondóan felvonta a vállát.

- Gondolom, igazad lehet. Mindazonáltal a módszereik hagynak kívánnivalót maguk után, nem úgy véled? Hagyták, hogy a társaik megsérüljenek, sőt, meghaljanak, csak hogy elkapjanak egy olyan, relatíve ártalmatlan embert, mint Mr. Worlick. Azért ez elég extrém húzás, ha engem kérdezel.

- Persze – hagyta rá James, immár újra a szürke hullámokat pásztázva. – Nem mintha valaki kérdezte volna.

Quizling elmosolyodott, majd könnyedén felnevetett.

- Szörnyű embernek tartasz, igaz?

James nem felelt. Továbbra is a ködre meredt, és türelmetlenül várta, mikor tisztul már ki az idő. Csodálatos, nyári nap volt, mielőtt beúsztak volna az Északi-tenger ködébe. Remélte, hogy még mindig ez a helyzet. Remélte, hogy ragyogni fog a nap, és az apja meg Titus Hardcastle már a parton fogják várni őket, Worlick pedig ismét őrizetben lesz.

- Nem kell válaszolnod – folytatta Quizling. – Rá van írva az arcodra, James. Úgy gondolod, majdnem olyan rossz vagyok, mint akit képviselek, Mr. Worlick. Azonban hadd tegyek fel egy kérdést, fiam! Tényleg azt hiszed, hogy a dolgok mindig fehérek és feketék, ahogy az apád beállítja? Elárulom neked, hogy nem. Sőt, elárulom, hogy Mr. Worlick sem az a rémséges gazfickó, akinek hiszed.

James szívből kívánta, hogy bárcsak befogná végre a bíra.

- Ezt a Wizengamot feladata eldönteni – felelte anélkül, hogy a férfira nézett volna. – Csak várjunk, és kiderül.

- Néhányan egyáltalán nem tartják Mr. Worlickot gazfickónak. Néhányan, habár ez bizonyára meglep, egészen másnak nevezik... hősnek.

James gerince mentén végigfutott a hideg. Quizling felé fordult, aki még mindig rá mosolygott. Vidám mosoly volt, halvány, csaknem közönyös. James addig a pillanatig nem is látta Quizlinget mosolyogni.

- Dunsztom sincs, kik lehetnek azok, akik hősnek tartják Worlickot – mondta. – De azt tudom, milyen egy hős. Mint az apám.

- Á, igen, a Nagy Harry Potter – bólogatott Quizling, és mosolya tovább szélesedett. – Igazán kár, hogy végül a történelem rossz oldalát választotta. Figyelemreméltó férfiú. Sajnálatos dolog látni, miként... *pazarolja el* a tehetségét.

James kihúzta pálcáját a zsebéből. Nem kimondotta azért, hogy Quizlingre fogja, mindössze meg akarta mutatni a varázslónak, hogy tudja, James nagyon komolyan gondolta, amit mondott. Quizling azonban mintha csak erre várt volna, keze előre vágódott, és egy pillanattal később kicsavarta a varázspálcát James markából. Quizling mosolyogva nézegette a szerzeményét, míg James tágra nyílt szemekkel hátrált el tőle.

A férfi mosolya aztán váratlanul semmivé lett.

- Sajnálom, James. Beláthatod, hogy szükségem volt egy pálcára. Remélem, nem bánod.

James tovább hátrált, és közben akaratlanul is feltűnt neki, hogy Quizling hangja most mintha valamivel másabb lett volna. Valahogy sokkal magasabban, reszelősebben csengett. Fagyos szél söpört végig a szellemhajón, köpenyeik a lábuk körül csapkodtak.

- Maga... maga nem Quizling – nyögte James, mikor letaglózta a felismerés.

- Okos fiú – szólt a férfi James pálcáját fényesítgetve. Most már az arca is változni kezdett. A csuklya alatt dúsabb lett a szemöldök, a hajvonal visszahúzódott és meggyérült, a hegyes orr rövidebb lett és belapult, a vékony ajkak pedig húsosabbakká, malacszerűvé váltak. A James előtt álló alak néhány másodperc alatt átváltozott Quizlingből Worlickká.

- Lenyűgöz téged az eszességem – mondta Worlick. – Pedig nem kéne. Ami számodra zsenialitás, számomra csupán józan, paraszti ész. Valóban százfűlé-főzetet használtam, hogy felvegyem a bírám külsejét, azonban ahelyett, hogy rögtön helyet cseréltem volna vele, imperizáltam, a saját pálcájával létrehoztam karján a tetoválásom másolatát, aztán kiküldtem, hogy tegyen úgy, mintha én lennék. Úgy terveztem, hogy elvigye az apádat és a pajtását egy jó kis seprűs üldözésre. Aztán a szegény, balek Mr. Quizling álcája mögé bújva egyszerűen csak kísértél a saját börtöncellámból, ráadásul maga az őr kíséretében. Te talán zsenialitásnak hívod. Én egyszerű problémamegoldásnak.

- Én gyáva alattomoságnak hívom – köpte James. Háta a hajó korlátjának ütközött.

Quizling vállat vont, majd végigmutatott a fiún.

- Ami igaz az apádra, ugyanúgy igaz rád is, fiam – szólt, a saját pálcája fölül meredve Jamesre. – Ahogy az apád, te is a történelem rossz oldalát választottad. Akiket most rágalmaztok, hamarosan hatalmas erő birtokosai lesznek. Akkor áll be a valódi egyensúly, ha a varázslóvér gyökerestől kiirtja az alsóbbrendű fajokat. Mikor eljön ez az idő, nem csak, hogy meglesz a hatalmunk... - Jamesre fogta a pálcát, és fejét kissé oldalra döntötte. – Akkor már a szándék is a birtokunkban lesz... *hogyan használjuk.*

James nem tudta, mitévő legyen. Worlick a saját pálcájával akarja megölni. Tekintete végigsöpört a fedélzeten, hátha észrevesz valamiféle fegyvert, ám nem járt sikerrel. Aztán hirtelen az eszébe jutott egy ötlet.

- Lehet, hogy rendelkezik a hatalommal – kiáltotta James. Kihúzta magát, állát előre vetette. – De hadd kérdezzek valamit, mielőtt használná!

Worlick az égre emelte a szemét.

- Kérdezz csak, kölyök!

- Mondja – szólt James, miközben kitérte a fekete, külső köpenyét és hagyta, hogy belekapjon a szél -, tud úszni?

A köpeny feldagadt a szélről, majd elröppent, és úgy siklott a hullámok fölé, akár egy papírsárkány. Azonnal megszólalt egy harang. James a szellemhajó kormányosfülkéjére

kapta a pillantását. A kis építmény falára szerelt patinás rézharang tisztán csengve jelezte a veszélyt. A hajó mély morajlással előre dőlt, és miközben megindult az ólomszínű víz felé, a hullámok már egészen a vitorlákgig csaptak.

- Te idióta! – kiáltotta Worlick. Nem tudta levenni tekintetét a hullámokról, melyek lassan teljesen bekebelezték hajójuk orrát. – Mindkettőnket megölsz!

James nem válaszolt. Oldalra vetette magát, majd a tat felé iramodott, be a kormányos kabin mögé. A fedélzet egyre meredekebb lett, ahogy a szellemhajó a mélység felé vette az irányt. A kormányosfülke hátsó falához korhadt létra volt erősítve. James gyorsan felmászott, és a fülke lapos tetejéhez lapult.

Odalent Worlick mintha megfeledkezett volna róla, a korlátba kapaszkodva igyekezett menteni az életét, minél hátrébb mászni az orr résztől, mely egyre mélyebbre süllyedt a hullámok közé.

Váratlanul egy langyos szellőkés söpört végig Jamesen. Ő felnézett, és meglepve látta, hogy a hullámokon napfény szikrázik, a víz fölött pedig sirályok köröznek. A madarak mögött, ugyan még mindig csak halványan, de a távolban ott látszott a part. James még a kikötő mólóját is ki tudta venni. Talán képes volna elúszni odáig.

A szellemhajó meg-megremegett, ahogy a tengervíz elöntötte a belsejét, és tovább húzta lefelé. Mostanra már csaknem félig a víz alatt volt a törzs, és nagyon gyorsan süllyedt tovább. A hajó oldalra billent, azzal fenyegetve Jamest, hogy lecsúszik a kabin tetejéről, be a vízbe.

Hirtelen különös zaj töltötte be a levegőt. Olyan átható és hangos volt, hogy James először azt hitte, távoli mennydörgést sodort feléje a szél. Továbbra is a szellemhajó tetejébe kapaszkodva körbekémlt, és amit látott, attól meghűlt ereiben a vér.

Szürke forgószél bukdácsolt a süllyedő hajó irányába. Alja a hullámok felszínét nyaldosta, habos hegeket hagyva maga után. Csakhamar a szellemhajó fölé tornyosult, elfedve azt vonagló árnyékával. A szél ereje és a felkavart vízpermet csípte James szemét. Attól tartott, a forgószél mindjárt magába nyeli a szellemhajót, felkapja azt a vízből és fogpiszkáló méretű darabokra aprítja rémséges erejével, azonban a víztölcsér megkerülte a hajót, megforgatta azt néhányszor, majd lassulni kezdett. Mikor a forgószél köde felszállt, egy nő bukkant fel a helyén. James látta őt a hullámok között állni, és képtelen volt bármiféle hangot kipréselni a torkán.

- Szervusz, James! – üdvözölte a nő. – Látom, jó kis pácba keverted magad.

Judith volt, a Tó úrnője. A fiúra mosolygott, majd megrázta a fejét, és haját hátravetette. Furcsamód, mintha egyáltalán nem is lett volna vizes.

- Szívesen segítenék, de egy kicsit sietek. Köszönöm, hogy eddig Mr. Worlickkal tartottál. Azt hiszem, hamarosan találkozunk.

A szellemhajó megkínzott nyögést hallatott, a víz bugyogva bukott át a kormányosfülke tetejének peremén, de a Tó úrnője csak nevetett. Előre nyúlt, mire karjai vízcsápokká alakultak, és a hullámok fölött Worlickhoz kígyóztak, aki a felemelkedett tatrészen húzta meg magát. Egy pillanattal és egy gurgulázó sikoltással később a férfit elnyelte Judith szörnyűséges ölelése. Magához húzta a varázslót, aztán megfordult, hogy távozzon. A forgószél ismét feltámadt körülötte, a tenger tajtékot vetett, Jamest hűvös, ködös szél borította be. Lebucskázott, érezte, ahogy a szellemhajó eltűnik alóla, aztán csak arra eszmélt, hogy körbeveszi az Északi-tenger hideg sötétje.

Néhány pillanattal később pálcátlanul, elázva és teljesen elveszve áttörte a vízfelszínt. A forgószélnek nyoma sem volt, ahogy a Tó úrnőjének és kegyeltjének, Ratimir Worlicknak

sem.

James hangosan káromkodva belecsapott öklével a vízbe.

Egy perc múlva, mivel úgysem tehetett mást, felfeküdt a vízre, és úszni kezdett a part irányába. Még félúton sem járt, mikor az apja és Titus Hardcastle rátaláltak seprűjükön. Addigra a nap lemenőben volt, az égen alacsonyan szálló felhők gyülekeztek, és a nap hivatalosan is bevonult James legszörnyűbbjei közé.

A lövés szinte halknak tűnt a zsúfolt sikátorban. Nem volt több, mintha kettétörték volna egy hosszú fapálcát, vagy egy darab téglá belepottyant volna egy pocsolóba. A hang – az a tompa, visszhangtalan pukkanás – alig hatolt el William agyáig, míg az előtte álló férfi lassan le nem eresztette, majd el nem ejtette a sétabotját, aztán térdre nem rogyott. A szörnyen öreg alak arcán nem meglepetés ült, hanem sértett döbbenet. Kinyitotta a száját, vontatott, remegő lélegzetet vett, ám mielőtt megszólalhatott volna, szemében kihuny az élet. Holtan zuhant előre, a macskakövekre.

Valamivel mögötte, apró markában még mindig a pisztolyt szorongatva, egy fiatal nő állt. Arca holtsápadt volt, de higgadt.

- Frederickáért – szólt elhalón a halott férfihoz. – A vőlegényétől, Williamtól. És tőlem, a húgától, Helentől.

A pisztoly fekete csövéből füst szállt fel, míg Helen remegve le nem engedte azt.

William egészen biztos volt benne, hogy meghal, csatlakozik szeretett Frederickájához a túlvilágon, és már alig várta azt a másik, örök életet. Ehelyett most Fredericka gyilkosa holtan hevert a szeméthegek között; egyetlen, váratlan fegyverlövésnek esett áldozatául. A gazember, Magnussen, talán tényleg hatalmas erejű volt egykor – talán még természetfeletti, titokzatos erőknek is birtokában lehetett –, ám ahhoz nem volt elég erős, hogy megakadályozza, hogy egy láthatatlan golyó áttaszítsa őt a következő életbe. Megérdemelt büntetésének karjaiba.

William odabotorkált a halotthoz, s közben alig bírta felfogni, hogy vége. Helen egy pillanattal később csatlakozott hozzá, a pisztolyt reszkető kézzel a kötény zsebébe tuszkolta.

Három fiatal férfi bukkant fel a sikátor szájában, közvetlenül Helen nyomában lépkedve. Mikor William meglátta őket, egy röpke pillanatra fontolóra vette, hogy karon ragadja Helent és elfut vele. Elvégre a sikátor bűncselekmény helyszíne. Mindketten a hempsteadi börtönbe kerülnének életük hátralévő részére. Mégis, valami azt súgta Williamnek, hogy a fiúkat nem igazán lepték meg a történetek, és eszük ágában sincs csendőrt hívni, se gyilkost kiáltani.

- Ezek a fiúk azt mondják, ellopt tőlük valamit – szólt Helen halkán. – Idáig követték annak reményében, hogy visszaszereznek. Nem hinném, hogy elárulnak minket, csak a holmijukat akarják visszakapni.

William felnézett rájuk. A legelől álló, rendetlen, sötét hajú, tizennégy éves forma fiú komoly arccal bólintott. Mögötte egy nagyobb fiú ácsorgott, szögletes arcán feszült komorság ült. A harmadik sovány volt, szőke, és tágra nyílt szemmel meredt a holttestre.

William letérdelt Magnussen mellé. A férfi szörnyűsége sétapálcája egy közeli pocsolyában hevert. A gunyoros vízköpőarcot formáló markolat vasból készült. Magnussen ezt a botot használta, hogy végrehajtsa azokat a kimondhatatlan bűbájokat. William felvette azt, és habár a súlyát is gyűlölte, meg kellett törnie – muszáj volt megtörnie – a hatalmát. Két markába fogta a botot, megemelte, majd egy határozott mozdulattal kettétörte azt a térdén. A fából készült felét elhajította, ám a fémrészt még forgatta kicsit a tenyerén, és alaposabban is szemügyre vette. Rettenetesen ronda volt, a rémfej baljóslatúan vicsorgott rá. William tekintete ismét a halottra siklott. Magnussen csuklójához egy zsinóros bársonyszák volt odakötve. Rábökött.

- A lopott holmitok elfér egy bársonzacskóban?

- Lehet – felelte a fiúk vezetője. Előrébb lépett, még hezitált egy kicsit, aztán fél térdre ereszkedett. Leoldotta a zsákot a halott ember kezéről, ami aztán tompa puffanással hullott vissza az utca kövére.

- Ti hárman... - kezdte William. - Ti olyanok vagytok, mint ő, igaz? - intett ismét a holttest felé azzal a kezével, melyben még mindig ott volt a törött bot feje.

Az elől álló megrázta a fejét, azonban a nagyobbik fiú volt az, aki válaszolt.

- Sajnáljuk, ami Frederickával történt – szólt komolyan, összetéveszthetetlen, brit akcentussal. - Ez a férfi lehet, hogy a mi világunkból származik... de nem vagyunk olyanok, mint ő.

William néhány másodpercig némán, égő arccal méregette a fiúkat. Tudtak az ő szegény, elveszített Frederickájáról.

- Nem tudom, mi van abban a bársonyszákban – szólt William határozottan. - És nem is akarom tudni. Ezzel vége. Ti mentek a saját utatokon, mi is a miénken. Megegyeztünk?

Mindhárman bólintottak, aztán lassan elhátráltak, végül pedig sarkon fordultak, kiszaladtak a sikátorból, és magukkal vitték a titokzatos bársonyszákot.

Mikor William végre felegyenesedett, Helen nekidőlt. A férfi átkarolta őt a bal karjával, a nő pedig végképp eleresztette magát, és remegni kezdett. William érezte a pisztoly súlyos forróságát a nő kötényében.

Még csak most először merült föl benne a kérdés, hogy Helen vajon hogyan került a sikátorba. A családjával élt, a kikötő túlsó végében, több mint tizenöt háztömbnyire onnan, ahol most álltak. Ráadásul az éjszaka közepe volt. William hetekig táborozott a sikátorban, remélvén, hogy sikerül elcsípnie Magnussent, mikor – és *ha* – visszatér szegény Fredericka halálának színhelyére. Csodával határos módon a férfi *tényleg* visszatért, sőt, úgy járt-kelt, mintha az övé volna az egész utca, ha nem az egész istenverte világ. William azt hitte, mindenre készen áll, de az alak ördögi, túlvilági erejére nem lehetett felkészülni.

Helennek mégis sikerült. Ő nem pocskolta szavakra az időt, hidegvérrel végzett a férfival.

De vajon honnan tudhatta? Hogyan érkezhett épp a megfelelő pillanatban, fegyverrel a kezében, hogy megölje a férfit, aki a nővére haláláért felelős? Nem kis rejtély volt ez. Per pillanat azonban nem volt idő megbeszélni a dolgokat.

William bevonszolta Magnussen testét az árnyékba, és beborította szeméttel. Úgy gondolta, majd később visszatér, hogy megszabaduljon a holttesttől. Szerencsére a folyópart alig néhány tömbnyire volt, egy lejtő alján. A rakpart kihalt ez idő tájt. Másnap talán rátalálnak a gyilkos hullájára, amint a koszos folyóban sodródik az árral, talán nem. Williamet nem igazán izgatta.

Némán hazakísérte Helent. Egyikük sem szólalt meg, noha a kimondatlan kérdések ott függtek közöttük. Most azonban csak az számított, hogy vége van. Igazság szolgáltatott – legalábbis az igazságnak egy elemi fajtája, mely számukra a leginkább elérhető volt. Bárki vagy bármi volt is az a szörnyű vénember, már halott. Bosszút álltak Frederickáért.

Ezzel már nem hozhatják vissza, sőt, ezután mindkettejüknek örökké együtt kell élniük a tudattal, hogy egy élet szárad a lelkükön, de egyelőre William úgy vélte, képes elviselni.

Remélte, Helen is.

William szűk egy évvel később vette el Helent. A jegyesség rövid, ám intenzív volt, azon a végzetes éjszakán történtek kovácsolták össze őket. Megtanulták a réges-régi igazságot: egy közös titok az egyik legerősebb kapcsolat, márpedig az ő titkuk valóban szörnyű volt. Mindketten elvesztettek valakit, aki kedves volt számukra, és mindketten részesei voltak, mikor megbosszulták ezt a szerettüket. William sosem bánta meg a történeteket, ám tudta, hogy Helen a szíve legmélyén igen. Elvégre az ő kezében volt a pisztoly, ő oltotta ki egy ember életét. William azt kívánta, bárcsak az ő ujjá húzta volna meg a ravaszt, csak hogy osztozhasson Helennel a felelősségen. Ő mégiscsak erősebb volt a nőnél, és ő képes lett volna élni a tudattal.

Bármilyen meglepő, mégsem beszéltek róla soha. Ez az esemény hozta őket össze, de ahogy múltak az évek, az egész kezdett egy fakuló álomra emlékeztetni. William egyedül a ritka, álomtalan éjjeleken érezte a tények valódiságát, mikor a világ némaságba borult körülötte, az órák pedig végtelen hosszúságúra nyúltak. Feküdt a felesége mellett, és azon töprengett, vajon Helen honnan tudhatta, hogy éppen azon az estén kell a sikátorba jönnie? Miért sétált át a fél városon egy fegyverrel a köténye zsebében? Hogyan érkezhett a legjobb pillanatban? Legalább negyedórával Magnussen megérkezése előtt kellett elindulnia, hiszen ha már korábban is ott lett volna, William biztos észreveszi. Hetekig figyelte a sikátort, akár egy házőrző, egy elhagyatott pince lejáratainak árnyai között bujkálva, ahol csak a patkányok és a pókok voltak a társasága. Aggasztó rejtély volt, annyi szent.

Mégsem kérdezett rá sosem a feleségénél, hogy hogyan került akkor éjjel a sikátorba, és ennek egyetlen oka volt: a szíve mélyén nem is igazán akarta tudni a választ. Azt gyanította, a megoldás talán még a rejtélynél is rosszabb volna.

Helen négy gyermeket szült Williamnek. Mire megszületett a negyedik – William legnagyobb öröme egy fiú –, elég pénzt spóroltak össze, hogy elköltözzenek a kikötőben álló, málladozó lakótelepről. William felmondott a dokknál, és vásárolt egy kis farmházat Philadelphia határában, ahol aztán, harminchárom évesen, földművelésre adta a fejét.

Ínséges évek voltak, a családnak a legjobb napokon is alig egy-két petájkuk volt, amivel gazdálkodhattak, ám boldogok voltak, és gyakran igen szerencsések. Mikor a szomszédos birtokok terményei kirohadtak egy-egy szokatlanul csapadékos tavasz alkalmával, Williaméi valahogy túléltek. Mikor a rókák megritkították a közeli tyúkólak állományát, az ő csirkéi érintetlenek maradtak. Mikor a többi földet aszály perzselte, William felfedezett egy forrást a birtoka sarkában, egy sziklás hasadékból, amiből öntözni tudta a veteményét.

Sosem jutott eszébe, hogy kicsit sok a szerencsés véletlen, ahogy azt sem feltételezte, hogy ezek az esetek valamiként összefügghetnek a felesége bűbájos különcségeivel. Helen rászokott, hogy reggelenként végigsétált a birtokon, s közben halkán beszélt magában, vagy éppen mókás, ritmusos énekeket dalolászott. William sosem hallotta, miket mond. Ő megelégedett annyival, hogy láthatja a felkelő nap fényében lépdelő feleségét, amint

dudorászva simítja végig tenyere élével az útjába kerülő palántákat. Tisztában volt vele, hogy mások talán kicsit bolondnak tartanák őt, de William tudta, hogy erről szó sincs. Helen szelíd, hóbortos lélek volt, és a földműves élet rendkívül jót tett neki. Felébresztett benne valamit, és ez az ébredés boldoggá tette Williamet.

Nem tűnt fel neki soha, hogy a belvíztől ázott földjei minden egyes reggeli séta alkalmával egyre szárazabbak és egészségesebbek lesznek. Azoknak a színes szimbólumoknak sem tulajdonított különösebb jelentőséget, amelyekkel az asszony telepingálta a tyúkol falát – nem is feltételezte, hogy többek lehetnek pár értelmetlen krikszkraksznál és összekapcsolódó mintánál. Arról sem tudott, hogy Helen elásott valamit a sziklás hasadéknál, alig pár nappal azelőtt, hogy ő rábukkant volna a forrásra.

A fia azonban igen.

Phillipnek hívták. A nagypapa után nevezték el, akit ő már nem ismerhetett meg. Ő árgus szemmel figyelte anyját, egy szem fiúként egyszerre bálványozta és tanulmányozta. Láta őt minden reggel körbesétálni a birtokon, a fura kis dalokat énekelgetve, ám tudta, hogy nem magának énekel. A nap felé törő növényeknek, talán magának a rögöknek is, csodaszép, egyszerű hangjával bátorította a földet, hízelgett neki. Phillip azért tudta ezt, mert néha bizonyos távolságban követte anyját, figyelő szemekkel nézte, egészen megigézte az asszony titokzatos varázsereje.

A nővérei nem hittek neki, mikor megpróbálta beavatni őket anyjuk képességeibe. Ők idősebbek és bölcsebbek voltak nála, ahogy arra minden adandó alkalommal fel is hívták a fiú figyelmét. Kinevették, kicsúfolták és buta kisbabának hívták. Ez azonban a legkisebb mértékben sem tántorította el Phillipet attól, amit tudott. A testvérei túl idősek voltak, hogy felismerjék a valódi mágiát, még ha egy házban laktak is vele.

Egyik reggel Phillip meglátta, hogy anyja egy kis bádogdobozzal a hóna alatt hagyja el a házat, másik kezében egy kerti ültető kanállal. A harmat még mindig ott szikrázott a fűszálakon, a nap éppen csak halvány pírrel a horizonton jelezte közelgő eljövételét. Phillip követte az asszonyt, mezítláb lopakodott végig a nedves, magas fű között, egészen a birtok keleti széléig.

Anyja aznap reggel nem énekelte. Némán, lassan ballagott, úgy tartva maga előtt a bádogdobozt és a kisásót, mintha pajzs és kard volnának. A földek végén az asszony balra fordult, a birtokhatár irányába. Általában nem szokott arra járni, elvégre nem volt arrafelé semmi, csak a kerítés és egy köves kis völgy, tele bokrokkal és göcsörtös fákkal. Philip elrejtőzött a gaz között, és onnan figyelte anyját, aki lesétált a völgybe. Mire megtorpant, a fiú már csak a fejét és a vállait látta. Egy hosszú pillanatig az asszony a földre meredt, mintha vizsgálgatna valamit, aztán letérdelt. Phillip majdnem öt percre elveszítette szem elől. Mikor végre újra felbukkant, megigazgatta ruháját, és felnézett az égre. Nem mosolygott, mégis boldognak tűnt, de legalábbis elégedettnek. Egy pillanattal később sarkon fordult, kimászott a völgyből, immár csak az ásóval a kezében.

Phillip amennyire csak tudta, összehúzta magát a gyomok között, és onnan figyelte a távozó asszonyt. Még most sem énekelgetett, mint szinte minden reggel, viszont dudorászott. A dallam halk volt, alig hallható, és Phillip úgy gondolta, ez alkalommal a dalocska csakis az anyja saját szórakoztatására szól.

Mikor már biztos volt benne, hogy az asszony félúton jár a ház felé, Phillip előmászott rejtékhelyéről, és leszaladt a völgybe. Fürkész szemekkel követte anyja útját olyan pontosan, ahogy csak tőle telt. Alig telt bele fél percben, rá is lelt arra, amit keresett. Az egyik követ elmozdították, alatta pedig megbolygatták a földet. A fiú térdre vetette magát,

és két kezével megragadta a követ. A talaj puha és frissen ásott volt alatta. Phillip szinte áhítattal túrt bele a földbe, míg ujjai valami fémbe nem ütköztek. Anyja elásta a bádogdobozt. De miért? Vajon elültette valahogy? Ki fog nőni belőle valami? Miféle különös varázslatot tervez anyja a völgybe?

Kis híján nem nyitotta ki a bádogdobozt. Mi van, ha a mágia megtörik a leskelődés miatt? Mégis, némi rövid, ám erőteljes belső küzdelmet követően győzött a kíváncsisága. Előhúzta a dobozt, óvatosan a sekély sírjára fektette, lesöpörte róla a földet, majd leemelte a fedelét. Szeme tágra nyílt attól, amit látott.

A reggeli fény beszivárgott a bádogdobozba, megcsillantva annak tartalmát. Két dolog volt benne, mindkettő fémből. Az egyik egy pisztoly volt, melynek olajtól és patinától sötétlő alakja hűvösnek és baljóslatúnak hatott.

A másik egy kis vasszobor volt, ami valaha egy bot markolataként szolgálhatott, és ami egy vicsorgó szörnyfejet ábrázolt. A fej némán fixírozta, szinte megigézte, csábította őt, hogy vegye fel, érezze a súlyát, tapogassa végig a bonyolult formát.

Phillip nem vette fel. Zsigereiben érezte, hogy valami nincs rendjén vele, hogy az a valami még a fegyvernél is veszélyesebb. A sétapálca feje tele volt mágiával; *élő* mágiával.

A fiú visszatemette a bádogdobozt, aztán hazaszaladt. Ellenállt a botmarkolat gonosz hívásának, de emlékezett rá.

És az is emlékezett a fiúra.

A látszat ellenére New Amsterdam nem ürült ki teljesen, ahogy az alatta elterülő mugli Manhattan sem. Természetesen az ikervárosok lakóinak java azonnal távozott, mihelyst bekövetkezett a Leleplezés (vagy, ahogy a mugli sajtó kezdte hívni, az Esemény), de mindig akad egy-két ember, aki vagy túlságosan ragaszkodó, esetleg opportunist, vagy egyszerűen csak túl feledékeny, hogy magára vegyen olyan dolgokat, mint például a kijárási tilalom, a karantén zónák és evakuációs rendelkezések.

A szigetre vezető összes utat lezárták, és katonai rendőrökkel őriztették. A város szívében, a kihalt utcákat szinte teljesen eltorlaszolták a kocsik, taxik és buszok, néma tömegük széles, mozdulatlan fémfolyamra emlékeztetett. A Lincoln alagút csaknem járhatatlan volt egy hatalmas tömegbaleset miatt, mely az Esemény alatt következett be. Többtucat jármű rohant egymásba egy felborult busz mögött, áthatolhatatlan, benzinszagú roncsfalat alkotva. A Times Square-en némán álldogáltak a sárga taxik és csomagkiszállító teherautók, mozdulatlanul porosodtak a sötét neonlámpák alatt. A New Amsterdam-i táblák és hirdetések még mindig ott lebegtek az utca fölött, ám mugli társaikhoz hasonlóan azok is sötéten árválkodtak. Az óriási mechanikus nő még mindig kezében tartott egy kocsni méretű Wymnot pálcapolír tégelyt, de a karja már nem mozgott és a fogai sem csillogtak. Vállán egy csapat vörösbegy csicsergett és tollászzkodott.

A Wall Street hatalmas gazdasági gépezete lezárva aludta álmát, ajtajait betonból készült közlekedési barikádokkal és szögesdróttal tették megközelíthetetlené. Tetején a Varázsvalluták Világtőzsdéjének épületét fekete vasláncokkal bástyázták körbe, melyeket zongoraméretű homunculus lakattal rögzítettek.

Az Üveghegyként ismert, egykor az Egyesült Államok mágikus közigazgatása főhadiszállásának otthont adó, áttetsző felhőkarcoló most üresen árválkodott. Saját mágikus biztonsági rendszere és határvonal búbájai védték.

A Chambers' Streeten lévő lyukban, ahol valaha a Chrysler Building állt, mostanra már kisebb-nagyobb tavacsok alakultak ki az esőzések nyomán. A rendőrségi szalagokat, melyekkel körbevették a helyet, már rég letépte a szél, darabjaik sárga, döglött kígyókként heverték az utca aszfaltján.

A Broadwayn sorakozó poszterek kezdtek megfakulni és lemállani. Az Imperial színház hirdetőtáblájáról a legtöbb betű mostanra lepotyogott, csupán értelmetlen, rejtjelezett feliratok maradtak rajtuk. New Amsterdam varázsszínházaknak fenntartott utcáját, alig egy saroknyira a mugli megfelelőjétől, viszont tizenkét tömbbel fölötte, lehullott avaroként borították a szemét és a műsorfüzetek, melyeket a Leleplezés éjszakáján fejvesztve menekülő közönség hagyott maga után. A Moxy Mage hatalmas homlokzata még mindig mágikus fényben ragyogott, reklámtáblái büszkén hirdették a kihalt hidaknak és átjáróknak:

MÁR TIZENKETTEDIK HETE SZÍNPADON!
BLAISE LUCE rendezésében
A TRIUMVIRÁTUS

„*TRIPLA DIADAL*”, állítják a Látnok című lap kritikusan.
JEGYEK A PÁHOLYBA MÉG VÁSÁROLHATÓK!

Az ikervárosban mindenfelé gaz burjánzott a járdák repedéseiben. Az indák lassan bekúsztak a küszöbökön, a sarkokban elsárgult levelek halmozódtak. A napellenző ponyvákön és felüljárókon galambok üldögéltek.

A városok még meglévő lakói egyik árnyéktól a másikig lopózva osontak végig a kísértetjárta helyeken, mintha maguk is csupán szellemek volnának.

- Talán nem is jön rá – szökött ki egy alak recsegő hangon egy az alkonyi fényben fürdő busz háta mögül. – Elvégre ő sem tudhat mindent, vagy igen?

A beszélő egy szakállas, köpcös férfi volt, aki színtelen ruhákat és foszlott New York Yankees baseballsapkát viselt. Kissé lihegett, arca verejtéktől csillogott. Mellette egy másik alak kuporgott: fiatal lány göndör, szőke hajjal, melyet olyan rövidre nyírva hordott, hogy most egészen úgy festett, mint a gyermekláncfű bóbitája. Karcsú volt és gyors, és olyan gyakorlottan lopkodott, mely csak a régóta az utcán élő emberekre jellemző. Összeszorított szájjal kémlelt körbe, szeme ide-oda cikázott a kihalt épületek között.

- Ő sem tud mindent, ugye? – ismételte meg a kérdést lihegve a kövér férfi.

- Nem t'om, Park – felelte a nő fojtott hangon. – Sokat tud.

- De nem mindent – erősködött Park reményteljes hangon. – Falazol nekem, Lissa, ugye? Falaznod kell. Már az Esemény óta barátok vagyunk. Vigyáztam rád. Muszáj falaznod nekem.

Lissa háborogva biccentett, ám csak ennyit mondott:

- A nap mindjárt lebukik az épületek mögé. Gyerünk, hamarosan besötétedik.

A két alak nesztelenül kiosont a busz árnyékából, végig az utcán, üres kirakatok és sötét újságosbódék mellett. A Heraldium Hotel a háztömb végén állt, éppen szemben velük, úgy magasodva a széles sugárút fölé, akár családfe a vasárnapi ebédhez terített

asztal főhelyéről. A hotel ugyanolyan sötétnek tűnt, mint a város többi része, ám Lissa tudta, hogy csak a bűbáj miatt. Hat héttel ezelőttig nem hitt az ilyesfélékben, mint a bűbájok. Huszonnégy éves korára már három éve hivatalosan is hajléktalannak számított, és a Manhattan sikátoraiban való élet nem éppen megfelelő táptalaj a varázslatban való hitnek. Hacsak az ember nem őrült. Lissa nem egy eszementtel találkozott a felüljárók és hidak alatt, illetve a New York-i metró nem hivatalos hajléktalan közösségében. Az őrültek a saját kis összeesküvésekkel, káprázatokkal teli világukat élték, melyeknek gyakran része volt a mágia is. Mikor bekövetkezett az Esemény, kiderült, hogy a kattantak állnak a legjobban az egész kezeléséhez. Mikor a város réműlettől dermedten állt, döbbenettől érzéketlenül meredt a váratlanul felette felbukkanó mágikus városra, az eszementek egyszerűen csak felpillantottak, biccentettek egyet magukban, és elfogadták az új valóságot, ahogy mások szokták egy új nap hajnalát.

Lissa nem volt őrült, ellenben rendkívül gyakorlatias, az igen. Követte az őrülteket (akik már nem is tűntek olyan ostobának), és azt tette, amit ők is. A Nagy Alvást követően, mikor a város nagy része pánikra és menekülésre riadt, Lissa és Park úgy ébredtek a hirtelen kiürült metropoliszban, akár egy bombatámadás túlélői. Végül összefutottak másokkal is. Csavargók és hajléktalanok bújtak elő rejtékhelyeikről, átvizsgálták a kihalt épületeket, kisebb csapatokba és bandákba tömörültek. Egy hétre Lissa és Park is csatlakozott hat másikhoz, és együtt járták az utcákat, ellenőrizték a boltok zárját. A legtöbbet zárva találták, ám néhány nyitva maradt, feltehetően, mivel a tulajdonosokat annyira sokkolta az Esemény, hogy elfelejtkeztek a biztonságról. Lissa és barátai, amennyire csak lehetett, kifosztották ezeket az üzleteket, elvittek minden ételt és ruhát, és utána jobban éltek, mint évek óta bármikor.

Sosem merült fel Lissában, hogy lopnának. Amennyire ő tudta, eljött a világvége. A tulajdonjog elavult.

Időnként katonai járművek robogtak végig az utcákon. Nagy, fegyveres teherautók, lánctalpakon guruló harckocsik járőröztek a jobbára üres járdák mentén, félrelökve mindent, ami esetleg az útjukba került. Mikor jöttek a tankok, Lissa és a csapata gyorsan és csendesen elrejtőzött. Jók voltak a bujdosásban, és a járművekre hamarosan már csak a végigkarcolt oldalú, a járdára lökött kocsik, ledöntött napellenző tetők és az aszfaltból kitépett és felborított parkolóórák emlékeztettek. A járdán ott csillogtak a parkolóórákból kiszóródott érmék, de senki nem zavartatta magát a felszedésükkel. A pénz is elavult.

A második hét elején Lissa és csapata felfedezte a Heraldium Hotelt.

Persze már több száz alkalommal látták előtte, ám sosem vették észre igazán. Csak egy újabb hatalmas szálloda volt dúsgazdag embereknek, akik hosszú limuzinnal járnak, és akiket vörös egyenruhába és kalapba öltöztetett emberek tessékelnek be a nyitott ajtón. Lissa egész egyszerűen úgy volt vele, hogy az a hely nem tartozik a világhoz. Ám hirtelen, a Nagy Alvás utáni második hétfőre virradóra, mikor Lissa és bandája ráfordultak a Lexingtonra, a Heraldium világítótoronyként vonta magára a figyelmüket, ahogy mind az ötven emelete ragyogni látszott a felkelő nap fényében. Ablakai mintha izzottak volna. Széles napellenzője ősi márványlépcső felett feszült. Most először nem volt egyetlen vörös kabátos ajtónálló sem, hogy elhessegesse onnan őket. Most csak ők voltak, és a tökéletesen védtelen és hátborzongatóan hívogató masszív üveg és fém bejárati ajtó. Az ajtószárnyak lassan nyíltak ki, a reggeli napfény szinte szelíden simította végig az makulátlan, sima felszínüket.

Lissa és csapata szó nélkül léptek be. A lány később alig emlékezett rá, hogyan történt.

Az egyik pillanatban még a Lexington és a Tizenharmadik sarkán állt, amint felbámul az impozáns, fejedelmi szálloda épületére, megbabonázza a nyíló ajtók ragyogása, a következőben meg már odabent volt az előkelő előcsarnokban, csodálatos páfrányok és párnázott fotelek között. A felvonók mellett egy csillogó, fekete zongora állt és magától klimpírozott.

Egy hang szólította meg őket.

Így találtak a Gyűjtővel. Üdvözölte, majd bevezette őket az ő vadonatúj valóságába. Azt ígérte, mindent elmagyaráz. Mesélt nekik a nagyszabású tervéről, és hogy ők ebben nagyon fontos pozíciót tölthetnek be, már ha vállalják. Természetesen mindenki beleegyezett, elvégre korábban még senki sem törődött Lissa és bandája véleményével, és senki nem invitálta őket sehová. Soha, senki nem mondta még nekik, hogy fontosak.

Most, ahogy a terjeszkedő félhomályban a Heraldium Hotel hamis sötéteje felé lopakodott a ziháló Parkkal az oldalán, Lissában eluralkodott a félelem. Elvégre mit tudtak valójában a titokzatos jótéteményesükről? Varázslónak nevezte magát, egynek azok közül, akik az elrejtett mágikus városban laktak, míg az Esemény fel nem fedte azt mindenkinek. Az biztos, hogy *volt* varázsereje. Mágijája elrejtette a kíváncsi szemek elől a Heraldium Hotel falai mögött zajló életet, az ablakokon kiszűrődő fényt. Képes volt tárgyakat – akár embereket is – lebegtetni, és fénysugarakat lőtt a pálcájából. Jóakarátúnak állította be magát, ám Lissa kezdett gyanút fogni, hogy a férfi mindent akar, csak jót nem. A Gyűjtő veszélyes volt, annál is inkább, mivel úgy tett, mintha a barátjuk lenne.

De a legrosszabb a külseje volt, legalábbis amit láttak belőle. Állandóan hosszú, rozsdabarna talárt viselt, melynek mandzsettáját arany hímzéssel díszítették, a csuklyát pedig a férfi sosem hajtotta le, ami azt jelentette, hogy arca állandó jelleggel árnyékba rejtve maradt. Az egyetlen testrész, amit láttak belőle, az a keze volt. Az sápadt volt, szinte fehér, és rettentően vékony, melytől csak még inkább kihangsúlyozódtak az inak, valamint a csukló és ujjak bütykei. Akármennyire is vékonynak tűntek azonban, a Gyűjtő kezei erőtől duzzadtak. Balja mindig egy szénfekete, csavart pálcát szorongatott, csuklójának belső oldalát pedig egy tetoválás díszítette. Lissa párszor már vethetett rá egy-egy gyors pillantást, és kirázta tőle a hideg. Nem azért, mert tudta, mit jelent, hanem épp ellenkezőleg, mert nem.

A Heraldium baljóslatúan magasodott föléjük, ahogy Lissa és Park egyre közelebb értek. Most valamiért máshogy festett, noha Lissa nem tudta volna megmondani, hogy azért, mert a szálloda tényleg megváltozott, vagy csak a képzelete játszik vele. A sarkokon lévő vízköpők most valahogy nagyobbak tűntek és sokkal vérszomjasabbnak, mint korábban, mintha már nem is szobrok volnának, hanem élő kőteremtmények, melyek éberen figyelnek sasszemükkel. A hotel barokkos faragványai gótikusabb hatást keltettek, mint valaha, úgy tekergőztek az ablakok és párkányok körül, akárha megkövesedett borostyán volnának. Mintha az egész épület előre dőlt volna, úgy hajolt az utca fölé, mint egy az alatta elterülő város megtámadására készülő keselyű.

- Gyűlölöm ezt a részt – motyogott magában Park, miközben a szálloda márványlépcsői felé tartottak. – Megfájdul tőle a gyomrom.

Lissa tudta, mire gondol Park. Átlépni a Heraldium mágikus határvonalát kissé kellemetlen volt. Erőt vett magán, aztán megszorította lépteit, és fejét lehajtva belépett a bejárati ajtó vörösésbarna árnyékoló ponyvája alá. Gyomorforgató, hullámzó érzet száguldott végig a testén, nem hagyva mást maga után, csak halvány hányingert. Alig egy pillanattal később azonban az is elmúlt, a lány pedig felsietett a lépcsőn, a most már

boldog, hívogató fényben ragyogó, tárva-nyitva álló ajtók irányába. Park aggodalmas motyogás közepette követte.

Az előcsarnok szinte úszott a fényárban. A hatalmas kristálycsillárokon valódi gyertyák százai lobogtak. A zongora megállás nélkül egy hangulatos kis dallamot játszott, billentyűi maguktól mozogtak, mozgásuk egy szél borzolta tófelszín hullámzására emlékeztetett. Park és Lissa ügyet sem vetettek a hangszerre, csak ráfordultak az egyik árnyékos oldalfolyosóra. A jobb oldali falon duplaajtók sorakoztak. Mind zárva volt, egyet leszámítva, mely szélesre tárva állt, aranyló ragyogást eresztve be a csendes félhomályba. Az ajtók mellett egy fekete táblán, cirádás fehér betűk a következőt hirdették: ÜDVÖZLET AZ ÚJ VILÁGBAN.

Lissa és Park, amilyen halkan csak tudtak, beléptek.

A bankett terem hosszú volt, és magas, itt is kristálycsillárok adták a homályos világítást. Valaha asztalok és székek töltötték be a helyiséget, ezek most mind félretolva, a falak mentén árválkodtak. A padló telis-tele volt térdelő alakokkal, akiknek java még a fejét is lehajtotta. A gyülekezet nagy részét New York csavargóinak maradványa alkotta, de akadtak köztük olyanok is, akik nem hogy hajléktalannak, de még New York-inak sem tűntek. Ezek furcsán régimódi ruhát viseltek, köztük mellényeket és óraláncokat, köpenyeket, valamint elszórva elképesztő kinézetű talárok. Lissa úgy vélte, ők a mágikus város, New Amsterdam lakosai lehettek, ám hogy miért maradtak hátra, az számára is rejtély maradt. Legtöbbjük mintha néma rettegéssel tekintett volna a Gyűjtőre, aki most lassan, céltudatosan rőtta útját az összegyűltekek között.

Időnként egy-egy kéz nyúlt ki a tömegből, a térdelők közül, és átnyújtott valamit a Gyűjtőnek. Ő lassan odalépett, és szemügyre vette a felajánlott tárgyat. Legtöbbször csupán megrázta a fejét és tovább állt, máskor egy biccentéssel fogadta a dolgot, esetleg halk mormogással jelezte helyeslését, és elszüllyesztette az ajándékot rozsdabarna talárja zsebében.

- Porított gerincfű gyökér - szólt esetenként -, ám közel sem elegendő. Gyűjts össze többet, ha el akarod nyerni a kegyemet - vagy - Ezek hamis smaragdok, de nem egészen használhatatlanok. Holnapra hozz igazit! Nézz körül az alkimista irodájában, a Tiffany's fölött - vagy - van még ebből a sárkánykaromból abban a bájitalhozzávalós szekrényben, ahonnan ez való? Reggel szedd össze őket, de ne hogy megérintsd pusztá kézzel! Még a végén megöl a méreg, mielőtt elhozhatnád nekem őket.

Végül a terem elejébe ballagott, ahol egy kis emelvény állt. Fellépett rá, aztán a térdeplő tömeg felé fordult.

- Sokat gyűjtöttünk, barátaim - szólt lágy, selymes hangon. - De még többre van szükségünk. A warlock ránk bízta, hogy gondoskodjunk a szükségleteiről, és ezt is kell tennünk. A türelem és kitartás győzelemre vezet bennünket, és mikor beköszöntenek a nehéz napok, én nem felejtkezem el rólatok. Ott lesztek velem, és én gondotokat viselem épp, ahogy az első napon is, mikor elém járultatok. Elveszettek voltatok, reményvesztettek, alig egy hajszállal voltatok csupán jobbak a csatornában élő patkányoknál, de én felemeltelek benneteket. Célt adtam nektek. Az embereim vagytok, és nem felejtkezem meg rólatok, mikor elérkezik a felemelkedésünk napja. Azonban ennek a megtiszteltetésnek megvan az ára. Engedelmisséget várok tőletek. Kevés szabályom van, de azokat a legkisebb mértékben sem szabad megszegni.

Park és Lissa a hátsó sarokban térdelt le remélve, hogy nem veszik őket észre. Park remegett félelmében.

- Néhányatok azonban szükségét érzi tesztelni elszántságomat – folytatta a Gyűjtő szinte dorombolássá halkítva hangját. – Nem kívántam szemléltetni az engedelmetlenségért járó büntetést, de nem hagyott más lehetőséget, Mr. Park.

Park halk kiáltással szökött talpra Lissa mellett, nagy sietségében még a Yankees sapkája is leesett a fejről. Fejjel lefelé pottyant a földre, éppen a férfi lábánál. Lissa némán meredt rá, nem mert felnézni. Nem akart odanézni, ám közben gyötörte a bűntudat. Elvégre részben az ő hibája volt. Park gondolkodásmódja olyan, akár egy gyereké, dacára, hogy már rég kinőtt a gyerekkorból. Nem figyelt rá eléggé, és a férfi hagyta, hogy az éhség felülkerekedjen a józan eszén.

- Mr. Park – a Gyűjtő hangja szinte sikamlós volt. – Volna olyan kedves, és csatlakozna hozzám itt, a terem elejében?

Park vadul rázta a fejét, lábai mégis megindultak. Nem kerülte meg a térdelőket, inkább közöttük tört utat magának, jobbra-balra eltolva az embereket. Akiket félretolt, nem ellenkeztek, még csak nem is néztek fel rá, mikor elhaladt mellettük.

Lissa fontolóra vette, hogy felszólal, elmondja a Gyűjtőnek, hogy részben az ő hibája, hogy nem figyelt oda eléggé, hogy a férfi agyi képességei egy gyerek szintjén állnak, így aligha felelős a tetteiért. Park megkérte, hogy falazzon neki. Tudta, hogy meg kéne tennie, de azzal is tisztában volt, hogy semmi haszna. Mindössze azt érné el vele, hogy rá is kiterjedne a büntetés, ám Parkot nem mentené meg semmitől. Elvégre, akármit mondott is a Gyűjtő, igenis szeretett büntetni. Mindig kereste rá az indokokat, aztán bocsánatot kért, amiért megteszi.

- Barátom – sziszegte a Gyűjtő, ahogy Park térdre rogyott az emelvény előtt. – Engedelmetlen fiú volt, igaz?

Park állát a mellkasához szorítva, reszketve kucorgott. Biccentett.

- Betört egy ablakot – folytatta a Gyűjtő bársonyos hangján. – Ételst lopott. Magának gyűjtött, nem a közösség javára. Önző volt, igazam van, Mr. Park?

Ismét egy gyors, rángatózó bólintás volt a válasz. Lissa hallotta Park rövid, harsány zihálását.

A Gyűjtő felemelte hangját.

- Mi az első szabály, emberek?

A térdeplő tömeg egyszerre, tökéletes összhangban válaszolt.

- Csak az őrizetlen dolgokat gyűjthetjük be. Csak a közösségnek gyűjthetünk. Nem lophatunk saját, önző céljainkból. – Lissa visolyogva hallotta saját hangját, amint együtt ismétli a tömeggel a jól ismert mantrát.

A Gyűjtő élvezettel hallgatta a gyülekezet kórusát, majd biccentett.

- Így van. És tudja, miért olyan fontos ez a szabály, Mr. Park?

Park újfent bólintott, ám a Gyűjtő ügyet sem vetett rá. Lelépett az emelvényről, és így szólt:

- Mert ha megszegjük a szabályt, ahogy ön is betörte annak az üzletnek az ablakát, Mr. Park, akkor felhívjuk magunkra a zsarnokok figyelmét. Idejönnek morajló járműveikkel, propelleres, repülő masináikkal, és felkutatnak bennünket. Ránk találnak itt. Bebörtönzik önt és a barátait tolvajlásért. Hát nem érti, Mr. Park? A szabályaim azért vannak, hogy megvédjem magát, hogy biztonságban legyen mindenki. Nem adok ételt minden éjjel? Nem biztosítok ágyat, ahol aludni tud? Nem adom oda maguknak egy-egy küldetés hasznát? Miért teszi ki kockázatnak a barátait és köp a könyörületes arcomba, mindössze egy félig romlott húsért és egy darabka száraz kenyérért?

- Éhes voltam – szipogta Park. – Én nagyobb vagyok, mint a többiek. Többet kell ennem. Nagyon, nagyon éhes voltam. Bocsásson meg! Nem teszem újra. Ígérem!

- Sajnálom, Mr. Park. – A Gyűjtő alig lehelte ezeket a szavakat, hangja mégis valahogy mágikusan felerősödött, és ott visszhangzott a terem sötét mennyezete és a gyülekezett között. – Nem bocsáthatok meg. Szabályszegés nem maradhat büntetlenül. Az ön érdekében, és mindenkiében, aki látja. Nyújtsa ki a kezét, Mr. Park!

A szörnyűséges varázsló élvezte. Lissa kihallotta a hangja csengéséből. Egy szadista volt, aki a leggyengébbet szemelte ki magának prédául. Lissa tudta, hogy mondania kéne valamit. Park könyörgött neki, hogy védje meg. Csak egy régi, fehér papírba csomagolt füstölt húsos szendvics volt egy trafikból. Lissa maga is gondolkodott rajta, hogy betör az üzletbe. Elvégre az, amit a Gyűjtő ad, épp csak arra elegendő, hogy ne haljanak éhen. Mindannyian állandó éhezésben éltek, a varázsló meglehetősen csekély ellátásától függve. Ehelyett ott hagyta Parkot az üzlet mellett, míg ő felmászott a tűzlétrán, hogy átkutassa a fenti varázslólakásokat, Park pedig megtette azt, amit igazán tudnia kellett volna, hogy meg fog tenni. Betörte a kirakatot egy törött parkolóórával, és mire ő visszaért, már végzett a szendvics javával. Az arcán ülő büntudat más körülmények között igencsak vicces lett volna.

Az emelvény előtt térdelő Park úgy rázta a fejét, hogy gubancos haja vadul csapkodott arca körül.

- Ne tetőzze engedetlenséggel az engedetlenséget, Mr. Park – szólt a Gyűjtő figyelmeztetően, és pálcáját megemelve, lefelé szegezve elindult a férfi irányába. – Nyújtsa ki a kezét!

Lissa megrezzent. Összeszorított szájjal felemelte a fejét. Tudta, hogy mondania kell valamit. Az önfenntartási ösztönt nehezen tudta elnyomni az, aki olyan sokáig élt az utcán, mégsem nézhette tétlenül, hogy megkínózzák a társát. Vadul meredt az emelvény árnyékában zajló jelenetre. Park szemmel láthatóan remegett, de nem nyújtotta előre a kezét. *Tedd meg, Park! akart kiáltani Lissa. Csak megbélyegez a pálcájával! Fájni fog, de legalább élhetsz! Nem látod, hogy azt akarja, engedelmetlen legyél? Még jobban akar bántani! Ezt élvezi!*

- *Most, Mr. Park – parancsolta a Gyűjtő ugyanazon a lágy, bársonyos hangon.*

Park nyöszörgött, ám továbbra sem engedelmeskedett. Lissa szólásra nyitotta a száját, noha fogalma sem volt, mit fog mondani. Mielőtt azonban megszólalhatott volna, Park felemelte saját fejét. Egyenesen a Gyűjtő szemébe nézett, és olyan hangosan és határozottan, hogy az egész terem belezengett, így felelt: - Nem!

A teremben mindenhol halk kiáltások és sikkantások harsantak. Néhányan fel is néztek. Park gyorsan mély levegőt vett, és a Gyűjtőre mutatott.

- Nem fogok engedelmeskedni neked! Te... te vagy a zsarnok! És gonosz is vagy! Igen, mielőtt jöttél, az utcán kellett magunknak ételt keresni, pénzért koldulni, meg ilyenek, és lehet, hogy ez nem volt túl jó, de sokkal jobban éltünk akkor, mint amióta itt vagy! Nem vagy a barátunk! Rosszfiú vagy! Rabszolgaként bánsz velünk és úgy teszel, mintha kedves volnál, pedig nem! Bárcsak visszamehetnék az utcára! Akkor legalább szabad voltam!

Mikor Park végzett a rá egyáltalán nem jellemző, hosszú monológjával, a teremre hátborzongató csend telepedett. Még az előcsarnokban lévő zongora is abbahagyta a játékot. Hosszú, kínos csend következett. A Gyűjtő Parkra bámult, arca komoly volt, és furcsán szomorkás. Végül lassan nagy levegőt vett, és leeresztette a pálcáját.

- Vissza akar menni az utcára, Mr. Park? Ahol a sors kegyére van bízva, és senki sem

törődik önnel? Valóban erre vágyik?

Park arca a vakrémület zord maszkjába merevedett. Sietve biccentett egyet.

A Gyűjtő szomorúan felsóhajtott.

- Nos, barátom, ott az ajtó – intett állával a terem vége felé.

Nehéz csend ülte meg a termet. Olyannyira, hogy Lissa a helyiség másik végéből tisztán hallotta Park ruhájának neszezését, ahogy a férfi talpra kászálódott, majd megfordult. Mostanra a teremben szinte minden fej felemelkedett, és tágra nyílt, hitetlenkedő szemek követték Park minden mozdulatát.

Park elindult a nyitott duplaajtó irányába.

- Park! – kiáltott fel hirtelen Lissa. – Ne!

De akkor már késő volt. A Gyűjtő abban a pillanatban felemelte pálcáját, mikor Park hátat fordított neki.

Rémséges sikoly hallatszott, hátborzongató, madárszerű rikoltás. Park és a Gyűjtő hangjának keveréke volt, mikor mindketten egyszerre kiáltottak fel, egyikük fájdalmában, míg a másik gyönyörűségében. Park térdre rogyott, mikor a vörös fénysugár nekicsapódott, majd szép lassan bekebelezte az egész testét. A Gyűjtő odalépkedett hozzá, pálcáját előre szegezve, úgy irányítva a szörnyű fénycsápokot. Lissa most először pillantotta meg a teljes arcát, ahogy az átok fénye ráesett. A férfi szája nyitva volt, ahogy a szeme is. Ez utóbbi vad tűzben égett, a pupilla körül szinte világítani látszott a fehérje. Park és a Gyűjtő sikolya összekeveredett, a rémület és a sötét öröm kórusa végigzengett az egész termen.

Az összegyűltek nagy része elfordult, lesütötte pillantását és mellkasához szorította állát, de Lissa nem. Ő nem tudott megmozdulni. Szája még mindig nyitva volt, a levegő bennrekedt a tüdejében.

Park élettelen karokkal bukott arcra, a Gyűjtő mégis továbbra is feléje tartott, tovább kínozza az elesett embert a gonosz, vörös átokkal. Park meghalt. Lissa tudta. A Gyűjtő is. Látta az élvezetet a fogvillantó, nyitott szájban és a kidülledő szemekben.

Aztán végül a vörös fény eltűnt. A teremre ismét csend hullt. Lissa retinájába beleégett az átok utóképe, így a Gyűjtő alakja csupán egy fekete folt volt a félhomályban.

- Tessék – súgta a rémes, bársonyos hang zihálva. – Mr. Park örökre be lett gyűjtve. Akar esetleg még valaki... csatlakozni hozzá?

Nagyon különös és kellemetlen hónapok álltak az Egyesült Államok elnöke mögött.

Hal Drummond karrierista politikus volt, és ezt tudta is magáról, noha hangosan sosem ismerte volna be. Egyszerűen nem volt más mód elnöknek lenni anélkül, hogy az ember teljes mértékben bele nem merülne a politika időnként mocskos világába. Drummond meg is tette az évek során, először mint állami képviselő, aztán mint kormányzó, végül pedig mint szenátor, ám mindvégig a legnagyobb díj lebegett a szeme előtt: az ország irányítása. Még nagyobb probléma volt a nyilvános elfogadtatás. Fent kellett tartania az illúziót, hogy a házassága (boldogtalan) tökéletes, a gyerekei pedig (lázadók és dacosak) makulátlanok. Az embereknek csak egy speciális fajtája képes

átvergődni a washingtoni mocsáron, ráadásul úgy, hogy a túloldalon tisztán kerüljön elő, de Drummond – ahogy szokta emlegetni magának – éppen ilyen ember volt. Fölényesen nyerte az elnökválasztást, szinte rakétaként lőtte egyre följebb az elődje iránti ellenszenv. Minden viszonylag primán alakult. A kongresszus és a szenátus gyakorlatilag egy helyben toporgott, ami lehetővé tette Drummond számára, hogy elfoglalja helyét a morális piedesztálon annak ellenére, hogy igazából nem sokat tett. Többé-kevésbé minden jól alakult a világban.

Egészen három hónappal ezelőttig, az Emlékezés napjáig.

Drummond egy késői találkozón ücsörgött. A kabinet három tagja ott volt vele a Fehér ház konferenciatermében, és épp elintézték, hogy vacsorát hozzanak nekik. A közelgő választásról értekeztek. Még egy év volt hátra addig, de a kampányidőszak nagyon korán indult a napi huszonnégy órás hírek korában. Drummondnak eltökélt célja volt, hogy továbbra is az elnöki székben marad, dacára a rémisztően megszorodott új politikai riválisnak. Az egyikük, szerencsére, azóta már kiesett a képből – Chuck Filmore-nak, New York meglehetősen népszerű szenátorának nyoma veszett valamiféle elbaltázott varázslat következtében, melyet a nagyképű illuzionista, Michael Byrne hajtott végre –, ám néhány másik politikus máris beindította a kampánygépezetet, feltűntek a vasárnap reggeli beszélgetős műsorokban, ahol aztán Drummondot és a „nesze semmi hozzáállását” becsmérelték.

Drummond vezérkari főnöke, Linus Fallon épp akkor fejezte be a hívást a konyhával, mikor a konferenciaterem duplaajtaja nagy durranással kivágódott. Mindenki legnagyobb meglepetésére az elnök titkárnője volt az, egy Greta nevű idősödő asszony, rövidre nyírt hajjal és apró szemüveggel az orrán.

- Be kéne kapcsolnia a televíziót, uram – lihegte, s szemei tágra nyíltak a szemüveg lencsái mögött. – Most rögtön, uram!

Drummond csupán pislogott rá, Fallon azonban azonnal kipattant a székéből.

- Melyik csatornát?

Greta lassan csóválta a fejét.

- Mindegy.

A televízió képernyőkkel teli fal életre kelt, és gyakorlatilag az összes monitoron ugyanazt a jelenetet lehetett látni, noha más-más szemszögből. Az egyik képen a kamerát fellökte a menekülő tömeg. Az emberek fölött különféle repülő tárgyak húztak el, némelyik kicsi, akár egy ember, mások buszméretűek. Egy másik monitor a Szabadság-szobrot mutatta, de Drummond még sosem látta ilyennek. Már nem állt, hanem lekuporodott a talpzatára, addig magasba nyújtott jobb keze pedig most az Ellis Island körül hömpölygő fekete vízbe nyomta a fáklyát. Egy újabb jelenet vadul pásztázott New York City összetéveszthetetlen felhőkarcolói körül, ezúttal azonban az ismerős építmények tetején különös, tarka épületek díszeltek. Éles fényben úszó, szédítő magasságban lévő hidak kötötték össze őket. Furcsán régies kirakatok és fényreklámok pislogtak az éjszakai égbolt előtt. Még több repülő tárgy száguldott el a képen, úgy röpdösve, akár apró bogarak, sokszor épp csak hajszállal kerülve el a karambolt.

- Mi a... - kezdte volna Drummond, de a folytatás a torkára forrt. Szeme a CNN műsorának alsó szegélyén futó hírekre siklott:

NYC SZENÁTORÁT, CHARLES FILMORE-T HOLTAN TALÁLTÁK / MEGMAGYARÁZHATATLAN TÖMEGJELENSÉGEK ÁRASZTOTTÁK EL NEW YORK CITYT.

Ettől a pillanattól kezdve minden nagyon gyorsan és nagyon kuszán történt.

Drummond tudott a varázsvilágról, igaz, épp hogy csak. Beiktatásának másnapján nem más látogatta meg, kisebb sokkot okozva ezzel, mint Benjamin Franklyn, Amerika alapításának elméletileg régen halott, ikonikus alakja. Franklyn elmagyarázta, hogy ő varázsló (ezért is élhetett ilyen sokáig), és hogy egy egész mágikus társadalom létezik nem csak az Egyesült Államokban, de az egész világon. Rejtőzködve élnek, mondta Franklyn, ám ettől nagyon is valóságosak és aktívak, saját kultúrával, gazdasági rendszerrel és kormányzattal. Szerencsére, pár évszázaddal korábban, olyan szövetség kötöttet, mely egyesítette a mágikus és a „mugli” Amerikát. Ezt a szövetséget mi sem mutathatta volna be jobban, mint a titkosszolgálat berkeiben működő apró részleg, a Mágikus Integrációs Bizottság. Franklyn bemutatta az új elnöknek az ügynökség vezetőjét is, egy szigorú kinézetű, köpcös kis emberkét, bizonyos Lynchet, aki biztosította Drummondot, hogy ezután soha még csak gondolnia sem kell megint a varázsvilágra.

- Ügynökeim és jómagam tökéletesen felkészültünk minden eshetőségre, mely szóba jöhet a mágikus társadalommal való interakciók során - informálta őt Lynch mély, recsegős hangon. - Jól képzettek vagyunk, jól felszereltek, és legálisan láthatatlanok. Valószínűleg sosem fog felőlünk újra hallani.

Drummond titokban ennek kimondottan örült, habár bizonyos fokú kíváncsiság is volt benne. A következő néhány napban jó néhány kérdés eszébe jutott, amit szívesen feltett volna Lynch-nek - rendelkeznek a varázslók gyógymóddal a rákra és egyéb betegségekre? Felhasználható volna a mágiájuk katonai célokra? Milyen más történelmi alakok élhetnek épen és egészségesen, elrejtőzve a varázsvilágban? -, azonban gyorsan felfedezte, hogy egész egyszerűen nincs mód, amivel kapcsolatba léphetett volna Mr. Lynch-csel és az ügynökségével. Drummond kabinetében senki sem tudott a Mágikus Integrációs Bizottságról, az általa képviselt varázsvilágról pedig pláne nem. Még a végén örültnek nézték volna, ha tovább kérdezősködik.

Így hát, amilyen gyakorlatias ember volt, Drummond egyszerűen elfelejtkezett az egészről.

Viszont amikor bekövetkezett az Esemény, rögtön minden az eszébe jutott. Mire visszaért az irodájába, Lynch már ott várta. Persze nem jelentkezett be előre, és senki, még Greta sem tudott róla, hogy a férfi ott van. Drummond mindenki mást elküldött, becsapta az ovális iroda ajtaját, és azonnali válaszokat követelt.

Még sokkal rosszabb híreket kapott, mint képzelte.

A jelek szerint egy mindeddig elképzelhetetlen erővel rendelkező szökevény boszorkány ámokfutást rendezett a New York Cityben megrendezett emlékezésnap parádén. Lynch elmagyarázta, hogy a Szabadság-szobor sokkal több pusztaszimbólumnál, az egy erőteljes varázstárgy, mely azért a bűbájért felelős, ami eddig elrejtette a New Amsterdam nevű mágikus várost az alatta létező mugli New York szeme elől. Eddig úgy tudták, ez a bűbáj sérthetetlen, ennek a szökevény boszorkánynak valahogy mégis sikerült megszólítania a szobrot, és új utasítást adni neki. Csodával határos módon a szobor engedelmeskedett is neki, az óceánba eresztette a fáklyáját, így oltva ki a bűbajt. Ezáltal egész New Amsterdam láthatóvá vált a mugli New York-iak számára. Ami a legrosszabb, mindez élő, egyenes adásban történt, vagyis a történeteket közvetítették az egész országnak, és a világ nagy részének.

Itt az ideje, fogalmazott Lynch, egy meghatározó lépésnek.

Szerencsére a Mágikus Integrációs Bizottság már réges-régen kidolgozott terveket

ilyesféle előre nem látható események bekövetkeztére. Drummondnak nagyon nem tetszett, hogy Lynch parancsolgat neki, most mégsem tehetett más, mint hogy engedelmeskedik.

- Először is, le kell állítanunk az Eseményről készült felvételek terjedését – jelentette be Lynch határozottan. – Ezt könnyedén megtehetjük az 1972-es szükségtelen felbujtás ellen bevezetett törvényi rendelettel. Küldjön katonai egységeket az ország minden televízióállomására, hogy kobozzanak el minden felvételt az Eseményről, valamint terjessze el a kiáltványt, miszerint az említett felvételek közlése szándékos pánikkeltésnek minősül, és hazaárulásként büntetendő. Ugyanezt a kiáltványt juttassa el az összes online kommunikációs szolgálathoz, és utasítsa őket, hogy elektronikusan bannoljanak az Eseményről készült minden felvételt. Ez mintafelismerő technológiával könnyedén megoldható.

Drummond elképedve rázta a fejét.

- Maga komplett média blokádról beszél egy olyan korban, mikor minden telefon egy kamera és minden amerikai egy riporter! Ez pár száz éve talán elegendő lett volna, Lynch, de manapság nem törölhet ki egy ilyen dolgot csak úgy. Mindenhol ott lesz!

Lynch szája komor vigyorra húzódott.

- Manapság könnyebb, mint valaha, elnök úr, épp a technológia miatt. Többé nem léteznek tényleges másolatok. Nincsenek fizikai fotók, szalagok, se filmek. Minden digitális, uram, s mint ilyen, rendkívül könnyen lenyomozható, alapvetően sérülékeny, és könnyedén törölhető. Létezik olyan technológia, ami keresztülragja magát a világ minden számítógépes rendszerén, és a ma éjszakai Esemény felvételeivel megegyező mintát kutatja. A program máris készen áll, sőt, már teszi is a dolgát. Átvizsgál minden mobilt, minden otthoni komputert, minden olyan eszközt a világon, amely valamilyen módon csatlakozik az Internetre. Ha megtalálja, amit keres, törli. Amint a ma esti sajnálatos revelációról készült felvételek törlődnek, senki sem fogja tudni bizonyítani, hogy valóban megtörtént.

- De hát... az emberek emlékezni fognak rá! – fröcsögte Drummond.

Lynch csupán a szemét forgatta.

- Több George Orwellt kellene olvasnia, elnök úr. Az emlékek a világ legbefolyásolhatóbb dolgai. Bízson bennünk. Tudjuk, mit csinálunk.

És láthatóan tényleg tudták.

A következő reggelre az Eseményről készült szinte minden felvétel sugárzását beszüntették. Igaz, a hírcsatornák továbbra is megállás nélkül a történelekről beszéltek, különféle spekulációkat és összeesküvés elméleteket hozva fel magyarázatként. Szerencsére (csodával határos módon) alig néhány kommentátor tűnt fontolóra venni a legnyilvánvalóbb magyarázatot –, hogy egy titkos varázsváros vált láthatóvá. Ehelyett beszéltek az agykontrollt célzó kormánykísérletekről, tömeghipnózisról, sőt, még idegen invázióról is. Elvégre alig egy év telt el az óta a titokzatos „varázs trükk” óta, melynek során a Chrysler Building valahogy Venezuela egyik dzsungelébe került. Azt idegen technológiára fogták, és talán konkrét idegen lények tevékenységére. Egész ésszerű magyarázatnak hangzott, hogy esetleg ugyanezek a titokzatos idegenek a felelősek a New York Cityben történt jelenségekért is.

- Talán meg sem történt – vélekedett egy kommentátor, a NASA egyik szódásszifon szemüvegű, majdnem teljesen kopasz asztrofizikusa. – A képek, melyeket azon az éjszakán láttunk, talán teljes egészében fikciók voltak, melyeket külső erők kreáltak, és

valamilyen adássugár segítségével egyenesen a kamerákba vetítettek. Lehet, hogy a Szabadság-szobor még mindig ugyanott áll, és aminek szemtanúi voltunk, voltaképp nem más, mint egy idegen speciális effekt.

Annyira kézenfekvőnek tűnt az egész, hogy Drummond elnök legszívesebben elhitte volna.

Az Eseményt követő napokban evakuálási rendelkezéseket írt alá, melyekkel Manhattan teljes lakosságát kiköltöztették, és karantén zónát vontak a sziget köré. Berepülési tiltást adtak ki a keleti part légtérére, és a parti őrség vigyázta a vizet New York City tíz mérföldes körzetében. Lynch tanácsára Drummond szinte semmilyen hivatalos magyarázatot nem szolgáltatott a lépésekre.

- Majd a sajtó kitalál magának egyet – legyintett. – Abban mindig jobbak, mint mi.

És persze most is igaza lett. A hírcsatornák arról elmélkedtek, hogy a katonai határsáv vélhetően biztonsági lépés, hogy visszaszorítsák az idegen sugárzást, mely az Esemény kiváltójaként volt jelen.

És lassanként, akármilyen hihetetlen, az élet ment tovább.

A New York-i tőzsdét átköltöztették a Massachusettsi Műszaki Egyetemre, ahol tetemes számú számítógépes szakember alig néhány nap alatt összehozott egy meglepően működőképes nemzetközi hálózatot. Manhattan másfélmillió lakosának nagy része átesett egy rövid, ám intenzív eligazításon, melyet maga Mr. Lynch tartott, és amelynek végén mindenkinek csak homályos emlékei maradtak az emlékezésnap parádéről. A legtöbben alig emlékeztek az Eseményre, vagy egészen máshogy, mint ahogy valójában megesett. Drummond jól tudta, hogy ezért egy csapat memóriára specializálódott varázsló volt a felelős, a Mágikus Integrációs Bizottságtól. Egyfajta úgymond „emléktörlést” hajtottak végre a szemtanúkon, kitörölve vagy megmásítva az éjszakáról szóló emlékeiket. Hosszú folyamat volt, de szükséges lépés.

Drummondnak egyáltalán nem tetszett a dolog, de úgy érezte, nincs más lehetősége.

Végül megtartotta az első sajtókonferenciát az Esemény kapcsán. Abszolút katasztrófa volt az egész. Nem tudta sem tagadni, sem megerősíteni az idegen befolyás lehetőségét. Nem tudott pontos dátummal szolgálni, hogy mikor nyitja meg újra a kapuit Manhattan. És ami a legrosszabb, nem mondhatott igazat. A sajtó ezt megérezte, és szét is harsogta a címlapokon.

DRUMMOND TAGADJA A TAGADÁST, MEGERŐSÍTI A MEGERŐSÍTÉST

- *New York Times* -

AZ ELNÖK SZÁNALMASAN SZÜKSÉGTELEN SAJTÓÉRTEKEZLETE

- *Cleveland Plain Dealer* -

A FEHÉR HÁZ TOVÁBBRA IS MÉLYEN HALLGAT AZ ESEMÉNYRŐL

- *Washington Post* -

AZ ELNÖK IDEGENEKKEL SPANOL, KÉSZÜL A SZERZŐDÉS AZ ÚJ ADÁSRÓL,
MELYBEN Ő LESZ A SZTÁR

- *Betekintés* -

Mintha csak olajat akarnának önteni a tűzre, a politológusok hangos panaszáradatba fogtak Charles Filmore szenátor elvesztése miatt, akinek halála egy volt az Esemény alig néhány szilárd tényei közül. Temetése nemzeti esemény lett, melyet minden nagyobb tévécsatorna élőben közvetített. A New York Post egész dicshimnuszot zengett a

politikusról a következő címmel: „A legjobb sosemvolt elnökünk”. Országszerte jelentek meg a lökhárítómatricák „Ne hibáztass, én Filmora-ra szavaztam volna!” felirattal.

Politikai haszonlesők vették át a mantrát, arra felhasználva azt, hogy megbízhatatlan, gyenge akaratú embernek állítsák be Drummondot, aki képtelen kezelni a jelenlegi egyedülálló kihívásokat. Úgy tűnt, a következő évi választásokat még azelőtt elvesztették, mielőtt elkezdődtek volna. Egy politikus különösképpen kiemelkedett a csatározásból, méghozzá egy ohioi szenátor, Carla Murphy. Vonzó, hatvanas éveiben járó nő volt, mérföldhosszú washingtoni pedigrével, ötletei pedig egyre népszerűbbekké váltak. Előterjesztése szilárd lábakon állt, háttere makulátlan, karriere stabil volt. Drummond állását akarta, és nagyon úgy tűnt, hogy jó esélye van meg is szerezni.

Három hónappal az Esemény után egy vasárnap reggel Drummond a Fehér ház étkezőjében ült, és egy reggeli beszélgetős műsort nézett, arcán savanyú fintorral, kezében egy kihűlő félben lévő csésze kávéval.

- Ne hagyják magukat becsapni! – mondta éppen Carla Murphy a képernyőn hetyke, jól informált stílusban. – Az elnök pontosan tudja, mi történt New York Cityben az Esemény éjszakáján. Nem azért hallgat, mert az amerikai emberek és úgy általában, az egész világ nem tudná kezelni az igazságot, hanem mert olyan erők működnek a háttérben, melyeket nem lenne túl bölcs dolog előtérbe rángatni.

- Tudja, mik ezek az erők, Murphy szenátor? – vonta fel egyik szemöldökét a műsorvezető.

- Természetesen nem, Charlie – felelte a nő. – De még ha tudnám is, talán akkor sem árulnám el. Tény, hogy bizonyára nagyon jó oka van a titkolózásnak. Azonban egyet mondhatok. Még a titoktartást illetően is vannak jó és rossz módszerek, ahogy azt a közönség elé tárjuk. Az egy dolog, hogy országos vészhelyzet van, és ezt bizonyos okok miatt nem lehet megbeszélni az amerikai néppel. Egyszerűen úgy tenni, mintha a nemzeti vészhelyzet nem is létezne, az egészen más. Ennél azért több eszünk van, bármit is gondol az elnök.

- Rühellem ezt a nőt – morogta Drummond magában, lekoppintva a kávécsészét az asztalra.

- Akárcsak én – értett egyet a mellette ülő férfi.

Drummond nagyot ugrott, és lelökte a csészét, ami ripityára tört a járólapon. Rémműlten pislogott a székre, mely alig néhány másodperccel korábban még üresen állt. Ott most egy alak ült hosszú, rozsdabarna talárban, fején nehéz csuklyával. Drummond semmit nem látott a férfi arcából, leszámítva a hegyes állát és egy kis mosolyt. Drummond az alakról az ebédlő ajtajára kapta a pillantását.

- Az embereinek semmi baja, elnök úr – mondta a taláros. – Még mindig annak az ajtónak a túloldalán állnak, igaz, fogalmuk sincs róla, hogy én itt vagyok. Nincs értelme riasztani őket. Senkinek nem akarok ártani. Ami azt illeti, épp ellenkezőleg, segíteni jöttem.

- Ho-hogyan jutott be ide? – kérdezte Drummond, tágra nyílt szemekkel pislogva a különös alakra.

- A hozzám hasonló emberek számára meglepően egyszerű a dolog – sóhajtotta a taláros. – Igazán tudhatná, mennyire sebezhető ebben az Új Világban, elnök úr. A mágikus és mugli világok közötti titokvédelmi alaptörvény megsérült. Akárki lehetnék. Lehetnék egy ellenség, aki azért jött ide, hogy meggyilkolja önt a reggelije fölött. Akkor mi lenne?

Drummond megrázkódott. Némán meredt a férfira. Szó szerint egyszerűen csak felbukkant? Lehetséges ez egyáltalán? Hát persze, hogy lehetséges! A férfinak igaza van. Az Esemény óta ez valóban egy Új Világ.

- Hadd segítsek abban – szólt a taláros alak, és nagyjából a törött kávéscsésze irányába intett. Drummond egy fekete botot pillantott meg a férfi sápadt ujjai között. Halvány villanás látszott, és a széttört csésze szilánkjai újra összeugrottak egy darabba. Az újjászületett csésze lassan a levegőbe emelkedett, majd halkán az asztalra koppant, Drummond jobb kezénél.

- Tessék – sóhajtotta a taláros, és zsebre dugta a pálcáját. – Ha nincs kár, nincs probléma.

- Ki maga? – kérdezte Drummond halkán, torkában dobogó szívvel. – Mit akar?

- Egyelőre hívjon csak a Gyűjtőnek, elnök úr – mosolygott a férfi. – És ahogy azt már említettem, segíteni akarok. Önnek és nekem hasonló problémánk van. Szerencsére a megoldás is közös.

Drummond erővel nyugtatta le magát. Kihúzta magát ültében, és próbált visszanyerni némi lélekjelenléte.

- És egészen pontosan mi lenne ez a közös probléma?

A taláros férfi a televízió felé biccentett.

- Egy bizonyos népszerű szenátor, aki szemet vetett az ön pozíciójára.

Drummond a televízió felé pillantott, ahol Carla Murphy a kifogástalanul ősz hajával és bájos vonásaival még mindig könnyed hangnemben cseverészett a műsorvezetővel.

- Tudja, sikerrel fog járni – mondta a Gyűjtő apró sóhaj kíséretében. – Már most jóval népszerűbb, mint ön. Őszintén szólva, belőle sokkal hatékonyabb vezető lesz önnél. Magam is rá szavaznék, ha volna lehetőségem.

Drummond kipirult arccal összevonta a szemöldökét.

- Akkor miért segít nekem?

- Mert Murphy szenátornak olyan nézetei vannak, melyek, mondjuk úgy, nemkívánatosak a céljaink érdekében.

- Mikor azt mondja, a „mi” céljaink – szólt Drummond, látogatója árnyékba burkolózó arcát fürkészve –, úgy érti a magáé és az enyém... vagy a magáé és másoké?

A Gyűjtő tétován vállat vont.

- Igen.

Drummond ezt fontolóra vette.

- Mit ajánl? Tudnia kell, hogy nem fogok semmi olyat tenni, ami méltatlan a pozíciómhoz. Talán nem én vagyok a világ legjobb államférfija, de én sem állok a törvény fölött.

A Gyűjtő már azelőtt nevetett, hogy Drummond befejezte volna a beszédet.

- Milyen elragadóan önámítóak maguk emberek! – csóválta a fejét. – Már csalt, hazudott és rágalmazott, mégis meggyőzte magát, hogy nem rosszabb másoknál, hogy csak azt tette, ami szükséges. Milyen csodálatosan rugalmas lehet a lelkiismerete!

- Fogalmam sincs, miről beszél – csattant fel Drummond, és az asztalra hajította szalvétáját. – Nem érdekel, hogyan és miért került ide. Ha csak alaptalanul akar vádaskodni, el is tűnhet.

- Nyugalom, elnök úr – csitította a taláros. – A legkevésbé sem szeretném bírálni a tetteit. Tisztelem azért, amit a vágyott pozíció elérése érdekében tett. Épp ezért vagyok biztos benne, hogy valóban engedni fogja, hogy segítsek.

Drummond még mindig felfújta magát, de hátradólt székén.

- Jól van, Gyűjtő úr. Felteszem, a segédletei hasznomra válnak, de mibe fog ez nekem kerülni? Ebben a városban senki sem segít ingyen. Mi a maga haszna?

- Nagyon egyszerű, elnök úr – felelte a látogató. – Megtesz alelnökének.

Drummond meghökkent.

- Alelnöknek? Maga megőrült? Már van alelnököm, ha nem vette volna észre. Joe Mattigan jó ember, még ha a média tökfeknek is tartja. Mit kéne vele kezdenem?

- Ez nem az ön problémája, elnök úr – legyintett a Gyűjtő könnyedén. – Nem kérek mást, csak az ígéretét, egy megszeghetetlen esküt, hogy ha a poszt megüresedik, engem nevez ki. Megkönnyítem a dolgát. Az ajánlóleveleim makulátlanok lesznek, senki sem fog kételkedni a választásában. Ha megteszi ezt, és ha követi pár roppant egyszerű instrukciót, a problémái Murphy szenátorral meg fognak szűnni. A következő elnöki mandátum borítékolható az ön számára, velem, mint hűséges és állandó tanácsadójával az oldalán.

Drummond elgondolkodott. Nem egészen tetszett neki a dolog, mégsem tudta azonnal visszautasítani a látogatója segítségét. Talán később megszabadulhat a furcsa alaktól, mikor Murphy már nem fog politikai fenyegetést jelenteni. Addig is neki, Drummondnak, talán érdemes megbékélnie szokatlan jötevőjével. Hosszú másodpercekig meredt a Gyűjtőre, végül bólintott.

- Fontolóra veszem – mondta, noha igazából máris döntött. – De ha elfogadom a segítségét, meg kell ígérenie, hogy a módszerei tiszták lesznek. Semmi illegális.

A Gyűjtő melegen elmosolyodott.

- Bízhat bennünk, elnök úr.

Drummond fontolóra vette a dolgot, és habár feltűnt neki, hogy ez nem épp az az ígéret, amit várt, de úgy döntött, nem teszi szóvá.

- Amennyiben maga lesz az alelnök, uram, felteszem, van pár ötlete, amivel kezelhető ez az egész Esemény ügy. Hiszen, nyilvánvalóan, maga is egy varázsló. Mit ajánl? A varázstársadalom teljes feltárását? Egyenlőséget a világaink között? Különböző kultúráink békés integrációját?

A Gyűjtő mosolya lassan kiszélesedett, már-már nyugtalanítóan ragadozószerűvé vált.

- Nem – felelte halkán, összeesküvően – egészen...

Marshall Parris kilépett a járdára, hunyorogva felpillantott a kábítóan éles kaliforniai napra, aztán kedvetlenül kibújt ballonkabátjából.

Olyasvalakinek, aki felnőtt élete javát New York-i magánnyomozóként töltötte, beletelik egy kis időbe, míg megszokja Los Angeles napfényes utcáit. Egyrészt, úgy tűnt, itt mindig nyár van. Egy olyan fickónak, mint amilyen Parris is, akinek kulturális kötelessége volt az év kilenc hónapjában kalapot és ballonkabátot viselnie, valami alapjaiban nem stimmelt ilyen mennyiségű napsütéssel. Nagyon kevés ködöt látott (még a legendás Los Angeles-i szmog is csupán árnyéka volt önmagának), a szél pedig, ha épp fúj, könnyű és langyos volt, ellentétben a durva rohamokkal, amiket Parris a szeretett

Nagy Almában tapasztalt.

Átvette vállán a ballonkabátját, majd nagyot sóhajtva megindult. Sustorgó pálmafák szegélyezték a sugárutat, ami az ideiglenes irodájához vezetett, egy kávézó fölötti, második emeleti kis bérleményhez. A kávézót *Jack varázsbabjának* hívták, és egy korához képest rendkívül fitt, hetvenéves öregúr vezette, akit, nem meglepő módon, Jacknek hívtak. Jack adta ki Parrisnek az emeleti irodát egy kicsit magas summáért, ám figyelemreméltóan rugalmasnak bizonyult, ha a bérleti díj kifizetéséről volt szó.

- Csak nyugalom, nem kell sietni – mondta neki Jack, mikor átnyújtotta Parrisnek a kulcsokat. - Akkor adja a csekket, amikor tudja. Manapság a feje tetején áll minden, maguk New York-iak ide-oda költözgetnek, a kormány sumákol, a marslakók meg csak úgy jönnek és mindenkit hipnotizálnak.

Parris ezt óvatos gyanakvással fogadta. Elvégre New Yorkban, ha egy főbérelő ilyesfajta előzékenységet mutat, elég nagy volt a valószínűsége, hogy a bérleménynek hiányzik néhány alapvető felszerelése, mint mondjuk az ablakok vagy akár a padló. Itt, Kaliforniában azonban, egészen máshogy zajlottak a dolgok. A Jack varázsbabja fölötti iroda aprócska volt ugyan, de kényelmes, hatalmas ablakkal, működő mosdóval és konyhával. Sajnos minden fal élénk rózsaszínre volt festve, és dekoráció gyanánt tele aggatták uszadék fával. Egy futó pillanatig Parrisnek az is megfordult a fejében, hogy jobban örült volna egy hiányzó padlónak.

Majdnem három hónap telt el, mióta Parris otthagya New York Cityt, majdnem három hónap, mióta az Esemény mindent megváltoztatott, és az egész várost a bizonytalan jövőbe taszította.

Parris tudta, hogy az Eseményt valójában nem marslakók okozták. Évek óta tudomása volt New Amsterdam varázslóvárosáról, noha addig az éjszakáig soha nem látta a saját szemével. Egy pasas az ő munkakörében hajlamos olyasmiket is megtudni, amiknek egyébként titokban kellene maradnia. Elvégre Parris kliensei közül is sokan boszorkányok és varázslók voltak. Úgy tettek, mintha nem ez volna a helyzet – a szokás hatalma –, de ők tudták, hogy ő tudja, szóval nem volt semmi baj. A titokvédelmi esküjük nem tért ki az ilyen esetekre. Ami azt illeti, néha még a boszorkányoknak és varázslóknak is szüksége volt egy jó kis magánnyomozóra, és néha a legjobb ember erre a feladatra épp olyan, mint Parris, aki semmilyen varázserővel nem rendelkezik. Néha a legjobb magánnyomozó mugli.

Parris tudta, hogy a varázslónépek így szokták hívni a hozzá hasonlókat. Az olyanoknak, akiknek nincs mágia a vérében, mugliknak nevezik, legalábbis a varázstársadalom illedelmesebb rétege. Némelyik boszorkány és varázsló, akinek a felkutatásáért fizettek neki, sokkal kevésbé hízelgő nevekkkel illették. Nem zavarta. Minden társadalomnak megvannak a maga bajkeverői, és ez alól a boszorkányok és varázslók társadalma sem kivétel. Mindemellett a nevek a szó szoros értelmében jogosak voltak. Teljesen ember volt, egy csepp mágia nélkül.

A szó szoros értelmében.

Parris a Jack varázsbabja melletti lépcsőhöz ballagott, majd a napellenző árnyéka alá lépve zajosan felsétált az irodájának ajtajához.

A rózsaszín falak vidáman üdvözölték. Parris próbált ügyet sem vetni rájuk, amíg visszahallgatta az üzenetrögzítőt. Nem volt új megbízás. Kissé búsan átbaktatott a kis konyhába, és feltett magának egy kávé.

Annak is három hónapja volt már, hogy utoljára ügyfele akadt. Ez volt a legrosszabb az

egészben. Egy magánnyomozó karrierje (főleg az olyané, aki olyan ügyekre specializálódott, amit Parris „másviláginak” szokott hívni), teljes egészében az ajánlásoktól függött. Sajnos a hírneve nem követte kaliforniai ideiglenes otthonába. Ügyfelek nélkül nem tudja fizetni a bérleti díjat, és előbb vagy utóbb bizonyára Jack is nagylelkűségének határára ér. Ami a legrosszabb, nem engedhetett meg magának egy titkárnőt, ami, természetesen, egy jól menő magánnyomozói iroda elengedhetetlen tartozéka volt, legalábbis a külső szemnek. Mikor a kliensek felhívják, egy hetyke, komoly női hangra számítanak. Írógép megnyugtató kopácsolását akarják hallani, valamint a bejegyzési naptár lapjainak sercegését. Amit bizonyára nem szeretnének hallani, az egy felvétel, amit maga a detektív mond fel a rögzítőre, ráadásul úgy, hogy nem is igazán tudja kezelni a szerkezetet, így aztán a felvétel megszakad az üdvözlés kellős közepén.

Mintha csak erre szeretné emlékeztetni a Parris íróasztalán álló telefon megszörrent.

Annyira meglepődött, hogy még a kávésbögre is kiesett a kezéből. A kis pultra esett, és habár csodával határos módon egyben maradt, hideg víz fröccsent belőle a nadrágjára. Hátrébb ugrott, és dühösen söprögette le magát.

Az asztalon a telefon abbahagyta a csörgést és az üzenetrögzítő egy kattanással életre kelt.

- Ön Marshall Parris detektív ideiglenes irodáját hívta, egy magánnyomozót, aki a másvilági ügyekre szakosodott. Jelenleg egy ügyön dolgozom, de nyugodtan hívjon a mobilomon! A számom 555-21... BÍÍÍP!

Parris az asztalhoz botorkált, miközben még mindig a vizes nadrágját törölgette, és a telefonért nyúlt, de addigra a hívó már letette. A tárcsahang idegesítő bűgása még hallatszott néhány másodpercig, aztán egy kattanás jelezte, hogy a rögzítő szétkapcsolt.

Különben is, talán így volt a legjobb. Az egyetlen alkalommal, mikor csörgött az irodai telefonja, a vonal másik végén egy idős asszony volt Venice Beachről, aki az elveszett, ifjúkori ideálját szerette volna megtalálni. Parris majdnem rákiabált, mert azt hitte, hogy a nő csak szórakozik vele, de aztán kiderült, hogy nem, és Parris ekkor jött rá, mennyire más lesz az élet Kaliforniában.

Eszébe jutott, hogy újrapeszi a rögzítő üzenetét, hogy legalább az egész mobilszáma rajta legyen. Bár igazából nem sok értelme volt. A mobilját már rég letiltották, mivel nem fizette a számlákat. Felsőhajtott, behuppant a székébe, és kibámult a lehetetlenül kék kaliforniai égboltra.

Kopogtak az irodája ajtaján.

Parris tekintete a csukott ajtóra ugrott. Nem is az volt a különös, hogy látogatója van, hanem hogy nem hallotta, mikor feljött a lépcsőn, pedig az nagyon nyikorgott. Ahogy ezt átgondolta, arra jutott, hogy ez akár még jó jel is lehet, így aztán kikiáltott.

- Nincs bezárva!

Az ajtó halkán kitárult, és egy fiatal nő lépett be a helyiségbe. Óvatosan becsukta maga után az ajtót, aztán szemügyre vette az asztal mögött ülő férfit.

- Marshall Parris, jól mondom? – kérdezte eltéveszthetetlen brit akcentussal.

Fontolóra vette, hogy óvatos választ ad, ám végül úgy döntött, nyíltan játszik.

- Az van az ajtómról írva. Marshall Parris, magánnyomozó.

- Aki másvilági ügyekre szakosodott – biccentett kurtán a fiatal nő. Előrébb lépett, az asztalhoz, de nem mutatta jelét, hogy le akarna ülni. Elég csinos volt hosszú fekete hajával, és Kaliforniában egyáltalán nem jellemző ruházatával. Szoknyája egyszerű szabású, virágmintás darab volt, halkán susogott a vastag, fekete bakancs fölött. Az állandó Los

Angeles-i nyár ellenére halványkék pulóvert viselt. Parris úgy döntött, tetszik neki a lány, még ha nem is kimondottan ügyfél alapanyag.

- Mit tehetek önért, Miss...? – kérdezte, miután felállt székéből. Ekkor jutott eszébe, hogy a nadrágja még mindig nedves. – Ööö... egy kis baleset a kávéval. – Magyarázta kissé sután. – Ilyen sosem történt velem New Yorkban.

A fiatal nő ismét biccentett, ám továbbra sem mosolyodott el.

- Azért jöttem, hogy igénybe vegyem a szolgálatait, Mr. Parris – nézett végül a szemébe. – Az ön... *másvilági* szolgálatait.

- Értem – mondta Parris. – Miért nem ül le, Miss...?

- Hívhat Petrának – felelte a lány, és tétován helyet foglalt az egyik ügyfeleknek fenntartott karosszékben. – Habár más neveken is ismernek.

Parris bólintott, és előkotort egy sárga jegyzetfüzetet az íróasztal fiókjából. A tetejére odafirkantotta a nő nevét.

- Petra. Sziklát jelent. Talán valami banda tagja, vagy ilyesmi?

- Jobban haladnánk, ha nem próbálná kitalálni, miért vagyok itt, Mr. Parris – szólt a fiatal nő hűvös udvariassággal. – Épp elég varázstudó kliense volt már, hogy tudja, minden ügy meglehetősen egyedi.

Parris hátradőlt székén, ami fáradtan megnyikordult.

- Talán – hagyta rá. – De épp elég *fiatal* kliensem is volt, hogy tudjam, nem mindegyik képes megfizetni a szolgáltatásaimat, legyenek varázstudók vagy nem.

Petra bólintott, majd kissé előrébb hajolt ültében. Kinyújtott kezében csillogott valami. Tíz nehéz érme koppant ujjai közül Parris íróasztalának fájára.

- Arany megteszi? – vonta fel a szemöldökét.

Parris próbált nyugodtnak látszani. Széke ismét megnyikordult, mikor előre hajolt, és megvizsgálta a vastag aranyérméket.

- Nem leprikón pénz, ugye? – kérdezte élesen, és felpillantott a lányra. – Tudja, nem most jöttem le a falvédőről.

- Galleonok – válaszolta Petra türelmesen. – Legális fizetőeszköz a varázsvilágban, de súlya miatt a mugli világban is értékes. Naponta tízet fizetek.

- Plusz az útiköltség – tette hozzá Parris automatikusan, noha alig kapott levegőt.

- Olyan nem lesz – háritotta el Petra komoran. – Magával megyek, a saját módszeremmel.

Parris ismét bólintott. Felvette az egyik aranyérmét, és a súlyát méregette a tenyerén. A fém hűvös volt tapintásra.

- Akkor hát – szólt kényszeredetten –, remélem, szolgálataim megfelelnek az igényeinek, hölgyem, mert, hogy őszinte legyek, ez szép kis summa.

Petra tekintete egy hosszú pillanatig az irodát fürkészte, szeme végigsiklott az élénk színűre mázolt falakon. Végül csak úgy, fél vállról megkérdezte:

- Hol tartja, Mr. Parris?

Parris tenyere összezárult az aranyérme körül.

- Mire gondol?

- Pontosan tudja, mire gondolok – felelte Petra hűvösen. – Elvégre hogyan máshogy válhatna ismertté egy mugli, mint New Amsterdam legjobb detektívje? Hogyan csaphat össze egy mugli a legsötétebb mágiát űző boszorkányokkal és varázslókkal, és éli túl? Lehet, hogy mázlis, Mr. Parris, de *ennyire* senki sem szerencsés. Védve van valahogy. Van egy talizmánja. Csak kíváncsi vagyok, uram. Hol tartja?

Parris összevont szemekkel méregette új kliensét.

- Még ha igaza is volna, hölgyem, ennél sokkal többet kéne fizetnie, hogy egy ilyen kérdésre válaszoljak.

Petra apró vállrándítással fogadta a választ.

- Csak kíváncsi vagyok, Mr. Parris. Azt hiszem, az én ügyem lesz karrierjének legnehezebb és legveszélyesebb ügye. Csak azért kérdezősködöm a talizmánja felől, mert biztos akarok lenni benne, hogy megvédi a legkülönlegesebb körülmények között is. Továbbá tudnom kell, hogy segíteni fog-e önnek megtalálni azt, amit keresek.

Parrisnak eszébe villant, hogy ez az ifjú hölgy talán több bajt hozhat a fejére, mint amennyit megér, aranyérmék ide vagy oda.

- Mindig magamnál tartom, mikor ügyön dolgozom – szólt halkán. – Habár soha, senki nem tudná elvenni tőlem. Nem kimondottan nagy erejű, és másnak semmi haszna nem származna belőle, de nekem megteszi. Ezt illetően meg kell bíznia bennem. – Ismét előrehajolt, és könyökével megtámaszkodott az asztalon. – És hadd tisztázzak valamit, hölgyem: a „talizmánom”, ahogy ön hívja, talán megvéd a maguk legrosszabbjaitól – talán még a rejtőzésben is segít, és olyan helyekre bejutni, ahová senki más nem tud –, de a munka nehezét én végzem. *Itt* történik a nyomozás. – Jelentősegteljesen megkopogtatta a halántékát. – Capiche?

Petra kissé elmosolyodott.

- Nem is feltételeztem mást, Mr. Parris.

- Helyes – mondta Parris, és ellazult. – Szóval, mi a meló, és mikor kezdünk?

- Azonnal, Mr. Parris – felelte a fiatal nő. – És a munka roppant egyszerű. Segítenie kell megtalálni valakit.

- Varázstudót? – tippelt Parris. Ismét felvette a ceruzáját és maga elé húzta a jegyzetfüzetet.

- Elég komoly varázslatok tudóját – sóhajtott Petra. – Elrejtőzött előlem, és nagyon jól csinálja. Nem köti idő, sem tér, még a valóság sem. Ez a nő képes vízformát öltetni, az óceánok mélyén utazni, vagy akár csövekben, csapokon át.

Parris kifújta egy mély levegőt.

- Még sosem találkoztam olyan boszorkánnyal, aki képes lett volna ilyesmire.

- Azért, mert a nő, akit keresünk, nem boszorkány – felelte Petra. – Ő egyike a három Végzet nővérnek, akik jelenleg a világra szabadultak. A húgomnak és nekem bármi áron meg kell őt találnunk.

Parris oldalra döntött fejjel pislogott rá.

- Miért? Persze, csak ha szabad kérdezniem.

A fiatal lány mosolya fagyossá vált.

- Azért – mondta, mintha mi sem volna egyértelműbb –, mert mi vagyunk az ő nővérei.

Parris nagyot sóhajtott, és lefirkantott néhány megjegyzést. A sárga jegyzetfüzet aljára egyetlen szót írt: **ÓRÜLT**. Mikor elkészült komolyan rábólintott.

- Jól van. Tehát valamiféle mitikus vízi démont keresünk, aki bárhol lehet, bármikor és aki... hadd találjam ki... kozmikus szintű hatalommal rendelkezik. Igaz?

Petra biccentett, majd vállat vont.

- Nem nagyobb, mint jómagam.

- Maga mégsem képes megtalálni – tette hozzá Parris, mintha csak biztosra szeretne menni.

- Elrejtőzik előlünk, mert fél tőlünk.

Parris lassan biccentett.

- Ez persze – szólt óvatosan – nem jelenti azt, hogy *nekem is* félnem kéne magától, ugye?
Petra arcán árnyék futott végig. Sokkal inkább azonban bosszúnak tűnt, mintsem fenyegetőnek.

- Akarja a munkát, Mr. Parris, vagy nem?

Válaszként a férfi lerakta a ceruzát, és magához kotorta a rakás aranyat.

- Na és, mi ennek a démoni végzet asszonyának a neve?

- Judith – felelte az ifjú nő határozottan, továbbra is komor arccal. – A Tó Úrnője.

Parris felsóhajtott. Betolta az íróasztal legfelső fiókját, és kihúzta az alatta lévő, valamivel kisebbet. Abban egy üveg olcsó whisky volt, és egy kis revolver. Kivette a revolvért, ellenőrizte a töltényűröket, s miután megbizonyosodott róla, hogy az összes töltve van, mint mindig, a fegyvert a zakója alatt viselt pisztolytáskába dugta. Igazából tökéletesen értelmetlen dolog volt fegyverrel menni a varázstudók ellen, de azért nem teljesen haszontalan dolog. Ráadásul bizonyos szokásoktól nehéz elszakadni.

- Még valami – szólt, ahogy felállt az asztala mögül. – Csak kíváncsiságból. Feltéve, hogy megtaláljuk a maga Végzet nővérét... Mit fog tenni vele?

Petra arca továbbra is komor maradt, de tekintetét Parrisre emelte, és egy pillanatig az arcát fürkészte. Szinte úgy tűnt, mintha eddig ez a kérdés eddig eszébe sem jutott volna.

- Nos – felelte halovány tünődéssel a hangjában –, azt hiszem... megölöm.

1. A NÉGY SZEKRÉNY

James arra számított, hogy a Roxfortba való visszatérése boldog esemény lesz. Valóban, a Roxfort Expressz hatalmas, skarlátvörös mozdonyának gőzben fürdőző látványa, amint sziszegve-csörömpölve siettet a beszállókat, kimondottan kellemes élménynek bizonyult az elmúlt hónapok történései után. Még Albus is, aki pedig szinte az egész nyarat dühös fújtatással töltötte, szeptember közeledtével egyre vidámabb hangulatra váltott; ez augusztus végére már-már bosszantóan zavaró volt. Alig várta, hogy végre felülhessen a vonatra, és ismét csatlakozhasson mardekáros háztársaihoz. Albus az állomáson szinte azonnal kiszúrta az unokatestvérüket, Rose-t, aki a szüleivel, Ronnal és Hermionével ácsorgott a peronon, és odaszaladt üdvözölni őket. Lily, a legifjabb Potter hátramaradt, és idegesen toporgott anyja mellett.

- Semmi baj, szívem - vigasztalta Ginny. - Azt hittem, izgulsz az első iskolaéved miatt. Azóta rimánkodszt, hogy a bátyáiddal mehess, mióta James beiratkozott. Hát most mehetsz. Semmi hosszú búcsúzkodás.

Ted Lupin ezúttal slamposan bukkant elő a tömegből, oldalán a menyasszonyával, Victoire Weasleyvel, akinek makulátlan külseje éles kontrasztban állt a fiúéval. James tudta, hogy Ted is a vonaton utazik majd velük, most tér vissza Roxmortsba egy kis londoni kiruccanást követően. Látszólag azért ment a fővárosba, hogy meglátogassa nagyanyját és Victoire-t, de Albus máshogy vélekedett. Az egész elmúlt héten kitartóan bizonygatta, hogy Ted egyáltalán nem nyaralt, hanem a régi Főnix rendjének újraalapítását célzó gyűlésen vett részt, a Grimmauld téren. Ted Ginny előtt tagadta a feltételezést, azonban amikor egyedül maradtak, megerősítette. Ettől Albust majd megette a sárga irigység, mivel őt semmiféle titkos gyűlésre nem hívták meg.

Mikor meglátta Lilyt az iskolai talárjában, Ted kihúzta kezét Victoire karja alól, majd a fiatalabb lány felé nyújtva mélyen meghajolt.

- El vagyok bővölve! - harsogta. - Kedves Lilym, csatlakozol hozzám az útra? A reputációmon kimondottan lendítene, ha egy olyan szépség társaságában látnának, mint amilyen te is vagy.

Ginny az égre emelte a tekintetét, de Lily elvigyorodott. Szégyenlősen elfogadta Ted kezét, majd megigazította vállán a táskáját. Miközben Ted boldogan vezette a vonat irányába, egyszer csillogó szemekkel hátranézett az anyjára.

- Javíthatatlan - fonta karba a kezét Victoire. Mellette Ginny biccentett, arcáról még most sem tűnt el a ködös mosoly.

Már lassan egy éve, hogy utoljára a Roxfort birtokára teheték a lábukat - egy év, melyet az óceán túloldalán töltöttek, az amerikai varázsiskolában, Alma Aleronban. Az igazat megvallva nem lett volna rossz év, ha nem végződik tragikusan. Egy pillanatig, mialatt James hagyta, hogy az anyja búcsúzóul megpuszilja, aztán összeszedte a táskáit, meg Nobby kalitkáját, egészen könnyű volt úgy tenni, mintha az elmúlt év meg sem történt volna. A gondolat különös békességgel töltötte el, melyet csak az a tény tört meg, hogy az unokatestvére, Lucy, akinek pedig izgatottan kellene vele utaznia a Roxfortba (elvégre ez lenne az első teljes iskolaéve ott), mégsem volt vele.

James próbált nem gondolni erre. Nehéz volt.

- Viszlát, James - köszönt el az apja kissé szomorkásan, mintha megérezte volna a fia gondolatait. - Legyen jó éved! És volna itt neked... még egy kis apróság. - Félrevonta Jamest a mozdony árnyékába, és egy kis csomagot húzott elő. Egy másodpercig tétován meredt rá, aztán leguggolt a fia mellé, és szinte vonakodva adta át neki. - Ne nyisd ki, csak ha már kipakoltál! És tegyél róla, hogy egyedül légy! Rendben?

James az apja arcára pillantott, és rögtön látta, hogy a férfi komolyan beszél. Gyanakodva oldalra billentette a fejét.

- Anya tud erről?

Apja ajkai apró, megfontolt mosolyra húzódtak.

- Nem. És Albus sem, habár neki később elmondhatod. Esetenként őt is be lehet vonni. De egyelőre ez csakis rád tartozik. Lilyt pedig hagyd ki belőle! Ezt meg kell nekem ígéred, James!

- Hogy ígérhetnék meg bármit is, amíg azt sem tudom, miről van szó? - próbált kitérni a válasz elől James.

Az apja előre nyújtotta a tenyerét.

- Akkor add vissza!

- Jól van már, megígérem. - James a szemöldökét ráncolva szorította magához a csomagot.

Az apja komoly arccal bólintott.

- Elvárom, hogy megtartsd a szavad. Ez Lily első éve, James. Azt akarom, hogy élvezze. Azt akarom, hogy a legnagyobb kihívást maximum a számmisztika jelentse neki. Már így is megvolt a maga veszélyes kalandja a Roxfortban, ha még rémlik.

James biccentett. Persze hogy emlékezett a Triumvirátus előadásának éjszakájára, amikor Lily eltűnt a közönség soraiból: egyenesen a Titkok kamrájába vitték, és a kaland csaknem az életébe került.

- Vigyázok rá, apa. Ne aggódj!

- El is várom - ismételte az apja, és James kihallott a hangjából egy csöppnyi sajnálatot.

Jobban szeretne maga vigyázni rá, gondolta; aggódik érte. Mindannyiunkért. Meglehetősen lehangoló volt erre rájönni.

Harry Potter felállt, és szeretettel megpaskolta fia vállát.

– Jó utat, fiam. Estig jól rejtse el azt a csomagot!

James bólintott, és hirtelen elöntötte a büszkeség. Nem tudta miért, de az apja arcán hasonlót látott – az az arckifejezés volt, amit James és Albus csak „auror üzemmód”-nak szokott hívni. James kicipzárta a táskáját, és óvatosan betömte a csomagot a ruhái közé.

– Azt se tudom, miféle csomagról beszélsz – felelte komoly képpel.

Harry bólintott, de nem mosolyodott el.

– Akkor indulás! Majd... beszélünk.

James mögött a nagy mozdony fülsüketítő füttyöt hallatott, és sűrű füstgomolyagokat kezdett eregetni. James a vállára vetette a táskáját, megfordult, és sietve bekászálódott a vonat faillatú melegébe. Mikor talált egy üres fülkét, gyorsan letette a táskáját és Nobby kalitkáját, aztán az ablakpárkányra térdelve kihajolt a vonatból. A szerelvény remegve mozgásba lendült, és a King's Cross állomás lassan egyre hátrébb araszolt, mintha a vonaton kívül mindent apró kerekeken gurítának. Az utóbbi hónapokban történtek ellenére James, érthetetlen módon, boldog volt.

Már csak az érdekelte volna, hogy mi van az apja csomagjában. A táskájára pillantott, és elképzelte a benne rejtőző holmit. Viszonylag kicsi volt, körülbelül, mint egy pálca, de annál sokkal vastagabb. Közönséges, barna papírba csomagolták, és spárgával kötözték át. Nem lehet, hogy a...?

Nem, mondta magának. Dehogyan.

Pár perccel később egész tömeg jelent meg James üres kupéján kívül. A fiú unokatestvérei, Rose és Louis, James egyik legjobb barátja, Ralph Deedle, valamint, meglepő módon, Scorpius Malfoy, akinek behízelgő, vontatott stílusától még most is bizsergett néha a pálca James kezében, dacára annak, hogy Scorpius több alkalommal is bizonyította, igaz barát, és megérdemelten került a Griffendél házba. A négy arc szinte egyszerre nyomakodott az ajtó üvegének, és mindenki kíváncsian pislogott befelé. Végül Rose elvigyorodott, James pedig boldogan invitálta be a barátait. A következő pillanatban a fülke izgatottan csiripelő hangok kórusával telt meg, a pakolászás lármájával, meg Scorpius vadonatúj uhujának felháborodott huhogásával, aki nagy szárnycsattogtatással jelezte: nincs igazán ínyére, hogy az aranykalickáját a felső csomagtartóra próbálják feltuszkolni.

Hamarosan előkerültek a pálcák, és megkezdődött a nyár folyamán ilyen-olyan forrásokból elsajátított bűbájok kipróbálása, illetve összehasonlítása. Scorpiusnak sikerült ideiglenesen apró szoborrá változtatnia Ralph varangyát, míg Rose *Invisium* nevezetű bűbája – egy közismerten bonyolult varázslat, amellyel embereket lehet láthatatlanná tenni – elég hatásos volt, hogy megcsodálhassák a félig eltűnt Louis-t, jobban mondva azt a néhány csontot és izomköteget, amit még látni lehetett belőle. Mikor a varázslatot (szerencsére) visszacsinálták, Rose és Ralph egy meglehetősen tüzes varázslósakk partiba kezdtek, James és Scorpius pedig csiga és fúrót játszottak, amivel csupán alig kétszer sikerült felforgatniuk a sakkjátszmát. A második alkalommal arra sarkallták a bábukat, hogy ideiglenesen félretegyék nézeteltéréseiket, és együttes erővel támadjanak a törött nefeleddgömbre, amit Scorpius csigának nevezett ki. Végül apró kardjaikkal és csatabárdjaikkal sikeresen meg is semmisítették a gömböt.

Egyikük sem hozta szóba a Leleplezés éjszakáját, sem Lucy tragikus sorsát, sem Petra

és Izzy eltűnését, akiknek közös akciója megmentette ugyan James apjának, Harry Potternek, és a társának, Titus Hardcastle-nek az életét, de ezzel egy időben az egész varázsvilágot feltárta a muglik számára. Még az sem került terítékre, hogy korábbi igazgatójuk, Merlinus Ambrosius elhalálozott, ám az utódját illetően máig nem volt bejelentés. Mindenki jól tudta, hogy a világukban rövid időn belül számtalan drámai változás állt be, és hogy jelenleg a jövő hátborzongatóan bizonytalan. Ám egyelőre szavak nélkül is egyetértettek abban, hogy élvezik a vonatutat, visszatérnek az iskolába, és remélik a legjobbakat.

Mire megérkeztek a Roxmorts állomásra, besötétedett, és az eső is eleredt. Hagrid, miközben végigsétált a peronon, bömbölve hívta magához a gólyákat, és láthatóan észre sem vette a sűrűn pergő esőcseppeket, amelyek megkapaszkodtak szakállában, és a homlokára tapasztották kócos haját. James odaintett neki, ahogy a szellemszerű thesztrálok húzta fiákerek irányába szaladt. Hagrid játékos mosollyal intett vissza, miközben a köréje tömörülő, talárjukat az eső ellen a fejükre húzó elsősök tengerében ácsorgott, mint egy kis sziget közepén.

James útja a kocsiban kissé zajosan indult Rose-zal, Ralphfal, Scorpiusszal és két hollóhátas lánnyal, akiket alig ismert. A lányok Zane-ről kérdezősködtek, akiről még elsőéves korukból emlékeztek, de ahogy a fiáker kigördült az állomás fényeinek kívülre, és megkezdte útját a pocsolyákkal meg bukkanókkal teli ösvényen, mely egyenesen a kastélyba vezetett, a kis társaságra csend telepedett.

Negyedórával később már egy fáradt, átázott csapat sorjázott be a nagyterembe. A kinti sötétség után csaknem megvakultak az ezernyi lebegő gyertya fényétől, és a házak asztalait borító abroszok patyolat tiszta fehérségétől. A mardekáros lobogó alatt Trenton Bloch kiszúrta Ralphot, és lelkesen integetni kezdett, hogy felkeltse a nagyobb fiú figyelmét. Ralph visszavigyorgott a barátjára, miközben Albus átvette a karját a vállán.

- Otthon, édes otthon, mi, Ralph? Gyerünk!

A két fiú együtt verekedte át magát az asztalok között, és amikor helyet foglaltak a mardekáros asztalnál, társaik kitörő örömmel fogadták őket. Jamesnek feltűnt, hogy pár idősebb mardekáros, James ellenségének, Tabitha Corsicának egykori pajtásai, nem csatlakoztak az üdvözlőkhöz. Ez a csoport csaknem a terem elejében foglalt helyet, és tüntetőleg elfordultak, mintha unatkoznának, vagy egyenesen undorodnának társaik lelkesedésétől. Tabitha jeges bája nélkül azonban a társaság inkább tűnt morcosnak, mint hűvösen távolságtartónak.

James megkönnyebbült sóhajjal telepedett le a Griffendél asztalához. Üdvözölte két évfolyamtársát, Graham Wartont és Deirdre Finnegan, valamint Joseph Torrance-t, és a hetedéves kviddicskapitány Devindar Dast is. Valamivel odébb, egy rakás harmadéves közül Cameron Creevey integetett neki vadul. Fájón feltűnő volt azonban Sabrina Hildegard, Noah Metzker és Damien Damascus hiánya, James jó barátaié, akik a Bajkeverők nevű csínytevő társulat alapító tagjai voltak. Előző évben végeztek az iskolában, és ez, akár akarták, akár nem, a Bajkeverők végét jelentette. James sajnálta, hogy lemaradt a barátaik utolsó évéről és a záró bankettjükéről, ugyanakkor különös izgalom fogta el, ha arra gondolt, hogy maga is roxfordi „öreg motorossá” válásának küszöbén áll.

Idén már hivatalosan is részt vehetett a roxmortsi hétvégén, és több haladó szintű védekező és párbajbűbajt tanítanak majd neki. Ám, ami a legfontosabb, az előző évi sikeres klacskapdel pályafutását követően az Alma Aleronban, James eltökélte, hogy végre – *végre!* – bekerül a Griffendél kviddicscsapatába. Mélyet sóhajtott a boldog

gondolat hatására.

Előző évben nem egy alkalom volt, amikor azt hitte, soha többé nem látja a Roxfortot. Csak most döbönt rá, hogy még az előbbi vonatút alatt is végig attól tartott, hogy valami megakadályozza a megérkezésüket. Végül is a nyár tele volt felfordulással és sötét meglepetésekkel. Manapság semmit nem érzett biztonságosnak. De most itt volt, megint a Roxfortban ült, mintha mi sem történt volna. Kellemesen kimerültnak érezte magát: szinte álomba szenderült volna az asztalon is, a kristálykupák és a csillogó ezüstmű között.

Ábrándozását egy, a háta mögül érkező, apró köhintés szakította félbe. James hátrapillantott, és meglepve látta, hogy az apró Flitwick professzor mered rá kissé különös, feszült mosollyal.

- Üdvözlöm újra itt, Mr. Potter - szólt végül Flitwick. - Ha nem haragszik, szeretném egy kicsit kölcsönkérni önt.

James összevonta a szemöldökét.

- Úgy érti... most?

- Ha volna olyan kedves - bólintott Flitwick kis grimasszal. - Alig pár percig tartanám fel. Igazán csekélység... - Szeme elkalandozott, végigsiklott a nagytermen, mintha kerülni akarná James tekintetét. Az emelvényen McGalagony professzor épp elhelyezte a háromlábú széket, s rajta a Teszlek süveget, készen rá, hogy megkezdjék az éves beosztási szertartást. Lily és a többi elsőéves, Longbottom professzor vezetésével, már felsorakozott az emelvény előtt; ruháikból esővíz csöpögött, az arcuk izgatottságról és idegességről árulkodott. Lily sugárzó mosollyal pislogott a lebegő gyertyákra.

- Menj már! - noszogatta Scorpius türelmetlenül. - A húgodnak nem esik baja. Már minden meglepetést ellőttünk abban az évben, mikor én meg az öcséd ide kerültünk.

James biccentve fordult hátra Flitwickhez.

- Rendben. Jól van, professzor, szívesen segíték, ha tudok.

Flitwick mosolyogva figyelte, ahogy James talpra kászálódik. Az alacsony tanerő szó nélkül kivezette a fiút a nagyteremből, át a bejárati csarnokon, majd végig egy folyosón, amiről James úgy sejtette, a tanárok szobáinak ad otthont. A professzor előhúzta a pálcáját, és rákoppintott vele egy robosztus ajtó zárjára, csaknem a folyosó legvégén. A zár aranyszínű fénnel felderengett, majd kattant egyet, és az ajtó nyikorogva résnyire nyílt. Flitwick hátrapillantott Jamesre, mintha csak meg akarna bizonyosodni róla, hogy a fiú még ott van. Felvillantott egy újabb ideges mosolyt, majd kitérte az ajtót.

- Sajnálom, hogy megzavartam az első estjét, Mr. Potter - mondta, miközben bevezette Jamest egy kis, elsötétített szobába. Nyilvánvalóan Flitwick irodája lehetett, mivel az íróasztal és a hozzá való szék szinte komikusan apró volt, habár a rajta lévő holmik precízen voltak csoportosítva, és makulátlanul rendezték el őket. Az asztaltól jobbra eső, hajlott fal nagy részét egyetlen magas ólomüveg ablak uralta. Az esti kék fényben derengő üveg előtt, egy festőállványon, valami négyszögletű dolog sziluettje látszott.

- Aprócska feladat ez a számomra, megértheti. Általában igazán élvezem - legalább lehetőségem adódik kihasználni csekély tehetségemet, hogy kapcsolatba léphessünk azokkal, akik eltávoztak. Mégis, ez időnként... meglepően bonyolultnak bizonyul.

James balra lépett, el a festőállványon lévő tárgytól, így Flitwick meg tudta közelíteni az íróasztalt. A professzor pálcájával egy, az asztal sarkán álló nagy rézlámpás felé bökött, aztán megdermedt. Felpillantott Jamesre.

- Bizonyára már észrevette, Mr. Potter, hogy elég különleges módon emlékezünk meg

igazgatóinkról itt, a Roxfortban.

Beletelt néhány másodpercbe, mire James felfogta, mire akar utalni Flitwick. Végül zavartan így szólt:

- Mármint a portrékra gondol? Az igazgatói irodában?

- Pontosan! - vágta rá Flitwick izgatottan. - Pontosan, Mr. Potter. Haláluk után minden egykori igazgató portréja bekerül a galériába, hogy aztán egyesített bölcsességükkel és tanácsaikkal segítsék az új igazgató munkáját. Hozzáteszem, ez meglehetősen egyedi intézkedés. Egyetlen más intézmény sem tart fenn ilyen alapos és jól karban tartott galériát a korábbi vezetőiről. Büszkén mondhatom, hogy még a *99 csoda, amit a legtöbb varázsló sohasem lát* című könyvbe is bekerültünk. Megmutathatom, ha kívánja. Van egy példány az egyik fiókban. Ööö...

Anélkül, hogy fényt gyújtott volna, Flitwick besietett az asztal mögé, és sorban kezdte kihuzigálni a fiókokat, majd zajosan kotorászott bennük.

James még mindig zavarodottan ráncolta a homlokát.

- Professzor - tett egy kísérletet, hogy túlkiabálja, amint Flitwick épp feltúrja a saját irodáját. - Ööö... mi köze ennek hozzám?

- Hm? Ó! - Ahogy Flitwick felpillantott Jamesre, mintha kissé leeresztett volna. - Elnézését kérem, Mr. Potter. Ami azt illeti... mm-hmm. Elég sok. - Görcsösen végignézett a sötét szobában, aztán belesüppedt a gyerekméretű székébe. Oda se nézve a James mögött álló karosszék felé intett. - Kérem, foglaljon helyet, fiatalember. Valóban, talán még szükség van némi magyarázatra.

James leült egy normálméretű székbe, melyet már-már nevetségesen túltömtek, és erőteljes naftalinszaga volt. Flitwick felsóhajtott.

- A többségnek fogalma sincs erről, Mr. Potter - szólt végül halkán. - De én nem vagyok, úgymond, száz százalékgig ember. - Szünetet tartott, ami alatt James arcát tanulmányozta a félhomályban. - Úgy látom, nem lepődött meg túlságosan.

James arca elvörösödött.

- Nos, ööö... Nem igazán, professzor. Nem. A diákok közül... ööö... már találgatták páran.

Flitwick Jamesre mosolygott - ez alkalommal valódi mosollyal, csillogó szemekkel -, aztán hangosan felnevetett.

- Hát persze, persze - bólogatott. - Nem mintha hibáztathatnám őket. Elárulom önnek az igazat, Mr. Potter, mivel ez megmagyarázza, miért hívtam ide önt. Tudja, részben kobold vagyok. Negyedrészt, ami azt illeti. Mondja csak, helyesnek bizonyultak az osztálytársak elméletei?

James kényelmetlenül feszengve vállat vont.

- Iiiigen... Részben. Egyesek úgy vélik, ön esetleg részben... ööö... Nem igazán kéne elárulnom, professzor.

- Ó, mondd csak, James! - legyintett Flitwick, és izgatottságtól sugárzó arccal előre hajolt. - Az ilyen időkben mindig jól jön egy kis nevetés.

James arca most már egyenesen égett.

- Jól van, professzor. De azt ugye tudja, hogy mindenki kedveli magát? Sosem akartunk tiszteletlenek lenni, vagy ilyesmi. A legtöbben elég királynak tartják a dolgot. De...

- Ki vele, fiatalember! - vágott közbe Flitwick, még mindig vigyorogva.

- Bicegóc, uram.

Flitwick hátralökte magát a székén, és derús kacagás szakadt fel belőle.

- Ó, hát való igaz, ez jobb sztori volna - ismerte el a szemét törölgetve. - Valójában sokkal jobb.

James elmosolyodott, aztán megrázta a fejét.

- Még mindig nem egészen értem, professzor. Mi köze ennek...

Flitwick összeszedte magát, noha a szája széle még mindig mosolyra görbült. Biccentett.

- Bocsásson meg, Mr. Potter. Csak odázni próbálom az elkerülhetlent. Mint mondtam, részben kobold vagyok, és a koboldok, ahogyan azt bizonyára tudja - vagy nem - meglehetősen járatosak az alkímiai művészetekben. Ami azt illeti, egy... ööö, rokonom számít a világ egyik legjobb restaurátorának. Specialitása, nem meglepő módon, a mágikus portrék helyrehozása. Mint láthatja, a véremben van. Nem mindenki képes rá. Nem kívánok felválni, de magam is sokat és keményen dolgoztam, hogy fejlesztessem csekélyke képességeimet.

A felismerés olyan hirtelen csapott le Jamesre, akár egy villám. Az asztal túloldalán vele szemben ülő professzorra meredt.

- Maga... festi a portrékat? Ön festette az összes portrét, ami az igazgatói iroda falán lóg?

Flitwick elutasítóan legyintett.

- Nem az összeset, csupán a legutolsó néhányat. Igazán nagy megtiszteltetés, amelyet évtizedekkel ezelőtt nyertem el. Az igazgatók halálakor megfestem a portréjukat, kiaknázva kobold őseimtől örökölt képességeimet. Titkos tudomány, mely ötvözi a művészetet és az alkímiát, habár nem koboldok is képesek elsajátítani. Ha még emlékszik, Jackson professzor, az amerikai iskolából, meglehetősen járatos a témában, még ha kissé... nos... *ihletelen* is.

James határozottan bólintott.

- Nekem nem kell mondania. - Elhallgatott, és oldalra kapta a pillantását, a festőállványon árválkodó árnyék felé. Hirtelen nagyon szerette volna erősebb fényrel szemügyre venni. - Szóval az... a legújabb portré? Az ott... Merlin igazgató?

Flitwick hosszú, mély sóhajtást hallatott, és követte James tekintetét.

- Merlinus igazgató - bólogatott. - Bizonyos értelemben.

- Hogy érti ezt?

- Ezért hívtalak ide, James - felelte halkán Flitwick. - Néha a mágikus portrék készítése elég körülményes tud lenni. Időnként szükség van bizonyos... extra lépésekre.

James a professzorra pislogott; még mindig nem egészen értette a dolgot.

Flitwick kissé előrébb hajolt, ismét előhúzta a palcáját, és a lámpásra szegezte.

- Vigyázzon a szemére! - figyelmeztette a fiút, majd a pálca egy apró koppintására a lámpás fénye kigyulladt, meleg, aranyló fényel töltve meg a zsúfolt irodát.

James szeme azonnal az ablak előtt álló festményre rebbent.

Valóban Merlinozt ábrázolta. Az arcát tökéletes pontossággal festették meg, hűen adva vissza az áll szögletességét, a kissé hajlott orrot, és a merev, hátborzongatóan velőig hatoló tekintet. Ahogy a többi igazgató portréja, ő is ült, de a többiektől eltérően Merlin nem dőlt kényelmesen hátra. Kihúzta magát ültében, szakáll borította álla szinte kihívóan meredt előre, jobb keze díszes fatrónjának karfáját szorongatta - annak a trónnak a karfáját, amit James nagyon is jól ismert elsőéves kalandjaiból. Az igazgató nagy, vastag ujjain két fekete gyűrű csillogott.

De valami nem stimmel.

James lassan felállt, és feszült figyelemmel közelebb lépett a festményhez.

- Ez nem... - csóválta lassan a fejét. - Nem...

- Nem él - ismerte el Flitwick, és ő is csatlakozott Jameshez a vászon előtt. - Nem lélegzik, az élet egyetlen szikrája sincs benne, bármit is tegyek.

James komoran meredt a portréra. Az minden tekintetben kifogástalan volt, tökéletesen megragadta az öreg mágus lényegét. Azonban mégis csak egy festmény volt, egy puszta kép, ami valahogy még kevésbé élt, mint egy mugli fotó.

James lenézett Flitwickre.

- És... mi hiányzik?

- Ez egy nagyon jó kérdés, fiatalember - válaszolta Flitwick. - Azt reméltem, ön meg tudja mondani.

- Én? - rázta a fejét James. - De hát én nem vagyok festő. Még rajzolni sem tudok.

- Talán nem, de ismerte az igazgatót, Mr. Potter, talán mindenkinél jobban, aki ebben a korban él. És ami feltehetően ennél is fontosabb, ott volt, amikor meghalt. Szemtanúja volt annak a pillanatnak, amelyben eltávozott. Sajnálom, hogy ilyen bonyolult emléket hánytorgatok fel. Nem akarok szívtelennek látszani. Természetesen visszautasíthatja a kérésemet, nem fogom tiszteletlenségnek venni. De elképzelhető, hogy éppen ön tudja megadni ennek a portrénak azt, amit én a teljes művészi tudásommal sem tudok. Ha ön is úgy akarja.

James ismét a mozdulatlan festményre nézett, majd vállat vont.

- Nem bánom, professzor. Egyébként is reméltem, hogy így vagy úgy, de még láthatom őt egyszer. Még ha az csak egy tükörkép is, nem ő maga. De nem tudom, hogy segíthetnék. Én nem...

- Csak érintse meg a portrét, Mr. Potter! - szólt Flitwick halkán, és kissé előbbre tessékelte Jamest. - Talán ez a végső hozzávaló - az ön emléke róla, a halálának lenyomata önben. Ha szerencsénk van, esetleg továbbíthatja ezt a szikrát. Már csak ez a lehetőség maradt.

James közelebb lépett a képhez. Merlin szeme szúrósan meredt rá a festett arcból, mintha egyenesen felmérné Jamest, de ez csupán illúzió volt. Nem volt benne élet. Csak festék és vászon.

- Biztos benne, professzor? - kérdezte utoljára James, mialatt felemelte a jobb kezét.

- Igen, igen - erősködött Flitwick, akit nyilvánvalóan izgatott, hogy végre készen lássa a munkáját. - A festék már megszáradt. Egyetlen érintés megteszi. Rajta, James. Nem kell félni.

James előrehajolt. Merlin arca tökéletesen életnagyságú volt, s most vakon nézett rá. James kezének árnyéka lassan felkúszott a portrén, majd, mindenféle fanfár nélkül, ujjhegyei megérintették az árnyékukat. A megszáradt festék kanyarulatai kemények voltak, de tele mintával és céllal. Ilyen közletről azonban már nehéz volt másnak látni a festményt, mint ami volt: egy rakás száraz ecsetvonásnak.

Flitwick előremeredt, izgalmaiban szinte pipiskedett. Végül egy hosszú pillanatot követően kieresztette a tüdejében rekedt levegőt.

- Köszönöm, Mr. Potter - lépett hátrébb. - Ennyi lett volna.

James elhúzta ujjait a portrétól. Semmi mágikus hatást nem érzékelt. Összevonta a szemöldökét, majd maga is elhátrált a képtől.

- Működött?

Flitwick bús mosolyra húzta a száját, és hozzá a fejét csóválta.

- Attól tartok, nem. Elnézést kérek, amiért az idejét raboltam, Mr. Potter, és hogy felelevenítettem bizonyos kellemetlen emlékeket. Köszönöm, hogy vette a bátorságot, és tett egy kísérletet.

James a tanárra pislogott, aztán visszafordult a mozdulatlan vászonhoz.

- És akkor... most mi lesz? Hogyan fogja megjavítani az igazgató portréját?

Flitwick újra előhúzta a pálcáját, és hegyét az asztalon álló lámpásra szegezte.

- Mint mondtam, Mr. Potter, ön volt a portré utolsó reménye. Attól tartok, nem lehet megjavítani. Kilenc évszázada először, nem lesz élő portré az eltávozott igazgatóról.

- De... miért nem?

Flitwick fáradtan mosolygott.

- Talán a válasz épp olyan nyilvánvaló, mint amilyen kevésbé kielégítő - felelte. - Merlinus Ambrosius, mint azt maga mindenkinél jobban tudja, nem volt közönséges varázsló.

Azzal, a pálcája egyetlen koppintásával, Flitwick eloltotta a lámpást.

Mire James visszatért a nagyterembe, a beosztási ceremónia véget ért. Lily a griffendéles asztal elején ült, arca kipirult, és máris új barátaival nevetgélt. McGalagony professzor egy újabb évre eltette a Teszlek süveget, míg a főasztalnál kisebb változások álltak be. Néhány késve érkező még csak most foglalt helyet, tovább gyarapítva az emelvényen ülők már egyébként sem elhanyagolható létszámát.

Scorpius végigmérte Jamest, mikor az visszaült a helyére.

- Na? - kérdezte teketóriázás nélkül.

- Nem tudom, elmondhatom-e - rázta a fejét James.

- Flitwick megtiltotta?

James pislogott párat.

- Nem igazán, azt hiszem.

- Akkor mondd el - hajolt közelebb Deirdre. - Mi volt olyan fontos, hogy nem várhatott az első tanítási napig?

James röviden összefoglalta a Flitwickkel folytatott párbeszédet, és az elhunyt igazgatóról készült festmény különös mozdulatlanságát. A professzor iránt érzett tiszteletéül kihagyta Flitwick kobold származásának felfedését. James úgy vélte, ha a professzor azt akarná, hogy mindenki tudja, maga hirdetné ki. James legnagyobb meglepetésére úgy tűnt, senkit nem izgat igazán Merlin portréja.

- Szóval Flitwick tud festeni? - jegyezte meg Deirdre, és felkapott egy zsemlét az asztalról, ami épp ekkor telt meg megrakott aranytányérokkal és gőzölgő levesestálakkal. - A vén bicegóc tele van meglepetéssel, mi?

- Igazából nem túl meglepő - vélekedett Rose az asztal túloldalán. - Kreatív típus. Csak rá kell nézni.

- Ha te mondd, Sybil - vont vállat Scorpius.

- Ne hívj így! - förmedt rá Rose. - Tudod, hogy érzek az órái iránt.

James igyekezett visszakanyarítani a beszélgetést az előző medrébe.

- De Flitwick nem tudta életre kelteni Merlin portréját.

A közelben ülő Joseph Torrance vállat vont.

- Akkor talán mégsem olyan nagy festőművész. Nagy ügy. Valószínűleg hoznak egy profit, hogy fejezze be a melót.

A terem eleje felé bámuló Rose még azelőtt félbeszakította James visszavágását, mielőtt az igazán belekezdhetett volna.

- Az ott... a mágiaügyi miniszter? - kérdezte kétkedő hangon.

James oda fordult. Valóban, Debellows professzor és egy vékony, puritán kinézetű férfi között, akit James nem ismert fel, valóban a mágiaügyi miniszter, Loquatious Knapp foglalt helyet. James több alkalommal is találkozott a miniszterrel, amikor látogatást tett apjával a minisztériumban. A karcsú férfi sosem nyerte el igazán a tetszését, aminek fő oka állandó mosolya volt, és az a képessége, hogy bár be sem állt a szája, mégsem mondott soha semmi lényegeset.

- Ez bizony ő - felelte Scorpius. - És hacsak nem ő maga lesz az új igazgatónk, azt gyanítom, azért jött, hogy bemutassa a mellette ülő vidám kis fickót.

- Gondolod? - hunyorgott Deirdre a főasztal irányába. - Azt hallottam, Longbottom professzor lesz az. Már korábban is épp csak elmulasztotta a kinevezést. Most már ő jön, nem?

- A minisztérium másként látja - szipogta Rose rosszállóan. - Anya szerint ők úgy gondolják, hogy Longbottom professzor nagyon a múltban ragadt. A gondolkodása nem elég „jövőbelátó”.

James az unokatestvérére pillantott.

- De ő nem ért egyet velük, ugye?

Rose türelmetlenül forgatta a szemét.

- Ne légy hülye! Régóta vitatkozik már erről a minisztériumiakkal, már akkor is ezért lobbizott, mikor Merlin kapta meg az állást. Megfenyegette őket, hogy kilép, ha ez alkalommal legalább nem interjúztatják meg Longbottom professzort.

- Belementek? - vont a szemöldökét Graham.

Rose kurtán biccentett.

- Bele. Teljes öt percig tartott. Már akkor meghozták a döntést, noha mélyen hallgattak róla. De azóta sem derült ki, ki lett a végső befutó. Mi a helyzet az apáddal, James? Ő nem tudott meg valamit?

James megrázta a fejét.

- Az utóbbi pár hétben apa nem igazán beszél a munkájáról. Úgy látszik, a dolgok szokatlanul csendesek a nyár eleji rajtaütés óta. Az ideje nagy részét azzal a hülye kihallgatással tölti.

Graham a fejét csóválta.

- Azt hittem, az csak formalitás, mármint a kihallgatás arról, hogy mi történt a Leleplezés éjszakáján. Azok a buzgómócsingok akarták, a Mágikus Integrációs Bizottságtól, igaz? Képtelen vagyok elhinni, hogy hagyják, hogy muglik mondják meg, hogyan vezessék a varázsvilágot.

- Nem azt mondják meg, hogyan vezessék - ellenkezett Rose bosszúsan. - Ne beszélj olyasmiről, amiről semmit sem tudsz!

Graham tekintete elborult.

- Azt követelik a minisztériumtól, hogy belelássanak, miképpen volt érintett az ügyben

Harry Potter, nem? Megkapták, amit akartak, aztán még többet is. Az apám szerint úgy tűnik, azoknak az M.I.B.-s fickóknak sokkal több hatalmuk van, mint kéne. Most komolyan, Weasley, muglik, ráadásul amerikaiak. Kik ők, hogy megmondják, mit csináljunk?

Rose összevonta a szemöldökét.

- Ők azok az emberek, akiknek egy egész városát tárta fel a mugli világ előtt egy ámokfutó angol boszorkány. Hívd őket, aminek akarod, de azért valószínűleg von okuk panaszkodni, nem gondolod?

Graham felhorkantott, és már emelte az ujját, hogy vitára keljen, mikor Scorpius lusta szavai félbeszakították.

- Per pillanat kevésbé érdekelnek a nemzetközi kapcsolatok, mint az az érdekes tárgy a főasztal mögött. Vagy még egyikőtöknek sem tűnt fel?

James ismét előre nézett. Valóban, magasan a tanárok feje fölött ott volt egy nagy, letakart tárgy, melyet látszólag a falra erősítettek, épp a hatalmas ólomüveg rózsablak alatt. A tárgy meglehetősen testes volt, és vastag, fekete anyaggal takarták le. Ahogy James figyelte, mintha valami mozgott volna a szövet mögött. Mintha valamiféle ritmusa is lett volna annak, ahogy időnként meglebbent a fekete anyag.

- Felteszem, ez tavaly nem volt itt - szólt.

Rose összevont szemöldökkel rázta a fejét.

- Nem. És nem tetszik.

- Azt se tudod, mi az - jegyezte meg James, habár nem sok meggyőződéssel.

Ebben a pillanatban McGalagony professzor felállt, és hátratolta székét a főasztaltól. Mint mindig, arca most is kimért volt aprócska szemüvege mögött. Csúcsos süvegének karimája árnyékot vetett a szemére, és Jamesnek az jutott eszébe, hogy a professzor most sokkal idősebbnek néz ki, mint amikor utoljára látta. A nagyterem zsvajva halk duruzsolássá mérséklődött, míg a boszorkány a pódiumhoz ért, és pálcájával rákoppintott párszor, hogy figyelmet követeljen.

- Köszönöm - szólt kurtán, ahogy a tekintete élesen végigpásztázta a tömeget. - Üdvözlök mindenkit újra a Roxfortban! Sok változást fognak észrevenni idén, ám úgy vélem, ez nem is meglepő, tekintetbe véve az e falakon kívül zajló számtalan átalakulást. Hogy valaki további információkkal lásson el minket a témáról, hadd mutassam be a mágiaügyi minisztert, Loquatious Knappet.

Elszórtan taps csattant fel, szerte a teremben. A miniszter felállt, bólintott, majd mosolyogva kioldalazott a tanári asztal mögül. Jamesnek feltűnt, hogy McGalagony professzor nem tapsol, és még csak el sem mosolyodott, amikor félreállt, hogy átadja helyét a miniszternek.

- Üdvözlöt, diákok! - bömbölte Knapp. Természetes szónoki hangja bezengte a nagytermet. - Üdv újra a Roxfortban. Ahogy a szeretett professzorotok már említette, lesz néhány változás az év folyamán. Ám biztosra veszem, hogy ugyanazzal a bátor és felvilágosult szellemmel veszitek ezeket a változásokat, mely mindig is ennek a nemes mágikus intézménynek az ismérve volt.

Szavaira fojtott beszélgetés hullámmozott végig a termen, az asztalok megteltek lehajtott fejjel sutyorgó diákokkal.

- Alig hallom - motyogta Scorpius -, annyira zavar a sok nyál, ami a szájából fröcsköl.

- Nincs ok az aggodalomra - folytatta Knapp, elhagyva mosolyát, és inkább atyáskodó hangnemre váltott. - Sokan közületek hallhattak bizonyos pletykákat a - mugli vagy

mágikus – világban történő eseményekről. Nehéz idők ezek, annyi szent. De engedjétek meg, hogy kifejezzem bizonyosságomat: nektek nincs mitől félnetek. A többsége annak, amit hallotok, mint mindig, csupán pletyka és félelemkeltés. Ne hagyjuk, hogy magukkal ragadjanak a legbelsőbb ösztöneink. Tudnotok kell, hogy a vezetőitek egyesült erővel dolgoznak a nagyobb jó érdekében. Ti, diákok is tegyétek a saját dolgotokat! Tanuljatok! Okosodjatok! Értetek! Nőjétek ki magatokat azzá a példás állampolgárrá, aki mindannyiótokban ott van. Ha ezt teszitek, a jövő, ahogy mindig, gondoskodik magáról.

Knapp arca felragyogott, amikor lagymatag taps újabb rohama futott végig a termen, melyet a főasztalnál ülő Kendrick Debellows, és a bájitaltanár, valamint a Mardekár ház feje, Lucia Heretofore vezetett. James látta, hogy Hagrid kötelességtudón csapkodja össze tenyerét, de nem mosolygott, fekete bogárszeme mereven tapadt a miniszterre.

Mikor elhalt a taps, Knapp szomorúan lehorgasztotta a fejét.

– Sajnálatos módon, bizonyos szerencsétlen események következtében, Merlinus Ambrosius igazgató, akit csupán alig két éve állt módunkban megismerni, tragikus körülmények között elhalálozott, s máris el kellett tőle búcsúznunk. Hiányozni fog, ahogy az egyedi irányítása is. Mégis, miután leróttuk tiszteletünket, tovább kell lépünk, hiszen új nap virrad. Engedjétek meg, hogy bemutassam nektek az új igazgatókat, Rechter Strangwayes Grudje-ot!

Ezzel a miniszter vad tapsba kezdett, a többiek pedig követték a példáját. Megfordult, és a férfira vigyorgott, aki korábban mellette ült az asztalnál, és aki most félig-meddig felemelkedett ültében, és üdvözlésre emelte hosszú, sápadt kezét. Grudje vékony volt, sárgás fakó arcán busa, szürke szemöldök trónolt, fölötte pedig hosszú, vékony tincsekben lógott őszes haja. Merev mozdulattal megemelte csúcsos süvegét, szája szélét pedig erőszakkal felfelé görbítette.

– Grudje? – súgta Rose, és közelebb hajolt Jameshez az asztal fölött. – Ki a fészkes fene ez? Hallottál róla valaha?

James megrázta a fejét, de közben le sem vette a szemét a leginkább madárijesztőre hajazó férfiről.

– Nem. Mit csinál az arcával? Ez egy mosoly akarna lenni?

Scorpius elfintorodott.

– Ha az, tuti valami kalózfördítésű útmutatóból tanulta, hogyan kell csinálni.

– Igen – folytatta Knapp, még mindig Grudje-ra vigyorogva, miközben az visszaereszkedett a székére. – Mr. Grudje már felbecsülhetetlen szolgálatokat tett a varázsvilág számtalan szegletében. Egy teljes élettől járó elhivatottsággal és bölcsességgel foglalja el az igazgatói széket, és biztosra veszem, hogy hamarosan ti magatok is nagyfokú csodálattal, és, igen, ragaszkodással fogtok majd gondolni rá.

– Nem túl valószínű – motyogta Graham az orra alatt. – A pasas úgy fest, mint valaki felmelegített rémálma.

Rose oldalba könyökölte.

– Adj neki esélyt! A külső nem minden – súgta harsányan.

– Most pedig – fordult vissza az összegyűlt diákokhoz Knapp, majd mindkét kezével megragadta a pódium két szélét –, következzen az iskolaév legizgalmasabb újítása. Mint azt bizonyára sokan tudjátok, történtek bizonyos... *világesemények*. Noha mi, a minisztériumnál biztosíthatunk mindenkit, hogy eme események visszahatásait sikerrel kezeljük, minden korábbinál jobban ideje átgondolnunk, mit is jelent igazán boszorkánynak és varázslónak lenni mugli testvéreink között. Évszázadokon át megvolt

az az előnyünk velük szemben, hogy ismertük őket, míg ők csupán mítoszokból és hiedelmekből hallottak felőlünk. A titoktartási egyezmény csaknem ezer éves. Mégis, ha nem is kérdőjelezzük meg a létjogosultságát, azért fel kell tennünk magunknak a kérdést: milyen lenne az életünk nélküle?

Erre aztán újra felbolydult a nagyterem. A Jamesszel szemben ülő Rose nem szólt semmit, csak összevont szemöldökkel a fiúra sandított. A terem túlsó végében helyet foglaló idősebb mardekárosok komoly képpel, de szívből jövő tapsba kezdtek. James rémületére Albus is csatlakozott hozzájuk.

- Diákok! - kiabálta túl Knapp az egyre fokozódó sutyorgást. - Diákok, figyelem! Ez itt nem csupán egy intellektuális elmélet. Hatalmas változások korát éljük. Létfontosságú, hogy helyt álljunk, nem csak mint boszorkányok vagy varázslók, hanem mint a világ lakói. Ennek fényében örömmel mutatok be egy programot, melyhez hasonlóra nem volt példa az ükapáitok ideje óta. Csaknem kétszáz éve először, a Roxfort Boszorkány- és Varázslóképző Szakiskola, a Mágiaügyi Minisztériummal és további három mágikus kormányzattal karöltve nemzetközi tanóra-csere programot szervez négy másik iskolával közreműködve, szerte a világon. A nemzetközi testvériség szellemében, hölgyeim és uraim, hadd mutassam be... - itt a miniszter megpördült, és jobb karját teátrálisan kitérte. - Durmstrang!

Sötétzöld füst lobbant az emelvény és a Mardekár asztala között. Nolan Beetlebrick, egy hetedéves mardekáros akkorát ugrott ijedtében, hogy lesodort a székéről két elsőévest. Mikor a füst végre felszállt, s csupán moha és tűzifa távoli illatát hagyta maga után, sötét alak bontakozott ki mögüle. Hatalmas doboz volt, nagyjából három méter magas, tele éles kiszögellésekkel és kacskaringós vésetekkel. Valójában egy óriási, barokk stílusú szekrény volt, melyet tengeri hínárera emlékeztető színű fából faragtak ki. Az ajtaja zárva volt, a csiszolt felület szikrázni látszott a gyertyafényben.

Knapp újra előremutatott, ezúttal a Hugrabug asztalának irányába.

- Beauxbatons! - hirdette büszkén.

Újabb füstpamacs robbant ki a semmiből, ezúttal királykék és akácillatú. A füstből egy másik szekrény bukkant elő. Sápadt fehér volt, és aranyozott mintázattal, valamint elkeskenyedő, lekerekített idomokkal rendelkezett. A diákok tapsolni kezdtek, s noha még mindig nem egészen értették, mi folyik körülöttük, lelkesedésül nőttön-nőtt.

- Alma Aleron! - bömbölte Knapp, ismét intve egyet.

A Hollóhát asztala elöl sötétvörös füst szállt fel, amelynek szaga furcsamód tűzijátékra és frissen vágott fűre emlékeztetett. Az Alma Aleron szekrénye szögletes volt, és olyan magas, akár egy monolit. A mogyoróbarna fa halványan csillogott, a zárt ajtókon faragott ikersasok látszottak. A taps tovább folytatódott, sőt még fokozódott is.

- És végül, de nem utolsósorban - zárta mondókáját Knapp a Griffendél ház asztal felé bökve -, talán mind közül a legfontosabb és legegységülállóbb iskola, Yorke Magánakadémia, Bristol!

Az utolsó füstgomoly fehér volt, akár a gőz. Amennyire James meg tudta ítélni, nem rendelkezett semmiféle különleges illattal. Mikor a füst felszállt, már azt is láthatták, hogy a szekrény nem is igazán szekrény volt. Annál kisebbre építették, tompaszürke fémből készült. Falain négy keskeny ajtó sorakozott, melyeket felülről szellőzőrács fedett.

A taps egy csapásra zavarodott sutyorgásba váltott.

- Yorke Magánakadémia? - motyogta valaki a Hollóhát asztalánál. Mikor odanézett, James meglátta, hogy Fiona Fourcompass finnyásan felhúzza az orrát. - Még sosem

hallottam róla.

- Mi az az izé? – suttogta másvalaki. – Nem is néz ki szekrénynek, még sosem láttam ilyet.

Az emelvényen Knapp felemelte kezét, hogy még egyszer, utoljára, figyelmet kérjen. – Ezek itt, kedves diákok, portálok – volt-nincs szekrények. A megfelelő időben mindegyik abba az iskolába visz titeket, amelyet reprezentál. Ott aztán órákra jártok, új emberekkel ismerkedtek meg, és fejlesztitek az interkontinentális hálózatok kapcsolatait, azaz a világot, amelyben élünk. Továbbá a többi iskola diákjai is csatlakoznak hozzátok itt. Látni fogjátok őket az órákon, a folyosókon, még a társasági eseményeken is. Bízom benne, hogy jó képet festetek magatokról, és hogy olyan barátságok köttetnek, melyek még hosszú évek múltán is élni fognak.

Amint Knapp befejezte a beszédet, a nagyterem visszasüllyedt az izgatott sutyorgás kakofóniájába. Kérdéseket kiabáltak a pódium irányába, de Knapp egyetlen mosollyal ellegyintette azokat magától.

- A fennmaradó kérdések megválaszolását – jelentette be – ráhagyom az új igazgatótokra. Élvezzétek a külföldi kalandjaitokat, hölgyek és urak, és tegyetek minket büszkévé!

Azzal Knapp továbbra is sugárzóan mosolyogva és integetve elhátrált a pódiumtól, a diákokból pedig kiszakadt az izgatott, értetlen kérdések özöne. James észrevette, hogy Grudje igazgató feláll a helyéről. Csaknem egy fejjel magasabb volt a mágiaügyi miniszternél, ahogy utat engedett neki, majd sztoikus nyugalommal maga vette át a helyét a pódiumnál. Meg sem próbálta túlkiabálni a hözöngő tömeget, egész egyszerűen csak elbámult az asztalok fölött. Arca olyan komor és hűvös volt, akár egy sírkő, szürke szeme meg sem rezdült, látszólag a szembülső falat fixírozta nagy odaadással. Végül a nagyterem lassan elcsendesedett, és a diákokon feszült, várakozó csend lett úrrá.

Mikor Grudje végre megszólalt, hangja mély volt, és olyan érdesen csengett, mint a gabonát őrlő malomkerék.

- Mindenkinek kötelező – hirdette szinte monoton hanghordozással – feliratkozni legalább két, legfeljebb három tárgyra az általa választott iskola vagy iskolák tanrendjéből. Az adott tárgyakból szerzett osztályzatok beszámítanak a velük ekvivalens roxfordi tantárgyakba, kivéve a Yorke Magánakadémiát, melynek osztályzatait Grenadine Curry professzor fogja számon tartani. – Szünetet tartott, tekintete lejjebb kúszott, és lassan végignézett a házak zsúfolt asztalain. – Ahogy legtöbbjük bizonyára már észrevette – folytatta kicsit kevésbé hivatalos hangnemben –, a legtöbb iskola más időzónában működik, mint a miénk. Az önök kényelmének érdekében bátorkodtam egy kis ajándékot adományozni az iskolának, egy meglehetősen régi eszközt, melyet hasonló körülmények között használtak, évszázadokkal ez előtt. Ez a tárgy segít majd számon tartani a nemzetközi elfoglaltságaikat.

Ennél a pontnál Grudje lassan hátrafordult. A mágiaügyi minisztertől eltérően az új igazgató mozdulata komótos volt, megfontolt, és hátborzongatóan erőteljes. Nyitott kezével a rózsaablak előtt álló, fekete szövettel letakart tárgy felé intett. Egyetlen csettintés, és a lepel lelibbent, majd lassan egy csomóba hullott valahol a tanári asztal mögött. A teremben minden szem a mögüle előbukkanó szerkezetre tapadt.

Egy óra volt, de olyan óra, amelyet James még soha életében nem látott. Nagyjából olyan magas lehetett, mint maga az igazgató, fekete, fényesre polírozott fából készült, felülete pedig tele volt agyfacsaróan bonyolult mintákkal és szimbólumokkal. Volt rajta

egy nagy számlap, fehér, akár a hold, amelyen fekete mutatók hirdették az aktuális időt (a számlap fölött ragyogó, kék betűkkel a „ROXFORT” felirat állt). A fő lapot négy kisebb vette körbe, melyek mind más időt mutattak, és különbözőképp voltak felcímkézve, a másik négy iskola nevével. A legnagyobb számlap mögött fogaskerekek és rugók kerregtek szakadatlanul, amiket egy nagy vaslakattal rögzített üveglap zárt el az illetéktelen kezekről. Az óra aljából óriási réz inga lógott, masszív megállíthatatlansággal lengett ide-oda.

Deirdre elhűlve kapott levegő után.

- Ez a legrondább dolog, amit valaha láttam.

- Bízom benne, hogy az instrukciók kellően egyértelműek voltak - szölte Grudje, miután lassan visszafordult az asztalokhoz. - Van még kérdés?

Annak ellenére, hogy alig pár pillanattal korábban mekkora nyüzsgés volt, a nagyterem most ideges némaságba burkolózott. Úgy tűnt, bár mindenkit majd megesz a kíváncsiság, senki nem érezte magát elég bátornak, hogy kérdéseit az új igazgatónak szegezze. James körbepillantott, várta, hogy valaki feltegye a kezét. Végül nagyot nyelve maga jelentkezett.

Ezt látva Grudje szeme, ha lehet, még a korábinál is jobban összeszűkül, és szikrákat hányt.

- Mr. Potter - mordult fel. - Tessék, fiatalember.

- Én, ööö... azt hiszem, néhányunk nem egészen érti... - hebegte James, és tekintete Grudje-ről a Griffendél asztalának végében álló öltözőszekrényre siklott. - Mármint, jómagam sosem hallottam a Yorke Magánakadémiáról. Meg tudná esetleg mondani, hogy melyik mágikus kormány felügyelete alá tartozik?

Grudje egy hosszú másodpercig mereven bámulta Jamest.

- Meglepett, Mr. Potter - mondta végül mély, recsegő hangján. - A Yorke Akadémia nem tartozik egyetlen mágikus kormány felügyelete alá sem. Ha emlékszik, a Yorke Akadémiában szerzett jegyeket Curry professzor fogja kezelni. Madam Curry a mugliismeret professzora. Ezek után talán nem lepi meg, Mr. Potter, ha elárulom: a Yorke Akadémia... egy mugli iskola.

- Ez azért nem kis változás - sziszegte Deirdre, miközben a diákok tömege kiözönlött a bejárati csarnokba. - Ez mindent felforgat! Muglik a Roxfortban? Csak várjatok, amíg elmesélem a szüleimnek!

- Na és mit kéne tanulnunk egy *mugli* iskolában? - panasolta Graham fojtott suttogással. - Hogyan váljunk unalmas, tévét bámuló... autót vezető... - tétován legyintett - Ööö... nem seprűn repülő, pálcátlan...

- Fogd be, Graham - pisszegte le Rose, és előre furakodott a zsúfolt bejárati csarnokba. A diákok egyfajta tompa bénultságban sorjázta a főbejárattal szemben kihelyezett négy nagy, bekeretezett pergamen felé. Mindegyik pergamen tetején cirkalmas betűkkel írva ott díszelgett valamelyik iskola neve, a négy közül. A nevek alatt az adott iskolában elérhető tanórák voltak felsorolva, azok alatt pedig üres helyek, ahová a diákok

feliratkozhattak.

- Ralph, törj utat nekünk! - tolta előrébb a nagyobb fiút James, ő maga pedig beállt mögé. Ralph kényelmetlenül feszengve tolakodott a csoport elejének irányába, míg végül a Durmstrang pergamenjének közelében értek ki. James kilesett a barátja mögül. Még senki nem iratkozott fel egyik órára sem. Sőt, ami azt illeti, pillanatnyilag mindenki figyelmét a mugli iskola listája foglalta le. A gyülekezet szélén Fiona Fourcompass leplezetlen nemtetszéssel meredt a papírra.

- Algebra II - olvasta, s hangja tele volt lenézéssel. - Miféle idióta tárgy az?

- Na és ez? - mutatott előre Trenton Bloch. - „Az Egyesült Királyság történelme”! A koboldlázadás nélkül? Vagy a Vörös Varázslók háborúja nélkül? Inkább „Történelem, ahogy a muglik ismerik, minden jó részt kihagyva”.

Egyre több felől hallatszott gúnyolódás, de a hangok lassan beleolvadtak az egyébként sem elhanyagolható szóáradatba. Scorpius hirtelen átfurakodott James mellett, és elgondolkodva vakargatva az állát szemügyre vette a Yorke Akadémia pergamenjét.

- Itt van egy - kiáltotta, és egy félvigyorral arcán hátrapillantott a többiekre. - Biológia. Már hallottam róla. Halott állatokat tanulmányoznak úgy, hogy felvagdalmazzák őket egyre kisebb és kisebb darabokra. Szívek és tüdők, izmok és inak, szemgolyók és agyak... - Megpördült, és a tollszárát megszívva a pergamen fölé hajolt. - A pokolba is, ott a helyem.

Ezzel előregörnyedt, és odafirkantotta nevét a papírra, aztán egy lendületes tollvonással még vastagon alá is húzta. A tömeg mintha csak álomból ébredt volna, egyre izgatottabban sutyorgott. Rose és James gyors pillantást váltottak.

- Szeret játszani az emberek idegeivel - szólt a lány halkán.

- Főleg a tieiddel, mi? - bólogatott James, alig tudván elnyomni egy vigyort. A lány vállon bokszolta, aztán tüntetőleg a Beauxbatons pergamenjéhez sétált.

Ralph közelebb hajolt Jameshez.

- Feliratkozhatnánk valamire az Alma Aleronban. Valami olyan tárgyra, ahová Zane is jár, nem?

James lelkesen bólogatott.

- Remek ötlet! Majd megpróbálom elérni a Szilánkon keresztül, és megkérdezem tőle, milyen tárgyakat vett fel idén. Aztán holnap reggel, még reggeli előtt feliratkozhatunk.

A két fiú nagy egyetértésben fordította hát figyelmét a többi lista felé. Rövid tanakodást követően feliratkoztak egy durmstrangos órára (*Gyakorlati próféciákra*, a Jólástan durmstrangos megfelelőjére), és épp egy beauxbatons-os órához akarták odafirkantani a nevüket, amikor Rose ismét felbukkant, és átlesett James válla fölött.

- Ugye nem akartok *tényleg* feliratkozni Elméleti számmisztikára? - kérdezte ravasz-kás mosollyal.

- Épp most tettük meg - felelte James, és a pergamenen olvasható nevére bökött. - Legalább kihagyhatjuk Shert professzor Számmisztika óráját. Minden alkalmat megragadok, ha erre lehetőség van.

- Nekem még az is megfordult a fejemben, hogy az Államokban maradok még egy évre, csak emiatt az óra miatt - kontrázott Ralph.

- Van egyáltalán valami halvány elképzelésed, mi az az Elméleti számmisztika? - érdeklődött Rose félredöntött fejjel, és felvonta egyik szemöldökét.

James és Ralph egymásra pillantott, majd mindketten megvonták a vállukat.

Rose kurtán biccentett, aztán elmosolyodott.

- Akkor órán találkozunk! - Élénken sarkon fordult, és elmasírozott a lépcső irányába.

Ralph homlokráncolva nézett utána.

- Talán egyeztetnünk kéne veled, mielőtt bármit is csinálunk.

James bosszúsan megrázta a fejét.

- Ne is törődj velem! Ő sem tud többet, mint mi. Gyere, nézzük meg, mi maradt a mugli suliban.

A két fiú odaoldalazott az utolsó pergamenhez, mely mostanra, meglepő módon, megtelt nevekkal. Sokan még mindig ott tolongtak körülötte, és gúnyos-kíváncsi beszélgetésbe bonyolódtak.

- Legalább könnyű lesz az RBF - jegyezte meg épp az ötödéves Willow Wisteria, és felírta nevét a lista aljára. - Mindegy, milyen örült mugli tárgyat fogunk ki, beleszámít a mugliismeretbe. Akár végig is alhatjuk az összes órát, ha akarjuk.

James vonakodva bólintott, majd kissé közelebb hajolt Ralphhoz.

- Gondolod, hogy ebből bármi is megtörtént volna, ha nincs a Leleplezés éjszakája?

Ralph megrázta a fejét.

- Apám szerint az egész varázsvilág pengeélen táncol. A titokvédelmi egyezmény összeomlott. Az emberek mostanra legfőképp csak a megszokás miatt maradnak csöndben, de ez nem tart örökké. Van benne valami, hogy érdemes felkészülni.

- De... ők pont ezt akarták - súgta James. - Az a rengeteg Haladó elemes demagóg, Tabitha Corsicával az élen... már a kezdetek óta fel szerették volna tárnai a varázsvilágot a muglik előtt, csak hogy végül átvegyék az uralmat a muglik fölött anélkül, hogy a mágikus kormányzatok beleszóljanak. Ha a titokvédelmi alaptörvénynek vége, elérik a céljaikat.

- Na, igen - vont vállat Ralph. - Ha a HE ezt akarta, Petra ezüsttálcán nyújtotta nekik át a megoldást.

James komor képpel felsóhajtott. Nem akarta, hogy erre emlékeztessék.

Ralph előrébb lépett.

- Hova iratkozzunk fel? - kérdezte, előhúzva egy pennát. Gyorsan átfutotta a szinte teljesen teleírt pergament. - Mit szólnál a... fizikai kondicionáláshoz?

James morcosan felvonta a vállát.

- Tökmindegy. Azt se tudom, mi az.

Ralph felírta a nevét a lapra.

- Akarod, hogy téged is felírjalak?

- Nekem mindegy. Csak siess! Meg akarom nézni, elérem-e Zane-t a Szilánkon keresztül.

Ralph a Yorke tantárgylistájára véste James nevét is.

- Le kell mennem a pincébe - mondta végül, amint visszafordult a barátjához. - Az első estén mindig nagy a buli, és bevallom őszintén, már hiányzott kicsit a hely. Nem ugrasz le egy kicsit? A dolgok kevésbé zűrösek most, hogy Corsica elment, és magával vitte az Agyar és Karom nagy részét.

- Kösz, de nem - csóválta a fejét James. - Felmegyek, és utána nézek, sikerült-e Lilynek berendezkedni. Ráadásul, ööö... - Hirtelen elhallgatott, amikor rájött, hogy a titokzatos csomagot akarta megemlíteni, amit az apjától kapott. - Ööö... ki kellene pakolnom. Berendezkedni nekem is. Tudod.

Ralph bólogatott.

- Jó érzés visszajönni, nem? A történetek ellenére.

James egyetértett, mégsem tudta lerázni magáról annak a halvány rettegésnek az

utóérzetét, ami előző évben oly sokszor elkapta. A dolgok olyan gyorsan változtak, hogy még a Roxfort is egészen másnak tűnt. A lépcső lábánál búcsút intett Ralphnak, aztán egy csapat izgatottan csivitelő elsős nyomába szegődött. Ahogy elhaladtak a Héraklész ablak mellett, James minden aggodalma ellenére elmosolyodott, amikor észrevette, hogy a festett üveg Héraklész arca még mindig Scorpius Malfoyra emlékeztet egy kicsit. Bizonyos dolgok, morfondírozott, úgy tűnik, sosem változnak.

A Griffendél klubhelyisége előtti lépcsőforduló dugig volt fiatalabb diákokkal, akiknek többsége a Kövér Dámával vitatkozott vagy kiabált, a portré azonban csak kimérten ücsörgött a keretében, és makacsul fixírozta a szemközti falat. James kiszúrta a tömegben az ötödéves Heth Thomast, a Griffendél régóta aktív hajtóját, aki lezseren támasztotta az egyik közeli falat. James közeledtére felpillantott.

- Egyikük sem tudja az új jelszót - magyarázta vállvonogatva.

James nagyokat pislogva meredt a festményre.

- De akkor ki tudja?

- Gondolom, az új prefektus.

- És ki az új prefektus? - pásztázta tekintetével James a csődületet.

- Épp vele beszélsz - vigyorodott el Heth, majd egy csillogó jelvényt húzott elő a zsebéből, és felmutatta. - Mégis mit gondoltál, ki az?

James a jelvényre meredt, aztán végigmérte a magas fiút.

- Szóval akkor, Mr. Prefektus... megtudhatnám az új jelszót?

- Csak arra vártam, hogy valaki megkérdezze - felelte Heth, és ellökte magát a faltól. - Mindenki álljon félre! Helyet az új prefektusnak, és most nem Potterre gondolok, noha megköszönhetitek neki, hogy felismer egy hatósági személyt, ha lát egyet. Ez az. Álljatok sorfalat, vagy valami! - Heth átfurakodott a felháborodottan morgoló diákok között, majd egyenesen a Kövér Dáma portréja elé állt. - Prantzvigor! - szólt határozottan.

- Már épp ideje volt - motyogta a Kövér Dáma, és a festmény nagyot sóhajtva kitérült, kieresztve az ismerős klubhelyiség melegét és zsváját.

- Ez egy bolgár energia stimuláns - magyarázta Heth, miközben a tömeg szó szerint besodorta őt és Jamest a portrélyukon. - Próbálok beszerezni pár rekesszel az idei kviddicsszezonra. Ha idén te is feltűnsz végre, esetleg magad is kipróbálhatod.

- Ott leszek - felelte James magabiztosan. Az még mindig befelé zúduló tömeg egyre közelebb taszigálta a kandallóhoz.

Heth szkeptikus képpel bólogatott, de a válaszát elnyomta egy váratlanul felharsanó, fals nóta. James kíváncsian forgatta a fejét, amíg rá nem jött, hogy a dalt neki címezték. Cameron Creevey egy házi készítésű transzparens alatt álldogált, melyen az „ÜDV ÚJRA ITTHON, JAMES” felirat ragyogott arany betűkkel. Cameron körül legalább fél tucat ifjú griffendéles tolongott, akik mind fülig érő vigyorral énekeltek Jamesnek. James kimondottan hálás volt, hogy alig ért valamit a szövegből, azonban mikor elérték a refrént, az egyszeriben megduplázódó hangerő miatt azt már könnyűszerrel ki tudta hallani az általános háttérzajból.

- Újra egy Potter a Griffendélben, nélküle semmi sem ugyanolyan! Mind hiányoltunk itt, a Griffendélben, hömpölyög dalunk, mint egy folyam!

James szeme elkerekedett a szégyentől. Pánikszerűen körbepillantott a klubhelyiségben, és látta, hogy néhány idősebb diák tétova vidámság és enyhe bosszúság egyvelegével az arcán pislog a rögtönzött kórusra.

- Cameron! - kiáltotta James, és kezét felemelve a kis csapat felé rontott, ám az

énekesek félreértették a mozdulatot. Elébe szaladtak, egymás kezét fogva körbevették őt, és körtáncot járva körülötte fejezték be a dalt. James próbálta túlkiabálni őket, de ők csak boldog vigyorral az arcukon ugrándoztak tovább. Végül a dalocska véget ért, James pedig végre leengedhette karjait az oldala mellé.

- Üdv újra itt, James! – harsogta Cameron, aki szinte vibrált a boldogságtól. – Remélem, tetszett. Az utóbbi hetekben bagolypostával csiszolgattuk a szöveget én, Stanton és Shivani. Nem tudtunk gyakorolni, de azt reméltük...

James pipacspiros arccal hátrált ki a kör közepéről.

- Persze, Cam. Ööö, kösz, azt hiszem. Csak, tudod... Merlin szakállára, többet ne adjátok elő!

Cameron homlokára egy pillanatig ráncok futottak, melyek azonban rögtön tovaszálltak, mikor egy új gondolat hasított a fiú fejébe.

- Mindent hallani akarunk, ami tavaly veled történt, az Államokban! – súgta hirtelen olyan éles hangon, hogy csak az nem hallotta a klubhelyiségben, aki nem akarta. – Ott voltál, ugye? Ott voltál a kellős közepén, a Leleplezés éjszakáján! Milyen volt? Tudtad, hogy meg fogja tenni? Láttad, mikor Merlin igazgató úr próbálta megállítani őt?

James továbbra is hátrált, ráadásul most még a kezét is felemelte.

- Cameron, én nem... nem igazán tudok erről beszélni...

- Igen! – kiabálta be valaki más. James a hang forrása felé fordult, és egy magas, jóképű fiút látott, akit nem ismert fel. – Mesélj, Potter! Miféle hős voltál akkor este? Mit tettél, hogy megállítsd a csajodat, nehogy tönkrevágjon ezerévnnyi titokvédelmet?

James tátogva meredt a fiúra. A gyomra összeszűkülte, mikor tudatosult benne, hogy a klubhelyiségre kényelmetlen csend telepedett. A bejáratnál Scorpius és Rose ácsorgott, tekintetük feszülten csillogott, ahogy óvatosan ide-oda rebbent.

- Hagyd már, Lance! – legyintett Heth Thomas, behuppantva az egyik nagy karosszékre. – James nem tartozik nekünk semmiféle magyarázattal. Igaz, James?

- Persze – bólintott a jóképű fiú, Lance, s közben összeszűkülte szemmel méregette Jamest. – Hiszen ő *Potter*.

James legszívesebben belesüllyedt volna a klubhelyiség vastag, vörös szőnyegébe. Az arca égett, és rájött, hogy ennek csak félig-meddig van köze a szégyenhez. Kezei ökölbe szorultak az oldala mellett, de olyan erősen, hogy csak egy-egy kődarabnak érezte őket. Erővel nyitotta szét az ujjait.

A klubhelyiséget ismét kezdte betölteni a beszélgetések zagyva zsongása, a pillanat, hála az égnek, tovaszállt.

- Sajnálom, James – súgta mellette Cameron. – Nem akartunk bajt okozni neked. Csak azt akartuk...

James megrázta a fejét.

- Semmi gond, Cam. Azt hiszem. Csak... ne legyen több dal, oké?

Az egyik sarokasztalnál Lily elkapta James pillantását, ám amikor a fiú elindult feléje, a húga gyorsan lesütötte a szemét.

- Hagyd őt most egy kicsit – motyogta Rose, és Jamesbe karolva a tűzhöz vezette őt. – Mindezek után talán nem szeretné, ha mindenkit emlékeztetnél rá, hogy te az ő bátyja vagy.

- Eressz el! – mordult fel James. Elrántotta a könyökét, de azért követte az unokatestvérét a kandallóhoz. – Egyébként ki a fene ez a Lance?

- Lance Vassar – súgta Rose. – Tavaly iratkozott át a Bragdon Wandból.

- Bragdon Wand? Az nem az a sznob magánsuli? Ez legalább megmagyarázza, mitől akkora nagy tahó. Mit tud ő bármit is Petráról, meg arról, mi történt tavaly? - Rose-ra meredt. - És miért hívta őt a csajomnak? - sziszegte dühösen. - Már akkor és ott rontást kellett volna rá küldenem!

- Ez csak vicc, James - válaszolta Rose, de kerülte a fiú tekintetét. - Mióta te és Petra szerelmeseket játszottatok a Triumvirátusban...

- Ül le, Potter - tanácsolta Scorpius, és a kanapéhoz vezette Jamest.

- Nem - lökte el Scorpius kezét James. - Alig öt perce jöttem vissza, és máris mindenhol csak a francos dráma megy. Ez már minden évben így lesz?

Scorpius a szemét forgatva fordult el.

- Jól van, akkor álldogálj. - Ő maga lecsüccsent a kanapéra, és onnan pislogott fel Jamesre. - De emlékezz, én figyelmeztettelek.

- Ez mit akar jelenteni? - vonta össze a szemöldökét James.

- Mielőtt elutaztál az Államokba - felelte Scorpius. - Én szoltam, hogy ne hagyd, hogy a Petra Morganstern iránti érzéseid elvakítsanak. Mondtam, hogy vigyázz, mert a végzet furcsa humorérzéke valahogy mindig a történelem kellős közepére penderíti a Pottereket.

- Fogalmad sincs, miről beszélsz - fröcsögte James fojtott hangon.

- James - súgta Rose, és megpróbált a két fiú közé kerülni, de James csak a fejét rázta, és egyenesen Scorpius szemébe nézett.

Scorpius állta a tekintetét.

- Elmondom, hogy mit tudok, Potter - szolt nyugodt hangon. - Tudom, hogy az emberek mostanra már hozzászoktak, hogy a Potterek megmentik a világot. Igazán természetes, hogy kicsit csalódottak most, hogy egy Potter tönkrevágott mindent.

James alig hitt a fülének. Zavarodottan meredt a szőke fiúra, a keze megint ökölbe szorult.

- Nem úgy értjük, James - kezdte volna Rose, azonban James feléje pördült.

- Nem úgy értitek?! - fakadt ki mérgesen. - Ezek szerint az ő oldalán állsz?

- Nem értünk vele egyet - szolt Rose rekedten, és próbálta lerángatni Jamest maga mellé, a kanapéra. - Csak hát senki sem tudja igazán, mi történt a Leleplezés éjszakáján. Mi többet tudunk, mint a többség, de még így sem eleget. Segítettél neki. Petra nem tudta volna véghez vinni, amit tett nélküled, Ralph és Zane nélkül. Nem a te hibád volt, de ezt nem mindenki gondolja így...

James vak dühében csak a fejét tudta csóválni.

- Képtelen vagyok elhinni - mondta halkán. - Egyikötök sem érti. Egyikötök sem tudja, miről beszél. Judith csak *kihasználta* Petrát. A Tó Úrnője áll minden mögött...

- De James... - ellenkezett Rose kényelmetlenül feszengve. - Senki más nem látta ezt a Tó Úrnőjét, vagy kit. Még a papád sem. Nem arról van szó, hogy nem hiszünk neked, de próbáld elképzelni, hogy néz ki ez az egész egy kívülálló szemében. *Petra Morganstern* tárta szélesre az egész varázsvilág kapuját. Évtizedek óta ő az első Nemzetközi Első Számú Nemkívánatos Személy. Még odakint van, és senki nem tudja, mi lesz a következő lépése, sem azt, hogy mire képes.

James nem tudta tovább hallgatni. Harag és kín szorongatta a torkát, ahogy elfordult az unokatestvérétől, és minden további szó nélkül felcsörtetett a fiúk hálótermeihez vezető lépcsőn.

Ha volt valami, amire egyáltalán nem számított, az az volt, hogy az egész rémálomnak, a Leleplezés éjszakájának valódi gonosztevője, a Tó Úrnője - aki manipulálta Petrát, betört

a Sorsok tárházába, és végül meggyilkolta az ő bátor, ifjú unokatestvérét, Lucy-t – úgy tud távozni a tett helyszínéről, hogy senkinek nem tűnik fel. Úgy tűnt, rajta, Jamesen, Ralphon és Zane-en kívül senki sem látta őt. James makacs kísérlete, hogy elmagyarázza Judith gonosz tervét a hatóság embereinek, hirtelen felesleges szócséplésnek hatott. Az apja hitt neki, de a minisztérium, általánosságban, nem, és Harry Potter sem tehetett sokat anélkül, hogy teljességgel hátat ne fordítson a feljebbvalóinak. Néhányan, többek között Titus Hardcastle is, az apja társa az auror-parancsnokságon, egészen odáig mentek, hogy azt feltételezték, James emlékei Judithról csupán illúziók eredményei, amelyeket Petra abból a célból hozott létre, hogy galád módon áthárítsa a felelősséget. Titus nem rejtette véka alá, hogy nem hisz a Tó Úrnőjében, sem azt, hogy bármilyen áron kész elfogni Petrát.

Titus nem volt egyedül. Ahogy Rose is mondta, a világon minden mágikus kormányzat Petrát kereste, azzal a paranccsal, hogy bármilyen eszközzel fékezze meg, ha rábukkannak. Most már senki nem becsülte alá a képességeit, még ha az erejének a forrására nem is találtak magyarázatot.

James azonban ismerte Petra titkát. A lány maga vallotta be neki a Leleplezés éjszakáján. Mágusnő volt; talán az első, aki valaha a föld porát taposta. Nem volt gonosz, ebben James biztos volt (vagy legalábbis kétségbeesetten remélte). Ám kétségkívül hatalmas erőt birtokolt, és könnyen befolyásolható volt. A tó úrnője kihasználta, manipulálta őt, és ha Petra az útjába kerül, ismét megteszi.

- Ez ellen semmit sem tehetek – motyogta James dühösen maga elé, és a baldachinos ágyára hajította a hátizsákját, majd maga is mellé telepedett. A klubhelyiség felől tompán csengett a lenti hangzavar. James azt képzelte, még Lily nevetését is hallani véli. – Nem az én bajom. Kit érdekel, ha a többiek nem hisznek nekem? Nincs rájuk szükségem.

Ez persze nem volt igaz. És ezt ő is nagyon jól tudta.

Beletúrt a ládájaiba, míg végül megtalálta a Szilánkot egy vastag, fehér anyagba bugyolálva. Óvatosan kihajtogatta a szövetet, majd félretette. A varázstükör csak ezüstös ködöt mutatott, ami céltalanul, végtelen monotonitással kavargott, mintha egy viharfelhőbe nyíló ablak volna. Ez a tükör annak az ikertestvére volt, amelyet Merlinus Ambrosius az előző évben Jamesnek ajándékozott. A másik darab még mindig az Államokban volt, Zane Walkernél, James egyik legjobb barátjánál. Valaha mindkét tükör egy nagyobbak a része volt, a szörnyű hatalmú (mégis kissé önfejű) Amsera Certhnek. A tükör egykor magának Merlinnek a tulajdonában állt, míg a mágus úgy nem határozott, hogy túl veszélyes. Egyenlő részekre vágva a szilánkok ereje már csak kimondottan a kommunikációra korlátozódott. James szilánkja eredetileg az apjáié volt, és hordozható kommunikációs eszközként szolgált az Államok és a minisztériumi főhadiszállás között, de neki már nem volt rá szüksége. Most James az amerikai varázslóiskolában, az Alma Aleronban maradt Zane-nel léphetett kapcsolatba a segítségével.

- Tükröm, tükröm, három szilánkodnak nincs párja – motyogta James -, mutasd nekem, hol szívem jár ma.

A Szilánk felszíne kitisztult, és egy félhomályba boruló szoba képe jelent meg benne. James közelebb hajolt a tükör lapjához. A szoba apró volt, rendetlen, beázástól foltos mennyezete lágyan lejtett, az egyetlen ablak fölötti falrész pedig poszterek és lobogók borították. Az ablak alatti hepehupás felület alighanem egy ágy lehetett, teledobálva ruhákkal, lepedőkkel és párnákkal, valamint néhány tankönyvvel, és lenyűgöző mennyiségű édesgyökér-üdítő üveggel. James a homlokára csapott, amikor eszébe jutott az időeltolódás. Amerikában kora délután lehetett, Zane nem volt az Alma Aleron Zombi

házának legfelső emeletén berendezett szobájában. Az ablakra egy sárga-fekete Zombi lobogó – rajta egy kinyújtott nyelvű, kancsal koponyával – volt terítve, hogy kizárja a napfényt. A látószög alapján Zane alighanem az ajtóra akaszthatta a Szilánkot. James bosszúsan felsóhajtott, tudván, hogy ma este már úgysem fog választ kapni arra, milyen tárgyakat vett fel idén Zane.

Aztán valami a hálószoba túlsó, sötét sarkában felkeltette James figyelmét: halvány ragyogás a belátott terület leges-legszélén. Hunyorogva hajolt közelebb, és ösztönösen fordított egyet a saját szilánkján, mintha ezzel befolyásolhatta volna a másik oldalon látható képet. A ragyogás egy, a döntött plafonra erősített tábláról érkezett. Jegyzetek és firók voltak feltűzve rá, a mágikus tinta derengett zöldes fénnel a sötétben. Volt ott egy nem túl hízelgő karikatúra Jackson professzorról (ki másról), és néhány disznó versike. Ezek alatt nagy betűkkel egy jegyzet, szemmel láthatóan egy emlékeztető, amit Zane saját magának írt: KÍS KOMM 10:15!!

James homlokráncolva meredt a feliratra néhány másodpercig, aztán hirtelen megértette. Zane tagja volt egy iskolai programnak, amit Benjamin Franklyn kancellár vezetett, és amit a kísérleti varázskommunikációs eszközök kidolgozásának szenteltek. Úgy tűnt, lesz egy találkozójuk negyed tizenegykor (hogy reggel, vagy este, lehetetlen lett volna megmondani). Sajnos ez sem volt túl hasznos információ James számára.

Úgy döntött, majd megpróbálja reggel elcsípni Zane-t. Felvette a fehér textilt, és beletekerte a Szilánkot, majd gondosan elrejtette a láda aljára. Nyugtalan volt, és még mindig mérges. Bár tudta, hogy még úgysem képes aludni, a klubhelyiségbe sem akart lemenni, ezért úgy gondolta, inkább átöltözik pizsamába. A hátizsákjáért nyúlt, hogy áttegye az éjjeliszekrényre, ám ekkor eszébe jutott a benne rejtőző titokzatos csomag, amit az apjától kapott.

Villámgyorsan levetette magát az ágyra, és könyéig túrt a hátizsákba. Mikor megtalálta a becsomagolt halmot, megmarkolta, és kíváncsian előhúzta, a táskát pedig oda sem figyelve a padlóra söpörte.

Szinte szó szerint szétlépte a csomagolást, és elhajította a szakadt papírt.

Apró, tömör csomag volt, melyet közönséges spárgával kötöttek össze. James azonnal látta, mi az; a szeme elkerekedett a meglepetéstől és a zavarodottságtól. Az apja láthatatlanná tévő köpönyegét tartotta a kezében.

James alig hitt a szemének. Megfordította a csomagot, és a masnira kötött spárga alá tűzve egy levelet talált. Széthajtogatta a papírt, és a köpeny halmára terítette.

James!

Ez nem ajándék. Ez egy eszköz, és elvárom, hogy csakis úgy használd, ahogy arra utasítást adok. Idén elég gyorsan fognak pörögni az események, és előfordulhat néha, hogy arra kérek, legyél a szemem és a fülem a Roxfortban. Ha ez megtörténik, a köpeny hasznos lehet, mint azt te is tudod. Addig azonban tartsd biztonságban. Rejtsd el! Ezt nem csak, mint apád mondom, hanem mint auror is.

És csak hogy tisztázzuk, alighanem feltűnt, hogy a Tekergők térképét nem csatoltam. Azt kéznél tartom, mivel, mint gondolom, sejtetted, az íróasztalomon ugyanolyan jól működik, mint az iskolában. Ezzel szemmel tudom tartani az ott történeteket, és nem utolsó sorban téged is. Ugye tudod, hogy értem?

James valóban értette. A Tekergők térképével az apja könnyen utána nézhetett, hol van

éppen James, így aztán ha úgy döntene, saját céljaira használja a köpönyeget, ha más nem is, az apja nagy eséllyel elkapná. *De azért, morfondírozott James, apa nem lesheti mindig a térképet...*

Volt még több is a levélben.

*Képelem, milyen lehet neked idén visszamenni az iskolába, fiam. Nem túl jó érzés, ha nem értik meg az embert, és nem hisznek neki. Tapasztalatból tudom. Ne dühögj miatta! Légy türelmes azokkal szemben, akik tényleg az igazat keresik. Idővel úgymint felfedi önmagát. Bízz bennem ez ügyben, James!
Legyen jó éved!*

Apád

James újraolvasta a levél utolsó pár sorát, és Rose-ra, Scorpiusra, meg a többiekre gondolt odalent, a klubhelyiségben. Még a kishúga, Lily sem szeretett volna vele mutatkozni. Talán az apja, a híres Harry Potter valóban tudja, milyen érzés, ha nem hisznek az embernek, és kinevetik, még azok is, akik a legközelebb állnak hozzá. Azonban ettől James egy szemernyit sem érezte magát jobban.

Kezdte összehajtani a levelet, aztán jobb ötlete támadt. Ehelyett az éjjeliszekrényre tette a pergament, és előhúzta a pálcáját.

- *Piroinitio* - szólt halkán, olyan gyengére hagyva a bűbájt, amennyire csak tudta. Aprócska láng csapott ki a pálcája hegyéből, és végigfutott a papiroson, nem hagyva más belőle, csupán fekete hamuhártyát. James nagyot fújt rá, mire a hamu finom, fekete füstként lebbent szét. Elégedetten biccentett. Ha az apja auror kémeként fog szolgálni, gondolta, akkor úgy is kell cselekednie.

James óvatosan a ládája aljára rejtette a láthatatlanná tévő köpenyt, és jól lezárta a ládát. Mikor végzett, tovább készülődött a lefekvéshez, kioldozta a baldachinokat, elnyúlt a matracon, aztán csak feküdt ott, éberén bámulva a sötét plafont.

A láthatatlanná tévő köpönyegre gondolt.

Végül a klubhelyiség lassanként elcsendesedett. Joseph Torrance és Graham Warton jött fel a hálóláda felé nevetgélve és halkán beszélgetve. James úgy tett, mintha aludna. Nem sokkal utánuk Scorpius sétált fel a lépcsőn. James résnyire nyitott szemekkel figyelte, a szőke fiú iránt érzett haragja ismét fellobbant. Scorpius valahogy még mindig a nála egy évvel idősebb griffendélek között tanyázott, ahogy gólyaként is tette, mikor a többi elsőéves kiutálta őt a hálótermükből.

Scorpius James felé pillantott, és úgy tűnt, tisztában van vele, hogy az idősebb fiú nem alszik. James szántszándékkal elfordult, és a hátát mutatta neki.

Végül minden gyertya kialudt. James griffendélek társainak izgatott év eleji beszélgetése (amiből Scorpius kivonta magát; ő inkább olvasott, semmint hogy csatlakozzon lakótársaihoz) lassanként elhalkult.

James azonban még mindig nem tudott aludni. A hátára fordult, és ismét a plafonra meredt.

A láthatatlanná tévő köpönyegre gondolt.

Apa ma este biztosan nem figyel, gondolta.

Egy pillanattal később lerúgta magáról a takarót, és csendesen kimászott az ágyból.

2. TOLERANCIA ÉS TESTVÉRISÉG

A klubhelyiség csaknem teljesen kihalt volt, az egyetlen fényforrást a kandallóban pislákoló zsarátnok adta. A szerelmeseknek fenntartott helyen, közvetlenül az ablak alatt, Devindar Das üldögélt, intim közelségbe hajolva az ötödéves Willow Wisteriához, akinek szőke haja izzani látszott a tűz fényében. A lány halkán felkuncogott, Devindar pedig lágyan köré fonta a karját, és közelebb húzta magához.

James lábujjhegyen lopakodott a portrélyukhoz. Kissé össze kellett görnyednie, nehogy a lába kilógjon a láthatatlanná tévő köpeny alól. A festmény halk, de észrevehető nyikordulással tárult ki, szétrebbentve Devindar és Willow kettősét, akik azonnal messzebb csusszantak egymástól.

James hátranézett rájuk a köpeny szövetén át. Ők egyenesen rámeredtek, de nem látták, egyre csak azt várták, ki lép be a klubhelyiségbe. James óvatosan kiosont a folyosóra, de szinte érezte a hátán bizseregni a másik két diák tekintetét.

- Talán csak az egyik szellem - suttogta Willow.

- Ha megint Diggory játszik Csendes kísértetet - mordult fel Devindar -, kinyírom magam, csak hogy beverhessek neki egyet.

Willow épp újra felkuncogott, amikor James mögött becsukódott a portré. A Kövér Dáma aludt a rájáiban, s állát a mellére hajtva halkán hortyogott.

Jamesnek nem volt semmi terve. Egyszerűen csak járni szeretett volna a folyosókon, hogy kiszellőztesse a fejét. Még mindig mérges volt Rose-ra és Scorpiusra. Dűhe azonban leginkább a megbántottságból fakadt. Arra számított, hogy ők hinni fognak neki. Az egy dolog, hogy a sok arrogáns aktatologató a minisztériumban kételkedik a Tó Úrnője létezésében. A hozzájuk hasonlók hírhedten szkeptikusan álltak az ilyesféle dolgokhoz.

De Rose James unokatestvére volt. Ő ott volt vele és Ralphal második körükben, mikor szembeszálltak a Kapuórként ismert veszélyes teremtménnyel. Akkor most miért vonja kétségbe az állításának igazát? És ami ennél is fontosabb, hogyan állhat a mellé az ellenszenves kis görccs Scorpius mellé?

- Tetszik neki - morogta az orra alá, miközben lesétált egy keskeny csigalépcsőn, és belépett egy sötét folyosóra. - Ez minden. A lányok mindig megkerülnék, ha tetszik nekik egy srác.

- Potter - szólt egy halk hang James jobbán. - Tudhattam volna...

James megpördült a köpeny alatt, és árgus szemekkel vizslatta a folyosót. Senki nem volt a közelében.

- Felteszem, mivel megálltál - hallatszott egy fáradt sóhaj -, most épp rád jött a frász, hogy nem látsz senkit. Milyen gyorsan felejtesz... nem mintha meglepne. Vedd le azt az átkozott köpönyeget, Potter!

James megrökönyödve forgolódott. A folyosó teljességgel üresnek tűnt, leszámítva egy, a közeli kereszteződésben lobogó fáklyát, és egy púpos hátú varázsló szobrát, amely egy figyelemreméltóan magas, bonyolult vésetű botot markolt. James tétován közelebb lépkedett a szoborhoz, és lelökte a fejről a köpeny kámzsáját, vállon alul azonban továbbra is láthatatlan maradt. Hunyorogva meredt a varázslóra, a koncentrációban még a fejét is oldalra hajtotta. A szobor szemei olyan keskenyek és puffedtek voltak, hogy James nem is volt benne biztos, nyitva vannak-e. Előrenyúlt, és intett párat a tenyerével a kőarc előtt.

- Maga most... - súgta kételkedve. - Maga mondott valamit?

- Itt vagyok, Potter - hallatszott a végtelenül bosszús felelet.

James elhátrált a szobortól, és követte szemével a hang irányát. A szobortól balra egy óriási festmény lógott; általában egy csapat varázslót ábrázolt, akik egy emelvényen elhelyezkedő, félig szétszerelt mechanikus sárkány körül tanakodtak. Éjszakára a legtöbb varázsló ott hagyta a szerkezetet, és a falnak dőlve, vagy épp a magas támlájú székek egyikében ücsörögve húzta a lóbórt, orrára billentve csúcsos sipkáját. Egy hatalmas fogaskeréknek dőlve, félig árnyékban azonban látszott a képen egy fekete taláros, hegyes orrú karakter is. Az alak busa szemöldöke alól méregette Jamest.

- Ó - lépett közelebb a festményhez James. - Maga az.

- Szólíts professzornak, Potter - hallatszott Perselus Piton álcázott portréjának hűvös utasítása. - Vagy igazgató úrnak. És azonnal térj vissza a hálókörletedbe, különben értesítem Mr. Fricset a szokásos ostoba csínytevésedről.

James közelebb lépett a festményhez.

- Nem hinném, hogy megteszi, professzor - súgta.

- Fenyegetsz, Potter? - kérdezte Piton, azonban a hangja inkább derűsnek hatott, mintsem haragosnak. - Ki hinne neked? Nyilván nem az új igazgató. Mr. Grudje, mint arra bizonyára már rájöttél, nem rendelkezik túl nagy... képzelőerővel.

- Egy darab fa, ha engem kérdez - morogta James a fejét rázva. - Mi a fenéért raknának egy olyan aszalt múmiát, mint ő, egy iskola élére?

- Felteszem, azért, hogy a helyükön kezelje a hozzád hasonló kényszeres kihágókat - biccentett jóváhagyólag Piton. - Nagy reményeket fűzök Mr. Grudje-hoz. Ami azt illeti, kimondottan örülök, hogy nem szimpatikus neked. Épp itt volt az ideje, hogy az igazgatót egyszerre féljék és tiszteljék, mint régen.

- Maga már csak tudja - felelte James. - Ahogy hallottam, maga olyan szeretnivaló

volt, mint egy rakás doxibogyó.

Piton lehalkította a hangját.

- A népszerűség legalább olyan vakká tesz, mint a szerelem, Mr. Potter. Ezt neked mindenkinél jobban kellene tudnod.

James felfújta magát, és összeszorította a száját. Piton természetesen Petrára utalt, ezzel próbálva kihozni őt a sodrából. James épp válaszra nyitotta volna a száját, de egy váratlan, vibráló hang félbeszakította. Olyan volt, akár egy mély sóhaj, vagy egy hangos, remegő lélegzetvétel, ami a következő sarkon túlról érkezett. James megpördült, tágra nyílt szemekkel meredt a keresztződés irányába, de nem látott semmit.

- Menj ágyba, Potter! - legyintett Piton, mintha ő nem is hallotta volna a zajt. - És ha legközelebb kényszert érzel, hogy kiosonj az éjszaka közepén, tégy egy szívességet mindnyájunknak, és vegyél fel egy halkabb cipőt.

James ügyet sem vetett rá. Gerince mentén fagyos érzés kúszott egyre feljebb, míg végül a válla láthatóan megrázkódott. Lassan a keresztződés felé indult, s közben árgus szemekkel figyelte az árnyékokat. Mostanra síri csend lengte be a folyosót, semmi sem mozdult.

A sarkon James megtorpant, és tétován körbenézett. Ha nem csalt a tájékozódó képessége, a folyosó egyenesen a bejárati csarnokba vezetett. A távolban még látta is a fölépcsőt, a nagyteremmel szemközt.

- Jaaaaammmeesssss... - sziszegte egy hang a fülébe. Még a beszélő leheletét is érezte. Bizsergető volt, hideg és furcsamód nyirkos. Ösztönszerűen húzódott el előle, meg a rákövetkező örömtias kacaj elől, s ahogy így tett, rálépett a láthatatlanná tévő köpeny szegélyére. Az lecsúszott a válláról, a lába belegabalyodott, ő pedig egyetlen mozdulattal a földre huppant. A nevetés visszhangja ide-oda pattogott a szűk folyosó falai között. Női hang volt, de tébollyal és káosszal teli. James vére meghűlt az ereiben a hallatán. Rákszerű mozgással igyekezett minél távolabb mászni tőle, a kőpadló ki-kicsúszott a tenyere és a talpa alól. Épp csak futólag észlelte, hogy a föld nedves. A láthatatlanná tévő köpeny megszívta magát, és kényelmetlenül tapadt rá, amikor végre felkászálódott. Futni kezdett. Cipője csattogott a vizes padlón.

Elérte a bejárati csarnokot, és mivel még mindig hátrafelé nézett a válla fölött, teljes erővel nekicsapódott valaminek, ami érzésre akár egy betonfal is lehetett volna. Valaki fojtott hangon feljajdult, aztán kezek és lábak töltötték be James látóterét, majd újra a földön találta magát, ezúttal egy nagy, természetes test fölött.

Csoszogás hallatszott, sietős léptek, majd egy káromkodás, és James hirtelen azon kapta magát, hogy az öccse, Albus néz vele farkasszemet.

- Te kis rohadék! - kiáltotta Albus, és ujjával Jamesre bökődött. - Már megint elloptad!

James még a száját is eltátotta meglepetésében. Halványan érzékelte, hogy félig-meddig rajta fekszik valakin. A másik illető nagyot nyögve felült, és lehajította őt magáról.

- Au - jegyezte meg Ralph fájdalmas arccal, a tenyerével megdörzsölve az állkapcsát. - Azt hiszem, kilazítottál valamit a kőkemény tökfejdeddel, James. Mi a fenét csináltál?

- Elvitte egy próbakörre a láthatatlanná tévő köpenyt, a tolvaj szarka! - vágta rá Albus fogcsikorgatva, és felkapta a földről az említett köpönyeget. - Ráadásul még össze is vizezte. Öregem, apa ki fog nyírni - füttyentett Albus elismerően, egyértelmű elégedettséggel.

- Ti nem... - zihálta James, majd lekászálódott Ralphról, és felállt. - Ti nem hallottátok a... - Még csak most vette észre, hogy liheg. A szíve dörömbölt a mellkasában, de olyan

sebességgel, hogy kissé még bele is szédült.

Albus ügyet sem vetett rá.

- Ezt nem vártam volna tőled, James, de el kell ismernem, lenyűgöztél. Vagy bátrabb vagy, mint gondoltam, vagy olyan ostoba, mint amilyennek képzeltelek, mert amikor anya és apa rájönnek...

- Apa adta nekem - vicsorgott James, és kikapta a köpönyeget Albus kezéből. - Ő küldte velem az iskolába. Nem loptam el.

- Hát persze - bólogatott Albus. - Én meg Myron Madrigal vagyok a Varázsszem Rádió híreivel. Adna nekem egy interjút, Mr. A-Világ-Legpocsékabb-Hantása?

James ingerülten forgatta a szemét.

- Nem igazán érdekel, hogy hiszel-e nekem, vagy sem. Kérdezd apát, ha akarod! Csak áruljátok el, hallott valamelyikőtök egy... ööö... - Hátrapillantott, arra, amerről jött, és hozzá vadul gesztikulált. - Ööö... valami... furcsát?

- Halottuk, ahogy valaki végigrohan a folyosón - válaszolta Ralph még mindig az állkapcsát igazgatva. - Aztán te kirobbantál az éterből, mint valami ágyúgolyó.

- Tisztára a földre döngölted Ralphot - vigyorgott Albus. - Márpedig az nem semmi. Még szerencse, hogy a saját szememmel láthattam. Szóval, mi újság, James? Az egyik tanár van a nyomodban? Vagy egy szellem? Hóborc?

James a fejét csóválva nézett hátra az üres folyosóra. A padló valóban nedvesen csillogott, de most, hogy jobb rálátása volt a dolgokra, ez már nem volt olyan nagy rejtély. A lépcső mellett egy nagy vödör és egy kis mop hevert, nyilván az egyik éjszakai házimunkás hagyta ott őket. Lehetséges volna, hogy a hang, amit hallott, az egyik kísértettől származott? Vagy talán magától Hóborctól, aki így sütötte el egyik, még tőle is szokatlanul galád viccét?

- Nem... semmi ilyesmi - motyogta James. Végül visszafordult az öccséhez és Ralphhoz. - De mit kerestek *ti* ketten idefent, mikor a pincében volna a helyetek.

- Nekünk *van* engedélyünk - húzta ki magát Albus fontoskodón, és felmutatott egy nagy aranykulcsot, rajta a Mardekár címerével. - Heretofore professzor küldött minket, hogy szerezzünk még rágcsát a konyhából. Hivatalos házügy.

- Első este - bólogatott mosolyogva Ralph. - Mint mondtam, nálunk, mardekárosoknál, ilyenkor elég nagy buli van.

- Hadd találjam ki! - Albus zsebre vágta az aranykulcsot, és vigyorogva ellépett James mellett. - Mostanra már minden griffendéles az ágyában durmol, mi? Az egyszerű, szegény emberek álmát alusszák. Hát igen...

- Le lehet pattanni a témáról - legyintett James fáradtan. - Én inkább visszamegyek.

Ralph, aki már elindult Albus után, most hátrafordult.

- Nem ugrasz le hozzánk egy kicsit? - kérdezte. - Csak most kezd beindulni a parti. A bűbájverseny még csak ezután jön. A győztes egy napig házelnök lesz.

James megrázta a fejét. Hirtelen csontig ható fáradtság árasztotta el a testét.

- Inkább nem. Nem szeretném lealázni Albust. Különben is mihez kezdene egy griffendéles a Mardekár házelnökeként?

- Álmodj csak, nagy testvér - kiáltotta Albus fensőbbbségesen. - Bűbájban simán lekörözlek még úgy is, ha a pálcás karomat előtte átváltoztatják egy...

A folytatás benne rekedt, amikor a nagyterem egyik ajtaja résnyire kinyílt, feltárva az odabenti viszonylagos sötétséget. A résen egy alak lépett ki - egy nagyjából Jamesszel egyidős lány rövid, lila hajjal, kerek, manószerű arccal, orrában pedig egy gyémántként

szikrázó piercinggel. Sötét szemei egy pillanatra elidőztek James, Ralph és Albus hármasan, aztán a tekintetét inkább a bejárati csarnok felé fordította.

Mikor kilépett a fényre, halkán szusszantott egyet.

- Tisztára, mint valami túlméretezett mauzóleum.

- Ő itt tanul? - kérdezte Ralph tétován a lány rongyos farmerét és fekete mellényét fürkészve.

- Itt kell neki - felelte James. - Vagy nem?

- Idióták - sóhajtotta Albus, majd közelebb lépett a lányhoz, amint az keresztülsétált a bejárati csarnokon. - Hé, te! Orrkarika. Remélem, nem bánod, ha megkérdezem, de ki a pokol vagy te?

A lány vetett Albusra egy lefitymáló pillantást a válla fölött.

- Mi közöd hozzá?

- Mi közöm hozzá? - pislogott Albus. - Csak annyi, hogy az éjszakai kimenőnk kezd forgalmasabb lenni, mint az átkozott King's Cross pályaudvar. Elismerem, hogy kihagytam egy évet, de *te* nem tűnsz ismerősnek. Volnál olyan szíves magyarázatot adni, mielőtt én és a haverjaim esetleg félreértenénk a helyzetet?

A lány erőltlenül megcsóválta a fejét, aztán megfordult.

- Nastasia vagyok. Szép kis üdvözlőbizottság.

- Várj egy percet - szólt James. Oldalra billentett fejjel megkerülte Albust, és közelebb sétált a lányhoz. - Én ismerlek téged. Akcentusod van... Nem itt tanulsz. Amerikai vagy...

- Egy pont oda, zsenikém - felelte a lány, Nastasia, majd elfordult. - Ez a lépcső a hálótermekhez vezet, gondolom. Az meg ott, lefogadom, hogy a pincébe. Jajj. Ti aztán tényleg leragadtatok a középkorban.

- A Vámpír házból vagy, nem? - erősködött tovább James, és a lány elé vágott, mikor az elindult volna előre. Nastasia szája láthatóan megrándult. - Azt hiszem, tavaly együtt jártunk varázsfőcire az Alma Aleronban. Csak akkor rózsaszín hajad volt.

- Szerinted úgy nézek ki, mint egy Vámpír? - fordult a lány hirtelen támadt érdeklődéssel James felé. - Tényleg úgy gondolod, hogy abba a házba való vagyok? Olyan típusnak látszom? Mondd csak!

- Há-hát... - hebegte James, aki szinte összemenni látszott a lány figyelmének középpontjában. Tett fél lépést hátra. - Úgy értem... a Vámpírok... azt hittem, te...

- Pixi vagyok, Cornelius - mondta a lány, és végre elhagyta a tettetett izgalom arckifejezését. Közelebb lépett Jameshez, és ujjával mellkason bökte a fiút. - Ne felejtsd el! Ki nem állhatom azokat a tésztaképu majmolókat.

James egy újabb lépést tett hátra, mikor a lány megpördült, és elmasírozott a túlsó falnál sorakozó feliratkozó pergamenek irányába.

- Ez örült - súgta Ralph a szája sarkából, és James mögé lépett.

- Szerintem aranyos - vágta rá Albus, ahogy elballagott a másik két fiú mellett. - Szóval Nastasia, igaz? Felteszem, azokon az új volt-nincs szekrényeken keresztül jöttél, mi? Nagyon bátor dolog. Kérsz túravezetést? Tudod, most épp hivatalos Roxfort-ügyben járok el. Van aranykulcsom, meg minden. - Ismét előhúzta a kulcsot, és meglóbálta azt a lány orra előtt.

- Én viszont emlékszem, hogy te melyik házban voltál - jelentette ki hirtelen Nastasia, visszafordulva James felé, és rámutatott. - A Nagylábban. Jó év volt a tavalyi a Láboknak, mi? Nulláról az égbe törtetek egy szemeszter alatt. Biztos nagyon büszke vagy az

eredményetekre.

James biccentett, habár még mindig kicsit furcsának találta a lány beszélgetési stílusát.

- Igen, azt hiszem. De igazából csapatmunka volt. Mi...

- Nem kértem az életed történetét, öreg - vágott közbe a lány egy legyintéssel. Újfent sarkon fordult, és célirányosan a nagyterem ajtaja felé sétált. - Úgy döntöttem, itt tök unalmas. Nem veszem fel egy órátokat sem. - Ralph előtt megtorpant, és végigmérte a fiút. - Te viszont szép nagyra nőttél.

- Mardekáros vagyok - vágta rá Ralph téglavörös képpel.

- Jó neked - veregette meg Nastasia a vállát, majd megkerülte a fiút. - Mindegy, nem tartalak fel titeket. Most már lassan reggelire jár az idő felétek. További jó... - megakadt, és nyilvánvaló nemtetszéssel körbekémlelt a bejárati csarnokban. - Ööö... *fagyoskodást*. - Vállat vont, majd megfordult, és becsusszant a sötét nagyterem résnyire nyitva álló ajtaján.

- Várj egy kicsit! - kiáltotta James, és a lány nyomában ő is besietett a szűk nyíláson. - Hogy kerültél ide? A volt-nincs szekrényeket tilos a diákoknak használni az első órákig. Hacsak... te is benne vagy abban a kísérleti varázskommunikációs izében? Zane Walkerrel?

- Fogalmam sincs, miről beszélsz... - dalolta Nastasia anélkül, hogy hátranézett volna. Az Alma Aleron szekrénye felé tartott, melynek ajtaja félig nyitva volt. Odabent áthatolhatatlan sötétség uralkodott.

James sietve felzárkózott.

- De... állj már meg egy percre! Kérdezni akarok valamit!

Jamesnek ugyan egy kérdése sem volt a lányhoz, valahogy mégis fontosnak tűnt, hogy még ne hagyja csak úgy elmenni őt. Volt valami rendkívül különös benne, azt már nem is említve, mennyire gyanúsak találta. A lány végül közvetlenül az Alma Aleron szekrényének ajtajában torpant meg, fél lábbal a belsejében.

- Mi van? - förmedt rá türelmetlenül.

James alig több mint egy méterre állt tőle, és csak meredt a lányra. Kinyitotta a száját, hogy mondjon valamit, bármit, aztán a pillantása kissé balra siklott. Volt valami a tanári asztal makulátlan, fényesre csiszolt felszínén. A halom sötét volt, és az egyik végéhez valami vastag kötél csatlakozott.

- Ööö... - nyögte ki végül a főasztal felé intve. - Az... nem a tiéd?

Elsétált Nastasia és az Alma Aleron szekrénye mellett, és fellépdelt az emelvényre. A tárgy egy kis, fekete táskának bizonyult, melyet valamiféle nagyon finom bársonyból készítettek. Kíváncsian vette fel. Üres volt.

- Ez - kérdezte volna újra, ahogy megfordult, de a lány most már közvetlenül mögötte állt, az emelvényen. Az arca egy szinten volt az övével, és hűvösen meredt rá. Az orrában lévő piercing csillogott a rózsablakon beszűrődő holdfényben.

- Az enyém - nyújtotta előre a kezét. James egy pillanatig még tartotta a kis táskát, aztán átadta. Jamesnek feltűnt, hogy a lánynak remeg a keze. Nem túlzottan, de épp eléggé, hogy ne lehessen nem észrevenni. James kíváncsiságtól és meglepetéstől fútve nézte meg jobban a lány arcát, aki erre türelmetlenül szusszantott egyet, megragadta a táskát, és jól megmarkolta. Sarkon fordult, és lecsörtetett a lépcsőn.

- Szívesen - kiáltotta utána James sértődötten.

Nastasia megállt az Alma Aleron szekrényénél, és hátrapillantott a fiúra. Egy hosszú másodpercig töprengve meredt rá, és James már-már azt hitte, bocsánatot akar kérni a durvaságáért.

- Ne kísértsd a szerencsédet, Cornelius - jegyezte meg a lány szinte szeretetteljesen. - Nem akarod látni egy Pixi rosszabbik oldalát.

Azzal belépett a szekrénybe, és egy éles csattanással magára csukta az ajtót.

James elképedve rázta a fejét.

- Elment? - dugta be a fejét az ajtón Albus, alig próbálván visszafogni a hangját.

- Azt hiszem - felelte James, miközben maga is lesétált a lépcsőn a szekrényhez. Megkerülte, szembefordult a sasos vésetekkel díszített duplaajtóval, aztán mindkét szárnyat kitarta. A szekrény belseje sötét volt és üres. A hátsó falnál egy réz kabátakasztó csillogott.

A Griffendél és a Hugrabug asztala között Ralph közeledett.

- Követni fogod?

James újra megrázta a fejét.

- Nem hiszem, hogy tudnám. Szerintetek ki volt ez? És mi a fenét művelt itt?

- Bunkóskodott, azt csinálta - felelte Albus hevesen. - Jó, hogy megszabadultunk tőle. De legalább nem vesz fel itteni órákat. Nem bírja a *fagyoskodást*. Pfff... *amerikaiak*.

James biccentett, de nem szólt semmit, inkább óvatosan becsukta az Alma Aleron szekrényének ajtaját.

Tíz perccel később bemászott a Griffendél klubhelyiségébe a portrélyukon keresztül. Elmúlt hajnali egy, és mostanra kifejezetten elfáradt. Lábujjhegyen lopakodott át a mostanra teljesen üres klubhelyiségen, menet közben lecsúsztatva magáról a láthatatlanná tévő köpönyeget.

- Psszt, James! - hallatszott a lába mellől. James ijedtében felugrott, és elkáromkodta magát. Ma már harmadszor ijesztette meg valaki a saját nevével. A suttogás forrása felé fordult, és nem volt túlzottan lenyűgözve, mikor a kandallóban izzó pernye közül az apja arca nézett fel rá.

- Jót sétáltál?

- Apa! - sziszegte James egyszerre mérgében és zavarában. - Te figyeltél *ma éjjel*? Nincs neked életed?

- Egy fiam van, akit túl jól ismerek - felelte kényszeredetten Harry Potter. - Láttam, hogy úgy egy órája kiosontál, ahogy arra számítottam. Hogy van Albus és Ralph?

- Mint kelpi a vízben - felelte velősen James, majd leroskadt a kanapéra.

Az apja láthatóan rém elégedett volt önmagával.

- És, ha szabad kérdeznem, ki az a Nastasia Hendricks?

James csüggedten felsóhajtott.

- Senki. Egy amerikai lány. Csak beugrott kicsit, hogy inzultáljon minket, ennyi.

Harry kissé bizonytalanul bólintott, aztán megrázta a fejét. Úgy döntött, inkább nem forszírozza tovább a témát. Talán azt hitte, James csak kitalál dolgokat. Per pillanat ez sem tudta izgatni a fiút.

- Most már lefekhetek? - kérdezte. Lecsusszant a szófáról, és négykézláb a halódó tűz elé térdelt. - Sajnálom, hogy kiszöktem ma éjjel. Nem fordul elő többet.

Az apja arckifejezése elkomolyodott.

- Majd meglátjuk. Még szükség lehet rá.

James szorosan összepréselte az ajkait, majd biccentett. Aztán hirtelen eszébe jutott valami.

- Várj csak, apa! Volna még valami - kuporodott közelebb a pislákoló zsarátnokhoz. - Ma éjjel, mikor engem figyeltél a térképen, nem... láttál senki mást?

Az apja kíváncsian, már-már óvatosan pislogott rá.

- Úgy érted... Albuson, Ralphon és azon a Nastasia barátodon kívül?

- Nem a barátom - ellenkezett James, és egy pillanatra lehajtotta a fejét. - De igen. Még előttük.

Hosszú szünet következett. Az apja összevont szemöldökkel vizsgálgatta őt egy darabig. Végül megszólalt.

- Volt egy villanás. Azt hittem, valami hiba. A térkép már elég öreg, és nem olyan megbízható, mint hajdanán, a csata előtt. Sok mindent átépítettek az iskolában. Van néhány üres terület, és olyan részek is, amik kicsit kuszák...

- Apa - súgta James éles hangon. - Csak mondd meg! Mit láttál?

Harry kissé megrázta a fejét.

- Biztos csak egy hiba volt, James. Nem lehetett az, akinek a térkép mutatta.

James most már szinte szó szerint remegett a türelmetlenségtől.

- Apa!

- Petra volt, fiam - bökte ki az apja halk, titokzatoskodó hangon. - Petra Morganstern. De alig egy másodperc volt. Felvillant, aztán eltűnt, áthullámzott a folyosón. Utána megint nyoma veszett.

James döbbenettől eltátott szájjal meredt apja arcára a vörösen izzó parazsak között.

- James - szólt Harry Potter komoran. - Csupán hiba volt, igaz? Mondd, hogy nem láttad őt ma éjjel! Mondd, hogy valahogyan... nem láttad Petrát. Ugye?

James alig hallotta az apját. Hosszú másodpercek teltek el teljes némaságban. Aztán lassan becsukta a száját.

- Nem, apa - felelte halkán. - Én... nem.

A szó szoros értelmében igazat mondott: nem látott senkit.

Az apjának ez elég volt. Utasította Jamest, hogy zárja el a köpönyeget, és azonnal feküdjön le. Ezt James az utolsó betűig betartotta.

Azonban bármilyen fáradt is volt, még sokáig nem tudott elaludni.

Az utolsó szabad hétvégén sűrű fellegek gomolyogtak az égen, és időnként eső szitált, mocsárrá változtatva a birtokot. James, mint mindenki más, a klubhelyiségben töltötte a vasárnap délutánt, az időjárástátkozta, s visszszámolta az órákat a tanév kezdetéig. Lily ebéd után csatlakozott hozzá, és bemutatta néhány új barátjának. Egyikük, aki felkeltette James érdeklődését, egy Stanton Ollivander nevű másodéves volt, a híres pálcakereskedő ükunokája. Alacsony termetű, félnék, szemüveges fiúcska volt, aki határozottan megtagadta, hogy pálcákról vagy pálcakészítésről faggassák, dacára széles körben ismert ősének - vagy talán éppen miatta. Ez azonban nem akadályozta meg abban, hogy megjegyzést tegyen James új pálcájára.

- A régit elvesztette a tengeren - magyarázta készségesen az elsőéveseknek. - Ha minden igaz, ellopták, amíg ő kiment úszni, vagy ilyesmi.

- Kösz, igen - igyekezett James rövidre vágni a beszélgetést. - Azért több volt úszkálásnál.

- Az igazat megvallva nagyapa nem nagyon örült neki - folytatta Ollivander, egészen belemelegedve a témába. - Azt mondta, egy pálca egy életre kötődik a gazdájához, így igazán kár, hogy ilyen hamar elveszett. Meg hogy a Potterek általában nagyon vigyáznak a pálcáikra.

James ingerülten a plafonra emelte tekintetét.

- Ja, persze, majd igyekszem nem hagyni, hogy ezt is lenyúlja valami gonosz warlock.

Lance Vassar, aki valamivel odébb ült, elvigyorodott.

- Vagy egy tőkehal, mi, Potter?

James-től eltérően Lily szinte már szemtelenül jó hangulatban volt, folyvást az iskolakezdekről és az új tantárgyairól csacsogott. Kifogyhatatlan szóáradata egy kisebb csoport elsőéves középpontjává tette a lányt, akiknek többsége alig hederített rá Jamesre, pedig mellette szorongtak a szófán.

- Szóval hétfőn reggel gyógynövénytantal és átváltoztatástal kezdünk - vette át harmadszor is Lily az órarendjét. - Neville tanítja a gyógynövénytant. De persze ő most Longbottom *professzor*. Ő a világ egyik legjobb herbológusa. Tavaly meghívták az amerikai varázslóiskolába, hogy tartson beszédet.

- Én is ott voltam, Lil - sóhajtotta James, de a húga ügyet sem vetett rá, csak megragadta az új legjobb barátnője, Beatrix Zechariah karját.

- A mágiatörténetet egy szellem tanítja! - sikkantotta izgatottan, és hátradőlt a kanapén. - Hát nem érdekes? Lefogadom, hogy egy sor kalandot élt át a halála előtt, és annyira tele volt jobbnál jobb sztorikkal, hogy inkább kihagyta a túlvilágot!

James a fejét csóválva igyekezett elnyomni egy vigyort. Most először hallotta, hogy valaki érdekesnek titulálta Binns professzort, de a világ minden kincséért sem akarta elrontani a húga lelkesedését a szörnyű igazság feltárásával.

Végül kivonta magát a társaságból, és jobb híján olyasvalaki után nézett, akivel csiga és fúrót játszhat. Rose és Scorpius tőle nem messze ültek, két egymással szembeállított karosszékben. A lány, természetesen, olvasott, Scorpius pedig bonyolult hippogriff-formát hajtogatott egy darab pergamenből. Három papírfigura már a széke fölött körözött, egymást üldözték a közeli ablakon beszűrődő álmatag fényben. James nagyot sóhajtott. Fontolóra vette, hogy odamegy hozzájuk, ám végül megrázta a fejét, megfordult, majd elhagyta a klubhelyiséget, és cél nélkül kóborolni kezdett.

Valamivel később, vacsora után, James a feliratkozó pergamenek előtt futott össze Ralphal és Albusszal.

- Hogy érzi magát Lily? - kérdezte Albus könnyedén.

- Mintha ide született volna - sóhajtott James. - Csintalanabb, mint mi együttvéve. Mindenki imádja.

Albus csettintett a nyelvével.

- Kár, hogy nem a Mardekárba került. Kicsit megfűszereztük volna a cukormázás jellemét. Rólad ez elmondható?

Ralph egy nagy pennát forgatott az ujjai között.

- Beszéltél Zane-nel a szilánkon keresztül?

- Nem volt szerencsém - rázta a fejét James. - Sosincs a szobájában. A hasunkra kell ütnünk.

- Alig maradt valami - jegyezte meg Ralph szomorúan, mikor végigfutotta a listát. - Minden jó tárgy betelt. Műszertan, amerikai varázstörténelem, bájjalkeverés, minden. Egyedül a tiltott praktikák és átoktanok maradt...

- Kizárt - vágott közbe James hevesen, és maga is a pergamen fölé hajolt. - Nem fogom még egyszer önszántamból végigülni Remora professzor óráit.

- Varázsföldrajz - folytatta Ralph.

- Az se jobb. Hacsak... - Itt elhallgatott, és töprengve felvonta a szemöldökét. - Rose feliratkozott rá? Ő imád jegyzetelni. Vele elviselhető lenne.

Ralph a fejét rázta.

- Nincs olyan mázlink.

- Akkor felejtős - dörmögte James. - Mi van még?

- Ennyi - vigyorgott Albus vidáman. - Nem kellett volna a babérjaitokon ülni, és várni, hogy a Zombi haverotok megmondja, mit csináljatok. Én rögtön az első este feliratkoztam. Varázsháztartástan.

James hitetlenkedve pislogott az öccsére.

- Te feliratkoztál a háztartástanra?

- Mit mondhatnék? - vonogatta a vállát Albus. - Csípem az öreg Newt mamát. Tisztára olyan, mint Weasley nagyfiú egy gonosz verziója.

James a fejét csóválta, ám Ralph hirtelen a pergamenre bökött.

- Itt alul még van pár üres hely. Habár nem kimondott órák, hanem klubok meg ilyenek. Vajon azok is beszámítanak?

- Ha rajta vannak a listán, valószínűleg igen - felelte James, és szemével megkereste a Ralph mutatoujja alatti részt. A KLUBOK ÉS CSAPATOK cím alatt vagy fél tucat iskolán kívüli tevékenységet soroltak fel. A *Varázslósakkozók baráti köre* és *Remora professzor könyvklubja* között James észrevett egy *Kísérleti kommunikációk és közlekedés a kancellárral* elnevezésűt is.

- Az ott! - derült fel, és kikapta a tollszárat Ralph kezéből.

- Kísérleti kommunikációk? - ráncolta a homlokát a nagyobb fiú. - Miért pont az?

- Ha minden igaz, Zane benne van - magyarázta James, miközben aláírkantotta a nevét a megfelelő helyre. - Emlékszel még, mennyi fura módon bukkant fel másodikos korunkban? Franklyn kancellárral és másokkal dolgozott rajta. Volt valami Raphael nevű srác is, azt hiszem. Ez egy olyan klub, ahol kipróbálják Franklyn legújabb mágikus találmányait.

- Gyanúsan hangzik - szólt tétován Ralph, amikor James visszaadta neki a pennáját. - Szerinted biztonságos?

- Franklyn vezet - vont vállat James. - Szóval valószínűleg nem az. Passz. De Zane ott lesz. Gyerünk, jó móka lesz.

Ralph egy lemondó sóhaj kíséretében feliratkozott a listára.

- Akkor, azt hiszem, ennyi. Mind megvagyunk.

Albus a szemét forgatva rázta a fejét.

- Ti is olyan flúgosak vagytok, mint Walker. De ha szerencsétek van, talán így is hozok nektek muffint.

James a következő reggelen sem tudta elérni Zane-t. Az Alma Aleronban lévő

hálószoba, amit a szilánkon keresztül látott, ezúttal valamivel rendezettebb volt, mint legutóbb, és a nyitott ablakon beáradó aranyló nappali fényben fürdött. Az ablakpárkányon egy kövér pók süttette magát, és onnan gyönyörködött a kampusz látképében, illetve a közeli gesztenyefa lágyan hullámzó leveleiben.

James ingerülten csomagolta el ismét a szilánkot, és a ládája aljára temette. A saját szobájának ablakából belátható reggeli égbolt acélszürke volt, és még mindig sűrű viharfelhők gomolyogtak rajta, noha úgy tűnt, az éjjel már kiesték magukat. Erőteljes szélroham rázta meg a tornyot, megremegtette az ablaküveget, a tetőszerkezet pedig halkan megnyikordult.

- Legendás lények gondozásával kezdünk - rikkantotta Graham tettetett lelkesedéssel, ahogy reggelire menet kipillantott az ablakon. - Micsoda öröm.

- Legalább találkozhatunk Hagriddal - jegyezte meg James, ahogy Graham nyomában lekullogott a lépcsőn.

- Ja, hurrá - mordult fel Graham. - Nincs jobb módja a nap indításának, mint hogy megmaratod, megégeted vagy eltapostatod magad. Ráadásul most még bőrig is ázhatunk? Csípj meg, ez egy álom!

Ahogy kiléptek a portrélyukon, James a vállára lendítette a hátizsákját.

- Csak egy évig voltam távol, Graham - jegyezte meg. - Nem is tudom, hogy felejthettem el, milyen boldog kis cukorfalat vagy.

Mire elérték a nagytermet, Jamesnek alig maradt ideje, hogy gyorsan bekapjon egy szelet pirítóst, s máris rohannia kellett az első órájára. Ahogy elhagyták a kastélyt, és a sárban cuppogva keresztülvágtak a birtokon a nagy kőistálló felé, ahol Hagrid az állatseregletét tartotta, Rose is csatlakozott hozzájuk.

- Még mérges vagy? - kérdezte halkan.

James nem felelt azonnal. Felkaptattak a dombra, amelyről már rálátás nyílt a tóra: a víz felszínén szürke fellegek tükörképe sodródott álmosító monotonitással, hűen tükrözve az égbolt látványát. Időnként erős szél robogott végig a birtokon, a nedves fű lágyan hullámzott.

- Nem vagyok mérges - ismerte be végül James morogva. - Csak... csalódott.

- Tényleg nagyon sajnálom, James - pislogott rá Rose. - Nem arról van szó, hogy nem hiszek neked. Hiszek! Csak... nehéz eligazodni, mikor mindenki egészen máshogy látja és hiszi a dolgokat, mint ahogy te állítod, hogyan történtek.

- Nem látom be, miért volna nehéz - mondta James sötéten.

Rose hangja egész kicsit megkeményedett, ahogy halkan folytatta.

- Nem csak a Tó Úrnőjéről van szó, James. Én bíztam benned. Mind bíztunk. Tudom, hogy minden tőled telhetőt megtettél, és én hiszek neked, de akár tetszik, akár nem, figyelmeztettünk. Nemcsak Scorpius, én is. Előre megmondtam, hogy nagyon veszélyes átlépni a Nexus függönyön. Én lebeszélhettelek volna. Megállíthatalak volna, de nem tettem. Hagytam megtörténni. Mert bíztam benned.

- Higgy nekem, Rose - szólt James, és megállította unokatestvérét, mikor beértek a pajta árnyékába. - Nem tudtál volna változtatni azon, ami aznap este történt. Még Merlin sem tudta megállítani, pedig elhíheted, hogy próbálta. Ha nem követtük volna a Tó Úrnőjét, neki és Morgannek sikerült volna megölnie apát és Titust. Petrának nem volt választása. Nem tudta megállítani, ami történt.

- Én nem *arról* beszélek - csattant fel Rose türelmetlenül. James szemébe nézett, aztán ismét elfordította a tekintetét. - Nem érdekel, mi történt utána.

James a lányra pislogott.

- Akkor miről...?

- Lucyről - mondta Rose, és ezúttal pislantás nélkül nézett farkasszemet Jamesszel. - Folyton az jár a fejemben, hogy ha megállítottalak volna, Lucy még mindig élne. Nem csak nekem, hanem Audrey néninek és Percy bácsinak is. Olyan keményen küzdöttek, hogy adoptálhassák, és mióta elvesztették, egyikük sem olyan, mint régen. És szegény Molly! Lucy volt az egyetlen nővére, és már nem is lesz másik. És azt hiszem, ha valahogy ott lettem volna, ha tettem volna valamit, talán megmenthettem volna. És... és...

Ismét elkapta a pillantását, elhallgatott.

- Szerinted az én hibám, hogy meghalt - szólt halkán James.

Rose szemében könnyek csillogtak. Letörölte őket.

- Én nem *akarom*... - súgta, és kerülte a fiú tekintetét. - Azt mondogatom magamnak... te nem tehetél semmit. Ő a te unokatestvéréd is volt. Én... megvédelek a gondolataimban. De... - Végül ismét Jamesre nézett, szemében mintha dacos védekezés szikrázott volna. - Nehéz. Sajnálom, James. Tényleg nagyon sajnálom. Én nem akarom, hogy így legyen.

Jamest hirtelen már egyáltalán nem érdekelte a hideg szél, vagy az átázott cipője, sem az, hogy elkésnek-e az első órájukról. Rájött, mennyire kicsinyes is volt tőle, hogy haragudott Rose-ra. Mély üresség árasztotta el, ólomsúllyal nehezedett rá, és kifakította a világ színeit. Legszívesebben leült volna a nedves fűre, és többé sosem mozdult volna.

- Ha ez segít, Rose - mondta laposan -, nem hibáztatlak, amiért ezt gondold. Én is így érzek. Egész nyáron ezen gondolkodtam, ezerszer újrajátszottam, és próbáltam kitalálni, mit csinálhattam volna másként. Gondolatban megmentettem Lucy-t... az álmaimban... legalább milliószor. De mikor felébredek... - Csüggedten megrázta a fejét, és kitérte karjait, átölelve a semmit.

Rose áthatóan meredt rá, szemében még mindig könnyek csillogtak.

Hagrid közeledett a pajtához, egy kisebb csapatot terelgetve mély brummogásával. James alig hallotta őket.

- Segít, James - biccentett egyet Rose. - Lehet, hogy ettől szörnyű ember vagyok, de nem tehetek róla. Segít, hogy tudom, gondolsz rá, küzdesz vele. - Elhallgatott, majd rövid szünet után, nagyon halkán hozzátette: - Tetszettél neki. Tudta, hogy butaság, de nem tudott mit tenni ellene. Tudtál te erről?

James erőtlenül lehajtotta a fejét.

Rose átbújtatta a fiú karja alatt a magáét, támaszt nyújtott neki. Együtt kerültek meg az istálló sarkát, és csatlakoztak a nagy, nyitott kapuban álldogáló társaikhoz.

Két nyár, gondolta magában James, meg sem hallva, amint Hagrid üdvözli az osztályt, és meg sem látva, mennyi ismeretlen arc vegyül a társaságba. *Két nyár... és két temetés. Ez túl sok. Nem akarok többet.*

Csak lassacskán fogta fel kábultságában, mi történik, mikor egyre több idegen ögyelgett tétován körülötte. Egyikük, egy nagydarab fiú göndör, vörös hajjal és temérdek szeplővel, a vállával tört utat magának James mellé. Amikor elkapta James pillantását, előrenyújtotta a kezét.

- Morton Comstock - mutatkozott be élénken. - Yorke Akadémia.

James automatikusan megrázta a fiú kezét.

- James - motyogta.

- Szóval erről beszéltek nekünk annyit? - pillantott körbe Morton egy bólintással. -

Eddig nem tűnik túl nagy számnak az egész. Hol vannak a szörnyek, meg a többi?

James látta, hogy a szeme sarkából Rose végigméri a kövér fiút.

- Tudod, nem hagyják őket csak úgy szabadon kóborolni – szólt hűvösen. – A legtöbbjük nem igazán szelíd.

- Bármit is állítson a fajankó tanárunk – morogta Trenton Bloch félhangosan.

James hátralesett a válla fölött. Trenton a csoport hátuljában ácsorgott, Ralph mellett. Ralph égnek emelt szemekkel vont vállat.

- Jól van akkor! – kiáltotta Hagrid boldogan, és összecsapta hatalmas, húsos tenyerét. – Mindenki be a pajtába! Sok mindent kell átvennünk rövid idő alatt most, hogy itt vannak az új barátaink is. A hírvivő osztállyal kezdjük, aztán áttérünk a triminárikra. Ha szerencsétek van – tette hozzá az osztályra kacsintva –, talán még vethetünk egy pillantást a legújabb szerzeményemre is, egy valódi kelékes hátú lápi csigára. Ha nincs akkora, mint egy disznó, megeszem a kalapom!

- Csigák – pufogott Morton az orra alatt, miközben a csapat besorjázott a pajta melegébe. – Ez aztán totál ijesztő lesz. És még azt mondták, hogy „nézzétek meg a mítoszok és legendák csodálatos lényeit”! Maradtam volna inkább otthon, hogy a Rúnavadász krónikákkal játszjak. Abban legalább nem francos csigák a szörnyek.

- Vigyázz a szádra, mugli – mordult fel Trenton Bloch fenyegetően. – Itt az átkok nem csak pofás kis szikrák a tévé képernyőjén.

- De nem lőhetitek ránk – felelte Morton önelégülten. – Az lehet, hogy aláírtak velünk egy nyilatkozatot, hogy senkinek nem mesélhetünk arról, amit itt láttunk – egyelőre –, de ez nem akadályozza meg a hatóságokat, hogy úgy zárassák be ezt a helyet, mint valami rossz éttermet, ha akár csak véletlenül is ránk céloztok a kis bototokkal. Tegyé! egy próbát!

- Ó, te jó ég! – hallatszott egy ismerős, vontatott hang valahonnan az osztály hátulja felől. James hátranézett, és Scorpiust látta, amint cinikus mosollyal rázza a fejét. – Már most meg tudom mondani, hogy ez az év egész egyszerűen *csodás* lesz.

Ami azt illeti, beletelt egy kis időbe, mire a diákok hozzászórtak a vendégekhez.

Legendás lények gondozása után durmstrangosok bukkantak fel gyógynövénytanon, és feszengve ácsorogtak a zsúfolt üvegház hátuljában, jól megizzadva a több réteg gyapjú és szőrmeallér alatt.

- Mi a helyzet azokkal a srácokkal? – kérdezte lopva Graham Warton. – Ahonnan jöttek, ott *mindig* tél van, vagy mi?

- Nem látok egy durmstrangos lányt sem – jegyezte meg Fiona Fourcompass reményteljes hangon. – Gondoljátok, hogy ez egy fiúiskola?

Rose felhorkantott.

- Persze hogy nem. A Durmstrang egy nemzetközi varázslóiskola. Fel kell venniük a lányokat is.

- Talán külön iskola van a lányoknak – vélekedett James. – Nem lennék meglepve. Elvégre a mugli születésűeket sem engedik be. Ki tudja, milyen más szabályaik és megkötéseik vannak?

- Nagyon komolyan veszik a titoktartást - szólt Fiona ravaszkásan, miközben összegyűltek egy lila páfrányokkal teli asztal körül. - Senki sem tudja biztosan, hol van az iskola. Hacsak *te* nem, Weasley, csak még nem mondtad senkinek.

- Az igazat megvallva én is csak azt tudom, hogy vagy Norvégiában van, vagy Svédországban - felelte Rose hűvösen. - A mamám mondta.

- Talán csak azt akarják a durmstrangosok, hogy ezt higgyük - bökte oldalba James Graham összeesküvőn.

Valamivel később, az ebéd közeledtével, James, Rose és Ralph azt figyelték, amint a diákok távoznak különféle órákra a négy volt-nincs szekrényen keresztül. Egyenként beléptek a szekrényekbe, és magukra csukták az ajtót. Egy pillanattal később, mikor az ajtó ismét kinyílt, a szekrény már üres volt. A rózsablak alatt, a tanári asztal fölötti falrész uralva ott ketyegett az óriási, öt óralappal rendelkező óra, amely segítette a tanulóknak számon tartani nemzetközi órarendjüket. Rose szinte szökdőcselt izgalmában, ahogy közeledett az első külföldi órája, és amely éppen vacsora után volt aktuális, vagyis délután fél kettőkor, Alma Aleron- i idő szerint, ahogy arról az óra tájékoztatót. Se Ralphnak, se Jamesnek nem volt külsős tanórája egészen szerdáig.

James észrevette Lilyt egy rakás boldogan csivitelő elsőéves lány körében, akik a Beauxbatons szekrényénél álltak sorba. Mikor a lány észrevette, hogy James őt nézi, vidáman integetni kezdett, szőke haja a vállát verdeste.

Valami különös oknál fogva Jamesnek Izzy jutott eszébe, Petra kishúga. Lily és Izzy egyidősek voltak, és gyorsan összebarátkoztak előző évben, mikor együtt jártak iskolába Amerikában. James azon tűnődött, vajon hol lehet most Izzy. Valószínűleg Petrával - hiszen gyakorlatilag elválaszthatatlanok. De hol vannak? Hogyan fog Izzy felnőni és tanulni, ha ekkora káoszban él, szökésben a hátborzongató hatalmú nővérével? James tudta, hogy Petra minden tőle telhetőt megtesz, hogy gondját viselje a lánynak. De ez elég jó vajon? Az, hogy valaki erős, nem feltétlenül jelenti azt, hogy bölcs is.

És persze ott volt a Vervonal ügye - Voldemort Nagyúr lelkének utolsó, csupasz foszlánya, melyet Petrába zártak, és mostanra úgy befonta keresztül-kasul a lány bensőjét, akár egy szőlőinda. Petra felülkerekedett rajta. James bízott ebben. De soha nem fogja teljesen elnyomni, az pedig sosem adja fel, próbálja eltéríteni a lányt, hogy a saját, öröki akarata szerint cselekedjen. A lány hatalmas ereje túl nagy csábítás volt.

James még mindig törődött Petrával - ami azt illeti, nem is kicsit -, de emellett kelleetlenül belátta, miért félnek tőle mások. Nem azért, mert gonosz lett volna, hanem mert olyan sok sötét erő gyülekezett körülötte, melyek mind befolyásolni szerették volna, egy kis szeletet megszerezni a hatalmából. És Petra, sajnos, megmutatta, hogy őt igenis *lehet* manipulálni. Judith, a Tó Úrnője megtette, felhasználta Petrát, hogy gyakorlatilag eltörölje a titoktartási egyezményt. Ezzel Petra bebizonyította, hogy ő sem teljesen immunis a manipulációkra.

James nagyot sóhajtott magában, ahogy Lily belépett a Beauxbatons szekrényébe. Megfordult, megragadta a nyitott ajtót, és idegesen az odakint lévő barátaira mosolygott. Egy pillanattal később behúzta az ajtót, és már ott sem volt.

James megrázkódott ültében.

Ebéd után beauxbatons-osokat látott átváltoztatástanon. A két égkék talárt viselő fiú és két hasonló öltözékű lány a legelső sorban foglalt helyet, közvetlenül McGalagony professzor előtt, és megállás nélkül franciául sugdolóztak, míg az osztály többi része megkereste a saját padját. James nem tudta elhessegetni a gondolatot, hogy a

beauxbatons-osok az égvilágon mindent megbeszélnek, amit csak látnak forgolódás közben.

- Egyszerűen csak így néznek ki - hordta le Rose éles suttogással. - Ugyanez a kifejezés ül Fleur néni arcán is mindig, mintha folyton udvariasan undorodnának a környezetüktől.

Az sem sokat segített, hogy a Beauxbatons diákjai kivételesen tehetségesnek bizonyultak átváltoztatásból, mivel azt ők már jóval fiatalabban kezdik tanulni. Kimondottan unottan figyelték, ahogy az osztály cipővé próbál változtatni egy varangyot. Miután a maguk lábbelijével könnyűszerrel végeztek, középhaladó transzformációkkal kezdték mulattatni egymást, így lett egy kis aligátorból egy rendkívül divatos magas sarkú, egy nagy, barna kiviből pedig egy takaros antilopbőr papucs.

Rose bosszúsan figyelte mindezt, és egyre elégedetlenebb lett a saját, közönséges papucscipőjével. Ralph, aki mostanra egész jól megtanulta kontrollálni az átváltoztatásait, elismerően füttyentett.

- Ó, ez igen - bólintott komolyan. - Csörgőkígyóból cowboy csizma. Kár, hogy az amerikaiak nincsenek itt, hogy lássák.

Az első padban a beauxbatons-osok halkán kacarásztak a műveik fölött. McGalagony professzor egyértelmű bosszúsággal szorította össze a száját.

- Miért nincs itt egy amerikai sem? - kérdezte Ashley Doone egy közeli asztalnál, két türelmetlen pálcamozdulat között.

James mozdulata félbemaradt, pálcáját a varangya fölött lóbálta.

- Most, hogy mondd, sosem láttuk egyszerre több iskola diákjait az órákon. Nem furcsa ez egy kicsit?

- Talán csak próbálják leegyszerűsíteni a dolgokat - vélekedett Ralph. - Végül is minden sulinak megvoltak a maga feliratkozó pergamenjei. Valószínűleg úgy volt a legegyszerűbb, ha minden iskolának különböző óra-összeállítást hirdettek meg.

- Egy egyszerű próteusz bűbájjal összekapcsolhatták volna a pergameneket - rázta a fejét James. - Úgy minden iskola láthatta volna, az összes többi sulit minden feliratkozóját.

Ashley vállat vont.

- Pedig biztos van valami oka, hogy sosem láttunk egynél több sulit óránként.

- Talán egy kicsit *túlságosan* belefolytok - jegyezte meg Scorpius sötéten a James mögötti asztalnál.

James hátrafordult ültében.

- Mit akarsz ezzel mondani? - kérdezte ingerülten.

- Higgy, amit akarsz, Potter - vonogatta a vállát Scorpius, és közben a pálcájával babrált. - De a magam részéről nem hiszem, hogy ez itt a „tolerancia és testvériség ápolásáról” szólna. Hívj nyugodtan cinikusnak.

- Cinikus vagy - értett egyet James, majd előrefordult.

- Jaj, most meg már csak felvágnak! - sziszegte Rose dühösen, majd lecsapta saját pálcáját az asztalra, mire abból zöldessárga szikrák törtek elő. - Szteppcipő ékszerrákból? Ez még csak nem is praktikus! Ha ennyire jól megy nekik az átváltoztatástan, minek vették fel egyáltalán a tárgyat?

James elfojtott egy vigyort. Scorpius talán gyanakvó és elégedetlen, de egyvalamiben igaza volt: a különböző iskolák diákjainak felbukkanása az órákon egyértelműen nem a tolerancia és testvériség javát szolgálta.

A keddi órarend pompásan mutatta, milyen gyorsan fel tudja váltani az ismerős, szeretett helyre való visszatérés miatti izgalmat az unalmas iskolai robot.

A bájitaltan órákat továbbra is a pincében tartották, és a Mardekár ház feje, Lucia Heretofore professzor tanította, aki a régóta fennálló tradíciót követve csakis a saját házából származó nebulókat tüntette ki szeretetével. Elődjével, Perselus Pitonnal ellentétben azonban Heretofore professzornak nem volt titkos álma, hogy sötét varázslatok kivédését, vagy bármilyen más tárgyat taníthasson. Ambíciói láthatólag arra a sokkal kézzelfoghatóbb célra korlátozódtak, hogy a nem-mardekárosokat kínozza. Ennek okán Heretofore professzor az első órán egy olyan különösen bonyolult elixír elkészítését tűzte ki célul, ami időleges természetfeletti hallással ajándékozza meg elfogyasztóját.

- Amennyiben megfelelően keverik ki - mondta, felvonva egyik penge vékony, fekete szemöldökét -, meghallhatják az északi torony legfelső gerendáin tanakodó patkányokat. Amennyiben a keverék *nem* megfelelő - hangzott a figyelmeztetés, melyet a tanárnő még oldalra döntött fejjel és előre-hátra ingázó mutatóujjal is illusztrált -, a fülük akkora lesz, akár egy teáskanna. - Szája gonosz mosolyra húzódott, szeme feketén csillogott. - Nincs ellenszer. Szóval... legyenek óvatosak.

A négy mugli cserediák a Yorke iskolából természetesen felmentést kapott a feladat alól. Heretofore professzor, láthatóan hatalmas önuralommal, csupán arra utasította őket, hogy üljenek az egyik sarokba, és figyeljenek.

- Jegyzeteljünk, professzor? - kérdezte mohón egy csinos, copfos kislány, felvillantva ezüstösen csillogó, fogszabályozós mosolyát.

- Ha attól jobban érzi magát - felelte Heretofore alig leplezett undorral. - Felteszem, még a házi kedvencek is képesek úgy viselkedni, mint a gazdáik, ha elég sokáig figyelik őket.

Szerencsére a gondatlanul elkészített elixír negatív hatásai csak a következő óra feléig tartottak, ami történetesen mágiatörténet volt. Binns professzor szelleme, szokás szerint, alig vette észre a diákok érkezését, a sokukat elcsúfító, groteszkül hatalmas füleket pedig még annyira sem.

- Máris hiányzik Baruti professzor - morogta James, miközben hátrafogta a füleit, hogy azok ne csapódjanak előre, egyenesen az arcába. - Az ő óráján senki sem végezte véletlenül megátkozva. Különbben is, mindenki tudja, hogy Heretofore többet segít a mardekárosoknak, mint a többieknek. Az ő bajitalaik sosem rosszak.

- Kevin Murdock hatalmas füleinek erről más lenne a véleménye - jegyezte meg Rose, és előhalászta a táskájából a mágiatörténet jegyzeteit. Az ő fülei persze tökéletesen normálisan festettek. - Pedig ő mardekáros.

- Heretofore professzor nekem se segít - értett egyet Ralph. - Mégis elboldogulok.

James gondatlanul megrázta a fejét, amitől kis híján kiszabadultak az óriási fülei.

- Ez csak azt bizonyítja, hogy Murdock egy reménytelen idióta, te meg penge vagy bájitaltanból. Én mondom, tisztességtelen előnyt ad a többi mardekáros társadnak. Azt hallottam, még az esszékben és a házi feladatokban is segít esténként, amiket ő maga adott fel. Mondd azt, hogy ez sem igaz!

Ralph a vállát vonogatta, és hirtelen nagyon fontos lett a számára, hogy a tollszára és a tintatartója tökéletesen legyen elrendezve az asztalán.

- Korrepetációt ajánl mindenkinek, akinek egy kis segítségre van szüksége. Nincs ebben semmi rossz.

- De van, ha ez csak a mardekárosoknak jár - súgta James sötéten. - És ha „korrepetáció” alatt azt érted, hogy „megadja az összes választ”.

- Vidd arrébb a nagy füledet, James - suttofta Graham ingerülten. - Nem látom a terem elejét.

James hátralesett a válla fölött.

- Kit érdekel? Nem mintha bármilyen jegyzetet ki tudnál bogarászni a táblán lévő káoszról.

- Nem a táblát akarom látni - motyogta Graham ábrándosan.

James követte Graham tekintetét. Két aranylő szőke beauxbatons-os lány ült az első sorban, és szorgalmasan hallgatták Binns professzor előadását. Az egyetlen ablakon beáramló napfény pont a lányok vállára esett, amitől a hajuk mintha lángba borult volna, és az egész testük ragyogni látszott a nyomasztó tanteremben.

- Korábban jöttek, csak hogy megszerezzék azokat a padokat - emelte a plafonra a tekintetét Ashley Doone. Nem vélák, csak igazi drámakirálynők.

Graham sóvárgó sóhajt hallatott, és állát a kezére hajtotta.

- Tőlem aztán bármilyen királynők lehetnek, amíg én lehetek az alattvalójuk.

Rose ingerülten rázva a fejét pisszegte le a többieket.

- Már így is alig hallom Binns professzor előadását az északi toronyban vitatkozó patkányoktól. Meg mindenki szívverésétől. És ki gondolta volna, hogy ilyen zajos a pók hálószövés közben azzal a sok kis kattogó lábával?

James a szemét forgatva előre dőlt, és hagyta, hogy a füle halk, húsos cuppanással az arca elé hulljon.

Ebédnél azon vette észre magát, hogy Lance Vassar ül vele szemben, az az ötödéves fiú, aki egy Bragdon Wand nevű puccos magániskolából érkezett a Roxfortba. Lance magas volt, jóképű, és valamiféle világbölcességű magabiztosságot árasztott magából, amivel könnyűszerrel uralt minden körülötte zajló párbeszédet. Különös mágnesesség lengte körbe, aminek nehéz volt ellenállni. Lance éles megjegyzései ellenére, amiket az első éjszakán tett, James azon kapta magát, hogy kelleetlenül bár, de ki szerette volna vívni a népszerű fiú elfogadását.

- Tizenkét évesen felvettem egy privát órát a Durmstrangban - jegyezte meg Lance fölényesen, mikor a nemzetközi volt-nincs szekrények előtt sorban állók kerültek szóba. - Valóban nagyon jó a sötét varázslatokra vonatkozó programjuk. Tanítanak pár védekező praktikát, de annál is több átkot és rontást. Még néhányat a főbenjárók közül is. Előbb meg kell őket érteni, hogy használni tudd őket a csatában.

Penelope Bones, egy barna, göndör hajú másodéves lány halkán azt kérdezte:

- Te ismered a főbenjáró átkokat?

Lance lezseren felvonta egyik vállát.

- Vannak olyan helyek a világban, ahol tudnod kell megvédened magadat, akár villámgyorsan is. Tavaly a szüleimmel a német Fekete-erdőben töltöttük a telet. Ott még mindig élnek olyan óriástörzsek, amelyek még sosem láttak emberi lényt.

- Mit kerestél te ott? - vont össze a szemöldökét James.

- Anya az óriások nyelvét tanulmányozza - felelte Lance. - Könyvet ír róla. Apa és én

az idő nagy részét a táborban töltöttük, az egyik civilizáltabb törzsnél. Az óriások elég szórakoztatóak tudnak lenni, ha az ember beszéli valamennyire a nyelvüket.

- Tavaly mi részt vettünk egy óriás esküvőjén – jelentette be James. – Itt, a Tiltott rengetegben. Itt volt az óriáskirály, meg minden.

Lance nem tűnt túlságosan lenyűgözöttnek.

- Az óriáskirály, mi? Na, igen, tudjátok, az óriásoknak majdnem annyi királyuk van, ahány törzsük. Viszont az óriások esküvője meglehetősen titkos esemény. Anya is csak néhányat látott, azt is távolról. Elég veszélyes lehet az emberek számára.

- Emlékszem – bólogatott James hevesen. – Az idő nagy részét a fákon töltöttük, és próbáltunk nem útban lenni.

Valamivel később, mikor elhagyták a nagytermet, James elégedetten konstataálta, hogy bekerült Lance belső körébe. A fiú igazából kimondottan érdekes és értelmes volt, ha az ember nem vett tudomást az arroganciájáról. Ralph azonban tiszta szívéből utálta.

- Ő a legrosszabb fajta – morogta az orra alatt, tőle szokatlan mértékű rosszindulattal. – Az a fajta, aki a kenyered egyik felét vastagon keni meg mézzel, a másikat meg méregbe tunkolja.

- Összekevered – szólt Graham. – Te a mardekárosokról beszélsz. Lance griffendéles. Általában ti szoktátok hátra döfni és elárulni az embert, nem mi.

- Épp ezért vagyunk profik a témában – zárkózott fel Ralph mellé Trenton Bloch. – Felismerünk egy fajankót, ha látunk egyet.

- A mardekárosokat az ambíció motiválja – morogta Ralph. – De ezer más oka is lehet valakinek, hogy hazudjon és kihasználjon másokat. Néha a legnemesebb szándékkal közeledők a legrosszabbak. Azt hiszik, mindent szabad „a cél érdekében”.

- Ugyan, Lance csak egy kicsit elkényeztetett – mondta Rose halkán, és hátrapillantott, nem hallgatja-e ki őket valaki, úton a rúnaismeret terem felé. – Igazából nincsen gond veled. Nem tehet róla, hogy egy kicsit beképzelt. Így nevelték.

- A szülei mugli jogi aktivisták – tette hozzá Graham nyomatékosan. – Mindketten írtak már egy csomó könyvet, és bejárták az egész világot. Még mielőtt Lance megszületett, az apja még tanított is a Bragdon Wandban.

- És akkor mit keres ő itt? – kérdezte Ralph velősen. – Miért vegyül a hozzánk hasonlókhöz? Mi is csak valami projekt vagyunk, mint az óriások az anyjának?

- Ralph! – kiáltott fel Rose. – Hogy mondhatasz ilyen szörnyűséget?!

Ralph arca elvörösödött, de nem vonta vissza, amit mondott.

- Egyszerűen nem bírom a srácot. Szélhámos.

- Te csak azt hiszed, minden gazdag varázslócsaládnak mardekárosnak kéne lennie – szólt Graham, épp mikor elérték a tantermet. – Nem minden gazdag család aranyvérű, mugligyűlő gonosz.

- Ki a mugligyűlő gonosz? – csattant fel egy hang James mellett. – Azt hittem, Tabitha Corsica már végzett, vagy az Azkabanba került, vagy ilyesmi. Mindegy, azért már elment, ugye?

Mikor James odapillantott, arcán boldog vigyor terült szét.

- Zane! Mit keresel te itt?

- Ismerkedem a rúnákkal – vont vállat Zane, és ő is elmosolyodott. – Mint ti. Ez volt, vagy a repülés óra, és gyűlöltem volna, ha miattam még annál is rosszabbul festetek a seprűn, mint amilyenek egyébként vagytok.

- Jó újra látni téged, haver – szólt Ralph komolyan, és megveregette Zane hátát.

- Jesszum pepi, Ralph - masszírozta meg Zane a vállát, és Ralph keserű arcára meredt.
- Mi van veled? Olyan képet vágysz, mintha lették volna előled az utolsó muffint.

Rose átfurakodott a fiúk között, és leült az egyik székre.

- Furcsa volt az utóbbi pár nap - mondta, miközben előhúzta a rúnaismeret tankönyvét a táskából, és nagy puffanással az asztalra dobta. - Ez a sok tolerancia meg testvériség kezd mindenki idegeire menni.

Az osztály nagy része felnézett, mikor az új rúnaismeret professzor belépett a terembe, és könnyedén végigsietett a padok mentén. Kövér volt és egységesen piszkos, a kelleténél több számmal nagyobb talárja telis-tele színes foltokkal. Fején félrecsapott érettségi kalap csücsült, száját megsárgult szakáll keretezte. Szemei hatalmasak voltak, és élesen szikráztak az aprócska szemüveg mögött, ahogy elérte a tanári asztalt, megfordult, és végigmérte az osztályt.

- A rúnaismeret - szólt éles, csípős hangon - *nem* történelemóra. A rúnák tele vannak életerővel, csodáktól vibrálnak, céloktól pulzálnak. Minél hamarabb megértik ezt az egyszerű igazságot, annál jobban ki fogunk jönni. - Pillanatnyi szünetet tartott, amit arra használt, hogy egy óriási szövettáskát dobjon az asztalára. A táska zsúfolásig volt mindenféle kitűzőkkel, gombokkal, és jelvényekkel. A legnagyobb kitűzőn vörös háttér előtt sárga szavak villogtak: A MUGLIK IS EMBEREK.

- Nos? - csattant fel hirtelen a professzor. - Miért nem írják le mindezt?

A termen halk csoszogás és surrogás futott végig, ahogy mindenki a pergamenje fölé hajolt, és sercegni kezdtek a pennák.

- Úgy hívnak - jelentette be a professzor fülhasogatóan -, Voltaire Votary professzor. A mágikus rúnák, vésetek és logogramok az életem szenvedélyei, és elvárom, hogy pontosan olyan komolyan vegyék őket, mint jómagam. Miért, kérdezhetnék? Maga! - Ennél a pontnál Votary az első sorban ülő, hugarbugos Kendra Kornerre bökött. - Maga azon töpreng, miért van ez, igaz?

Kendra hátradőlt a székén, minél távolabb a mutogató ujjtól.

- Én...

- Mert kérlelhetetlen időket élünk, diákok - vágott közbe Votary fanatikus lelkesedéssel. - Olyan időket, melyek sokat fognak követelni tőlünk, olyan időket, melyek meghatározzák, hogy mi, boszorkányokként és varázslókként felnövünk-e az előttünk álló feladatokhoz, és egy új, felvilágosult korba lépünk, vagy visszaesünk korábbi előítéleteinkbe, elvétjük végzetünket, mint oly sokan tennék. - Beszéd közben a professzor szétnyitotta szövettáskáját, belenyúlt, és egy halom hatalmas, poros könyvet húzott elő belőle, néhány nagyítót, egy teleszkópos pálcát, és egy teljes teáskészletet tálcán, melynek kannája lágyan gőzölgött. Halk csilingeléssel letette a tálcát az asztalra, majd töltött magának egy csészével.

Zane közelebb hajolt Jameshez, és odasúgta neki:

- Ez a pasas tisztára olyan, mint Trelawney a rosszabb napjain, néhány Lángnyelv whiskyvel a nyakláncái mögött.

- Trelawney professzor, fiatalember? - pördült meg Votary, és óriási szemeit Zane felé meresztette. - A jóslástan oktatója, igaz? Hozzá hasonlított?

Zane szemei kidülledtek meglepetésében. James tudta, hogy Zane nemigen szokott hozzá, hogy rajtakapják valamin.

- Maga az egyik amerikai - sóhajtott Votary kissé leeresztve. - Szóltak, hogy maga is itt lesz. Nagyon jó. Legalább tudom, hogy lélekben velünk van, noha a fegyelme

hagy maga után kívánni valót. De nem. A jóslás nem segít nekünk az elkövetkezendő napokban. Ami segíthet, az a ravaszság, éleslátás és rettenthetetlenség, hogy átlássunk azok megtévesztésein, akik körmük szakadtával kapaszkodnak a fáradt múltba. Ebben segíthetnek nekünk talán az ősi rúnák. Én majd megtanítom magukat arra, hogyan. Már feltéve, ha taníthatónak bizonyulnak.

Ahogy telt az óra, Votary professzor felváltva bonyolódott száraz kiselőadásokba az ősi piktogramok bonyolult mintázatáról, valamint meglepően izgalmas történetekbe azokról az éveiről, amikor archaikus tekerceket kutatott a föld némely legveszélyesebben elátkozott zugaiban. Sajnos az osztály és a professzor általában nem értett egyet benne, melyik is az érdekesebb a kettő közül.

- Kérdése van, fiatalember? - szólt Votary, félbeszakítva mondókáját, és Kevin Murdock felnyújtott kezére bökött.

- Mit is mondott, mennyi múmia üldözte magukat?

Votari a homlokát ráncolva igazgatta meg a szemüvegét.

- Nem hinném, hogy mondtam. Nem igazán fontos részlet. A tipikus fáraó rutin általában hat személyi őr volt, tíz szolga és negyven katona. Azt azonban *biztosan* említettem, hogy a szokványos múmiák meglehetősen lassúak. Nagyon le voltak maradva mögöttünk, még a lándzsa csapdán, a viperaárkon meg a többin túl jártak. Sokkal érdekesebb volt azonban a felirat a szarkofágon, amely a...

- Hány embert vesztett a viperaároknál? - kérdezte Ashley Doone lélegzetvisszafojtva, meg sem várva, hogy felszólítsák.

- Igazából egyet sem - felelte Votary szapora pislogással. - Egy közönséges altató bűbájjal lecsendesítették a kígyókat, amíg ki tudtak mászni. Szóval, mint mondtam, a felirat egy nagyon érdekes keveréke volt a közép bronzkori balról jobbra íródó hieroglifáknak, és a démotikus piktogramoknak, amely, mint képzelhetik, meglehetősen nagy talányhoz vezetett. Valójában emlékszem is egy elbűvölő anekdotára, amikor is a kollégám, Mumbutu doktor véletlen összetévesztette a térbeli „nélkül” előljárót a jellel, ami valójában a meroitikus hetes szám volt. El tudják képzelni, milyen végtelenbe nyúló félrefordításhoz vezetett mindez...

- Na és a skarabeuszok átka? - vágott közbe Trenton türelmetlenül. - Hiszen felzabálták az aranyajtót! Átjutott valamelyik?

- Persze, hogy át - válaszolta Votary feszülten. - Elvégre egy fémevő bronzbogarak által képezett felhőről beszélünk. Lyukat rágtak a kripta bejáratának kellős közepére, de természetesen egyszerre csak egy fért át belőlük, így aztán az asszisztensem egyszerűen csak megolvasztotta őket a pálcájával, mikor felbukkantak. Az *igazán* érdekes azonban az volt, hogy a szarkofágon lévő írást *szánt szándékkal keresztkódolták* két különböző dinasztia nyelvvel annak érdekében, hogy félrevezessék azokat a sírrablókat, akik elég ostobák, hogy...

Zane keze kilőtt a plafon felé.

- Mikor kijutottak, az aranyszfinx megette magát és a csapatát, vagy addigra valahogy kitalálták a rejtvény megfejtését?

- Most igazán, fiatalember - fakadt ki Votary, végleg elvesztve a türelmét. - Gondoljon már bele, mekkora ostobaságot kérdezett! *Hát persze*, hogy kitaláltuk a megfejtést! A választ felvették a kamra falára ősi graffiti formájában, néhány anatómiailag lehetetlen egyiptomi rajzocska mellé. Azt hiszem, maguk egyáltalán nem fogták fel, mi a lényeg...

Ezt további húsz percig folyt még így, egészen a kicsöngetésig. A rendkívül feszült és ingerült Votary sokkoló mennyiségű szöveget adott fel olvasásra, majd elsüllyesztette a teáskészletet a szövettáskájában.

- Ez akár még jó is lehet, ha sikerül szóval tartanunk - jegyezte meg Zane, miközben kisorjáztak a folyosóra. - Nektek most mi jön?

- Tanulószoza - felelte James. - Még szerencse, amennyit olvasni kell...

Zane nagyot csettintett a nyelvével, és a fejét csóválta.

- Tanulni a tanulószobán? - szólt gyászos hangon. - Igazán szégyellhetnéd magad.

- Na és te? - kérdezte Ralph, ahogy befordultak egy félhomályos sarkon. - Egy óra múlva vacsi. Itt leszel még?

Zane felnevetett.

- Az én világomban még ebédidő sincs. De még nem megyek haza. Még van itt egy óránk a Roxiban. Haladó búbájtán a jó öreg Flitwickkel. Jó lesz újra látni a vén bicegőcot.

- „Óránk”? Neked, és még kinek? - torpant meg Rose, és kíváncsian hátrasandított Zane-re.

Mintha csak erre a kérdésre várt volna, egy lány kezdett nekik integetni a lassan feloszló sokaságon túlról. Egyik vállán nagy, rózsaszín hátizsák lógott. Zane-t kiszúrva megindult feléjük.

Ralph és James egyszerre látták meg. Ralph Jamesre pillantott, és kényszeredett vigyorra húzta a száját. Rose hunyorogva fürkészte a lány lila haját, a hozzá illő szemfestéket, és a csillogó orrkarikát.

- Ő itt Nastasia - mutatta be Zane, és karját a lány köré vetette, mikor az csatlakozott hozzájuk. Nastasia gúnyos mosollyal szemrevételezte a csapatot, míg végül a tekintete Jamesen állapodott meg. Zane hanyagul folytatta. - Ha nem esne le elsőre, a Pixi házból való. Egy buzdító gyűlésen találkoztunk, amit a közelgő szezonyító Pixi kontra Zombi klacskapdel meccs alkalmából rendeztek. Persze különböző okok miatt voltunk ott. Ami az ő részéről szurkolás volt, a miénkről... nos, a mi indokunk nem annyira a drukkolás volt, mint inkább az, hogy belopózzunk az Afrodité kúriába egy jó nagy tál egyhetes hagymás babbal, a menzáról. Nastasia, ez itt a banda, amiről beszéltem. Ő Rose Weasley. A két számár, akik a fal mellett ólálkodnak, Scorpius Malfoy és Graham Warton. Ezek ketten pedig...

- Ó, őket nem kell bemutatnod - vette át a szót Nastasia, továbbra is furcsán nyugtalanító mosollyal méregetve Jamest. - *Mi...* már találkoztunk.

Zane egyértelműen el volt ragadtatva a titokzatos Nastasiától. James még egyszer látta őket aznap este, mikor az Alma Aleronba vivő volt-nincs szekrény felé tartottak. Zane kézen fogva vezette Nastasiát, és lelkesen mutogatott a nagyterem elvarázsolt mennyezetének irányába, nyilván a hollóhátasként eltöltött első évét ecsetelve. Nastasia hagyta húzni magát, arcán udvarias unalom kifejezése látszott. Mikor

kiszúrta Jamest a Griffendél asztalánál, rászégezte furcsán átható tekintetét. James a homlokát ráncolta.

Azt hittem, nem veszel fel itt egy órát sem, mondta szemével a lánynak, és hozzá a fejét csóválta.

Meggondoltam magam, felelte Nastasia arckifejezése, mintha olvasna a gondolataiban. *Jogom van hozzá. És azt hiszem, örülsz, hogy így tettem...*

James ismét megrázta a fejét, és megtörte a szemkontaktust. Inkább Zane-re pillantott, aki ekkor vette őt észre, és most neki integetett.

- Holnap a Durmstrangban! - kiáltotta át a zsúfolt nagytermen, majd a főasztal fölött lévő hatalmas órára bökött.

James tétován bólintott. Valóban, másnap volt esedékes az első külföldi órája - gyakorlati próféciák a Durmstrangban -, de vajon honnan tudhat erről Zane?

- Kviddics válogatás csütörtökön - huppant le Devindar Das egy székre, valamivel odébb. - Tervezed, hogy idén részt veszel, James?

- Ott leszek - bólogatott James lelkesen.

- Tudod, múltkor szóba került a tavalyi éved, Amerikában - mondta Devindar, és egy-egy zsemlét markolt meg mindkét kezével. - A klaccskapdel nagyon különbözik a kviddicstől.

Graham elvigyorodott, és oldalba könyökölte Jamest.

- Nem fogsz megpróbálni ráállni a seprűdre, ugye?

- Kac-kac - húzta el a száját James. - Csak várj, és meglátod.

- Igazából elég nehéz lehet az átszokás - vélekedett egy Aloysius Arnst nevű, zsíros képű hetedéves, aki Devindarral szemben foglalt helyet az asztalnál. Fontoskodva megigazgatta vastag szemüvegét. - Az izommemória, meg a többi miatt. Az egész tested ragaszkodni fog hozzá, hogy te most egy deszkán repülsz, pedig valójában egy seprűn ülsz.

Deirdre Finnegan összevont szemöldökkel pislogott Aloysiusra.

- Mi az az *izommemória*?

Aloysius nagyot horkantva hajolt előrébb. Láthatóan örült, hogy valaki feltette ezt a kérdést.

- Csupán az a jelenség, ami lehetővé teszi, hogy egyszerre sétálj, és használd a pálcádat. Az agyad rábízza az ismétlődő fizikai cselekedeteket az izmaidra, így nem kell gondolkoznod rajtuk, miközben megteszed őket. A tested megtanulja, hogyan kell csinálni, így az agyad elfelejtkezhet róla. Ez az izommemória, és elég nehéz irányítani.

- Jól van már - forgatta a szemét Deirdre. - Bocs, hogy megkérdeztem.

Devindar a fejét rázta Aloysius felé.

- Ha James azt mondja, készen áll rá, akkor felkészült. Viszont idén aztán tényleg válogatni kell - tette hozzá Jamesre sandítva. - Az összes tavalyi játékos visszajött, leszámítva Gretchen Thomast. Hajlandó vagy hajtót játszani?

- Lefogadom, hogy James minden pozícióban tud játszani - kiáltotta Cameron James másik oldalán. - Majd meglátod! Igazi őstehetség lesz!

James elmosolyodott a fiú lelkesedését hallván, és most először kimondottan örült neki.

- Kösz a nekem szavazott bizalmat, Cam. Azt hiszem, csütörtökön kiderül, megérdemlem-e.

Cameron buzgón bólogatott, és felemelt hüvelykujjával jelezte, hogy minden rendben lesz.

Ralph vacsora után sétált oda Jameshez a bejárati csarnokban.

- Zane csatlakozik hozzánk holnap a Durmstrangban - jelentette be boldogan. - Ő is feliratkozott gyakorlati próféciákra.

James osztotta a barátja örömét, aztán viszont összeszűkítette a szemét.

- A lila hajú barátnője is vele jön?

- Nastasia? - pislogott Ralph. - Nem hiszem. Gondolod, hogy tényleg a barátnője? James vállat vont.

- Ki tudja? Majd holnap megkérdezzük tőle. Akárhogy is, javul a dolgok állása.

- Biztos jó lesz - értett egyet Ralph. - Lejössz velem a pincébe? Tanulhatnál együtt velem és Albusszal. Még akár néhány tippet is kaphatsz Heretofore professzortól a szuperszonikus hallás bájjalhoz.

- Annyira még nem vagyok kétségbeesve - sóhajtott James vonakodva. - Majd talán legközelebb. Holnap találkozunk, Ralph.

Iskolai karrierje során először, James eltökélte, hogy szinten tartja magát a házi feladatokkal ahelyett, hogy hagyná őket gyűlni a hét folyamán. Aznap este a klubhelyiségben befészkelte magát az egyik jól megvilágított sarokasztal mellé, és szétterítette rajta könyveit, a tintatartóját és a pergamenjeit.

- Nézzenek oda - csatlakozott hozzá Rose lenyűgözve. - Mintha kicseréltek volna, hiszen te tanulsz!

- Talán eddig is ilyen voltam, csak nem volt lehetőségem megmutatni - lapozott egyet James a rúnaismeret tankönyvében. - Talán csak mindig elterelték a figyelmemet a körülöttem zajló dolgok.

- Lehet - vont vállat Rose. - Vagy talán egyszerűen csak egy természetéből adódóan lusta diák vagy, aki egy máris elvesztett harcot próbál vívni. Majd meglátjuk, egy hét múlva is itt leszel-e.

- Nem bátorítanod kéne ahelyett, hogy arra kötsz fogadásokat, mikor dobom be a törölközőt?

- Már megint összetévesztesz a mamámmal - szipogott Rose, majd letette a számmisztika könyvét az asztalra, és kihúzott magának egy széket. - Egy galleont teszek rá, hogy már akkor reménytelenül le leszel maradva, mire Revalvier professzor feladja az első esszét varázsirodalomból.

- Tartom - szólt Scorpius, és csatlakozott Rose-hoz az asztalnál.

Lily vigyorogva pattant fel az egyik közeli karosszékből.

- Dupla vagy semmi, hogy halloweenre a jegyzeteidet fogja kunyerálni, Rosie.

- Mindnyájan *nagyon* bátorítóak vagytok - morogta James, és a tintatartóját meg a pergamenjeit kezdte rendezgetni.

Igazság szerint nem sok kedve volt tanulni. Ehelyett szélsőségesen sok időt töltött a pergamenjei igazgatásával, a neve felírásával az új tankönyveinek belső borítójára, a megfelelő oldalak keresgélésével, a tollszár tintába mártogatásával, valamint nem tudott megfelelő helyet találni sem a pálcájának, sem a székének, vagyis úgy általában mindent csinált, aminek semmi értelme nem volt.

Eközben, az asztal túloldalán, Scorpius az orrára biggyesztette a szemüvegét, és a gyógynövénytan könyvének olvasásához felvett egy arcátlanul lezser pozíciót. Pennájával ütemesen kopogtatta az asztalt. James mereven bámult rá, és figyelte a

halk *kop-kop-koppanásokat*.

A nyitott rúnaismeret könyve felett azon kapta magát, hogy Nastasiára gondol. Volt a lányban valami bosszantóan nyugtalanító. Vajon mit láthat benne Zane? Hiszen csak rá kell nézni, lerí róla, hogy bajkeverő és dühítő. Egyértelmű volt az őrijítő színű hajából, a titokzatoskodó félmosolyból, ami látszólag sosem hervadt le az arcáról, a vastagon kikent szemének pajkos kis csillogásából, arról a kibírhatatlan gyémánt orrbavalóról nem is beszélve. James végül lepillantott a tankönyvére, és bosszúsán látta, hogy a lány nevét firkálgatta a lap sarkára. Ingerült mordulással satírozta át.

- Ki az a Nastasia Hendricks? - kérdezte kacéran Lily, mikor a bátyja válla fölött látta, hogy James a nevet próbálja eltüntetni.

- Senki - morogta a fiú. - Valami amerikai csaj, akit Zane felszedett.

Lily oldalra hajtotta a fejét.

- Csak nem féltékeny vagy?

James rémülten pislogott a hűgára.

- Tessék? Dehogya! Csak az a lány... bolond. És vonzza a bajt. Tudom.

Az asztal túloldalán Rose biccentett.

- Féltékeny - pillantott Lilyre.

James undorodva rázta a fejét.

- Az a lány agyafúrt és ellenszenves - erősködött, lehalkítva a hangját. - Kérdezzétek Ralphot! Rajtakaptuk az első éjszaka, hogy odalent mászkált, mielőtt az iskolák szekrényeinek egyáltalán át szabadott volna bárkit is engednie.

Rose szkeptikus pillantást vetett Jamesre.

- Akkor nyilván volt rá engedélye.

- Kizárt - ellenkezett James. - Valami rosszban sántikált. És mikor végzett, egyszerűen csak beugrott az Alma Aleron szekrényébe, és köddé vált.

Lily elutasítóan rázta a fejét.

- Ez butaság. Az igazgató megmondta, hogy a volt-nincs szekrények nem engednek át egy diákot sem az első tanítási napig. Alapszintű biztonsági bűbajt használtak, nem lehet kijátszani.

- Tudom, hogy mit láttam - mondta James. - Mondtam, megkérdezhetitek Ralphot. Vagy Albust. Ő is ott volt.

Jamesnek még csak most tűnt fel, hogy Scorpius összeszűkülő szemekkel hallgatta végig az egész beszélgetést.

- Ha itt volt, akkor itt is kellett lennie, Potter. A bűbáj elég egyértelmű. Egyetlen személy sem használhatta a szekrényeket a megadott időpontig.

- Egyetlen *személy* sem! - mutatott Scorpiusra James jelentőségteljesen. - De mi van, ha nem ember? Mi van, ha mondjuk vámpír, vagy ilyesmi? Az Alma Aleronban vannak vámpírok. Tavaly az egyikük a haverom volt - Wentworthnek hívták. Nem igazán úgy néz ki, amilyennek az ember egy vámpírt képzene, de attól még az volt.

Scorpius kissé csalódottnak tűnt, ahogy ismét hátradőlt a székén.

- Még ha nem is vesszük figyelembe, mennyire valószínűtlen az ötleted, elfelejtkezel róla, hogy a vámpírok igazából emberek.

- És? - tárta szét a karját James. - Akkor talán animágus, vagy valami hasonló! Talán átváltozott egy állattá a szekrényben, ezzel beindítva a folyamatot, hiszen többé már nem volt ember!

- Ügyes próbálkozás, James - bólogatott Rose töprengve, s hozzá az állát ütögette a pennája tollával. - Vagy talán egy szellem. Vagy egy mumus! Azok úgyis szeretik a szekrényeket.

- Ó, most már csak hülyéskedtek - legyintett James a plafonra emelve a tekintetét, majd becsukta a könyvét. - Bajkeverő, ez minden, amit tudok. Lehet, hogy el kellett volna fogadnom Ralph meghívását, és a mardekárosokkal tanulnom.

- Ha így lesz, szólj nekem is - szólt lustán Scorpius, és maga is behajtott a tankönyvét. - Én is megyek.

Ezzel felállt, összeszedte a holmiját, és távozáshoz készült. James figyelte, ahogy keresztülvág a klubhelyiségen, majd eltűnik a lépcsőn.

- Ha ez számít - suttogta Lily közelebb hajolva -, én hiszek neked, bátyókám. Ha szerinted az a lány bajkeverő, talán valóban az. Vagy ez, vagy tényleg tetszik neked. - Az ajkába harapva próbált legyűrni egy kuncogást.

James a szemét forgatva biccentett.

- Kösz a bizalmat, hugi. - Összeszedte a saját dolgait, nemes egyszerűséggel belesöpörte őket a hátizsákjába, aztán felállt az asztaltól. Egy perccel később követte Scorpiust a negyedévesek hálótermébe.

A toronyszoba sötét volt, és csendes, alig pár gyertya égett. Joseph Torrance ruhában, kiterülve hevert az ágyán, kezében pálca, arcát egy nyitott átváltoztatástan könyvbe temette. James átvette a pizsamáját, aztán fogat mosott a hálóteremhez tartozó kis fürdőszobában.

Másnap lesz az első külföldi órája, a Durmstrangban. James egész biztos volt benne, hogy ez érdekes lesz, főleg, hogy Ralph és Zane is vele tart. Ezzel a gondolattal - erővel számúzva az ellenszenves Nastasia Hendrickset a fejéből - levetette magát az ágyra, állát megtámasztotta a kezén, és kibámult a holdra az ablakon keresztül. Az ablak résnyire nyitva volt, beeresztve a szobába a szeptember esti friss levegőt, a függönyök lágyan lengedeztek.

A fáradtság kezdte elnehezíteni a szemhéját. Megfordult, lerúgta magáról a takarót, és a plafonra meredt.

Egy pillanattal később összevont szemöldökkel ült fel az ágyán. Körbepillantott, és hunyorogva tapogatózni kezdett az éjjeliszekrényen a szemüvege után. Mikor megtalálta, feltette, és hirtelen gyanút fogva kémlelt körbe a sötét helyiségben.

Scorpius ágya üres volt. A könyvei mind ott heverték rajta, de magának a fiúnak nyoma sem volt.

- Az a kis szemétláda! - súgta James magában. - Vajon hol lehet?

Nem ez volt az első alkalom, hogy Scorpius titokzatos módon eltűnt az ágyából. Többször is előfordult James másodéves korában.

- Mire készülsz, te kis csúszómászó? - motyogta James összeszűkítve a szemét. Elhatározta, hogy megvárja a fiút, és talán nyíltan rá is kérdez, magyarázatot követel tőle.

Hátrébb mászott, hátát az ágytámlának vetette, és összefont karokkal meredt Scorpius üres ágyára. Pár perc után azonban a szeme kezdett lecsukódni. A korábbi éjszakázások hatásai most kezdtek kijönni rajta. Erővel igyekezett nyitva tartani a szemét, de ezzel csak azt érte el, hogy egy perccel később csak még jobban le akart csukódni.

Úgy döntött, az nem árthat, ha kicsit pihenteti a szemét. Attól még hallani fog.

Hallja, ha valaki bejön a szobába. Talán még Grahamtól is segítséget kérhet, ha feljön a hálóterembe. Valószínűleg ez lesz a legjobb. Legalább ébren tudják tartani egymást.

James csukott szemmel ült és hallgatózott.

Négy perccel később elnyomta az álom. Mellette a függönyök lágyan hullámzottak a nyitott ablakon beáramló szellő hatására. Valahol a távolban egy bagoly huhogott.

3. EGY ISMERŐS ARC

A következő reggelen James és Ralph kissé késve rohantak át a nagytermen, útközben meg-meglökve a többieket, mialatt a tanári asztal fölötti hatalmas óra tizedet ütött. Mély gongja betöltötte a csarnokot, és megremegtette keretükben a magas ablakokat.

- A fene essen Revalvier-ba, meg a hülye varázsirodalom órájába, a kastély túlsó végében - zihálta James, mikor befarolt a Durmstrang volt-nincs szekrénye elé.

Ralph alig kapott levegőt, vörös képe verejtékben úszott, de nem maradt le James mögött.

- Nem miatta késtünk - szuszogta -, hanem a rajongói klubja miatt. Ami úgy tűnik, a tiéd is.

James felhorkantott szégyenében.

Néhány évvel korábban Revalvier professzor írt egy kitalált regénysorozatot, amely Harry Potter kalandjain alapult. A könyveket a mugli világban is kiadták, álnév alatt, és azok szörnyen népszerűek lettek. A Yorke Akadémiából érkezett mugli diákok valahogy rájöttek, hogy Revalvier volt az eredeti szerző, így aztán tömegesen iratkoztak fel a tanárnő varázsirodalom órájára. Az óra után autogramért sorba álló rajongók aztán elállták a könyvtár kijáratát, végül Graham hangosan kihirdette, hogy James a híres Harry Potter fia.

A hatás meglehetősen nyugtalanító volt. Jamesnek még sosem volt része ilyen hatalmas méretű, hirtelen jött figyelemben és ennyi kérdésben. Nem kimondottan bánta a dolgot, még ha kicsit ostobának tartotta is a helyzetet, és igazán feleslegesnek a hajcihőt. Nehezen sikerült otthagynia a tömeget, így aztán neki és Ralphnak alig öt perce maradt,

hogy átrobogjon a kastélyon.

A Durmstrang szekrénye pont akkor csukódott be az utolsó diák mögött, mikor James és Ralph lefékezett előtte. Az ajtó keretének résein zöld fény szűrődött ki, maga az ajtó pedig megrázkódott, mintha a benne lévő súly hirtelen felszívódott volna.

James nagyot nyelt, majd tétován a kilincsért nyúlt.

- Menjünk együtt - javasolta Ralph. - A durmstrangos professzorok nem szeretik a későket, és azt hallottam, mindig keresik az alkalmat, hogy példát statuáljanak valakin.

James biccentett. Kitárta a nehéz ajtószárnyat, és vetett egy pillantást a simára csiszolt fa belső térre. Rettentően sötétnek tűnt, mintha a zöld, polírozott falak magukba szívták volna a fényt ahelyett, hogy visszaverték volna. Ráadásul a szekrényt még mindig olyan hátborzongató, mohára emlékeztető illat lengte körbe, mint amilyen a parti köveken száradó hínárból is árad. A két fiú befurakodott, majd arccal a nagyteremből megmaradt fény és zaj felé fordultak. Senki sem figyelte őket - már mindenki hozzászokott a volt-nincs szekrények látványához. James észrevette, hogy Willow Wisteria és Devindar Das mély beszélgetésbe merülve ballag a hátsó ajtó irányába. Alighanem most érkeztek vissza a saját óráikról, a Beauxbatons-ból. Ralph megigazította vállán a táskáját, aztán a nyitott ajtó felé nyúlt, ám az magától becsapódott, nagy csattanással zárva el előlük a maradék fényt is.

Egy pillanattal később vakító zöld fény villant, a szekrény padlója pedig nemes egyszerűséggel köddé vált. James gyomra a torkába ugrott, ahogy talpa a semmit taposta. Viharos erősségű fekete szél tépte a ruháját és kapott bele a hajába. Aztán, épp amilyen gyorsan kezdődött, mindennek vége szakadt. A levegő megállapodott, lábuk alá pedig visszaröppent a padló, mindkettejüket felfelé és előrelökve. A szekrény ajtaja kivágódott, a fiúk pedig kizuhantak a hideg fehérségbe.

James Ralph tetejébe esett, így megmenekült attól, hogy megüsse magát a durva járóköveken. Ralph már nem volt ilyen szerencsés.

Fájdalmasan feljajdult, bár alig lehetett hallani, mert az arca a havas köveknek szorult. Egy gördüléssel letaszította magáról Jamest.

- Ez már a második alkalom, hogy matracnak nézel!

James nehézkesen felült, és vagy egy tucat embert látott maga körül, akik mind rájuk meredtek.

- És itt van James meg Ralph - motyogta a hollóhátas Ashley Doone, tekintetét az égre emelve.

- Sziasztok, srácok - vigyorgott Trenton Bloch. - Jól estetek? - kacarászott halkan.

A csapatban láttak még néhány roxfortos diákot, elszórva pár utálkozó beauxbatons-os lányt, valamint, James kis megnyugvására, Zane-t, aki hosszú szövetkabátban és sárga-fekete sapkában pislogott rájuk. Ránézésre alig bírta visszafojtani az előtörni készülő nevetését.

Magas, baljós alak lépett a diákok sora mellé. A vastag szörmeköpeny és fejfedő egyértelművé tette, hogy a Durmstrang egy idősebb tanulójaival van dolguk. Sötét szemével egy hosszú pillanatig komoran meredt Jamesre és Ralphra, széles állkapcsa megmerevedett.

- Úgy látok, késők is megjöttek - szólt hűvösen. - Mivel nyilván lemaradtak eligazításról, nem készültek fel a magasságnak változására. Remek példa, hogyan ne utazzatok, igen?

- A trükk az, hogy amint becsukódik az ajtó, ugorjatok - súgta oda nekik Ashley

segítőkésszen. Hogy megmutassa, még szökkent is egyet.

James és Ralph gyorsan feltápáskodott. Arcuk égett a hidegtől és a szégyentől. Miközben csatlakoztak a társaikhoz, James végre szemügyre vette a környezetét. Magas, keskeny rámpa tetején álltak, alacsony, csipkézett fal mentén felsorakozva, úton egy négyszögletű torony csúcsa felé. Hópelyhek kavarogtak körülöttük, melyek a járda macskaköveinek repedéseiben és a fal lábánál máris kisebb-nagyobb kupacokba tömörültek. Erős, csípős szél fújt, mely az acélszürke egekig tornyosuló közeli hegycsúcsok között átszáguldva már-már viharos erejűvé dagadt.

- Kövessetek, kérlek - mondta durmstrangos kísérijük. Sebesen megpördült bakancsának sarkán, amitől hosszú szörmeköponyege csattogva lobogott. Már javában az alacsony, négyszögletű torony irányába masírozott, mire a diákcsoport nehézkesen a nyomába eredt.

- Szeva, skacok! - köszöntötte barátait Zane a szája szegletéből. - Frappáns belépő.

James nekifeszült a szélnek, és próbálta kordában tartani a fogait, bár így is össze-összekoccantak néha.

- Miről maradtunk le?

- Az ott Volkiev - bökött Zane a kísérijük felé. - Ő egy prefektus itteni verziója, ő lesz az idegenvezetőnk, amíg itt vagyunk, ami azt jelenti, hogy ha véletlen elkóborolnánk nélküle, alighanem valami tömlőben találnánk magunkat, a hüvelykujjunknál fogva fellógatva.

- Hol vagyunk? - kérdezte Ralph fojtott hangon. - Milyen hegyek azok?

- Kettőt és könnyebbet - vont vállat Zane. - Vagyis inkább ne. Valami azt súgja, hogy errefelé nem túl egészséges a túlzott kérdezősködés. Még a végén nagyobb lenne itt a késdobálás, mint abban a késdobálóban, a Zsebpiszok közben.

Ashley felsikkantott, és hátralesett a válla fölött.

- Ó, azt ismerem! Ott van nem messze tőle az Elegáns orgyilkos nevű bolt! Imádom azt az üzletet! A nagybátyám egyszer elvitt oda. Mindketten hallgathattuk anyutól egy álló hétig, de megérte.

Még folytatta volna, ám az egyik beauxbatons-os lány lepisszegte őket, amikor odaértek a torony bejáratához.

Volkiev még csak nem is lassított a hatalmas ajtó előtt, egyszerűen csak megmarkolta pálcáját fekete kesztyűs kezével, és legyintett vele egyet. Az ajtó kitérült, felfedve egy alacsony, fáklyákkal kirakott lépcsősört. Volkiev bemasírozott, majd kezdett leereszkedni a lépcsőkön.

- A Durmstrang Akadémia üdvözli látogatóit - szölt, s a zengő visszhang betöltötte a tornyot. - Kérlek, maradjatok mögöttem, így elkerülhető, hogy eltévedtek az iskolának sok folyosóján. A ti... öö... *biztonságtok* érdekében ne maradjatok le.

Volkiev több lépcsőfordulón át vezette lefelé a csapatot, aztán egy boltíves átjárón keresztül ráfordult egy hosszú folyosóra. Sebesen lépkedett, egy pillanatra sem torpant meg, így a diákoknak időnként kocogásra kellett váltania, hogy lépést tudjanak tartani vele. James kíváncsian nézelődött, noha nem sok látnivaló volt. A folyosót szegélyező ajtók magasak voltak, boltívesek, de mind csukva volt, és csak a fáklyák pislákoló fénye világította meg őket. Volkiev csizmájának ütemes kopogása hangos visszhangot vert.

Egy kereszteződésben jobbra fordultak, megint mentek vagy száz métert, aztán balra vették az irányt. Ismét átvágtak egy nagy, jelöletlen ajtón, melyet két oldalról egy-egy félelmetes kinézetű vörös páncél őrzött. Szögletes sisakjuk vakon meredt előre,

fémkesztyűik óriási, csillogó kardok markolatán nyugodtak.

- Nincs itt semmi látnivaló, emberek – motyogta Zane. – Haladjanak tovább, menjenek! James megrázta a fejét.

- Tisztára, mintha direkt vinne minket a hosszabb és unalmasabb úton, nehogy olyasmit lássunk, amit ők nem akarnak, vagy, hogy ne találjunk vissza magunktól.

Zane töprengve szusszantott egyet.

- Legközelebb hozz egy kis kenyérmorzsát, Jancsi!

Ralph is felzárkózott melléjük.

- Na és mi hír az Aleronban? – kérdezte halkán. – Hogy fogadja mindenki a Leleplezés éjszakája utáni életet?

- Hosszú – felelte Zane rá nem jellemző komolysággal. – Röviden: a rossz emberek majd' kiugranak a bőrükből. Majd később mindent elmondok, amit tudok.

James kinézett Ralph válla mellett.

- Ha már a rossz embereknél tartunk, mi a helyzet ezzel a Nastasiával?

Zane elvigyorodott.

- Jó fej, nem? El sem hiszem, hogy Pixi. Annak a csajnak a homlokára van írva, hogy Zombi, ha engem kérdeztek.

- Szóval ti ketten... – erősködött James, tétován rázva a fejét. – Együtt vagytok, vagy ilyesmi?

- Nem t'om. Talán. Már elhívtam a Halloween-bálba. – Zane vállat vont. – Úgy gondoltam, idén kicsit beújítok. Mi a véleményetek erről: – Felemelte a kezét, mintha csak egy láthatatlan jelenetet szeretne keretbe foglalni. – „Az operaház baljós árnyai”! Én leszek az éneklő kísértet úrlény, Nastasia pedig a csodás tehetségű kórus hercegnő. Hmm? Hmm? – vonogatta jelentőségteljesen a szemöldökét.

- Ez baromság – kotyogta közbe Ashley.

- Nekem tetszik – ismerte el Ralph.

- Mindketten flúgosak vagytok – motyogta James. – A lényeg az, hogy Nastasia csak bajt okoz. Ezt tudod, ugye?

Zane boldogan felsóhajtott.

- Máskülönben mi értelme lenne az egésznek?

James a mennyezetre emelte a tekintetét épp akkor, amikor Volkiev egy újabb boltíven vezette át a társaságot, ezúttal egy sokkal nagyobb és világosabb folyosóra. Itt már végre láttak más durmstrangos diákokat is, amint az órájukra siettek, vagy kisebb-nagyobb csapatokba tömörültek a hatalmas kovácsoltvas csillárok alatt. A falakon magas faliszőnyegek sorakoztak, melyekről a valós méretüknél nagyobb, egészen lenyűgöző szakállakat viselő varázslók meredtek rájuk sötét szemükkel a több réteg bársony és szőrme alól. A boltozatos plafon messze félhomályba veszett, de azt még így is látták, hogy telis-tele van mocorgó árnyakkal, fülüket pedig halk ciripelés csapta meg.

- Denevérek – rázkódott meg Ashley. – Gyűlölöm a denevéreket.

- Mind fiúk – morogta az orra alatt Ralph, miközben követték Volkievet a zsúfolt folyosón.

Ashley idegesen hátrahajtotta a nyakát, és a távoli mennyezetre sandított.

- Honnan tudod?

- Nem a denevérek – súgta Ralph, majd könyökével megbökte Jamest, és a Durmstrang diákjai felé biccentett. – Mindenki más.

James kíváncsian nézett végig a mellettük elmaradó durmstrangosokon, akik mind

feszült kíváncsisággal vagy nyílt gyanakvással bámulták a jövevényeket. Valóban mindegyik fiú volt, ugyanolyan palaszürke egyenruhában, melyhez magas gallér és szőrmés csuklya tartozott. A visszhangos folyosón hátborzongatónak hatott a némaság, amellyel rájuk meredtek. Még a fiatalabbak is valahogy nagyobbak és félelmetesnek látszottak. Némelyiküknek sötét haja és feneketlen fekete szeme volt, a többiek világos, majdnem teljesen fehér szőke hajjal és jégkék, vagy éppen élénkzöld szemmel büszkélkedhettek.

- Nincsenek lányok - szögezte le Ralph halkán. - És nincsenek... ööö... *Weasleyk*.

Volkiev váratlanul jobbra fordult, és két kezével belökött két nagyon magas ajtószárnyat. Az azon túli szobából éles napfény árasztotta el a folyosót, amitől James akaratlanul is hunyorogni kezdett, mikor belépett. Mikor a szeme végre alkalmazkodott az új fényviszonyokhoz, megtorpant egy pillanatra, és még a száját is eltátotta meglepetésében.

A csupasz, szűk folyosók, amikhez eddig volt szerencséje, nem készítették fel ennek a teremnek a méretére és az elé táruló csodálatos látványra. A padló márványlapokból volt kirakva óriási félkör alakban, mely hűen követte az egész szemközti falat elfoglaló, vaskeretes üvegekupola alapját. Mindegyik üvegtábla szélére jégvirágok fagytak, így a fekete vaskeret és a fehér jég gyönyörű keretet alkotott az ablakon túl terpeszkedő hegynék. Közvetlenül az ablak alatt, egészen eltörpülve hozzá képest, egy közönséges fa íróasztal állt, mögötte pedig, gondosan középre igazítva, egy magas támlájú szék.

- Húha! - füttyentett Zane, mikor belépett a helyiségbe, majd megfordult, és felnézett. James követte a tekintetét. Az ajtó két oldalán egy-egy kovácsoltvas csigalépcső vezetett a teljes termen végigfutó emelt erkélyre. A galéria zsúfolásig volt mindenféle tárggyal. A bal oldalon sorakozókat James felismerte: csupa jósláshoz használt, túlméretezett szerkezet volt, köztük egy íróasztal nagyságú kristálygömb bonyolult arany talapzaton, egy barokk aranyrámába foglalt ősi tükör, mely a szélein már lepattogzott és ködössé vált, egy malomkerék nagyságú kőtál, ami csakis egy hatalmas merengő lehetett, valamint más különös, masszív eszközök és szerkezetek, melyek egyértelműen tekintélyes múltra tekinthettek vissza.

A jobb oldali erkély azonban látszólag növényekkel volt teletömve. Mindegyik nagy volt, idegen kinézetű, és az összes egy-egy saját kerámiacserépben trónolt, míg gyökereik és indáik néhány szála a rácsos padlózatba kapaszkodott. Hátborzongató méretű virágok, levelek és indák bólogattak a diákok fölött, amint azok szép lassan megtöltötték az alsó szint közepén sorakozó asztalokat.

- Ez egy üvegház - ráncolta a homlokát Trenton Bloch. - Azt hittem, jóslástanra jöttünk.

- Egészen pontosan gyakorlati próféciaakra - felelte egy idős, reszelős hang a terem elejéből. Minden szempár a hang gazdája felé fordult. A tanári asztal előtt egy magas alak álldogált, a mögötte lévő üvegfal vakító ragyogásától csupán a körvonalai látszottak. James csak egy hosszú, sűrű foltokkal tarkított fehér szakállat, és egy arany szálakkal szőtt rozsdavörös süveget tudott kivenni. Az alak intett a diákoknak, hogy foglaljanak helyet. - Mint azt észre fogják venni, a jóslás és a prófécia különböznek egymástól. Nem is kicsit.

James, Ralph és Zane a három közül a középső magas asztalhoz telepedtek le. Miközben Ralph kinyitotta a táskáját, és pennát meg pergament kezdett előpakolni belőle, a szája sarkából odasúgott a barátainak.

- Honnan került elő? Mikor bejöttünk, még nem volt ott, és csak egy bejárat van.
- *Varázslat* - legyintett Zane. - Biztos hoppánált, vagy ilyesmi.
- Nem lehet hoppánálni a Rox... - kezdte volna James, aztán hirtelen elhallgatott. - Ó... ja, tényleg... itt valószínűleg mások a szabályok, mi?

A főasztalnál álló alak megvárta, amíg a diákok előszedik a holmijukat. Végül, mikor a teremre ismét várakozó csend telepedett, az alak nagy levegőt vett, és az asztalokhoz sétált.

- Mint láthatják, ma egyik szokásos tanítványom sem jelent meg - szólt nyugodtan az asztaloknál lévő sok üres hely felé intve. - A tárgy történetében először adtam nekik... egy szabadnapot. Szükségesnek láttam azonban, hogy bevezessem önöket az átlagostól kissé eltérő módszereimbe, amik durmstrangos társaik számára már megszokottak.

A professzor, aki - ez Jamesnek még csak most tűnt fel - még be sem mutatkozott, most körözni kezdett az asztalok körül. Mikor így tett, arca végre kikerült az árnyékból, James pedig növekvő kíváncsisággal meredt rá. Volt benne valami furcsán ismerős. Még akkor is az emlékei között kutatott, mikor a tanár folytatta.

- Két alapvető különbség van aközött, ahogy mi itt a dolgokat csináljuk, és ahogy eddig minden valószínűség szerint tanulták. Először is, a jóslás művészetének gyakorlati művelői közül sokan független tudományágként tekintenek hivatásukra. Ők csakis a saját egyéni látásmódjukhoz ragaszkodnak a néha zavaróan ködös prófécia magyarázásakor. Ez, mint azt bármely tudós megerősítheti, igencsak esetleges és merész módszer. Óráink során mi a csapatos jóslás protokollját részesítjük előnyben, összesítjük a megfigyeléseinket, átlagoljuk, majd összegezzük a jóslat hihetőségét a jóslást végzők egyhangú megfigyelései alapján.

- Igazából ez tök logikus - motyogta Zane. - Trelawney forogna a sírjában, ha már meghalt volna. - Hirtelen elhallgatott, majd kurta töprengést követően hozzátette: - Még nem halt meg, ugye?

James határozottan megrázta a fejét, gondolatai azonban még mindig a professzor körül forogtak. Az idős férfi lezser könnyedséggel mozgott, ami nagy erőről tanúskodott, még ha a varázsló maga törekenynek is látszott. Görbe orrát és keskeny arcát csillogó, világoskék szeme ellensúlyozta. Mialatt lassan előrelépkedett az asztalok sora mentén, bütykös ujjával a bal oldali galéria irányába intett.

- Ezek, mint látják, olyan eszközök, melyek elősegítik a közös munkát. Itt nem fognak egyénileg jósolni kártyákból, vagy különféle apró varázstárgyak segítségével. Itt össze fogunk gyűlni a varázsvilág legerőteljesebb profetikus eszközei körül, megosztjuk egymással észleléseinket, és fókuszáljuk erőnket.

Leeresztette a kezét, majd a terem elejébe ballagott. Fürkésző, kék szeme végigfutott a nebulókon.

- A második különbség, amellyel találkozni fognak, a megjósolandó témákban rejlik - jelentette be nyugodtan. - Meg fogják tanulni, hogyan ismerjék meg a jövőt. Ez, mint azt bizonyára már észrevették, a legjobb esetben is csak fél siker. Még ha valaki némi szerencse és intuíció révén bepillantást is nyer abba, mi lehet, attól még nem felkészültebb a jövőre nézve, mint a diák, aki megszerzi a másnap esedékes vizsga kérdéseit. Amit mi vizsgálunk - és ami jóval célszerűbb -, azok az eszközök, amelyek segítenek megbirkózni azzal a jövővel. Mi nem csak az idővel nekünk szegezett kérdéseket keressük, hanem a válaszokat is, amik aztán majd előrébb juttatnak minket. - Megállt, nekidőlt a tanári asztalnak, aztán egyenként végignézett a diákokon. - Ezen az órán nem csupán az

előttünk álló háborúról szóló tudást kutatjuk, hanem a fegyvereket, amik segíthetnek megnyerni azt.

Elhallgatott. James egyre ádázabban vizslatta a professzor arcát. Tudta, hogy ismeri valahonnan ezt az arcot. Talán egy csokibéka kártyáról? Vagy esetleg találkozhatott korábban a professzorral egy, a minisztériumban tett látogatása alkalmával? Kezdte egyre jobban felhergelni, hogy nem tudja a választ.

- Most tehát - folytatta a tanár. - Van esetleg kérdés?

Zane keze azonnal a levegőbe fúródott. James a barátjára sandított, aztán vissza a professzorra, aki hűvös nyugalommal járatta tekintetét az osztályon. Különös dolog történt, mikor a tanár pillantása Zane felemelt kezére esett. A kék szemek kissé megkeményedtek, a professzor szája összepréselődött. Végül a tekintete tovább siklott, teljesen figyelmen kívül hagyva Zane-t. Trenton Bloch felnyújtotta a kezét.

A professzor azonnal feléje biccentett.

- Mr. Bloch, ha jól hiszem.

- Igen, uram - felelte Trenton. - Arra lennék kíváncsi, mi az a sok növény odafent? Felosztották a helyet a gyógynövénytan részleggel, vagy ilyesmi?

Többen felnevettek, még a professzor is halvány mosolyra húzta a száját.

- Éles a szeme, hogy felfigyelt rájuk, de a következtetése meglehetősen helytelen. Talán érdekelheti önöket, hogy azok ott, mint a velük szemben elhelyezett tárgyak, jóslásra szolgálnak. Azonban bármennyire is úgy tűnik, nem növények. Az önök Longbottom professzora minden bizonnyal szívesen tanulmányozná őket.

A tanár ismét felemelte jobb kezét, amiben ez alkalommal már egy pálca is volt. Fürgén pöccintett vele egyet, és James jobbra kapta a pillantását. A legkisebb cserepes virág lassan a levegőbe emelkedett, felhúzta szőrös gyökérzetét és indáit a cserép pereme fölé, majd kisiklott az ablakok fölött ragyogó fehér fénypázmába.

- Nem nőnek - mondta a professzor, kissé megemelve hangját, miközben a diákok a nyakukat nyújtogatva nézték a növényt. - Nem táplálkoznak, legalábbis nem úgy, mint minden más, élő dolog. Egyszerűen csak léteznek, ahogy már évezredekkel előttünk is tettek. Magvaik - már ha lehet azt mondani, hogy kicsíráztak valamiből - a valaha élt leghatalmasabb varázsló próféták gondolatainak kivonata. Hagyományos nevük *yuxa başlatma*, avagy *álomhozó*.

A cserép leereszkedett az asztalok fölé, majd ellebegett a professzor irányába, miközben a szabadon maradt gyökerei hátborzongatóan vonaglottak. A növény viaszos felületű, kékes levelei meg-megrezdültek. Felettük, mint megannyi, a diákokat fürkésző arc, három pufók, kocsonyás virág trónolt. Mindegyik emberfejnél nagyobbra nőtt, borzas, citromsárga közepüket narancs-lila szirmok keretezték.

A tanár felnyúlt, és nagyon óvatosan, nagyon finoman leszakította az egyik szirmot. Az lengedezett az ujjai között, mintha lágy szellő hatására tenné, noha a teremben nem mozdult a levegő.

- A yuxák megtalálják azt, akinek szüksége van rájuk - folytatta a professzor a kezében lévő virágszirmot tanulmányozva. - Ha valakit kiválasztanak, annak ajánlott minél előbb kiaknázni az adományát. De - tette hozzá komolyan, és most már szembefordult az osztállyal -, *nagy gond*dal kell felhasználni. Az álomhozók helytelen felhasználása szörnyen veszélyes. Szerencsére a használati utasítás roppant egyszerű: egyszerűen csak bele kell dobni a szirmot bármilyen folyadékba, aztán... meginni. - A tanár a nyomatékosság kedvéért még el is játszotta, hogy beledobja a szirmot egy láthatatlan

kehelybe. – Pontosán tizenegy perc múlva megkezdődik az álom. Amennyiben addigra elalszunk – ez meglehetősen könnyű feladat, tekintve, hogy az álomhozónak természetes nyugtató hatása van –, az említett prófécia megmutatkozik alvó elménknek, és olyan élethű lesz, mint egy éber élmény.

Trenton kissé tétován ismét felnyújtotta a kezét.

– És mi van, ha az ember nem alszik, mire az álomhozó mágiája működésbe lép?

– Az – felelte a professzor halkán, mialatt egy pálcakegyintéssel visszaküldte a cserepet a helyére –, szörnyen sajnálatos volna. Az alvás nélküli álom összeütközésbe kerülne a valósággal. Egy éber agynak az álom rémséges hallucinációk lidércnyomásaként jelentkezne. Az ezt átélő szerencsétlen boszorkányok vagy varázslók tartós agykárosulást szenvednek, s beleőrülnek. A szerencsésebbek agya... egyszerűen összezsugorodik, míg végül nem marad belőle más, csak egy kis darab élő húscafát.

Az osztály feje fölött a cserép lágyan visszakocant az erkély padlójára. James nagyot nyelt.

Zane ismét jelentkezett.

– Van esetleg más kérdés? – vonta fel a szemöldökét a tanár jóindulatúan.

Zane most már annyira nyújtózkodott, hogy kis híja volt, ki nem esett a padból.

– Igen – siklott a professzor tekintete az egyik első sorban ülő beauxbatons-os lányra. – Miss Desmarais, ha nem tévedek. Mondja csak!

– Azon töprengek, uram – szólt a lány alig leheletnyi akcentussal, és hátrapillantott az osztály feje fölött a terem nyitott ajtajára –, hogy hol vannak a durmstrangos lányok? Biztosan nem csak fiúk vannak a világnak ezen a táján sem.

– Valóban – ismerte el a professzor elutasítóan. – A Durmstrang Akadémia mélyen hisz a zavaró körülményektől mentes oktatásban. Emiatt az iskolát két házra osztották. A Durmstrang lány- és fiú tanulói a saját nemükbeliekkel járnak az órákra, és csak az étkezések, illetve a szervezett szociális események során vegyülnek egymással.

– De hát... – vonta össze a szemöldökét a beauxbatons-os lány. – Akkor miért nem lettünk mi is különválasztva?

A tanár kissé türelmetlenül felsóhajtott.

– Sajnos a saját iskoláik ügyintézői ragaszkodtak hozzá, hogy gazdasági okokból az effajta dupla órarend... „megoldhatatlan” volna.

– Én ismerem őt – súgta végül James, és közelebb hajolt Zane-hez, aki még mindig magasra nyújtott kézzel integetett. – Egészen biztos vagyok benne! Csak nem tudok rájönni...

– Tanár úr! – kiáltotta hirtelen Zane. – Szabad?

A professzor nem nézett Zane-re. Szeme kissé összeszűkült, ahogy a virágsziromra meredt, ami tovább lengedezett az ujjai között.

– Igen – szólt végül laposan. – Akkor hát, Mr. Walker, mi az amit *mindenképpen* meg akar kérdezni?

– Uram – kezdte Zane tisztán csengő hangon. – Látok itt beauxbatons-os, roxfordos és alma aleronos diákokat. Arra lennék kíváncsi, hol vannak a Yorke tanulói?

A tanár rezzenéstelen arccal bámulta a szirmot, még vagy egy hosszú percig, mintha a választ fontolgatná. Végül hűvös, számító, kék szemei Zane felé fordultak.

– Kik? – vont a fel egyik ősz szemöldökét.

– A Yorke Magánakadémia diákjai – pontosított Zane. – Tudja. A muglik, uram. Ők hol vannak?

A teremre síri csend borult, senki nem mozdult. James még csak most vette észre, hogy a befagyott ablakon túli havas hegycsúcsok ellenére a helyiségben kimondottan meleg volt.

- Ugyan mondja már meg - kérdezte a professzor, minden egyes szót jeges mérlegeléssel ejtve ki -, hogy mit keresnének ilyen egyének egy próféciaikkal foglalkozó tanórán? Kérem, fiatalember - tette hozzá, feltartva a bal kezét, és lehunyva szemét -, inkább meg se próbáljon válaszolni. Maga is csak azért lehet itt, mert a saját iskolája, számomra érthetetlen módon, úgy döntött, hogy kegyes lesz az alsóbb származásúakkal. Tolerálom ezt, a diplomácia nevében, de kérem, ne tegye próbára a türelmemet! - Újra felsóhajtott, majd kinyitotta a szemét, és végignézett az osztály maradékán. - A többiek minden bizonnyal megértik, hogy a mugliknak nem származna haszna belőle, ha olyan helyzetbe kerülnének, ahol a... hmm... *veleszületett alkalmatlanságuk* ennyire egyértelműen kiütöközne. Csak kellemetlenül éreznék magukat, és igazságtalanság volna kitenni őket egy ilyen tortúrának. Így hát... *könyörülete* jeléül, a Durmstrang Akadémia megtiltotta számukra a belépést. Egészen biztos vagyok benne, hogy legtöbbször megéri és elfogadja ezt a döntést.

James megrázkódott, ahogy a terem melegét tovasöpörték a professzor fagyos szavai. Mellette Zane végre leeresztette a kezét.

Amint így tett, a tanár mintha kissé ellazult volna. Ismét felemelte a szirmot.

- Végezetül - mondta a kezében lengedező alakra pillantva -, lássuk, kit választ a yuxa. Ez itt, talán érdekesnek fogják találni, az egyik legszeszélyesebb álmhozó szirma. A szerelem kérdésében képes megmutatni a jövőt. Megházasodnak, vagy egyedül halnak meg? Szeretve lesznek valaki által, esetleg csak a távolból, névtelenül szeretnek majd, örökös szenvedésre ítéltetve a viszonzatlan szerelem miatt? Neveket nem fognak megtudni, de képet kapnak a romantikus jövőjükről, legyen az boldog vagy nyomorult. Kit választ az álmhozó, kinek tárja fel a titkait?

Azzal a professzor eleresztette a szirmot. Az azonnal a levegőbe röppent, akár egy lilanarancs sál, kavargott és lengedezett a láthatatlan áramlatokban. Az osztály tágra nyílt szemmel figyelte, ahogy lassan, az asztalok fölött körözve ereszkedni kezdett. Végül az első padon ért földet, egyenesen a Desmarais nevű beauxbatons-os lány pergamenjén. Ő a rémület és hitetlenkedés elegyével az arcán pislogott le rá.

- Az öné, Miss Desmarais - szólt a tanár kis mosollyal. - Tegyen vele belátása szerint. Használja fel, vagy ne. Senki nem kötelezi semmire. Ismeri az álmhozó felhasználási módját, és a veszélyeit is, amennyiben nem követi azokat szóról szóra. A továbbiak csak önön múlnak.

A lány óvatosan felvette a szirmot, és két tenyere közé zárta. Miközben így tett, a professzor zsebre dugta a pálcáját, és egy szemüveget vett elő. Az orrára biggyesztette, és láthatóan arra készült, hogy hamarabb elengedi az osztályt, de James hirtelen felkiáltott ültében.

A szemüveg - egy közönséges, drótkeretes, félhold alakú szemüveg - volt a kirakós utolsó darabja. Most, hogy ott csücsült a tanár orrán, végre láthatóvá vált a teljes kép. James most már tudta, hol látta korábban a professzort, habár képtelen volt elhinni. Nevetséges volt, arról nem is beszélve, hogy lehetetlen.

- Mi van veled, James - bökte oldalba Ralph. - Úgy festesz, mintha épp egy hippogriffotjást tuszkoltak volna le a torkodon.

- A professzor! - súgta rekedten James, és le sem tudta venni a szemét az idős

varázslóról, aki egy paksamétát kezdett szétosztani az osztálynak. – Nézzetek rá! Csak nézzétek!

– Nézem – motyogta Zane sötéten. – És?

– Nem látod? Ő... ez...

– Mi van? – sziszegte Ralph idegesen járattva tekintetét James és a tanár között.

James megrémült. Alig volt képes rávenni magát, hogy kimondja. Legutóbb egy portrén látta azt az arcot, az igazgatói irodában: titokzatosan mosolygott, szeme pedig csillogott a félhold alakú szemüveg mögött.

James ügyefogyottan intett egyet az egyik kezével, aztán hátradőlt a székén.

– Ez Dumbledore – súgta, és hozzá hitetlenkedve rázta a fejét. – De persze nem lehet ő. Az lehetetlen. De akkor is. Ő ott... a régi igazgató, Albus Dumbledore.

James tudta, hogy nevetséges az állítása. Albus Dumbledore rég meghalt, Perselus Piton professzor ölte meg – noha kegyelemből, és előre megbeszélte forgatókönyv szerint –, hogy aztán átvegye a helyét az igazgatói poszton Voldemort végnapjainak sötét óráiban.

Az sem segített igazán, hogy rajta kívül senki nem látta a hasonlóságot, legalábbis nem olyan szinten, mint ő.

– Fogjuk rá – szólt Zane oldalra biccentett fejjel hunyorogva. – De igazából szinte ugyanígy néz ki minden házsártos, vén varázsló, nem? Csúcsos süveg, hosszú szakáll, régi vágású szemüveg, estébé. Valószínűleg mind a sikkes öreg varázsló butikban vásárolnak.

Ralph a tanár által kiosztott prospektust tanulmányozta, miközben a sztoikus nyugalommal ballagó Volkiev ismét végigvezette őket a Durmstrang kastélyon.

– A lap tetején itt van a neve – ráncolta a homlokát. – Elég bonyolult, de illik a Durmstranghoz. Dorcha... Dorchascathan? A keresztneve Avior. Nem csoda, hogy nem mutatkozott be.

Valamivel később, már este, Rose és Scorpius még ennél is szkeptikusabban álltak a dologhoz.

– Nem csak hasonlított rá egy picit – erősködött James, miután összegyűjtötte a csapatot a szokásos asztalukhoz, a Griffendél klubhelyiségének egyik sarkában. – Olyan volt, mintha Dumbledore ikertestvére lett volna. Dumbledore volt... de valahogy más. Megváltozott...

– Szóval egy idős professzor volt, aki megszólalásig hasonlított egy másik idős professzorra – tisztázta Scorpius szarkasztikus mosollyal. – Leszámítva persze, hogy teljesen mások, különböző országból valók, és egész más a mugligyülőlethez fűződő viszonyuk. Valaki gyorsan értesítse a minisztériumot! Ez a rejtély már túl nagy falat nekünk.

– Nem csak arról van szó, hogy hasonlítottak – morogta James, és állat dacosan a keresztbe font karjára ejtette. – Nézd meg a nevüket! Albus Dumbledore, Avior Dorchascathan. Ugyanaz a monogram! Ugyanúgy beszélt, mozgott és varázsolta, mint ő. Gyerekkorom óta hallgatom, ahogy apa Dumbledore igazgató úrról beszél. Sokszor már

olyan érzésem van, hogy ugyanolyan jól ismerem őt, mint apa. Talán meg kéne kérdeznem tőle.

- Nehogy meg merészed! - csattant fel hirtelen Rose, és szúrós szemmel felnézett a számmisztika könyvéből. - Hacsak nem akarod a legmélyebb sebeket feltépni a felemlegetésével. Dumbledore professzor volt a leginkább apafigurának nevezhető személy Harry bácsi életében - ráadásul a saját szemével látta, amint meggyilkolják. Ha odaállsz elé, hogy Dumbledore valami félgonosz másolata szabadon kószál, képzett auror, vagy sem, egy része akkor is hinni *akar* majd neked. Nem lenne igazságos veled szemben, James.

James már nyitotta a száját, hogy vitába szálljon, ám aztán be is csukta. Az unokatestvérének igaza volt. Egyelőre jobb lesz, ha az apja belekeverése nélkül vizsgálják ki ezt a rejtélyt. Elvégre, ha Jamesnek igaza van, és tényleg létezik egy bizarr ikre az apja legnagyobbra becsült hősének, az finoman szólva is nyugtalanító. Mi van, ha végül harcolniuk kell? Vajon az apja képes lenne rá?

De ez ostobaság. Fejét rázva próbálta kiűzni belőle a gondolatot.

- Utána fogok nézni - szólt végül határozottan. - Nemcsak hogy ez az Avior úgy néz ki, és úgy viselkedik, mint Dumbledore, de az erejük is megegyezik. Sokkal erősebb, mint egy öreg, goromba próféciatanárnak illene lennie.

- Akarod tudni, mit gondolok, Potter? - kérdezte Scorpius a tőle telhető legmagasabb hangon.

James megrázta a fejét, és visszafordult a tankönyvéhez.

- A legkevésbé sem.

- Szerintem te *igényled* az ilyen drámákat - folytatta a szőke fiú. - Szerintem már annyira hozzászoktál, hogy mindig valami nagy, drámai összeesküvés középpontjában vagy, hogy már mindenhol azt látsz magad körül.

James lapozott párat a könyvben.

- Ez hülyeség. Fogalmad sincs, miről beszélsz. Nem én akartam észrevenni, hogy Avior és Dumbledore tulajdonképpen egy és ugyanaz.

Rose kissé félénken pillantott fel.

- Épp a minap, ugyanennél az asztalnál ülve állítottad, hogy Zane új barátnője valami titkos vámpír animágus kém. Ez már egy kicsit sok, James.

James érezte, hogy az arca elvörösödik a zavar és düh elegyétől. Hirtelen kimondottan örült, hogy nem említette barátainak a titokzatos, test nélküli hangot, amit az első este a folyosón hallott.

- Mind megbolondultatok - szólt halkán, mérgesen meredve a könyveire. - Csak a vak nem látja, hogy az a Nastasia bajkeverő.

- Lehet - ismerte be Scorpius könnyedén, majd levette a szemüvegét, és becsukta a könyvét. - Vagy talán a húgodnak igaza volt, és tényleg csak féltékeny vagy. Nastasia valóban *érdekes* személy. És tény, hogy buksz a furcsa, titokzatos háttérrel rendelkező lányokra.

James összevont szemöldökkel pislogott Scorpiusra. A fiú tényleg Petrához hasonlított volna Nastasiát? Scorpius szó nélkül nézett vissza rá, szája sarkában halvány mosoly bujkált.

Egy pillanattal később James megrázta a fejét, aztán az előtte magasodó leckealomra nézett. A világ semmi kincséért sem ismerte volna el, de Scorpius telibe talált. Nem abban, hogy Nastasia olyan, mint Petra. Ami azt illeti, nehéz lett volna találni még két olyan

lányt, akik kevésbé hasonlítanak egymásra. Mégis...

Aznap éjjel James olyat tett, amit már hónapok óta nem. Mielőtt pizsamára vetkőzött volna, elővett valamit a hátsó zsebéből, és az ágyára tette. Egy kis papírgalacsin volt, szorosán összehajtogatva. Leült mellé, vett egy mély lélegzetet, aztán előhúzta a pálcáját, és rákoppintott.

- *Revelierus* - súgta.

A csomag virágként nyílt szét, míg végül egy rakás pergamen maradt a helyén. A lapok valaha egy mesét tartalmaztak - egy álom történetét -, melyet Petra Morganstern írt le takaros kézírással. Ő maga adta oda Jamesnek előző évben, mikor úton voltak Amerikába. Ugyanazon az úton egy furcsa - és erőteljesen mágikus - kapcsolat alakult ki kettejük között. Egy szörnyű vihar során a hullámok lesodorták Petrát a fedélzetről, és egy törött árboc rendületlenül húzta a háborgó hullámok irányába. Jamesnek végül sikerült megmentenie, de olyan módon, amit egyikőjük sem értett igazán. Valami összekapcsolta őket aznap éjjel, egy elszakíthatatlan ezüstszál, mely James kezétől a lányéig húzódott, megmentve őt a végzettől, melyre láthatóan vágyott. Petra egy része meg akart halni akkor éjjel. James megállította, megmentette őt, megérintve a lány látszólag határtalan erejét, az iránta érzett kimondatlan szerelmet használva kulcsként.

A mágia még mindig ott volt. Az ezüstszál, bár mostanra láthatatlanul, de továbbra is összekötötte őket. Néha érezte is, általában amikor Petra a közelében volt. Legtöbbször azonban nem volt más, csak a hajdani álommese. Az a néhány pergamenlap, melyekből valamiképp egy ablak lett a lány elméjébe, és amelyről csak ők ketten tudtak. Petra már kapcsolatba lépett egyszer vele azon keresztül. Talán újra megteszi.

A pergamen fölé hajolt, és szemügyre vette a közeli ablakon beáradó halvány holdfényben. Ez alkalommal nem látott üzenetet. Most is tele volta Petra kézírásával, ezúttal azonban csupa firka volt, egymásra íródott sorokkal, nagy, hurkos betűkkel, apró betűs macskakaparással, és kivehetetlen bekezdésekkel. James alig néhány szót tudott kibogarászni, habár azoknak sem volt sok értelme: *Judith... Izzy... sorsok... Marshall Parris... transzmundán... talizmán... a Gyűjtő...* És végül, sokkal nagyobb betűkkel, ám olyannyira összefirkálva, hogy alig lehetett kivenni: *A Morrigan-háló.*

Olyan összevissza és véletlenszerű volt az egész, mintha Petra leglázásabb gondolatait mind egyszerre, vakon vették volna a papírra, összefüggéstelenül. James nemigen tudta, mit keres, abban azonban biztos volt, hogy a választ nem fogja itt megtalálni. Összerázkódott, aztán a fejét csóválva ismét a papírra koppintott, és figyelte, mint záródik össze. Elrejtette az álommesét a ládjában, gondosan lezárta a fedelet, majd aludni készült.

Vajon tényleg Petra suttogott neki a folyosón az első éjszaka? Nem úgy hangzott. A hang női volt, de valahogy *őrült*. Már attól is végigfutott a gerince mentén a hideg, ha csak rágondolt.

Emlékezett apja hangjára a klubhelyiség tűzrostélya mögül: *Petra volt, fiam... Felvillant, aztán eltűnt, áthullámozott a folyosón. Utána megint nyoma veszett.*

Miközben bemászott az ágyba, Jamest újra kirázta a hideg.

Petra ereje hatalmas. Olyan nagy, hogy még maga Merlinus Ambrosius sem tudta megállítani. Talán ez az erő egyszerűen több, mint amit képes elviselni. Talán - bármennyire is fáj fontolóra vennie a lehetőséget - az a Petra, akit ismert, és akibe titokban szerelmes volt, igazából már nem is létezik.

Határozottan keserű és tragikus gondolat volt.

Átfordult fektében.

Végül sikerült elaludnia.

Ahogy az első iskolahét a végéhez közeledett, James és Ralph részt vettek az első beauxbatons-os órájukon, haladó számmisztikán, és végre rájöttek, mire figyelmeztette őket Rose.

Az órát a Beauxbatons kastély egyik magas tornyában tartották, ami – legalábbis James szemében – sokkal újabb és fényesebb volt, mint a Roxfort, a falak tele voltak freskókkal, hatalmas kristályablakok és aranycsillárok csillogtak mindenütt. A számmisztika terem magas volt és szellős, az egyik falon nyitott ablakok sorakoztak, a másikon hatalmas tükrök, melyek visszaverték a fényt, és látszólag megduplázták a terem méretét. A parkettázott padlón itt-ott furcsa keretek álltak, mind olyan magas, mint James, és mind tele volt tűzdelve fémrudakkal, amin nehéz üveggyöngyök sorakoztak. A beauxbatons-os diákok makulátlan égkék selyemtalárjukban összegyűltek a keretek előtt, és töprengve ide-oda tologatták a gyöngyöket a rudakon, furcsán rovarszerű kattogással töltve be az egyébként csendes termet.

James és Ralph tátott szájjal torpantak meg az ajtóban.

– Most mit kéne csinálnunk? – súgta Ralph a szája sarkából.

Egy másik fiú furakodott be mellettük, akinek a szeme nyomban felcsillant a szemüvege mögött.

– Ó! Ilyeneket már láttam – kiáltotta. – Abakuszok. De még mekkorák!

James a fiúra hunyorgott. Csak most vette észre, hogy Morton Comstock az, a mugli a Yorke Akadémiáról. Őt két másik fiú követte, majd egy fogszabályzós, copfos lány. A lány lopva James felé nézett, aztán elkapta a pillantását. James felismerte őt néhány közös órájukról, többek között varázsirodalomról. A lány is tagja volt annak a csapatnak, akik lerohanták Revalvier professzort – és magát Jamest is – a könyvtárban, miután tudomást szereztek róla, hogy szeretett Harry Potter könyveik a valóságon alapulnak. Így azonban, hogy maga volt, a lány – ha James jól emlékezett, Luciának hívták – sokkal kevésbé tűnt lerohanós fajtának. Gyorsan besietett egy gazdátlan abakusz mögé, és a rudak és gyöngyök mögül pislogott vissza rájuk.

James körülnézett, hátha talál egy tanárt, de nem járt szerencsével.

– És mi az az abakusz?

Comstock hangosan felhorkantott.

– Egy ősi számológép, a modern komputerek elődje. Végre egy eszköz, aminek értelme is van a ti őrült, kifacsart mágikus univerzumotokban. – Megigazította a szemüvegét, aztán a terem elejét elfoglaló hatalmas táblára pillantott. Az tele volt írva különféle számsorokkal, geometriai diagramokkal és formulákkal. – Ó, értem – bólogatott önelégülten. – Szóval egy sor programatikus koordinátát számítunk ki, melyek előre meghatározott téridő hullámhosszon alapulnak. Talán időutazás. Vagy esetleg...

– Úrutazás? – javasolta egy másik mugli fiú reményteljesen.

– Ez nevetséges – szusszantott Ralph, miközben bizonytalanul elfoglalta helyét az egyik óriási abakusz mögött. Jamesre pillantott. – Ööö, igaz?

James vállat vont. Tétován előrenyúlt, és megérintette az egyik üveggolyót.

- Szóval... hogy működik?

- Dolgoztátok má' valahá alkalmazott számmisztikával? - érdeklődött egy idősebb beauxbatons-os lány a mosoly legkisebb árnyéka nélkül.

Comstock egyik húsos ujjával feltolta orrán a szemüvegét.

- Hipertér koordinátákat tervezek fénysebességnél gyorsabb utazáshoz minden űrhajós játékban a Galaxy Quest 99 óta. Ha jól látom, ez egy eset-idegen mátrix, de nem az ütközéses alapú. - Egy pillanatig összevont szemöldökkel meredt az előtte nyugvó gyöngyökre, aztán, látszólag teljesen véletlenszerűen, négy zöldet jobbra tolt, két pirosat balra, aztán leszámolt hét kék golyót, majd csupán egyet pöccintett közülük arrébb egy éles, határozott koppanással.

- Nagyon jó - ismerte el a beauxbatons-os lány kelletlenül. - Akko' sak így tovább. De legyetek nagyon óvatosák. Moreau professzor ránk bízta a visszatérését. Há nem tudjátok pontosán, mit sináltok, inkább ne sináljátok... *semmit*.

- Az a kedvenc időtöltésem - gúnyolódott Graham, majd a földre ejtette a táskáját, és lecsücscent rá.

Comstock még tologatta kicsit a gyöngyöket, aztán megrázta a fejét.

- Most komolyan, az oktatásokban tátongó hézagok akkorák, mint egy ház - motyogta. - Nem csoda, hogy nem találtok munkát a való világban.

- Csak játssz tovább a golyóiddal, kocka - felelte Graham könnyedén.

James kissé összeszűkítette a szemét, és a hangját lehalkítva odahajolt Comstockhoz.

- Hogy érted, hogy a „való világban”?

- Tudod, hogy értem - felelte a fiú. - Ahol mi, többiek élünk. Ahol vannak villanykörték, rakéták, és ahol a történelem nem ragadt le valahol a középkorban. Azért vagyunk itt, hogy rólatok tanuljunk, de úgy látom, nektek, varázslóknak sokkal nehezebb dolgotok lesz a beilleszkedéssel most, hogy a világaink összejönnek.

- Ki mondta, hogy a világaink összejönnek? - méltatlankodott Graham olyan halkán, hogy hangja nem keltett feltűnést a terem állandó kattogásában.

Comstock nagyot fújtatva a mennyezetre emelte a tekintetét.

- A leleplezés éjszakája? A titokvédelmi törvényeiteknek befellegzett, mikor az az örült boszorkány tavaly mindent kitálalt. A nagykutyák még mindig próbálják eltussolni a dolgot, legalábbis egy ideig, de a titok kitudódott. Hamarosan a mi világunk és a ti világotok összeolvad. Ezért vagyunk itt. Úgymond mi vagyunk a frontvonalban, akik előkészítik a terepet. Miss Corsica is megmondta.

James már épp egy dühös visszavágásra készült Comstock kis tirádája után, ám hirtelen elkerekedett a szeme, és a fiúra pislogott.

- Miss ki? - kérdezte harsány suttogással.

- Miss Corsica - ismételte Comstock. - Ő az összekötőnk a ti iskolátok és a miénk között, és nagyon jártas a dolgaitokban. Azt mondja, egész életében a varázsvilágot tanulmányozta, és úgy ismer titeket, mint a saját tenyerét. Szerinte a legtöbbit egyáltalán nincs felkészülve a „mugli” világ kezelésére. Állítólag van egy-két „felvilágosult” boszorkány és varázsló, de én még eggyel sem találkoztam, az tuti.

- Morton! - sziszegte a lófarkas Lucia az abakusza mögül. - Fogd már be, te taplól!

Comstock vállat vont.

- Kit érdekel, ha megtudják? Hamarosan úgyis rájöttek volna.

James döbbenetben Ralphra pillantott.

- Corsica? – súgta. – Gondolod, hogy...?

Ralph a homlokát ráncolva rázta a fejét.

- Nem lehet *Tabitha* Corsica.

Lucia ismét átpillantott az abakusza rácsai között.

- Ismeritek?

James a lányra nézett.

- Nem tudom. Ha az, akire gondolunk... akkor az...

- Fantasztikus – bólogatott vigyorogva Graham.

- Holnap talán megtudjuk – vélekedett Ralph. – Akkor lesz az első óránk a Yorke-ban.

Ha ő az összekötőjük, valószínűleg ott lesz.

James bizonytalanul biccentett. Lehetséges volna, hogy *Tabitha* Corsicát küldték volna a mugli iskolába, hogy felügyelje a diákcsere-programot? Nem kéne erről tudnia az apjának? És ha tényleg így van, vajon mit jelent mindez?

Valamivel később, miután véget ért a vacsora, és az elvarázsolt mennyezeten kigyúltak az első csillagok, James és Ralph a tanári asztal fölött lógó hatalmas órát figyelték. Mikor elütötte a háromnegyed hetet, odasétáltak a magas szekrényhez, melynek ajtaját két faragott sas díszítette.

Ott találkoztak *Rose*-zal, aki egyenruhában várakozott, vállán egy rózsaszín kardigánnal.

- Ugye nem így akartok jönni? – kérdezte élesen, és alaposan végigmérte a fiúkat.

- Mire gondolsz? – pislogott James a saját farmerjére és pólójára. – Ez egy tanórákon kívüli klub. Nem kell egyenruha. Mellesleg fogalmad sincs, hogyan öltözködnek az amerikaiak.

- Épp eleget tudok, hogy ne akarjak úgy kinézni, mint ők – szipogta a lány.

Ralph félredöntötte a fejét.

- Miért? Te úgysem jössz, vagy igen?

- Már hogyne mennék – felelte a lány kimérten. – Idén nem hagyok meg nektek minden jó mókát. Alig várjuk, hogy megnézhessek az *Alma Aleront*, és mivel mára vége a tanításnak, ennél alkalmasabb időpontot keresve sem találhatnánk. Különben meg *Zane* megígérte, hogy körbevezet minket a kampuszon.

Ralph a száját elhúzva bólintott.

- Ez tényleg jellemző *Zane*-re.

- Várjunk csak! – kapta fel a fejét James. – Ki az a „mi”?

- *Scorpius* és én – válaszolt *Rose* könnyedén, majd a csarnok bejárata felé pillantott. – Már itt is jön. De ti is csatlakozhattok, ha akartok. Mi nem bánjuk.

James szarkasztikusan bólintott.

- Micsoda megtiszteltetés!

Scorpius khaki nadrágban és egy hófehér ingben lépett oda a többiekhez az *Alma Aleron* szekrénye előtt.

- Látom, itt a banda – jelentette ki kényszeredetten, ferde szemmel végignézett Jamesen és Ralphon, és láthatóan alig bírta megállni, hogy ne tegyen megjegyzést a ruházatukra. – Mehetünk?

- Induljunk már! – forgatta a szemét James.

A négy nebuló egyszerre zsúfolódott be a szekrénybe. *Scorpius* magukra csukta az ajtót, mire a szekrény belsejére áthatolhatatlan sötétség borult, aztán éles, elektromos kék fény villant. Mind a négyen egyszerre szökkentek egyet.

Mikor a nyolc láb visszakoppant a padlóra, a szekrény ajtaja kitérült, felfedve a fehér báránnyelűvel meghintett, ragyogó kék égboltot. A távolban gesztenyefák susterogtak, színpompás kerteket, szökőkutakat és szoborparkot vetítve előre. A precízen nyírt gyepen ösvények kanyarogtak, összekötve a két oldalon sorakozó nagy téglalapú épületeket.

- Érzitek ezt? - lépett ki Rose a napfényre. - Loncvirág!

Ralph a napra pillantott, aztán a karórájára.

- Most volt az ebédidő - jegyezte meg. - Én csak a gulyás illatát érzem, az étteremből, a főépületből.

- Nem kell felválni, Deedle - morogta Scorpius, miközben ő maga is kilépett az ösvényre. - Mindenki tudja, hogy itt töltöttem a tavalyi évet.

James hátrapillantott, mikor a szekrény becsukódott mögöttük. Ezen az oldalon az ajtót egy hatalmas Roxfort címer fametszete díszítette. Maga a szekrény egy nagy napellenző ponyva árnyékában állt, az Alma Aleron füves parkjának kellős közepén. A ponyva alatt ott állt a többi három szekrény is; mindegyik másfelé nézett.

- Üdv, srácok! - kiáltotta Zane, miközben feléjük ügetett a középpontban álló téglalapú épület irányából. - Épp időben. Mindenki felkészült egy kis mókára és vadulásra?

- Csak vezess minket, Walker - utasította Scorpius. - Hagyd meg az amerikai túlzott lelkesedést a turistáknak.

Zane félredöntötte a fejét, és megvakargatta az állát.

- Ó, ez vicces - szólt vidáman. - Azt hittem, ti pont azok vagytok.

- Foltos! - vigyorodott el hirtelen James. - Oda nézz, Ralph!

Egy rövid szőrű teknőctarka macska baktatott végig az ösvényen, időnként meg-megállva az éles napsütésben. Végül leült, és várta, hogy megcirógassák.

- Óóó! - sikkantotta Rose, majd előreszaladt, és fél térdre ereszkedett a macska előtt. - Ő lenne Foltos? Emlékszem, tavaly meséltetek róla! Milyen aranyos, okos kis cicamica vagy...

James Scorpiusra pillantott, várva a cinikus megjegyzést, ám a fiú, aki valami okból még a szokottnál is gorombább hangulatban volt, csak elfordította a tekintetét. Arcára tömény nemtetszés ült ki.

- Üdv az Aleronban - köszöntötte barátait Zane zavartalanul. - Ez itt a park. Arra van a Zombi ház, a kampusz egyöntetűen legjobbnak tartott háza. Az pedig ott a főépület, az úticélunk. Egyelőre ennyi volt az idegenvezetés. Siessünk, különben el fogunk késni.

A csapat megindult a napos ösvényen. Foltos szorosán a nyomukban maradt, és minden lehetőséget megragadott, hogy menet közben Rose lábához dörgölőzzön.

- Látjátok? - olvadozott a lány. - Szeret engem! Okos cica.

Miközben a főépület tömzsi alakja felé tartottak, James gyorsan körbepillantott, és kisebb-nagyobb diákcsoportokat vett észre, amint épp az óráikra tartottak, vagy a napon sütkéreztek. Minden nagyon ismerős volt a számára, és valahogy megnyugtatónak érezte a visszatérést. Jobbra volt a színház, ahol Longbottom professzor megtartotta a gyógynövénytanról szóló előadását. Amögött a tanári szállások sorakoztak, ahol rövid ideig Petra és Izzy is lakott, mielőtt elromlottak volna a dolgok, és letartóztatták volna Petrát. A fák fölött pedig látni lehetett a Pepperpock Arénát, a klacskapdel stadiont, ahol a lobogók vidáman verdestek az ég mélykékje előtt.

Zane kettesével szedve a lépcsőfokokat vezette föl a társaságot a főépületbe. Épp mikor beértek a magas óratorony árnyékába, harangszó jelezte az egész órát.

- Ne kérdezzétek, hogy kiért szól a harang - kiáltotta hátra Zane. - Értünk. Franklyn

kancellár nem fog ránk várni.

- Ránk várni? – szuszogta a sereghajtó Ralph. – Megy valahova?

- Csak várj, Ralphinator – felelte Zane hátrasandítva. – A K-komm totál kvantum lett, mióta Jackson professzor is beszállt. Ki gondolta volna, hogy a zsémbes, vén Kőfalnak egész király ötletei lehetnek, hogy hogyan használjuk a technomanciát igazán mókás dolgokra?

- Mókás? – vonta össze a szemöldökét Scorpius.

- Igaz – ismerte el James. – Ez nem igazán úgy hangzik, mint ami Kőfalra vall.

Zane átsétált a főépület kitámasztott duplaajtaján, és az egyik széles lépcsősor felé vette az irányt.

- *Előtte* nem merném kiejteni a számon a „mókás” jelzőt – ismerte el, lehalkítva hangját a visszhangzó előcsarnokban. – De ami tény, az tény, és amit ő meg Franklyn kitaláltak, abban határozottan van ráció. Remélhetőleg ma próbáljuk ki először.

Mielőtt James megkérdezhette volna, hogy Jackson professzor is ott lesz-e, Zane felért a lépcsőn, és befordult balra egy keskeny ajtónyíláson. Rose követte, és James szinte azonnal hallotta a lány elragadtatott sóháját, amint belépett a viszonylag sötét szobába.

Már a folyosón is fülledt volt az idő, de a mindenféle kacattal, szerszámokkal és gépekkel telezsúfolt szűk kis szoba kifejezetten szaunát idézett. A kellékek többsége, ahogy James látta, törött volt, vagy régóta nem használták, és a túsó falnál álló polcokon, felcímkézve porosodott, egészen elfedve az ablakokat, s homályos árnyakkal töltve meg a helyiséget. A szoba távoli sarkában egy hatalmas munkaasztal felszínét szerszámok, óriási, penészes könyvek borították, és még valami, ami leginkább egy félkész gépóriásra hasonlított.

- Csak képzeljétek el, micsoda rémálomba illő vesszőfutást tudna rendezni Debellows ebből a rengeteg holmiból – motyogta Ralph, körbepillantva a félhomályban.

James hirtelen mozgást vett észre a munkaasztal mögött. Mikor odanézett, épp egy furcsa, csoszogó alak egyenesedett ki. Szemei zölden világítottak teleszkópos rézkocsányaik végén, kezei bonyolult fémkarmokban végződtek, melyek riasztóan csikorogtak és kerepeltek. James nekihátrált Ralphnak, aki viszont így Scorpiusba ütközött, kis híján a földre taszítva őt.

- Á! – húzta ki magát az ismeretlen. – Mr. Walker és barátai. Máris egy óra volna? Úgy tűnik, elvesztettem az időérzékemet. – Az alak ügyetlenül levette emberi kezéről a hatalmas karmokat, és az asztalra hajította őket. Kurta sóhajjal hátratólta arca elől a nagyító szemüveget, így már a jövevények is láthatták kopasz fejét, melyet csak oldalról koronázott hosszú, ősz haj.

- Franklyn kancellár! – sikkantotta Rose izgatottan, csaknem még a tenyerét is összecsapva örömeiben.

- Szolgálatára – mosolyodott el a kancellár. – Mindenkit üdvözlök a laboratóriumomban, és nagyon szépen köszönöm, hogy önként segédkeznek a tudomány és haladás nevében, az emberiség javára, etcetera, etcetera... ööö... – Hirtelen elhallgatott, és végigtapogatta számtalan zsebét. – Nem látta esetleg valaki a szemüvegemet?

Zane megrázta a fejét, aztán hátrapillantott a többiekre.

- Ez csak az *egyik* laborja – hallatszott színpadias suttogása, tenyerével takarva el a száját. – A másik az Igor kúria alatt van, egy barlangban. Egy igazi barlangban! Sztalaktitokkal, denevérekkel, meg minden!

- Attól tartok, sokkal kevésbé csodás a hely, mint amilyennek hangzik – ismerte be

Franklyn, mialatt az asztalt is végigtapogatta a szemüveg után kutatva. – Kérem, Mr. Walker, megejtené a bemutatást? Sajnos pillanatnyilag nem igazán állok a helyzet magaslatán.

Zane biccentett.

– Persze, kancellár. James Potterrel és Ralph Deedle-lel természetesen már találkozott. Ez a másik vidám kis fickó Scorpius Malfoy. És végül, a rózsaszál a sok tüske között, Rose Weasley, a macskaszerező leány géniusz.

– Igen – bólogatott Franklyn szórakozottan. – Köszönöm. Mr. Potterre és Mr. Deedle-re persze emlékszem.

Hát persze, gondolta James, és valószínűleg nem igazán örül, hogy újra lát minket, pláne a nyár elején történetek után, beleértve a Nexus függöny kinyitását és a Leleplezés éjszakáját.

A szoba hátuljában hirtelen megnyikordult egy ajtó, és egy magas, impozáns alak lépett be rajta. Jackson professzor végigmérte az asztal előtt állókat, mire az álla megemelkedett, sötét szemöldöke pedig lejjebb csusszant.

– Úgy látom, megérkeztek a tesztalányok – szólt hűvösen. – Üdvözlét újra az Államokban, Mr. Potter, Mr. Deedle! Ezúttal barátokat is hoztak.

– Üdv, tábornok! – harsogta Zane, és bemutatott egy suta szalutálást. – Büszke vagyok, hogy önt szolgálhatom. Minden készen áll a bevetésre?

Jackson egy hosszú pillanatig meredt Zane-re, aztán a kancellárhoz fordult.

– Azt hiszem, készen vagyunk, Benjamin. Küldje be őket, ha felkészültek. Mr. Hernandez és én hátramaradunk arra az esetre, ha valami... balul ütne ki.

Franklyn, úgy tűnt, feladta a szemüvege keresését, mert nagyot bólintott.

– Remek. Köszönöm, professzor. Máris csatlakozunk önökhöz.

Jackson érzelemmentes arccal biccentett, majd nyilvánvaló nemtetszéssel még egyszer végignézett a gyülekezeten, aztán távozott az ajtón, amelyen bejött, és halk kattanással becsukta azt maga mögött.

– Tehát akkor – mosolygott a diákokra Franklyn kissé homályos tekintettel –, mint azt bizonyára tudják, ez egy tanórán kívüli klub. Nem kapnak jegyeket. Díjakat sem. Röviden: célunk a tudás. A sikert eredményekben mérjük, legyenek azok negatívak vagy pozitívak. A veszélyek elenyészőek, amennyiben pontosan azt teszik, amit mondok. Van valakinek kérdése?

Rose Jamesre és Ralphra pillantott, közben pedig veszettül vigyorogva billegett a lábujjhegyén. Scorpius kissé türelmetlenül emelte fel a kezét.

– Tehát, ha jól értem, elsősorban a mágikus kommunikáció kísérleti formáival foglalkozunk. Igaz?

Franklyn fűrgén biccentett.

– Igen, igen, természetesen. Azonban Jackson professzor közreműködése kiterjesztette kicsit a skálát, Mr... ööö, Malfoy. Igen. – Beszéd közben levette fejről a nehéz nagyító szerkezetet, és az asztalra tette, majd lesöpörte mellényét. – Ahelyett, hogy kimondottan csak hasonmások útján küldenénk üzenetet, fontolóra vettük az ötletét a sokkal direkter és megbízhatóbb módszereknek, kiküszöbölve ezzel a harmadik fél általi átvitelből adódó komplikációkat. Röviden: ahelyett, hogy távoli helyekre közvetítenénk az üzenetünket...

– Mi magunk megyünk oda – vágott közbe Zane vigyorogva.

– Természetesen csak ideiglenesen – tisztázta Franklyn, és felemelte mutatóujját. – Ez nem helyettesíti a hoppanálást vagy a hop-hálózatot. Ellenkezőleg, mi előre programozott transzdimenzionális portálokkal kísérletezünk, melyek képesek meghatározott helyek

között szállítani a felhasználót, így lehetővé téve egy nagyon specifikus fizikai kommunikációt.

- Mint egy személyes zsupszkulcs! - kontrázott Zane.

- Igen - ismerte be Franklyn tétován. - Valami olyasmi. A szerkezetek szépsége az egyszerűségükben rejlik. Bárki könnyedén képes használni őket, mindenféle betanítás nélkül. Még olyan gyerekek is egyszerűen képesek kommunikálni előre meghatározott helyszínekkel, akik nem tudnak hoppanálni, vagy nincs rá engedélyük. Feltéve persze, ha Jackson professzor technomanciai számításai helytállóak és megismételhetők. Nem mintha kételkednék a képességeiben.

- Természetesen - értett egyet Zane talán kicsit túl gyorsan is, és végigfuttatta tekintetét a többiekén.

- Akkor kezdhettek? - kérdezte végül Franklyn, és kissé bizonytalanul a hátsó falból nyíló ajtó felé intett. - Természetesen bárki, aki nem kíván részt venni a kísérletben, bátran kiszállhat, nem kell szégyenkeznie. - A diákokra sandított. - Valaki?

- Talpra hát, munka van - szólt Zane. - Gyere, Rose! Aki á-t mond, mondjon b-t is!

Átvezette a csapatot a szobán, megkerülte a munkaasztalt, majd belépett az ajtón, amit Franklyn reszketeg nyikorgással tárt ki. Egyenként sorjázta be a másik, sokkal kisebb és sötétebb helyiségbe. Ralph sarkában James volt az utolsó belépő, és ahogy körbepillantott, kissé meghökkent, hogy a szoba egyedüli berendezési tárgya egy kis asztal volt, melyen egyetlen gyertya égett. A gyertya körül párokba rendezett ezüstgyűrűk csillogtak. A csapat kíváncsian közelítette meg őket.

- Hatan vagyunk - hajolt Franklyn hunyorogva az asztal fölé -, és hat pár elvarázsolt eszközünk van. Micsoda meglepetés! Mindenkit arra kérek, hogy vegyen magához egy párat, de még egyiket se tegyék fel! Jackson professzor és Mr. Hernandez a szomszéd irodában ettől a pillanattól kezdve mindent rögzít az Archívum számára.

James az asztalon csillogó gyűrűkre pislogott. Zane felkapott egy párat, és a tenyerén méregette a súlyukat. Óvatosan Rose is magához vett kettőt, majd James, Ralph és Scorpius is követte a példájukat.

- Kiváló - bólintott Franklyn az utolsó párért nyúlva. - Ha megnézik, észrevehetik, hogy minden gyűrűpár két különböző színvariációt tartalmaz. Az egyik arany árnyalatú, a másik halványzöld. Ezek a színek fontosak, mivel meghatározzák, melyik gyűrű való az oda útra, és melyik vissza. Nézzék meg, hogy könnyedén azonosítani tudják-e a két változatot.

James a kezében lévő gyűrűkre meredt. Azok furcsán nehezek és hűvösek voltak, és észrevehetően jobban ragyogtak, mint a halvány gyertyafényben szabadott volna nekik. Az egyik gyűrű valóban halvány aranszínben pompázott, a másik pedig mintha patinás zöld lett volna.

Franklyn folytatta.

- A legegyszerűbb, ha két különböző zsebbe tesszük a gyűrűket. Az aranyat a bal zsebbe, az oda úthoz, a zöldet a jobba, a visszaúthoz. A gyűrűk használata igazán egyszerű: húzzák az ujjukra. A technomancia valamivel bonyolultabb, de a hatás azonnalnak fog tűnni. Ha megérkeznek az úti célhoz, és vissza akarnak térni, cseréljék ki a gyűrűket. Mindenki megértette?

Rose hosszasan tanulmányozta a tenyerén heverő gyűrűket.

- Nem olvastam én már erről? - kérdezte elgondolkodva. - Valami gyerekkönyvben? Franklyn kissé mereven biccentett.

- Nos, igen... a varázsgyűrűk léte meglehetősen népszerű téma az irodalomban. Bizonyára több példát is...

- Tényleg! - mosolyodott el James. - Anya olvasta nekem! A gyűrűk sárgák és zöldek voltak, épp mint ezek! Egy fiú meg egy lány használták őket, hogy a világok között utazgassanak. És volt valami fa, ami a végén egy varázsszekrényé változott, és...

- Igen, igen, jól van, köszönöm! - vágott közbe Franklyn türelmetlenül. - Hívják *homage*-nak, ha tetszik. A jó varázslatra bárhol rábukkanhat az ember. Most pedig, van kérdés a gyűrűk *tényleges használatával* kapcsolatban?

Ralph idegesen nyújtotta fel a kezét.

- Ööö, van. Mi... mi történik, ha véletlen mindkét gyűrűt egyszerre húzza fel az ember?

Franklyn és Zane egyszerre fordult Ralph felé, és mindketten tágra nyílt szemekkel pislogtak rá. Végül hosszú szünetet követően Franklyn megköszöri a torkát.

- Nos... ööö, mondjuk úgy, hogy az elég súlyos hiba volna. Köszönöm, hogy szóba hozta, Mr. Deedle. Tehát mindenki: semmilyen körülmények között ne próbálják mindkét gyűrűt egyszerre felvenni! Érthető?

Mindenki heves bólogatásba fogott.

- Igen - biccentett Franklyn is. - Akkor hát. Biztonsági okokból ez a kísérleti gyűrűkészlet csak a kampusz északi végébe fog minket küldeni. Néhány órával ezelőtt kipróbáltam, úgy tűnt, sikerrel. Ez alkalommal remélhetőleg bizonyítjuk, hogy az eredmények megismételhetők, ráadásul csoportosan is. Mindenki felkészült? Kiváló. Akkor háromra.

Franklyn kivette bal mellényzsebéből az aranygyűrűt, a bal keze mellé emelte, közvetlenül a kinyújtott gyűrűsujja végéhez. Gyorsan mindenki követte a példáját.

- Egy - szólt Franklyn kurtán.

- Kettő - mondták Franklyn és Zane kórusban. James látta, hogy Zane arcára örült vigyor ül ki, ahogy végignézett a barátai ideges arcán.

- Három!

James az ujjára húzta az aranygyűrűt. Abban a pillanatban az ujj sokkoló méretűre nyúlt, ki a távoli sötétségbe. Egy tizedmásodperccel később a keze is követte, aztán a karja, majd az egész testét magával rántotta, hihetetlen sebességgel. A szobának nyoma veszett, helyét vadul kavargó színek vették át. Aztán, mintha csak valami megpendült volna az elméjében, a teste visszaugrott eredeti formájába, és a világ ismét kitárult körülötte.

Zane még mindig vele szemben állt - igazából mindenki megőrizte egymáshoz való helyzetét -, épp csak most a csoport a Pepperpock Aréna napsütötte gyepén ácsorgott. A közelben egy csapat Vértörpe diák kocogott formációban, harsány indulókat kántálva köröztek a pálya szélén, katonai precizitással.

- Kiváló! - rikkantotta Franklyn rá nem jellemző izgalommal. - Kirobbanó siker! Szép volt, mindenki!

James körbepillantott a magas lelátókon, a csapatok emelt platformjain, és nem tudott elnyomni egy halvány mosolyt.

- Mikor legutóbb itt jártam - sóhajtott -, épp megnyertük a klacskupát a Nagylábokkal.

- Régi szép idők - értett egyet Zane. - A Farkasok azóta sem heverték ki. Gyakorlatilag meg kellett tanulniuk játszani, miután Albus és Jackson professzor szétrobbantották a szerencseszobrukat. Jövő pénteken lesz ellenük az első meccsünk, és mindenki laza Zombi

győzelmet jósol.

- Felteszem, lenyűgöző lehet – szólt Scorpius laposan, és arra a néhány diákra sandított, akik a klacskapdel gyűrűk között szalomoztak a deszkáikon. – Már persze ha sosem láttál korábban egy kviddicsmeccset sem.

- Bevallom, jómagam is inkább a kvaff rajongója vagyok – mondta Franklyn, akiben még mindig majd túlcordult a vidámság. – De mindazonáltal próbáljunk meg...

Ahogy hátralépett, a kancellár talpa alól üveg roppanása hallatszott. A varázsló arcára fájdalmas kifejezés költözött, ahogy lepillantott.

- Jó hír, kancellár! – jelentette be Zane fél térdre ereszkedve, majd valamit felemelt a fűből. – Megtaláltam a szemüvegét! – Felmutatta a valaha drótkeretes szemüveget, ami mostanra menthetetlenül meggömbült, a lencséje pedig eltört. – Biztosan elejtette, mikor reggel kiugrott ide.

- Reparóval helyrehozhatom, uram! – ajánlkozott Rose, és már emelte is a pálcáját.

- Köszönöm, de nem szükséges, Miss Weasley – sóhajtotta Franklyn, és óvatosan elvette Zane-től a szemüveget. – Attól tartok, hogy már annyiszor volt megjavítva varázslattal, hogy a lencse már nem is emlékszik az eredeti formájára. Azt hiszem, nincs más lehetőség, a hagyományos módon kell megcsiszolni és helyrehozni. – Vigyázva zsebre dugta a törött okulárét, aztán elmosolyodott. – Mindenesetre ez egy remek példa a talán legfontosabb leckére, amit egy boszorkánynak és varázslónak tudnia kell.

Rose kérdően nézett fel rá.

- Mi lenne az a lecke, kancellár?

A férfi őszinte mosolyra húzta a száját, aztán kicsit fel is nevetett.

- Az életben nem mindent lehet – vagy szabad – egyedül mágiával megoldani. Ha van valami, amit a leélt évszázadok során megtapasztaltam, hát ez az egyszerű tény az.

James fontolóra vette a dolgot, aztán Scorpiusra pillantott. A szőke fiú a fejét rázva az égre emelte a tekintetét.

- Mi van veled, Scorpius? – kérdezte James halkán.

Scorpius morogva elfordult.

- *Te.* Gondolom, ez sok mindent megmagyaráz, nem?

Ez sértés volt, de olyan színtelen és értelmetlen, hogy James kis híján elnevette magát.

- *Te* aztán tényleg paprikás hangulatban vagy. Van ennek valami köze a kis éjszakai kiruccanásaidhoz?

Scorpius élesen Jamesre kapta a pillantását.

- Mit tudsz te arról? – súgta. – Kémkedsz utánam?

James biccentett.

- Ja, minden egyes éjjel; ülök az ágyon, és az ágyadat figyelem, hátha rájövök, miben sántikálsz. A szobában mindenki így tesz. Ez nálunk amolyan megszálottság.

Scorpius kissé leeresztett.

- Elbűvölő vagy, Potter. Kössünk egy alkut: te kimaradsz az én ügyeimből, én meg kimaradok a tiédből.

James elgondolkozott, aztán vállat vont.

- Majd meglátjuk.

Mögöttük a többiek már a visszaútra készülődtek.

- Az aranygyűrűt levenni – hangzott Franklyn derús figyelmeztetése. – Köszönjük Mr. Deedle barátunknak, hogy szólt! Senki nem akar kinyújtva maradni az Aréna és a főépület között, igaz?

Az ötlet mintha hirtelen roppant szórakoztató lett volna, a feltaláló varázsló magában kuncogott egy sort.

Franklyn jó hangulata Zane-re is átragadt.

- Nincs jobb egy jól elsült kísérletnél, igaz, kancellár?

- Helyes beszéd, Mr. Walker - értett egyet Franklyn, miközben zsebre dugta az aranygyűrűt, és a zöldes árnyalatút vette elő helyette. - Nagyon helyes. Szóval! Számolhatunk a visszaúthoz?

James gyorsan lehúzta a saját aranygyűrűjét, és a farmerja zsebébe tömte. A csapat többi tagjával szinte egyszerre emelte fel a zöld gyűrűt, és bal keze gyűrűsujja elé tartotta.

- Egy! - számoltak egyszerre. - Kettő! *Három!*

A visszaút ugyanolyan élmény volt, mint az előbbi, csak fordítva. Egy másodpercig James teste mintha kinyúlt volna a két távoli pont között, aztán egy visszhangzó pendüléssel alakot öltött körülöttük az elsötétített laboratórium.

- Csodás! - fakadt ki Franklyn boldogan, és lehúzta ujjáról a zöld gyűrűt. - Sőt, fantasztikus! Egész sor terápiás pozitív mellékhatása lehet ennek a folyamatnak. Az ízületeim utoljára százötven éves koromban voltak ilyen ruganyosak!

A csapat hamarosan visszatért a fő laborba, ahol Franklyn lelkes magyarázatba fogott a gigantikus gépemberéről, arról a szerkezetről, amin akkor ügködött, mikor megérkeztek. Az óra hátralévő része, sajnálatos módon, egy meglehetősen unalmas megbeszéléssel telt a kísérletről, Jackson professzor közreműködésével, aki a maga száraz, komoly stílusában számolt be az eredményekről. A professzor minden egyes részletről bősz feljegyzést készített, és különleges érdeklődést mutatott a megnyúlás érzete iránt, amiről mindenki beszámolt az azonnali átvitel leírásakor.

- Ez komolyan behatárolhatja a távolságot, Benjamin - jegyezte meg a jegyzeteit vizsgálgatva. - Még mágikus behatás alatt is, az emberi test csak korlátozottan tud deformálódni anélkül, hogy a visszaalakulás során instabillá ne váljon.

- Ó, badarság, Theodore - legyintett Franklyn oda sem figyelve. - Maga túlságosan is óvatos. A hoppanálás sokkal megrázóbb élmény, mint amit átéltünk.

- Lehet - ismerte el Jackson sztoikus nyugalommal. - De azt gyanítom, hogy nagyobb távsnál a hatás sokszorozódik. Ez a kísérlet alig ötszáz méterre vitte magukat. Mi történik, ha a távolságot több tíz, vagy akár ezer mérföldre növeljük?

- Kockázat! - nevetett Franklyn. - Kockázat és elemzés! Ezek a tudományos és technomantikus fejlődés fémjelei. Majd meglátja, barátom. Idővel minden kialakul.

Jackson szkeptikusan bólintott.

- Professzorok - kapott a fejéhez Zane. - Mindjárt két óra! Vissza kéne térnünk az óráinkhoz, nem?

Franklyn egyenesen megrémült.

- Ó, te jószágos ég! Már is ennyi az idő? Igen, igen, persze, mindenkinek mennie kell. A délutáni defenzív tanulóim egy igen lenyűgöző demonstrációt várnak, hogyan kell alkalmazni a herkulesi emelést óriások esetén. Bunyan professzort kértem fel, hogy segítsen. Már előre látom, mennyire fogom bánni ezt a kis testedzést holnap reggel. Mindazonáltal...

Felállt, és még egyszer végigtapogatta a zsebeit a szemüvege után kutatva. Mikor meghallotta a halk üvegcsörömpölést, búsan rázta a fejét.

- Nem minden javítható meg mágiával - ismételte mosolyogva. - De ez nem segít abban, hogy ne a szökőkútban kössek ki a defenzív technikák órán. Theodore, volna olyan

kedves, és... ööö...?

Jackson professzor érdeklődve felvonta busa szemöldökét, aztán hirtelen rájött, mire kéri a kancellár.

- Örömmel állok a szolgálatára - felelte morogva, ami ellentmondott szavainak. - Hölgyem - biccentett Rose felé -, uraim, további szép napot. Mr. Walker, bízom benne, hogy elkíséri a barátait a szekrényükhöz.

Zane megint tisztelgett.

- Uram, igen, uram!

Egy pillanattal később Jackson és Franklyn léptei már a laboratórium ajtaján túli lépcső felől visszhangoztak.

- Szóval - derült fel Rose arca. - Most jön az, hogy körbevezetsz minket a kampuszon?

- Kampusz, piha! - vigyorgott Zane, majd közelebb hajolt, és lehalkította a hangját. - Mit szólnátok inkább valami tényleg fantasztikushoz?

- Már most nem tetszik - motyogta Ralph.

Scorpius felvonta az egyik szemöldökét.

- Mit javasolsz, Walker?

- Ó, semmit - vont vállat Zane teátrálisan. - Leszámítva talán azt, hogy a kancellár olyan jó hangulatban volt, hogy elfelejtette bezárni a labort, amikor távozott, hála részben annak, hogy pont a megfelelő időben juttattam eszébe az óráját.

- Te csodálatos gazfickó! - cincogta Rose, majd odaugrott Zane-hez, és a válla köré kanyarította a karját. - Mit tervezel?

- Jackson professzor érdekes egy fickó - mondta Zane, ezúttal komoly hangnemet ütve meg. - Nagy szónoklatokat tart a kockázatokról, közben meg ő maga tervezi meg a világ legveszélyesebb és egyben legcsodásabb tárgyait. - Ismét előrehajolt, és most a többieket is odaintette maga köré. - Van ott hátul egy íróasztal, abban a felelőtlenül nyitva hagyott irodában. A fiókban *több tucat gyűrű* van, mind egy csomó más úti célra beállítva! Azt mondom, próbáljuk ki őket! Azt mondom, látogassunk el valami *igazán* király helyre!

- Ez örülség! - recsegte Ralph. - Hallottad, mit mondott Jackson! Nagyon úgy hangzott, hogy ha túl messzire próbálunk menni, túlnyújtjuk magunkat a semmibe!

- Badarság - legyintett Zane, hűen utánozva Franklynt. - Ha tényleg hinné, hogy veszélyes, nem csinálta volna azt a rengeteg gyűrűt. Különben is, nem azt mondom, hogy messzire menjünk. Csak egy icipici útra. Egy ugrás, köpésnyire innen, tényleg.

- Te megőrültél - mondta James, de nem tehetett róla, elvigyorodott.

- Ti is menni akartok majd - erősködött Zane. - Higgyetek nekem.

- Ez vakmerő öngyilkosság - szólt Scorpius, mintha csak tisztázni akarná a dolgokat.

Zane kihúzta magát, és egyenként mindenkin végignézett.

- New Amsterdam.

Rose komoly képpel biccentett.

- Mikor indulunk?

Zane megveregette a lány vállát.

- Máris hozom a dzsekimet.

4. A GYŰJTŐ

Alig egy perccel később Zane átvezette a csapatot a kis hátsó szobába, amiben csak az asztal állt, a gyűrűkkel, valamint a túlsó falnál rövid lépcső vezetett egy újabb ajtóhoz. Zane óvatosan kinyitotta a második ajtót, ám ebben a pillanatban halk nyikorgás hallatszott a külső laborból. Zane megdermedt, és idegesen pillantott a háta mögé.

- Mi volt ez? - kérdezte James. - Visszajött Franklyn?

Zane lepisszegte, aztán szinte sűgva magyarázni kezdett.

- Nem Franklyn miatt aggódom, hanem Jackson miatt. Ha rajtakap, hogy hozzányúltunk a gyűrűihez, az lesz a legkisebb félnivalónk, hogy esetleg cérnavékonyságúra nyúlunk.

A külső teremben árnyék moccant, aztán egy alak bukkant fel az ajtóban.

- Elkéstem? - kérdezte egy lányhang izgatott suttogással. - Ó, jól van, nem késtem el.

Zane megkönnyebbülten eresztette ki a levegőt.

- Mind ismeritek Nastasiát. Mondtam neki, hogy talán kiruccanunk egy kis terepmunkára.

James összevont szemöldökkel figyelte, ahogy Nastasia odasétált közvetlenül mellé, ezúttal fényes rózsaszín hajjal.

- Biztos jó ötlet ilyen sok embert vinni?

- Nem lesz gond - felelte Zane könnyedén, és belépett a kis irodába. - Jackson hat példányt készített mindegyik gyűrűpárból. Hatan vagyunk. Tökéletes.

- Különben is - mosolygott Nastasia beoldalazva James mellé, a lépcső lábánál -, ha itt hagytok, totál beköplek titeket.

- Szép - biccentett Scorpius nem minden elismerés nélkül.

Rose felsietett a lépcsőn, és az irodaajtóból hátranézett a többiekre.

- Gyertek már! - vigyorgott. - Aki „á”-t mond, mondjon „b”-t is.

Vigyázva, nehogy hozzáérjen bármihez is, James bezúfolódott a többiek mellé a sötét irodába. A szoba rendkívül kicsi volt, szinte meg is telt egy asztallal, egy könyvekkel teli polccal, illetve egy magas, fiókos szekrényel. Zane leszámolt a szekrény tetejétől kezdve, majd kihúzta a nyolcadik fiókot. Egy sor lila ruhaanyagba bugyolált csomag volt odabent, mind gondosan megcímkézve. James közelebb hajolt, hogy elolvassa a címkéket.

- Ez örület - motyogta Ralph lenyűgözve. - Az egész varázsvilágot lefedik! Az egyiptomi piramisok! És Loch Ness! És ez mi? „Szakállas Ősök Köre”?

- Óóó! - sikkantott fel Rose, és nem kis nehézség árán odébb taszigálta Ralphot. - Az a pakisztáni varázslóegyetem! *Nagyon* titkos és ősi! Azt beszélnek, valahol a Karakoram hegységben van, lehetetlen ormokkal körbevéve! Menjünk inkább oda!

- Ne beszélj ostobaságot! - ellenkezett James. - Túl messze van. Nem szeretnék annyira kinyúlni, hogy még a végén kettészakadjak. Egy perce még New Amsterdamiért is odavoltál.

- Az még azelőtt volt, hogy ismertem volna az alternatívákat - biggyesztette le az ajkát Rose.

- Haladj a gyűrűkkel, Zane, te Zombi tökfej! - sietette Nastasia. - James majd' összepisili magát az izgalomtól, hogy indulhasson!

James bosszúsan pillantott a lányra. Kezdte egyre inkább meggondolni magát a vállalkozással kapcsolatban. Nastasia azonban, úgy tűnt, egyenesen élvezzi az ő cukkolását. Vállt vállnak vetve a fiúra pillantott, majd cinkosan rákacsintott.

- Itt is van - emelte ki az egyik lila csomagot a fiókból Zane. - „Üveghegy, kormányzati szint”. Az a legfelső emelete annak az óriási üveg felhőkarcolónak, amit tavaly láttunk, emlékeztek? Ez tök izgi! - Vigyázva letette az asztalra a kis csomagot, aztán kibugyolálta, s közben próbálta memorizálni, hogyan volt összehajtogatva. Hamarosan már mind a tizenkét gyűrű ott csillogott a sötétben.

- Mindenkinek egy pár - jelentette be Scorpius, miközben két gyűrűért nyúlt. - Épp, mint az előbb.

- Vegyük át még egyszer - mondta Zane. - Arany a távozáshoz, zöld vissza. Mikor nem használjátok, tartsátok a zsebetekben a gyűrűket! Ha minden jól megy, a következő harangszó előtt visszaérünk, és senki nem fog gyanítani semmit.

Ralph felmordult.

- Mégis mikor mentek a dolgok terv szerint?

- Egyhangú döntés kell - szólt Rose, majd komoly képpel végignézett a többieken.

- Ha bárki itt akar maradni, mind maradunk. Egyetértetek?

Nastasia elgondolkodva félrehajtotta a fejét, és hümmögött egy sort. Összeszűkülő szeme sarkából Jamesre pillantott.

- Mmmm... nem. - Azzal az ujjára húzta az aranygyűrűt, és egy szempillantás alatt köddé vált.

- Be kell vallanom - jegyezte meg Scorpius hirtelen -, egyre jobban bírom a csajt. - Ujjára csúsztatta a saját gyűrűjét, és ő is eltűnt.

Rose felvisított, néhány pillanatig a lábujjhegyén egyensúlyozott izgalmában és félelmében, aztán maga is felhúzta a gyűrűt. Egyszerre vált köddé Zane-nel, aki után csak egy ujjongó kiáltás visszhangja maradt.

James szórakozottan felvonta a vállát.

- Mit mondasz, Ralph? Háromra?

Ralph határozottan biccentett. Kórusban számoltak, a gyűrűkkel az ujjuk előtt. Háromra ők is felvették az ékszereket.

Ez alkalommal sokkal erősebb volt a nyúlás érzete. Egy szempillantásig James úgy érezte, mintha egy több kilométer hosszú szalag volna a teste, mely végighúzódik egy ezerszínű fénytel teli csövön. Aztán, sokkal erőteljesebben, mint korábban, a valóság olyan hirtelen állt vissza körülötte, hogy szinte arcon csapta. Megtántorodott, és valami puha, sima felszínre rogyott.

- Óóóh - nyögte, majd próbálta feltornázni magát. Kinyitotta a szemét, és megpillantotta maga alatt a homályos üvegrétegeket, amik egyre távolodtak a szédítő mélységbe, míg végül teljesen el is vesztek. - Ó! - kiáltotta újfent, és rémülten térdre ugrott.

Ralph felnyűszített valahol a közelében. James felpillantott, és meglátta, hogy a barátja tőle pár méterre kuporog, egy csillogó, áttetsző íróasztal lábánál. Úgy tűnt, valamiféle hatalmas irodakomplexumba kerültek, tele íróasztalokkal, alacsony falakkal, valamint egy rakás plüssfotellel és hosszú dohányzóasztallal. Nem hasonlított a Mágiaügyi Minisztérium egyetlen területére sem, főleg hogy a plüss szőnyegezéstől kezdve a paneles mennyezetig minden tökéletesen áttetsző anyagokból készült. Minden felszín úgy szikrázott, mint valami prizma, a napfény akadálytalanul sütött át az egész épületen. Alattuk, minden szögből szemügyre vehetőn terült el az egymásra épült New Amsterdam és Manhattan, mely békésnek, mégis valahogy hátborzongatóan üresnek hatott a távolból.

- Az Üveghegy - mosolygott James elképedve.

- Félelmetes - jegyezte meg Ralph, óvatosan talpra kászálódva. - Nincs is annál jobb, mint állandó tériszonyban melózni naphosszat. Egyébként hol vannak a többiek?

Mintha csak erre a kérdésre várt volna, mennydörgő hang visszhangja töltötte be a levegőt.

- Minden későn érkező fáradjon a felvonókhöz - jelentette be ridegen, ám a komorságot nagyban rontotta egy lány távoli kuncogása. - Csendesebben, Nastasia! Tönkreteszted a hatást!

James és Ralph összenéztek.

- Zane - mondták kórusban.

A kihangosító berendezés nagyot kattanva elnémult.

- Arra - vigyorodott el James, és egy sor üvegezett liftajtóra bökött a kristályasztalokon és néhány ízléses, csaknem teljesen áttetsző cserepes páfrányon túl. A két fiú megindult előre az emeleten, néha épp csak elkerülve, hogy beverjék lábukat az átlátszó asztalsarkokba és székekbe.

Habár a hely így is gyönyörű volt, a kristályfelszíneket belepó vékony porréteg arról árulkodott, hogy már hosszú hónapok óta senki nem járt itt. Az asztalokon

üvegögörék álltak, beléjük száradt kávéval és teával. Egy hosszú konferenciaasztal végében varázsfilctoll rajzolt egy lebegő kristálytáblára, ugyanazt a diagramot ismételve újra és újra. Halk nyiszorgása hátborzongatónak hatott a néma csendben.

Jamest a nyári meleg ellenére is kirázta a hideg.

Ralph érte el először a liftet, és rögtön rátenyerelt a hívógombra. A távolban gépek duruzsolása hallatszott. Ahogy James lenézett, már látta is talpa alatt a kis, csillogó dobozt, ahogy lassan emelkedni kezdett, míg végül fel nem vette egy felvonó határozott formáját. Lágyan siklott a helyére a csukott üvegajtók mögé, majd egy rándulással megállapodott. Az ajtó félresiklott, és a két fiú belépett a liftbe. Lépteik nem csaptak zajt a furcsán áttetsző plüss szőnyegen.

James az ajtó mellett világító gombsorra pillantott. A legfelső valamivel nagyobb volt a többinél, és a TETŐKILÁTÓ felirat állt rajta. James egy vállrándítással megnyomta.

A lift azonnal emelkedni kezdett. Az ajtó mögött teljes emeletek csusszantak lefelé előttük, újabb irodákkal és tárgyalókkal teli szinteket mutatva. Alig néhány másodpercbe telt, és az utolsó szintet is elhagyták, majd a felvonó megállt. James látta, hogy Zane, Rose, Scorpius és Nastasia odakint vár rájuk, de a környezetük elveszett a napsütötte kristály ragyogásában.

Ahogy a liftajtó kitárult, forró szél tolakodott be rajta, meglebegtetve James haját és pólóját.

- Úgy tűnik, nagyobb távon kicsit nagyobb a szórás is - kiabálta túl Zane a szelet.
- Még jó, hogy senki nem materializálódott két emelet között.

- Vagy a liftaknában - bólintott Nastasia.

Ralph pislogva nagyot nyelt.

- Elég rossz a tudat, hogy csak a vakszerencse mentett meg kétszáz emeletnyi zuhanástól.

- Én nem aggódnék a helyedben, Deedle - szólt Scorpius bátorítóan. - Nekem úgy tűnik, a vakszerencse elég sűrűn siet a segítségédre.

James és Ralph csatlakoztak a többiekhez, ahogy megindultak az alacsony korlát irányába. Több lépcsősor is vezetett le a fő tetőrész minden oldalán, amelyek egy-egy négyszögletű platformhoz vezettek.

- Leszállóhelyek - mutatott le rájuk Zane. - Azoknak, akik seprűvel jönnek munkába. Nézzétek csak, a tartóban még van is pár itt hagyott seprű.

James hunyorogva meredt előre az éles fényben. Valóban, a tető vonala mentén egy sor seprútároló állt, némelyikben pedig még fényesen csillogó, fekete seprűket is ki lehetett venni. Mindegyik seprű nyele szokatlan alakban végződött; a figurák Jamest leginkább miniatűr vízköpőkre emlékeztették.

- Gyertek! - intett nekik Zane, és lecsörtetett a tetőről az egyik lépcsőn. - Nézzünk le oldalt!

Rose és Nastasia sietve követték, s közben leplezetlen kíváncsisággal nézelődtek. James kissé habozott, aztán maga is leereszkedett a lépcsőn.

- A fenébe is - nyögte Ralph, ahogy elérte a tető szélét. - Ez aztán jó magas!

Óvatosan James is lepillantott. A négysávós sugárút mintha kilométerekre lett volna. A tetőn mintegy folyamatos szélvihar tombolt, belekapott a diákok hajába, és a tárolóban álló seprűk is meg-megrezdültek.

- Fantasztikus! - szólt Nastasia, majd kihajolt a korláton, és arcát az ég felé emelve, szemét lehunyva élvezte, ahogy a szél a rózsaszín haját lebegteti.

- Brr! - ölelte át magát Rose. - Engem a hideg ráz tőle. -Válla köré kanyarította a kardigánját, és Zane mögé lépett.

- Apám azt mondja, Victor Krum és a Héják valahol odalent vannak - motyogta Scorpius a mélybe meredve. - A hivatalos sztori szerint azért, hogy segítsenek megtalálni a fosztogatókat, de apám szerint más okuk van. Szerinte azért vannak itt, hogy szemmel tartsák Merlin botját.

- A botját? - pislogott Ralph. - Azt akarod mondani, hogy az még mindig odalent van?

Scorpius biccentett, de továbbra sem vette le tekintetét az alatta elterülő városról.

- Az utca aszfaltjába szúrta, mikor egy napra megfagyasztotta a muglikat. Ez a bűbáj volt az, ami felemésztette minden erejét, és végül végzett vele. De a bot azóta is ott van, a földbe szúrva. Senki sem tudja kihúzni, ahhoz meg túl nagy a hatalma, hogy csak úgy, őrizetlenül ott hagyják.

- Mint a kőbe szúrt kard - borzongott meg Ralph.

James a barátjára pillantott, és látta a ráncokat a homlokán. Mikor legutóbb itt járt, Ralph szegény Lucy holttestét cipelte; Lucyét akit a Világok közti világban öltek meg. A gondolatra mély melankólia szállt rá.

- Gyerünk - szólt komoran. - Tűnjünk innen.

Legnagyobb meglepetésére mindenki beleegyezően bólintott. A csapat lassan, némán indult vissza a kilátóra.

Mikor elérték a lépcső tetejét, egy minden eddiginél erőteljesebb szellőkés száguldott végig a tetőn, James mellkasához tapasztotta pólóját, Rose hosszú haja pedig vadul verdesett a feje körül. A kardigán, amit eddig a lány a vállán hordott, kidagadt, akár egy vitorla, aztán a szél ereje kitepte a lány kezéből, és a levegőbe emelte.

- Ne! - kapott utána a lány, de akkor már késő volt. A kardigán lágyan a magasba emelkedett, meglovagolta az áramlatokat, aztán egyetlen hang nélkül átlendült a tető pereme fölött, és lassan szállingózni kezdett lefelé, míg végül el nem veszett a figyelő szemek előtt.

- Ne! - kiáltotta ismét Rose. - A francba! Ne!

- Hát igen - bólogatott Zane együtt érzően. - Pedig szép kis pulcsi volt.

Rose megpördült, és tágra nyílt szemmel, a szélben verdeső hajjal támadt a fiúra.

- Nem a pulcsi a lényeg, te idióta! - sikoltott, majd arcát a tenyerébe temette, és visszafordult a tetőn túli szakadék felé. - Ó, hogy lehettem ennyire hülye?

- Mi van, Rose? - lépett oda hozzá James. - Mi a baj?

- A gyűrű! - fordult feléje a lány, majd felemelte a bal kezét, megmutatva az ujján csillogó aranygyűrűt. - A zöld gyűrű a hazaúthoz. A kardigánom zsebében volt, James! De most elfújta ez az átkozott szél, én meg itt ragadtam!

Egy hosszú pillanatig síri csend volt, mindenki döbbsent rémülettel meredt Rose-ra. Nastasia visszalépett a lépcső tetejéhez, áthajolt a korláton, ki a távolban húzódó utcák fölé.

- Hopszi! - dalolta, és arcán ironikus mosollyal sandított hátra a többiekre.

A hat fiatal odasétált a korláthoz, ami fölött Rose kardigánja átrepült.

Ralph töprengve ráncolta a homlokát.

- Mi lenne, ha mindenki hazamenne, aztán valaki visszajön két zöld gyűrűvel?

- Ez nem így működik - rázta a fejét Zane. - Párokban készültek. A zöld gyűrűk csak a hozzájuk illő arannyal működnek. Külön-külön csak egy rakás bizsu.

James lelesett a tetőről, hátha nyomát látja Rose elveszett kardigánjának.

- Legalább senki nem használhatja a zöld gyűrűt, ha meg is találják a pulóvert.

- Igaz - biccentett Zane. - De ha nem találjuk meg, Rose-nak gyalog kell hazamennie. Az pedig szép kis séta lenne az Aleronig.

- Ez az ő hibája - bökött hirtelen James Nastasiára. - Ő tűnt el, mielőtt mind egyetértettünk volna az indulásban. Valószínűleg gondolkodás nélkül haza is menne.

- Nem kényszerítettem rá senkit, hogy idejöjjön - ellenkezett a lány fölényesen. - Kalandvágó típus vagyok, nem tehetek róla.

Ralph fájdalmas arccal fordult Rose-hoz.

- Miért nem tartottad a gyűrűdet a zsebedben, mint mindenki más?

- Azon a kardigánon van az egyetlen zsebem! - sziszegte a lány. - Próbáljatok csak meg szoknyában járni, megnézném, hova dugdosnátok a dolgaitokat!

- Igen! - vágta rá Zane váratlan lelkesedéssel.

- Ez mind nagyon szórakoztató - vágott közbe Scorpius -, de az óra ketyeg, és még mindig nem vagyunk közelebb Rose gyűrűjének a megtalálásához. Javasolhatom, hogy menjünk le, és kezdjük el kutatni?

James felsóhajtott.

- Jól van. Nincs értelme civakodni. Én itt maradok Rose-zal, és segítek neki megtalálni a gyűrűt. A többiek hazamehetnek, ha akarnak.

- Kizárt - vágta rá Ralph. - Együtt maradunk. Rose-nak igaza volt. Ebben mind együtt vagyunk benne.

- Én sem megyek sehová Rosie nélkül - értett egyet Zane. - Elvégre ez az egész az én ötletem volt.

Scorpius kurtán biccentett, aztán Nastasiához fordult.

- Ó, abban mi volna a móka, ha most hazamennék? - jelentette ki a lány kissé durcás hangon. James titokban kimondottan örült neki, hogy Nastasia is képes elégedetlen lenni.

- Oké - szólt Scorpius, és visszafordult a kilátó meg a liftek irányába. - Akkor lefelé.

Zane megrázta a fejét.

- A lift nem jó. Az utcaszint teljesen le van zárva. A mágikus biztonsági zónát határoló búbájt maga Jackson professzor szórta ki. Nincs rá mód, hogy kijussunk az épületből.

- Akkor mihez kezdünk? - vont vállat Ralph csüggedten. - Ugrunk?

- Nem - fordult meg James, és a tető széle felé intett. - Repülünk.

Rose tétován közelítette meg azt a néhány sötét seprűt, amit a tárolóban hagytak.

- De ez olyan, mint a lopás, nem?

- Dehogy! - legyintett Zane lelkesen. - Ezt úgy hívják: „lefoglalás”. Elvégre ez most egy vészhelyzet. Ha megvagyunk, visszahozzuk őket.

Rose gyanakodva pislogott a fiúra.

- Te még örülsz is neki, hogy lerepülhetsz a tetőről seprűvel, igaz?

- Ne butáskodj - felelte Zane nem túl meggyőzően. - Nehéz idők nehéz döntésekkel járnak, ez minden. Ez egy piszkos meló. Fenébe a torpedókkal! Óóó! Ez egy Aventidore! Saját légsavargenerátorral, meg minden!

- Zane! - fújtatott Rose. - Ez most komoly!

- Naná! - vágta rá Zane, le sem véve a szemét a seprűről. - Nagyon komoly. Totálisan. De akkor is. Ez az enyém.

James közelebről is szemügyre vette a seprűt, és ismét feltűnt neki a kis impalak a nyél végén.

- Mi az az izé rajta?

Zane vállat vont.

- Gőzöm sincs. Talán tetődísz. - Épp abban a pillanatban nyúlt a csillogó fekete seprűért, amikor Scorpius figyelmeztetően felkiáltott, ám a szavait elnyomta egy dobhártyaszaggató sikoltás, ami egyenesen a seprűből áradt.

- TOLVAJ! - harsogta a seprű sívító fejhangon. - TOLVAJ! ENGEDÉLY NÉLKÜLI HASZNÁLAT! VÍÍÍÚÚÚ! VÍÍÍÚÚÚ! HÍVJÁK A RENDŐRSÉGET! ÉRTESÍTSEK A TULAJDONOST! LÉPJENEK KAPCSOLATBA A BIZTOSÍTÓTÁRSASÁGGAL! VÍÍÍÚÚÚ! VÍÍÍÚÚÚ! VÍÍÍÚÚÚ!

- Ez egy személyi riasztó imp! - kiabálta túl Scorpius a seprű ricsajozását. A nyél elejét díszítő kis vízköpő-alakra mutatott, ami széles szája két oldalához szorította apró tenyerét. - Hol éltél te eddig?

Zane hümmögve bólintott, majd megkísérelt tökéletesen lezsernek hangzani, miközben túloldította a lármás impet.

- Jó kis extra! Biztos el lehet hallgattatni valahogy.

Böködni és nyomogatni kezdte a kis szobrot, mintha valamiféle gombot keresne rajta. Az imp rácsapott a kezére, aztán mérges kuncogásba fogott.

- Hagyd abba! - követelte. - Ez most komoly! Épp ellopnak! TOLVAJ! ÉRTESÍTSEK A RENDŐRSÉGET! VÍÍÍÚÚÚ! VÍÍÍÍÚÚÚÚ!

- Nem vagyunk tolvajok! - kiabálta Rose, és fülére szorított kezekkel közelebb hajolt az imphez. - És a tulajdonosod nincs a közelben! Az egész várost evakuálták! Senki sincs itt! Se rendőrök, se senki!

Az imp gyanakodva meredt rá.

- HIHETŐ SZTORI, HÖLGYEM! - sívította az egész tető hosszán végigvisszhangzó hangerővel. - CSAK EZT SZERETNÉ VELEM ELHITETNI!

- Be tudjuk bizonyítani - szólalt meg Nastasia elgondolkozva. - Zane, dobd le a tetőről, hadd lássa a saját szemével.

- Ne olyan sietősen! - ellenkezett az imp, és mindkét kezét a magasba emelte, tenyerrel kifelé. - Én csak a munkámat végzem, Cukika! Nem kell rongálni az árut!

- Nézd - szólította meg Scorpius is az impet. - Mi nem próbálunk elloponi téged. Csak kölcsönveszünk, amíg elhárítunk egy vészhelyzetet. Az apámnak is van belőled egy a seprűjén, és történetesen tudom, hogy speciális bűbáj van rajtad, ami megengedi, hogy vészhelyzet esetén segíts. Habár... - Tett egy lépést hátra, és

elgondolkozva félredöntötte a fejét. – Vagy lehet, hogy az csak a Dzsinni ötszázas széria?

– A Dzsinni ötszázas széria!? – köpte az imp, és dölyfösen keresztbe fonta a karját. – Az csak egy bővli törpvarázs! Még csak nem is igazi imp! Én egy kétszáz drummeles gyári extra vagyok. Velem ne packázz, fiú!

– Nem is tudom – vélekedett Zane, elnyomva egy félmosolyt. – Szerintem le sem tudnál minket vinni erről a tetőről.

Az imp az ég felé emelte dülledt, sárga szemét.

– Jó kis fordított pszichológia, Sigmund. VÍÍÍÚÚÚ! VÍÍÍÚÚÚ! ÉPPEN ELLOP EGY FANTÁZIÁTLAN IDIÓTA!

– Állj! – kiáltott Ralph, félbeszakítva az impet, aki épp egy újabb mély levegőt készült venni. – Ez tényleg vészhelyzet. Itt ragadunk, hacsak nem jutunk le erről a tetőről, és találjuk meg az egyetlen hazavezető utat. Egyedül te segíthetsz, de te nem bírnád el mindannyiunkat. Le tudnád kapcsolni a riasztó impeket ezen a pár másik seprűn is?

Az imp még mindig kidüllesztette a mellkasát, és újabb riadót készült fújni, aztán feszült hangon azt kérdezte:

– Biztos, hogy ez vészhelyzet?

– Kérlek! – váltott Rose komoly hangnemre. – Itt ragadok, ha nem jutok le, és nem találom meg, amit elvesztettem. Ha megvan, visszahozunk ide.

– Már ha tudunk – tette hozzá Nastasia valamivel halkabban. Az imp a lányra meredt, láthatóan nem felejtette még el, hogy az az előbb azt javasolta, hajítsák le a mélybe. Végül sípolva kieresztette a levegőt, majd megcsóválta a fejét.

– Jól van – szolt tétován. – De fotografikus memóriával ruháztak fel, és mindenkit jelenteni fogok, ha bármi gyanúsat tapasztalok. Hé! Többiek! Parancs felülírás, sárga kód: a seprűlovasoknak segítségre van szükségük.

A maradék két seprű mintha panaszos bégetést hallatott volna. Az impek a nyelvek végén életre keltek, és mohó gyanakvással szemrevételezték a diákokat. Egyikük ezüstkék teste karcsú volt, apró, ék alakú fején ragyogó, pupillák nélküli szemek ültek. A másik kövér volt, rózsaszín, és az összképet egy pár pelyhes, fehér szárny tette teljessé.

– Óóó! – sóhajtotta a rózsaszín elragadtatottan. – Igazi vészhelyzet! Megkeressem a legközelebbi virágárust?

– Kupidó széria – motyogta az első imp az orra alatt. – Nagyszerű.

– Jaj! – csapta össze a Kupidó a pufók tenyerét. – Kaland!

Zane megemelte az Aventidore-t.

– Stip-stop az enyém! – Rose-nak odasúgta: – Mondd, hogy anyósülés!

– Anyósülés! – kiáltott fel hirtelen Rose, és gyorsan odalépett Zane mellé.

James a lányra meredt. Nem egészen értette, mi is történt valójában, csak annyit tudott, hogy akármilyen is, az valószínűleg azt jelentette, hogy neki maradt a Kupidó seprű. Oldalra pillantott, és látta, amint Scorpius kihalássza a kék seprűt a tárolóból. Az ezüstös imp karcsú teste ide-oda forgolódott a nyél végén.

– Én Scorpiusszal megyek – szolt Ralph szégyenlősen, majd a rózsaszín seprűre sandított. – Egyébként sem hiszem, hogy az az izé elbírna engem.

Nastasia elvigyorodott, és elfoglalta a helyét James mellett.

– Akarod, hogy én vezessek? – kérdezte mézesmázosan, a szempilláit rebegetve.

James nagyot sóhajtva megrázta a fejét, aztán a Kupidó seprűért nyúlt. Mint a többinek, ennek is fekete volt az alapszíne, ám a nyél két oldalán rózsaszín sávok húzódtak, a vesszők között pedig szárított rózsabimbók bújtak meg.

- Ti ketten elragadóak vagytok együtt - vélekedett a Kupidó, miközben James vonakodva felült rá, Nastasia pedig mögé, majd átkarolta a fiú vállát. - És nézzenek oda! - folytatta, Nastasia hajára mutogatva. - Összeillünk! Hát ez fantasztikus!

- Igen - vigyorgott Nastasia. Válasza nagyon hangosnak tűnt James fülének. - Fantasztikus, nem, James?

James érezte, hogy az arcára pír telepedik a szégyentől, a félelemtől, meg még pár másik érzéstől, amit per pillanat nem tudott azonosítani.

- A szél arrafelé fúj - mutatott végig Zane az épület előtt húzódó sugárút mentén. - Kövessük az utca vonalát, és jól nyissátok ki a szemeteket! Rose pulóvere valahova oda eshetett. Repüljünk alacsonyan, hogy megtaláljuk. Vetted, Impy?

- Ne ragozd! - morogta az Aventidore imp rezignáltan.

James megszorította a seprűje nyelét.

- Indulás! Maradjunk együtt.

- Addig utánanézek, mikor kezdenek valami jó kis darabot a Moxy Mage-ben! - trillázta a Kupidó.

Azzal a három seprű, hátán a két-két lovassal, felröppent a tetőről, és kisiklott a szédítő mélység fölé, az erős szélbe. Mindhárom orra azonnal a föld felé billent, és szlalomozva ereszkedni kezdtek a felhőkarcolók árnyékában.

- Jobbra sodródasz! - kiáltotta Nastasia James fülébe, és még jobban megszorította a fiú vállát. - És túl gyorsan ereszkedsz! Hol tanultál te repülni?

- Fogd be, koncentrálni próbálok - szólt vissza James velősen. - És muszáj ilyen erősen kapaszkodnod? Mindjárt kiesik a nyomástól a szemgolyóm.

- Repülj jobban, akkor talán lazítok. Vigyázz!

James gyorsan balra kapta a seprűt, mikor egy zászlórúd röppent el mellettük, melyet az egyik közeli felhőkarcoló falára erősítettek. Nastasia szinte már a háttára mászott, miközben James felgyorsított.

- Egy egész sor van belőlük! - visította. - Ne olyan közel! Mit művelsz?

- Rose kardigánját keresem, mit művelnék? Lehet, hogy fennakadt valamin! Szállj le rólam! Alig látok!

- Szerelmesek civakodása - csicseregte a Kupidó a nyelvével csettintgetve. - Lefoglaljak egy időpontot egy közös pedikűrhez? Mennyire volna az már romantikus? Válasz: nagyon!

- Fogd be! - csattant fel James és Nastasia egyszerre.

A három seprű tovább ereszkedett lefelé, utasaik fejüket forgatva kutatták át az üveg és acél kanyont.

Az elöl haladó Zane hátrakiáltott.

- Lát valaki valamit?

- Még lejjebb kell mennünk - rázta a fejét Scorpius elégedetlenségében. - Bárhova fújhatta a szél: az egyik elhagyott kocsni alá, vagy egy ponyvatetőre.

- A csodába! - átkozódott Rose. - Bárcsak ide tudnám hívni egy Invito bűbájjal!

Ralph arca felderült.

- Ez remek ötlet! Miért nem hívod ide?

Rose olyan képpel pislogott a nagyobb fiúra, mint aki nincs teljesen meggyőződve az épelméjúségéről.

- Mert a pálcám is a kardigán zsebében van.

- És senki nem tudja a búbájt annyira, hogy magunk hívjuk ide - sóhajtotta Scorpius. - Nincs más lehetőség, tovább kell...

- Mi az ott? - vágott közbe Nastasia, és karját előrenyújtva az egyik közeli tetőre mutatott. James jobbra pillantott, követve a lány tekintetét. A tető szintje épp most siklott lassan följük, ahogy ereszkedtek. Valami mozgott az öreg légkondicionáló egységek és a kigyózó kábelkötegek között. Botladozó léptekkel hirtelen kilépett a napfényre.

- Egy nő az! - sikoltotta Rose, és rázni kezdte Zane vállát. - Mit keres itt?

Valóban egy nő volt. Pizkoszszőke haja vadul csapkodott a feje körül az erős szélben, hátborzongató koronát alkotva a feje és riadt szeme köré. James ösztönösen tudta, hogy a nő mugli, mégis, amikor meglátta őket - hat fiatalat seprűháton, száz méter magasan a sugárút felett -, a szeme sem rebtent. Feljük lódult, cipője meg-megcsúszott a kátránypapírral borított tetőn.

- Segítség! - hallatszott rekedt kiáltása. Újabb mozgás látszott, sötét alakok törtek előre a tetőventillátorok között, egyenesen a nő irányába. James alig tudott egy pillantást vetni rájuk, máris eltűnt látóteréből a tető, ahogy a seprű a szintje alá süllyedt.

Mikor James visszanezett, a nő hátrapillantott üldözőire, aztán, James legnagyobb rémületére, ugrott.

- Ne! - sikoltott fel Rose.

De a nő nem a halálba vetette magát; James seprűjét célozta meg. Kétségbeesett kapálózással csapódott be, egyik karjával Nastasia, a másikkal James nyakába kapaszkodva lógott. A seprű szédítő hirtelenséggel balra kanyarodott, szinte teljesen megfordult a saját tengelye körül, aztán körkörös ívben a föld felé vette az irányt.

- Túl nehéz! - jajgatott a Kupidó. - Megengedett súly negyven százalékkal túllépve! Szerelmi háromszögek nem engedélyezettek!

- Kapd el! - kiáltotta hátra James, miközben azért küzdött, hogy visszanyerje irányítását a vészes sebességgel zuhanó seprű fölött.

- Megőrültél?! - sikoltotta bele Nastasia a süvöltő szélbe. - Nem bírjuk el!

- Le sem dobhatjuk!

- Ha nem tesszük meg, lezuhanunk! - Ahogy hátrapillantott, James látta, hogy Nastasia épp a nő ujjait próbálja lefeszégetni a nyakáról. A nő felnyögött, láthatóan már így is túl gyöngé volt, hogy sokáig kitartsa.

- Nastasia! - kiáltotta James. - Hagyd abba! Fogd meg! Menni fog!

Egy árny húzott el mellettük olyan közel, hogy érezték a szelét. James lázasan vetett oldalra egy pillantást, és Zane-t vette észre, aki igyekezett felvenni a zuhanásuk tempóját. Mögötte Rose az életéért kapaszkodott, vonallá préselt szája rémülten reszketett.

Zane lefelé mutogatott, és kiabált valamit.

- Mi van?! - kiáltott vissza James, de közben továbbra sem mondott le róla, hogy felhúzza a seprű orrát.

Zane közelebb hajolt, és ismét elkiáltotta magát.

- Célozzátok meg a ponyvákat!

James értetlenül meredt rá egy pillanatra, aztán tekintete a feljükk száguldó sugárút felé siklott. A baloldali épület falán hosszú, zöld árnyékoló ponyva húzódott. James biccentett, hogy megértette, aztán balra dőlt, és igyekezett a seprút is arra irányítani.

- Kitartás! - ordította. A ponyva épp akkor sodródott alájuk, mikor James végképp elvesztette irányítást. Lehetőségeihez mérten próbálta kitámasztani magát, és behunyta a szemét.

A becsapódás sokkal erősebb volt, mint amire számított. A feszes szövet megdöböntően tartós volt, ám ugyanezt már nem lehetett elmondani a keretről és a rögzítésekről, amik a fém fájdalmas sírásával eltörtek és meghajlottak. A ponyva leomlott alattuk, és félig az utcára, félig a padka mellett leparkolt, elhagyott sárga taxira esett. James keze lecsúszott a seprű nyeléről, majd nagyot nyekkenve pattant egyet a taxi ajtaján. Olyan erővel zuhant a járdára, hogy a fogai összekoccantak, és néhány pillanatra még a látása is elhomályosult.

Árnyékok röppentek el felette, majd landoltak tőle nem messze.

- James! - kiáltotta Rose aggódalmasan. - Jól vagy? Mondd, hogy jól vagy!

- Megvagyok - felelte James kótyagosan, és ülő helyzetbe tornázta magát a taxi árnyékában. - Azt hiszem. Mi van a többiekkel?

A legrosszabbtól tartva sandított körbe. Nastasia a ponyva maradványaiba gabalyodott, mely úgy csavarodott köré, mint egy nagy, zöld selyemgubó. A lány ingerülten felnyögött, és kezdte lefejtani magáról a roncsokat. A titokzatos szőke nő a taxira zuhant, majd legurult a motorháztetőre, ahol most erőtlenül mocorgott. Csodával határos módon, látszólag semmi testi baja nem volt, leszámítva a kimerültséget. Lezsusszant a motorháztetőről, de a térdei összecsucsklottak alatta.

- Fuss - motyogta feszülten. - Gyerünk, Lissa. Ne hagyd, hogy begyűjtsön. Fuss, babám, fuss!

Ám a lábai cserbenhagyták, nem bírták el. Ahogy rájuk nehezedett, reszketni kezdtek alatta, majd a nő a járdára roskadt.

- Jól van? - kérdezte Zane. Gyorsan leparkolt a seprűvel, és odasietett hozzájuk.

- Ki ez? - tette hozzá Ralph, és ő is letérdelt mellé.

Rose is csatlakozott hozzájuk, és hárman már ülő helyzetbe tudták segíteni a nőt.

- Hölgyem? - szólította meg Rose óvatosan. - Lissa? Ez a neve? Mit keres itt?

- Futni kell - erősködött tompán a nő, Lissa. Körbepillantott, meglátta Rose-t és Ralphot, és a tekintete hirtelen kiélesedett. Megragadta őket. - Menekülni kell! - ismételte tébolyodottan. - Jön a Gyűjtő!

- A ki? - kérdezte James, aki épp ekkor tápázkodott fel bizonytalanul.

- A Gyűjtő - felelte mögüle egy mély hang.

James olyan hirtelen pördült meg a tengelye körül, hogy kis híján megint cserbenhagyta a lába. Egy alak állt a lenyugvó nap előtt, sötét árnyéka beborította Jamest. Magas férfi volt, nagyon magas, nehéz, rozsdabarna talárt viselt, arany hímzéssel az ujjánál. Arcát csuklya takarta, csak az álla és az orra hegye látszott ki belőle. Mintha egyenesen Jamesre meredt volna a kámzsa mélyéről, felmérve őt.

- Elnézést kérek - mosolyodott el váratlanul. Felemelte sápadt kezét, és hátralökte a csuklyát, felfedve jóképű, ám meglehetősen átlagos arcát. Sötét haját, melybe acélszürke tincsek vegyültek, a homlokából hátrafésülve viselte. - Nem akartalak

megijeszteni. Én vagyok az, akire a lány utalt, a Gyűjtő, habár ez nem név, inkább egyfajta... tisztség.

- Mit akar? - kiáltotta Rose. Karját Lissa köré kulcsolta, aki mostanra már pánikszerűen hiperventillált a rémülettől. - Miért üldözi őt?

- Ez a szegény teremtmény az egyik védencem - felelte a férfi némi szomorúsággal a hangjában. - Ő is egyike a szerencsétlen, elfeledett embereknek, akiket ebben a szellemvárosban hagytak, hogy gondoskodjanak magukról. Magamra vállaltam, hogy gondjukat viselem, ha lehetőségem adódik rá.

- Ha gondját viseli - lépett előrébb Scorpius -, akkor miért menekül maga elől? Miért lett majdnem öngyilkos, csak hogy meglógjon maga elől?

- Sajnos - mondta a Gyűjtő, miközben közelebb araszolt Lissához, és fél térdre ereszkedett -, nincs ép eszénél. Alig páran vannak. Eleve ezért hagyták itt őket, mert nem törődtek a figyelmeztetésekkel, mikor evakuálták a várost. Össze van zavarodva. És, mint láthattátok, önveszélyes. Visszaviszem. Gondoskodom róla, ahogy a többiekéről is.

Lissa hirtelen felkacagott. Háborodott, kétségbeesett hang volt.

- A többiekéről! - csuklott. - Alig páran maradtunk! Olyan sokunkat gyűjtött be! Maga egy szörnyeteg! Egy... egy *fenevad!*

A Gyűjtő lehajtotta a fejét, majd széttárta a karját.

- Sajnos egyes tévképzetek sokkal makacsabbak, mint a többi. Mindent megteszek, hogy segítsek rajta, de néhányuknak... különleges figyelemre van szüksége. - Ismét felemelte a fejét, és a szavait ezúttal magához a nőhöz intézte. - Gyere velem, Melissa! Te is tudod, hogy már nincs kiút a karantén zónából, hacsak nem akarsz, hogy letartóztassanak a hatóságok. Börtönbe vetnének téged. Az a sok bűnöd...

Lissa ismét vad, állatias kacajt hallatott.

- Börtönbe vetnek! Igen! Hadd vigyenek! Önként megyek!

Felkuncogott, aztán a kis nevetés zokogásba ment át, mintha a Gyűjtő fogság helyett csodás bánásmóddal fenyegette volna. James gerince mentén végigfutott a hideg.

- Nem akar magával menni - lépett a Gyűjtő és Lissa közé. - Velünk jöhet. Majd mi vigyázunk rá. Maga... már megtette a dolgát.

A Gyűjtő anélkül mérte végig, hogy felemelte volna a fejét. Szemei hidegen szikráztak, az arcán lévő mosoly maszk volt csupán.

- Milyen nagylelkű vagy... James Potter - mondta.

James hátrált egy lépést, és a pálcájáért nyúlt.

- Honnan tudja, ki vagyok? - kérdezte résnyire szűkített szemekkel.

- Gyere, Lissa - nyújtotta ki ismét a Gyűjtő sápadt kezét. - Nem akarsz gondot okozni ezeknek a kedves fiatal embereknek, igaz?

Ez már egyértelmű fenyegetés volt. James hátrasandított Lissára, és látta a nő arcára fagyó rettegést. Ha nem megy ezzel az emberrel, a sorsa - bármi legyen is az - a segítőire is ki fog terjedni. Lassan, tétovázva kibontakozott Rose, Ralph és Zane védelméből, és kezdett felállni.

- Nem hinném - szólt Scorpius türelmetlenül, és felemelte öklét, melyből figyelmeztetően állt ki a varázspálca. Egyenesen a Gyűjtőt célozta meg vele. - Semmi bajom veled, öreg, de ami engem illet, kicsit már unom a burkolt fenyegetőzést. Elhiheted, hogy felismerem, ha hallom. A nő velünk marad.

A Gyűjtő tekintete Scorpius pálcájára siklott, majd kissé felvonta a szemöldökét.

- Mind így éreztek? - érdeklődött árnyalatnyi csalódottsággal a hangjában.

James is előhúzta a pálcáját, és Scorpius mellé lépett. Eltökélten bólintott. Egy pillanattal később érzékelte, hogy Ralph és Zane is melléje állnak, kivont pálcával.

- Hát így állunk, James? - szólt a Gyűjtő, ügyet sem vetve a többiekre. - Ezt az utat választod? Mindent kockára teszel egy szomorú, elkárhozott mugli asszony kedvéért? Egy olyan asszony kedvéért, akivel még a saját fajtája sem törődött?

James nagyot nyelt, aztán biccentett, ujjai szorosabbra zárultak a varázspálca körül.

- Fontolóra kéne vened - húzta ki magát újra a Gyűjtő -, hogy *bölcsebben* válaszsd meg a csatáidat.

Felemelte a karjait, és megmutatta nekik két fehér tenyerét, mintha csak egy bűvész trükkre készülne. Aztán, a hatást fokozandó, fekete füst kezdett gomolyogni talárjának bő ujjából. A füst indákat növesztett, vadul örvényleni kezdett, majd hátborzongató alakokká formálódott. Két lény lett belőle, mindkettő magasabb, mint maga a Gyűjtő, egyik szörnyűségesebb, mint a másik.

- Még nem tanultatok a wendigókról - szólt nyugodt hangon a Gyűjtő. - Ezen a vidéken honos, ám ez az ősi faj csaknem kipusztult az éhezésben. Egészen addig, míg egy bizonyos warlock, úgymond egy társam, ismét fel nem virágoztatta e nemes fajt. Kannibálszemle. És, amint láthatjátok... majd *éhen vesznek*.

A wendigók úgy festettek, akár végletekig lesóványodott emberek, márványszürke bőrük feszült a csontjaikon. Talpuk groteszk módon megnyúlt, s lábujjhegyen álltak, akár a farkasok. Hosszú, vékony, pókszerű ujjakban végződő karjuk a földet söpörte. A legrosszabb azonban mégis a fejük volt: hatalmasra nőtt, és előrelógott a csontos vállak között. Mélyen ülő, tágra nyílt szemük fehér volt, akár egy márványgolyó, vékony, véres ajkaik hátrahúzódtak a fogaikról. Halántékukból girbegurba, éles és gazdagon csipkézett végű agancsok sarjadzottak.

A wendigók felemelték hosszú, karmos ujjait, és összegörnyedve támadásra készültek.

- Futás! - kiáltotta James, és becélozta pálcájával a jobb oldali szörnyet. Kábító átkot lőtt rá, ám a vörös fénysugár egyszerűen lepattant a csaknem áttetsző bőréről. A lény mély morgással a fiú felé vetette magát.

James félreugrott, majd begördült az összeomlott ponyva maradványai alá. A wendigo rögtön a romok tetejére szökkent, az állvány fémesen recsegett, a szörny pedig tépni kezdte a szövetet. A másik vadul üvöltött fel. James hallotta, amint a lépteinek tompa koppanása elhalad mellette, nyilván, ahogy a többiek nyomába eredt. Valaki felsikoltott. Bűbájok röpködtek, és világították meg az utcát. Egy hussanás jelezte Jamesnek, hogy legalább az egyik seprű ismét a levegőbe emelkedett. Gyorsan kimászott a ponyva túoldalán, és menekülőre fogta.

Scorpius, Rose és Lissa az egyik seprűn ültek, ám együtt túl nehezek voltak, hogy elég magasra emelkedjenek. A második wendigo elhagyott kocsikon keresztülgázolva, fogvicsorgatva üldözte őket. Valami nehezen puffant James mögött, orrát bűzös lehelet csapta meg, amiből biztosra vette, hogy az első wendigo pontosan mögötte áll. Szinte érezte is, ahogy kinyújtja feléje hosszú karjait.

Balra vetődött, majd átszökkent egy kirakat törött üvegén. Sietve lebukott, és beljebb mászott a sötét üzlethelyiségben. Mindenfelé próbababák heverték körülötte,

ide-oda csúszkáltak a törött üvegszilánkokon, ahogy átmászott fölöttük. Mögötte felordított a wendigo, és bevetette magát a boltba, a kirakatüveg maradékát is porrá zúzva a keretben. Könnyedén dobálta félre a próbababákat. James hátrapillantott, és a félhomályban látta a lény halványan derengő szemeit. Az is megpillantotta őt, és rögtön támadásba lendült.

James lebukott, és beugrott egy ruhaállvány alá. A wendigo az állványnak csapódott, felborította, de James még ki tudott mászni a másik oldalon, és egy hátsó ajtó felé vette az irányt. Ahogy távolodott a kirakattól, egyre sötétebb lett. Minden tele volt dobozokkal és még több próbababával. Összehajtogatott ruhákkal teli polcok sorakoztak körülötte. Lassan egy aprócska ablak lett az egyetlen fényforrás, egy szürke fémajtó közepén. James azt vette célba a polcok sorai között botladozva.

Mögötte a raktár ajtaja leszakadt a zsanérjairól. A wendigo felemelte vékony karjaival, és diszkoszaként hajította James után. Az ajtó alig néhány centivel vétette el a vállát, majd egy polcnak csapódott, dobozokat röpítve a levegőbe.

James rémülten felkiáltott, aztán végre elérte a hátsó kijáratot. Az ajtóra keresztben egy pánikrúd volt szerelve, amit James teljes erejéből lenyomott. Szerencsére az ajtó engedett, James pedig szinte kizuhant egy szűk sikátorba, mely tele volt pakolva szemetes konténerekkel és fa raklapokkal.

James a konténereket kerülgetve továbbrohant. A távolból sikoltozást hallott, csattanásokat, és kilőtt bűbájok össze nem téveszthető hangját.

A wendigo kirent a hátsó ajtón, amitől az tokostól kiszakadt a falból, és a szemközti téglafalnak csapódott. Mikor meglátta Jamest, a lény négykézlábra ereszkedett, majd apró kavicsokat felve elrugaszkodott, és rémisztő sebességgel galoppozott James után a szemetes konténerek között. Már majdnem utolérte, s egy mély, diadalmas mordulással előrevetette magát.

James a repedezett járdára vetődött, és eltakarta a fejét.

Árnyék röppent el a feje fölött egy furcsa, fémes pendülés kíséretében. Egy pillanattal később recsegő robaj töltötte be a levegőt.

James még épp időben pillantott fel, hogy lássa, amint a wendigo fejjel lefelé a sikátort lezáró drótkerítésnek csapódott. A kerítés meghajlott a súlya alatt, majd visszanyerte eredeti formáját, ráhajítva a szörnyű teremtményt egy raklaphalomra.

- Maradj! Ott! Ahol! Vagy! - hallatszott egy mély, parancsoló hang.

James hátralesett a válla fölött. Egy nehéz zöld tunikát és fekete bőrpáncélt viselő férfi siklott be a sikátorba félelmetes külsejű, fekete seprűjén. Karját előrenyújtva szegezte pálcáját a wendigóra.

A wendigo feltápázkodott; láthatóan nem sok kárt tett benne a kerítéssel való találkozás. Mikor meglátta a seprűlovast, véres ajkait felhúzta fekete ínyéről, és vicsorogni kezdett. Aztán olyan lélegzetelállító sebességgel, hogy szemmel alig volt követhető, az egyik közeli konténer irányába szökkent. James azt hitte, el akar rejtőzni, ám ehelyett a lény a levegőbe emelte a hatalmas tárolót, és úgy hajította el, akár egy lövedéket.

A seprűn ülő férfi rögtön kitért balra, de épp csak annyira, hogy elkerülje a konténert, ami így a mögötte húzódo falnak csapódott. A férfi zöld bűbajt lött ki, amely megvilágította a sötét sikátort, és a levegőt ismét betöltötte az előbbi fémes pendülés. A bűbáj mellkason találta a wendigót, s hihetetlen erővel taszította hátra. A wendigo a téglafalnak zuhant, átszakította, tépett szélű lyukat ütve a sötétségbe.

- Gyere! - szólt a seprős ember, és kinyújtotta egyik nagy, kesztyűs kezét James felé. - Nem lehet őket megölni, csak lelassítani! Siess, mielőtt magához tér!

James a romos téglafalról a seprűn ülő férfira pillantott. Nyilván az egyik Héja volt, akit Scorpius említett. Minden további teketóriázás nélkül megragadta a férfi kezét, aki azon nyomban felemelte a földről, és a seprűre ültette.

- Kitartás! - vakkantotta a Héja rekedten, majd gyorsan megfordította a seprűt a szűk sikátorban.

Mögöttük a wendigo felüvöltött, és téglák csörömpölése hallatszott.

A zöldruhás Héja ráhasalt a seprűre, s kilőtt előre, sokkal sebesebben és erőteljesebben, mint amelyet James valaha is tapasztalt. Valami kapaszkodót keresve megmarkolta a férfi kurta köpenyét, és olyan erősen szorította, ahogy csak bírta. A gyorsulás lélegzetelállító volt. Egy pillanattal később a seprű kiszáguldott a napfényre, maga mögött hagyva a sikátort.

- A barátaim! - kiabálta túl James a süvöltő szelet. - Egy másik ilyen őket vette üldözőbe!

A Héja nem felelt, de élesen jobbra kanyarodott, rá arra a sugárútra, ahol az egész küzdelem elkezdődött. James látta a ponyva maradványait és a horpadt taxit. A seprű lassított, ahogy a pilótája szemügyre vette a terepet; úgy tűnt, azt próbálta meghatározni a számtalan apró nyomból, hogy merre folytatódhatott a harc.

Ahogy befordultak a sarkon, James kiszúrt egy kékes villanást valahol előttük. A Héja egyetlen pöccintéssel irányba állította a seprűjét, és ismét felemelte a pálcáját.

- Ők azok! - kiáltotta James, ahogy közelebb értek.

Valóban, Scorpius, Rose és Lissa ott lebegtek a kék seprűn, alig hat méterrel az utca szintje fölött. A második wendigo felszökött egy busz tetejére, majd éles karmait villogtatva becélozta őket. Elrugaszkodott, egyenesen a levegőből akarta a hármast le vadászni, ám újabb kék villanás töltötte be az utcát, mire a seprűt egyfajta mágikus gömb vette körbe, ami hátrította a wendigo támadását. Dühös mordulással zuhant vissza az aszfalra, majd felüvöltött.

- Ez aztán szívós kis imp - füttyentett a Héja, miközben megkerülték a többieket. James hunyorogva próbált látni valamit az erős szélben, aztán észrevette, hogy a kis biztonsági szobor éberén meredezik az ereszkedő seprű végén. Kék szemei, mint villámokat szóró gombostűfejek világítottak, ahogy próbálta fenntartani a kék buborékot. - Már nem tart ki sokáig - tette hozzá a Héja, és lassan a wendigo és a másik seprű közé fordult. - El kell innen csalnunk. Szerencsére csak egyedül van. Ó, a francba!

James ugyanabban a pillanatban pillantotta meg: a wendigo társa előszökött a háztömb sarkán. Mikor észrevette a sérült seprűt, vicsorogni kezdett, majd egyik kocsiról a másikra ugrálva megindította a rohamot, lábnyomokat hagyva a motorháztetőkön és az autók tetején.

- Pálcát elő! - utasította a Héja Jamest, a saját pálcáját a közelebbi üldözőjük felé fordítva. - Használj Convulsis bűbájt, ha ismered! Vagy bármit, amiben van erő! Tied a távolabbi!

- Most? - kiáltotta James a pálcájával célozva.

- MOST!

Mindketten egyszerre tüzeltek. A közelebbi wendigo hátratántorodott, mikor a kék fénysugár eltalálta, James Convulsis bűbája azonban célt tévesztett, és csak egy

újságosbódét robbantott fel a szörny mögött. A wendigo szélvédőket zúzott szét, lámpaszlopokról lógva lendült tovább roham közben.

- Újra! - kiáltotta a Héja.

Újabb fénysugarak világították meg az utcát, ezúttal már Scorpius is csatlakozott, de nem sok haszna volt. Még a Héja közvetlen találatai is csak egy pillanatra lassították le a lényeket. A két szörnyeteg minden eddiginél vadabbul csattogtatta állkapcsát, és már csaknem elérte őket.

Hirtelen egy sor pukkanás visszhangzott végig a felhőkarcolók alkotta kanyonban. Zöldruhás, fekete bőrpáncélos alakok bukkantak elő a semmiből, mindegyikük egy-egy hosszú, karcsú seprűn. Egyre szűkülő körökben köröztek, végül formációba álltak, gyűrűt alkotva az eredeti Héja és védenői körül. Összesen kilenc Héja kilenc pálcája szegeződött a wendigókra, amelyek hirtelen riadtan összekushadtak, bár még mindig bőszen vicsorogtak.

- A jellemre! - vakkantotta az egyik újonnan érkezett. Ahogy James felpillantott, örömmel látta, hogy Viktor Krum az, arcán komor eltökéltséggel. - TŰZ!

Mind a kilenc Héja egyszerre lőtte ki a bűbáját a wendigókra. Zöld villámok világították meg az utcát, és egy pillanat alatt elérték a lényeket. A furcsa, fémes pendülés ismét felhangzott, ám ezúttal csaknem tízszeres hangerővel. Zöld fény robbant, aztán fekete füst hulláma árasztotta el az utcát. Mire a visszhang elhalt, a wendigóknak már nyomát sem lehetett látni.

A Héja, aki megosztotta Jamesszel a seprűjét, vett egy mély lélegzetet, aztán lassan kiengedte, nyilván hogy lenyugtassa magát. Körbepillantott, majd miután megbizonyosodott róla, hogy mindenki jól van, felnézett Krumra.

- Már... rohadtul... *ideje volt!* - kiáltotta. Visszhangja ide-oda pattogott a kihalt utcán.

- Mi az, Piotre? - szólt az egyik később érkező. - Nem boldogulsz egyedül két szökött házi kedvencel?

- James! - kiáltotta Krum, és halálosan komoly arckifejezéssel a fiú mellé kormányozta a seprűjét. - Mit keresel te itt?

- Mi csak... volt pár gyűrű... - hebegte James. - Kísérleti mágia...

Krum a kezét felemelve megrázta a fejét.

- Jobban belegondolva, nem érdekel. Haza tudtok jutni valahogy?

James biccentett, aztán tekintete Rose-ra és Scorpiusra rebbent, akik a mugli nő közrefogva épp ekkor ereszkedtek le a túlterhelt seprűvel.

- Fogjuk rá... Az igazat megvallva, nagyon szeretnénk hazamenni, de Rosie elvesztette a gyűrűjét. A kardigánjában volt, mikor... ööö... lefújta a szél az Üveghegy tetejéről.

James visszafordult Krumhoz. Komor, vagy legalábbis zavarodott szemöldökráncolást várt, ehelyett Krum csupán egy kis noteszt húzott elő fekete bőrvértje mellzsebéből. A felső lapra gyors jegyzeteket firkantott egy hasonlóképpen

apró pennával, ami kissé nevetségesen festett hatalmas, kesztyűs kezében. Mikor végzett, átolvasta, amit írt, aztán magában bólított egyet.

- Kardigán - mondta. - Színe?

Rose szégyenlősen felnyögött.

- Ööö, halvány lazacszín szerű... Talán egy kis mályvás beütéssel?

Krum keze megdermedt a notesz fölött, és busa szemöldöke alól a lányra pislogott.

- Rózsaszín - fordított James. - Egy rózsaszín kardigán. Gondolod, hogy tudtok segíteni?

- A kardigán zsebében van egy gyűrű - olvasta vissza Krum a jegyzetét. - Még valami?

- A pálcám - felelte sietve Rose. - És, ööö, pár Drubli fúvógumi. Meg esetleg egy-két orrvérzés ostya...

- Ennyi elég lesz - szólt Krum pattogósan, majd zsebre vágta a jegyzetfüzetet és a kis pennát. Tenyerét a szája mellé emelte, és elkiáltotta magát. - Szigma kereső minta! A tárgy egy rózsaszín kardigán, az Üveghegy tetejéről esett le. Vegyétek figyelembe a szelet, és fokozottan figyeljete a tornyokra és kiszögellésekre. Visszatérés előtt bizonyosodjatok meg a zsebek tartalmáról: egy gyűrű, egy pálca, és egyebek. Lehet, hogy csapda.

Az utolsó mondatot egy aggodalmas mordulás kíséretében tette hozzá, ahogy visszafordult Jameshez.

- Nagyon ostoba dolog volt ide jönnötök, James - mondta komolyan, és Jamesnek szinte fájt az egyértelmű csalódottság, ami az idősebb férfi hangjából áradt.

- Konkrétan nem ide jöttünk - ellenkezett James nem túl lelkesen. - Az Üveghegy felsőbb emeletein néztünk szét. Eredetileg csak egy gyors látogatás lett volna a varázsgyűrűvel, amin Zane meg a haverjai dolgoznak.

Krum szeme élesen villant.

- Zane Walker? Ő is itt van?

James idegesen bólított.

- Igen, valahol itt. Ő és egy Nastasia nevű lány. - Hirtelen pánik rohanta meg, ahogy körülnézett a kihalt utcán. - És Ralph is! Hol vannak? Az a Gyújtó nevű pasas biztos elvitte őket!

Még be sem fejezte a mondatot, egy közeli sarokról csattanás visszhangja hallatszott, és három alak bukkant elő a semmiből. James odapillantott, és megkönnyebbülve látta, hogy Zane, Nastasia és Ralph épp egy busz roncsait kerülik meg.

Piotre, a Héja, akinek a seprűjén ült, Jamesre sandított.

- Ezek a barátaid?

- Ők azok - bólított James, és készült lemászni a seprűről. A Héja kissé lejjebb ereszkedett, hogy könnyebben le tudjon ugrani.

- James! - kiáltotta Zane. - Mi történt a wendigókkal? És kik az új haverjaid? Bár igazából... - Kissé összeráncolta a homlokát. - Azt hiszem, ez a kettő meg is válaszolja egymást. Ó, helló, Viktor!

- Tudhattam volna, hogy te is benne vagy ebben, Walker - sóhajtott Viktor.

James a barátai elé sietett, a buszroncsához.

- Mi...? - hebegte tetőtől talpig végigmérve őket. Ránézésre még csak meg sem izzadtak. - Hogyan...?

- Hogyan kerültük el, hogy két anorexiás kannibálzombi főfogásai legyünk? - találgatott Zane, felvonva a szemöldökét. - Jó kérdés. Valódi rettenthetetlenség és találekonyosság árán. Mikor megláttuk, hogy Scorpius és Rose elrepül azzal a mugli nővel...

- Felhúztam a zöld gyűrűt - kotyogta közbe Nastasia, majd felemelte a kezét, és megrezegtette az ujjait. - Badabumm! Beépített vészkijárat.

- Ralph és én követtük - vont vállat Zane. - Ez tűnt az egyetlen értelmes cselekedetnek. Aztán rögtön visszajöttünk, csak hogy a gyűrűk megint az Üveghegy tetején raktak le bennünket. Beletelt pár percbe, mire lejutottunk. Még szerencse, hogy voltam olyan zseniális, és felkaptam ezeket a KK laborban - mutatott fel két régi, de működőképes seprűt.

Rose és Scorpius is csatlakoztak a társasághoz, Lissával az oldalukon.

- Úgy érted, ti hárman egyszerűen csak... leléptetek? - ráncolta a szemöldökét James.

- Azt hittük, te is ezt tennéd - magyarázta Ralph. - Azok ellen a wendigók ellen semmi esélyünk nem volt. Legalábbis... profik segítségével nélkül semmi. - Szeme Viktorra és Piotre-ra rebbent, akik valamivel odébb lebegtek karcsú seprűiken, és komoly, fojtott hangon beszélgettek.

- De én... - kezdte volna James, ám aztán elhallgatott. Teljesen kiment a fejéből a zsebében lévő gyűrű, ami azonnal biztos helyre menekíthette volna, amint az ujjára húzza. Ami azt illeti, meglehetősen ostoba - és életveszélyes - dolog volt elfelejtkeznie róla. Azután viszont eszébe jutott, hogy Rose-nak nem volt gyűrűje, ahogy a mugli nőnek, Lissának sem. Végignézett Zane, Ralph és Nastasia hármasan.

- *Te* - mondta, ahogy egy gondolat fészkelte be magát a fejébe. - Te csak az alkalomra vártál, hogy hazamehess. Senki más nem érdekelt. Ha Zane és Ralph nem látják, hogy elmész, sosem jutott volna eszükbe utánad menni. Sosem hagyták volna itt Rose-t.

- Most már elég legyen, James - vágott közbe Zane. - Azonnal visszajöttünk, és hoztunk segítséget is. A seprűkkel mindenkit felvehettünk volna az utcáról, és olyan helyre mehettünk volna, ahol a szörnyek nem érnek el minket.

- *Ő* csakis *magára* gondolt - erősködött James, és tovább meredt Nastasiára. - Nem mentetek volna el, ha nem látjátok, ahogy elhúz, hogy mentse a bőrét. Csodálom, hogy egyáltalán rá tudtátok venni, hogy visszajöjjön veletek!

Nastasia sértett meglepetéssel állta a tekintetét. Aztán a vonásai megkeményedtek, és elfordult, de James még így is látta, hogy a szemében könnyek szikráznak.

Zane váratlanul olyat tett, amire James nem számított: teljes erejéből meglökte őt.

- Mi a fene bajod van? - kiáltotta. - Mit kellett volna tennünk? Te elfutottál! Scorpius és Rose a levegőbe menekült Lissával! Az egyik olyan izé egyetlen legyintéssel majdnem letépte Nastasia fejét! Ösztönösen biztonságba menekültünk, ahogy tudtunk! Ha ő nem kapcsol olyan gyorsan, mostanra valószínűleg mindhárman halottak volnánk!

James döbbsen meredt a barátjára. Ralphra pillantott némi támogatásért, de a nagyobb fiú arcáról is csak mély sértettséget lehetett leolvasni.

- Sajnálom, James - mondta halkán Ralph. - Talán igazad van. Talán nem kellett volna elmennünk. De amint tudtunk, visszajöttünk.

James hirtelen komplett idiótának érezte magát. Megrázta a fejét.

- Nem, Ralph. Én... nem kellett volna...

- Igen, persze - legyintett Zane rá nem jellemző keserűséggel. - Mindenki sajnál mindent. Nem kereshetnénk meg végre Rose kardigánját, hogy elhúzhassunk innen?

Ellépett James mellett, és odasétált Viktorhoz meg Piotre-hoz.

- Most komolyan, Ralph - szólt James csendesen. - Sajnálom. Ti voltatok az okosak. Én voltam a hülye, hogy elfelejtettem, hogy nálam van a gyűrű. Majdnem megölettem magam.

- Igen - mosolygott halványan Ralph. - De igazad van. Te legalább nem hagytad itt Rose-t. Te és Scorpius vagytok a hősök.

James keserűen felnevetett.

- Mintha bármit is tettem volna. Rohantam, mint egy kertitörpe, közben meg teljesen elvesztettem szem elől Rose-t és a többieket. Ha nincsenek Viktor és a héjai...

- Összerezcent, mikor ráeszmélt, milyen könnyen végzetessé fajulhatott volna a helyzet.

- Minden rendben - mondta halkán Rose, és egyik kezét James, a másikat Ralph vállára tette. - Mind megtettük, ami tőlünk telt. És végül minden jól alakult, nem?

Lissa hirtelen harsány, epés kacajra fakadt.

- Minden jól alakult - ismételte a fejét rázva. - Fogalmatok sincs. Halvány fogalmatok sincs.

- Hogy érti? - fordult a mugli nőhöz Ralph. - Egyébként ki volt az a férfi? Ki az a Gyűjtő?

Lissa Ralph szemébe nézett, és a keserűség mintha szó szerint leolvadt volna az arcáról. Vett egy mély, reszketeg lélegzetet.

- Ő... a gonosz. - Ügyefogyottan vállat vont. - Megtalált minket. Azokat, akik a városban maradtak a kiürítés után. Én, Park, meg egy rakás más hajléktalan épp kezdtünk csapatba tömörülni, szerettük volna megérteni, mi történt. Aztán ránk talált. Az ereje hatalmas... varázserő... dolgokat ígért nekünk. De... hazudott.

Scorpius félrehajtotta a fejét.

- Szóval mások is vannak?

Lissa ismét felkuncogott.

- *Voltak* mások is. Már nemigen maradtunk. Most, hogy végzett... a *begyűjtéssel*.

- Mit jelent ez, Lissa? - sápadt el Rose.

Lissa tétován felrántotta a vállát.

- Nem akartuk csinálni, de megígérte, hogy magával visz minket, ha beköszönt az új világ. Gondoskodott rólunk, de nem ingyen. Minden nap kiküldött bennünket a városba, hogy mindenfélét keressünk. Csinált... valamit. - Fintorogva megrázta a fejét. - Valami szörnyűt. Kellott hozzá egy sor hozzávaló. De mikor minden megvolt, amire szüksége volt... *ránk* már nem volt többé szüksége. *Ebereket* kezdett gyűjteni. Először Parkot, aztán egyenként, szinte mindenkit. Még azokat is, akik olyanok voltak, mint ő. A mágikusakat.

Rose zavarodottan pislogott.

- Ebereket *ölt*? Még más varázslókat is?

Lissa ezúttal lassan, határozottan csóválta a fejét.

- Nem csak megölte őket. Számára ez olyan volt, mint... egy játék. *Élvezte.* És még erősebb lett tőle. Begyűjtötte őket. Mikorra végzett, nem egyszerűen halottak voltak, hanem... mintha... az utolsó cseppig mindent kiszívtak volna belőlük. Üres emberi héjak, semmi más nem maradt belőlük. A parkban kellett eltemetnünk őket. Ez volt a legrosszabb. Voltak, akik... - Erősen megrázkódott. Szinte védekezően kutatta James szemét. - Voltak, akik még lélegeztek. Halottak voltak... legalábbis minden értelemben, ami számít. *De lélegeztek...*

- Egy ámokfutó varázsló - szólt hirtelen Ralph, és előbb Scorpiusra, majd Jamesre nézett. - Kihaszználja a helyzet előnyeit most, hogy nincsenek hatóságok. Ugye? Valami elmeroggyant, beteg varázsló, nagyzási hóborttal.

Scorpius elgondolkodva ráncolta a homlokát.

- Egész életemben nagyzási hóbortban szenvedő varázslókkal voltam körülvéve. Az igazat megvallva tőlük származom, réges-régre visszatekintve. De egyikük sem tud mitikus szörnyetegeket előhívni a talárujjából. Ez komoly sötét mágia.

- Egy warlock barátjára utalt - szólt Rose, és kissé megrázkódott, ahogy eszébe jutottak a wendigók. - A warlockok a varázslók egy speciális fajtája. Mágikus fegyverekkel foglalkoznak, mérgekkel, tömegpusztító fegyverekkel. De mostanra alig néhány maradt. A legtöbbjük Voldemort oldalán állt, a szüleink idejében, aztán az Azkabanba kerültek. A lehető leggonoszabb féle varázslók, mert ők szentül hiszik, hogy amit tesznek, az helyes. Semmit nem hoztak fel a maguk védelmére, sőt, megesküdték, hogy amint kiszabadulnak, ott folytatják a munkát, ahol abbahagyták.

- Worlick! - kiáltott fel James tágra nyílt szemmel.

A többiek értetlenül pislogtak rá, végül Ralph tette fel a kérdést:

- Ki?

- A bűnöző, akivel az Azkabanban találkoztam, aki végül Judith segítségével megszökött! Már meséltem róla nektek, emlékeztek? Worlick volt a neve! De mi van, ha ez nem egy igazi név, csak a warlock egy változata?

Rose Scorpiusra nézett, és a két fiatal furcsán kényelmetlen pillantást váltott.

- Hát... lehet - hagyta rá Rose.

- Eleve ezért került az Azkabanba - folytatta James. Legalább annyira magát győzködte, mint a többieket. - Mindenféle fegyvert és mérget készített sötét varázslattal! Végzett velük apa egyik legjobb aurorjával! Tuti, hogy ő dolgozott együtt ezzel a Gyűjtővel! És ez azt jelenti, hogy mindketten összejátszanak... Judith-tal. - Sorban mindenkin végignézett. - A Tó Úrnőjével!

Rose különös grimasszal harapdálta az ajkát, Scorpius elfordította a tekintetét, sőt még Ralph is csoszogni kezdett kissé. Lissa, a mugli nő volt az egyetlen, akinek még a szeme sem rebbent. Megigézve meredt James arcára.

- Láttá őt valaha? - lépett közelebb hozzá James. - Egy magas nőt, vörös hajjal. Hevesnek tűnik, de valahogy... hűvös.

Lissa még mindig farkasszemet nézett vele. Végül nagyon lassan megrázta a fejét.

- Volt még valaki... - ismerte el, szinte suttogva. - De senki nem látta, ki... vagy mi az. Mindig titokban találkoztak. A Gyűjtő követte a parancsait. Néha vitatkoztak. A Gyűjtő máris használni akarta, de a másik ragaszkodott hozzá, hogy várjanak egy jobb pillanatra. A *tökéletes* pillanatra.

Scorpius éles tekintettel nézett Lissára.

- A tökéletes pillanatra mihez? Minek a használatáról beszéltek?

Lissa még mindig Jamest bámulta. Szemei tágra nyíltak, már-már hátborzongatóan nagyra. Halkan, szinte motyogva szólalt meg újra.

- Ismert téged. A neveden szólított...

James összerázkódott.

- Miről beszéltek, Lissa? - erősködött. - Fontos lehet. Mire várták a tökéletes pillanatot?

Lissa végre elszakította a pillantását Jamesről, és végignézett a többiekén, mintha eddig észre sem vette volna, hogy ott vannak. Mikor megszólalt, hangja fojtott suttogás volt csupán.

- Arról a dologról, amit készítettek, amihez a hozzávalókat gyűjtöttük. Azt mondták, nagyon bonyolult, de hatalmas az ereje. És szörnyű. Úgy hívták... a Morrigan-háló. - Megrázkódott.

James arcából minden szín kiszaladt.

- A Morrigan... - ismételte Rose, és töprengve hunyorgott. - Ismerős. Morrigan a háború istennője volt. De mi az a... Morrigan-háló?

Lissa lassan megrázta a fejét.

- A Gyűjtő elmondta... - motyogta. - Elmondta nekünk, mi az. Azt mondta... a világunk végét jelenti.

Ahogy a nőre nézett, James hátán végigfutott a hideg. Gondolatban újra látta Petra álmomeséjét, látta a sok firkát a lány kézírásával, az összevissza ötleteket és gondolatokat mind egymás hegyére-hátára írva. És középen, nagyobb és határozottabb betűkkel, melyek úgy voltak belevésve a pergamenbe, mintha megerőltető lett volna kiírni: *a Morrigan-háló*.

Petra tudott róla. Petra benne volt.

- Most rögtön haza kell menetek - kiáltotta hirtelen Viktor, kirángatva Jamest az elmélkedéséből. - A kis hölgyet megvédjük, amíg elő nem kerülnek a dolgai, aztán majd utánatok megy. A mugli nőt átadjuk a hatóságoknak.

Ralph megrázta a fejét.

- Én Rose-zal maradok - szólt határozottan. James látta rajta, hogy még mindig mardossa a bűntudat, amiért a támadás alatt itt hagyta a lányt. - Ha a Gyűjtő egyszer megtámadott bennünket, talán újra próbálkozik.

- Nem is tudod, mennyire igazad van - értett egyet sötét biccentéssel Piotre, ahogy elsuhant mellettük a seprűjén. - Ahogy Mr. Potternek már mondtam, a wendigókat nem lehet megölni, csak lelassítani. Mostanra minden bizonnyal visszatértek az urukhoz, bárki vagy bármi legyen is az.

Zane komoly képpel sétált vissza a társasághoz.

- Meséltem Viktornak a Gyűjtőről - bólintott.

- Opportunista - vélekedett Viktor. - Az elképzelhető legrosszabb fajta varázsló. Míg mások arra használják a katasztrófát, hogy mindenféle tárgyat harácsoljanak össze, ő lelkeket rabol. Megtaláljuk őt, és megfizet a tetteiért - tette hozzá, Lissához intézve a szavait. Aztán visszafordult a többiekhez, és úgy folytatta. - Egyelőre azonban ez csak egy újabb ok arra, hogy biztonságba helyezünk titeket. Ez nem kérés. Már így is számtalan kormányrendeletet áthágtatok azzal, hogy idejöttetek. Ne gondoljátok, hogy nem teszek feljelentést, ha nem engedelmeskedtek.

- Viktor - emelte fel a hangját Zane. - Most komolyan. Nem mehetünk el, ha nem...

- De igen, és el is fogtok - hallatszott Viktor zord parancsa. - Most rögtön. Nem érdekel, hogy hogyan és miért jöttetek ide, de elhihetitek, hogy már így is több gondot okoztatok, mint gondolnátok. Menjetek, vagy nézzetek szembe a következményekkel!

Miközben beszélt, szerencsére két Héja bukkant fel a sarkon, és kezdett feléjük ereszkedni. James látta, hogy az egyikük egy rózsaszín kupacot szorongat a markában.

- Az ifjú hölgy tulajdona - kiáltott fel egyikük, landolás közben. - Fennakadt egy szobron, a Union Square-en. Elvileg minden megvan.

Átnyújtotta a kardigánt Rose-nak, aki szégyenlősen vette el tőle.

- Köszönöm.

- Akkor erről ennyit - biccentett Viktor határozottan. - Van még valakinek valami ellenvetése?

James mintha valami sötét humort hallott volna ki az egykori bajnok szavaiból. Megrázta a fejét.

- Remek. Akkor nyomás! Kisasszony? - Ezt Lissának címezte, ahogy kinyújtotta felé a kezét. - A Mágikus Integrációs Bizottság egyik irodája a Brooklyn híd blokádjánál van. Ők majd segítenek önnek.

Lissa fáradtan bólintott.

- Először te menj, Rose - sóhajtott Zane, és előhúzta zsebéből a zöld gyűrűt. - Mi majd követünk.

Rose biccentett. Beletúrt a kardigánja zsebébe, majd amikor megtalálta a zöld gyűrűt, felmutatta a többieknek.

- Bocsánatot kérek mindenkitől - szólt halvány mosollyal.

Ralph visszamosolygott rá.

- Csak juss haza épségben. Onnan nekünk még egy nagy ugrás a szekrényen át. A Roxfortban valószínűleg már az éjszaka közepe van.

- Igaz - bólintott a lány. - Rendben. A másik oldalon találkozunk. - Azzal az ujjára csúsztatta a gyűrűt, és egy pillanattal, meg egy halk pukkanással később köddé vált.

Scorpius nem várt. Rövid sóhajjal felhúzta a saját gyűrűjét, és eltűnt.

- Sajnálom, Zane - szólt James alázatosan. - Komolyan.

Zane a szemébe nézett, de a tekintete merev maradt. Kurtán biccentett.

- Csak menjünk.

- Na és Nastasia? - nézett körbe Ralph.

- Már elment - vont vállat Zane a gyűrűjét fixírozva. - Mindketten úgy gondoltuk, hogy így lesz a legjobb. Azok után, hogy... a történetek után.

Anélkül, hogy felnézett volna, az ujjára nyomta a gyűrűt, és köddé vált.

James mély lélegzetet vett, aztán lassan kiengedte. Nyomorultul érezte magát. Gondolatok kavargtak a fejében: Petra, a Morrigan-háló, Worlick, a Tó Úrnője, a Gyűjtő, sőt még Nastasia is, kiváltképp az a sértett kifejezés az arcán, mikor azzal vádolta, hogy csak magával törődik. Kihúzta a gyűrűjét a zsebéből, és szinte érezte Viktor Krum átható pillantását, ahogy árgus szemekkel figyeli őt a seprűjéről.

- Ralph - szólalt meg halkan, és a mozdulata megakadt. A gyűrűt alig egy centivel az ujjá hegye előtt tartotta. - Mikor Worlickról beszéltem, és a szökéséről, miért néztetek mind olyan furcsán?

Ralph a barátja szemébe nézett, aztán lesütötte a tekintetét.

- Nem amiatt - ismerte el kényelmetlenül feszengve. - A másik dolog miatt.

- Milyen másik dolog? - kérdezte James, és kihallotta saját hangjából az elkeseredettséget.

Ralph ismét rápillantott, aztán vett egy mély lélegzetet.

- A Tó Úrnője - ismerte be. - Tudod, az egész egy kicsit... furcsa.

James határozottan rázta a fejét.

- Nem, nem tudom. Mi olyan furcsa benne? Minden klappol. Segített Worlicknak megszökni, így Worlick segíthetett neki és a Gyűjtőnek összeállítani valami hatalmas mágikus fegyvert. Szörnyű, igen, de mi benne a furcsa?

Ralph a homlokát ráncolta megrökönyödésében.

- James - mondta, tovább halkítva a hangját. - Nem tudom, hogy mondjam ezt el. Egy részem úgy gondolta, már tudod...

- Mit, Ralph? - James kezdte elveszteni a türelmét. - Ki velem!

Ralph leeresztette a gyűrűjét, és beletúrt sűrű hajába. Végignézett az utcán, aztán észrevette, hogy Viktor őket figyeli. Mikor a tekintete visszasiklott Jamesre, arcáról csak úgy sütött a fájdalmas beletörődés.

- James - súgta harsányan, és közelebb hajolt a barátjához. - *Soha, senki* nem látta személyesen ezt a Tó Úrnőjét. Csak te. Erről tényleg fogalmad sem volt?

James hitetlenkedve bámult Ralphra. Összeszűkítette a szemét.

- De hát... ez nevetséges! Ti is ott voltatok a Világok közti világban! Ott volt velünk a fekete kastélyban! Beszélünk velem!

Ralph megint csoszogni kezdett, ám határozottan rázta meg a fejét.

- Hallottunk egy hangot - ismerte be. - De én nem láttam senkit. Csak... a másik Petrát. A többi csak árnyjáték volt, meg visszhangok. Zane és én úgy gondoltuk, hogy csak egy trükk, hogy a másik Petra - a Morgan verzió - szimplán megőrült. Hogy két hangon beszél.

- Ralph - sziszegte James, és arcára hitetlen mosoly kúszott. - Ugye csak viccelsz? A Tó Úrnője... - A mosoly lehervadt az arcáról. - Ralph, megölte Lucy-t. Te is láttad.

- *Valaki* megölte - értett egyet Ralph komoran. - De ki? *Én* nem láttam. Azt hittem, Morgan volt. Zane is azt hitte.

- És mi van a többi alkalommal, mikor felbukkant? - ellenkezett James. - A Zephyren! Láttad, hogy az ablakon át azokra a VEFF-es csókákra lövöldöz, lelötte őket a seprűjükről!

- Sok mindenkit láttam - felelte tétován Ralph. - Rengetegen voltak rajtunk kívül a vonaton.

- Ralph, ez örület! - fakadt ki James. - És a többi alkalom? Mi van a...

Elhallgatott, ahogy a felismerés jeges vízként ömlött végig rajta. Nem volt több alkalom. Amikor ezen a kettőn kívül találkozott Judith-tal - először Aquapolis folyosóján, aztán az Északi-tengeren, mikor egy élő víztölcsér formájában elragadta Worlickot -, a barátai nem voltak vele.

- De a Leleplezés éjszakáján - szólt James, és erősen törte a fejét. - Ott volt, az utcán, és azt kiabálta, hogy az apám bűnös annak a szenátornak a megölésében. Te is hallottad. Ott állt, közvetlenül Morgan mellett!

Ralph lassan, de határozottan csóválta a fejét.

- Sokan sokfélét kiabáltak. Sok ilyet hallottam a tömegeből. De nem láttam senkit. Egyikőnk sem, James. Ezért lesz mindenki kicsit ideges, mikor Judith-ról kezdesz beszélni. Mert a legtöbben... *nem igazán hiszik el, hogy létezik.*

- James! - vakkantotta Viktor valamivel távolabbról. - Mindketten! Menjetek! Most rögtön!

Ralph idegesen oldalra pillantott.

- Gyere, James - készítette a gyűrűjét. - Majd később megbeszéljük.

James túl kába volt, hogy válaszoljon. Ralph megveregette a vállát.

- Háromra - javasolta ismét. - Készen állsz?

James erőltlenül biccentett, Ralph pedig számolt.

Egyszerre húzták fel a gyűrűjüket.

Húsz perccel később James, Ralph, Rose és Scorpius kimásztak a volt-nincs szekrényből a nagyterem sötét csendjébe.

- Otthon - szólt Rose hevesen. - Volt olyan pillanat, amikor úgy éreztem, sosem látom többé ezt a helyet. Örültség?

- Azt hiszem, mindegyikünket kerülgette ez a gondolat - értett egyet Ralph.

A diákok bús némasággal vágtak át a nagytermen, majd a pincébe vezető lépcső tetején súgva elbúcsúztak Ralphtól. Lábujjhegyen, nehogy felkeltsék az állandóan járőröző Frics és Mrs. Norris figyelmét, a három griffendéles megmászta a lépcsőket, amelyek a Kövér Dáma portréjához vezettek. Scorpius elmotyogta a jelszót, aztán beléptek a kihalt klubhelyiségbe. A kandallóban narancssárgán izzott a zsarátnok, ez volt az egyetlen fényforrás.

Rose a kandallópárkányon álló nagy órára sandított, aztán hatalmasat ásított. Mikor végzett, Scorpiushoz és Jameshez fordult.

- Kösz - mondta komolyan. - Köszönöm, hogy vártatok velem. Nem kellett volna. De örülök, hogy megtettétek.

James bólintott, Scorpius pedig egyszerűen csak megvonta a vállát, mintha azt mondaná: *„mi mást tehattünk volna?”*

- Rose - szólt végül James fáradtan, és közelebb lépett az unokatestvéréhez. - Nem hiszel Judith-ban, igaz?

A lány arcán fájdalmas kifejezés suhant át.

- Én... James, nem kétlem, hogy te hiszel benne, csak...

- Semmi baj, Rose - legyintett James. - Azt hiszem, nem is igazán számít. De ettől függetlenül, segítesz nekem valamiben?

- Persze - felelte a lány megkönnyebbülten. - A ma este után, úgy érzem, nem kis szívességgel tartozom neked. Mi lenne az?

James hátrapillantott Scorpiusra, aki szégyentelenül figyelte őket.

- Segíts nekem rájönni, mi az a Morrigan-háló!

Rose a homlokát ráncolta.

- Nem kéne elmondanod az apádnak...

- El is fogom - vágott közbe James. - De akkor is. Te haláli okos vagy, mint a mamád, és van egy olyan érzésem, hogy apának minden segítség jól fog jönni.

Rose bólintott.

- Segíték. A hétvégén neki is ülünk, rendben?

James biccentett. Rose egy pillanattal később megfordult, és felsétált a lányok hálóihoz vezető lépcsőn.

- Tényleg nem kéne felhoznom - szólt Scorpius, miután ők is elindultak felfelé a saját hálótermükhöz vezető csigalépcsőn -, de ugye emlékszel, mi volt ma este?

James bizonytalanul rázta a fejét.

- Nem tudom, miről beszélsz, de nem is érdekel - felelte.

Scorpius bólintott.

- Helyes. Egyébként is csak kapkodás lett volna. Még a New Amsterdamban történtek nélkül is.

James megtorpant a lépcsőn. Szeme elkerekedett a sötétben.

- Jaj, ne - mondta lassan. - Az nem lehet. Nem késhettem le *már megint...*

Scorpius visszanézett rá.

- Azt hittem, azt mondtad, nem érdekel - kajánkodott.

James a szőke fiúra meredt, arca kifejezéstelen volt, szája kissé kinyílt. Az igazat megvallva még vicces is lett volna, ha az egész nem olyan nevetségesen frusztráló.

- Ne aggódj - szólt Scorpius, majd megfordult, és tovább indult a lépcsőn felfelé. - Mindig van egy következő év. Elvégre... ez csak kviddics.

5. TITKOK ÉS SEJTÉSEK

A következő reggelen, roxfordos karrierje során először, James kihagyta a reggelit. Egyszerűen nem tudta elviselni a gondolatot, micsoda cikizésben részesítené a többi griffendéles, kiváltképp a kviddics csapat. Éhesen és boldogtalanul indult első órájára, haladó repüléstanra Cabe Ridcully professzorral. Mennykőcsapása a vállát verdeste, teli táskája a hátán lógott. Felsőhajtott, mikor arra gondolt, hogy amit a reggeli során elkerült, azt úgyis megkapja az órán, negyedikes évfolyamtársaitól.

Nem is tévedett.

- James! - kiáltotta Graham, és átvágtatott a harmatos fűvön, hogy félúton találkozzon vele. - Hát életben vagy! Kész csoda!

- Fogd be, Graham - mordult fel James, miközben elcsörtetett a fiú mellett. Graham azonnal megpördült, és felzárkózott szoroson a sarkában.

- Mindenki azt hiszi, hogy meglógtál, de én mondtam nekik, hogy megtámadott egy szurcsók, vagy ilyesmi. Mi volt az? Gyerünk, nekem elmondhatod!

James kétkedő pillantást vetett rá.

- Igazából wendigók voltak.

Graham tölcseért formált a kezéből, úgy hirdette ki fennhangon.

- Wendigók voltak! Wendigók! Szörnyű, rémes dolgok. Ööö... - A válla mögött Jamesre sandított. - Ezek dolgok vagy személyek? Valami Wendy nevű csajjal párbajoztál? Remélem, nyertél.

- Látnod kellett volna szegény Cameron arcát! - hordta le Deirdre Finnegan is, aki ekkor csatlakozott hozzájuk. - Ő meg a kis Potter fanklubja majdnem sírva fakadt.

- Devindar pedig már a posztot is kinézte neked - tette hozzá Graham. - Fogó lettél volna, az öreged tiszteletére. Már persze, ha meg lett volna benned a kvalitás.

- Jól van már! - sziszegte James, majd a táskáját a fűre hajította, és felemelte a seprűjét. - Nem gondoljátok, hogy így is elég rosszul érzem magamat miatta?

Deirdre megrázta a fejét.

- Nem. Ez már nem vicces, James.

- Nem is viccnek szántam! - fakadt ki James. - Úgy nézek ki, mint aki mindjárt halálra röhögi magát?

Graham töprengve oldalra billentette a fejét.

- Nos, a legjobb körülmények között sem túl fejlett a humorérzéked, szóval...

James szorosán lehunyta a szemét, és próbálta lenyugtatni magát. Egy pillanattal később Deirdre-ra sandított.

- Na, és ki lett akkor a fogó?

Deirdre az égre emelte a tekintetét.

- Lance Vassar.

- Lance... - ismételte James hitetlenkedve. - De hát nem is sportol! Láttam repülni. Tuti, hogy a flancos seprűje miatt...

- *Vagy* azért, mert a szülei vadiúj eredményjelzőt építettek a kviddicspályára - biccentett Graham. - Gépesített pont nyilvántartás, világító számok és pontjelző tűzijáték bűbájok.

- Tényleg? - Jamest az akarata ellenére is lenyűgözte, amit hallott. - Az tök király.

- De Lance lett a fogó! - ismételte Deirdre pedánsan. - Szerinted hányszor repülnek majd fel azok a tűzijátékok a Griffendél győzelmének tiszteletére?

James mélyet sóhajtott.

- Talán kellemes meglepetés lesz a srác.

Graham a szemöldökét összevonva csóválta a fejét.

- Jobban teszi. De most komolyan, James. Jövőre törd el a lábad, vagy valami. Kezdünk kifogyni a kifogásokból, hogy miért nem bukkansz fel a válogatásokon.

A heccelés egész reggel folytatódott. Ralph, Rose és Scorpius, akik természetesen tudták a valódi okát, hogy James miért hagyta ki a kviddicsválogatást, ebédidőre már elkezdtek terjeszteni a fiú védelmére szolgáló híreket. Alig néhány ember hitte el a fantasztikus mesét a New Amsterdamban megesett kalandjaikról, viszont a sztori kellő elterelésnek bizonyult, mivel délutánra úgy tűnt, már majdnem az egész iskola elfeledkezett James kihagyott lehetőségéről.

Mindenki, kivéve Lance Vassart, aki befurakodott a Yorke volt-nincs szekrényéhez sorban álló James mellé.

- Nem hibáztatlak, James - szólt halkán, és megveregette James vállát. - Igazából így még jobb is. Te jó gyerek vagy. Nem akartalak zavarba hozni.

Azzal már tovább is állt, sarkában az idősebb griffendélek megszokott hordájával.

- És ezt komolyan mondta - képedt el Ralph. - Egy szem cinizmus sem volt a hangjában. Micsoda nagyképű fafej!

James megrázta a fejét, arca égett a dühtől és a megalázottságtól.

Fémes csattanás hallatszott a háta mögül. Ahogy megfordult, meglátta a yorke-os szekrény két keskeny ajtaját. Természetesen nem valódi volt-nincs szekrény volt, hiszen a mugli iskola olyannal nem rendelkezett. A zöldre festett öltözőszekrényeket külön ez alkalomból varázsolták el, hogy portálként funkcionáljanak, bármily puritán is volt a külsejük.

Ralph vállat vont.

- Azt hiszem, mi jövőnk.

A két fiú a szekrényhez sétált, és kinyitotta a két keskeny ajtót. Az öltözőszekrény belseje szűk volt, és sötét. Ralph egyértelmű zaklatottsággal pislogott be a saját rekeszébe.

- Nem lesz túl nagy hely - jegyezte meg.

- Kell segítség? - bólintott James. - Egy *reducióval* lekisebbíthetlek kicsit. - Viccnek szánta ugyan a megjegyzést, de Ralph mintha fontolóra vette volna a dolgot. Végül tétován megrázta a fejét. James kurta vállrándítással lépett be a szekrénybe. Mellette a fém válaszfal kipúposodott, ahogy Ralph begyömösölte magát a szomszéd fülkébe. Egy pillanattal később az ajtók nyikorogva bevágódtak. Vakító fény villant, és James úgy érezte, mintha zuhanna. A szekrény túl kicsi volt, hogy ugorhassanak benne, de a korlátozott hely nem hagyta, hogy kiessenek a rekeszekből, mikor az ajtók egyszer csak újra kitértek.

Pislogva kilesett. A félhomályban árnyékok mozgolódtak, távoli visszhangok csapták meg a fülét. James kimászott a szekrényből, és csatlakozott osztálytársaihoz.

- Mi ez? - kérdezte Joseph Torrance-t. - Olyan, mint valami... kazamata.

Joseph nagyot bólintott nézelődés közben.

- Leszámítva, hogy a kazamatákat nem szokták ilyen... mentazöldre festeni.

- Kérhetnék egy kis segítséget? - nyöszörögte Ralph.

Mikor James megfordult, észrevette, hogy Ralph még mindig a szekrényben ácsorog, és furcsán integet neki beszorult kezével. James megragadta őt, aztán nagyot rántott rajta. Ralph végre kiszabadult, s közben majdnem magával vitte az ajtót is. De nem vitte, így mikor a fiú végre kint volt, az ajtó hangos csattanással becsapódott.

- Kösz - motyogta Ralph, és beletúrt kócos hajába. - Hú, de meleg van! Mi ez? Valami gőzfürdő?

- Amennyit tudunk, akár az is lehet - vélekedett James forgolódva. A hosszú helyiségnek festett téglafalai voltak, repedezett betonpadlója, és a teret középen egy pad választotta ketté. A hátsó fal mentén öltözőszekrények sorakoztak egy magas, keskeny ablak alatt. A tejüveget dróthálóval erősítették meg. A terem elejében lévő nagy ajtón apró, négyzet alakú ablak volt látható. Odakint árnyak mozgolódtak, vad kiáltások visszhangja csapta meg a diákok fülét.

Fiona Fourcompass türelmetlenül dobbantott egyet a talpával.

- Miféle fogadtatás ez? Mégis mit tegyünk? Hol a tanárunk?

- Az ajtó zárva van - jegyezte meg Kevin Murdock, miután alaposan megrángatta a kilincset. Előhúzta a pálcáját, és elvigyorodott. - Az ostoba mugliknak fogalmuk sincs, hogy ez *engem* nem állíthat meg.

- Én a helyedben nem... - kezdte volna James, de már nem tudta befejezni. Murdock a zár felé bökött a pálcá hegyével, és kimondta a zárnyitó varázsigt.

Éles, lila fény villant, aztán Murdockot egy láthatatlan erő keresztülrepítette a termen.

James hátraszökkent, és habár egyenesen Ralph lábán landolt, őket legalább nem terítette le a dominó effektus, mint mindenki mást. Ebben a pillanatban hangos lárma hallatszott odakintről, majd csengő csörömpölése. A zsvaj szinte azonnal fokozódni kezdett. Valahol a távolban ajtók csapódtak, alaposan eltompítva a lármát, aztán, épp mikor Kevin Murdock és a többiek kezdtek feltápáskodni a padlóról, a zárba kulcs csusszant, majd az ajtó egy kattanással kitérte. Odakint egy magas, középkorú nő állt szigorú arccal, és szoros kontyba fogott acélszürke hajjal. Komoran végignézett a helyiségen, szeme hatalmasnak tűnt vastag, fekete keretes szemüvege mögött.

- Hogy *merészeltek* mágiát használni az iskolánkban... - súgta, mély hangja azonban így is végigvisszhangzott a szűk szobán. Mikor James végigmérte, úgy találta, hogy a nő már-már fájdalmasan sovány, a közönséges, szürke nadrágkosztüm lötyögött rajta. Vastag szemüvege túlságosan nagynak tűnt az arcához képest, úgy billegett ornyergén,

akár egy libikóka. A szódásszifon vastagságú lencsék mögül mindenkit alaposan végigmért, mintha katalogizálni akarná a diákokat. Aztán egyszer csak belépett a helyiségbe, és hagyta, hogy az ajtó dörrenve becsapódjon mögötte. Egyetlen szó nélkül a bejárathoz legközelebbi sarokhoz sétált, és felvett onnan valamit. Mikor megfordult, kezében egy alaposan megtömött, fehér szennyeszsák fityegett.

- Amíg e falak között vagytok - szólalt meg végül, de olyan hűvös nyugodtsággal, hogy a szoba hőmérséklete azonnal zuhant vagy tíz fokot -, addig *nem... fogtok... varázsolni*. Még csak a „varázslat” szót sem ejtitek ki a szátokon. Nem beszéltek boszorkányokról, varázslókról, sem semmi másról, ami a titkos kis világotokhoz köthető. Azt hittem, ezt nem kell külön kifejtennem, de olybá tűnik, tévedtem. Ha az az ajtó nem lenne mágikusan megerősítve saját mestereitek által, valószínűleg már odakint kóborolnátok az iskola folyosóin, és a következményekre fittyet sem hányva mágikus ámokfutásba kezdtetek volna. Most pedig talpra, *ha* szabad kérem.

James és Ralph helyet szorítottak azoknak, akik még csak most kászálódtak fel. Mikor mindenki felsorakozott a szekrények mentén, James összesen nyolc tanulót számolt össze. Furcsamód mind roxfordos volt.

- A nevem - mondta a nő fagyosan - Miss Corsica. Én leszek az összekötők és tanárotok az idő alatt, amíg a Yorke Akadémiában vagytok. Ha kérdésetek van, nekem tegyétek fel. Érthető voltam?

James kihasználta az alkalmat, hogy felvont szemöldökkel Ralphra sandítson, és lopva a nő felé biccentsen. Ralph felvonta egyik vállát. A tanár nyilvánvalóan nem az a Corsica volt, akire félig-meddig számítottak. A nő vett egy nagy levegőt, aztán folytatta.

- Amennyiben nincs kérdés, engedjétek meg, hogy elmagyarázzam, miért is vagytok itt. Mint arról bizonyára tudtok, bizonyos események következtében súlyos törés keletkezett a titokvédelmi leplen, ami immár hosszú évszázadok óta elrejtette a ti világotokat a miénk elől. Sokan úgy vélekednek, hogy ez a bizonyos lepel hamarosan végleg lehull, és a mágikus és varázstalan világ újra egyesül. Hogy egy kicsit tompítsuk a kitarulkozással járó esetleges sokkot, beindult egy program, ami lehetővé teszi az óvatos, lassú integrációt. Hát *ezért* vagytok itt. *Ti* kapcsolatba léptek egy csapat válogatott yorke-os diákkal, akiket felvilágosítottunk a világotokról. Aztán, mikor, és ha eljön az idő, és a titkotok végleg kitudódik, *ők* fognak segíteni a barátaiknak elfogadni az új valóságot.

Miközben Corsica tovább beszélt, James közelebb hajolt Ralphhoz, és odasúgta neki:

- Tehát *ezért* siettetni annyira a Mágiaügyi Miniszter a nemzetközi mágikus közreműködést ilyen hirtelen! Csak fedősztori kellett, hogy megcsinálhassák *ezt*.

Ralph lassan bólogatott.

- Kíváncsi volnék, hogy a papád tud-e erről.

Ez, gondolta James, nagyon jó kérdés. Elhatározta, hogy amint lehetősége lesz, meg is kérdezi. A James előtt álló Murdock felnyújtotta a kezét. Corsica elhallgatott; szemlátomást megorrolt a közbevágás miatt.

- Úgy látom, végül mégiscsak van kérdésünk - mondta nyersen, majd egyik szemöldökét felvonva Murdockra pillantott.

- Csak egy - nézett körbe Murdock az osztálytársain. - Ha ennek az egésznek az a lényege, hogy a muglikat felkészítsék a varázsvilágra, akkor miért nincs itt egyetlen másik iskola sem? Miért csak roxfordosok?

- Attól tartok, fogalmam sincs - felelte Corsica velősen. - A program szigorúan önkéntes. Talán a varázsvilágban nem mindenki olyan kész velünk keveredni, mint

amennyire ti vagytok, kedves gyerekek.

James elfintorodott. Nem kimondottan Corsica egyértelműen cinikus megjegyzése miatt, hanem inkább azért, mert lehetett a szavaiban igazság. Nehéz elképzelni, hogy a durmstrangos diákok el akarnának vegyülni a muglikkal, még ha a Durmstrang részt is vett a programban – ami egyébként már alapjában véve elég különös, figyelembe véve a mugli származású boszorkányok és varázslók iránt táplált ellenérzéseiket. A Beauxbatons diákjai jóval toleránsabbak a muglikkal, azonban valószínűleg már az ötlet is halálra untatja őket, hogy részt vegyenek egy ostoba, varázstalan tanórán valami Isten háta mögötti angol falucskában. Azonban hogyhogy nincsen egy Alma Aleron-os tanuló sem? Abból ítélve, milyen népszerűek az amerikai iskolában a Haladó Elem eszméi, az ember azt hinné, özönlenének ide körülnézni. Gondolatban feljegyezte magának, hogy ha legközelebb látja Zane-t, megkérdezze a dolgról. Aztán viszont eszébe jutott, hogy pillanatnyilag Zane nemigen szimpatizál vele. Boldogtalan sóhajt hallatott, mialatt Corsica folytatta.

– Néhány diák itt a Yorke-ban, főleg azok, akikkel egy órára fogtok járni, tudják, hogy kik és mik vagytok, és sokatokkal akár már találkozhattak is a saját óráitokon. Rajtuk kívül még tud rólatok pár ember, még egy-két tanár is, habár nem az összes. Így tehát sehova sem mentek nélkülem. Senkivel nem beszéltek, hacsak nem vagyok ott. És *sosem* jöttök ide a tanórákon kívül. Érthető voltam?

A diákok helyeslően morogtak valamit.

– Pompás – biccentett kurtán Corsica. – Többetek öltözetéből arra következtetek, hogy nem vagytok tisztában a „fizikai kondicionálás” tárgy mibenlétével. Aggodalomra azonban semmi ok, hamarosan megtudjátok. Egyelőre legyen elég annyi, hogy át kell öltöznötök ezekbe.

Azzal előre lendítette a szennyeszsákot, és hagyta, hogy a padlóra puffanjon. A száját szorosan tartó zsinór meglazult, és Jamesék meglátták, hogy egy rakás kopott, szürke póló és rövidnadrág van benne.

– Mik ezek? – vontá össze a szemöldökét Fiona Fourcompass. – Ugye ezt nem mondja komolyan...

Murdock kihúzta a zsákból az egyik pólót, és a magasba tartotta. A mellrészén két betűk hirdették: SZENT BRÚTUSZ SZIGORÍTOTT JAVÍTÓINTÉZET.

– Miféle hely ez? Elvileg innen jöttünk?

– Csitt-csitt – szegte fel az állát Corsica. – Hisz nem tűnhettek csak úgy fel a Yorke Akadémiában háttértörténet nélkül. A legtöbb diák tudomása szerint ti egy rehabilitációs programban vesztek részt, melynek keretében... ööö... *problémás* fiatalokat szoktatnak vissza a törvénytisztelő társadalomba. A lányoké a bal oldali öltözőhelyiség, a fiúké a jobb. Gyorsan, gyorsan. Az új osztálytársaitok már várnak rátok.

Nem volt mit tenni, a diákoknak át kellett öltözniük a szörnyű edzőruhákba. James búsán csatlakozott társaihoz, akik már javában a szennyeszsák tartalmát turkálták, hogy egy megfelelő méretű pólót és rövidnadrágot találjanak. Az öltözékek rendkívül gyűröttek és dohosak voltak, mintha az elmúlt évtizedeket egy nyirkos pince szekrényében töltötték volna.

– Ez nevetséges – sziszegte Ralph fogcsikorgatva, mire James odapillantott.

– És ha a gatyád passzos egy kicsit? – vont vállat a nagyobb fiú nevetségesen rövid kék nadrágja felé legyintve. – Annyira nem rossz. A te pólód legalább nem lóg le a térdedig. Rólam azt sem lehet megmondani, hogy egyáltalán *viselek-e* rövidnadrágot.

- Sorakozó, ha kérhetem - szólt hangosan Corsica, ahogy a diákok kezdtek gyülekezni.
- A tanáraitok tájékoztattak engem, hogy az iskolátokban semmiféle testnevelésben nem részesültök. Így hát engedélyt kaptam, hogy különösképp megizzassalak titeket. Kifogásoknak nincs helye. Ha nem tudtok lépést tartani a Yorke hétszeres bajnok futballcsapatával, akkor talán nem kellett volna feliratkoznotok erre az órára. Amennyiben jól teljesítetek, talán elnyeritek az új osztálytársaitok tiszteletét, és idővel az egész varázstalan világ jóindulatát. Érthető voltam?

Ez alkalommal még az előbbinél is kevesebb lelkesedés szorult a válaszba. Corsica felemelt mutatóujjal szakította félbe az érthetetlen morgolódást.

- Az illendő válasz egy vidám „igen, Miss Corsica.” Tehát: *érthető voltam?*

A zagyva kórus megismételte a nő szavait. Corsica elégedettnek tűnt, sőt, Jamesnek olyan érzése támadt, mintha egyenesen élvezte volna az új hivatásával okozott kényelmetlenséget.

- Pompás - biccentett. - Elvezetlek benneteket a tornaterembe. Először azonban, amint kiérünk a folyosóra, takaros sort formáltok. Tartanak az órák, úgyhogy egy szót se! Ha valamelyikőtök abba a tévképzetbe ringatta magát, hogy behozhatja az iskola területére a varázspálcáját, attól tartok, súlyos tévedésben van. Mikor elhaladtok mellettem, a pálcáját mindenki dobja bele ebbe. - Belerúgott egy a lábánál álló műanyagvödörbe.

A teremben mindenfelé morgás hallatszott. James, aki a pálcáját öltözködés közben a zoknijába tűzte, most a homlokát ráncolva pislogott Ralphra. Végül mindketten előhúzták pálcáikat, és miközben egyenként kivonultak az ajtón, leadták azt. A vödör újra és újra nagyot zörrent, ahogy behullottak a varázspálcák.

James hagyta el utoljára az öltözőt. Mikor elhaladt Corsica mellett, a nő halkán kimondta a nevét. James meglepetten nézett hátra a komoly arcú tanárra. A nő megajándékozta egy apró, merev mosollyal.

- Na és, hogy van Albus? - kérdezte halkán. - És a kis Lily? Nem került ő is végül a Mardekárba, ugye? Az egy kissé túl... váratlan fordulat lenne.

James szemöldökét összevonva meredt a nőre.

- Maga honnan...?

A tanár bágyadtan vállat vont, majd megigazította kissé túlméretes szemüvegét.

- Az élet néha vicces dolgokat produkál, James. Ifjúkoromat figyelembe véve nem kerülhettem az Azkabanba - szerencsére -, így egy évre Ausztráliába küldtek, a Minisztérium egy ottani telephelyére, arra kárhóztatva, hogy büntetésül mérgező vízbogarakat katalogizáljak. Ami, csak úgy mellékesen, teljesen értelmetlen. Úgy tűnik, Ausztráliában *minden* mérgező. Aztán, hála az égnek, jött ez az állás, és egy bizonyos névtelen jótévő meggyőzte a Wizengamotot, hogy ez talán elég... emberiséget nevel belém.

Az őszes hajú nő beszéd közben levette szemüvegét. Mikor így tett, arca egy szempillantás alatt megváltozott - a szó szoros értelmében, megjelenésének minden részlete elúszott, majd egész máshogy állt újra össze, mintha a szemüveg valamiféle kivetített álca előidézője volna. Hirtelen Tabitha Corsica állt előtte, hosszú, fekete haja ében lepelként terült el hátán, csinos, fekete szeme csillogva méregette őt.

- Te vagy... - motyogta James hitetlenkedve.

- Én vagyok - döntötte oldalra a fejét a nő szemérmesen. - A minisztériumban úgy gondolták, hogy fiatalságom és... ööö, bájos külsőm nem segítené elő elfogadásomat itt, a Yorke-ban, így hát... - szinte undorral pislogott a kezében lévő vastagkeretes szemüvegre.

- Ezt kaptam. - Arca ismét kisimult, ahogy Jamesre mosolygott. - Jó újra látni téged, James. Utolsó találkozásunk elég... kellemetlen körülmények között zajlott. Csak szeretném, hogy tudd, nem hibáztatlak semmiért. Valószínűleg nem tehetsz róla, hogy egy kibírhatatlan minden lében kanál lett belőled, aki ellene van mindenki más reményeinek és álmainak. Biztos vagyok benne, hogy... a véredben van.

- Tabitha - rázta a fejét James. - Én nem... én nem így...

- Csitt-csitt - vágott közbe a nő, és legyintett a szemüvegével. - Ez már mind a múlt része. És én annak a híve vagyok, hogy ami múlt, elmúlt. Egy egész iskolaév áll előttünk, James. - Egy pillanatra tűnődve elhallgatott, aztán visszabiggyesztette orrára a szemüveget. Külseje visszaváltzott idősebb, őszes megjelenésére. Közelebb hajolt, mintha egy sötét titok megosztására készülné. - Ígérem, hogy igazi *kihívásnak* fogod tartani, James. - Mosolya kiszélesedett, amitől ajkai elkeskenyedtek, most szürke szemei sarkában pedig apró szarkalábak jelentek meg. - Mindketten nagyon jól tudjuk, mennyire szereted a *kihívásokat*.

James nem látta értelmét, hogy titokban tartsa Corsica személyazonosságát. Még aznap délután elmondta Ralphnak, Rose-nak és Scorpiusnak, mikor összegyűltek a könyvtár egyik sarokasztalánál.

- Tényleg ismerősnek tűnt - bólogatott Ralph elgondolkodva. - Ez nem igazán álca, inkább csak egy öregebb verziója. Talán a szemüvegben van egy búbáj, ami úgy húsz évvel megöregíti.

- Attól még nem lett jobban kedvelhető - morogta James. - Kész rémálom lesz. Napokig sajogni fog mindenem attól a rengeteg futkározástól, amire utasított.

Ralph egyetértően mordult fel.

- Na és a kötélmászás? Mérget mernék rá venni, hogy ez fizikailag nem is lehetséges.

Rose csücsörített.

- Azt hallottam, a mugli diákoknak egész jól ment.

- Néhányuknak - ismerte el James. - De ők olyanok, mintha atléták volnának. Bajnok focisták, legtöbbször kétszer akkora, mint mi.

Ralph arca felderült.

- De legalább Comstocknak nem ment. Az a nyalis kis szemét úgy lógott a kötélen végén, mint kukac a horgon.

Rose elégedetlenkedve ráncolta a homlokát.

- Azt hittem, az egész program lényege az, hogy hidat képezzen a muglik és varázslók világa között.

- Corsica azt mondta - bólított James morcosan.

- Mit mondott Corsica? - érdeklődött egy hang, majd szinte rögtön egy nagy rakás könyv puffant az asztalra. James hátradőlt a székén, miközben Albus lecsücscent mellé. - Csak nem Tabbyról volt szó?

James felmordult.

- A hányinger kerülget, mikor így hívod.

- Tegnap felbukkant a Yorke-ban – fogott bele a magyarázatba Ralph. – Kiderült, hogy a minisztérium küldte oda, hogy felügyeljen egyfajta „legyünk cimbik” programot a muglikkal arra az esetre, ha a titokvédelmi egyezmény teljesen szétesne.

Albus ezen eltöprengett.

- Végül is, van értelme.

- Hát nekem meg bűzlik – ült fel a székén James. – A minisztériumnak azon kéne ügyködni, hogy rendbe hozza az egyezményt, nem pedig felkészülni rá, hogy végleg sutba dobják.

Ralph vállat vont.

- Talán csak próbálnak felkészülni. Mármint minden eshetőségre.

- Ez inkább egy tervnek tűnik, nem felkészülésnek – vélekedett Rose. – De akárhogy is, ez nekünk túl nagy falat. Így is van elég bajunk, például rögtön ez a Gyűjtő fazon, aki kisajátította New Amsterdamban, és valamiféle puccsot, vagy mit tervez. – Elkapta James pillantását, mikor az a lányra nézett. – Ami után még mindig kutatok, James, de egyelőre nem sok eredménnyel. Viszont mérget mernék venni rá, hogy már hallottam valahol.

Albus értetlenkedve vonta össze a szemöldökét.

- Miről hallottál? És ki a fészkes fene az a Gyűjtő?

- Vigyázz a szádra! – fedtte meg Lily szelíden a bátyját, miközben helyet foglalt vele szemben. A hátizsákja nagyot koppanva csúszott válláról a szék lábához. – Ha anya itt lenne, kiporolná a nadrágodat egy rontással.

James türelmetlenül sóhajtott egyet.

- A Gyűjtő egy ámokfutó varázsló, aki New Amsterdamban bujkál, és rabszolgaként tart fogva egy csomó embert, akik a városban maradtak az evakuációt követően. Valami mega-mágikus támadásra készül, vagy ilyesmi. A Morrigan-hálóval.

- Mégis milyen csúnya szót mondtam? – sandított Albus Lilyre. – A fészkes fenét? Mi vagy te? Anya helyettese?

- Az is lehet – felelte Lily kimérten, felvonta egyik szemöldökét, aztán felütötte Albus egyik könyvét. – Ez nem is tankönyv, hanem a *Sárkányszív ikrek* kalandregények egyik kötete. Honnan szerezted? Ilyen könyvek nincsenek a könyvtárban.

- Persephone Remora rémséges vámpírkönyveiből sincs egy darab sem, ez mégsem akadályoz meg téged, hogy úgy fald mindet az utolsó betűig, mintha francos ambrózia volna.

- Kész – jelentette ki Lily határozottan. – Most már tuti beárullak anyának.

Albus egy legyintéssel elintézte a dolgot, inkább a többiekhez fordult.

- Várjatok csak! Azt akarjátok mondani, hogy az az idióta sztori arról, hogy James eltévedt New Amsterdamban, és megtámadták a zombik, nem csak egy kifogás volt, hogy elmismásolja a kviddicsválogatást?

Rose a „zombi” szót hallván elfintorodott, James pedig csüggedten tárta szét a karját, ám Scorpius volt az első, aki megszólalt.

- Minden igaz volt, még ha kifogásnak sem volt utolsó.

Lily tekintete Scorpiusról Jamesre vándorolt.

- Szóval tényleg elutaztatok New Amsterdamba Zane Walkerrel, találkoztatok egy gonosz varázslóval, és üldöztek benneteket zombik?

Rose türelme végleg elfogyott.

- *Nem zombik* voltak! – szögezte le. – *Wendigók*. Hátborzongató, ősi mágia, ami az őslakos amerikaiak koráig vezethető vissza...

- És engem miért nem vittetek? - elégedetlenkedett Lily szikrázó szemekkel.

- Lil, ne légy buta! Fel sem iratkoztál egy órára sem az Alma Aleronba. Különben is, nagyon veszélyes volt. Apa a szavamat vette, hogy vigyázok rád. Eszembe sem jutna magammal rángatni téged Zane egyik agyament kalandjára.

- Bezzeg *engem* eszedbe jutott magaddal rángatni - morogta Ralph.

- Ha te nem lennél ott, Ralph - vigyorgott Albus -, ki kapná el Jamest, ha leesik valahonnan?

James a plafonra emelte a tekintetét.

- Mellesleg lehetne róla szó, hogy ezt ne az egész iskola füle hallatára tárgyaljuk ki?

- Én mióta számítok az egész iskolának? - szipogta Lily.

- És mégis mit tárgyalnánk ki? - sóhajtott Scorpius unottan. - Nincs más, csak egy örült varázsló, aki nagyzási hóbortjában úgy tesz, mintha valami mágikus szuperfegyvert eszkábálna, egy minden hájjal megkent amerikai pixi-boszi, túlfejlett önfenntartási ösztönrel, meg egy bolond ex-mardekáros, aki mugli középiskolások dadájaként tölti az idejét.

- Nekem ez épp elégnek tűnik - motyogta James. - És elfeledkeztél Dumbledore gonosz ikertestvéréről, a Durmstrangban.

- Nem felejtkeztem el róla - temetkezett bele ismét a könyveibe Scorpius. - Direkt hagytam ki. Még boszorkányok és varázslók között is van olyan téma, ami túl nagy baromság még ahhoz is, hogy megérné elgondolkodni rajta.

James durcásan az asztalra könyökölt, és megtámasztotta állát a karjain. Ott volt még Petra álmomeséjének rejtélye, amin Petra kézírására keresztben a *Morrigan-háló* szavakat körmölték, nem is említve a titokzatos hangot - talán Petráét -, amit az első éjszakáján hallott, a folyosón. James nem tudta kiverni a fejéből, hogy ezek mind összefüggenek valahogy. De hogyan? Bármilyen ellenszenves volt mostanában Scorpius, egyvalamiben valószínűleg igaza volt: bizonyos dolgokat nem érdemes felhozni. Legalábbis egyelőre.

Lily visszaadta Albusnak a könyvét, aztán az asztal fölött Jameshez hajolt.

- Apa tényleg megkért, hogy vigyázz rám?

James bús szemekkel pislogott fel a lányra.

- Igen. Bármi áron.

- Kösz, nagy testvér - mosolyodott el Lily. - De azért ne végezz túl jó munkát, oké? Szeretném magam jól érezni.

James biccentett.

- Ne aggód, így is van dolgom, épp elég.

Lily mosolya kiszélesedett.

- Helyes - vágta rá virgoncan. - Úgyis tudok vigyázni magamra.

A hétvége meglepő sebességgel érkezett el, és legalább ilyen gyorsan közeledett a vége felé. James ideje túlnyomó részét a griffendéles klubhelyiségben töltötte, igyekezett szintre hozni magát a feladott házi feladatokkal, és nem tudomást venni a környezetéről, mely szinte hemzsegett a figyelmét elterelő érdekességektől. Állhatatosságát látva Rose próbált

segíteni, de szinte mindig ott volt vele Scorpius is, akinek önelégült képe egyike volt a már említett figyelemelterelő körülményeknek.

- Mi van kettőtök között? - sziszegte James egy ritkaság számba menő Scorpius-mentes alkalommal. - Most jártok, vagy mi?

- Nem! - vágta rá a lány, de kerülte unokatestvére tekintetét. - Különben sincs hozzá semmi közöd.

James rendíthetetlen nyugalommal meredt rá.

- Ja, persze. Szóval?

- Talán - ismerte be kurtán Rose. - Mit gondolsz, James? Te kedveled Scorpius, nem?

- Úgy tűnik, nem annyira, mint te - húzta el a száját James. - Ha engem kérdezel, az utóbbi időben inkább mardekárosként viselkedik, mint griffendélesként. Szerintem hanyagolnod kéne a srácot.

- Szerintem meg senki sem kérdezett téged - motyogta a másik. - Te nem ismered őt. Tavaly itt sem voltál.

- Azt tudom, hogy titkol valamit.

Rose hirtelen felkapta a fejét, és összeszűkülte szemekkel a fiúra bámult.

- Hogy érted?

- Titkol valamit. Tudod, mik azok a titkok, nem? Sötét kis ügyek, amiket nem mondunk el másoknak. Készül valamire.

Rose továbbra is sokatmondóan meredt rá, aztán mintha egy gondolat villant volna be neki, elutasítóan megrázta a fejét.

- Áá! - morogta az orra alatt.

- "Áá" mi? - erősködött James.

- Áá, semmi. Írd tovább a búbájtan esszét! Mindjárt ebédidő.

James érezte, hogy Rose tud valamit, de annak is tudatában volt, hogy hiába próbálná kiszedni belőle, úgysem mondana semmit. Végül vonakodva bár, de visszatért a leckéhez, ám eltökéltsége, hogy kiderítse, miben töri a fejét Scorpius, erősebb volt, mint valaha.

Az alkalom vasárnap este köszöntött rá.

Meglehetősen boldogtalan nap volt. A Griffendél a Hugarbug ellen játszotta az első kviddicsmeccset, egy ritka, vasárnap délutáni játszma keretében, mely egyben a szezonnyitó mérkőzés is volt. Lanyha, szemetelő eső áztatta a pályát, ami fölött nedves köd kavargott. Ez magában még nem lett volna probléma, ha a Hugarbug nem szerzi meg a vezetést már jó korán, hogy aztán meg is tartsa azt a háromórás meccs alatt. James Rose és Heth Thomas között kuporgott esőkabátjában, és felváltva próbált kivenni valamit a ködben, és törölgette szemüvegét, ami nagyon gyorsan behomályosodott a finom ködpermetben.

A látvány, amint Lance Vassar fogóként játszik, rendkívül bosszantó volt, főleg mivel a fiúban szemlátomást nem volt meg sem a tehetség, sem a szenvedély, amit a pozíció megkövetelt volna. A mérkőzés nagy részében az új eredményjelző tábla közelében repdesett, néha-néha körbepillantott a pályán, és elbújt a hatalmas tábla mögé mindig, mikor egy gurkó feléje röppent.

A griffendéles csapat többi tagját látszólag már az is épp eléggé lefoglalta, hogy fennmaradjon az új seprűjén. Az eredményjelző mellett Lance szülei egy-egy vadonatúj Pulzárt adományozott a csapattagoknak. A mendemondák szerint a seprű annyira fejlettnek számított, hogy egyenesen a Rejtélyügyi Főosztályon fejlesztették ki őket, teljes titokban. Jamesnek rögtön feltűnt, hogy ugyanolyan típusúak, mint amelyet a Héják is

használtak a New Amsterdam-i kalandjuk során. Ami viszont megdöbbenően gyorsnak és manőverezhetőnek hatott az elhagyott épületek kanyonjaiban, a nyílt kviddicspályán szinte alig lehetett kezelni. Mei Isis, az egyik griffendéles hajtó egyszer felemelte a karját, hogy egy dugóhúzóban repülő gurkó felé sújtson vele, ám ehelyett elszáguldott mellette, és majdnem összeütközött Devindar Dasszal, a gyűrűk közelében. A fiú emelt hangon kiabálni kezdett vele az egyre jobban rákezdő esőben, a lány pedig dühösen visszakiabált, miközben feketén verdeső copfjából esővíz csurgott a vállára.

Lance mindezt helytelenítő arckifejezéssel nézte végig a távolból. Mögötte a kijelzőtábla arany tűzijátékot ontott magából egy újabb hugrabugos gólt jelezvén.

- Nem is vizes a haja! - mutatott előre hirtelen Rose. - Vízutasítónak varázsolta maga körül a levegőt, nehogy elázzon a frizurája! Mekkora piperkóc!

- Talán azért csinálta, hogy jobban lásson - vélekedett Heth, habár nem sok meggyőződéssel.

- Ezt még akár be is venném - motyogta James -, ha a legkisebb erőfeszítést is tenné, hogy *lásson* valamit. De csak a meccs végét várja, hogy visszamehessen a klubhelyiségbe, és önelégülten méregetsen engem.

- Az egész a te hibád, James! - vágott közbe a hátuk mögött ülő Deirdre Finnegan, és erősen belebokszolt a fiú vállába. - Nem kellett volna kihagynod a válogatást!

James ingerülten pillantott rá hátra.

- Mikor felejtkeztek végre meg erről?

A lány jelentőségeltjes pillantást vetett rá, aztán ő és a mellette helyet foglaló Graham Warton egyszerre válaszoltak.

- Soha!

A meccs végül megalázó módon azzal ért véget, hogy a hugrabugos fogó, Julia Lemon tett egy nagy kört a Hollóhát lelátója körül, s amikor újra előbukkant, kinyújtott kezében már ott csillogott az aranycikesz.

A pálya túloldalán Lance vállat vont, majd játékosan tapsolt párat.

- Jó meccs volt! - kiabálta túl az esőt. - Szép játék, mindenki! Hurrá!

James felugrott a helyéről. Egy pillanatra elfeledkezett róla, hogy nem a seprűjén ül, és nem tudja lelökni Lance-et az övéről.

Estére a kitartó szemetelésből igazi égszakadás vált. A zuhogó eső homályos fátylat húzott az ablakokra, melyek mögött néha villámfény villant és mennydörgés morajlott. James nem várta a másnap reggelt. Hagrid legendás lények gondozása órájára csónakázás volt betervezve a tó közepére, hogy megnézzék az óriáspolipot. Hagridot ismerve, valószínűleg még csak fel sem fog neki tűnni, hogy még mindig esik, arról pedig, hogy az osztály inkább a pajta melegében bújjon meg, még csak hallani sem akar majd. Ami még ennél is bosszantóbb, hogy valószínűleg ott lesz Morton Comstock és a többi mugli is, akik majd panaszkodni fognak az eső, meg a tó miatt, és hogy az óriáspolip milyen unalmas a hülye számítógépes játékaikban szereplő szörnyekhez képest.

James továbbra sem tudta megérteni, miért van annyi mugli, akik mindenféle kihívásoknak teszik ki magukat a számítógépek képernyőjén ahelyett, hogy a való életben élnék meg azokat. Persze, ahogy Ralph már többször is felhívta rá a figyelmét, ha egy videojátékban felfalja az embert egy sárkány, csak meg kell nyomnia egy gombot, és újra próbálkozhat. Veszélytelen volt. James nem mondta volna Ralph szemébe, de titkon úgy gondolta, hogy épp a veszély miatt érdemes megélni a kalandokat.

Éppen álomba merült volna, mikor egy dobhártyaszaggató mennydörgés rázta meg

keretében az ágya melletti ablak üvegét. Villámfény árasztotta el a hálólhelyiséget, egy pillanatra mindent fényárba borítva. James felsóhajtott, aztán az oldalára fordult, és a vihart átkozta, amiért így felriasztotta. A szoba sötétjébe meredt, és elcsodálkozott, hogy rajta kívül senki nem ébredt fel. Láta, hogy Graham a helyén fekszik, karja lelógott az ágy széléről. A toronyszoba másik felében Heth Thomas úgy festett, mint akit tanulás közben nyomott el a buzgóság. Az arcán heverő tankönyv alól halk hortyogás hallatszott. Mellette, az éjjeliszekrényen egy gyertya már csaknem csonkig égett. A gyertyafény egészen Scorpius ágyának végéig ért. James felemelte a fejét, és kíváncsian összevonta a szemöldökét. Scorpius ágya vetetlen volt, a párnák és pokrócok hegyei és völgyei jól látszottak a tompa világításnál is. Az ágy üres volt.

James szinte kiugrott a takaró alól, szíve vadul dörömbölt a mellkasában. Lábujjhegyen Scorpius baldachinos ágyához osont, és fél térdre ereszkedve belesett alá. Semmit nem látott egy fél pár zoknitól és néhány kósza porcicától eltekintve.

- Nincsen itt a cipője - súgta James magának. - Az az álnok kis kígyó! Hol lehet?

James lassan kiegyenesedett, és közben a fejét törte. Tudta, hogy követnie kell Scorpiust, de hogyan? Nem volt rá más mód, neki magának is ki kellett szöknie, és reménykedni, hogy a nyomára akad. Talán összefuthat Cedrickel, aki tud neki segíteni. Viszont az is lehet, hogy Hóborc bukkan fel, és ricsajozni kezd. James nem kockáztathatta a lebukást, legalábbis nem azelőtt, hogy rátalálna Scorpiusra.

Mikor végre döntésre jutott, biccentett, aztán visszatért az ágyához. Amilyen csendesen és gyorsan csak tudta, magára húzta a farmerjét, meg egy sötét pólót, aztán kinyitotta a ládáját, és előkotorta belőle a láthatatlanná tévő köpönyeget. Könnyedén magára lebbentette, majd ellenőrizte, elég hosszú-e, hogy eltakarja a lábát.

Újabb égzengés rázta meg a falakat, James pedig megdermedt. A szoba túlsó végében valami súlyosan puffant. James nagyot ugrott ijedtében, szíve a torkában dobogott. Tágra nyílt szemekkel megpördült, és tekintete végül Hethen akadt meg, aki álmában az oldalára fordult, és most valamit motyogott. A könyv csúszott le az arcáról, az esett a padlóra.

- Csak egy átváltoztatástan könyv - igyekezett magát megnyugtatni. Mitől lett hirtelen ilyen ijedős? Emlékeztette magát, hogy nem valami veszélyes kalandra indul, egyszerűen csak Scorpius keresésére indul, hogy kiderítse, miben sántikál a fiú az éjszaka kellős közepén. Igazából ez nem is az első eset volt, sőt... A fiú már elsőéves kora óta el-eltűnt éjszakánként. Miért? Hová ment ilyenkor? Találkozott valakivel? Terveznek valamit?

Hirtelen végigfutott James hátán a hideg. Lehet, hogy Scorpius mégsem olyan megbízható, mint amilyennek tartották? Elvégre egy ideig a mostanra elhunyt nagyapjával, Lucius Malfoyjal dolgozott egy olyan terv végrehajtásán, amely a húga, Lily halálához vezethetett volna. Scorpius persze azt állította, hogy erről nem volt tudomása. De vajon az igazat mondta? Vagy talán még most is hazudik arról, kihez hűséges?

James eltökélten összeszorította a száját, és a lépcső felé fordult. Úgy döntött, ma végre kideríti az igazságot.

A klubhelyiség sötét volt, s látszólag teljesen üres. Az egyetlen fényforrást a kandallóban táncoló lángok szolgáltatták. James a kanapét és a foteleket kerülgetve a portrélyuk felé tartott. Épp mielőtt elérte volna azonban, lába belerúgott valami keménybe, és egyensúlyát elvesztve hasra vágódott.

- Aúú! - jajdult fel valaki.

- Ki az? - súgta James harsányan. Próbált feltápászkodni a köpönyeg alatt, de a lába

még mindig be volt akadva abba, amiben elbotlott. Váratlanul egy kéz markolta meg a köpenyt, és lerántotta azt róla.

- James! - csattant fel egy lány ingerült hangja.

James belepislogott a sötétségbe.

- Lil? Mit keresel te ébren?

- Semmi közöd hozzá! - vágta rá a húga önérzetesen. - Ezt én is kérdezhetném! Ráadásul apa köpönyegével! Totál ki fog nyírni, ha rájön, hogy megint elcsórtad.

- Hányszor kell még elmondanom? - emelte a plafonra a tekintetét a fiú. - Ezúttal nem loptam el. Egyébként honnan tudtad, hogy én vagyok?

Lily bőszt sóhajt hallatott.

- Hallottam, ahogy a hatalmas lábaiddal lecsörtetted a lépcsőn, de nem láttam senkit. Ergo vagy egy béna kísértet volt, vagy te, apa köpenye alatt.

A közeli kanapé mögül kuncogás hallatszott.

- Ki az? - pattant fel végre James. - Mi folyik itt?

- Ó, az Chase - vigyorgott Lily. - Gyere elő, csak James az.

Egy göndör, barna hajú lány dugta ki a fejét a szófa mögül. James az elsőéves Chance Jacksonra, Lily egyik új barátnőjére ismert benne.

- Nézd - szólt határozottan, és kitépte Lily kezéből a láthatatlanná tévő köpenyt -, nem tudom, miben sántikáltok ti ketten, de...

- Mármint *hárman* - javította ki egy újabb hang, mikor egy második fej bukkant elő a kanapé mögül. Stanton Ollivander volt, hálósipkával a fején, ami utolsó szálig eltakarta a haját.

James a fiúra meredt.

- Oké - bólintott. - Nem tudom, miben sántikáltok ti hárman, de késő van, és mindnyájatoknak az ágyban lenne a helye.

- Nicsak, ki beszél! - rikkantotta egy fojtott hang. - Te sem alszol, vagy igen?

James végignézett a három arcon.

- Ezt melyikőtök mondta?

- Én - felelte makacsul az előző hang.

- Gyere már elő, Marcus - sóhajtott Lily. - Csak James az. Ő nem tehet velünk semmit.

Egy harmadik fej tűnt elő, ez a Jamestől balra eső fotel alól. Marcus Cobb fekete, szénaboglya hajjal pislogott fel rá éber, zöld szemekkel.

James türelmetlenül felsóhajtott.

- Hányan vagytok még?

- Nos - kezdte Lily, és az ujján számolta a társait. - Négyünkön kívül ott van még Shivani, aki még mindig odafent van, hogy feltegyen egy kis sminket, mert ő már csak az a fajta, aki azt reméli, összefutunk valami jóképű vámpírral, és akkor jól akar kinézni. Meg úgy volt, hogy Penelope Bones is jön, de ő az utolsó pillanatban berezelt, és úgy tett, mintha aludna, bármilyen erősen ráztam. Igazából ennyi... kis esti séta az üvegházakhoz, meg vissza, esetleg útba ejtve a konyhát, egy kis harapnivalóért. És te mit tervezel így, egy szál magadban, nagy testvér?

James felszegte az állát.

- Talán azt, hogy *rajtad* tartsam a szememet, kishúgom, és vigyázzak, nehogy valami ostobaságot kövess el.

Lily biccentett.

- Persze. Én meg Anglia királynője vagyok.

A kanapén Chance Jackson mindkét tenyerét a szája elé kapva kuncogott.

- Nem tudsz csinálni velünk semmit - jelentette ki Marcus, továbbra is a fotel alól meredve fel Jamesre. - Nem vagy se prefektus, se évfolyamelső, se semmi. Különben meg te is állandóan kilopózol takarodó után. Nem csak neked jár a szórakozás.

- Nem szórakozásból megyek ki! - sziszegte James. - Én... komoly ügyben járok. Többet nem mondhatok.

- Óóó! - huhogott Stanton mohón. - Új kaland? Cameron azt mondta...

- Cameron sok mindent mond - vágott közbe James, és mindkét kezét felemelte. - A válasz: nem. Nem jöhettek velem, és arra kérlek benneteket, hogy menjetek fel a hálótermeitekbe. Nem biztonságos éjjel a folyosón. Esetleg összefuthattok...

Lily félrehajtotta a fejét.

- Kivel futhatunk össze? Vagy mivel?

- Mindegy - legyintett James könnyedén. - Csak bízzatok bennem, rendben? Ma éjjel ne menjetek ki. Nem kockáztathatom, hogy elkapjon Hóborc vagy Frics, és mindent elrontson. Holnap tőlem kilopózhattok. Nem izgat, hogy akkor elkapnak-e titeket.

Lily hosszú másodpercekig töprengve meredt a bátyjára. Mögötte Shivani Yadev tűnt fel a lányok hálótermeihez vezető lépcső lábánál, sötét szemei körül még sötétebb szemfestékekkel. Mikor észrevette Jamest, megtorpant, és arcán árnyék futott át.

- Elhívtad a *bátyádat* is? - kérdezte egyértelmű megvetéssel.

- Nem - mosolyodott el Lily. - Ő a saját útját járja. Induljunk.

Az öt fiatal diák megindult a portrélyuk irányába.

- Ne! - szólt rekedten James, és eléjük szökkent. - Én... megmondalak titeket!

- Azt nem tennéd. - Lily félredöntött fejjel állt meg James előtt.

- De igen. Nézd, nem érdekel, mit csináltok. Csak ne ma este csináljátok, oké? Ugyan már, Lil!

A lány összeszűkülő szemekkel, ingerülten méregette. Végül nagyot sóhajtott.

- Jól van. Egy feltétellel.

- Mi az?

- Enyém a köpeny.

James nagy szemeket meresztett.

- *Micsoda?! De apa...*

- És eláruslod, hogy most miben sántikálsz.

- Igen! - értett egyet Stanton lelkesen.

- De... de hát... - hebegte James. - Várjunk csak, ez *két* feltétel!

Lily keresztbe fonta maga előtt a karjait.

- Ez van. Különben is, egy magadfajta szép, nagy negyedévesnek nincs szüksége láthatatlanná tévő köpenyre, hogy kiszökjön éjszaka.

James csüggedten szusszantott egyet.

- Jól van! - dühösen a hógához vágta a köpönyegét. - De ha szükségem lesz rá, visszakapom, értetted? Ez most komoly! Kérdezd apát!

- Alig várom, hogy *mindenről* beszámolj - bólintott Lily, és apró, diadalittas mosollyal vette át a köpenyt. - Jól van, mindenki, azt hiszem, ma este vár az ágy bennünket!

- Tessék? - fakadt ki Shivani panaszosan, majd a tökéletesen felvitt sminkjére mutatott.
- Ez itt húsz percembe telt!

- Csini ruciba bújtál, de nincs hova menni - bólogatott búsan Marcus. - Az a sok, magányos vámpír odakint pedig mind epedve vár reád.

- Majd holnap teszünk egy újabb kísérletet - vigasztalta Lily Shivanit, majd a lányok hálótermeihez vezető lépcső felé kezdte terelni őt és Chance-t. - Ráadásul holnap már lesz *ilyenünk* is! - mutatta fel a láthatatlanná tévő köpönyeget. - Még Mr. Frics sem kaphat el bennünket, ha mind bebújunk ez alá. Megéri a várakozást.

James mérgesen figyelte, ahogy Lily felballag a lépcsőn. Igaza volt: igazából nincs szüksége a köpenyre. Am ettől még sértette a büszkeségét, hogy a húga ilyen könnyen megszerezte tőle. Nyilvánvalónak tűnt, hogy a Potter család csínyekre való hajlama nem korlátozódott kizárólag a férfira. Bosszankodva megrázta a fejét, aztán James a portréjukhoz sétált, és kibújt rajta.

Az ablakokon túl az eső továbbra is kitartóan zuhogott, elhalványítva a holdfényt, és csaknem teljes sötétségbe borítva a folyosókat. James tapogatózva botorkált el a lépcsősről; nem kockáztathatta, hogy fényt gyújtson a pálcája végén, mert nem akarta felhívni magára Scorpius figyelmét. Csak reménykedhetett benne, hogy sikerül észrevétlenül kilesni a fiú terveit.

Villámfény villant a Héraklész ablakon túl, amitől a lépcsőforduló egyetlen pillanatra ragyogó világosságban fürdőzött. James lelopózott a bejárati csarnokba, aztán megállt, és hallgatózni kezdett. Fülét hegyezve próbálta kivenni a gyanús neszeket az eső kopogásán, a kastély mindennapi zajain és a helyüket változtató lépcsők surrogásán túl. Nem látta, s nem is hallotta semmi jelét a folyosókon kóborló Scorpiusnak. Türelmetlenül kémlelt körbe. Ha legalább a Tekergők Térképe nála lenne! Egy pillanatra eljátszott a gondolattal, hogy megpróbál kapcsolatba lépni az apjával, és megkéri, meg tudná-e keresni neki Scorpiust, ám akkor vissza kéne mennie a klubhelyiségbe, ráadásul az sem biztos, hogy az apja ébren van, vagy ha mégis, talán nem is segítene Jamesnek utánaézni a saját kis gyanújának. Sokkal valószínűbb, hogy az apja azt mondaná, hagyja ezt Fricsre, és inkább feküdjön le. James csüggedten sóhajtott egy nagyot.

Hirtelen egy árny vált ki a bejárati csarnokba vezető folyosó legvégét uraló sötétségből. Egy árnyékba boruló kéz lámpást emelt a magasba.

- Valóban igazad van, drágaságom - morogta egy rekedt, idős hang. - Valaki óvatlan volt. Rendkívül vigyázatlan.

James szíve a torkában kezdett dobogni. Frics volt az, ösöreg macskájával, Mrs. Norrisszal. Amilyen halkán csak tudott, James visszahátrált a lépcsőhöz, és meghúzta magát a mellvéd mögött. A Frics kezében lévő lámpás fényerejének növekedéséből James világosan látta, hogy a férfi közeledik. Elnyúlt csizmája tompán kopogott a kőpadlón. A lámpásfényben egy nyújtott árnyék kúszott egyre előrébb, míg végül alakot nem öltött - Mrs. Norrisét, aki fejét leszegve, csomókba összeállt szőrét felborzolva ácsorgott. James a lépcsőfokokhoz lapult, igyekezőn beleolvadni a korlát egyre töpörödő árnyékába.

Váratlanul, James legnagyobb megkönnyebbülésére, a macska sarkon fordult, és eliramodott a nagyterem ajtajának irányába. Ahogy kilesett, James látta, hogy az ajtó résnyire nyitva van, feltárva egy kis szeletet a mögötte elterülő sötétségből.

- Ezt nem hagyhatjuk így, drágaságom, igaz? - morogta Frics, ahogy egy öreg, göcsörtös botra nehezelve követte a macskát. - Pláne, hogy azok a trükkös szekrények ott sorakoznak, mint a csinos cselédek, és szinte könyörögnek a bajkeverésért. Az igazgató úr nem örülne neki, ugye? Nem bizony! Valaki feje a porba hull.

James megrázkódott. Valami sötét tónus Frics hangjában azt súgta neki, hogy a szavai többek pusztá tréfánál. Miközben Frics becsukta és gondosan bezárta az ajtószárnyakat, James, akár a rák, négykézláb felmászott a lépcsőfordulóra. Egy újabb villám a Héraklész

ablak színeibe öltöztette a lépcsősort, és ez alkalommal már a mennydörgés sem maradt el.

Mrs. Norris villámgyorsan a lépcsők felé kapta a tekintetét, szemei összeszűkültek, füle hátralapult a koponyájára. James kis híján felkiáltott, és csak az utolsó pillanatban tudta visszahúzni a lábát. Az eső kitartó moraján túl James hallani vélte a macska éles, kerregő dorombolását.

- Ne félj, kedvesem - dalolta Frics nyugtalanítóan vidám hangon. - Új nap virradt. Most még a vén gazdádnak is van pár trükk a tarsolyában, nem igaz? - Magában kuncogott egy sort, aminek olyan hangja volt, mint a sóder zörögne egy üst fenekén. James haja égnek állt a tarkóján.

Aztán egy hosszú, idegőrlő pillanatig Frics elnémult. James az előcsarnoknak csak egy kis szögletét látta be rejtékhelyéről. A lámpás fénye még mindig beragyogott odalent mindent, az árnyak enyhén remegtek, mintha a gondnok fel-le sétálgatna, botjával kopácsolva. És a motoszkalás és kopácsolás mintha egyre közelebből hallatszott volna.

Végül egy hosszú, rőfögés szerű morgást követően, halk nyikorgás kíséretében, Frics megindult felfelé a lépcsőn.

James nem tudott hová menekülni; a mögötte lévő lépcső túl magasan volt, nem tudott rá felmászni, mielőtt Frics megtalálta volna. Ösztönösen tolt egyre hátrébb magát, a lépcsőfokok a hátába vágtak, a lámpafény pedig egyre csak közeledett, már az előtte lévő fordulót is bevilágította. Mrs. Norris árnyéka beügetett a képbe, még mindig jól hallható volt mély dorombolása.

Egyszer csak hűvös textil hullott Jamesre a háta mögül, ami egy pillanatra eltakarta a kilátást. Kis híján felkiáltott rémületében, de szerencsére nem tette. Az anyag tapintása ismerős volt, még ha nem is tudta volna megmagyarázni a váratlan felbukkanását. A láthatatlanná tévő köpönyeg a térde alá csusszant, ahogy egy kis alak mögéje kuporodott, és szorosan átkarolta a vállát.

Mrs. Norris felbukkant a James előtti lépcsőfordulón, és mozdulatlaná dermedt épp abban a pillanatban, mikor a köpeny végre elrendeződött a fiú körül. Frics is felhágott a lépcsőkön, menet közben végigkopácsolva minden fokot, és magában morgolódt.

- Vessünk egy pillantást a második emeleti folyosókra, mit szólsz, kedveském? - javasolta. - Az igazgató még elégedettebb lesz, ha a felelősöket is eléje visszük. Persze lehet, hogy csak egy óvatlan házimanó volt, de attól még lehet reménykedni.

Frics hangjában megint valami sötét öröm bujkált, amitől Jamest kirázta a hideg. Remélte, hogy az egész lábát befedi a köpönyeg. A hátához lapuló alak aprókat szuszogott a fülébe, és szorosan kapaszkodott belé.

Mrs. Norris a levegőbe szimatolt, és mintha egyenesen átbámult volna a láthatatlanná tévő köpenyen. Aztán, mikor Frics végre utolérte a fordulóban, és türelmetlenül taszított egyet rajta a botjával, felügetett a lépcsőn. Olyan közel ment el Jameshez és a jóttevőjéhez, hogy a farka csaknem érintette a textilt. Frics a nyomába eredt, és szerencsére a lépcső közepe táján maradt, ám göcsörtös botja így is a köpeny szélén koppant, James térde mellett.

James visszafojtotta a lélegzetét, s a mögötte kuporgó kis alak is követte a példáját. Természetesen már tudta, ki az, és a felbukkanása okozta megkönnyebbülés épp csak egy leheletnyivel múlta felül a szintén emiatt érzett bosszankodást. Egy perccel később, mikor Frics lámpásának fénye és a botja kopogása eltűnt a második emeleti folyosó egyik fordulójában, James lelökte magáról a köpenyt, és ültében megfordult.

- Te álnok kis csaló! - sziszegte.

- Jössz nekem eggyel, nagy testvér - súgta Lily, arca rendkívül sápadtnak tűnt a félhomályban. Szemlátomást reszketett a lebukástól, amit épp csak sikerült elkerülniük, de láthatóan élvezte is a helyzetet. Arcára vad vigyor kúszott. - Ez *őrülten* klassz volt!

- Ez nem vicces! - reccsent rá James. - Ez már komolyan túl meleg helyzet volt. Mit keresel itt?

- Mármint azon kívül, hogy megmentem a csontos hátsódat? - kérdezett vissza a lány. Arcáról még mindig nem tűnt el az ideges vigyor. - Természetesen megnézem, miben sántikálsz. Követtelek szinte rögtön, ahogy elmentél.

- De hát - rázta a fejét James csüggedten - megígértem, hogy holnap mindent elmondok!

- Gondoltam, csak úgy mondd. Követtelek, hogy betartsd a szavad. James sóhajtva terült el a lépcsőn.

- Szóval, felteszem, már nem tudlak visszaküldeni az ágyba, igaz?

- Kétlem - felelte vidáman Lily. - Különben is, úgy látszik, mégis szükséged van a láthatatlanná tévő köpönyegre. Most komolyan, azt hittem, mostanra már jobb vagy ebben. Ez a holmi óvatlanná tesz.

- Fogd be! - mordult fel James, és talpra kászálódott. - Maradj szorosan mögöttem! Nem mondok semmit. Csak ne kapjanak el minket, rendben?

Lily mániákus kuncogást hallatott, de James sarkában maradt. A köpenyt átvette a vállán, de a feje látható maradt, amitől úgy tűnt, mintha a levegőben lebegne.

- Na, és mi történik, ha elkap minket Frics? - súgta, miközben lesétáltak a bejárati csarnokba. - Azt hallottam, hogy szereti megkínozni az éjszakai kóborlókat hüvelykszorítóval, meg... ööö... valami vasszűzzel.

- Ezek csak gólyáknak szánt mesék - felelte kurtán James. - Ha elkapnak, büntetómunkát kapsz. Általában valami unalmasat és undorítót. Bár az igaz, hogy ha Frics szabad kezet kapna, sokkal rosszabb is lehetne.

- És hova megyünk? - érdeklődött tovább a lány. Olyan szorosan követte a bátyját, hogy egyszer még neki is ment, mikor befordultak egy sarkon. - Veszélyes lesz? Van köze gonosz mardekárosokhoz? Albus tud róluk? Talán őt is magunkkal kéne vinnünk, nem? Azt hallottam, a hálótermeik pont a tó alatt vannak, tetőablakkal. Óóó! Megnézhetjük?

- Lil, elhallgatnál végre? - sziszegett hátra James. - Ez nem valami francos turista kirándulás! Nem hallok semmit, ha állandóan itt kotkodácsolsz a fülemben!

- Mi után hallgatózunk? - súgta a lány, nem is zavartatva magát. - Követünk valakit? Eltaláltam, ugye?

- Pssst!

Megálltak a régi rotunda közelében. Ott fáklyák égtek, narancsszín fényel világítva meg az egész helyiséget. A sarokról James még az alapítók régi szobrának a maradványait is látta. A falon mintha árnyékok mozogtak volna.

- Valaki van ott! - súgta éles hangon Lily James fülébe, és ismét a vállába kapaszkodott. A fiú megrázta a fejét.

- Csak a fáklyafény. Nincs ott...

A folytatás a torkára forrt, mikor a törött szobor előtt két sötét alak sietett el. Az idegeneket tetőtől talpig köpeny fedte, eltakarva alakjukat és méretüket. Egy pillanattal később hűvös, párás szellő lebegtette meg a folyosó faliszőnyegeit. A rotunda ajtaja halkán felnyikordult, majd egy kattanással becsukódott.

- Mit is akartál mondani? - súgta Lily.

James megrázta a fejét.

- Maradj közel, és terítsd magadra a köpenyt - utasította a húgát. - Ha baj van, azonnal visszamész, és megpróbálsz értesíteni apát a hop-hálózatán. Ha szerencsénk van, amúgy is figyel minket a Tekergők Térképén.

Lily biccentett.

- Szia, apa! - súgta szeleburdi idegességgel.

A testvérpár odaosont a rotundához. Jamesben csak most tudatosult, mikor a titokzatos alakokat látva ösztönösen utána kapott, hogy nála van a pálcája. Persze valószínűleg felfújja a dolgot. Minden bizonnyal csak Scorpius az, és egy másik diák; talán egy mardekáros. Ettől függetlenül James nem tudta magát rávenni, hogy megint zsebre dugja a pálcát, vagy akár csupán lejjebb eressze. Továbbra is védekezésre készen tartotta azt maga elé.

A rotunda falai narancssárgának látszottak a fáklyák fényétől. A törött szobor, mely mostanra csak térdtől lefelé ábrázolta az alapítókat, táncoló árnyékot vetett a falakra. Vele szemben ott tornyosodott az ősi, kétszárnyú főbejárat, ami legalább harminc méter magasnak tűnt.

James megtorpant, mintha odafagytak volna a földhöz a lábai.

- Lil - súgta anélkül, hogy hátrafordult volna. - Vissza kell menned. Nem szabadna itt lenned.

- Nem tudok - felelte makacsul Lily, és ismét James hátának lapult, hogy átlessen a fiú válla fölött.

- Komolyan mondom - erősködött James, és ezúttal szembefordult a lánnyal. - Ez a hely nem neked való. Túl fiatal vagy. Szinte még azt sem tudod, melyik a pálcád eleje, nem hogy még használni is tudd. Nem biztonságos.

- Én is komolyan beszélek, James! - súgta vissza a lány, és James észrevette, hogy a húga falfehér. - Nem tudok egyedül visszamenni, hacsak nem jössz velem.

James megértette: Lily fél. A titokzatos, csuklyás alakok felbukkanásával a kaland ártalmatlan éjszakai kiruccanásból nagyon is valóságos veszéllyé változott. Lily fél egyedül végigmenni a hatalmas kastélyon, egy viharos éjszakán. Mikor eszébe jutott, mi történt vele az első éjszakán, James nem is tudta nagyon hibáztatni emiatt.

- Jól van, Lil - tette a lány vállára a kezét. - Maradj mögöttem, és maradj végig a köpeny alatt. Semmiképpen ne vedd le! Értetted? Csak kilesünk, és megnézzük, mi folyik itt. Valószínűleg semmiség. Valószínűleg csak Scorpius Malfoy sántikál valami rosszban, egy mardekáros haverjával.

- Tudtam! - vigyorodott el hirtelen Lily, és a szája elé kapta a tenyerét. - Álnok mardekárosok, mint apa idejében! És mindennek a közepén Malfoy áll! Óóó! Ez izgi!

James felsóhajtott. Türelmetlenül intett egyet, mire Lily gyorsan a fejére húzta a köpenyt, és ezzel teljesen láthatatlanná vált.

James biccentett, majd megfordult, és elindult a rotunda kijárata felé. A hatalmas ajtószárnyak egyikéből egy kisebb, emberi méretű nyílt. James elhúzta a reteszt, mire egy szellőkés kivágta az ajtót, párától nehéz ködöt sodorva James arcába. Az éjszakai vihar hangjai felerősödtek. Lily szoroson markolta hátulról a bátyja kezét.

A rettegés ismét végigömlött James testén, akár egy jéghideg zuhany. James nagyot nyelt, aztán Lilyvel a sarkában kilépett a sötétbe. Az eső úgy ömlött, mintha dézsából öntenék. A bástyákról és ereszekről remegő függőnyt alkotva folyt a víz, de mikor a páros

kilépett az udvarra, a cseppek kövérnek, ám elszórtnak bizonyultak. A zárt udvaron végigsöpört a szél, felborzolta a füvet, a Tiltott Rengeteg fái baljósan nyikorogtak. James körbenézett, próbálta a sötéthez szoktatni a szemét. Tőlük jobbra, a távolban pálcafény villant, imbolygott kicsit, majd nyoma veszett, mintha a megidézője elrejtette volna a talárjában.

- Erre - motyogta James, magával húzva Lilyt. A lány végig közel maradt hozzá, ahogy átvágtak az alacsony kőfal irányába, majd ki a nyitott kapun. Villámfény borította fénybe a fellegeket, egyfajta fakó fényképpé varázsolva a fekete horizontot. A távolban, csöpögő fáktól keretezve ott meredezett Hagrid pajtája. Egy pillanattal később a sötétség ismét mindent elnyelt, és mintha az előbbinél is áthatolhatatlanabbá vált volna.

- Hová megyünk? - súgta Lily. A fű nyiszorgott a lába alatt.

James megrázta a fejét, és igyekezett átlátni a sötétségen a szemüvege nélkül. Már seholy nem látszott pislákoló pálcafény, de a villámok fényénél világosan kivehető volt, hogy a kviddicspálya irányába tartanak.

Lilynek nem kellett volna vele jönnie. A bizonyosság jégtörként hasított bele. Neki ez túl veszélyes. Fogalma sem volt, honnan tudja ezt, egyszerűen tudta. Az ő dolga volt, hogy megvédje a húgát. Az apjuk rábízta. Most mégis itt voltak egy sötét, viharos éjszakán, és pár titokzatos alakot követtek az ismeretlenbe.

- Nem kellett volna jönnöd - motyogta. - Túl veszélyes. Bent kellett volna maradnod, ahol biztonságos. - Komoran rázta a fejét. - Meg kellett volna állítsalak, Lucy.

Lily hirtelen megtorpant. Halk surranás hallatszott, ahogy hátralökte köpenye csuklyáját, belemártva szőke haját és sápadt arcát a sötétségbe.

- Mit mondtál? - kérdezte. Hangja alig volt több egy sóhajnál.

- Azt, hogy bent kellett volna maradnod, ahol biztonságos! - ismételte James türelmetlenül megpördülve. - Túl veszélyes. Nem szabadott volna hagynom, hogy velem gyere.

Lily mozdulatlanul meredt rá a sötétben, és James tudta, miért. De sosem ismerte volna el.

Lucynek hívta a húgát.

Odalépett a lányhoz, és a fejére terítette a köpönyeget.

- Maradj rejtve! - szólt ridegen. - Visszamegyünk. Együtt, oké? Ez... hiba volt. Ráadásul ez alighanem semmisség.

Mintha csak ennek akarna ellent mondani, James mögött hangos dördülés visszhangja csattant a sötétben. Nem mesze tőlük halk hangok kusza összevisszasága hallatszott, ám a szavakat nem lehetett kihallani a szél és a nyikorgó fák zajából.

- Többen is vannak! - sikkantott aprót Lily, és rémületében megmarkolta James karját. - Ott! A kviddicspályán!

James tágra nyílt szemmel biccentett, és megfordult. Azt kívánta, bárcsak jönne egy újabb villám, hogy bevilágítsa a pályát, és felfedje titkait, de a vihar mérséklődött, az éjszaka pedig áthatolhatatlan sötétségbe borult. Fel sem fogta igazán, mikor ismét araszolni kezdett előre, magával húzva Lilyt. Érzékelte, hogy a házak lelátói magasan fölėje tornyosulnak, hallotta az odafent csattogó lobogókat.

A pálya közepén újabb hangok harsantak halkán, s valahogy izgatottan. Többen is voltak, szinte már egy kisebb tömegnek is beillettek volna. James közelebb osont a legközelebbi lelátóhoz, és kilesett mögüle. Szemét meresztgetve próbált sötét pacáknál többet kivenni a középvezonalon, a fűvön sorakozó köpenyes alakokból. Ismét tompa

dörrenés hallatszott. Fojtott nevetés. Suhogás és szövet csattogása.

Hirtelen zöld fény világította meg a taláros alakokat. Magasan az égre röppent, akár egy tűzijáték, vagy egy pálcából kilőtt búbáj. Fénye halvány derengésbe vonta a kviddicspályát, nem kevesebb, mint húsz csuklyás alakot fedve fel. Többük seprút szorongatott, mindnyájan a magasba meredtek. Fagyos félelem kúszott fel James gerincén, ahogy a zöldes fény egyre magasabbra emelkedett az égen. Ösztönösen Lilyért nyúlt, levegőt vett, hogy odaszóljon neki, fusson, fusson olyan gyorsan a kastélyba, ahogy csak tud.

Mielőtt azonban megszólalhatott volna, valami a hátába fúródott; egy szilárdan és határozottan tartott varázspálca. James megpördült, könyökével félrelökte a pálcát. Vadul előrántotta a sajátját, Lily láthatatlan alakját a háta mögé taszította, közben viszont megbotlott, és a felázott pályára esett. A gypet villámfény vonta sápadt fénybe, és James azon kapta magát, hogy egymásra pálcát szegezve vannak szemtől szembe az egyik köpenyes alakkal. James a fűvön ült, de pálcáját rendületlenül előre és felfelé szegezte. A köpenyes csuklyája hátra volt vetve, így jól kivehető volt a hullámos, szőke haj, és a meglepően ismerős arc.

James nagyot pislogott, mikor a villám fénye kihuny; nem igazán volt benne biztos, hogy hihet a saját szemének.

- *Zane?* - szólt rekedten.

A szőke fiú az égre emelte a tekintetét, és zsebre dugta a pálcát.

- Épp ideje volt, hogy ránk találj - mondta. - Már kezdtem azt hinni, hogy sosem kapsz rajta minket. Márpedig *tényleg* rátok fér egy kis vérfrissítés. Lassan már nem is volt semmi kihívás.

- Áltasd csak magad, Walker - kiáltotta egy lányhang a pályáról. - Örülnél, ha olyan jó volnál a seprún, mint amilyen jó a beszélőkéd.

- Ez Willow? - kérdezte James. A rémület helyét lassan zavarodottság kezdte átvenni, miközben felkászálódott.

- James az? - kiáltotta Willow Wisteria, majd lassan kivált a sötétségből. - Épp ideje, hogy felbukkantál. Már kezdtem azt hinni, hogy flancos meghívót kell hagyjunk neked, meg morzsával felszórni az utat.

- Én nem... - hebegte James, és értetlenül pislogott körbe, ahogy több és több diák jelent meg körülötte, mind szórakozottan rázva a fejüket. - Azt hittem... a zöld fény! Azt hittem, az...! Mégis mit...?

Scorpius Malfoy lépett oda Jameshez, és fejét félredöntve, cinikusan vigyorgott rá.

- Azt hitted, valami retró halálfaló gyűlést tartunk? Sötét Jegyet küldünk az égre csak úgy, buliból?

Fojtott nevetés hallatszott mindenfelől. Az összegyűlt diákok feje fölött a zöldes fény ide-oda röppent, halvány szikraösvényt húzva maga után. Most, hogy James jobban is megnézte, végre már annak látta, ami: egy aranycikesz volt, amelynek szárnyait elvarázsolták, hogy zölden világítsanak, ettől a kis labda úgy festett a sötét égbolt előtt, akár egy hiperaktív szentjánosbogár.

- Nos, Potter, végre ránk találtál - mondta Scorpius, aki nyilvánvalóan élvezte James teljes zavarodottságát. - Most már semmi akadálya, hogy hivatalosan is csatlakozz hozzánk. Ha mersz. És ha elég jó vagy. Üdvözöllek - tárta szét a karjait - az éjszakai kviddics világában!

James mellett textil surrogása hallatszott, majd felbukkant Lily feje. Szeme lenyűgözve

csillogott, vörösszőke haja szénakazalként állt szerteszét ragyogó arca körül.

- Ez - fakadt ki egy alig visszafogott sikkantás kíséretében - a világ... legkirályabb...
estéje!

6. ÉJSZAKAI LIGA

Zane tartotta Jamesnek a gyorstalpalót az éjszakai kviddics alapjairól.

- Ha úgy nézzük, három részt kviddics, egy részt klaccs, megbolondítva egy csipetnyi elmebajjal – magyarázta, miközben a sötét pálya közepére vezette Jamest. Ott egy nyitott láda vergődött, ahogy a benne lévő három, halványan derengő gurkó szabadulni próbált szíjaitól. Köztük egy régi, bőrből készült klacskapdel labda pislákolta lila fénnel.

- Az éjszakai kviddicsben egyszerre csak öt ember van a pályán csapatonként – két hajtó, egy terelő, egy őrző és egy fogó. Viszont három gurkóval játszunk, hogy azért érdekes maradjon – bökött Zane a láda felé. – A klaccs a pontot érő labda, mivel kicsit kisebb, mint a kvaff, és sokkal könnyebb a sötétben megtartani. Olyan párbajbűbájt lehet használni az ellenfélen, amelyet csak akarsz, ami sokkal durvábbnak hangzik, mint amilyen a valóságban, ugyanis túl sötét van a pontos célzáshoz, így aztán igazából bárkit eltalálhatsz, még a saját csapattársadat is. És, ami a legfontosabb: a cikesz csak ötven pontot ér.

- Tessék? – értetlenkedett James, és közben ide-oda forgatta a fejét. A többieket nézte, akik egyenként levegőbe emelkedtek nedvesen csattogó sötét talárjaikban. – Miért csak ötvenet? Ez száz ponttal kevesebb, mint a normál kviddicsnél!

- Pontosan – mutatott rá Zane. – A normál kviddicsnél a fogón áll vagy bukik a meccs. A csapat többi tagja lehet olyan jó, mint senki más, sorban dobálhatja a gólokat, de ha a másik csapat fogója kapja el a cikeszt, ez a legkevésbé sem számít.

- De hát itt jön képbe a stratégia! – erősködött James. – Ezért van, hogy a nyeresre álló csapat fogója akadályozza a másikat, hogy addig ne kaphassa el a cikeszt, amíg nem biztos a győzelmük! Alapvető kviddics taktika.

- Az éjszakai kviddics nem a stratégiáról szól – bökte oldalba játékosan Willow Wisteria. – Itt a lényeg, hogy annyi gólt szerezz, amennyit csak tudsz, és lehetőleg úgy, hogy közben ne verjék ki a fogadat. Benne vagy, vagy van esetleg egy újabb

halaszthatatlan találkozód New Amsterdamban? Még mindig felébreszthetjük Lance Vassart, hogy megkérdezzük, akar-e játszani.

James zavarodottan pislogott a lányra.

- Úgy érted, azt akarjátok, hogy játsszak? Mármint ma?

- Azt nem mondanám, hogy *akarjuk*, hogy játssz – felelte Willow vállvonogatva. – De Aloysius bekapott egy gurkót a csuklójára a legutóbbi meccsen, úgyhogy most nem tudja megfogni az ütőt. Kell egy helyettes terelő ma estére. Csatlakozol, vagy sem?

James felvonta a szemöldökét. Minden olyan gyorsan történt, és egyáltalán nem úgy, ahogy arra számított.

- Én... persze! Csak... nem igazán vagyok játékhöz öltözve. És a seprűm sincs nálam.

- Hé, Arnst! – kiáltott át Willow könnyedén a pálya túlsó felére. – Add át a talárodát és az ütődöt Jamesnek. Ma estére ő ugrik be helyetted.

Aloysius, aki még nem szállt fel a többiekkel, most sértődött pillantást vetett feléjük, amit sokszorosára nagyított vastag szemüvege.

- Tessék? Kizárt! Tudok játszani! Kétkezes vagyok! Nézd! – Vadul meglengette az ütőjét bal kézzel, aminek az lett a vége, hogy majdnem kupán csapta magát vele.

Willow határozottan rázta meg a fejét.

- Bocs, Arnst. Lássuk, mit tud James. Ha nem megy neki, később visszaállhatsz.

- Jól van – köpte Aloysius mérgesen, majd szinte letépte magáról a talárt, kivillantva rozsdabarna csikos pizsamáját. – De a seprűmet nem kapja meg! Pont úgy van beállítva, ahogy nekem jó, nem akarom, hogy elszúrja az egyensúlyt.

James elvette a fiú talárját, és gyorsan belebújt. Több mérettel nagyobb volt, koromfekete.

- Akkor min fogok repülni? – kérdezte fojtott hangon, mialatt áthúzta fején a ruhát. – Nem lopózhatok vissza a Mennykőcsapásomért. Frics ma éjjeli őrzőjaton van, és csak arra vár, hogy valakit az igazgató elé rángathasson.

Zane felsóhajtott. Egy pillanatig bírálóan meredt Jamesre, aztán így szólt:

- Ezt jobb meggyőződésemm ellenére teszem, elvégre az ellenfél csapat tagja vagy. Ráadásul még mindig zabos vagyok rád.

James a homlokát ráncolta.

- Tudom. Már akartam veled erről beszélni...

- Ne most – emelte fel a kezét Zane. – Különben meg nem vagyok benne biztos, hogy ezt beszélgetéssel jóvá lehet tenni. Gőzöm sincs, mi a bajod Nastasiával, de azt tanácsolom, mostantól kezdve tartsd meg magadnak a véleményedet. Sok mindenem mentünk már együtt keresztül, James, de Nastasia a csajom.

James vállat vont. Arca égett a dühtől, és még valamilyen érzelemtől, amit nem tudott beazonosítani.

- Ha engem kérdezel, én nem vagyok olyan biztos benne, hogy ő bárki csaja volna.

- Mit mondtál? – vonta fel Zane kihívón a szemöldökét.

- Semmit. Mindegy. Éjszakai kviddics, rémlik még? Min fogok repülni? Van nálad egy tartalék seprű, vagy mi?

Zane összeszűkítette a szemét, száját pedig vékony vonallá préselte. Egy pillanattal később sarkon fordult, és elsétált.

- Hát jó – motyogta James magában. – Ha így, akkor legyen így.

Az égre nézett, és próbálta kiszúrni Willowt a pálya fölött denevérként repkedő sötét alakok között. Amennyire meg tudta ítélni, Griffendél kontra Hollóhát meccs zajlott

éppen, Zane a korábbi háza csapatát erősítette. Ismerős hangok fojtott kiáltásait hallotta, többnyire hatod- és hetedévesekét. James már épp a szájához emelte a tenyerét, hogy felkiáltson nekik, mikor egy alak sétált elő mellette a sötétből. Zane volt, egy hosszú, ismerős tárgy a kezében.

- Tessék – szólt kurtán. – Nem is tudom, miért hoztam magammal. Az idei első meccs óta a kviddics szertárban rejtegettem.

James nagyra nyílt szemekkel vette át a tárgyat. A klacskapdel deszkája volt, amit előző évben használt, feketére lakkozott teste, és rajta a kék lángok szinte villódzni látszottak a sötétben. James végigfuttatta ujjait a sima felületén, és hirtelen rájött, mennyire hiányzott neki, hogy újra ezzel repülhessen.

- Ez szabályos? – kérdezte sűgva.

- Ez éjszakai kviddics – vont vállat Zane. – Nagyjából minden szabályos.

Azzal a szőke fiú felpattant a seprűjére, és rakétaként lőtt ki a koromfekete égbolt irányába.

- Rajta, James! – kiáltotta Lily a tőle telhető leghalkabban. – Ez annyira csodálatos! Alig várom, hogy elmeséljem anyának és apának!

- Az éjszakai kviddics első számú szabálya – szólalt meg valahol fölöttük Willow komoly hangon –, hogy nem beszélünk az éjszakai kviddicsről.

- Ááá! – bólintott nagyot Lily megértése jeléül. – Hát persze! – Elmutogatta, hogy belakolja a száját, de a vigyorgást továbbra sem tudta elfojtani.

James is biccentett magában, ám a feje még mindig kótyagos volt kissé az események hihetetlen fordulata miatt. Gyakorlott mozdulattal a lába mellé ejtette a deszkát. Az lebegni kezdett tizenöt centivel a talaj fölött, James pedig fellépett rá a jobb lábával.

- Nevetséges – jegyezte meg Aloysius. Hosszan meredt James szemébe, aztán egy dühös mozdulattal odadobta neki az ütőt. – Aztán ki ne nyírd magad azon az izén, Potter!

- Kösz, hogy aggódsz – felelte James.

- Aggódik a fene – emelte az égre a tekintetét Aloysius. – Csak nehéz lenne megmagyarázni az igazgatónak. Most menj, és rúgj szét pár hollóhátas hátsót!

James vigyorogva meglóbálta az ütőt, aztán egy pillanattal később elrugaszkodott a földtől. A deszkára kuporodott, és gyorsítva a ködös égbolt felé suhant. Épp csak pár pillanatig ingott meg kicsit, mivel már hónapok óta nem repült deszkán. Azonban csaknem rögtön újra visszatért neki minden. Ide-oda repdesett, szlalomozott a társai között, miközben nem messze tőle a cikesz zöld ösvényt húzva maga mögött cikázott a sötétben.

- Jól van! – harsogta a középvonalról Aloysius, aki szemlátomást átvette a bíró szerepét. – Még hat órányi sötétség áll a rendelkezésünkre, használjuk ki! Griffendél kontra Hollóhát! A győztes jövő héten a Mardekár ellen játszik. És remélem, hogy a Griffendél lesz az!

- Csak ereszd már fel azokat a labdákat, Arnst! – kiáltott le a hollóhátas csapat soraiból Herman Potsdam. James már látta őt a folyosókon, de még sosem beszélt vele. A fiú hatodéves volt, kissé túlsúlyos, esetlen kinézetű, csakúgy, mint maga Aloysius Arnst. Úgy tűnt az éjszakai kviddics az ilyen játékosoknak kedvez. Jamesnek átfutott az agyán, hogy ez mit is jelent a számára.

- Kezdődjék a játék! – rikkantotta Aloysius, majd a levegőbe hajította a klacscot, és felengedte a gurkókat. James nem tudta levakarni a kápéról a vigyort. Felemelte az ütőjét, aztán a deszkán előre hajolva beszáguldott az égi kavalkád közepére.

A következő két hétben az éjszakai kviddics szinte mindent mást elfeledtetett Jamesszel. A meccsekről sosem ejtettek egy szót sem a nap folyamán, de a folyosón lépten-nyomon mindent tudó tekinteteket lehetett látni. Herman Potsdam például egy különösképp hervasztó pillantással jutalmazta Jamest a számmisztika terem előtt, egy héttel azután, hogy a Griffendél lehengerlő győzelmet aratott a hollóhátas éjszakai csapat fölött. Willow Wisteria, aki pedig általában fellengzősen és hűvös jéghegyként viselkedik minden nála fiatalabbal, hirtelen nagyon barátságos lett Jamesszel, a könyvtárban megállt az asztalánál, és „véletlen” otfelejtett egy a kviddics történetéről, illetve támadó párbajtechnikákról szóló kötetet. Még Scorpius is jóval elviselhetőbbnek érződött most, hogy osztoztak a titkon.

James végül innen-onnan összeszedegette az éjszakai kviddics megalakulásának történetét. James második évében kezdődött, és Longbottom professzor indította útjára, noha csak véletlenségből.

- Emlékszel arra a bájitalra, amit az első meccs után adtam neked? – súgta Scorpius a következő szerda reggelén, az órák közötti szünetben, miután lopva körbepillantott. Ő és James pont akkor sétáltak el az Örökké Eredményes Lokimagus ősrégi szobra mellett.

- Arra az alvásra? – bólintott James. – Persze. Azt hittem, a bájitalszertárból csórtad.

- Nem egészen. És kicsit többet tud annál, hogy segít kihagyni egy éjszakai alvást – magyarázta Scorpius, majd vállát meghajtván kilesett Lokimagus szobra mögül. Nem messze tőlük Hóborc épp bajuszt festett a portrék sorára, melyek legtöbbször már egyébként is volt bajusza, és most fennhangon tiltakoztak a kiegészítés ellen. – Mi magunk készítjük a bájitalt, egy nagyon ritka növény, a Somnambulis felhasználásával, amit a minisztérium régebben betiltott egy csomó unalmas okra hivatkozva. Valami zúr volt a kereskedelmi megegyezéssel, a külföldi termesztőkkel, vagy ilyesmi. Rose elmagyarázta, de nem figyeltem. A lényeg, hogy páran rájöttünk, hogy Longbottom professzor titokban természetien kezdett belőlük, mikor elsőéves voltam. Trenton Bloch azt hitte, éjszaka is láthatunk vele. Elcsentünk pár tövet, és elkészítettük egy régi bájitalrecept alapján, amit Trenton talált, aztán végül egész este nem aludtunk, és nem volt mit csinálnunk.

James összevonta a szemöldökét.

- Szóval úgy döntöttetek, hogy kiosontok a kviddicspályára egy rakás világító labdával?

- Beletelt egy-két hétbe, mire eszünkbe jutott, és elvarázsoltunk egy régi kviddicsládát. Azután már csak el kellett csenni egy adag Somnambulist, és összegyűjteni annyi játékost, hogy kijöjjen belőle két csapat. Eredetileg tíz emberről volt szó, az pont elég egy gyors játszamához, de aztán az egész önálló életre kelt. Senki nem tudta tartani a száját. Végül már minden háznak megvolt a maga csapata. Le kellett fektetnünk néhány hivatalos szabályt, amelyek közül az első számú, hogy nem beszélünk az éjszakai kviddicsről. – Megtorpant, és jelentőségteljesen végigmérte Jamest.

- Megértettem – biccentett James komoran. – Ez a beszélgetés sosem történt meg.

- Kettes szabály – súgta Scorpius, aztán visszafordult Hóborc felé, aki ecsettel a

kezében, veszettül vigyorogva egyre közelebb lebegett. – Új játékos csak akkor csatlakozhat, ha magától szerez tudomást az éjszakai kviddicsről. Mint például te. Gyanút fogtál, és követtél bennünket a pályára, szóval te is játszatsz. Mázli, mivel így legalább lesz tartalék játékosunk. Eddig, ha valaki lesérült meccs közben, emberhátrányban kellett játszsanunk.

James némán bólintott. Habár csak egy meccset játszott végig, azt már most tudta, hogy a sérülések elkerülhetetlenek. Még ő maga is csupa kék-zöld folt volt attól, hogy a sötétben véletlen belerepült az egyik csapattársába.

- A harmadik szabály inkább csak egyfajta kimondatlan megegyezés – motyogta Scorpius. – A normál házcsapatból nem csatlakozhat senki. Nem szeretnénk, ha az éjszakai kviddics a végén szimpla gyakorlás legyen a nappali verzió játékosainak.

- De hát Devindar benne van – súgta James. – Őrzőt játszik, pont, mint nappal.

- Ő már a kezdetek óta velünk van – vont vállat Scorpius. – Nem tehetjük csak úgy ki a szűrét. Különben is, ő Longbottom kedvence. Szokta mondani, hogy ha nem Dev volna a gyűrűknél, esélyünk sem volna Beetlebrick és a Mardekár ellen.

James összevonta a szemöldökét.

- Azt akarod mondani...?

- Ja, Longbottom tud rólunk – nyomott el Scorpius egy komisz vigyort. – Legalábbis *most már* tud. Tavaly év elején rajtakapott minket, mikor belógtunk az üvegházakba. Úgy voltunk vele, miért ne avathatnánk be? Az egész az ő kis titkával indult, hogy Somnambulist tenyészt. Azt hiszem, nagyon szeretett volna dühös lenni ránk, de már az első pillanattól fogva odáig volt az éjszakai kviddics ötletéért. Néha még ki is jön, hogy megnézzon egy-két meccset.

- Ezt nem mondod komolyan! – vigyorgott James is.

- De igen. Igazából tök jó fej. Tisztára rá van gerjedve, hogy idén nekünk kell megnyerni az éjszakai ligát. Tavaly a Mardekár győzött.

- Fogalmam sem volt róla, hogy ilyen versengő típus – morfondírozott James, de arcán még mindig mosoly bujkált. – Mindig olyan... bolondosnak tűnt. Persze a jó értelemben.

- Tudod, mit mondanak – húzta ki magát Scorpius. – Longbottom ölte meg azt a Nagini nevű kígyót, mikor még diák volt. Mindenki a papád és a Sötét Nagyúr párbajáról beszél, de ha Longbottom előtte nem teljesíti a dolgát, és öli meg a kígyóhorcruot...

- Akkor most egyikőnk sem lenne itt – bólogatott James komoran. – A professzor... bonyolult személyiség, mi?

Scorpius biccentett.

- Gyerünk, mielőtt Hóborc még ránk is festene egy bajuszt.

Ahogy lassan belerázódott az órák ritmusába, Jamesnek egyre kevésbé tűntek fel a durmstrangos, Alma Aleron-os és beauxbatons-os diákok, akikkel megosztották a termeiket. Még a Yorke Akadémiából érkezett muglik is megtalálták a helyüket a kevésbé mágia-orientált tárgyakban, úgy mint a legendás lények gondozása, bájitaltan és a számmisztika. Lucia, a mugli lány, akivel James egy órára járt a Beauxbatons-ba, és aki továbbra is csodálattal pislogott rá, hiszen olvasta a Harry Potter történetek mugli adaptációját, meglepő módon tehetségesnek bizonyult bájitalfőzésben. Olyan szinten, hogy a maga vonakodó módján még Heretofore professzor is elismeréssel adózott neki. Comstock azonban továbbra is folyamatosan csak panaszkodott, egyre több ellenséget szerezve ezzel a Roxfortban. Még olyan, egyébként legendás béketúréséről híres tanárokat is sikerült felbosszantani, mint McGalagony professzor.

- Azt kérdezte tőlem, hogy át tudok-e változni valami „menővé”! – hallatszott méltatlankodása a tanári asztal felől egy vacsora folyamán. – Mondtam neki, hogy „fiatalember, hosszú évek munkája elsajátítani az animágia tudományát.” Erre volt képe azt kérdezni, hogy miért pocskoltam annyi évet, hogy egy olyan unalmas állattá változzam, mint egy macska! Eszébe sem jutott a közönséges házimacska ruganyossága és lopakodási képessége, arról nem is beszélve, milyen nehézségekkel jár a formák közötti súlykülönbség kiküszöbölése!

- Nem hibáztathatjuk varázstalan társainkat a tudatlanságukért, Minerva – legyintett Debellows professzor. – Elvégre épp ez ennek a programnak a lényege: megmutatni nekik a világunk valóságát egy esetleges összeolvadásra készülve.

McGalagony professzor nagyot szusszantott, majd válaszra nyitotta a száját, ám aztán láthatóan jobb belátásra tért. A Griffendél asztalától James világosan látta, hogy a tanárnő szeme az új igazgató, Grudje irányába rebben. Mint mindig, az ösztövé varázsló csendesen ücsörgött a főasztal közepén. Ujjait összetámasztotta álla előtt, nem evett, nem beszélgetett, látszólag mélyen a gondolataiba merült, csak a tekintete barangolt ide-oda hűvösen a nagyteremben.

- A hideg futkos tőle a hátamon – ismerte be valamivel később Ralph. – Még sosem láttam enni. Alig jön ki az irodájából. Mintha sokszor nem is igazán volna itt. Mintha várna valamire.

- Nem lehet minden igazgató olyan, mint Merlin – motyogta Rose. – Vagy McGalagony. Vagy Dumbledore, ha már ott tartunk. Az új igazgatónak egyszerűen csak megvan a maga... ööö, stílusa.

- Vagy éppen, hogy nincs neki – tette hozzá Scorpius.

Mikor a tiltott rengeteg szint váltott, és a levelek egyre nagyobb halmokba kezdtek gyűlni az öles fatörzsek lábánál, a szerdai utak a Durmstrangba egyre hidegebbek lettek. James, Zane és Ralph a legvastagabb köpenyeikbe burkolóztak, amelyeket még a gyakorlati próféciaórák sem voltak hajlandóak levenni. A Durmstrang tantermében szinte fagyos volt a levegő. James próbált odafigyelni arra, amit Avior professzor mondott nekik a szerves próféciaórák finom technikáiról, de az, hogy a tanár hátborzongatóan hasonlított a régóta halott Dumbledore igazgatóra, egyre zavaróbbá vált.

Harmadik útjára a Durmstrangba James magával vitt egy Albus Dumbledore-t ábrázoló csokibéka kártyát. Miközben Avior professzor végigvezette őket a keleti galérián, és az egyes varázsnövényei – ahogy ő mondta, álomhozói – tulajdonságait magyarázta, James előhúzta talárja ujjából a kártyát, és összehasonlította a képet a tanárral. A két arc több volt, mint hasonló: bármilyen hátborzongató volt is belegondolni, a kettő az utolsó ráncig megegyezett.

Nyugtalanító volt ez a rejtély, és Jamesnek még ötlete sem volt, hogyan lehetne megoldani. Kellett lennie valami kapcsolatnak Avior és a régóta elhunyt, titokzatos ikertestvére között, de mi?

Az óra végeztével James a csigalépcső felé igyekvő durmstrangos diákok nyomába szegődött, s közben észrevétlenül visszacsúsztatva a csokibéka kártyát a ruhájába. Hirtelen valami megragadta a talárja szegélyét, amitől csaknem hasra vágódott. Végül fél lábon ugrálva sikerült megállnia, de így meg Ralph ment neki.

- Óvatosan! – hallatszott Zane panaszos hangja Ralph háta mögül. – Mi ez a dugó?

James hátrapillantott a válla fölött.

- Az a hülye növény megtámadott – morogta, és megpróbálta kirángatni a köpenyét a

tövisekkel teli indák szorításából, az azonban makacsul beragadt egy nagy rakás tüskés bogáncs közé. James türelmét veszítve még erősebben kezdte rángatni a ruhát. Ropogás hallatszott, mikor jó néhány bogáncs leszakadt a növényről, és most mind James talárjáról lógtak.

- Húha – motyogta Ralph. – A yuxa rátalál arra, akinek szüksége van rá.

- Mi van? – pislogott le James a homlokát ráncolva a ruháján éktelenkedő barna tüskékre.

Ralph felvonta a szemöldökét, ahogy Jamesre pillantott.

- Nem emlékszel az első órára? Avior professzor azt mondta, hogy minden prófécianövény megtalálja azt a személyt, akinek leginkább szüksége van rá, hogy megtudja a titkokat. Amondó vagyok, hogy épp most találtak rád.

James a fejét rázta.

- Csak beleakadtam ebbe a hülyeségbe.

- Nem hinném, hogy ilyesmi véletlenül történik – guggolt le Zane James mögé. – Óvatosan összeszedte a James talárjába ragadt bogáncsokat. Mikor végzett, felállt, és a fénybe tartotta azokat. – Au! – szisszent fel. – Ezek szúrnak!

- A legégetőbb kérdés – olvasta fel Ralph hangosan, miközben cipője orrával megbökte a tüskés növény cserepét díszítő fémplakettet. – Ez a „Kérdések és rejtélyek” szekció, igaz? Ez a növény elvileg a legfontosabb kérdésekre adja meg a választ. Tyúha! Vajon melyik fontos kérdésre? Este ki kéne próbálnod!

- Mi folyik itt? – kérdezte egy lány hang, közvetlenül James mögül.

Mindhárom fiú egyszerre ugrott meg, aztán fordult hátra, hogy aztán büntudatos képpel pislogjanak Avior professzor arcába. Az idős varázsló egyenesen Zane-re meredt, fakókék szeme szikrázni látszott a hideg fényben. Hűvös komorsággal így folytatta:

- Úgy látom, a Durmstrang tulajdonát tartja a kezében, fiatalember.

Zane tett egy lépést hátra a professzor jeges pillantásától. A yuxa bogáncsokat James felé nyújtotta.

- Igen. Hát, én csak...

- Csak nekem segített, uram – bólintott, és elvette a bogáncsokat. – Beleragadtak a taláromba. Zane segített leszedni őket.

Avior továbbra sem vette le a szemét Zane-ről.

- Nemes tett öntől, hogy átvállalja a felelősséget a barátjától, Mr. Potter. De nem helyes. A többi iskolától eltérően, e falak között nagyon komoly bűnnek vesszük a tolvajlást. Főleg, ha az ellopott holmi olyan ritka és értékes, mint egy yuxa baszlatma.

- Nem lopott el semmit – szólt Ralph idegesen. – Komolyan. Beleakadt James talárjába. Ahogy ön is mondta, professzor: a yuxa megtalálta azt, akinek szüksége van rá. Talán van valami rejtély, aminek a megoldását a növény meg akarja mutatni Jamesnek.

Avior pillantása végre Jamesre rebbent, szeme összeszűkül. A tanár felszegte állát, majd kinyújtotta tenyerét. James lenézett a kézre, nagyon jól tudta, mit akar vele mondani Avior. Nagy sóhajjal a professzor tenyerére helyezte a bogáncsokat. Az ujjak összezáródtak, halk ropogás jelezte, hogy a bogáncsok összetörnek a szorításban.

Zane ennek láttán felszisszent, ő még emlékezett rá, milyen szúrósak is voltak.

- Diplomáciai státuszuk fényében – szólt halkán Avior Jamesre meredve – eltekintek attól, hogy megpróbálták kijátszani a Durmstrang fegyelmi elvét. Ezúttal. Többé ne forduljon elő! Mr. Walker – kúszott vissza a tekintete Zane-re, és arca megkeményedett. – Önt a továbbiakban kitiltom az iskolából. A jegyei azt fogják tükrözni, hogy megbukott.

És kérem, esedezem, ne próbálja ezt semmibe venni. Csak a saját helyzetét rontaná vele.

Azzal Avior sarkon fordult, talárjának szőrmeszegélye halk sustorgással separt végig a fémrácsos padlón.

- Most menjenek – szólt hátra a válla fölött. – Bizonyára vannak kötelezettségeik a saját iskolájukban. Volkiev már várja önöket, hogy visszakísérje a szekrényeikhez.

James, Ralph és Zane némán a professzor után eredt, ám a csend ellenére mindannyiuk mérgesen fortyogott. James hátrapillantott Zane-re, mikor elérték a csigalépcsőt, Zane viszont nem volt hajlandó viszonzni a pillantást. Arcáról csak úgy sütött a szintiszta düh.

Mikor a három fiú leért a földszintre, a magas, kétszárnyú ajtó irányába fordult. Odakint Volkiev türelmetlenül nézte őket a többi cserediák köréből.

- Mr. Potter, ha volna olyan kedves – szólt halkán Avior, és megérintette James könyökét, ahogy a fiú az ajtó közelébe ért.

James felpillantott rá, és megértette, hogy a professzor azt szeretné, hogy várjon. Ralph és Zane anélkül sétáltak ki az ajtón, hogy visszanéztek volna.

- Menjen csak, Mr. Volkiev – legyintett Avior. – Mr. Potter azonnal maguk után megy. Addig bizonyára egyedül is eltalál.

A folyosón Volkiev tétovázni látszott. Jamesre meredt, ajkait egyetlen vékony vonallá préselte. Aztán összeütötte csizmája sarkát, kurtán meghajolt, aztán elfordult, és a rá bízott nebulók élén elindult.

- Nem vagyok ésszerűtlen ember, Mr. Potter – szólt mély sóhajjal Avior, majd ellépett az ajtótól, be az osztályterem fagyos fényébe. – Mégis ebben a rideg környezetben dolgozom. Bizonyos dolgokat elvárnak tőlem, nem csak eme iskola vezetősége, de a diákjai, sőt, igen, ennyi év után még én magam is. Kötelességem, hogy fenntartsak egy bizonyos képet. Remélem, emiatt nem gondol rólam rosszat.

James a professzor hátát figyelte, ahogy a varázsló az ablak elé sétált. A professzor szavaiból bátorságot merítve megszólalt.

- Zane nem lopott el semmit. Igazat mondtam. A növény beleakadt a ruhámba.

- Mr. Walker nem tartozik ide – felelte Avior elutasítóan. – Szívességet tettem neki azzal, hogy eltávolítottam innen. Ez az iskola nem illik az ő... származáshoz.

- A sötét varázslók beszélnek így – motyogta James. Hangjában keveredett a félelem és a harag.

Avior megfordult, és válla fölött Jamesre nézett. Mintha szórakozottan mosolygott volna. A mosoly szarkalábakat varázslott a szeme köré, amitől azok máris melegebb fényel ragyogtak a terem hidegében.

- Ön egy nagyon bátor fiatalember. Épp, mint az apja volt a maga korában.

James félredöntötte a fejét.

- Honnan tudhatna bármit az apámról?

Avior mosolya meglágyult.

- Ó, hiszen mindnyájan ismerjük az apját, elvégre elég híres. Tisztelem őt. Nem vagyunk többségben e falak között. De nem ezért tartottam fel.

A professzor közelebb intette Jamest. James közelebb lépdelt, a levegő szinte minden egyes lépéssel hidegebb lett az Avior mögötti befagyott ablaktábláknak köszönhetően.

- A legégetőbb kérdés – kuncogott halkán az idős varázsló. – Ha jól hiszem, ön olyan fiatalember, akinek a fejében csak úgy hemzsegnek az égető kérdések, igaz?

James tovább ment Avior felé. Láta, hogy a varázsló keze még mindig ökölbe szorul, valószínűleg a yuxa bogáncsok körül.

- Mégis – folytatta Avior James szemébe nézve –, vajon melyik lehet a *legégetőbb*? Ez egy fontos kérdés, nemde? Elvégre az ember életében néha a legégetőbb kérdés az, amire a legkevésbé szeretnénk tudni a választ. Néha a válaszok sokkal veszélyesebbek lehetnek, mint maguk a kérdések.

James megállt az idős varázsló előtt. A férfi mögött a jeges ablakok fehéren ragyogtak, mögöttük ott magasodtak a hősipkás hegycsúcsok. A téli napfény körvonallá fakította Avior alakját.

- De nem vagyok ésszerűtlen ember, Mr. Potter – ismételte. – A lakrészem nem messze innen van. Engedélyt adok önnek, hogy szabadon mozoghasson az iskolában. Jöjjön, látogasson meg, ha úgy gondolja. Szívesen válaszolok bizonyos kérdéseire.

Azzal a professzor előre nyújtotta a kezét, és kitérte ujjait. James a yuxa bogáncsokra számított, ám azok helyett egy csokibéka kártya hevert a varázsló tenyerén, amelyről Albus Dumbledore arca mosolygott fel rá. Ugyanaz az arc, amit a tanár is viselt.

James ismét felpillantott Aviorra. Gerincén hideg futott végig, amitől láthatóan összerezett. Avior aprót biccentett, és átnyújtotta a kártyát. James vonakodva vette el.

Avior újra biccentett, ezúttal határozottabban, ezzel jelezve, hogy részéről az ügy lezártnak tekinthető.

- Siessen, fiatalember. Az osztálytársai mostanra már alighanem a szekrények közelében járnak. Talán még utoléri őket.

James sarkon fordult, és sebes léptekkel elindult. Másra sem vágyott, csak hogy végre kijusson ebből a hideg teremből, el ennek a különös, hátborzongató varázslónak a szeme elől. Épp kilépett a kétszárnyú ajtón a folyosó viszonylagos melegébe, mikor Avior hangja még egyszer, utoljára utolérte, és megtorpanásra készítette.

- Az lenne a legjobb, Mr. Potter – szólt nyugodtan, szinte már kedvesen –, ha erről az édesapja nem értesülne. Harry talán... *ellentmondásba* ütközne.

Jamest ismét kirázta a hideg. Nem válaszolt, csak futásnak eredt, el néhány érzelemmentes arcú durmstrangos diák mellett, úgy húzva maga után az osztályterem hűvösét, akár egy kísértet.

A Griffendél kontra Mardekár éjszakai kviddicsmeccs előtti hétfőn Rose egy levelet csúsztatott James asztalára átváltoztatástan óra alatt. A fiú vigyázva széthajtogatta a pergament, aztán az asztal alatt elolvasta.

*Találkozzunk vacsora után a bagolyházban. Ne mondd el senkinek! Ne kövessenek!
Tegyél pipát a neved melletti négyzetbe, ha ott leszel!*

Az üzenet alatt nevek sorakoztak: *Ralph, Zane, Nastasia, Rose, Scorpius*, illetve *James*. James kivételével már minden név mellett ott díszelgett egy piros pipa. James neve alá Rose még odafirkantotta: *Hozz papírt és tintát!*

James ellenállt a kísértésnek, hogy a plafonra emelje a tekintetét, ehelyett pálcája hegyével megpöccintette a pennáját, amitől a tinta vörössé változott, és kipipálta a saját

nevét. Aztán, néhány pillanatnyi töprengést követően megtoldotta a levelet egy újabb sorral.

Az igazi titkos társaságok nem írják ki a tagjaik nevét a levelek aljára.

Ismét összehajtotta a pergament, és előrelébegett egy sorral, Rose-hoz, menet közben megbökve vele a lány hátát. Rose türelmetlenül elmarta a pergament, s miközben McGalagony professzor éppen Fiona Fourcompassnak segített egy félig átváltoztatott alma-bakancs hibrid fölött, gyorsan elolvasta az üzenetet. Vetett egy gyilkos pillantást Jamesre, aztán, ügyelve rá, hogy a fiú jól lássa, eltüntette a levelet egy néma füstgomolyban.

Az avatatlan szemek számára a nagyterembeli vacsora ugyanúgy zajlott, mint máskor, legfeljebb a szokásosnál egy kicsit több házak közötti szóváltással. A terem mardekáros felén Nolan Beetlebrick szükségtelenül provokatív fintorokkal méregette a griffendéles asztalnál ülő Devindar Dast. Willow Wisteria ezzel szemben gyanúsán hangos megjegyzéseket tett a mardekáros Fiera Hutchins ügyetlenségére, mikor a lánynak titokzatos módon sikerült egy egész tányér vajjas zsemlet a földre ejtenie. James élt a gyanúperrel, hogy titkon maga Willow küldött rontást Fionára.

A Hugrabug asztalánál többen szokatlan derűvel, és néma érdeklődéssel figyelték ezeket az összezördüléseket. James biztos volt benne, hogy néhány hugrabugos éjszakai kviddics játékos is kilopakodik a pályára, hogy megnézze a meccset, elvégre most fog kiderülni, hogy ki ellen játsszák a következő mérkőzést a kieséses bajnokságon. Szinte tapintható volt a feszültség, amelyet csak tovább fokozott, hogy az okát titokban kellett tartani az iskola nagy része előtt.

A tanári asztalnál hirtelen ötödszörré is éles sivítás hallatszott, mire Heretofore professzor dühösen mordult egyet. Újfent belenyúlt a zsebébe, és előhúzott belőle egy gyanuszkópot. Mivel ezúttal nem tudta elhallgattatni a csörömpölő szerkezetet, végül lecsapta azt az asztalra, és egy éles, narancssárga átkot lőtt rá. A gyanuszkóp hangosan felsípolt, aztán elhallgatott.

A Heretofore mellett ülő McGalagony professzor homlokát ráncolva végignézett a diákokon, arcára gyanakvás ült ki. Váltott néhány szót Longbottom professzorra, aki erre egy kissé talán túl éles nevetést hallatott. Mögöttük és fölöttük a hatalmas, öt számlapos óra egészten ütött, aminek hallatán pár diák a volt-nincs szekrények körül kezdett gyülekezni, hogy elinduljanak az esti óráikra. Lily az Alma Aleron szekrénye mögött ácsorgott több új barátja körében. Miközben James a hűgát figyelte, a szekrényből váratlanul Zane és Nastasia léptek ki, az elsőévesek nem kis riadalmára. Lily meglepetten mosolygott Zane-re, és szemével követte a két amerikait, amint azok elsiettek mellettük, és belevestek a nagyterem vacsora utáni kavalkádjába.

- James! - kiáltotta Rose valamivel odébb a griffendéles asztalnál.

James látta, hogy a lány komoly tekintettel mered rá, és a szemöldökét vonogatja, eltolta hát maga elől a tányérját, és felállt.

- Megyek már, megyek. Még fel kell szaladnom a hálóterembe pergamenért és tintaért.

- Pssst! - sziszegte Rose vadul. Maga is felállt, sarkon fordult, majd elmasírozott a nyitott ajtó irányába.

James gyorsan elhagyta a nagytermet, és kettesével szedve a fokokat felszaladt a lépcsőn a Griffendél klubhelyiségébe. Öt perccel később, immár mugli ruhában, és

pennával, papírral és tintával felszerelve mászott ki ismét a portrélyukon, aztán elindult a bagolyházhoz. Menet közben egy hosszú, sötét folyosón megállt, mikor egy távolban ellebegő kísértetpárost vett észre. Cedric Diggory volt az, és a Szürke Hölgy, amint szorosan egymáshoz simulva siklottak a padló fölött. James fontolóra vette, hogy odaköszön nekik, de elég messze voltak, és különben is sietett. Továbbberedt hát, és azon morfondírozott, hogy vajon létezik-e románc a halál utáni életben.

Mint mindig, a bagolyház levegője bagolytól, ürüléktől, és egércsontok bűzétől volt nehéz. Odakint hűvös volt, a fakó félhold bekacsintott a nyitott ablakokon. Ahogy James belépett, azonnal megpillantotta a helyiség közepén várakozó többieket, akik alaposan bebugyolálták magukat a késő őszi hideg ellen.

- Épp ideje volt – szólt Scorpius panaszosan. – Meg lehet itt fagyni. És némelyünknek dolga van.

Rose összevonta a szemöldökét.

- Jaj, ne titokzatoskodj már! Mindenki tud az éjszakai kviddicsről, meg a ma esti nagy meccsről. Még rengeteg időd marad úgy tenni, mintha lefeküdnél, hogy aztán kiosonj megöletni magad a sötétben. Ez most fontosabb.

- Mi az az éjszakai kviddics? – pislogott körbe Ralph.

Scorpius szikrázó szemekkel meredt Rose-ra, s a hangsúly kedvéért még az öklét is csípőre vágta.

- Szóval, mi ez az egész? – csatlakozott a többiekhez James is. – És miért vagyunk itt ennyien?

Rose vékony, sápadt vonallá préselte össze a száját, úgy nézett farkasszemet Jamesszel.

- Egyszerű – felelte csendesen. – Épp itt az ideje, hogy elkezdjünk megint csapatként működni. – Egyenként mindenkin végignézett. – Mert Jamesnek igaza van. Valami történik. Valami nagy.

- Óóó! – turbékolt Nastasia. – Összeesküvés! Kaland! Valami örült, kitalált Tó Úrnője, akit Jamesen kívül senki sem lát! Hadd gondolkozzam – elhallgatott, és kissé összeráncolta a homlokát. – Nem érdekel. Hazamehetek?

- Csendet, Nastasia – motyogta Zane.

Nastasia engedelmeskedett, majd karját Zane könyöke köré kulcsolta. James szemébe nézett, és széles mosolyt villantott a fiúra.

Ralph a lábával közelebb húzott egy háromlábú kisszéket, és lehuppant rá.

- Miről van szó, Rose? *Tényleg* van köze James Tó Úrnőjéhez?

Rose ügyet sem vetett a kérdésre. Ehelyett előhúzott egy köteg összehajtogatott pergament a hátizsákjából, és zajosan széthajtogatta azt. A papírlapok az ő takaros kézírásával rótt jegyzetekkel voltak tele.

- Igor Karkaroff alkalmazta 1977-ben a bájitalok mesterének helyettesi posztjára – olvasta fűrgén. – Két évvel később léptették elő főállású bájital mesternek. 1985-ben kinevezték a Durmstrang igazgatói tanácsának élére. Hat évvel később örökös professzori tisztséggel jutalmazták. Egyike annak a háromfős tanácsnak, akik a Trimágus Tusa újraindítását szorgalmazták...

- Egész az utolsó részig untam – vágott közbe Scorpius. – Kiről is van szó?

Rose leeresztette a pergamenjeit.

- Avior Dorchascathanról, a Durmstrang gyakorlati próféciák professzoráról.

- Ja, hogy *róla* – forgatta a szemét Zane. – Azt hiszem, egy életre elegendem volt abból a vén bolondból. Még mindig nem szóltam a szüleimnek, hogy máris sikerült megbuknom egy

tárgyból, ráadásul nem is a szokásos okokból kifolyólag.

- Szegénykém – dorombolta Nastasia, és szorosabban ölelte Zane karját. Jamest hirtelen futó rosszullet fogta el.

Scorpius Rose jegyzetei fölé hajolt.

- Mióta kattantál rá az öreg, rögeszmés, külföldi tanárookra? Vagy James téged is megfertőzött a képtelen ötlettel, hogy ő Dumbledore gonosz ikertestvére?

- Épp erről beszélek! – csattant fel hirtelen Rose vadul, és öklébe gyúrta a papírokat. – Ki vagy te, hogy kinevesd azt, amit James mond? Hányszor volt olyan, hogy csak úgy kitalált dolgokat? Hányszor tévedett, ha azt állította, hogy valami nagy terv folyik a háttérben?

- Nos – szólalt meg Ralph kényelmetlenül feszengve –, abban tévedett, hogy Jackson professzor áll a Merlin-összeesküvés mögött. Végül kiderült, hogy ő jófiú volt.

- Ugyanez volt Merlinusszal másodévben – bólogatott Zane.

Rose türelmetlenül kifújta egy kósza hajtincset az arcából.

- Nem ez a lényeg. A lényeg, hogy *mindig* volt valami nagy, félelmetes terv. Na és, ha tévedett pár részletben?

- Mint Merlin botját illetően – értett egyet Ralph. – Azt hitte, Tabitha Corsica seprűje az. Zane is kezdett belemelegedni.

- Vagy mikor elvitte Madame Delacroix-nak Merlin köpenyét, mert azt hitte, hogy a láthatatlanná tévő köpönyeg az? Akkor aztán tényleg jól átvágott, mi, James?

- Ez aztán a lajstrom – bólintott Nastasia elismerően.

- Mindenki fogja be! – vágott közbe Rose komor arccal. – A lényeg, hogy ha James azt mondja, valami nem kóser, akkor, ha más nem is, én hiszek neki. Azt hiszem, kiérdemelte.

- Mi van a Tó Úrnőjével? – kérdezte nyugodtan Scorpius. – Ha tetszik, ha nem, Undok kisasszonynak igaza van. Soha, senki más nem látta. Azt is elhiszed Jamesnek?

Rose mélyen Scorpius szemébe nézett.

- Az unokatestvérem, Lucy halott. James azt állítja, hogy a Tó Úrnője ölte meg. Azt akarod mondani, hogy hazudott erről? Azt állítod, hogy arra használja fel egy tizenkét éves lány halálát... hogy felhívja magára a figyelmet?

Scorpius hosszú, feszült másodpercekig meredt Rose arcára, végül elfordította a tekintetét. Most az egyszer, úgy tűnt, nincs mit mondania. James úgy érezte, menten tüzet fog az arca, egyszerre kavargott benne szégyen és hála. Egész eddig a pillanatig észre sem vette, mennyire fájt, hogy nem hittek neki. Elkapta Rose pillantását, és hálásan biccentett egyet. A lány lesütötte a szemét. Mikor ismét felnézett, vállat vont. Talán ő sem volt olyan magabiztos, mint amilyennek mutatkozott, de legalább hajlandó volt megadni neki a bizalom esélyét.

- Tehát – szólt végül Ralph. – Ha James azt mondja, valami nem oké Avior professzorral, érdemes a körmére nézni, igaz?

Rose nem felelt. Inkább ismét felemelte a jegyzeteit, és továbbolvasott.

- Nem sokkal azután, hogy felvették Aviort helyettes bájitalmesternek, mágikus találkozókat rendeztek a Durmstrangban, melyen részt vettek a Roxfort és a minisztérium képviselői is. Avior nem volt jelen. A hírek szerint egész idő alatt beteg volt, és elvonult a lakrészébe.

- Jobb emberekkel is előfordult már – motyogta Zane sötétén.

- Pár évvel később, mikor Avior már teljes munkaidős tanár volt – folytatta Rose –, nagy botrány tört ki. Néhány vakációzó diák a Roxfort, Durmstrang és Beauxbatons

iskolákból felbukkant egy mugli halászfaluban. Párbajversenybe kezdtek, és mindenféle bajt okoztak, csónakokat lebegtettek végig a falu utcáin, szörny méretűvé növesztettek közönséges halakat. A Mágiaügyi Minisztérium mindhárom iskolából tanárokat hívatott, hogy segítsenek elsimítani a dolgokat, és eldönteni, kit büntessenek meg. Avior volt az egyetlen professzor, aki az összes Durmstrangos diákot tanította, de visszautasította a részvételt. Azt állította, hogy „családi vészhelyzet” lépett fel. Csakhogy a feljegyzések szerint nincs családja. Sem anyja, se apja. Testvérek sem. Még egy örült nagybácsi sem.

- Valami családtagjának csak kell, hogy legyen - vélekedett Ralph. - Úgy értem, ő sem tojásból bújt elő. Ööö, hacsak a varázsvilágban nincs ilyen. Vagy van?

- Mit akarsz mindezzel mondani, Rose? - rázta a fejét Scorpius.

- 1994-ben - emelte fel a hangját Rose - közel kétszáz év kihagyást követően először rendezték meg a Trimágus Tusát, nagyrészt többek között Avior Dorchascathan erőfeszítéseinek köszönhetően. Mégis, valamilyen oknál fogva, amelyet senki sem ismer, a professzor maga *nem... jelent... meg*.

Hosszú szünet állt be a bagolyház sötétjében. Körben mindenfelé tollas alakok mozgolódtak, a nyitott ablakokon hűvös szél süvített be, meglobogtatva James haját.

- Szóval - mondta végül Zane - az öreg pasas félénk. Vagy talán nem szereti elhagyni a Durmstrang kastélyt.

- Az nem lehet - ellenkezett Rose. - Sokszor elhagyja a kastélyt. Sőt, ami azt illeti, aszerint a néhány durmstrangos diák szerint, akit megkérdeztem, Avior meglehetősen gyakran utazik el, néha hetekre is. Nyilván nincs baja tehát a kastély elhagyásával.

Ralph vállat vont.

- És akkor ez most miért olyan nagy ügy?

- Azért nagy ügy - felelte Rose, lehalkítva a hangját -, mert Avior gyanúsán távol marad minden alkalommal, ha emberekkel találkozhatna a Roxfortból vagy a Mágiaügyi Minisztériumból. - Komoly arckifejezéssel fordult Jameshez. - Sosincs ott, ha összefuthatna olyanokkal, akik emlékeznek *Albus Dumbledore*-ra.

A hőmérséklettől teljesen független hideg kúszott fel James gerince mentén, amitől megrázkódott. Körbepillantott a többiekre.

- Az utolsó durmstrangos órát követően - mondta - Avior azt mondta, válaszol a legfontosabb kérdésekre. - Mesélt barátainak a csokibéka kártyáról, és hogy Avior hogyan használta azt, hogy megmutassa, tud a fiú gyanújáról.

Rose lélegzetvisszafojtva azt kérdezte:

- Élsz az ajánlattal?

- Nem tudom - vont a vállát James. - Valószínűleg. Megöl a kíváncsiság. Ha tényleg hajlandó elárulni az igazat...

Rose hajthatatlanul rázta a fejét.

- Nem hinném, hogy ez jó ötlet, James. Nem fog neked minden csak úgy bevallani, miután annyi évig titokban tudta tartani. Ő tudja, hogy te fenyegetést jelentesz mindarra, amit rejteget.

- Rose-nak igaza van - értett egyet Zane. - Valószínűleg először kisedné belőled, mennyit tudsz, aztán elhallgattatna valahogy. Nekünk varázslónknak több mód is adott erre. Egy gyors Imperius átok, és örökre csendben maradsz.

James elgondolkodva ráncolta a homlokát.

- Nem hiszem. Valahogy... bízom benne.

- Csak mert hasonlít *Dumbledore* igazgató úrra - szólt csendesen Rose -, az nem jelenti

azt, hogy megbízható. Talán csak egy trükk. Talán... nem is tudom. Lehet, hogy százfűlé főzetet használ.

- De miért? – szólt közbe Ralph. – Miért érné meg a fáradságot, ha aztán mindig bujkálnia kéne azok elől, akik felismerhetik azt az embert, akire annyira hasonlítani szeretne?

- Nem – mondta James határozottan. – Ez nem trükk. Nem volna értelme. Bármi vagy bárki is ő, *van* valamiféle kapcsolat közte és Dumbledore között. Ha elmehetnék az irodájába, és rávehetném, hogy mondja el...

- Én veled megyek – szólalt meg hirtelen Nastasia.

Mindenki, Zane-t is beleértve, meglepetten fordult a lány felé. Nastasia szelíd mosollyal nézett végig a többiekre. James volt az első, aki feltette az egyértelmű kérdést.

- De... miért?

- Egyszerű – felelte Nastasia, eleresztve Zane karját. – Ebből Avior láthatja majd, hogy már elmondtad másoknak. Attól, hogy téged eltüntet, még nem lesz biztonságban a kis titka, ha tudja, hogy te már csacsogtál. Különben meg – vont vállat – kíváncsi vagyok.

James türelmetlenül rázta meg a fejét.

- Azt hittem, téged ez az egész nem érdekel.

- Ó, e tekintetben elég szeszélyes vagyok – lépett a fiú mellé. – Néha még én sem tudom követni, hogy most akkor épp mit is gondolok bizonyos dolgokról.

- De Avior gyűlöli a mugli születésűeket – fonta össze maga előtt a karját Zane. – Egy pillantást vet rád és az orrkarikádra, aztán, mit tudom én, bevet a tömlőcbe, vagy ilyesmi.

- Nem is tudod? – döntötte félre a fejét Nastasia ravaszkos mosollyal. – Százsztázalékos aranyvérű boszorkány vagyok. Ami azt illeti, Amerika egyik legősibb varázslócsaládjából. Sőt, volt olyan ük-ük-üknagyanyám, nem is egy, akit máglyára vetettek Salemben a boszorkányperek idején. – Jameshez fordult, és belesuttogta a fülébe: - Persze egyiküknek sem esett baja, de jó kis műsort rendeztek a mugliknak – kuncogott.

- Szerintem akkor sem jó ötlet – mondta Rose. – De Nastasiának igaza van. Ha Avior tudja, hogy nem csak ti ketten tudtok a dolgról, nagyobb biztonságban lennétek. Legalábbis amíg ki nem deríti, ki tud még róla.

- Van valami, amit nem értek – jelentette be Scorpius. – Azt hittem, azért vagyunk itt mindannyian, mert mi hatan voltunk New Amsterdamban, és találkoztunk azzal a Gyűjtő fazonnal. Hallottuk, hogy az a mugli nő, Lissa, a Morrigan-hálóról beszél. James azt kérte, hogy annak nézz utána, Rose. Ne Avior professzornak. Hogyan kapcsolódik a kettő?

Rose jelentősegteljesen biccentett.

- Azzal kezdődött az egész – ismerte be. – Kutatni kezdtem a Morrigan-háló után, ahogy James kérte. Nem volt könnyű. Őszintén szólva, már épp fel akartam adni. Aztán valahogy két említésre is rábukkantam egyszerre. Az Alma Aleron történetével indult. A Morrigan-háló az Igor ház egykori professzorának a projektje volt, jó párszáz évvel ezelőtt. A tanárnő végső mágikus szuperfegyvernek nevezte, és azt állította, olyan nagy az ereje, olyan pusztító, hogy ha tökéletesítenék, örökre beszüntetné a mágikus hadviselést.

- Ennek... - ráncolta a homlokát Ralph – nem sok értelme van.

- Pedig nagyon is van értelme – mosolyodott el Nastasia. – Valószínűleg azt hitte, hogy ha mindenkivel volna egy Morrigan-háló, senki nem volna olyan hülye, hogy használja is. – A fejét csóválva fordult Jameshez. – Az idealisták olyan édesek – dorombolta, amitől James arca ismét kipirult. Próbált nem odafigyelni a lányra, inkább Rose-hoz intézte a szavait.

- Találtál róla valamit, hogy mit csinál, vagy hogyan működik?
- Semmit. Abszolút nulla részletet találtam róla. Csak annyit találtam, hogy a professzor kísérletei végül bajba sodorták őt az amerikai mágikus hatóságoknál. Megfenyegették, hogy elkobozzák minden eszközét, őt pedig börtönbe zárják, ha nem hagy fel a Morrigan-hálóval kapcsolatos kutatásokkal. Valószínűleg belement, mert többé nem bukkant fel a neve.
- Ez nem jellemző az Igorokra – vakarta meg a fejét Zane. – Mi volt a neve?
- Rose belepillantott a jegyzeteibe.
- Principia Laosa professzor. Még sosem hallottam róla. Nyilván régen meghalt már. Zane a szemöldökét összevonva először Ralphra, majd Jamesre pillantott.
- Lehetséges volna...?
- Mi? – kérdezte Ralph.
- Nastasia hirtelen kihúzta magát James mellett.
- Naná! Hacsak nem egy legenda az egész. Ó, az de kár volna!
- Micsoda?! – kérdezte James is, aki legszívesebben szökdécselt volna a türelmetlenségtől.
- Laosa banya – csóválta a fejét Zane. – De az tök durva volna...
- Tényleg, emlékszem, hogy meséltél róla – állt fel Ralph a székéről. – Elvileg valami rémisztő, öreg boszorkány, aki az Alma Aleron igazgatósági épületének az alagsorában kísért, igaz?
- Rose bosszúsan járatta tekintetét Ralph és James között.
- Ez most komoly?
- James vállat vont.
- A főépületet törpök építették, és a legendák szerint extraként kiegészítették kicsit a pincét végtelen hosszú alagutakkal és kazamatákkal, amik ki tudja, milyen mélyre vezetnek. Tiltott terület a diákok számára. Egyesek szerint a pincét egy Laosa banya nevű, nagyhatalmú, hátborzongató, öreg boszorkány őrzi.
- De még senki sem látta... igaz? – pislogott Ralph szinte könyörögve Zane felé. – Mármost, ez csak egy legenda. Mint a zsákos ember.
- A zsákos ember nem legenda – kotyogta közbe Scorpius. – Jó pár éve megpróbált elhelyezkedni a Mágiaügyi Minisztériumban. Azt állította, jó útra tért, már nem rémisztgeti a kiskölyköket éjszakánként, meg ilyenek.
- Mindegy – szólott Rose, és Scorpiust félretolva Zane-hez fordult. – Mostanra nagyon öreg volna. Majdnem kétszáz éves.
- Zane vállat vont.
- A kancellár valahol kétszázötvenétnél jár. A varázstudóknak megvannak a módszereik, hogy megnyújítsák az életüket, ha akarják. Ha Laosa banya tényleg az ex-Igor Laosa professzor, tuti tud rá egy-két fortélyt. Az igorok nagyon benne vannak az ilyesmiben.
- Ismét hosszú, töprengő csend állt be a bagolyház fedele alatt, ahogy mindenki próbálta megemésztetni a hallottakat. Végül James felpillantott Rose-ra.
- Azt mondtad, két utalást találtál a Morrigan-hálóra. Mi volt a másik?
- Rose kényelmetlenül feszengve pislogott le a jegyzeteire.
- Valószínűleg semmiség. De kicsit sok volt a véletlen egybeesés.
- Mintha véletlen egybeesésekből nem volna már így is épp elég – jegyezte meg Zane, és Nastasiára pillantott, aki most James mellett álldogált.

- Az Alma Aleron történetéről szóló könyvben – mondta Rose, oda sem figyelve Zane-re –, mikor a Morrigan-hálóról volt szó, utaltak egy varázslóra, aki a mágikus világvégefegyverek és szuperfegyverek szakértője. Azt hittem, talán az a férfi lesz, aki nyáron megszökött az Azkabanból, Worlick. – Jamesre pillantott. – Elvégre ő nagy eséllyel egy warlock, és ez az ő specialitásuk. De tévedtem...

James közelebb hajolt Rose feltartott jegyzeteihez. A lány egy a lap tetejére írott névre mutatott, melyet korábban még háromszor alá is húzott: *Avior Dorchascathan*.

- Avior professzor? – kérdezte hangosan Ralph. – Ő a mágikus világvégefegyverek szakértője?

Scorpius biccentett.

- Szóval ezért haraptál rá a témára. Nem csak James gyanúja miatt.

- Mindkettő miatt – ismerte el Rose a fejét rázva. – De ez is csak azt bizonyítja, hogy Jamesnek van orra a gyanús karakterekhez.

- Felteszem, Potter specialitás – sóhajtotta Nastasia.

Ralph mindkét kezével beletúrt a hajába.

- Szóval akkor most hol is tartunk?

- A legfontosabb – felelte Rose, miközben összehajtogatta a jegyzeteit –, hogy most már mindenki ugyanott tart. Valami potenciálisan szörnyűséges történik New Amsterdamban. A Gyűjtő, a házi warlockja, meg még valaki, aki vagy James Tó Úrnője, vagy nem...

- Nem az én Tó Úrnőm – fakadt ki James bosszúsán. – Nem tartom pórázon, vagy ilyesmi. – Mellette Nastasia ismét felkuncogott.

- Bocs – emelte fel a tenyerét Rose, de nem nézett a fiúra. – Akárhogy is, a Gyűjtő és a társai minden valószínűség szerint valami szörnyűségeset készítenek. Azt hiszem, az volna a legjobb, ha mindent kiderítenénk róla, amit csak tudunk.

James bólintott.

- Én pedig utánajárok Avior professzornak.

- A segítségemmel – erősködött Nastasia, és a csipőjével meglökte a fiú oldalát.

- De miért kellett elhoznom ezeket? – kérdezte James Rose-t, és felmutatta az üres pergament, a tintát és a tollszárat.

- Ugyanazért, amiért a bagolyházban találkoztunk – szólt Rose szenvedélyesen. – Mert ezúttal írni fogsz az apádnak. Én magam is írtam egy levelet a saját szüleimnek. Segítségre van szükségünk. Ki mást volna jobb megkérdezni, mint a minisztérium fő aurorját, és azt a két embert, akik segítettek neki legyőzni minden idők leggonoszabb varázslóját?

James oldalra sandított, és látta, hogy Nobby a tollát borzolva toporog egy közeli ülőrúdon. Szemlátomást alig várta, hogy indulhasson.

- Igazad van, Rose – mondta James. Lecsüccsent a földre, és a papírt a térdére fektette. – Ez túl nagy falat nekünk.

Rose egyértelmű megkönnyebbüléssel sóhajtott fel. Előhúzott egy már lezárt borítékot a hátizsákjából.

- Nobbyt kell használnunk mindkét levél kézbesítéséhez. Nem kockáztathatjuk, hogy lefogják valamelyik iskolai baglyot. Mindenről be kell számolnunk a szüleinknek.

James bólintott, de máris a harmadik sornál tartott a levelében. Valóban jó ötlet volt, és kicsit el is szégyellte magát, amiért nem írt már korábban az apjának.

De akkor is. Még nem volt felkészülve, hogy *mindent* elmondjon az apjának.

Lily a Griffendél klubhelyiségében várta Jamest, amikor a fiú deszkával a kezében lelopakodott a lépcsőn.

- Hol vannak Scorpius, Dev, meg a többiek? – suttogta izgatottan szökdécselve.

James bosszúsan rázta a fejét.

- Külön-külön osonunk ki. Biztonságosabb. És te mit keresel itt? Azonnal fekjüdj le!

- Ügyes próbálkozás, nagy testvér – mondta a lány szemrebbenés nélkül, majd könnyed léptekkel megindult a portrélyuk irányába, és Jamest is arra taszigálta. – Elő a láthatatlanná tévő köpennyel! Anélkül nem nagyon megy neked a lopakodás.

James felsóhajtott, aztán elmosolyodott. Titokban tetszett neki a húga halk szurkolása. Odament a lányhoz, közben kirázta a láthatatlanná tévő köpenyt.

- Mi lenne, ha ma este te vezetnél, Lil? – kérdezte, aztán hirtelen elkomorodott az arca. – Csak te vagy, ugye? Nem bujkál egy rakás barátod a bútorok alatt, hogy titokban kövessenek minket.

- Nem – felelte Lily. – De nem is rossz ötlet. Majd legközelebb.

Tíz perccel később a páros már a sötétbe boruló kviddicspálya gypét taposta, és csatlakozott a többiekhez, akik már ott voltak. A csaknem teljesen megtelt hold alacsonyan függött, a horizont közelében. Időnként felhőfoszlányok úsztak elé, úgyhogy a pálya néha ezüstös holdfényben fürdött, hogy a következőben mindent elnyeljen a feneketlen sötétség. Húvös szél zúgott a lelátók között, a lobogók hangosan csattogtak a magasban.

- Frics majdnem elcsípett az imént – csóválta a fejét Devindar. – Ő meg az a nyavalyás macskája pont akkor fordultak be a harmadik emeleti árkád sarkán, mikor a lépcsőn jártam. Szinte biztos vagyok benne, hogy megláttak, de átugrottam a korláton, mielőtt elkaphattak volna.

Willow hátralökte a haját, és nekiállt lófarokba kötni.

- Frics nem kap el egyikőnket sem, ha nem vagyunk bénák.

- Mi van, ha kiszúrja az egyik világító labdát a kastély ablakából? – kérdezte Lily.

- Már gondoltunk erre – válaszolta Scorpius. – A gurkók, a klaccs és a cikesz mind lassú fényel vannak elbájolva. Úgy száz méternél messzebről nem látszik. A kastélyból a pálya koromsötétnek tűnik.

- Scorpius rém büszke erre a lassú fény izére – tette hozzá Dev. – Imádja a technomanciát. Nekem kvantum az egész.

- Különben is – folytatta Willow a seprűjét állítgatva. – Ha Frics megpróbálni kijönni a pályára, a botja beleragadna a sárba, és egész éjjel körbe-körbe járna.

Lily erre felnevetett, majd Jameshez fordult.

- Ma este felmegyek a lelátóra. Nézd! Közönség is van!

James homlokráncolva pillantott fel az egyik közeli griffendéles lelátóra. Valóban, több alak is helyet foglalt a padokon. Az egyikük leintegetett neki. Nastasia volt. Mellette Zane ücsörgött vastag köpönyegben, sállal a nyakában. Nyilván úgy döntöttek a bagolyházass megbeszélést követően, hogy itt maradnak. James szinte teljesen biztos volt benne, hogy pár sorral fölöttük Longbottom professzor ül nagy, csúcsos süvegben, melyet mélyen az arcába húzott. Próbált elvegyülni a hugarbugos éjszakai kviddicscsapat játékosai között.

Lily anélkül csörtetett fel a lépcsőn, hogy visszanézett volna.

- Nézzenek oda, kit fúj ide a szél – hallatszott egy hang James feje fölül.

James felismerte a hangot, de nem hitt a fülének. Mikor felnézett, egy sötét alakot látott lebegni hat méter magasban. Sötét köpenyén kívül zöld sálát kötött a nyakába.

- Albus! – recsegte James. – Mit keresel te itt?

- Bűbájtan esszét írok. Mégis minek látszik?

- De hát az éjszakai kviddicshez nem csatlakozhatnak nappali játékosok! Te benne vagy a normál mardekáros csapatban!

- Ez nem egy kimondott szabály – vont a vállát Albus. – Inkább csak egy vezérelv. Bocs, ha úgy érzed, hogy a jelenlétem igazságtalan előnyben részesíti a Mardekár csapatát.

- *Igazságtalan előny* – mordult fel James, majd leejtette a deszkáját, és felpattant rá. – Majd én megmutatom, milyen az az igazságtalan előny. – Előre hajolt, ujjával megragadta a deszka orrát, és kilőtt az ég felé, elég közel az öccséhez, hogy meglegyintse a fiú zöld sálát. A sál Albus fejére csavarodott, rövid időre elvakítva őt.

- Az éjszakai kviddicsben mások a szabályok, mint a nappaliban, Al – kiáltotta vissza James. – Remélem, szorosra kötötte a gatyamadzagot. – Nem nézett hátra, csak magasra röppent, majd szabadesésben lejjebb zuhant, amiből egy szűk dugóhúzóval jött ki, hogy aztán közvetlen Willow mellett álljon meg.

- Ma fogót játszol, James – mondta a lány. – Figyelj oda Beetlebrickre! Megpróbál majd leszedni egy jól irányzott gurkóval. – Odahajított neki egy tartalék hajtóütőt, amit a fiú könnyedén elkapott. – Csak védekezéshez. Durva este lesz, ne hibázz!

- Bevették Albus! – morgolódott James az ütőt suhogtatva.

Willow vállat vont.

- Testvér a testvér ellen. Költői, nem? Nem fogsz óvatoskodni velem, ugye?

James olyan képpel pillantott a lányra, mint akit már a feltételezés is megdöbbsent.

- Neked nincsenek testvéreid, igaz, Willow?

A lány megrázta a fejét.

- Honnan tudod?

James ráhajolt a deszkájára, készen rá, hogy mozgásba lendüljön.

- Médiium vagyok.

Egy pillanattal később a klacscs a levegőbe repült. Öt világító labda öt különböző irányba röppent szét, halovány sávot húzva a sötétben. Köpenyes alakok eredtek a nyomukba, és ütköztek egymásnak vadul a levegőben. James várt, és a cikesz által húzott keskeny zöld sávot kereste. Az éppen megkerülte a hugrabugos lelátót, mint egy túlpörgött szentjánosbogár. James a nyomába eredt.

A meccs majdnem négy óra hosszát tartott. A végén a kimerült, izzadt, és tetőtől talpig zúzódásokkal borított James egyszer csak Albus mellett találta magát, amint versenyt repültek a cikeszéért. A két testvér egymást és magukat nem kímélve csépelelték egymást a ragyogó sáv nyomában. James mélyen ráhajolt a deszkára, Albus pedig szintre rálapult a

seprűje nyelére, orra alig néhány centire volt annak rázkódó hegyétől.

Az állás kétszáztizenhárom-százkilencvenkettő volt, a Mardekár éppen csak, de kitartóan vezetett.

- Nem! – kiáltott fel Albus előrébb kúszva, készen rá, hogy összeszorítsa ujjait az apró aranylabda körül.

- Ez az enyém! – morogta James, tovább növelve a deszkája sebességét.

Előttük a cikesz oda-vissza inogott, elszáguldott a sötét lelátók mellett, majd kilőtt a tiltott rengeteg fá felé.

James a deszkája orrában egyensúlyozva a vibráló alak felé vetette magát. Ujjával végigsimította, tenyerén érezte a verdeső szárnyakat, aztán egy gyors mozdulattal összezárta az öklét.

Puff!

Hirtelen, érthetetlen módon, a világ a feje tetejére fordult. A fekete föld és még feketébb égbolt egymást kergették a szeme előtt, James pedig rádöbbsent, hogy ujjai a semmit szorongatják. Hosszú, keskeny alak sodródott el mellette; James legnagyobb rémületére a saját deszkájára ismert rá. James a sötétben lebegett, esett. Füle mellett élesen füttyült a hideg szél, de per pillanat csak az érdekelte, hogy lemaradt a cikeszről.

- A fene! Fene! Fene! Fene! Fene! – kiabálta zuhanás közben. Egy pillanatra még megrémülni is elfelejtett.

Váratlanul rugalmas, szűrős dolgok kezdtek csapkodni a testét. Jamesben kissé lassan tudatosult, hogy egy nagy fenyőfa ágai verdesik, lassítják őt, miközben átzuhan a lombján. Végül egy kivételesen nagy ágra esett rá, ami meghajlott a súlya alatt, aztán ismét kilökte magát, levetve hátáról a fiút. Valami széles és lapos töltötte be James látóterét, amely egyenesen feléje száguldott. Nekicsapódott, majd átzuhant rajta, és egy kipárnázott felületre huppant. Nád és faszilánkok potyogtak rá, mindent beterítve körülötte. James szorosán lehunyta a szemét a törmelék ellen, kezével a fejét védte. Mikor a zaj alábbhagyott, ismét kinyitotta a szemét, és legnagyobb meglepetésére egy rózsaszín esernyőre meredt, melynek hegye egyenesen az arcára szegeződött.

- James?! – hallatszott egy hitetlenkedő, morgós hang. – Mi a jó fészkes fenét csinálsz te itt?

James felpislogott Hagridra, és hirtelen rátört a felismerés. Egy gurkó az utolsó pillanatban letaszította a deszkáról, és épp csak egy hajszálon múlt, hogy túlélte a hatalmas zuhanást. Elnézett Hagrid feje mellett, a vadőr kunyhójának tetején éktelenkedő óriási lyukra, aztán a feje mellé sandított, a vastag medvebőr szőnyegre, amelyen landolt. Mindent a tető maradványai borítottak. A deszkája James szeme láttára röppent át a tetőn ütött résen, és szinte elegánsan siklott rá Hagrid asztalára, lelökve arról egy túlméretezett teáskészletet.

7. UMBRIDGE HAGYATÉKA

- Kifelé! – bömbölte Hagrid, kiteszítva Jamest a kunyhója ajtaján. – Te nevetséges, kelekótya, felelőtlen...!

- Tényleg nagyon sajnálom, Hagrid – ismételte ki tudja hányadszor James. – Csak kedvem támadt egy kis éjszakai repüléshez! Nekimentem valaminek, és leestem. Talán egy madár volt, vagy egy denevér! Igen, tuti egy denevér! Egy jó nagy! Nem akartam...

Hagrid megrázta óriási fejét, és lapát kezeit a magasba emelte. Csíkos hálóköpenye csak úgy virított a holdfényben.

- Nem akarom hallani! Én mondom, abszurdum. Ha a szüleid nem volnának olyan jó barátaim, már úton volnánk az igazgatóhoz! Viszont arra mérget vehetsz, hogy hosszasan elbeszélgetek majd erről az apáddal. Merlin szakállára, éjszakai repülés! Ráadásul az egyik olyan amerikai lélekvesztőn!

- Deszkának hívják – pillantott le csüggedten James a kezében tartott járműre.

- Nem érdekel, minek hívják! – mordult fel Hagrid, és beletúrt kócos hajába. – Leestél róla, át a tetőn! Közben majdnem meghaltál! Hogy magyarázom ezt meg? Mikor lesz egyáltalán időm, hogy megjavítsam?

- Én segíthetek – ajánlkozott James, reményteljesen felvonva a szemöldökét.

Hagrid a fejét csóválta, de láthatóan kezdett megnyugodni.

- Kéne is. Halálra rémisztetted szegény Vadászt. Még mindig az ágy alatt reszket, mint a nyárfalevél.

- Hétfégén kijövök – kapott az alkalmon James. – Talán barátokat is hozok. Lefogadom, hogy seperc alatt rendbe hozzuk a házadat!

Hagrid hatalmasat sóhajtott.

- Jól van, jól! Most pedig takarodj innen, mielőtt meggondolom magam. És jobban

teszed, ha szombaton kora reggel itt leszel! Reménykedj, hogy addig nem esik, különben igen harapós kedvemben találsz.

James lelkes bólogatásba fogott.

- Úgy lesz, Hagrid! Sajnálom! Én... ööö... megtanultam a leckét. Komolyan!

Hagrid türelmetlenül legyintett.

- Na persze - mordult fel, majd visszafordult a kunyhójába. Egy pillanattal később a vastag ajtó bevágódott mögötte, megremegtetve a falakat. A sötétben még sokáig hallatszott a visszhangja.

James a kastély felé indult, és csak most fogta fel, hogy minden tagja sajog a zuhanástól. Arca tele volt karcolásokkal, hajába tűlevelek ragadtak. Nagyot szusszantva megpróbálta kirázni őket.

- James! - sziszegett rá egy hang egy közeli bokorból. - Mi történt?

A levelek közül Scorpius mászott elő, majd közvetlen utána Lily is. A lány arca sápadtnak tűnt a holdfényben.

James tétován hátrabökött a válla fölött, nagyjából Hagrid kunyhójának irányába.

- Keresztülestem a tetőn. Majdnem átzuhantam az egész Tiltott Rengetegen.

Scorpius dühösen megrázta a fejét.

- Nem az! - vágta rá. - A cikesszel! Hogy véthetted el? Albus és a Mardekár győztek!

- Egyébként jól vagyok, köszi a kérdést - sétált el a fiú mellett James. Lily azonnal utána szaladt, és megfogta a szabad kezét.

- Könnyű neked - morgolódott Scorpius. - Ha a Griffendél elveszíti az Éjszakai Ligát, Longbottom valószínűleg feloszlat minket, Somnambulis ide vagy oda. A fickó imádja a növényeit, de ennyire azért nem.

- Longbottom professzor eresztett le a pálcájával - szólt csendesen Lily, továbbra is a bátyja kezébe kapaszkodva. - Láta a lelátóról, hogy zuhanni kezdte. Túl messze voltál a lebegtetéshez, de megtette, ami tőle telt. Tudtuk, hogy nem esett bajod, mikor Hagrid kiabálni kezdett. A professzor ezután elment, hogy mindenkit épségben visszajuttasson a hálókörletébe.

- Mit mondtál Hagridnak? - kérdezte hirtelen Scorpius.

- Nem szóltam neki az éjszakai kviddicsről, ha ezt akarod tudni. A titok biztonságban van. De most szombaton reggel szükségem lesz a segítségetekre, ha azt akarod, hogy így is maradjon.

- Miért? - sandított rá Scorpius ferde szemmel.

- Maradjunk annyiban, hogy remélem, jól tudod forgatni a kalapácsot.

Scorpius ingerülten felsóhajtott.

- A Malfoyok irtóznak a kétkezi munkától - motyogta.

A három nebuló átosont az udvaron, és a rotunda kisebb ajtaján keresztül beléptek a kastélyba. James didergett, és testén csontjáig hatoló fáradtság lett úrrá, noha jól tudta, hogy egyetlen korty Scorpius a hálóteremben elrejtett Somnambulis főzetéből, és máris fittebbnek és frissebbnek fogja magát érezni, mint egy átaludt éjszakát követően.

A folyosók hátborzongatóan nyugodtnak hatottak a hajnal előtti sötétségben. James menet közben még mindig fenyőtűket szórt a hajából, közben újabb és újabb horzsolásokat fedezett fel sajgó, verejtékben úszó testén. Körülötte a kastély mintha a végtelen homályba nyújtózott volna, együtt suttogott és nyöszörgött a széllel.

- Mi volt ez? - ragadta meg hirtelen Lily a bátyja karját.

- Semmi - felelte James, habár ő is hallotta. Valami tompán puffant a sötét folyosók

egyikén. – Csak a huzat becsapta egy osztályterem ajtaját. Ne hozd magadra a frászt!

- Nem félek – cincogta Lily. James meg tudta érteni az idegességét. Ahogy a folyosó mentén sorakozó üres tantermekre gondolt, rá is rátelepedett a paranoia. Rosszban sántikáló, árnyékból leselkedő alakokat látott az összes kulcslyuk mögött, akik minden lépésüket figyelték.

Lily szorítása erősödött.

- Menjünk inkább erre! – suttogta, egy keresztződés irányába mutatva. Azon a folyosón éles fénnel pislákoló lámpások sorakoztak a magas kőboltívek alatt, amíg a szem ellátott.

- Arra hosszabb az út – panaszkodott Scorpius fáradtan. – A lépcső túloldalán lyukadunk ki.

- Nem számít – szólt James a folyosó fényébe vezetve hűgát, majd közelebb hajolt. – Jobban éreznéd magad, ha bebújnánk a láthatatlanná tévő köpönyeg alá?

A lány megrázta a fejét, de azért szorosabban bújt bátyjához menet közben.

Hirtelen erős szélroham söpört végig rajtuk, amitől mindhárman megugrottak ijedtükben. A falon lógó festmények ráhája kopácsolni kezdett, a lámpások fénye vadul lobogott. A legtávolabbi lámpás el is aludt, koromsötétben hagyva a folyosó legvégét.

- James! – nyöszörgött Lily, és úgy kapaszkodott a fiúba, mintha az élete múlna rajta.

- Nyugi, Lil – lehelte James, mereven bámulva a sötét lámpást. – Elszorítod a keringést a kezemben. Semmi baj. Csak... csak egy kis szél.

- Egy ablaktalan folyosón – tette hozzá Scorpius, miután körbenézett.

Lily maga elé mutatott, a padlóra.

- Honnan jött ez a sok víz?

James érezte, hogy a szíve kihagy egy ütemet, ahogy maga is a földre pillantott. A kő valóban nedvesen csillogott, egy távoli ajtó felől apró hullámok indultak útjukra, hosszú, zavaros pocsolyát alkotva a folyosón.

- Biztos csőtörés az egyik végében – suttogta James, és igyekezett némi reményt csepegtetni a hangjába.

Lassan ismét megindultak, talpuk halkán csattogott az egyre mélyülő tócsában.

Újabb szellőkés száguldott végig a folyosó mentén, meglengetve a festményeket és meglobogtatva a lámpák fényét. Az utolsó előtti lámpás lángja fellobbant, majd kialudt.

- Oké – mondta Lily reszkető hangon. – Most már félek.

James homlokán mély ráncok ültek, ahogy a fejét csóválta.

- Már láttam ilyet korábban – súgta. – Cedric az, most próbálja el a Csendes Kísértet körutat. Láttam este a Szürke Hölgygel. Egyszer eljátszotta ugyanezt Rose-zal, Ralphfal és velem.

Egy harmadik fuvallat egy újabb lámpást kioltott, így a folyosó végén most már áthatolhatatlan volt a sötétség.

- Cedric! – csattant fel Scorpius össze-összekoccanó fogakkal. – Ha te vagy az, nem érdekel, hogy már meghaltál. Kitalálok valamit, hogy újra megölhesselek.

Újabb, minden eddiginél erőteljesebb szellőkés lobogtatta meg James haját és talárját. Lily aprót sikkantott, és behúzta a nyakát. A folyosót mintha suttogások kórusa töltötte volna be. A megmaradt lámpák fele egyszerre aludt ki.

- Cedric? – kiáltotta James az árnyék irányába. Hangja jól hallgatóan remegett.

Válaszként egy kövér szellemalak siklott át a Jamestől jobbra eső ajtón. Gúnyosan fixírozta néhány másodpercig, aztán nyelvét kiöltve csúfolódní kezdett. Mindhárom diák

hátrált tőle egy lépést, mielőtt felismerték volna az alakját.

- *Hóborc!* – fakadt ki Scorpius szinte ordítva. – Mi a fene ütött beléd?

- Egy rakás komisz lurkóra bukkantam az éjnek idején – dalolta Hóborc, majd karba fonta a kezét, és felszegte állát.

- De a szél, meg a suttogás! – mutatott végig James a mostanra csaknem teljesen sötét folyosón. Keze remegett a dühtől. – Ez gonosz húzás volt! Majdnem halálra ijesztettél bennünket azokkal a lámpásokkal!

Hóborc most kinyitotta egyik szemét, és kíváncsian Jamesre sandított.

- Milyen lámpásokkal?

A kopogószellem mögött hirtelen egy csillogó alak emelkedett fel a nedves padlóról, mintha az egész teste vízből lett volna. Erőteljesen kifújta a levegőt, amitől a folyosón hideg szélroham támadt. Hóborc teste úgy oszlott fel, mint egy füstgomolyag, nem maradt más utána, csak egy kurta, rémült sikoly visszhangja. Az alak ezután előre lódult, mintha megszilárdult volna a sötétben, kinyújtott karjáról víz csöpögött. A fújtató kilégzés hanggá állt össze.

JAAAAMMESSSSSS!!!

Lily ismét felsikoltott, és Jamest a karjánál fogva maga után rángatva futásnak eredt. James talpa megcsúszott a nyirkos kövezeten, megbotlott, és térdre zuhant.

- Menj, Lil! – kiáltott fel, mikor a lány döbbenet pislogva rá megtorpant. – Fuss a klubhelyiségbe! Menj már!

Húvös ködcsáp suhant el James válla fölött. Szellemkarok ölelték körbe, melyek mintha teljes egészében vízből és párából álltak volna. Újra felhangzott a csörgő, fújtató hang, ez alkalommal azonban mintha örömtelien csengett volna.

LILLYYYYY! HIÁÁÁÁNYOZZZTÁÁÁÁÁÁL!

Mikor Lily meglátta a James mögötti alakot, szeme tágra nyílt. A vízszobor a fiú fölé tornyosult. Lily megpördült, és rohanni kezdett, haja lobogott mögötte. A vízalak nekicsapódott James vállának, egy pillanatra teljesen bekebelezte őt, aztán James már csak a permetet érezte az arcán, ahogy az idegen továbbállt. James előreszökkent, a láthatatlanná tévő köpenyt a vizes padlóra hajította, és már be is célozta pálcájával a Lily felé igyekvő amorf alakot.

Szólásra nyitotta a száját, úgy döntött – anélkül, hogy akár csak egy pillanatra is gondolkodott volna a dolgon –, egy fagyasztóbúbájjal próbálkozik, ám ekkor egy újabb jövevény lépett ki az egyik oldalfolyosóról, félúton James és a vízlény között.

- Hát itt vagy! – kiáltotta Frics diadalmasan, és Jamesre bökött a botjával. – Épp ideje volt, hogy rád bukkanjak!

- El az útból! – ordította James, továbbra is előre szegezve a pálcáját. Frics mögött a vízszobor a hűgára roskadt, és végre teljesen szilárd – és egyértelműen női – formát öltött. Sápadt kezek ragadták meg Lilyt, és perdítették a lányt egy fullasztó ölelésbe.

- Dobd el a pálcádat! – bömbölte Frics. Botjával még mindig Jamesre mutatott, karja reszketett a feszültségtől.

James a fejét rázta, közben tovább haladt előre.

- Hasra! – kiáltott. – Épp maga mögött van!

- Ó, nem – csóválta a fejét Frics, dühösen méregetve Jamest a botja fölött. – Nem dőlök be ennek az *ősregi* trükknek.

Frics mögött a borzalmas víz-nő felemelte Lilyt, és tenyerét elhúzta a lány arca előtt, mire az elernyedtt a karjaiban. Mivel Frics útban volt, James nem tudta kivenni a nő vonásait, de tartott tőle, hogy így is tudja, ki az.

- Lily! – kiáltotta kétségbeesve, és feljebb emelte a pálcáját, hogy ellőjön Frics válla fölött.

- *Capitulatus!* – bömbölte Frics olyan hangerővel, hogy szájából nyál fröcsögött. Vörös fénysugár tört elő a bot végéből, James pálcája pedig kiröppent a fiú markából. Nekivágódott a mennyezetnek, majd jó három méterrel arrébb csörögve a földre esett.

A körülmények ellenére James döbbenetesen meredt az öregemberre. De hát Frics kvibli! A kviblik nem tudnak varázsolni!

Frics elvigyorodott, szemlátomást élvezte James döbbenetét.

- *Immobulus!* – kiáltotta ezúttal, gondosan ejtve minden szótagot. Újabb fénysugár indult útjára a botból, eltalálta Jamest, és megdermesztette őt. James szeme kigúvadt, egyszerre volt meglepett és rémült. Ellátott a toporgó Frics mellett. A víz-nő menekülőre fogta, sötét haja vastag, nedves tincsekben csapkodta a hátát. Lily feje szánni valóan lengedezett a nő erős karjaiban. Egy pillanattal később mindketten eltűntek szem elől.

James próbált még egyszer Lily után kiáltani, de az ajkai olyan merevek voltak, akár a kő.

Frics lassan, önelégülten biccentett egyet.

- *Erre* nem számítottál, felteszem. Neeem, új nap virradt, kedveském. Vadonatúj.

- Hé, Frics – csattant fel egy hang az egyik közeli ajtórésben. James nem látta a beszélőt, de a hangot felismerte. Frics felmordult, megfordult, és ismét a levegőbe küzdötte a botját. James hallotta, amint Scorpius előre lép, talpa cuppogott az ázott kövön.

- *Erre* megtanította már valaki?

Vörös fény világította be a folyosót, Frics dühös-meglepett mordulást hallatott, aztán a botja nagyot csattanva a földre hull, egy pillanattal később pedig maga az eszméletlen gondnok is követte a példáját.

- *Liberatio!* – intett pálcájával Scorpius James felé. A fagyasztóbúbáj hatása elmúlt, James pedig csaknem összeroskadott saját súlya alatt.

- Gyerünk! – kiáltotta sürgetően Scorpius, és már futásnak is eredt. Ahogy végigszaladt a folyosón, lába csattogva csapta fel a pocsolóvizet. James sietve a nyomába eredt.

- Jobbra mentek! – zihálta, és szorosabban markolta a pálcáját. – Mi történt veled?

- Épp mögöttem voltam, mikor Frics felbukkant – szuszogta vissza Scorpius. – Gyorsan bebújtam egy boltív alá. Vártam, amíg lehetőségem támadt elkábítani. Mi volt az az íz, ami elvitte Lilyt?

Mielőtt James válaszolhatott volna, sikoly csattant fel előttük. Nem Lily hangja volt, James ereiben mégis megfagyott a vér. A két fiú gyorsított, végül elérték a folyosó végét, és befordultak a sarkon. Amit ott láttak, attól azonnal megtorpantak.

Egy magányosan lobogó fáklya fényében két árnyalak dulakodott vadul. Egyikük a víz-asszony volt, haja nedves tincsekben röpködött, talárja vizet fröcskölt mindenfelé. A másik, hihetetlen módon, egy óriási, vonagló, sziszegő kígyó volt, legalább három méter hosszú, ám rendkívül karcsú, teste sárgán csillogott a fáklyafényben. Lily a kőpadlón hevert, arccal lefelé; még mindig nem volt magánál.

James előre vetette magát, és a sikolyokra, sziszegő harcra ügyet sem vetve a karjába vette hűgát. Gyorsan visszasietett vele Scorpiushoz, és a segítségével talpra állította őt. A lány kótyagos motyogásba kezdett. A hátuk mögül futó léptek közeledő zaja hallatszott. James hátranézett, azt hitte, Fricset fogja látni, azonban a gondnok helyett Zane közeledett tágra nyílt szemmel, nagy párapamacsokat fújtatva.

- Mi a piszkos fene az? – mutatott az előttük zajló küzdelemre.

James csak a fejét rázta.

A kígyó vadul tekergőzött, a vízből való nő köré fonta magát. Állkapcsa kinyílt, és egyenesen ellenfele arcába sziszegett. Az asszony elkapta az állat torkát, csaknem összeroppantotta azt. Úgy tűnt, patthelyzet alakult ki. Aztán a nő teste váratlanul összeomlott, és hatalmas tócsát hagyva a kígyó körül szétesett. A tócsából kis patak indult meg egy széles ablak irányába. A kígyó a földre esett, és vizet fröcskölve vonaglott a pocsoljában.

- Menj utána! – kiáltotta Scorpius a kígyóra mutatva, ő maga pedig a vízfolyás nyomába eredt.

- Megőrültél? – kérdezte James.

- Menj! – zihálta Zane az oldalát szorongatva. – Én Lillel maradok. Teljesen kipurcantam, azóta rohanok, mióta hallottam, hogy úgy ordibáltak, mint egy sikítószellem. Menj, menj, menj!

James kissé kábán biccentett, és futni kezdett a visszavonulót fújó kígyó után.

Ahogy ráfordult egy új folyosóra, hallotta, hogy a hatalmas teremtmény csúszó-surrógó hang kíséretében lecsusszant egy keskeny lépcsősoron. James tovább szaladt, s közben folyamatosan az járt az agyában, hogy vajon mihez kezd, ha egyszer utoléri az állatot.

Mikor elérte a lépcsőt, nem kifejezetten örült neki, hogy az egy zárt térben végződik, melyből egyetlen ajtó nyílt – valószínűleg egy takarítószeres tárolóhelyiségbe. A kígyónak nyomát sem lehetett látni. James megállt, és fontolóra vette a lehetőségeit. Szíve hangosan zakatolt a fülében.

Lassan elindult lefelé a fokokon, tekintete ide-oda rebbent a sötétben, bármi jel után kutatva, hová tűnhetett az állat. Nyilván bement a raktárba. De hogyan? A kígyók nem tudják elfordítani az ajtógombokat. Vagy mégis?

James ujjai a pálcáján motoztak, erősen megszorította azt, és az ajtó aljára szegezve, Remegő kézzel előre nyúlt, megérintette az ajtógombot, aztán mély, reszketeg levegőt vett. Végül erőteljesen kilökte az ajtót, ami nagy csattanással a belső falnak vágódott.

A raktárhelyiség mélyén, remegve, izzadtságban úszva Nastasia hevert. Felnézett Jamesre.

A fiú lassan, döbbenetesen leeresztette a pálcáját.

- Ne mondd el senkinek! – szólt a lány, és ismét leszegte a tekintetét. – Akkor mindent elmesélek.

James szótlán döbbenettel zsebre dugta a varázspálcát, majd lehajolt, megfogta Nastasia kezét, és felsegítette. A lány erősen reszketett, lila haja nedvesen tapadt össze. Lassan felballagtak a lépcsőn.

- Végre teljessé válik a kép – morogta élénken egy hang, mikor kiléptek a folyosóra. – Nézd csak, Mrs. Norris! Két legyet egy csapásra.

James felpillantott. Nem volt túlságosan meglepve, hogy Fricset látja maga előtt. A gondnok ruhája csurom víz volt a földön fetregéstől, botja egyenesen rájuk irányult. A férfi előtt Scorpius, Zane és Lily toporgott szerencsétlen arckifejezéssel. Mrs. Norris hangosan dorombolva kerülgette lábaikat. Lily elkapta James pillantását, arcáról sütött a rémület, ahogy némán esedezett segítségért.

- Nos hát – hajtotta oldalra a fejét Frics. Szája szegletében gyűlöletes grimasz jelent meg. – Vajon túl korán van még... hogy felébredszük az igazgatót?

Mint kiderült, az igazgató már ébren volt. Grudje mereven ült az íróasztala mögött, nappali öltözékben, és szelíd tekintettel fürkészte, ahogy Frics és a diákok lassan megtöltötték az egész kerek irodát. A kandalló sötéten és hidegen ásított, sűrű félhomályban hagyva a helyiséget, egyedül csak az ébredező hajnal tompa fénye világított be az egyetlen ablakon.

Frics kurtán, diadalmasan biccentett, miközben először az igazgatóra, majd a diákok sorára pillantott, mintha más magyarázatra nem is lett volna szükség. Valóban, Grudje nem kérdezett semmit, csupán egyenként minden arcot alaposan megmustrált, mintha a későbbiekre tárolná el magában a vonásaikat.

- Ez is ott volt velük - morogta Frics, majd az igazgató asztalához lépett, és letett a sarkába egy nedves szövetalmot.

- Értem - bólintott lassan Grudje. - A híres láthatatlanná tévő köpönyeg. Bár fogalmazhatnék úgy is, hogy hírhedt. Az ébersége figyelemreméltó, Mr. Frics.

- Nem sikerült volna elkapnom őket az ön különleges... ööö, *ajándéka* nélkül, igazgató úr - simította végig a botját Frics, és halványan a diákokra mosolygott. - Szeretném, ha tudná, hogy *elkábítottak* engem. Szerencsére ők nem jelentenek kihívást nekem és Mrs. Norrisnak. Az utóbbi évtizedekben az ilyen senkiháziak megúszták elfogás és büntetés nélkül.

- Mr. Grudje - szólította meg Zane az igazgatót. - Frics nem ismeri a teljes történetet. Meg tudjuk magyarázni! Volt ott egy nő vízből...

- Csendet, fiatalember - vágott közbe Grudje nyájasan, és felállt a székéből. Vékonyszálú, ősz haja sárgás fakó arcába lógott, ahogy megfordult, és az ablakhoz sétált. - Ez nem a Wizengamot. A tanúvallomása nem szükséges, és nem is kívánatos. Gondnok úr, kifejtette a diákoknak a kiterjesztett hatalmát?

Frics gyorsan a nebulókra kapta a pillantását.

- Nos, nem, uram. Még nem. Nem gondoltam... mármint, úgy véltem, jobb, ha... a meglepetés ereje...

- Nyugalom, barátom - intett Grudje szelíden. - Itt nincs rossz válasz. Nem baj, ha a szakkifejezések túl bonyolultak önnek. Mégis, ezeknek a szerencsétlen gazfickóknak az elfogásával, úgy hiszem, felesleges a további titkolózás. Diákok. - Grudje megfordult, és végignézett Zane, Nastasia, Lily, Scorpius és James arcán. - Mint azt már tudják, az önök kedves gondnokát, miután oly sok éven át híján volt azoknak az erőknek, amelyek elengedhetetlenek a munkája teljes körű elvégzéséhez, most jómagam felruháztam olyan eszközökkel, amelyek révén maradéktalanul fenntarthatja a rendet és fegyelmet az iskola falai között.

- De hát - cincogta Lily -, a mágia nem így működik. Hiába ad egy varázstalan embernek pálcát, az nem fog működni. Vagy igen?

- Nagyon ügyes, Ms. Potter - felelte Grudje bátorítóan. - Valóban, bizonyára sejthetik, hogy a bűbájok, amiket Mr. Frics végrehajtott, nem a sajátjai. A gondnok botjában lévő varázserő az *enyém*. Azt javaslom, ne próbálják a határait feszegetni. De vissza a tárgyhoz. Gondnok úr, ha nem tévedek, ketten ezek közül a személyek közül nem roxfortos

tanulók.

- Nem, uram – morogta Frics vonakodva, és Zane-t meg Nastasiát fixírozta. – Kihasztnálták az engedményeiket, és belopóztak a Roxfort birtokára azokon az átkozott szekrényeken keresztül. Emlékeztetném, hogy javaslatot tettem az állandó őrzésükre.

- Akárhogy is – bólintott az igazgató elnézően –, ők ketten nem a mi hatáskörünkbe tartoznak. Kérem, gondoskodjon róla, hogy visszakisérjék őket az iskolájukba, amint itt végeztünk. Személyesen fogok beszélni a kancellárjukkal, és biztosíthatom, hogy minden gaztettükről megfelelően tájékoztatom.

- Igazgató úr – szólta James idegesen, és előrébb lépett. – Tényleg el kell mondanunk, amit ma este láttunk. Minden büntetést elfogadunk, amit kiszab ránk, de ez nagyon fontos.

Grudje egy hosszú pillanatra James szemébe nézett, tekintetéből semmit sem lehetett kiolvasni. Végül széttárta karjait, és kissé meghajtotta a fejét.

- Rajta, Mr. Potter – mondta mézesmázos nagylelkűséggel. – Öné a színpad.

James nagy levegőt vett, és lopva hátrapillantott a többiekre. Scorpius keményen meredt rá, majd megrázta a fejét. Lily szeme még mindig tágra nyílt a rémülettől, Nastasia pedig holsápadt arccal elfordította a tekintetét.

- Kint voltunk takarodó után – ismerte el James, miután visszafordult Grudje-hoz. – És a láthatatlanná tévő köpenyt használtuk. Fricsnek igaza volt. Valóban rajtakapott bennünket. De volt ott valami más is. Mindnyájan láttuk...

James esetlenül, de meglehetősen pontossággal leírta a víznőt; a felbukkanását a titokzatos pocsolójából, hogy megpróbálta elrabolni Lilyt, és a vad küzdelmét a kígyóval. Lily alátámasztásul bólogatott, s időnként összerezzen az emlékek hatására. Zane és Scorpius hozzáfűzték a saját részleteiket, leírták, hogyan ért véget a harc, hogy a vízasszony szétloccsant és elmenekült az ablakon keresztül, és hogy az óriási kígyó is menekülőre fogta.

Nastasia szó nélkül meredt a sötét kandallóba, mintha az járt volna a fejében, bárcsak tűz lobogna benne, nála pedig lenne egy marék hop-por, hogy eltűnhessen innen!

James nem mondta el, amit a lányról és a kígyóról tudott.

Grudje végighallgatta a diákokat, szürke arca csupán udvarias türelmet tükrözött. Mikor a mese véget ért, biccentett magában egyet, aztán nagyot sóhajtott.

- Gondnok úr – tért vissza az íróasztala mögé. – Kérem, kísérje vissza az Alma Aleron tanulóit a szekrényükhöz. A másik három önnel tart az irodájába. Bízom benne, hogy megfelelő büntetést eszel ki a számukra.

Frics arcára apró mosoly kúszott.

- Igen, uram. Köszönöm, uram.

- De várjon – vágott közbe Scorpius a homlokát ráncolva. – Nem fog tenni semmit az ügyben, amit láttunk? Valaki behatolt az iskolába, és kis híján elvitt egy diákot!

- Mr. Malfoy – felelte Grudje nyájasan, és helyet foglalt a recsegő-ropogó karosszékekben. – Biztosíthatom róla, hogy tökéletes biztonságban vagyunk. Inkább azt javaslom, hogy a közelgő büntetésével foglalkozzon.

- Mind láttuk! – erősködött James Grudje asztalához lépve. – Ezt nem veheti csak úgy, félvállról.

Az igazgató Fricshez fordult.

- Mondja, gondnok úr, ön is látta ezt a titokzatos alakot?

Frics mosolya a szélein kiélesedett.

- Nem, igazgató úr. Nem láttam senkit.

Grudje jóváhagyólag biccentett.

- Nagyon jó. És, netalán, belebotlott valamiféle bizonyítékba, ami alátámasztotta volna a behatolást?

- A nagyterem nyitott ajtaján kívül nem, uram – szegte fel az állát Frics. – De semmi kétség, hogy az ennek a két gazembernek a munkája volt.

- Hát tessék – intett Grudje Frics felé. – Úgy tűnik, mégiscsak történt behatolás. Szerencsére a felelősöket fülön csípte fáradhatatlan gondnokunk. Nem látok okot további aggodalmaskodásra.

Lily odalépett bátyja mellé az íróasztal előtt.

- De hiszen megpróbált elvinni engem! Vízből állt a teste! Ha nem lett volna ott az az óriási kígyó...!

Grudje arcán most először futott át valamiféle érzelem; James lobogó dühöt látott az igazgató szemében, amitől csak még inkább elfehéredett egyébként is sápadt arca.

- Ms. Potter – szól hűvösen. – Sajnálattal látom, hogy átvette a bátyja példáját, hogy légből kapott történetekkel hívja fel magára a figyelmet. Vagy ön csupán bűnrészes, és ez az egész az ő ötlete volt? Bármelyik is, mindkettő opciót végletekig visszataszítónak találok.

James döbbenet meredt az igazgatóra.

- De hát... mi nem találtunk ki semmit! – fakadt ki. – Mind láttuk! Miért találnánk ki magunktól ilyen szörnyűséget?

- Valóban, miért is? – ismételte Grudje. – Felteszem, családi vonás, amely apáról fiúra száll. És most, sajnos, lányra is. Mint azt tudhatja, ezért fogja végrehajtani a gondnok a büntetést. Nem csak azért, mert kilopóztak takarodó után. A korábbi igazgatóságok idején talán megengedték, hogy az effajta történetek gyökeret verjenek, hogy félelmet és pánikot keltsenek, és így ön fontosnak érezhesse magát. Ön hírnévre vágyik, Mr. Potter, mint korábban az apja. Neki ott volt a baziliszkus; önnek egy titokzatos óriáskígyó. Neki Voldemort Nagyúr. Önnek a Tó Úrnője. – Miközben James arca egyre sápadtabb lett, a varázsló felvonta a szemöldökét. – Igen, Mr. Potter, tudok a történetekről, amiket a nyárvégi eseményekkel kapcsolatban terjesztett. Hasznot húzott abból, hogy a saját unokatestvére egy sajnálatos baleset következtében életét veszítette. Mások talán tolerálják a vad meséit, ráfogják a káprázatra vagy a sokkra, de én felismerem a kényszeres hazudozókat, ha látom őket, Mr. Potter. Ön, attól tartok, már reménytelen eset. Az ifjú húga azonban... talán még megmenthető.

Grudje most ismét Fricsre pillantott.

- Apró változás, gondnok úr – jelentette ki. – Egyáltalán ne büntesse meg Mr. Pottert. Mint látja, nincs értelme. Sosem tanul. Inkább adja hozzá a büntetését a hűgáéhoz, és gondoskodjon róla, hogy Mr. Potter végignézze. Talán a kisasszony még megtanítható rá, hogy ne kövesse a testvére hibáit, és Mr. Potter esetleg belátja, hogy milyen következményekkel jár, ha Ms. Pottert is belerángatja az ügyeibe.

Lily hirtelen olyan erővel ragadta meg James kezét, hogy a fiú érezte, amint az reszketni kezd az erőlködéstől.

- Ezt nem teheti! – fakadt ki James abban a pillanatban, mikor Zane is ugyanezt kiáltotta.

- Biztosíthatom róla önöket, hogy igenis megtehetem – szolt Grudje árnyalatnyi önelégültséggel a hangjában, aztán útjára bocsátotta a társaságot.

Frics az ajtó irányába terelte a diákokat, arcáról még mindig nem tűnt el a könyörtelen kis mosoly. James megrázta a fejét, és visszautasította az indulást. Odaállt közvetlen az igazgató íróasztala mellé, és mindkét tenyerét ráfektetve előre dőlt.

- Elmondom az apámnak – mondta dühösen.

Grudje felnézett rá, szemöldöke kíváncsian felfelé rándult.

- Valóban? – kérdezte töprengve. – Igen, valószínűleg nem ártana. Az idősebb Potter minden bizonnyal rendkívül szomorúan hallaná a történeteket. Mégis, jobb ha tudja, hogy mint minden szülő, akinek a gyermeke ebbe az iskolába jár, az édesanyja és az édesapja törvényileg szabad kézzel ruháztak fel engem, hogy tartsam fenn a rendet bármilyen eszközzel, amit jónak látok. Ebbe beletartozik a büntetések kiszabása is. Röviden: nem csak a Roxfort Boszorkány- és Varázslóképző Szakiskola, de a szülei nevében is cselekszem. Természetesen dönthetnek úgy, hogy nem támogatják a módszereimet, de ebben az esetben megszegnék a megállapodásunkat, és ezáltal, attól tartok, szükségessé válna az ön eltávolítása az iskolából. Vagy esetleg ezt szeretné?

James arca szinte tüzet fogott a dühtől és a döbbenettől. Vajon igazat mond az igazgató? A szülei valóban megállapodtak volna a Roxforttal, hogy minden büntetéssel egyetértenek, amit az igazgató kiszab?

Ó, James, valóban megengedhette volna magának, hogy kivegyék a Roxfortból, miközben ennyi gyanús és titokzatos dolog folyik itt?

Grudje mintha megérezte volna, mire gondol James. Engedélyezett magának egy kis mosolyt.

- Nos, Mr. Potter? – tárta szét a karját. – Tüzet gyújtok a kandallóban, és azonnal kapcsolatba léphetünk az apjával. Mostanra nyilván ébren van, és a hű-de-fontos főaurori munkájára készülődik. Ha szerencséje van, akár még ma estig hazatérhet az otthonába, a Marble Arch-ra. Mit mond, Mr. Potter? Ne várassuk a többieket.

Jamest megdermesztette a határozatlanság. Lily reszketett mellette. Közelebb hajolt a bátyjához, és odasúgta neki:

- Kérlek, ne, James. Nem mehetünk el a Roxfortból! Én... én el tudom viselni.

James meglepve pillantott a lányra. Láta rajta, hogy komolyan gondolja, amit mondott. Tétovázva nagyot sóhajtott.

- Nem – felelte végül.

- Pardon? – emelte meg a hangját Grudje. – Bocsásson meg, a hallásom már nem olyan jó, mint hajdanán.

- Azt mondtam, nem – ismételte James kényszeredetten, és ellépett az igazgató asztalától.

Grudje komoran biccentett.

- Értem. Hát akkor, gondnok úr, elkezdődött a nap. Ha siet, még a reggeli órák előtt végrehajthatja a büntetéseket. Nincs értelme odázni az elkerülhetlent.

Scorpius megrázta a fejét.

- De hát egész éjjel fent voltunk – szólt reménytelenül. – És reggeli idő van. A büntetőmunkákat nem később szokták kiszabni?

Grudje halkán csettintett a nyelvével.

- Attól tartok, erre azelőtt kellett volna gondolniuk, mielőtt azt a nem túl bölcs döntést hozták, hogy a pihenésnél előbbre tartják a hazudozást és a dorbézolást. Ám ne féljen, Mr. Malfoy – mosolygott jóindulatúan az igazgató. – Ettől erősödik a jellem! Mint az ifjú Ms. Potternek, talán még önnek is van remény. Válassza meg jobban a barátait, fiatalember, és

reméljük, hogy a következő találkozásunk boldogabb körülmények között zajlik.

James reményvesztett sóhajjal elfordult, hogy távozzon. A Grudje asztalának a sarkán heverő láthatatlanná tévő köpeny felé nyúlt, azonban az igazgató hirtelen az asztalra csapta a pálcája hegyét, ezzel az asztallaphoz szögezve a köpönyeget.

- Azt hiszem, ezt inkább még magamnál tartom egy ideig – pirított rá Grudje szelíden.
- Elvégre ez a tárgy ellenállhatatlan kísértést jelent egy magafajta személyiségnek. Nincs igazam, Mr. Potter?

James szinte kihallotta a mosolyt az igazgató szavaiból. Nem nézett rá. Hosszú, feszült szünetet követően eleresztette a köpenyt, és az asztal sarkán hagyta.

- Gyertek, kedveskéim – sürgette őket Frics vidáman. – Az igazgató úrnak igaza van. A nap már elkezdődött, és még olyan sok dolgunk van. Ó, igen – bólogatott mohón, csillogó szemekkel. – Nagyon sok dolgunk.

Miközben Frics kitessékelte őket az ajtón, James felpillantott a korábbi igazgatók portréira. Merliné lógott legközelebb a kijáráthoz, ám a festmény ugyanolyan mozdulatlan volt, mint korábban, szemei sötét gombokként meredtek előre. Mellette Perselus Piton portréja volt, fekete szeme döllyfős önelégültséggel, hűvösen figyelte a nebulókat.

Piton mellett azonban, Albus Dumbledore portréja gyanúsan üres volt.

Frics egész úton magában motyorászott, mialatt lépcsőről lépcsőre, szintről szintre vezette Jamest, Lilyt és Scorpiust az irodájába, mely a pince alagútjainak mélyén kapott helyet. Mrs. Norris magasra tartott farokkal, mohó nyávogással ügetett előttük.

Nastasia és Zane már nem volt velük, őket a nagyteremben álló szekrényeken át hazaküldték. Frics még annyi megállást sem engedélyezett, amíg a többiek magukhoz tudtak volna venni pár szelet pirítóst a házak asztalán sorakozó tányérokról. Pár diák már fent volt, ők végignézték, ahogy a halványan mosolygó Frics kiterelte az ajtón a három sápadt, tágra nyílt szemű társukat, s közben hangosan kopácsolt a botjával.

- Itt is vagyunk – rázott meg végül egy hatalmas kulcskarikát. Az úgy csilingelt, akár egy száncsengő, miközben a gondnok kiválasztott róla egy hosszú kulcsot, és elfordította az irodájának zárjában. Az ajtó nyikorogva kinyílt, mire Frics türelmetlenül belökte, így az a fal mellett álló antik, fából készült irattároló szekrénynek csapódott. Frics a fogait kivillantva Jamesre vigyorgott, és üdvözlésre tárta karjait. – Csak utánatok, kedveskéim.

James mély, remegő lélegzetet vett, és bevezette Lilyt a szobába. Scorpius ott lépkedett szoroson a nyomukban. Frics irodája meglehetősen apró volt, szinte már elviselhetetlenül zsúfolt, és szemlátomást nem sűrűn fordultak meg benne látogatók. A helyiség közepén egy magas íróasztal állt, melynek minden egyes négyzetcentiméterét több rétegnyi pergamen, újság és olcsó magazin borította, valamint használaton kívüli bögrék és serlegek, üvegek, megtépázott tollszárak, kiszáradt tintásüvegek és különféle azonosíthatatlan kacatok. Több papírhalm majdnem egészen a plafonig ért, és nekidőlt az asztal mögötti falnak, ránézésre egyetlen gyenge fuvallat ledönthette volna őket. Épp csak egy keskeny csapás maradt szabadon, amin Frics meg tudta kerülni az asztalát.

Kihúzott egy félretolt karosszéket, melynek kerekai olyan cincogó nyiszorgásba kezdtek, amiről Jamesnek egy fészeknyi dühös patkány képe jelent meg a szeme előtt.

- Nos? - méregette Frics ridegen a három diákot. - Üljetek le! - Egyik kérges kezével az ajtó mögött sorakozó iratszekrények felé intett. Közvetlen mellettük, félig az évek során összegyűlt limlom alá temetve, egy réges-régi iskolapad állt, két gyerekméretű székkal.

- Te ne - mordult a gondnok Jamesre, mikor az bizonytalanul megindult a pad irányába. - Te állni fogsz. Épp ott. És csukd be gyorsan az ajtót, mielőtt kimegy az összes meleg. Barlangban nevelkedtél?

James vonakodva becsukta az ajtót, a zár halkan kattant. Mögötte székek zörgése jelezte, hogy Scorpius és Lily helyet foglalt.

- Már ki is találtam, mihez kezdek veletek - lehelte alig hallhatóan Frics, mintha legalább ezer éve várt volna erre a pillanatra. Meglepő finomsággal lenyúlt, és kihúzta íróasztalának egyik középső fiókját. - Grudje igazgató úr remek ember. Valóban az. Ám nem ő az első igazgató az iskola történelmében, aki igazán felfogja a fegyelmezés fontosságát. Volt egyszer egy igazgatónő... egy asszony, aki meglepő tehetségről és becsülendő meggyőződésről mutatott tanúbizonyságot...

Beszéd közben Frics két tollszárat vett elő a fiókból, és kritikus szemmel megvizsgálta azokat. Maguk a tollak feketék voltak, mattak, és valahogy zsírosnak tűntek. A hegyük megsárgult az idők folyamán, végükön pedig gyanús, rozsdabarna foltok éktelenkedtek. Anélkül, hogy levette volna tekintetét a pennákról, Frics megkerülte az asztalt, és odaballagott a diákokhoz.

- A régi szép időkben - szólt halkán, mintha csak magában morfondírozna - voltak hüvelykszorítóink és kínpadjaink. Azt hittem, értek a büntetéshez. De az az igazgatónő bevezetett engem a fegyelmezés finom művészetébe. Néha a leglágyabb hang a leghangosabb. Néha a legvékonyabb vonal vág a legmélyebbre...

Frics búsan sóhajtott egyet, ahogy elveszett az emlékekben. Végül ismét a nebulókra szegezte a tekintetét.

- Sokáig volt egy képem arról az igazgatónőről, épp itt lógott, az asztalom mellett. De le kellett vennem. *Egyes* emberek úgy gondolták, hogy... nem túl jó ötlet. Elvégre addigra bebörtönözték, noha igazságtalanul. Ott lelte halálát, az Azkabanban.

Frics egy hosszú másodpercig a fal egy üres pontjára meredt. Jamesnek az a kényelmetlen érzése támadt, hogy könnyeket lát csillogni az idős férfi szemében. A gondnok nem vette rá a fáradságot, hogy kitörölje őket.

Végül hatalmasat szipogott, megfordult, és a magasba tartotta a pennákat.

- Ám bizonyos értelemben mégis tovább él. Ezek egykor az övéi voltak, a rendkívül váratlan távozásakor maradtak itt. Természetesen megtartottam őket, tudván, hogy egy nap újra hasznát vehetem. Tessék, ifjú hölgy... - Apró meghajlással, párászemű mosollyal átnyújtotta az egyik pennát Lilynek. A lány reszkető kezekkel vette el, hüvelyk és mutatóujja közé csippentve a tollas részét.

Frics jóváhagyólag biccentett, majd a másik pennát Scorpiusnak adta. James egyre terjedő jegességet érzett a gyomrában annak ellenére, hogy a szobában meleg volt.

- Írni fogtok, kedveskéim - jelentette ki Frics, és elfordult. Felvette a sarokba támasztott botját, aztán Scorpiusra és Lilyre fogta, akik rémülten hátrálni kezdtek. - *Exorier!* - köpte hevesen, mire egy halk pukkanással egy nagy rakás üres pergamen jelent meg a diákok előtt.

Frics büszkén leeresztette a botot, aztán megvakarta az állát.

- Lássuk csak. Mit szólnátok ahhoz, hogy „Ezután... nem... fogok... bajkeverőkkel... közösködni”. Igen – biccentett Jamesre pislantva. – Azt hiszem, ez megteszi. Százszor, ha kérhetem. Ez neked kétszázat jelent, kedvesem, hiszen átvetted a bátyád adagját is. Alig egy óra múlva kezdődnek a reggeli órák. Ha addigra nem készültök el, este visszajöttök még százért.

Scorpius ingerülten a plafonra fordította a tekintetét.

- Jól van – sóhajtott. – Tintát is kérhetünk?

- Ó – villantott fel Frics egy széles mosoly. – Arra nem lesz szükségetek. – Hirtelen mintha eszébe jutott volna valami, közelebb hajolt Lilyhez. Egy pillanattal később a lány fájdalmasan felszisszent, és elrántotta a kezét. Riadtan pislogott le rá. A kézfejének puha bőrén máris megjelent egy apró karcolás, melyből vér is serkent.

- Nem gyógyul be – szolt Frics egy bátorító mosollyal – addig, amíg be nem fejezed az egész sort.

- Nézze – szólalt meg James, és előre lépett, Frics és Lily közé. – Én követtem el rosszat, nem ő. Nekem kéne írnom. Ő csak elsőéves!

- *Lépj... hátra!* – bömbölte váratlanul Frics. Tenyerét James mellkasára fektette, és nagyot taszított a fiún. – Ott fogsz állni, és nézed, különben rögtön megduplázom a sorait. Értetted?

James szinte leküzdhetetlen kényszert érzett, hogy ellökje az öregember kezét. Legszívesebben előkapta volna a varázspálcáját, és egyenesen Frics arcába küldött volna egy átkot. Keze már csak a gondolatra is ökölbe szorult. Frics mögött Lily falfehér arccal figyelt, és sérült kezét dajkálgatta.

Frics közelebb hajolt Jameshez, összevonta szemöldökét.

- Megvolt az esélyed, hogy hazaszaladj apucihoz, Potter – súgta. – Most már nem tehetsz mást, csak hogy behódolsz. Vagy talán egy párbaj jár a fejedben? – Megemelte borostás állát, szája sarkában kegyetlen mosoly jelent meg. – A régi, szegény öreg kvibli Frics nem lett volna nagy kihívás. De most... kissé megváltoztak a dolgok.

Jelentőségteljesen a padlóra koppintotta a botját, és anélkül, hogy levette volna a szemét James arcáról, hátralépett.

- *Írjatok!* – harsant fel.

Lily megugrott a székén. Gyorsan a pergamen fölé hajolt, újra a remegő, vérző kezébe fogta a pennát, és írni kezdett. James figyelt, ökle még mindig az oldala mellett reszketett, ahogy a penna hegye sercegni kezdett a lapon. Vérvörös szavak kezdtek kirajzolódni takaros, enyhén dőlt kézírással. Vérvörös karcolások jelentek meg a lány sápadt bőrén.

Mikor az egész sor elkészült, Lily elvette kezét a papírról. A véres vágások azonnal fakulni kezdtek, és James szeme láttára begyógyultak. A lány remegő sóhajt hallatott, aztán a bátyjára nézett.

- Nincs baj – mondta halkán. – Csak kis ideig tart.

- Csendet! – csattant fel Frics, majd visszatért az asztalához, és helyet foglalt a nyikorgó széken. Ötvennégy percek van. Ketyeg az óra.

Scorpius Jamesről Lilyre nézett, száját dühösen összepréselte. Sebesen írni kezdett, mintha nagyon is hozzá volna szokva a fájdalomhoz.

Lily bátorságot merített ebből, és ismét a pergamen fölé hajolt. A két tollszár sercegése nagyon hangosnak hatott a kis irodában.

James csak figyelt, bensőjében harag fortyogott, amitől még a szeme is tikkelni kezdett. Alig hitte el, amit látott. Frics mindig is csupán egy alapvetően komikus ellenfélnek tűnt,

sosem valós fenyegetésnek. Jamesben csak most tudatosult, hogy az idős ember rosszindulatának eddig csak a varázstalansága és a feljebbvalóinak jobb ítélőképessége szabott gátat.

Azonban úgy tűnt, azoknak a napoknak vége.

Pillanatnyilag az sem érdekelte Jamest, ha kicsapják a Roxfortból. Rábízták a húga biztonságát, ő mégis hagyta, hogy ekkora csávába kerüljön. Amint vége ennek a megpróbáltatásnak, az lesz az első dolga, hogy értesíti a szüleit. És valahogy, valamilyen módon, Frics ezért meglakol.

8. GRUDJE KIJÁTSZÁSA

Mikor a szombat hajnali nap felszárította a harmatot, és a birtokot finom köd takarta be, James, Scorpius és Rose Hagrid kunyhója felé vették az útjukat. A félóriást már talpon találták, vidáman fütyörészve fűrészelt a háza mögött, munkájának gyümölcse, egy nagy rakás frissen vágott fatönk már ott hevert tőle nem messze.

- Úgy gondoltam, ha már úgyis ott vagyunk, kicserélünk néhány megvetemedett gerendát is – csapott Hagrid James háttára, miközben a fűrész tovább dolgozott magától, fűrészport szórva a nyirkos fűre. – Látom, álltad a szavad, és segítséget is hoztál. Reggelt, Rosie, Mr. Malfoy.

Mint mindig, Hagrid hangja most is egy kicsit fagyos lett, mikor Scorpiushoz szólt. Bizonyos dolgokat, James ezt jól tudta, nagyon nehezen lehet elfelejteni, márpedig köztudomású volt, hogy Scorpius mostanra megboldogult nagyapja egyszer elintézte, hogy Hagridot az Azkabanba zárják egy ideig. Ennek ellenére alig negyed órába telt, és a félóriás visszanyerte kedves és vidám természetét, sőt, nem sokkal később felvitte a szőke fiút a tetőre, és megmutatta neki a szögbeverés minden csínját-bínját.

- Nagyon jó, Mr. Malfoy – bólogatott bátorítóan. – Igazán jó szeme van a részletekhez. Vonalzóval sem lehetett volna egyenesebb szarufát csinálni.

Scorpius lagymatagon biccentett, de James látta rajta, hogy rém elégedett magával.

A tízórai tea idejére a nap már ékes gyémántként ragyogott az égbolton, kissé felmelegítette a késő őszi levegőt. A félkész tető rózsaszín cédrusfája élesen elütött a régi fakószürkétől. A fűrészpor illata körbelengte a kunyhót, és különösen meghitté tette azt a kandallóban ropogó tűzzel és a gőzölgő feketeteával.

- Éjszakai repülés – rázta Hagrid a busa fejét, mialatt mosolyogva töltött mindenkinek az italból. – Elismerem, az ötlet akár az apádtól is származhatott volna. Viszont ő biztos nem zuhant volna keresztül a kunyhóm tetején.

Kuncogva koppintotta le az asztalra a teáskannát.

Scorpius a csészéjéért nyúlt.

- A Pottereknek szemlátomást nagy érzékük van a bajkeveréshez – mondta, és szemöldökét nyomatékosan felvonva Jamesre nézett. – És ahhoz, hogy másokat is belerángassanak.

Rose komolyan meredt saját csészéjébe, és ide-oda lötyögtette benne a teát.

- Hagrid – szólalt meg végül. – Mit gondolsz Frics hirtelen támadt varázserejéről?

Hagrid meglepetten pislogott rá.

- Varázserejéről? – mosolygott zavarodottan. – Ugye nem Mr. Fricstről beszélsz? Hiszen ő... mármint... nézd, ő egy... - Elhallgatott, és igyekezett úrrá lenni a száján. – Ő egy... gondnok. Mr. Frics. Mi szüksége volna... ööö... varázserőre?

- Mindenki tudja, hogy Frics kvibli, Hagrid – forgatta a szemét Scorpius. – De az igazgató adott neki egy varázshotot. Valahogy Grudje varázsereje működteti. És Frics teljesen be van pörögve tőle.

Hagrid nagyot mordult, majd fészkelődni kezdett a székén. Lapátkezében meg-megcsörrent a csésze az alátétén.

- Nem hinném, hogy ebből bármi kár származna. Jómagam is alkalmaztam egy kis illegális mágiát, mikor még nem lett volna szabad. Esernyőt csináltam a pálcámból, csak hogy titokban tartsam. Persze az öreg Dumbledore professzor tudott róla. Az ő figyelmét semmi sem kerülte el. Még manapság is használom, pedig már nem kell elrejtennem. – Fejével az ajtó mellett a falnak támasztott rózsaszín esernyő irányába biccentett.

- Tudjuk – mosolyodott el Rose. A rózsaszín esernyőt nem volt nehéz észrevenni. – De akkor is. Dumbledore neked engedte használni a varázsesernyőt, Fricsnek viszont nem adott varázserőt. Azt se tudtam, hogy ez egyáltalán lehetséges. Gondolod, hogy Grudje jobb varázsló?

Hagrid olyan hirtelen kapta a pillantását Rose-ra, hogy a teája kilötyt a csészealjra.

- Albus Dumbledore volt minden idők legjobb varázslója. Én mondom, még egy diónak is tudott volna varázserőt adni, ha épp arra támad kedve. Nincs olyan varázsló a világon, aki jobban tudna bármit is Albus Dumbledore-nál. A fenébe is, hiszen a tankönyveitekben szereplő varázsigék felét ő fejlesztette ki.

- Persze – visszakozott rögtön Rose. – Igazad van. Viszont akkor mit gondolsz, miért nem osztotta meg soha a hatalmát Mr. Friccsel? Grudje igazgató úr pedig miért?

Hagrid nagy recsegés közepette dőlt hátra a székén.

- Minden igazgató más, ennyi az egész. Ez nem azt jelenti, hogy Mr. Grudje-nak nem lenne igaza, mindössze ő a saját módján intézi a dolgokat. Higgyétek el, nem kell emiatt aggódnod. Ne kövessétek el azokat a hibákat, amiket a szüleitek is! Nem is egyszer! Mindig kételkedtek a felettük állókban. Emlékszem, hányszor jöttek hozzám vadabbnál vadabb történetekkel, hogy Piton professzor rájuk szállt, és Dumbledore professzor bolond, hogy bízik benne. Ha a felét tudták volna, amit én tudtam...

- Mármint arra a felére gondolsz, amit nem fecsegtél ki nekik véletlen? – motyogta James vigyorogva.

- Túlzás – legyintett Hagrid. – Túl sokat olvastátok Revalvier professzor könyveit. Ha nem volna épp vakáción, ő is elmondhatná nektek, hogy a legtöbbet ő találta ki, csak hogy fokozza az izgalmakat. – Hátradőlt a székén, és sóvárogva nagyot sóhajtott. – Bár való igaz, hogy akkoriban másképp mentek a dolgok, és jobbra Dumbledore professzornak köszönhetően. Nagyszerű ember volt, és ne hagyjátok, hogy bárki is mást állítson.

Jamesnek hirtelen akaratlanul is Avior professzor jutott az eszébe. Felmerült benne, hogy talán nem az apja, Harry volna az egyetlen személy, akit meglehetősen felzaklatna, ha tudomást szerezne Albus Dumbledore gyanús másolatáról.

- Mesélj róla, Hagrid! - kérte James. - Dumbledore professzornak voltak... ööö, titkai? Te biztos mindenkinél jobban tudod.

James félig-meddig arra számított, hogy Hagrid kitér a kérdés elől, de a vadőr csupán felrántotta a vállát, és kipillantott az ablakon.

- Gondolom, mindenkinek vannak titkai - mondta. - És azt hiszem, a legnagyobbaknak vannak a legnagyobb titkai. Persze sosem kíváncsiskodtam, de egyet mondhatok: mindazok, amiket Dumbledore-ról a halála óta beszélnek - főleg az, amit az a rémes Rita Vitrol lekörmölt - merő kitaláció. Talán megvoltak a maga titkai, és talán elkövetett olyasmit fiatalkorában, amit később megbánt, de egyik sem mérhető ahhoz a rengeteg jóhoz, amit élete során tett. Hiszen fiatalabb korában párbajban legyőzte a hírhedt Gellert Grindelwaldot, aki annak idején, mielőtt Grindelwald sötét útra nem lépett, a legjobb pajtása volt. Ehhez többre volt szükség varázserőnél. Hogy legyőzz olyasvalakit, aki akár a testvéred is lehetne, kimondhatatlan belső erőt követel!

Hagrid elcsendesedett, és még mindig mereven bámulta az ablakot. A tűz békésen pattogott. Vadász szörcsögve nyújtózkodott Hagrid lábainál. Odakintről távoli kiáltozás hallatszott, a diákok élvezték a szokatlanul meleg szombat reggelt.

- Nagyszerű ember volt - ráta a fejét Hagrid, mintha csak valamiféle transzból térne magához. Belekortyolt a teájába. - Tudjátok, voltak olyanok, akik nem hitték el, mikor meghalt. Azt mondták, lehetetlen, főleg úgy, ahogy történt. Butaság, persze, de Albus Dumbledore-ról ilyen legendák járták. Még a temetésén is voltak, akik visszautasították a feltételezést is, hogy vége, azt hajtogatták magukban, hogy lehetetlen, abban a kriptában nem lehet senki. Biztos valami trükk, vagy tévedés, vagy valamiféle terv. Még ma is... - Elhallgatott egy pillanatra, míg a csészéje alján leülepedett teafút vizsgálgatta. Valamivel halkabban folytatta. - Még ma is vannak olyanok, akik szentül hiszik, hogy Albus Dumbledore odakint van valahol, vár, figyel, és közben egy utolsó, hatalmas terv beteljesítésén dolgozik. És mikor elérkezik a tökéletes pillanat... nos, akkor újra felbukkan. - Aprót biccentett, csak úgy, magának, aztán hatalmasat sóhajtott. - Újra felbukkan, és mindent a helyére tesz, ahogy annak lennie kéne.

Megint megrázta a fejét, aztán végignézett Jamesen, Scorpiuson és Rose-on, akik némán pislogtak rá az asztal fölött.

- De, természetesen, ez butaság. Még a nagy emberek is meghalnak. Azt hiszem, ezt mostanra már mind tudjuk. Meghalnak, és ha ez megtörténik... senki sem tér vissza.

James határozottan bólintott. Ezt ő is tudta. Túlságosan is jól.

A csütörtöki reggelineél, épp aznap, mikor az első fagy jégvirágokkal róttá tele az ablakokat, a nagyteremben lévő kandallók pedig teljes kapacitáson égve próbálták legyőzni a szörnyű hideget, Nobby visszatért. Suta landolással ért földet az asztalon, csaknem belepottyanva James zablájába. Szokatlanul borzasnak és kimerültnek tűnt.

- Kalandos útja lehetett – jegyezte meg Rose meglepetten, és letette a sütőtöklevét. James Nobby lábáért nyúlt, és elkezdte leoldozni róla a vastag borítékokat.

- Épp ideje volt. Már meg is írtam egy szép, hosszú választ. Csak várjatok, amíg anya és apa meghallják, mi folyik itt.

Mikor végzett a levelek kiszabadításával, megdermedt, és a kezében lévő borítékokra meredt.

- Mi az? – kérdezte Ralph fojtott hangon. – Gondolod, hogy inkább később kéne elolvasnunk őket?

- Nincs értelme – motyogta Scorpius, miután James válla fölött egy pillantást vetett a levelekre. – Nézzétek!

Kivette James kezéből a borítékokat, és felmutatta őket. Lily, Rose és Ralph közelebb hajolt.

- Azok a *mi* leveleink! – sziszegte Rose döbbenetben. Körbenézett a többiekre, arcára riadalom költözött. – Amit mi küldtünk a szüleimnek és Harry bácsinak! Bontatlanul jöttek vissza! Mi folyik itt?

James a tanári asztal felé fordult. Grudje igazgató közepén ült, s szokás szerint nem evett, nem ivott. James nehezen tudta megállapítani ilyen távolságból (különösen az átkozott szemüvege nélkül), de mintha az igazgató egyenesen őt figyelte volna. Egy pillanattal később az idős, ősz hajú varázsló felállt, és pálcájával megkocogtatva a serlegét figyelmet kért. A halk zsvivaj azonnal elhalt, mikor minden diák egy emberként fordult a főasztal irányába.

- Mostanra néhányan már bizonyára észrevették – jelentette be Grudje csendesen, mély hangja mégis bezengte az egész termet –, hogy eszközöltünk néhány változtatást az iskolai posta rendszerében. A titoktartási egyezményt illető jelenlegi kényes helyzetből adódóan újabb intézkedéseket kellett tennünk, hogy biztosíthassuk a varázsvilág további biztonságát. Mostantól kezdve egyetlen levél sem hagyhatja el az iskola területét, vagy érkezhetsz az iskolába anélkül, hogy azt jóváhagyná egy iskolai tisztviselő.

A meglehetősen hihetetlen fordulat hatására suttogó hullám indult útjára a teremben. Rose egyre növekvő aggodalommal pillantott Jamesre.

- Nyugalom, diákok – folytatta Grudje kissé megemelve a hangját. – Nincs ok az aggodalomra. Ha kapcsolatba szeretnének lépni a szüleikkel, bármikor megtehetik. Mindössze ezt rajtam, vagy ha azt jobban szeretnék, Votary professzoron keresztül tehetik meg. Amennyiben a levelek elfogadásra kerülnek, késelem nélkül elküldjük őket azoknak az elvarázsolts baglyoknak az egyikével, melyek az iskola tulajdonát képezik. Sajnálatos módon a saját baglyaik, illetve az iskola bagolyházában élő közös madarak véget nem érően fognak körözni az iskola területén, mivel képtelenek áttörni az ideiglenes határvonalakat.

James megsimogatta Nobby borzas hátát.

- Bocs, pajtás – súgta. – Nem tudtam, minek teszek ki.

- Ezt nem tehetik – suttogta Rose harsányan. – Ez... ez törvényellenes!

Scorpius homlokráncolva figyelte a tanári asztalt.

- Ez nem új szabály – motyogta. – Ez a határvonal már hetek óta kint lehet. Csak azért tette most szóvá, mert az emberek kérdezősködni kezdtek.

- De miért? – csóválta a fejét Ralph. – Amiatt aggódnak, hogy az egész varázsvilágot leleplezi egy kósza bagoly?

James megrázta a fejét.

- Az olyan pasasok, mint Grudje, nem aggódnak a varázsvilág biztonsága miatt. Őket csak a hatalom érdekli. Azért zárja le a postát, mert megteheti.

- Vagy talán – vélekedett Lily halkán –, csak próbálja megőrizni a titkait.

Scorpius Lilyre kapta a pillantását.

- Azt mondd, Grudje azért állította le a postát, hogy mi ne fecseghessünk a szüleinknek?

James kirázta a hideg. Ebbe a lehetőségbe még belegondolni is szörnyű volt. Mellette Lily lassan megvonta a vállát.

Aznap délután, valamivel később Rose és James az irodája előtt tudták elkapni Votary professzort.

- Igen, diákok? – kérdezte, majd a hatalmas, kitűzőkkel teleaggatott vászontáskáját a mellkasához szorítva egyetlen pálcakoppintással bezárta az iroda ajtaját.

- Csak a posta felől szeretnénk érdeklődni, uram – kezdett bele Rose, miközben felvette az alacsony, kövér varázsló tempóját. – Van néhány levél, ami visszatért hozzánk. Azt reméltük, hogy ön esetleg...

- Egyszerűen lepecsételné őket – tette hozzá James gyorsan. – Vagy amit tennie kell velük, hogy el lehessen őket küldeni.

- Felteszem, szükségesek ezek az intézkedések – sóhajtott nyersen Votary. – Személy szerint úgy gondolom, hogy néhány, a mugli világba kiszivárogtatott kósza bagoly tökéletes módszer lenne a hírek óvatos adagolására. Stratégia és mérsékletesség a kulcsszó! Akkor nem fordulna elő olyan fiaskó, mint a tengerentúlon. Mégis, a haladás felé vezető út mindig hegynek felfelé vezet, és az egyenlőség olyan, mint a tojás, jobb lassan feltörni. – Ezen a hasonlaton egy pillanatig eltöprengett menet közben, aztán megrázta a fejét. – Mindazonáltal az igazgató úrnak nagyon is igaza van. Nem hagyhatjuk, hogy a dolgok továbbra is kicsúszzanak a kezünkből. Tapintatosan kell kezelniük a kérdést. Szóval, hol vannak a leveleik?

Rose a tanárra kapta a pillantását, aztán Jamesre.

- Mi... ööö, nem hoztuk magunkkal. Csak érdeklődnénk... hogy mivel járna?

- A szavaikból arra következtettem, hogy sürgős volna – vont össze a szemöldökét Votary, miközben befordultak egy sarkon. – Hozzátok ide nekem, én átvizsgálom őket, és azonnal el is küldöm. Per pillanat még nincsen mérföld hosszú sor.

- Fent vannak a hálótermeinkben – felelte sután James. – De... ööö, mindenképpen muszáj átvizsgálnia őket?

Votary kurtán biccentett.

- Hát persze! Épp ez a lényeg. Pusztán formalitás, biztosíthatom – magyarázta. – Természetesen irtózom a privát szféra mindennemű megsértésétől, de a kemény idők kemény lépéseket követelnek. Az igazgató úr biztosra szeretne menni, hogy gyanút keltő tárgyak és információk nem kerülhetnek rossz kezekbe. Ésszerű, noha kissé *diktatórikus* módszer is. Béke mindenáron, igaz? – Megemelte vászontáskáját, és állával a rajta lévő egyik legnagyobb, villogó piros betűkkel írt kitűző felé bökött: „BÉKE MINDENÁRON!”

James nem túl lelkesen bólintott.

- Majd holnap, az órája után odaadjuk – vette át a szót Rose. – Igaz, James?

- Persze – motyogta James.

Votary tétován pislogott rájuk.

- Nos, rendben, tegyenek úgy. További szép estét, Ms. Weasley. Mr. Potter.

Vártak, amíg a professzor továbbsétált, és befordult egy sarkon, utána szó nélkül

sarkon pördültek, lerohantak a lépcsőn, majd kiszaladtak az előcsarnok ajtaján.

Az acélszürke égbolt borús volt, a fagyos esőt ígérő felhők egész közel gomolyogtak a talajhoz. A tó vizét hűvös szél korbácsolta fel, mélykék hullámok ostromolták kitartó monotonitással a mólót, amelyen Scorpius, Lily és Ralph vastag köpenyeikbe burkolózva vártak rájuk.

- Van hír Zane-ről és Nastasiáról? – kérdezte James, mikor ő és Rose csatlakozott a barátaikhoz.

- A szilánkon keresztül sikerült kapcsolatba lépnem Zane-nel – felelte Ralph. – Percek kérdése, és itt vannak. A Kísérleti Kommunikációk klubot ma korábban kezdik, egy szupertitkos helyen, szóval külön engedélyt kaptak, hogy átkísérjenek bennünket.

James értetlenül félrehajtotta a fejét.

- Nem lett volna egyszerűbb, ha a szekrények Alma Aleron felőli oldalán várnak ránk?

Ralph vállat vont, majd szórakozottan egy kis darab száraz kenyeret hajított a hullámok közé. A felszínen egy hosszú, rózsaszínes csáp bukkant elő, a kenyérdarabhoz siklott, körbefogta azt, majd a mélybe rántotta.

- Zane tök furán viselkedett, mikor dumáltunk, mintha félne túl sokat mondani, vagy ilyesmi. Úgy volt, hogy Franklyn kancellár megtiltja nekik, hogy még egyszer elhagyják a kampusz területét, de Zane házának a feje könnyedén lebeszélte.

- A jó öreg Cloverhoof professzor – sóhajtott James. – Néha tényleg jó Zombinak lenni.

- Néha mindig – jelentette ki egy hang a hátuk mögött. James hátrapillantott, és meglátta Zane-t, aki Nastasiával az oldalán ekkor lépett rá a mólóra. – Az ideodasettenkedés szinte már sarkalatos erény a Zombik szemében – folytatta a szőke fiú. – Viszont a Jersey-i Ördögnek így is be kellett vetnie a Zombi kézikönyv minden trükkjét, hogy ebből kihúzzon bennünket.

- Én csak szegény, ártatlan bábózkodó voltam – tette hozzá Nastasia a szempilláit rebegetve. – Mi, Pixik, nem szívesen játszunk ki ezt a kártyát túl sokszor, de ha igen, működik, mint a pinyó. Volt egy elég komoly beszélgetésem Newt mamával, meg elnyertem az üsttakarítást egy hétre, de egyébként meh... - Nagyot legyintett, aztán a borzolódó hullámok felé fordította a tekintetét. James megpróbálta elkapni a lány pillantását. Mióta megígérte Jamesnek, hogy elárulja neki a kígyós titkát, még egy percet sem tudtak négy szemközt tölteni. Azt remélte, hogy a mai megbeszélést követően félre tudja vonni.

- Szóval, mi van a Kísérleti Kommmal? – kérdezte Ralph kíváncsian. – Miért kellett itt találkozoznunk?

Zane lopva a barátjára sandított.

- Szigorúan titkos ügy. Bizalmas infó. Elmondanám, de akkor meg kéne ölnöm titeket.

- Jól van, oké – forgatta a szemét James.

- Elolvassák a postánkat – tért a lényegre Rose.

- *Elolvassák?* – ismételte Zane elhűlve. – De hisz azt nem tehetik, vagy igen?

James arcán árnyék futott át.

- Kemény idők kemény lépéseket követelnek – idézte Votary professzort. – Béke minden áron! Pfff! Votary csak azért áll mellénk, mert egy idióta, de Grudje-nak tuti megvolt a saját oka, hogy lelőtte a kommunikációt. Talán Lilynek igaza van, és azt próbálja megakadályozni, hogy szóljunk a szüleinknek.

Zane fontolóra vette a dolgot.

- Szerintem én visszavihetem a leveleiteket az Aleronba, aztán postázhatnám onnan.

- Már eszünkbe jutott - rázta a fejét Scorpius. - A baglyok nem tudnak átkelni az óceánon, ne feledd!

- De *mi* galambokat használunk - javította ki Nastasia dölyfösen. - Azok át tudnak.

James lehuppant a móló deszkáira Lily és Ralph közé, a többiek pedig köréjük gyűltek.

- Jó ötlet, de sokáig tartana. Kell valami módszer, amivel kapcsolatba léphetünk a szüleimmel... és Ron bácsival meg Hermione nénivel - tette hozzá Rose felé pillantva -, mégpedig azonnal. Minél tovább várunk, annál jobban eldurvulnak a dolgok.

- Frics rossz célokra használja a varázserejét! - kotyogta közbe Lily, Zane-nek címezve. - Eddig csak egy kvibli volt, aki szerette szekálni az embereket, de most, hála Grudje-nak, már van hozzá egy nagy botja is. Mindenki halálra van rémülve, mert most már simán el tud kapni mindenkit, és olyan büntetést szab ki, amelyet csak a kedve tartja! - Habár fel sem fogta, beszéd közben a kézfejét masszírozta, ahol egy vörös folt még mindig a bőrébe karcolt írást formálta.

- Turbó Frics határozottan a rossz hírek közé tartozik - füttyentett Zane. - Kire csapott még le a pörölye?

Ralph vállat vont.

- Senki sem tudja. Az egyik legújabb szabály, hogy senki nem beszélhet a büntetéséről - mondta, s beszéd közben megkeményedett a hangja. - Elvileg olyan indokkal, hogy ez magánügy, de inkább arra szolgál, hogy mindenkinek elszálljon a fantáziája. Frics meg közben folyton a folyosókat rója, és okokat keres, hogy kiszabhassa a nyavalyás büntetők munkáit, közben meg a botjával kopácsol, nehogy elfelejtsük, mire képes.

- Az egész iskola érzi - értett egyet James.

Hosszú csend állt be, a mólón végigsöprő hűvös szél hullámokat vert a talapzathoz, vízpermettel terítve be a gyerekeket. Végül Lily szólalt meg először, másra terelve a szót.

- Gondolkodtam valamin.

- És mi lenne az? - pillantott fel Rose.

- Mikor felbukkant az a szörnyűséges víznő... - kezdte Lily, mialatt töprengve a hullámokat fürkészte. - Mielőtt elragadt volna engem, kiütötte Hóborcot. Emlékeztek?

Scorpius biccentett.

- Jól kiosztotta a kis impet.

Lily most egyenként végignézett mindenkin.

- Láttá valaki azóta Hóborcot?

James homlokráncolva törte a fejét. Ralphra pislogott, aztán a többiekhez fordult.

- Nem, ami engem illet, én nem láttam. Ti?

Scorpius és Ralph megrázta a fejét.

- Én sem - fűzte hozzá Rose. - Gondoljátok, hogy ilyesmi egyáltalán lehetséges? Lehet, hogy az a víznő tényleg...

- Nem lehet megölni egy kopogószellemet - jelentette ki Nastasia ellentmondást nem tűrő hangon. - Hiszen már eleve nem is élnek, legalábbis a szó szoros értelmében.

Rose nyomatékosan ismét végignézett a többieken.

- Akárhogy is, úgy látszik, Hóborc eltűnt. Ha az az izé valahogy tényleg kitörölte...

- Az bizonyíték rá, hogy valami valóban történt - bólintott James. - Már nem csak mi állítanánk.

Zane határozottan megrázta a fejét.

- De ki... vagy mi... volt az a nő? Honnan jött? És hogy jutott be a Roxfortba?

James hitetlenkedve meredt Zane-re.

- A Tó Úrnője volt – felelte. – Képes utazni a vízen keresztül. A saját szememmel láttam! Használni tudja a csöveket, tavakat, még az óceánt is. Amíg van egy csap az épületben, addig be tud jutni.

Rose komor arccal pislogott Jamesre, miközben a fiú beszélt. Végül csak ennyit kérdezett:

- Egészen biztos vagy ebben, James?

- Száz százalékig – biccentett James. – Nem láttam ugyan az arcát, de elég egyértelmű.

Nem gondoljátok?

Rose idegesen vállat vont.

- Persze, talán.

Ralph a lányra sandított.

- Van más ötleted, Rose?

A lány ismét megvonta a vállát, de kerülte a fiú tekintetét.

Scorpius nagyot sóhajtva az égre emelte a tekintetét.

- Ó, ne kerüljessük már a forró kását! Mind egyre gondolunk.

- És mi lenne az? – érdeklődött James elvörösödő arccal.

- Gondolj bele egy kicsit, Potter – szólott Scorpius. – A víznő a nevéen szólította Lilyt. Azt mondta, hiányzott neki. Aztán megpróbált elmenekülni vele. Nem emlékeztet ez téged valamire?

James makacsul csóválta a fejét.

- Nem! Halvány lila gőzöm sincs, hogy mire...

- Petra – mondta halkán Lily, mikor összerakta a dolgokat.

James nem jutott szóhoz, ahogy a hűgára pislogott. A kislány szemei tágra nyíltak, ám töprengést, és szinte hátborzongató nyugalmat sugároztak. Végül Lily felnézett rá.

- Petra már elvitt engem egyszer. Emlékszel? Kivarázsolt engem a közönség soraiból, a darab alatt, mikor másodéves voltál. Fel akart áldozni engem a Titkok Kamrájában, hogy visszakapja az anyját és az apját.

- Lily, az igazából nem Petra volt – erősködött James ingerülten. – A lelkében ott van Voldemort utolsó darabkája, az befolyásolta. De legyőzte! Felülkerekedett rajta, és végül megmentett téged.

- Talán azóta megbánta – felelte Lily. – Talán egy második esélyre vágyik.

- Az *nem Petra* volt! – emelte fel a hangját James. Hirtelen, mintha csak vitába akarna vele szállni, egy emlék ötlött a fejébe: a hátborzongató női hang, amely a nevéen szólította a sötétből, az első éjszakán. Az apja, a Tekergők Térképén át, tanúja volt a találkozásnak. *Petra volt, fiam*, mondta, *Petra Morganstern...*

- Petra a Vervonal – ismerte el Ralph csendesen. – Talán egyszer felülkerekedett Voldemort hangján a fejében, de attól az még ott van. Ott lesz örökre. Végül, valószínűleg... - Vállat vont, nem akaródzott folytatnia.

- És az ereje is elég nagy – tette hozzá Zane komoran. – Neki és Izzynek is. Együtt valahogy még Merlinnél is erősebbek voltak. Még ő sem tudta megállítani őket.

James úgy érezte, zuhan, aláhullik a mögötte elterülő tó fagyos mélyére. Körbeölelte a hideg.

- Végzet nővérek – morfondírozott magában, ahogy eszébe jutott az a szörnyű éjszaka.

- Úgy hívta őket. A Tó Úrnője, Judith... úgy hívta Petrát és Izzyt... az ő Végzet nővérei.

- Úgy érted – kérdezte tétován Rose –, hogy talán ők mind egy és ugyanaz?

- Ennek semmi értelme – rázta a fejét Ralph.

Ám James ebben nem volt olyan biztos. Még soha életében nem kételkedett ennyire semmiben.

- Mindez semmin sem változtat – szölt végül Zane. – Az elsődleges feladatunk még mindig az, hogy kapcsolatba lépünk valahogy a szüleiddel, és a segítségüket kérjük az ügy felgöngyölítésében.

- Nincs itt még egy unokatestvéretek? – érdeklődött Nastasia. – Talán használhatnátok álcának, és valahogy becsempészhetnétek a levelébe egy titkos üzenetet, mikor legközelebb hazaír. Ő nem lenne gyanús.

- Az tény, hogy Louis kábé olyan gyanús, mint egy futóféreg – motyogta Rose. – De attól még megvan az esélye, hogy kiszúrják a titkos üzenetet, mikor megvizsgálják a levelet. Valami olyan módszer kéne, ami bombabiztos.

Jamesnek hirtelen támadt egy ötlete.

- Valami, ami bombabiztos – ismételte hunyorogva. – Valami, amit nem tudnak elkobozni...

- Forognak a fogaskerekedek, James? – kérdezte Zane.

- Lehet – bólintott James. – De kockázatos lesz. Főleg most, hogy Frics vadászydényrt tart. És segítségre lesz szükségünk.

Scorpius szkeptikus képpel oldalra döntötte a fejét.

- Kitől?

James visszanézett rá, az agya megállás nélkül pörgött.

- Az egész éjszakai kviddics ligától.

- Ó, csak ennyi? – legyintett Scorpius szarkasztikusan. – Majd én elintézem. Mellesleg tudsz róla, hogy Longbottom totál feloszlott bennünket, ugye?

- Rose, Ralph és én majd beszélünk Longbottom professzorral – felelte James. – Nem fújhat egy követ Grudje-dzsál és az új szabályaival.

Rose összevonta a szemöldökét.

- Elmondod nekünk az ötletedet?

- Előbb ki akarom dolgozni a részleteket – rázta a fejét James. – Scorpius, csak nézz utána, hogy ki tudod-e hívni az összes csapatot a pályára ma éjjélkor. Mondd nekik, hogy aláteszünk Grudje-nak és Fricsnek, az majd megteszi a hatást. Akkor mindent elmagyarázok. Rose és Ralph, vacsora után meg kell környékeznünk Longbottom professzort.

- És én? – pipiskedett fel a válla mellett Lily. – Én is részt akarok venni ebben!

- Ezúttal nem, hugi – szölt James határozottan. – És ne vitatkozz velem! Ha Frics még egyszer megbüntet téged valami miatt, esküszöm, hogy visszaátkozom a kőkorba.

- Velem együtt – tette hozzá Ralph hevesen.

- Fogalmam sincs, mit forgatsz a kobakodban – mondta Zane, és megajándékozta Jamest az első, igazi mosollyal, amit James az utóbbi hetekben tőle látott –, de máris imádom. New Amsterdam minden mustárjáért sem hagynám ki. Egyelőre azonban irány az Aleron! A Kísérleti Komm ma korábban kezdődik.

A találkozót hivatalosan feloszlatták, úgyhogy a csapat lassan visszazsálingózott a kastélyba. Menet közben hűvös eső kezdett szemetelni a szélben, melynek cseppjei úgy szúrták az arcukat, mintha homok lett volna. James kissé lemaradt, és felvette a lépést Nastasiával.

- Te és én – dűnnyögte az orra alá, le sem véve a pillantását a földről. – Ma éjszaka, miután vége mindennek. Megígérted, hogy mindent elmondasz.

- Emlékszem – motyogta a lány velősen.

- Én betartottam az alku rám eső részét – folytatta a fiú. – Nem mondtam el senkinek. Te is tartsd be a tiedet!

A lány élesen rámeredt, sötét szemei szinte szikráztak a dühtől. Aztán, hátborzongató hirtelenséggel, az arckifejezése megváltozott. Közelebb hajolt a szemerkélő esőben, és a fiúéhoz préselte a vállát. Mélyet sóhajtott, majd enyhén megrázkódott, mikor kieresztette a levegőt. James szinte gondolkodás nélkül karolta át. A lány nekidőlt, hagyta, hadd támogassa a fiú.

Az előttük ballagó Zane, aki fejét nyaka közé húzta az eső ellen, szerencsére mindebből semmit sem vett észre.

- Ennek elment az esze – rázta a fejét James, mikor néhány órával később Ralph, Rose és ő Longbottom professzor lakrésze felé tartottak. – A Kísérleti Kommunikáció nem is kezdődött hamarabb. Zane csak azt akarta megmutatni nekünk, hogyan tudták megbuherálni a szekrényeket, hogy levigyenek minket az Igazgatóság épületének alagsorába.

- Tényleg? – szólt Rose fojtott, de nyilvánvalóan lenyűgözött hangon. – De ez hogyan lehetséges? Komoly technomanciát igényelhet!

James felhorkantott.

- Te nem érted, hogyan gondolkodnak a Zombik. Mire fel bohóckodjon az ember mindenféle kvantummal, ha egy olcsó trükk ugyanúgy megteszi?

- Zane egyszerűen próteusz bűbájt szórt az Alma Aleron szekrényére – magyarázta Ralph –, amit aztán összekapcsolt egy ezüstérmével, amit a zsebében hord.

- Így mikor új helyre küldi az érmét – tette hozzá, és akarata ellenére elvigyorodott –, a próteusz bűbáj ugyanoda küldi a szekrényt is.

Rose hunyorogva koncentrált.

- De ez... ez... - ámulva csóválta a fejét. – Ez fantasztikus! Komolyan. Tehát ha a főépület alatti alagsorba küldi az érmét, a szekrényük is követi. Belépünk ezen az oldalon, aztán bumm, máris a felszín őrzött részei alatt vagyunk. De nem veszi észre senki, hogy hiányzik a szekrény?

- Ennek a megoldásával Nastasia rukkolt elő – felelte Ralph. – Elrejtett a szekrény mögött egy régi ládát, és Visum Ineptio bűbájt szórt rá. Mikor a szekrény eltűnik, mindenki azt hiszi a ládára, hogy az eltűnt szekrény az, de egy táblával az ajtaján.

James felemelte két kezét, mintha csak bekeretezné a szöveget.

- „Vigyázat! Veszett narglik odabent!”

Rose csettintett a nyelvével.

- Jobbat is kitalálhattak volna. A narglik nem kapnak vesztséget. De attól még fantasztikus. Még nem derítették fel a pincét, ugye?

- Nem – szólt határozottan James. – Nem volt időnk. Különben meg egyikőnk sem volt felkészülve.

- *Duplán* különben – vágott közbe Ralph –, olyan pincét én még nem láttam. Inkább

nevezhetnénk egy öt méter magas katakombának!

- *Triplán* különben – mondta Rose, mikor megtorpantak Longbottom professzor ajtaja előtt –, mikor lementek megkeresni Laosa banyát, hogy kiderítsétek, mit tud a Morrigan-hálóról, én is jövök.

Ralph Rose-ra meredt.

- Téged valami egészségtelen perverzió vonz a veszélyhez, mi?

- Még sosem láttam törpék építtette földalatti építményt – szipogta a lány. – Ennyi az egész.

James ellépett az unokatestvére mellett, és hangosan kopogott az ajtón.

- Senki nem megy sehova – suttogta –, amíg nem értesítettük a szüleinket arról, mi folyik a Roxfort falai között. Reméljük, Longbottom professzor velünk van.

Az ajtó mögül csoszogás hallatszott, majd kulcs fordult a zárban. Egy pillanattal később az ajtó kitárult, és a professzor ott állt előttük esti öltözékében: bő flanelnadrágban, mellényben, és gallérig begombolt hófehér ingben. A férfi a diákokra mosolygott, de James úgy vélte, volt valami más is a tanár arcán. Aggodalom? Netalán idegesség?

- James – köszöntötte őket jovialisan. – Ralph, Rose. Mit tehetek értetek?

- Jó estét, professzor – üdvözölte James is. – Azt reméltük, beszélhetünk önnel. Ööö... nyolcszemközt. *Arról...* tudja.

A tanár könnyedén felnevetett, ám a hangjában most is ott volt a rá egyáltalán nem jellemző keserűség.

- Az igazat megvallva, attól tartok, *nem* tudom. De, ööö... persze. Igen, gyertek csak be! Én épp... nos.... – Hátrapillantott a szobája felé, mintha azt várná, hirtelen előugrik valami az egyik sarokból. Egy hosszú másodperccel később mereven oldalra lépett, és intett a triónak, hogy lépjenek be.

A professzor nappalija kényelmesen volt berendezve, és csak a kellemes határon belüli volt a rendetlenség. A kandalló fölötti falat egy óriási festmény díszítette, amelyen egy napsütötte üvegházat lehetett látni, meg az azt őrző vékony szerzetest. A szerzetes nagy odaadással ásott egy fürdőkádnál alig nagyobb parcellát, és időnként félresöpörte az ott álló növény leveles indáit.

- Teát esetleg? – intett Longbottom egy tálcára, amelyen már vidáman gőzölgött egy teáskanna. – Épp most akartam fogyasztani egyet, így vacsora után. Szívesen töltök nektek is.

- Nem kérünk, köszönjük, professzor – foglalt helyet Rose a kissé nyúttas szófán. – Nem maradhatunk sokáig. Csak beszélni akartunk önnel arról, ami mostanában itt folyik, és a segítségét szeretnénk kérni valamiben.

James szólásra nyitotta a száját, hogy belefogjon a magyarázatba, ám a tanár megelőzte.

- Biztosíthatom, Miss Weasley – mondta kissé túlzott hangerővel –, ahogy már korábban is említettem, az R.B.F. tanulmányai jó kezekben vannak. Még évei vannak memorizálni a jegyzeteket, amiket kiadtam az osztálynak. Ne feledje, a gyógynövénytan egy életen át tartó tanulmány. Nem várom el, hogy máris mindent tudjon néhány rövid félév után.

- Nem erről szeretnénk volna beszélni, professzor – szólt lassan James. – Scorpius mindent elmondott, de ne aggódjon, a titka biztonságban van nálunk. Egyébként Rose utánanézett, és a Somnambulis nem is igazán illegális, inkább csak szabályokhoz kötik a tenyésztését.

- Semmi ok az aggodalomra – mosolygott Longbottom, és forró vizet öntött a

csészéjébe. – Már felhagytam azzal a tervemmel. Hobbinak indult, de aztán önálló életre kelt. Érdekes növény a Somnambulis. Viszont nem lesz róla szó a vizsgán – könnyednek szánt, de nem túl meggyőző hangon felnevetett.

- Igen – vonta össze a szemöldökét James. – Nos, amiről beszélni szerettünk volna, az az éjszakai...

A folytatást nagy csörömpölés fojtotta Jamesbe, ahogy a teáskészlet nagy zajjal a földre esett, és szilánkjaira tört.

- Ó, te jó ég! – sápítózott Longbottom hangosan, és a törött csészékre meredt. A teáskanna még mindig ott gőzölgött a kezében. – Milyen ügyetlen vagyok! – Felpillantott Jamesre, mélyen a szemébe nézett, aztán lassan, figyelmeztetően megrázta a fejét.

- Tessék – pattant fel a székből Ralph, és már elő is húzta túlméretezett pálcáját. – Hadd segítsék, professzor.

Néhány gyors reparo bűbáj, és az ép teáskészlet máris újra ott sorakozott az asztalon. Mire a művelet befejeződött, már mindenki talpon volt, és pálcát vonva, idegesen nézelődött.

- Nos hát – bólintott Longbottom szívélyesen –, nagyon szépen köszönöm a segítséget. Nagyon ügyetlen voltam. Remélem, mindnyájatok, ööö... aggodalmait sikerült lenyugtatnom. Ha volna még kérdésetek, nyugodtan keressetek fel a lakrészemen. Bármikor. Igen.

James, Ralph és Rose egyszer csak azon kapták magukat, hogy az ajtó irányába taszigálják őket. Egy pillanattal később már a folyosón álltak, és zavarodott arccal pislogtak a tanárra.

- Még egyszer, köszönöm, hogy beugrottatok – szólt Longbottom, aztán a mosoly lehervadt az arcáról. – Majd holnap úgyis találkozunk. Gyógynövénytanon. Esetleg maradhatnátok óra után, hogy átültsünk néhány mandragórát. Tudom, hogy még nem volna itt az ideje, de Heretofore professzor megkért rá, hogy siettessem meg kicsit. Elég *hangosak* tudnak lenni. Nagy lesz ott a zaj.

Jelentőségteljesen biccentett egyet, most már nyoma sem volt arcán a mosolynak. Aztán, kissé váratlanul, becsukta az ajtót. A zár nagyot kattant.

- Ez meg mi volt? – kérdezte Rose halkán.

Ralph a fejét vakargatva pislogott a zárt ajtóra.

- Holnap nem is lesz gyógynövénytanunk. Vagy igen?

- Gyerünk – sóhajtott James. – Ez az egész hely kezd begolyózni. Úgy tűnik, ma este egyedül kell boldogulnunk.

A trió komoran, és aggályoktól terhelve tért vissza a főlépcsőre.

Éjfélre az ég végre kitisztult, és a felhők mögül előkandikált a fényes, ezüstös csillagok övezte holdsarló. A kora téli fagy megdermesztette a fűszálakat, így a birtok gyepe hersegett James lába alatt, ahogy átvágott a pályán, úton a középvonalnál gyülekező tömeghez.

- Mit keres itt a láda? – súgta harsányan, és a holdfényben fürdő kviddicsláda felé intett.

- Te akartad az egész éjszakai kviddics ligát – felelte tömören Scorpius. – Mégis mit játszunk, csiga és fúrót? A láda oda megy, ahová a liga.

James a tenyerébe temette az arcát.

- Nem azért jöttünk, hogy kviddicsezzünk – fakadt ki. – Azért vagyunk itt, hogy üzenetet küldjünk az apámnak!

Zagyva kórus ricsaja kelt az éjszakában. James feltartotta kezeit, hogy figyelmet kérjen.

- Nézzétek, ti legalább annyira nem örültök a dolgok alakulásának, mint én, igaz? Frics úgy portyázik a kastélyban, mint egy egyszemélyes inkvizíció, Grudje pedig lezárt az iskolában minden kimenő és bejövő postát!

- Nem zárta le – jegyezte meg Nolan Beetlebrick. – Csak megszorításokat tett a postát illetően.

- Ja – meredt a fiúra Herman Potsdam. – Minden levelet elolvas!

Erre aztán ismét hözöngeni kezdtek a többiek.

- Csend legyen már, mindenkinek! – harsogta Zane, és James mellé lépett. – Komolyan, ez már diktatúra. Grudje valószínűleg egy felforgató lázadásnak minősítené ezt a találkozót, ha rajtakapna, és tömlöcbe vetne.

Fiera Hutchins a magasba emelte a kezét.

- Nem tudom, ti hogy vagytok ezzel – kezdte –, de azt hittem, ez a liga a kviddicsről szól. Nem szívesen kerülnék Frics kezei közé. Totál megőrült.

- Ne már, James – kiáltotta Albus tölcserű formálva a tenyeréből. – Mi ez a nagy felhajtás? A többi tanár úgysem hagyja sokáig Fricset ilyen hosszú pórázon. Lehet, hogy Grudje az igazgató, de McGalagony és Longbottom rosszabbat is látott már. Jobban tudják kezelni a helyzetet, mint mi.

Mintegy végszóra, magas alak lépett James és Zane közé, amitől az összegyűlt éjszakai kviddicsezők szinte egy emberként hátráltak egy lépést. James felpillantott, és a súlyos kámzsa alatt döbbenetesen ismert rá Longbottom professzor arcára.

- Vissza kellene térnetek az ágyatokba – szólt ridegen. – Az éjszakai kviddicsnek vége. Fogalmatok sincs, mit kockáztattatok azzal, hogy megint itt vagytok.

- Erről akartunk beszélni önnel az este, professzor – sziszegte James. – Nem akartam a háta mögött szervezkedni. A segítségét szerettük volna kérni!

Longbottom lenézett rá, a csuklya árnyékában merevnek tűnt az arca.

- James, neked mindenkinél jobban tudnod kéne, mit vonhat mindez maga után. Ha Frics felfedezi ezt...

- Kapcsolatba kell lépnem az apámmal – vágott közbe James. – El kell mondanom neki, mi folyik itt. És mást is! Most nem mehetek bele a részletekbe, de mikor New Amsterdamban voltunk, belefutottunk ebbe a...

Longbottom hirtelen egy intéssel elhallgattatta. A pályán lévő gyülekezetre pillantott. A legtöbb diák kisebb-nagyobb csoportokra szakadva tárgyalta ki az éjszaka fordulatait, egyedül Albus figyelte Jameséket a távolból, szeme résnyire szűkült.

- Fiúk – súgta Longbottom, és néhány lépéssel távolabb vezette Jamest és Zane-t a többiektől. – A dolgok sokkal komolyabbak, mint azt hiszitek. Sok tanárt ez még nálatok is jobban aggaszt.

- Miért, professzor? – kérdezte halkán James. – Miért nem állítja meg senki Grudje-ot és Fricset?

- Mert Frics mögött ott áll Grudje, őmögötte pedig a minisztérium – magyarázta Longbottom sietve. – Aki ellentmond nekik, nem sokáig húzza. Talán még nem tűnt fel

nektek, de Revalvier professzor már nem tanít a Roxfortban.

- Azt hittem, csak vakáción van – vont össze a szemöldökét James. – Ezért helyettesíti egy másik varázsirodalom tanár.

- Revalvier nem vakációzik. A Wizengamot hallgatja ki éppen bomlasztó viselkedés vádjával. Ő volt az első, aki megkérdőjelezte Grudje új rendelkezéseit, ráadásul hangosan. Egy hétbe sem telt, felmondták az állását, és Londonba vitték kihallgatásra.

- De hát miért? – hüledezett Zane.

- Számít? – vont vállat Longbottom csüggedten. – Egyszer már sikerült magát bajba kevernie a minisztériumnál, mikor megjelentette a mugli világban azokat a könyveket. Nem volna nehéz Grudje-nak újabb vádakat koholnia ellene. Ráadásul most, hogy ő már nincs útban, olyasvalakivel tölthette be a posztját, aki hűséges hozzá és a minisztériumhoz. Herbettina Blovius nem irodalomtanár. A mágiaügyi miniszter helyettese, noha, sajnálatos módon, valóban vonzalmat érez a varázsirodalom... bizonyos témái iránt.

James morcosan biccentett.

- Átnéztem a kiadott új olvasmánylistát. A következő félévben Persephone Remora hülye vámpírsorozatával kezdünk.

Longbottom elutasítóan rázta a fejét.

- A lényeg, hogy Grudje megszabadul azoktól, akik keresztbe tesznek neki. És megvannak a módszerei, hogy megtudja, ki van ellene. Nem sok hely van, ahol nyugodtan lehet beszélni. És a lakrészem nem tartozik ezek közé. *Ezért* kértem, hogy találkozzunk holnap az üvegházban – tette hozzá nagyot sóhajtva. – A mandragórák elnyomták volna a hangunkat, ha valaki vagy valami hallgatózott volna. Úgy voltam vele, hogy majd akkor mondom el mindezt, valamivel biztonságosabb körülmények között.

- Nem értem – suttogta Zane. – Miért nem lép maga kapcsolatba James apjával? Nyilván neki sem tetszene, ami itt történik. Talán valahogy rá tudná állítani az aurorokat, vagy felhívni rá a figyelmet, hátha valaki felfigyel rá a felsőbb körökben.

Longbottom lassan megcsóválta a fejét.

- Mint mondtam, Mr. Walker, a dolgok állása sokkal komolyabb, mint azt maguk hiszik. Grudje még a tanári levelezést is szűri. Azt állítja, a minisztérium rendelkezése, de senki sem hisz neki. Még a tanári hop-hálózatot is figyelik. Szigorúan tilos utazni vele. A „lázítás” legkisebb jelére azonnal és tartósan megszabadulnak mindenkitől. Persze vannak ellenállók. Jomagam, McGalagony professzor, Debellows, Trelawney, Flitwick, és még néhányan. De meg kell húznunk magunkat, és rettentően óvatosnak kell lennünk. Ha felfednek bennünket, eltávolítanak az iskolából, és többé nem leszünk hasznára senkinek.

- Komolyan azt hiszi, hogy figyelik a lakrészét? – hitetlenkedett James. – Ezért viselkedett este olyan furán?

- Elég valószínű – sóhajtott Longbottom. – Tény, hogy Grudje-nak a legváratlanabb helyekre is elér a füle, habár senki nem tudja, ez hogyan lehetséges. Nem hagyhattam, hogy az éjszakai kviddicsről beszéljete a szobámban, különben mindnyájunkat gyanúba sodortatok volna. James, mindenkinek azonnal vissza kell térnie a hálólhelyiségébe. Most túl veszélyes játszadózni.

- Nem kviddicsezni vagyunk itt, professzor – mondta Zane. – Jamesnek támadt egy ötlete.

James heves bólogatásba fogott.

- Azt hiszem, tudom, hogyan léphetnék kapcsolatba az apámmal – magyarázta gyorsan. – Ha mind együttműködünk, küldhetünk neki egy rövid üzenetet; később pedig beszélhetünk vele a hop-hálózatán. A házak kandallóit is figyelik?

Longbottom lassan megrázta a fejét.

- Nem... nem hiszem. De hogyan, James? Hogyan tudnál üzeni az apádnak?

- Írunk neki – felelte James. – Az égre írunk, mi formáljuk a betűket. Apánál ott van a Tekergők Térképe... megmutatja az egész kastélyt, és benne minden személyt... és azt állította, rajta tartja a szemét. Szerintem tisztában van vele, hogy idén készül valami gyanús. Egyszer már rajtakapott engem, amint a folyosókon császalkáltam. Ha ma este is megnézi a térképet, látni fogja, hogy mind összegyűltünk a pályán. Ha seprűre ülünk, és az üzenet betűit formázzuk a levegőben, el fogja tudni olvasni a Tekergők Térképén.

- Húha – füttyentett Zane. – Ez már Zombi-kaliberű észjárás! Szép volt! Szerinted tényleg működhet?

- Ha apa figyel – vont vállat James –, vaknak kell lennie, hogy ne lássa.

Longbottom hosszú másodpercekig fürkészte James arcát, végül kurtán biccentett.

- Sietnünk kell. Terejtek össze mindenkit. Mielőtt elmagyarázom nekik, bárki szabadon elmehet, aki nem akart részt venni benne. De ha csak egy embernek is eljár a szája, James, mindennek vége. Nem csak számodra, számomra is. Mindkettőnknek vállalnia kell a kockázatot.

James mélyet sóhajtott.

- Azt hiszem, nincs más esélyünk. Különben meg maga az éjszakai kviddics nem hivatalos alapítója. Szerintem a liga bárhová követi, ha vezeti őket.

- Ettől tartok én is – motyogta Longbottom sötéten. – Jól van akkor. Kezdjünk bele!

Valamivel tovább tartott, mint arra számítottak. Szerencsére egyetlen éjszakai kviddicsjátékos sem kívánt távozni, dacára a veszélyeknek. Azonban ennyi emberrel a levegőben különösen nehéz volt megszervezni a kívánt formációt. James és Longbottom professzor felváltva felügyelték a munkálatokat az égből, és időnként instrukciókat kiabáltak le, ha szükségesnek látták.

- A G elcsúszott – harsogta túl James a hűvös szelet. – Fiera, maradj a távolabbi karika mellett! Ahhoz tarts! A többiek tartsák a szoros formációt. Ne legyen karnyi távolságnál nagyobb köztetek.

- Nehezebb, mint látszik – kiáltott fel Albus. – Próbálj te két ember között lebegni egy átkozott hurrikán kellős közepén úgy, hogy ne koccanjatok egymásnak!

- Fordítsd a seprűdet szélirányba – javasolta Willow. – Haladó repüléstan, első szabály: nincs bűbáj a szélnyírás leküzdésére.

- Én mindent le tudok küzdeni, amit csak akarok – morgolódott hangosan Albus. – Kész vagyunk már? Egyébként mit írunk ki?

- Már majdnem – felelte Longbottom professzor. Leszakadt a formációból, és felröppent James mellé. Odafentről még egyszer szemügyre vették a seprűlovasok hullámozó, holdsütötte tömegét.

- GRIF HOP 12Ó – olvasta fel James. – Gondolja, hogy apa megérti majd?

- Ha látja, megérti – bólintott Longbottom. – Griffendél hop-hálózat, ma éjfélkor. Ha nem bánod, James, én is szeretnék ott lenni, és még talán mások is. Terjeszteni fogom. Biztos lesz egy-két ember, aki szívesen váltana pár szót az apáddal.

James a tanárra pillantott, és ismét lesújtotta a helyzetük komolysága.

- Ööö, persze. Ahogy gondolja, professzor.

Odalentről Herman Potsdam bömbölése hallatszott.

- Meddig kell még tartanunk a formát? Nem olyan jó idefent, ha nem vágthatok gurkókat Albus fejéhez.

- Már majdnem öt perce olvasható az üzenet – biccentett James. – Ha apa nem látott minket, ahogy pozícióba álltunk, felesleges tovább várni.

- Reménykedjünk – sóhajtott nagyot Longbottom, majd lekiáltott. – Szép volt, mindenki! Óvatosan törjétek meg a formációt, széledjétek szét, aztán irány a pálya!

Mint a pitypang ejtőernyősei, úgy oszlott fel a társaság egy átláthatatlan felhővé. Aztán a játékosok egyenként landoltak a fagyos fűvön, James pedig a középvonalra ereszkedett, Longbottom professzor mellé.

- Mit mond, professzor? – vigyorgott Albus. Arca kipirosodott, szeme csillogott a hold fényében. – Ha már úgylis mind itt vagyunk, nem zavarunk le egy gyors meccset?

- Igen! – hallatszott mindenfelől.

Longbottom megrázta a fejét.

- Ne legyetek nevetségesek! – szólt egyértelmű vonakodással. – Nincs idő. Egyébként sincs több Somnambulis főzet. Le kell feküdnötök.

Szavait elnyomta az egyre lelkesebb diákok zúgolódása.

Beetlebrick szeme tágra nyílt, ahogy beleélte magát az ötletbe.

- Kitűzhetnénk egy célpontszámot! Száz pont! Az első csapat, aki eléri, nyer! Nincs cikesz! Kevesebb, mint egy óra alatt végeznénk!

- Nincs cikesz!? – háborodott fel Albus. – Az úgy nem kviddics, te eretnek!

- Ennyi emberrel már teljes csapatokat is felállíthatunk! – zendített rá Zane is. – Ma éjszakára felejtsük el a házakat, játsszunk véletlenszerű csapatokkal! Elvégre a ligának úgylis vége. Tekintsük ezt levezető játszmának!

- Elég! – jelentette ki Longbottom határozottan, és maga elé emelte a karjait. – Mindenki nyugodjon már le! – Megvárta, amíg a gyülekezet vonakodva elhallgatott, aztán kemény szemekkel végignézett a társaságon. Végül nagyot sóhajtott, és megrázta a fejét. – *Hetvenöt* pont – egyezett bele. – A cikesz megnyeri az egész meccset. Mert Albusnak igaza van: nincs kviddics aranycikesz nélkül.

Alig visszafogott üdvrivalgás harsant, aztán a játékosok sietve szervezni kezdték a szedett-vedett csapatokat.

- Ez örültség – motyogta Longbottom az orra alatt, de James kihallotta a hangjából a mosolyt. A professzor előhúzta a pálcáját a talárja mélyéről, és a kviddicsládára bökött vele. Egy sárga villanás felnyitotta a fedelet, feltárva a nyugtalanul vergődő, ragyogó labdákat.

- Most pedig mindenki figyeljen ide – jelentette be Longbottom a játékosok felé fordulva. – Komolyan, ennyi. A mai este után...

Mögötte a kviddicsláda fedele hangos dörrenéssel becsapódott.

James nagyot ugrott ijedtében, majd a láda irányába fordult. A fedélen egy öreg csizma nyugodott, aztán szövet súrlódása hallatszott, és a csizmából Argus Frics alakja sarjadt ki, lábával a kviddicsládán. Egyik kezében a láthatatlanná tévő köpönyeg lógott, a másikkal lassan, fenyegetően felemelte a botját.

- Valóban, professzor – morogta diadalmasan. – Tényleg *ennyi*.

Egy hosszú, kínos pillanatig Longbottom professzor csupán mozdulatlanul meredt Fricsre, arcáról semmit sem lehetett leolvasni. Végül hátralökte a csuklyáját, és előre lépett.

- Köszönöm, Mr. Frics – szólt élénken. – Mint látja, én felügyelem ezt a kis éjszakai

kiruccanást. Tudja, gyógynövénytan klub. Éjszaka virágzó növényeket vizsgálunk. Az ébersége figyelemreméltó, de szükségtelen. Személyesen kísérem vissza a diákokat a kastélyba, amint végeztünk.

- Ó, ezt én nem hinném, professzor - lehelte lassan Frics. Vigyora kiszélesedett, kivillantak fogai, botja megingathatatlanul meredt elő a markából. - Ha önként átadja nekem a pálcáját, elkerülhetünk minden... kellemetlenséget.

James úgy érezte, mintha fagyos ujjak futottak volna végig a gerince mentén. Eddig még sosem látott olyat, hogy Frics ellenszegült volna egy tanárnak.

- Argus - mondta Longbottom nyugodtan. - Nem szeretném, ha olyasmit tenne, amit később megbánna...

- A pálcáját, Mr. Longbottom - követelte Frics hangosabban, és tett egy lépést a professzor felé. - És inkább ön az, aki később megbánhatja a tetteit. *Ha* kérhetem - nyújtotta ki bütykös kezét, tenyerével felfelé.

- A helyében engedelmeskednék - csendült fel egy hang a sötétből. James szíve a torkában dobogott, ahogy megfordult, és megpróbált ellátni a lelátók mellett. Ott egy magas alak állt és figyelt, arcát áthatolhatatlan árnyék fedte, de így is egyértelmű volt, ki az: Rechter Grudje. - Volna önhöz néhány igen komoly kérdésem, Mr. Longbottom. Fáradjon az irodámba! Talán gyorsan tisztázhatjuk a dolgokat. Lehet, hogy ez csak egy könnyen megmagyarázható félreértés.

Longbottom végignézett a mögötte tömörülő diákok során, arcáról lemondás sütött.

- Minden felelősséget vállalok - jelentette ki. - Mr. Frics mindenkit visszakísér a hálókörletébe. Ma este senki nem kap büntetést.

- Így van - vette el a professzor pálcáját Frics gonosz vigyorral. - Elvégre a tanárok nem kapnak büntetést. Ó, nem. Arról szó sem lehet.

Szél süvített a lelátók között, amelyek lágyan nyöszörögtek a sötétben. A hang hátborzongató háttérként szolgált Frics monoton, ziháló nevetéséhez.

9. AZ ÉJFÉLI GYŰLÉS

Koromsötét éjszaka volt, amikor James felébredt. Körülötte a kastély még az igazak álmát aludta, minden zugában síri csend honolt. A hálóhelyiség kandallójában már rég leégett a tűz, a levegő olyan csípős hideggé hűlt, hogy James fehér páráként látta maga fölött a lélegzetét. Ha még egy kicsit tovább fennmaradt volna, szemtanúja lehetett volna, amint a Roxfort egyik házimanója csendben beoson, és hajnal előtt feléleszti a zsarátnokot különleges varázserejével.

James nem tudta, mire riadt fel, de nem kifejezetten örült neki. Viharos gondolatok kavargtak a fejében, és most, hogy agyát éberem találták, ostromolni kezdték, és végképp kiverték szeméből az álmot. Frics és Grudje elkapta Longbottom professzort; a bizonytalan üzenetküldés az apjának; a hátborzongatóan ismerős Avior Dorchascathan; a velejéig romlott Tó Úrnője és Petra álommeséje...

A Gyűjtő...

A Morrigan-háló...

Halk, kaparászó zaj kelt a lépcsők felől. James füle felerősítette a különös neszt, és ő arra fordította a fejét. A hang halk volt, alig hallható, mégis, a kastély némaságában olyan nyilvánvaló volt, akár egy kopogó cipősarok. Hunyorogva fürkészte a lépcsősor sötétjét, és a fülét hegyezte.

- James - súgta egy hang a fülébe.

Akkorát ugrott, hogy lecsúszott az ágyról, és a takaróját magával rántva a földre puffant. Gyorsan feltérdelt, és kigúvadó szemekkel átnézett az ágy fölött.

A túloldalon Nastasia térdelt, üveges, komoly szemekkel meredt rá.

- Te - lehelte James, és igyekezett megbabolázni a zakatoló szívét. - Te hogyan...?

- Lemehetünk a klubhelyiségbe? - súgta a lány nyomatékosan.

James erőtlenül biccentett.

- Persze. Egyébként is ébren vagyok.

- Várj idefent egy percet – mondta Nastasia. Továbbra sem eresztette a fiú tekintetét. – Aztán gyere le, én is ott leszek. Ne leselkedj, oké?

James fáradt ingerültséggel ráncolta a homlokát.

- Belopózol a hálószobámba, és még engem figyelmeztetsz, hogy ne leselkedjek? Már tudom, hogy kígyóvá tudsz változni. Erről van szó, nem?

- Csak... - nyögte a lány. - Csak ne less. Ígérd meg! Tudom, hogy megtartod az ígéreteidet, szóval tedd meg nekem!

James türelmetlenül megrázta a fejét.

- Jól van, ígérem. Csússz el! – Behunyta a szemét, és hátát az ágy oldalának vetette.

A túloldalon súrlódás hallatszott, majd száraz kaparászás, mintha egy apró szemű láncot vonszolnának végig kövön. Kígyóformában Nastasia valóban figyelemreméltóan csendes volt. Mikor legközelebb hallotta, már a lépcsőkön járt, elhaló súrlódással siklott egyre lejjebb.

James harmincig számolt, testét csontig hatoló fáradtság gyötörte, de az elméje szinte már természetfeletti mértékben éber volt. Végül nagy sóhajjal felállt, felkapta ágyának fogasáról a hálóköntösét, magára vette, aztán maga is elindult lefelé a lépcsőn.

Nastasia a sötétben ücsörgött, az ablak mellett, alig tűnt egy nagyjából lány formájú árnyak a félhomályban. James csatlakozott hozzá, és a lánnyal szembeni karosszékre huppant. Aztán várta, hogy a másik rákezdjen.

- Megtartottad az ígéretedet – mondta végül Nastasia.

- Ezért vannak az ígéretetek – jegyezte meg a fiú kurtán. – Különben hazugságnak hívják. Nastasia gyöngén, sötéten felnevetett.

- Néha ez nem ilyen egyszerű.

Jamesnek most nem volt hangulata rejtvényekhez.

- Szóval kígyóvá tudsz változni – bökte ki nyersen. Hirtelen egy gondolat villant be neki, mire a combjára csapott. – Kitaláltam! – szólt rekedten. – Még az első este, mikor belopóztál, tudtam, hogy van valami veled kapcsolatban, amit nem osztottál meg velünk! A szekrény le volt zárva emberi használatra, te mégis átjutottál rajta. Mondtam is Rose-nak és Ralphnak, hogy biztos animágus vagy, vagy ilyesmi! Csak így tehetted! Csak várj, amíg elmondom nekik, hogy... - Leállította magát, aztán a homlokát ráncolva visszaroskadt a székbe – Persze, nem lehet.

- Nem *pontosan* animágus vagyok – motyogta Nastasia, majd arcát a sötét ablak felé fordította.

- Lehet, hogy csak egy negyedéves varázsló vagyok – felelte James -, de azt azért tudom, hogy hívják, mikor egy boszorkány kígyóvá tudja változtatni magát: animágiának.

- A barátod, Ted Lupin, talán animágus? – kérdezte hirtelen a lány, és visszafordult a fiú felé.

James összeszűkítette a szemét.

- Mit tudsz Tedről?

- Csak amit Zane-től hallottam. Hogy egyszer Ted Lupin farkasformában támadt Ralphra. De Ted nem várfarkas. Szóval, animágus?

- Zane sokat járhatja a száját – sóhajtott James. - De nem, nem hiszem. Petra szerint Ted azért változik át néha, mert az ereiben egy vérfarkas apa és egy metamorf mágus anya vére csörgedezik. Bonyolult. Azt akarod mondani, hogy az apád esetleg egy... mi is? Vérkígyó?

Nastasia ismét elfordította a tekintetét, és hosszú, mély lélegzetet vett, amit aztán remegve eresztett ki.

- Ne légy ostoba!

James várt, ám Nastasia nem folytatta.

- Akkor ki vele! – szólt. Igyekezett nem túl türelmetlennek hangzani, bármennyire is az volt. – Azt ígérted, mindent elmondasz, ha megtartom a titkodat.

- Ez nem ilyen egyszerű! – sűgta élesen a lány. Szeme dühösen szikrázott. – Eddig egyetlen embernek mondtam el! Nehéz bevallani egy ilyen volumenű titkot! Adj egy percet!

- Jól van. – James összefonta karjait a mellkasa előtt, és hátradőlt. – Egyébként hol voltál ma este? Nem láttalak.

- Ott voltam – felelte komoran a lány.

James biccentett.

- Biztos egyszerűbb ide-oda osonni így. Láthatatlanul siklasz végig a fűvön. Fel a hálótermek lépcsőin anélkül, hogy beindítanád a riasztóbűbájt. Át mindenféle csöveken és csatornákon...

Nastasia csendben maradt.

James másik megközelítéssel próbálkozott.

- Szóval, mióta vagy képes kígyóvá változni?

- Nem változom kígyóvá – sziszegte hirtelen a lány, és feléje fordult. – Én...

- Te mi? – vont vállat James.

Nastasia ismét felsóhajtott, ezúttal csak kurtán.

- Ez nem... - kezdte, szélesen gesztikulálva a kezével. – Én nem olyan vagyok... amit a legtöbb ember... normálisnak gondolna. – Kezeit az ölébe ejtette, és feszült arccal meredt Jamesre, mintha legszívesebben elviccelné a dolgot, és csak nehezen tudná megállni, hogy ne tegye. Ujjai megállás nélkül egymással birkóztak, mintha két pók lábai volnának. Végül lesütötte a szemét.

- Igen – mondta James. – Azt hiszem, ez eddig is elég nyilvánvaló volt.

- Newt mama segít nekem – folytatta a lány halkán, a kezét fixírozva. Ő az egyetlen, aki tud róla, ő mindent elmagyarázott nekem. A mugliknál is van ilyesmi. Ők úgy nevezik, hogy *disszociatív identitászavar*. Megjegyeztem. Tetszik a hangzása. A boszorkányok verziója nagyon ritka. Alig tudom kiejteni a nevét.

James lassan megrázta a fejét.

- Én... kicsit lemaradtam, Nastasia.

A lány ismét felnézett rá.

- Nekem... hasadt személyiségem van – mosolyodott el erőtlenül. – Igazából kettő. A lényem két verziója, amik közül mindkettő teljesen más, ugyanazon az elmén osztozik. A gonosz énem, Nasti, illetve Ashya, a kedves. Most azért eléggé leegyszerűsítettem a dolgokat, de talán érted a lényegét. Nem tudom irányítani, hogy épp melyik kerül előtérbe. Mondjuk ez azért elég örült dolog, nem?

- Ami azt illeti – felelte komolyan James –, ez elég sok mindent megmagyaráz.

- Ne próbálj kigúnyolni – szólt a lány, és újra lesütötte a szemét.

- Eszemben sincs. Komolyan. Én csak... - James vállat vont. – Igazából nem ért akkora meglepetésként. Ez... segít helyre tenni a dolgokat.

Nastasia megint felsóhajtott, és összerezzen.

- A mugliknak vannak gyógyszereik azok számára, akiknek egynél több személyiségük

van. A varázsvilágban... más módszerek vannak. Newt mama megtanított rá, hogy ne átokként tekintsek arra, amivel születtem. Elmondta, hogy a boszorkányoknál ez sokkal másabb, mint a mugliknál. Rávehetem a két személyiségemet, hogy társakként dolgozzanak együtt, ha ugyanazok a célok mozgatják őket. Newt mama szerint az a trükk, hogy nagyon pontosan kell meghatároznom a céljaimat, hogy mindkét... *verzióm*... együtt dolgozzon az elérésén.

James, meglehetősen morbid módon, egészen lenyűgözte a téma.

- És ezt hogy csinálod?

- Ááá - mosolyodott el Nastasia, és felpillantott rá. - Ez Newt mama és az én titkom. - Nastasia szeme pajkosan csillant, és Jamesben akaratlanul is megfordult a gondolat, hogy vajon a *másik* személyiségre, Nastira vethetett-e egy pillantást. A hideg is kirázta a gondolatra.

- És a kígyó dolog?

Az apró szikra Nastasia szemében kihűlt, és immár sötéten izzott. Aztán, látható erőfeszítéssel, a lány kipislogta azt a szeméből.

- Newt mama szerint erre is van szó, ha megkérdezed a gyógyítókat. „Transzmorfikus esemény”-nek hívják. Newt mama másként nevezi. Ő úgy hívja: mágikus kiegyenlítő szelep.

James oldalra döntötte a fejét.

- Mint mikor kiegyenlítetted a nyomást?

A lány biccentett.

- Három vagy négyéves lehettem, mikor elkezdődött. Normál esetben évekig tart elsajátítani az animágit, de bizonyos körülmények között, mikor egy boszorkány vagy varázsló agya extrém stressz alatt áll, néha spontán megtörténik, menekülésképp. Mikor az elmém két fele, Nasti és Ashya háborúzni kezdtek egymással, az elmém nem tudta kezelni a megerőltetést. Így egyszerűen... átváltoztatott engem.

- Értem már - szólt lassan James. - Kígyóként, felteszem, minden egyszerűbb. Sokkal... ööö, egységibb. Igaz?

Nastasia vállat vont, aztán elfordította a tekintetét.

- Valami ilyesmi.

- Tehát amikor a Tó Úrnője rátámadt Lilyre - hunyorgott James -, te láttad, mi történik, és... harcban álltál saját magaddal?

Nastasia továbbra sem nézett James szemébe

- Megtanultam kontrollálni - magyarázta. - Ahogy teltek az évek, kezdtem kitanulni a mentális izmok, amiktől végbemegy a változás. Most már bármikor képes vagyok rá. Igazán hasznos tehetség. Néha, mint mondtad, hasznomra válik, hogy képes vagyok átalakulni... valami mássá.

- Tehát önszántadból harcoltál a Tó Úrnőjével, és mentetted meg Lily életét - bólintott James. - Még meg sem köszöntem.

A lány sötéten felnevetett.

- Nem vagyok benne olyan biztos, hogy tényleg az a „Tó Úrnője” volt, akiről állandóan beszélsz. Nem is számít. De ne köszönd meg. Sose köszönd meg.

- Miért ne?

Nastasia élesen, szinte szúrósa meredt rá. Hirtelen lecsusszant a székéről, térdre rogyott James előtt, és a fotel karfája fölött egészen közel hajolt a fiúhoz.

- Nem bízatsz meg bennem, James! - súgta keményen. - Nem érted? A részeim nem

mindig értenek egyet. Próbálom rávenni Nastit és Ashyát, hogy együtt dolgozzanak. Esküszöm! De nem mindig tudom elérni, hogy mindkét felem ugyanazt akarja. Sokszor még én sem tudom, mit csinállok. És nem... nem vagyok benne biztos, hogy amit teszek, az mindig jó dolog. – Hirtelen elhallgatott, arca a koncentráció fintorába futott. – Én... mondtam neked olyat, hogy veled megyek, ha a Durmstrangba mész, Avior professzorral beszélni?

James hitetlenkedve tanulmányozta a lány arcát.

- Hát... igen. Persze, hogy mondtál. Nem emlékszel?

Nastasia szemei egy pillanatig a semmibe révedtek, ahogy a lány elveszett a gondolataiban.

- Igen – szólt végül tétován. – Igen, mintha rémlene. De... - Hosszú szünet következett. Végül Nastasia csüggedten megrázta a fejét. – Csak lény óvatos, mikor velem vagy, James! Próbálom irányítani. Megvannak... a módszereim.

- A kígyó – biccentett James.

- Igen – felelte a lány szinte elutasítóan. Szemei ismét üvegesnek tetszettek, távolinak. – De nem csak az. Más is van. Valami, amire koncentrálnak, valami, amivel elérhetem, hogy a teljes lényem egy ügyért dolgozzon.

James hirtelen nagyon megsajnálta Nastasiát. Most először nem úgy tekintett rá, mint egy önfejű, manipulatív Pixire, hanem mint egy megkínzott lányra, szörnyű teherrel, aki próbálja megóvni magát – és környezetét – a saját rémálmától. Bizonyos értelemben hasonlított Petrára.

Könnyedén megérintette Nastasia vállát.

- Annyira nem lehet rossz – mondta. – Mire koncentrálsz?

Nastasia ismét James szemébe nézett, ezúttal komolyan és határozottan.

- Olyasvalamire, amiben mindkét felem egyetért, mióta elkezdődött a tanév – felelte könnyedén, aztán megcsókolta a fiút. A csók gyors volt, mire James felfogta, mi történik, már véget is ért. Szíve a torkában dobogott, arca éget, elvörösödött.

- Jó éjszakát, James – mondta Nastasia. Ajkai alig néhány centire voltak a fiútól. Megint hunyd be a szemed! Rendben?

- Te örült vagy – súgta James elhalón.

Mosoly árnyéka rántotta fel Nastasia szájának sarkait.

- Mégis miről beszéllek itt már percek óta?

James megrázta a fejét. Szíve még mindig majd kiugrott a helyéről, az arca még mindig tüzelt, de azért becsukta a szemét.

Nastasia tompa, furcsa puffanással húzódott el tőle. Hallotta a halk, súrlódó hangot, ahogy a lány végigsiklott a klubhelyiség padlóját borító szőnyegeken, a szófák és fotelek alatt. Néhány másodperccel később már csak a csend maradt.

Kinyitotta a szemét. A feje kótyagos volt, buzogtak benne az érzelmek. Alig tudta volna megmondani, hogyan is érez pillanatnyilag. Csak egyben volt biztos.

Nastasia látogatása egyáltalán nem tette egyszerűbbé a dolgokat.

- Futás, diákok! Ezt rögbinek hívják, nem úgy, hogy „egy helyben állás lihegő vénasszonyoknak”! Tabitha Corsica acélos, yorke-i tanár hangja egy elektromos megafon segítségével zengte be a sáros futballpályát.

- Túlságosan is élvezi ezt – zihálta Ralph a térdére támaszkodva. Szent brútuosz pólójának még a mellrésze is csurom sár volt.

Graham erőtlenül bólogatott.

- Én mondom, ez már szó szerint kínzás.

James felnézett, és egy csapatnyi másik diákot látott, akik a kifejezetten rémült ábrázattal iszkoló Kevin Murdockot üldözték. A fiú úgy fogott maga előtt egy labdát, mint aki attól tart, az bármelyik pillanatban felrobbanhat. Végül a horda elérte James, Graham és Ralph hármását, és ők csakhamar lökdösődő vállak, sáros térdek és éles könyökök erdejében találták magukat. James elesett, átzuhant egy különösen nagydarab yorke-os diákon, aztán érezte, hogy két másik társa csörtet át a hátán, alaposan beledöngölve őt a lucskos fűbe stoplijaikkal. Egy másodperccel később az egész gyülekezet Murdockra vetette magát, eltemetve őt egy hatalmas rakás legaljára.

- Ne feledjétek, diákok! – kiáltotta Corsica, a magnetofontól kissé torz hangon. – Ez *rögbi*. De értékelem az igyekezetet. Folytassátok! Még huszonöt perc a lazító csuklógyakorlatokig!

- Nem fogjátok elhinni, mit hallottam az előbb – nyögte Graham James és Ralph felé sántikálva, miközben a másik csapat játékosai továbbviharzottak a gólvonal irányába.

- Csak azt ne mondd, hogy ez duplaóra, és ezután még köröket is kell futnunk – könyörgött Ralph kitágult szemekkel.

- Rosszabb! – köpte Graham. – Corsica duplázik a tanítással, részidőben egy másik suliban helyettesít majd. Épp az előbb hallottam, mikor a Yorke csapat kapitánya erről beszélt. Corsica ma reggel említette nekik, és totál le vannak törve. Imádják őt!

- Ez hihetetlen – rázta a fejét James.

- Kit érdekel? – vágott közbe Ralph, majd elpöckölt egy a füléből előbányászott sárgalacsint.

- A tanár nevén röhögtek, akit helyettesíteni fog – tette hozzá Graham nyomatékosan. – Azt mondták, igazi mamlasz lehet a fickó! A tanárt, akinek Corsica átveszi a helyét, úgy hívják, hogy... Longbottom!

James olyan hirtelen torpant meg, hogy megcsúszott, és kis híján lecsücscent a nedves fűre.

- *Longbottom*? Ez biztos?

Graham az égre emelte a tekintetét.

- Egy ilyen nevet nehéz félreérteni, nem? Corsica azt adta be nekik, hogy valami falusi magániskolában tanított fenn, északon. El tudjátok hinni?

James elképedve csóválta a fejét.

- Grudje máris helyettesítette Longbottom professzort! És még a minisztérium jóváhagyását is megszerezte, hogy Corsica kerülhessen a helyére!

- Valószínűleg név szerint őt kérte – jegyezte meg Ralph. – Egy húron pendülnek.

- Nem csoda, hogy ilyen jó hangulatban van – sóhajtotta Graham.

Ralph megrázta a fejét, mire a hajából saras víz fröcskölt mindenfelé.

- Vajon hol lehet most Longbottom professzor?

James aggodalmasan ráncolta a homlokát.

- Valószínűleg a minisztérium egyik büntető központjában hűsöl Revalvier

professzorral. Talán apa tud róla. Ha szerencsénk lesz, ma este utána kérdezhetünk.

A föld remegése jelezte, hogy a rögbicsapat visszatért. James megvetette a lábát, ám mikor a sorfal áthaladt rajtuk, úgy söpörve félre a három fiút, mint valami izzadt, sárfoltos hógolyót.

Az oldalon Corsica hamis, középkorú arcán vigyor ült, túlméretezett szemüvege féhéren csillogva tükrözte a felhős égboltot.

James gondolatai a nap hátralévő részében az előző éjszaka körül forogtak, valamint az aznap éjjelre vonatkozó reményei foglalkoztatták. Remélte, hogy az apja megkapta az üzenetüket, és kapcsolatba tud velük lépni a Griffendél klubhelyiség kandallóján keresztül. Aggasztotta, hogy Frics esetleg bejelent valami drákói, késő esti büntetők munkát az éjszakai kviddics liga minden tagja számára, ami valószínűleg egybeesne a megbeszélte éjfél gyűléssel. Ahogy azonban leszállt az este, semmiféle büntetésről nem érkezett szó.

- Talán Grudje megelégedik azzal, hogy elkapta Longbottomot – súgta Rose a vacsora alatt.

- Valószínűbb, hogy Longbottom az egész balhé miatt vállalta a felelősséget – motyogta James. – A legrosszabb, hogy minden az én hibám. Az én ötletem volt, én beszéltem rá.

Scorpius fennköltén biccentett.

- Való igaz.

- Elég legyen, Scorpius – korholta Rose. – A professzor sosem ment volna bele, ha szerinte nem lett volna jó ötlet. Nincs értelme magadat okolni, James.

Miközben sugdolózva beszélgettek, Albus közelítette meg őket a mardekáros asztal irányából, és szinte már abszurd, erőltetett lezserséggel, kezét összekulcsolva a háta mögött füttyörészett. Lopva James felé sandított, aztán bevetette magát Lily és Ralph közé.

- Szóval, hogy csináljuk az éjjel? – kérdezte halkán. – A portréjuk előtt vársz minket? Vagy bízol annyira a saját öcsédben, hogy megadd a jelszót?

- Ma éjjel? – pislogott James a testvéreire. – Ugye nem úgy érted...?

- Dehogynem úgy értem! – bólogatott Albus nyomatékosan. – Beetlebrick, Fiera, meg a többi mardekáros éjszakai ligás, mind a nyakunkat kockáztattuk, hogy tegnap este elküldjük azt az üzenetet. Legalább annyira megérdemljük, hogy ott legyünk, mikor apa hív, mint te.

- Vicces vagy – motyogta Scorpius. – Ha azt hiszed, hogy csak úgy hagyjuk, hogy besasszéz a griffendéles klubhelyiségbe, sötétebb vagy, mint hittem.

Albus arca elborult.

- Vigyázz magadra, Malfoy! Még nem felejtettem el az első közös vonatutunkat, vagy hogy mi történt nagyapa temetése után. Még tartozom neked egy alapos veréssel.

- Csak féltékeny vagy, mert a Teszlek Süveg a kedves papa házába rakott engem, téged meg a kígyók közé penderített – vigyorgott Scorpius humortalanul. – Nem így van, *kis Piton?*

- Húzzatok már bőrt a fogatokra, mindketten! – fakadt ki Lily, széttolva a fiúkat.

- Mizu? – súgta hirtelen Kendra Korner, majd James és Ralph közé dugta a fejét. –

Mikor találkozunk este? Pontban éjfélkor? Én és a többi hugrabugos azt fontolgatjuk, hogy korábban ellógunk a csillagász klubból, úgy fél tizenkettőre ott lehetünk. Mit mondotok?

James vakrémülettel a szemében meredt rá.

- Én konkrétan azt mondom, hogy ez már nevetséges – sóhajtott egy nagyot Rose. – Nézd, Kendra, nem hagyhatjuk, hogy vagy tucatnyi ember lézengjen a Griffendél klubhelyiségében éjfélkor.

Albus szinte rálapult az asztalra.

- Nem zárhatsz ki minket csak úgy! Segítettünk. Ti griffendélesek mindig le akarjátok aratni a babérokat.

Kendra biccentett.

- Egyáltalán nem fair, James. Legalább engem és Albust engedj be!

- Csússz odébb, Malfoy – rikkantotta hirtelen Herman Potsdam, és bepaszírozta tekintélyes termetét Scorpius és Lily közé. Komolyan végignézett az asztaltársaságon. – A ma este a téma, igaz? Mikor találkozunk?

James bőszen szétvetette a karjait.

- Mindent tönkretesztek. Ezzel tisztában vagytok, igaz?

Ralph vállat vont.

- Segítették, James – mondta. – Úgy igazságos, ha a beszélgetésnél is ott lehetnek.

- Még az sem biztos, hogy apa megkapta az üzenetet! – sziszegte James. – Az is lehet, hogy nem lesz semmi!

- Egy-két tanárnak is szólnunk kéne – javasolta Albus, ügyet sem vetve Jamesre. – Hallottam, hogy Longbottom professzor tegnap éjjel azt mondta, McGalagony és Flitwick is benne vannak a Grudje-ellenes lázadásban.

James sietve lepisszegte. Gyorsan a főasztal felé pillantott, arra számítván, hogy Grudje őket figyeli. Szerencsére azonban az igazgató látszólag aludt, ujjait sátorszerűen összetámasztotta, szeme csukva volt. James megkönnyebbült sóhajt hallatott.

- Nem beszélhetünk erről a tanárokkal – folytatta halkabban. – Longbottom professzor azt mondta, hogy Grudje-nak mindenhol van füle, valószínűleg még a tanári szállásokon is. Ha ennek híre megy, tuti bezárnak mindnyájunkat.

Rose összevonta a szemöldökét.

- Hogyan hallhatja Grudje, hogy mit beszélnek az emberek a lakrészükben?

Ralph fintorogva töprengett.

- Mondjuk telefülekkel? – javasolta. – Emlékeztek az új verziókra, amiket Ted Lupin tavaly mutatott? Azoknak nem kell vezeték a forráshoz.

Scorpius megrázta a fejét.

- Aki kicsit is hozzáértő varázsló, az könnyedén megtalálja az ilyesmit. Ha valami mágikus továbbító volna a lakrészükben, egy szimpla *Ravaelio* bűbáj felfedné.

- Akárhogy is – vágott közbe James, igyekezve visszaterelni a témát az eredeti kerékvágásba. – Egyetlen tanárnak sem szólhatunk, még ha tudjuk is róluk, hogy a mi oldalunkon állnak. Legalábbis anélkül nem, hogy kockáztatnánk, Grudje esetleg hallgatózik.

- Jól van – értett egyet Albus. – De legalább hármunknak engedd meg, hogy ott legyünk. Így igazságos. – Kendráról Herman Potsdamra pillantott, akik helyeslően bólogattak.

- Rendben, oké – adta fel James. – Legyetek öt perccel éjfél előtt a klubhelyiség ajtaja előtt. Valaki majd beenged titeket, *feltéve* – tette hozzá, felmutatva az ujját –, hogy nem lesz

a klubhelyiségben egy griffendéles sem, aki nem tudja, mi a helyzet, és hogy odafele nem kap el titeket Frics! Ne felejtsetek, már láthatatlanná tévő köpenye is van! Ha elkap titeket, nem járhat el a szátok.

- Ó - pislogott Albus tettetett zavarodottsággal. - Azt hittem, azt szeretted volna, ha Fricset is meghívjuk. Rajzoljunk neki meghívót, ahol beikszelheti, hogy Mrs. Norrist is el akarja-e hozni.

Scorpius erre szárazon elmosolyodott, de ügyelt rá, hogy Albus ne láthassa.

- Viccelődj csak, ha akarsz - mondta Rose. - Csak ne kapjanak el. És Ralphot is hozd! Ott volt velünk New Amsterdamban. Hasznosak lehetnek az észrevételei.

Ralph tiltakozni akart, aztán inkább visszaereszkedett a székére, mikor rájött, hogy úgymint hasztalan volna.

- És ezzel a Mardekár pontelőnybe került! - csiripelte boldogan Albus, és hátra csapta Ralphot.

Scorpius a jövevények felé intett.

- Most pedig vissza az asztalotokhoz. Grudje összeesküvést sejt majd, ha itt lógtok.

- Igaz - bólintott Herman. - Mikor egy hugrbugos utoljára itt ült, a Griffendél asztalánál... - Elgondolkodva ráncolta a homlokát. - Szerintem még nem is igen volt ilyen.

Albus elevenen szalutált.

- Este találkozunk, James. Ne váráss meg minket! Gyere, Ralph!

A más házakból valók egyenként visszakullogtak a saját asztalukhoz.

- Nos - jelentette be Scorpius vidáman, miközben leemelt egy muffint a desszertes tányérról -, úgy tűnik, csapunk egy kis partit.

James az összefont karjába temette arcát.

Öt perccel éjfél után James azon kapta magát, hogy a Griffendél kandallója előtti kanapén ücsörög Rose és Albus között, egy kényelmetlen csendbuborék kellős közepén.

- Úgy tűnik, elfelejtkeztl róla - sziszegte Rose -, hogy ma péntek van. Mivel holnap nem lesz sul, sokan fennmaradnak csak úgy, mert lehet.

James nem felelt. Nem lett volna értelme. Mögöttük a klubhelyiségben valóban a késő esti tevékenységektől nyüzsgött, itt-ott diákok beszélgettek, egy rádiókészülékből a Walpurgis Leányai újraegyesülési koncert felvétele duruzsolt, és legalább egy vad csiga és fúró játszma zajlott körülöttük. Ennek a közepén, gyanúsabb már nem is lehetett volna, ott ült Albus, Ralph, Kendra Korner és Herman Potsdam, akik mind együtt szorongtak a kandalló előtt James, Rose, Lily és Scorpius társaságában.

- Nem bánod? - reccsent rá Albus Cameron Creevey-re, aki kíváncsian kerülgette a szófát. - Ez egy tanulócsopórt! Ne zavarj!

- Albus - motyogta Rose a szája szegletéből. - Csak több figyelmet vonsz ránk, mint eddig. Már így is elég feltűnő, hogy itt ül egy csomó ember, idegen házakból, látszólag teljesen ok nélkül.

Albus tovább hessegette Cameront, amíg a fiú vissza nem tért a barátaihoz egy közeli asztalhoz.

- Haladó telepátiát gyakorlunk! Veszélyes cucc, ha nem értesz hozzá. Ha három méternél közelebb jössz, végérvényesen összezavarja az agyadat. Komolyan, ezt vedd figyelmeztetésnek!

Herman kényelmetlenül feszengett.

- Már tíz perccel múlt éjfél. Hol van?

- Az sem biztos, hogy megkapta az üzenetet – jegyezte meg Ralph. – Lehet, hogy ez mind csak nagy hűhó semmiért.

James makacson összefonta a karjait.

- Adjatok neki még pár percet. Apa *biztos* nézte a Térképet. Muszáj volt meglátnia minket a pályán.

Lehet, hogy tegnap sokáig dolgozott – vont a vállát Albus. Kezdte elunni magát. – Te is tudod, hogy néha előfordul. Auror ügyek miatt. Éjjel-nappali meló.

- Mostanában nem – rázta a fejét Lily. – Titus Hardcastle vezeti mostanság a késő esti rajtaütéseket. Elvégre neki nincs családja, meg ilyesmi.

- Titus nagyon állat – bólogatott Albus lelkesen, majd Hermanhoz és Kendrához fordult. – Vág az esze, mint a sárkánykarom, és akkorát üt, mint egy átok. Egyszer szembeszállt egy egész horda inferusszal, és legyőzte őket egy törött pálca meg egy teáskanna segítségével.

- Ez nevetséges – rázta a fejét Herman. – Azt hogy csinálta?

Albus felemás mosolyt villantott.

- Maradjunk annyiban, hogy abban a teáskannában többé senki sem főzött teát – tapogatta meg bölcselkedve az orrát, aztán hozzátette –, ugyanis csurom vér volt, meg csomó helyen behorpadt a betört inferus fejektől. Jó párat egyetlen csapással intézett el!

Kendra undorodva forgatta a szemét, Lily viszont Albus bordái közé bökött.

- Ezt csak most találtad ki.

- Dehogyan! – védekezett Albus. – Titus maga mesélte! Az egyik inferus fejét még meg is tartotta! Egy kis ládában tartja, a hálószobájában, és skót altatókat énekelte vele, ha nem tud elaludni.

- Ha ez nem igaz – morfondírozott Scorpius –, akkor bár az lenne!

- Nézzétek! – mutatott hirtelen Ralph a kandallóra. – Valaki jön!

Valóban, az izzó széndarabok mocoogni kezdtek, és új alakot vettek fel. Szikrák röpködtek, ahogy megjelent egy fej, a diákok pedig egy emberként csusszantak le a kanapéről és székeikből, és izgatottan a rostélyrács elé kuporodtak.

A lángok között lévő arc elvigyorodott.

- Na, mi van, csaptok egy kis partit?

- Én is ezt mondtam – pillantott Scorpius Jamesre.

- Ron bácsi? – szólt James.

- Apa! – kiáltott fel Rose örömmel. – Nem is számítottunk rád!

- Én sem rátok – vont vállat Ron. – Az utolsó pillanatban kaptam egy üzenetet Harrytől, hogy beszélni akartok velünk. Valamit egy üzenetről karattyolt, amit a Tekergők Térképén keresztül küldtetek neki. Azt se tudtam, hogy az tud ilyet.

- Ron bácsi – hajolt előrébb James komoly képpel. – Hol van apa? Miért nem ő lépett velünk kapcsolatba:

- Mi az, az öreg Ron bácsikátok már nem is elég jó nektek? – kérdezte Ron megbántottságot színlelve.

- Apa – korholta meg Rose. – Ez most komoly. Rengeteg fontos mondanivalónk van.

Ron biccentett.

- Oké, akkor komolyan. – Jameshez fordult. – Az apád valami nemzetközi banzájon van, őrt áll, és nagyon hivatalosan néz ki, mialatt egy csapat nagykövet aláír ezt-azt, meg kezét ráznak. Az utóbbi időben elég sok ilyen melója van, a napi hadműveletek Titusra maradnak.

- Tessék? – fakadt ki Albus. – Még mindig? De hát apa a főauror! Neki kéne annak lennie, aki embereket küld az ilyen pofavizitekre.

- Elhíheted, hogy egyikőnk sem igazán élvezi a helyzetet – biztosította Ron. – Titus egyébként sem az a viccelődős típus, pláne nem egy egész irodának az élén. Viszont a miniszter személyesen Harryt kérte fel. Elvégre nem minden ország villoghat Harry Potterrel és a sebhelyével.

- Apa – vágott közbe Rose, és közelebb hajolt a tűzhöz. – Frics ámokfutásba kezdett. Az új igazgató felruházta egy csomó hatalommal, és varázserővel.

- És lezárták a postát – tette hozzá Lily. – Nem küldhetünk semmit sehova anélkül, hogy előbb Grudje ne olvasná el!

- És Ron bácsi – mondta James nyomatékosan, majd szinte suttogássá halkította a hangját. – Voltunk New Amsterdamban! Baleset volt, de mikor ott jártunk, összefutottunk egy hátborzongató varázslóval, aki Gyűjtőnek hívja magát! Fogságba ejtett egy csomó muglit, és arra kényszerítette őket, hogy segítsenek létrehozni valami szörnyű mágikus fegyvert! És nincs egyedül! Szerintünk azzal a szökött rabbal, Worlickkal dolgozik együtt, és talán még a... ööö... - Leállította magát, mikor eszébe jutott, hogy a bácsikája, mint a legtöbben, nem nagyon hisz a Tó Úrnőjében.

- Találkoztunk Viktor Krummal – fűzte hozzá Ralph. – Ő mindent igazolni tud. Ő és a Héják harcoltak azokkal a szörnyekkel, amit ez a Gyűjtő csóka uszított ránk!

- Wendigók – pontosított Rose lelkesen. – Vad, ősi, amerikai szörnyetegek! Rémes jószágok!

- Hé, hé, ácsi, ácsi – rázta a fejét Ron összeszorított szemekkel. – Ez túl sok infó így egyszerre, nem tudom követni. Azt mondjátok, hogy Frics varázsol?

James nagy levegőt vett, aztán körbepillantott a többiekben. A kis csapat felváltva, lassan beszámolt az iskolában történekről, beleértve Lily és Scorpius büntetését, és Longbottom professzor eltávolítását. Ron feszülten figyelt, az arckifejezése pedig minden egyes szóval egyre jobban elborult. Mikor a gyerekek végeztek, azt mondta:

- A biztonságot mindenhol megszigorították, de ez azért egy kicsit túlzás. A levelek átvizsgálására nincs mentség. És az apád nagyon nem fog neki örülni, hogy a köpönyege Frics karmába kerül. Grudje helyében én várnék tőle ezt illetően egy-két keresetlen szót.

- De apa – erősködött Rose. – És amit New Amsterdamban láttunk? Mint Ralph mondta, Krum igazolni tud minket. Kihallgatta az egyik muglit, akit a Gyűjtő fogságban tartott. Az a nő mesélt nekünk a Morrigan-hálóról.

Ron morcosan csóválta a fejét.

- Utána kérdezzük Viktornál, elhíheted. De a Morrigan-háló... az csak egy mítosz, egy mese, amivel a gyerekeket rémisztgetik. Nem valódi.

- Kutattam kicsit, apa – vágott közbe Rose nyomatékosan.

- Anyja lánya – fakadt ki Ron bőszen, ám James biztosra vette, hogy a nagybátyja hangjában büszkeséget hallott. – Jól van, mit találtál?

Rose beszámolt a régi Alma Aleron-os professzorról, Principia Laosáról, és hogy az ő nevéhez fűződik a Morrigan-háló feltalálása.

- Állítólag van egy bizonyos boszorkány, aki Laosa banya néven az Alma Aleron főépületének alagsorában él. Talán rokona az eredeti Laosa professzornak, és rendelkezhet némi információval arról, hogy mi ez a Morrigan-háló, és mit csinál.

Ron már előre rázta a fejét.

- Javíthatatlanok vagytok, ugye tudjátok? – sóhajtott magában egyet. – Most már tudom, hogy érezhetett anya, mikor Harry, Hermione és én kölykök voltunk. A fenébe is, nehéz dolog nekem lenni a felelősségteljesnek.

- De Ron bácsi – ellenkezett James. – Zane már ki is találta, hogyan juthatnánk le az Alma Aleron pincéjébe, hogy megkeressük Laosa banyát, ha egyáltalán létezik. Ha ez a Gyűjtő fazon tényleg azt tervezi, hogy bevet valami mágikus szuperfegyvert...

- Akkor az apád, Titus Hardcastle meg mi többiek majd megállítjuk – vágott közbe Ron. – Komolyan! Mit gondoltok, mennyivel tehettek többet, mint egy rakás felnőtt és képzett Auror és Héja?

- Szóval... - mondta lassan Ralph. – Ez azt jelenti, hogy... hisz nekünk?

Ron feje elfordult a kandalló paraszában, és Ralphra meredt.

- Ez most erről szól? Azt hiszitek, hogy a felnőttek nem bíznak bennetek, mert ti még csak gyerekek vagytok?

Ralph vállat vont, majd körbepillantott a többiekre.

- Nos... megfordult a fejünkben, gondolom.

- Nézzétek – mondta Ron, lehalkítva a hangját, majd egyenként mindenkin végignézett. – Ne feledjétek, kivel is beszéltek. Nem vagyok azért még olyan öreg, hogy elfelejtsem, milyen annak a kandallónak a túlsó felén. Tudunk róla, hogy történik egy, s más a Roxfortban, ahogy a minisztériumban is. Őszintén szólva nagyon jó oka van annak, hogy így megszigorították a biztonságot. Mióta volt az a felfordulás New Amsterdamban, a titokvédelmi alaptörvény lépten-nyomon szilánkjaira hullik. Mit gondoltok, mire fel van ez a rengeteg diplomáciai küldetés, szerte a világban, amin Harrynek részt kell vennie? – kérdezte James-ről Albusra, majd Lilyre emelve a tekintetét. – A mugli kormányzatok megneszelték a létezésünket. Bonyolult kérdéseket tesznek fel. Felületes, ideiglenes megállapodásokat írnak alá. Ami ennél is rosszabb...

Ron elhallgatott, majd végignézett az összegyűlt diákokon, mintha nem volna biztos benne, hogy folytatnia kéne-e. Végül tovább halkította a hangját, így most már tényleg csak suttogott.

- Ami rosszabb, hogy az a hír járja, bizonyos mugli kormányzatokba már most beférkőzött néhány sötét varázsló és boszorkány, és ahol csak tudták, átvették az irányítást. Azokat a legegyszerűbb megtalálni, akik Imperius átkot vagy százfűlé főzetet használnak. A főzet után elég bizonyíték marad, az átkokat pedig a képzett aurorok képesek érzékelni. De néhány közülük nagyon dörzsölt, egyáltalán nem hagy nyomot. Ha sikerül megvetniük a lábukat egy nagyobb mugli kormányban, akkor... elmondhatatlan károkat okozhatnak.

James holsápadt arccal, kérdőn pislogott Rose-ra és Scorpiusra.

- Épp ezért kell mindent megtudnunk a Morrigan-hálóról – súgta, majd visszafordult a bácsikájához. – Lehet, hogy pont egy ilyen terv része!

- Utánanézzünk, James – bólintott Ron. – Bízz bennem! Ti már megtettétek a dolgokat. Ha van valami aggasztó, mi leleplezzük. Elvégre ez a munkánk.

- De... - kezdte volna Rose.

- Semmi de! – előzte meg az apja. – A ti dolgotok az, hogy meghúzzátok magatokat,

figyeljete az iskolában történetekre, és jelentsétek azokat nekünk, mikor tudjátok. A szünetben mindent megbeszélünk. Egyelőre ne csináljatok semmit, csak tanuljatok, és ne kerüljetek Frics útjába.

Albus biccentett.

- Ez tuti felkerül a tennivalóim listájára.

- Ne erőlködj, Albus – szólt Ron komolyan. – Egyébként meg ki a fene ez a sok ember?

- Herman Potsdam, uram – jelentette be Herman. – Hollóhát. Örvendek a találkozásnak. Mindent olvastam magáról.

Kendra rámeredt.

- Te olvastad azokat a könyveket? Nem hiszem el.

- Segítettek üzenetet küldeni apának – magyarázta James egy nagy sóhajt követően. – Megbízhatóak.

Ron fontolóra vette ezt, aztán úgy tűnt, elfogadja.

- Akkor jó. Most viszont mindenki ágyba! És ne feledjétek, amit mondtam! Nem akarok lerázni benneteket... fontos szerepetek van a játszmában. De a mi részünket hagyjátok ránk, és akkor mindenki képes lesz együtt dolgozni. Megértettétek?

James fáradtan biccentett, a többiek pedig követték a példáját.

- Helyes – mosolyodott el Ron. – Egyébként mindenki az üdvözlétét küldi, és Rose, Hugo azt üzeni, hogy a szobádat kinevezte a kertitörpe kedvencei lakóhelyéül, és ez ellen semmit nem tehetsz. Az ő szavai, nem az enyéme.

Rose arca iszonyt tükrözött.

- Apa!

- Legtöbbetekkel úgylis találkozunk karácsonykor, ami közelebb van, mint gondolnátok. És még egyszer: ne feledjétek, amit mondtam!

- Nem fogjuk – felelték kórusban a diákok, noha nem túl nagy lelkesedéssel. Egy pillanattal később a kandallóban lévő pernye alaktalanná roskadt össze. Ron távozott.

- Nos – vont vállat Albus –, ez jó móka volt. Gyerünk, Ralph, irány a pince. Fiera, Beetlebrick és a többiek beszámolót akarnak. Bár nem sok mondanivalónk van.

Miközben mindnyájan feltápáskodtak, Kendra elkapta James pillantását.

- Szóval az a sztori, hogy New Amsterdamban jártatok, és valami ámokfutó varázslóval találkoztatok, nem csak kitaláció volt, hogy megmagyarázd, miért maradtál le a kviddicsválogatásról?

- Nem *csak* az – felelte Scorpius. – Mindamellet remek kifogás volt Jamesnek.

Herman szkeptikus képpel oldalra hajtotta a fejét.

- Morrigan-háló, mi? Ez a Gyűjtő fazon nyilván holdkórosabb, mint egy fenékjáró fuvacs. A nagybátyádnak igaza van. Valószínűleg semmiség.

- Azok a wendigók nem semmik voltak – szólt Rose összerezzenve.

Albus vállat vont.

- Ha engem kérdeztek, az egész egy nagy csőd volt. Nem látom be, mire fel kockáztattunk annyit, csak hogy elcsevegjünk Ron bácsival.

- Elvileg apával kellett volna – ellenkezett James.

Lily felsóhajtott.

- Valószínűleg ugyanezt mondta volna. Ő és Ron bácsi ugyanabban a csónakban eveznek, mindketten aurorok.

- De apa *főauror* – duzzogott James. – Ron bácsi pedig koordinátor.

Rose erre felkapta a fejét.

- Ez mit akar jelenteni? Aktakukacnak nevezted az apámat?

- Nem, nem, Rose – felelte gyorsan Lily. – Az ő munkája is szuperfontos! A papám semmire sem menne a tied nélkül; ő követi a bájjal nyomokat, szervezi meg a kétes hírű boszorkányok és varázslók kihallgatását, figyeli a Gringotts tranzakciókat, meg minden.

Rose erőtlenül sóhajtott.

- Igazából egy aktakukac.

Albus az unokatestvére válla köré kanyarította a karját.

- De abból a legjobb. És Lilynek igaza van. Apa sokszor említette, hogy nélküle nem menne semmire. A te papád többet tud a színpalak mögött zajló ügyekről, mint a mienk.

- Hát – jegyezte meg Kendra –, ha ilyen egy pillantás a Potter család kalandos életére, azt hiszem, boldogan kihagyom a folytatást. – Fejét rázva indult meg a kijárat irányába.

- Legközelebb gyertek hozzám, ha beszélgetni támad kedvetek – értett egyet Herman. – Ugyanezt én is el tudtam volna mondani, mint a nagybátyátok, és egy csomó bajtól megkíméltem volna magunkat.

James hátradőlt a kanapén, miközben Herman, Kendra, Albus és Ralph kisorjázott a portrélyukon. Az ajtó halk kattanással csukódott be mögöttük.

- Mi volt ez az egész? – érdeklődött egy kíváncsi hang. James maga mellé pillantott, ahova időközben Cameron telepedett. – Az Ron Weasley volt a kandallóban, igaz? Hallottam, mikor Willow Wisteria az üzenetről beszélt, amit tegnap éjjel küldtetek a kviddicspályáról. Fantasztikus ötlet volt!

- Ennyit arról, hogy nem beszélünk az éjszakai kviddicsről – sóhajtotta James.

- Felejtsd el, Cameron – szólt Scorpius figyelmeztetően. – Nem láttál semmit.

- Ó, tudom! – rikkantotta Cameron. – Totál megbízhattok bennem! Lakat a számon. Szóval, mit mondott? Mi folyik a háttérben?

Rose megrázta a fejét.

- Azt mondta, hogy tanuljunk szorgalmasan, hagyjuk, hogy a felnőttek végezzék a dolgukat, és maradjunk távol Fricstől.

- Ó – pislogott Cameron. – Végül is... ez egy elég jó tanács.

Néhány perccel később James búcsút intett a többieknek, és fáradtan felkullogott a negyedévesek hálótermébe. Az járt a fejében, hogy nem *mindent* említettek Ron bácsinak. Azt például kihagyta, hogy Petra mágikus pergamenjén, a régi álommeséjén *A Morrigan-háló* szavak tűntek fel, plusz egy ismeretlen név: Marshall Parris. Ami azt illeti, ezt még senkinek sem mondta, mivel megígérte Petrának, hogy titokban tartja az álommesét.

De ezen kívül még a Durmstrang titokzatos Avior professzorát sem említették, és a hihetetlen hasonlóságát az egykori Albus Dumbledore-hoz. Bár, mindent figyelembe véve, alighanem emiatt kellett a legkevésbé aggódniuk. Mégis, ahogy James pizsamára vetkőzött, és bemászott a baldachinos ágyába, zakatoló elméje a kimerült teste ellen dolgozott. Nem tudta elhessegetni a gondolatot, hogy Avior professzor valahogy a legnagyobb és legfontosabb titok mind közül.

Emlékei közül újabb és újabb mondatfoszlányok kúsztak elő, miközben nagy nehezen álomba merült.

Az lenne a legjobb, Mr. Potter, mondta Avior hangja nyugodtan, szinte már kedvesen, ha erről az édesapja nem értesülne. Harry talán... ellentmondásba ütközne...

Nem bízhatok meg bennem, James, súgta Nastasia keményen. Nem érted? A részeim nem mindig értenek egyet...

De a hang, amit akkor hallott, mikor végre sikerült elaludnia, az apjéé volt, sok-sok héttel korábbról: Petra volt, fiam... Petra Morganstern... felvillant, aztán eltűnt... utána

megint nyoma veszett.

A karácsony előtti utolsó hetek úgy teltek, mint ahogy a Weasley Varázsvicc Vállalat trükkös órája méri az időt: minden egyes perccel egyre lassabban.

Az utolsó hétre esedékes durmstrangos órát eltörölték a zord hegyi időjárás miatt.

- Mindenféle három méteres hó van, és fél méteres jégcsapok, amik vízszintesen függenek az erős szél miatt! - újságolta nekik Kendra elképedve, miután hallott egy beszélgetést Hagrid és Debellow's professzor között. - *Vízszintes jégcsapok!* El tudjátok képzelni?

A beauxbatons-os órák ellenben az eltérő tanrend miatt értek véget egy héttel korábban.

- Majdnem egy hónapot kapnak karácsonyra - sóvárgott Graham egy vacsora alatt. - Egy egész hónapot! Ráadásul szinte az egészet síeléssel töltik, az Alpokban, miközben fűszeres forró csokit kortyolgatnak! Ennyi, utána nézek, hogy lehet átiratkozni hozzájuk.

Jamesnek egyáltalán nem hiányoztak a beauxbatons-os órái, tekintve, hogy még mindig a leghalványabb elképzelése sem volt, mi a célja az elméleti számmisztikának, a hatalmas abakuszokkal. Még úgy sem, hogy a yorke-os Morton Comstock többször is próbálta elmagyarázni, mivel ő hátborzongató - és bosszantó - módon élvezte a dolgot, és még tehetsége is volt hozzá.

Annak azonban nem örült túlzottan, hogy az utolsó hétre bezárták a Durmstrangot. Végre döntésre jutott, és kész lett volna engedni Avior professzor ajánlatának, hogy meglátogassa őt az irodájában. Most, hogy döntött, szeretett volna minél hamarabb túllenni a dolgon, hogy ne kelljen az egész szünidőben emiatt aggodalmaskodnia.

Ennek érdekében egyszer még egyedül is megpróbálta használni a Durmstrang szekrényét, óra beszüntetés ide vagy oda, ügyet sem vetve az ajtóra szögelt figyelmeztető táblára. A nagyteremben kivárta a legkevésbé forgalmas időszakot az ebéd és a vacsora között, odalopózott a barokk stílusú Durmstrang szekrényhez, és kinyitotta az ajtaját, csak hogy aztán alig tudja újra visszacsukni a belülről kitóduló, sarkvidéki szélvihar és süvítő hó miatt. Mire nagy nehezen visszabirkózta az ajtót a helyére, már az egész testét több centi vastag jégkristály borította, a padlón pedig egy egész a mardekáros asztalig húzódó hóbucka virított. A közelben ellebegő Véres Báró kísértete komor szórakozottsággal rázta a fejét.

Maguk az órák egyre nyomasztóbbakká váltak, ahogy az ablakokat szép lassan fehér hó és kacskaringós jégvirágok töltötték be, az udvaron pedig egyre-másra hőemberekbe és hógolyócsatákba lehetett botlani. A nagyterem mennyezete egyre gyakrabban mutatott gomolygó, szürke fellegeket, amik csak még több havat ígértek. A tüzek hatalmas lángokkal égtek, így a kastély egyszerre volt csípősen fagyos - ha valaki négy méternél messzebb merészkedett egy kályhától vagy kandallótól -, illetve elviselhetetlenül forró - amennyiben valaki közelebb volt. A hagyományokat őrizvén, Hagrid kivágott egy hatalmas fenyőfát, és felállította a nagyterem sarkába, ahol aztán Flitwick professzor és az elsőéves bűbájtan osztály közös erővel gazdagon feldíszítették. A tűlevelek erős illata

kellemesen vegyült a meleg mézeskalács és a borsmentás sütemények aromájával, melyek a legtöbb estén felkerültek a desszertek közé.

A karácsony előtti utolsó szerdán James, Rose és Ralph búsan battyogtak a csillagvizsgáló torony irányába, mikor Albus zihálva, kivörösödve fékezett le mellettük.

- Nem fogjátok elhinni! – lihegte vigyorogva. – Az egész szünetet az Odúban fogjuk tölteni! Weasley nagyi, George bácsi, Angelina néni, meg mindenki ott lesz! Még Luna Lovegood is, meg az a sétapálca, akihez hozzáment. Kivéve Dominique-ot – ő síelni megy a beauxbatons-os haverjaival, de az nem nagy veszteség.

- Tényleg? Karácsony az Odúban? – csiripelte Rose izgatottan. – De jó! Honnan tudod?

- Levelet kaptam anyától és apától – felelte a fiú, és előrángatott egy gyűrött pergament a hátizsákjából. – Ma reggel jött. Azt írják, hogy szóljak mindenkinek. Lily és Victoire majdnem szétszaggattak, mikor elmondtam nekik. Viszont Louis-t még meg kell találnom.

- Ha nem szólunk neki, akkor nem lesz ott? – morfondírozott Rose.

- Rose! – csattant fel James, ügyetlenül leplezve egy hatalmas vigyort.

- Csak viccelek – ismerte be a lány vonakodva. – De ha még egyszer megpróbálja „gyakorolni” rajtam az *artis decertót*, esküszöm, hogy csigával töltöm tele az ajándékát.

- Te is meg vagy hívva, Ralph – tette hozzá Albus, miközben visszatömkölte a levelet a táskába. – A papád is ott lesz. Ő is aláírta a levelet, a szüleim és Ron bácsi meg Hermione néni mellett. Azt hiszem, megpróbálták mindenkit egy kalap alatt lerendezni a postai szigorítás miatt.

- Ez azt jelenti, hogy Grudje már előttünk olvasta a levelet? – kérdezte James nyomatékosan.

- Ő, vagy Votary professzor – vont vállat Albus. – Házon belüli postán kaptam meg. Beetlebrick kézbesítette Grudje irodájából, mivel ő a prefektus. De most jön a java: nem a Roxfort Expressszel megyünk haza!

- Tessék? – vonta össze a szemöldökét Ralph. – Miért nem?

Albus izgatottan végignézett a többiek arcán.

- Zsupszukulccsal utazunk!

- Ne! – lehelte Rose. – De... miért?

- A mamád megrángatott néhány szálát a Mágikus Transzportáció Ügyosztályán – felelte Albus. – Rájöttek, hogy elég sok időbe telne mindenki útját egyenként megszervezni. Ebből is látszik, hogy jó, ha felsőbb helyeken dolgoznak az ember szülei.

- És hol van a Zsupszukulcs? – kérdezte James éledő izgalommal. – Már azt is elküldték?

Albus elvigyorodott.

- Naná! A levéllel jött. Valami kopott, régi karácsonyi pulcsi. Szerintem Weasley nagyi Ron bácsinak köthette, mikor még ő járt ide. Nem lép működésbe a megfelelő időpontig, és a Roxfort birtokán egyáltalán nem működik. El kell mennünk a roxmortsi állomásra, mint mindenkinek, és onnan indulunk.

- Akkor, gondolom, a csomagok felejtősek – töprengett Rose. – Zsupszukulccsal nem cipelhetjük a ládáinkat.

- A családjaink biztos elviszik, amire szükségünk lehet – vélekedett James. – Ők valószínűleg normál módszerrel utaznak.

- Akárhogy is – összegezte Albus boldogan –, ez marha jó lesz!

James szombat reggel elaludt. Arra riadt, hogy valami halkán kaparássza az ágya melletti ablakot. Hunyorogva kipislogott a hó vakító fehérségére, aztán rémulten hátrált egy lépést, mikor egy tollas test csapódott az üvegnek. Nobby volt, aki sikertelenül próbált megállni a jeges ablakpárkányon. James káromkodva lerúgta magáról a takarót, hiszen azonnal rájött, mi történt.

- Bocs, Nobby! – mondta, és kinyitotta az ablakot, beeresztve a szobába a havas madarat, egy hűvös fuvallat kíséretében. – Sokáig fent voltam próbáltam elérni Zane-t a szilánkon keresztül. Meg akartam kérdezni tőle, hogy ő is ott lesz-e az Odúban velünk. Sajnálom, hogy te nem jöhetsz. A zsupszkulcs nem baglyoknak való.

Nobby letelepedett az éjjeliszekrényre, kirázta tollából a havat, aztán türelmetlenül előre nyújtotta a lábát, a rákötözött üzenettel. James sietve leoldotta azt.

HOL VAGY? HAGRID ÖT PERC MÚLVA INDUL!

Nem volt aláírva, de James így is felismerte Rose kézírását. Félredobta a levelet, beleugrott egy farmerba, és miközben lefelé robogott a csigalépcsőn, magára rángatott egy pulóvert. Már az utolsó fokon állt, mikor eszébe jutott Petra álommeséje. Szokásává vált, hogy mindenhová magával viszi, s bár ennek az okát nem igazán értette, valamiért fontosnak tűnt. Megfordult, és visszaszaladt a hálóterembe.

- Ó! – tátotta el a száját, mikor észrevette Nobbyt az éjjeliszekrényen. A madár félredöntött fejjel, cinikusan méregette. James megrázta a fejét, és az ablakhoz sietett. – Menj! Boldog karácsonyt! Egyél egy tonna egeret, vagy ami jól esik.

Nobby csettintett a csőrével, és szinte már úgy tűnt, hogy az aranyló szemét forgatja. Kitárta szárnyait, csapott vele kettőt, aztán kiröppent az ablakon. James gyorsan becsapta azt, és ráfordította a zárat. Egy pillanattal később már a ládája előtt térdelt, és zajosan turkálni kezdett benne. Jobb kezével épp akkor bukkant rá Petra pergamenjének galacsinjára, mikor a bal kezébe valami szúrós keveredett. Mindkét kezét kirántotta, és szemügyre vette a bal tenyerét. A hüvelykujja alatt fehér karcolás látszódott. James homlokráncolva kezdte keresni a ládában a tárgyat, ami megcsikarta.

Apró, hosszúkás alak rejtőzött pár összegyűrt iskolai talár redői között. James előhúzta azokat, széthajtogatta, és alaposabban is megnézte a tárgyat.

- A Yuxa Baslatma – motyogta magában. Eszébe jutott, mikor a varázserejű jósnövény bogáncsai elkapták Avior professzor tantermében, és hogy a professzor megvádolta őket, jobban mondva Zane-t, hogy el akarta lopni a magvakat. Az egyik bogáncs azonban, úgy tűnt, mindvégig ott maradt James talárján, és csak arra várt, hogy valaki rátaláljon. James megpróbált visszaemlékezni arra a napra, hogy melyik jósnövény bogáncsát tartja a kezében.

- A legégetőbb kérdés – súgta elkerekedő szemekkel, mialatt a tüskés, barna kis maghéjra meredt.

Óvatosan kiszabadította a ruhából a bogáncsot. Ismét belenézett a ládája, mire meglátott egy ősrégi Drubli Legjobb Fúvógumiját. Kicsomagolta, a kőkemény rágót a szájába tömte, a magot pedig a papírba csomagolta.

Gyorsan zsebre dugta Petra álommeséjét és a becsomagolt magot, aztán felpattant, és

lecsörtetett a lépcsőn.

Hagrid az utolsó roxfordos diákokkal vitte ki hetüket a Roxmorts állomásra. James leugrott a hatalmas fiákerről, és csatlakozott Albushoz, Lilyhez, Rose-hoz, Ralphhoz, Louis-hoz és Victoire-hoz a jeges platformon.

- Hát, akkor boldog karácsonyt nektek – bömbölte Hagrid a bakról, majd kijebb hajolt, és színpadiasan Jamesre kacsintott.

James meglepve pislogott rá.

- Ööö... neked is, Hagrid.

Hagrid biccentett. Arca pipacsavörös volt, hajában apró jégcsapok díszeltek. Bogárfekete szeme csillogott.

- Majd találkozunk, *ha visszajöttetek*, rendben? – Ismét kacsintott, ezúttal kétszer is.

- Persze, Hagrid – felelte Lily homlokráncolva, aztán Jamesre és Rose-ra sandított.

Mögöttük Louis összébb húzta magán vastag utazótálárját.

- Gyerünk, induljunk már – mondta. – Hideg van, mint egy sikítószellem valagában.

- Vigyázz a szádra! – fújtatott Victoire. A szavak fehér párafellegekben hagyták el a száját. Megigazította kis szőrmekucsmáját, majd visszadugta kezét a hozzá passzoló muffba. – De egyébként Louis-nak igaza van. Ez a hideg nem tesz jót az arcszínünknek.

- Én nem ezt mondtam – ellenkezett Louis.

- Menjünk be az alá a boltív alá, ott nem esik annyira a hó – javasolta Albus egy puha csomagot szorongatva, ami gondosan be volt bugyolálva papírral, és összekötve spárgával. – A zsupsz kulcs pontban tízkor aktiválódik.

A csapat végigsétált a havas platformon, miközben a Roxfort Expressz zajosan csörömpölni kezdett mellettük, és fekete füstöt eregetett az égre. Hatalmas bíbor kerekei fémes csikorgással megpördültek a síneken, aztán a szerelvény lassan megindult, és egyre gyorsulva kigördült az állomásról. James figyelte a mellettük elhúzó ablakokat, látta az utasok, osztálytársai felvillanó arcát, amint nevetgélve elhelyezkednek üléseiken, vagy épp kabátjukat, sapkáikat tömködik fel a csomagtartóra. Hamarosan a vonat után nem maradt más, csak füst és kavargó hópelyhek, és az éles füttyszó máris a következő völgy felől visszhangzott.

- Remélem, vigyáztál arra a micsodára – jegyezte meg Louis, miközben Albus letette egy padra a csomagot, és kezdte kibogozni a spárgát.

- Nem, kölcsönadtam csiga és fúróhoz – felelte Albus. – Hagytam, hogy a többi mardekáros célba lövést gyakoroljon rajta. Mit gondolsz, zsenikém?

- Hát, most már ez az egyetlen mód, amivel hazajuthatunk – mondta Louis. – Ha a zsupsz bűbájt bárhogy módosították vagy megrongálták, bárhol kiköthetünk.

Victoire ingerülten rázta a fejét.

- Biztos vagyok benne, hogy Albus vigyázott rá. Neki nem szokása hagyni, hogy fontos varázstárgyak rossz kezekbe kerüljenek.

- Úgy érted, nem úgy, mint Jamesnek? – kérdezte Louis nyomatékosan a nővérere pillantva. – Mind hallottuk, hogyan kötött ki végül a láthatatlanná tévő köpönyeg Fricsnél.

Az nem volt szép.

- Fogd be, Louis – szólt Lily kedvesen. – Különben Rose fogja be neked.

Louis Rose-ra pislogott, aki merev tekintettel bámult vissza rá. A fiú segítségkérően nézett Victoire-ra, de ő csak gögösen vállat vont.

- Mi volt Hagriddal? – kérdezte Ralph. – Elég furcsán viselkedett, nem?

- Ő Hagrid – szipogta Victoire. – Mi abban a szokatlan, ha furcsán viselkedik?

Ekkor a roxmortsi óratorony egészét ütött, a harangszó végigvisszhangzott a csupasz fák és a hófedte tetők fölött.

- Itt az idő – mondta Albus izgatottan, és egy rántással szétnyitotta a csomagolást, felfedve a gondosan összehajtogatott, habár kissé foszlott régi pulóvert. Rozsdabarna volt, mellrészén egy nagy, aranyszínű R-betűvel. Albus jól megnézte, aztán felpillantott a többiekre. – Mind utaztatok már zsupszukulccsal – mondta, miközben a roxmortsi harang tovább bongott. – Akkor hajrá! Mindenki fogja meg, és kapaszkodjon erősen!

Előre nyúlt, a másik hat gyerek pedig követte a példáját. Mindnyájan jól megmarkolták az öreg pulóvert. James érezte az ismerős, habár kissé kellemetlen érzést, mintha egy kampót akasztottak volna a köldökébe, és most azzal húznák erősen.

Az utolsó gondolata, mielőtt a Roxmorts állomás elröppent volna a szeme elől, az volt, hogy elfeledkezett a szemüvegről, és az anyja emiatt valószínűleg meg fogja ölteni.

Elmosódott képek úsztak el a szeme előtt, miközben szorosan fogta a ruhadarabot. Egy pillanattal később kemény padlónak ütközött a lába, amitől megroskadt, alig tudott talpon maradni. Eleresztette a pulóvert, és nekiütközött Victoire-nak, leverve a lány kalapját.

- Au! – sikkantott fel Victoire. – Vigyázz, hová rakod a hatalmas lábaidat! Ráléptél az enyémre!

- Bocs – nyögte Ralph, aki még mindig az egyensúlyát igyekezte visszanyerni. – Ezt sosem fogom megszokni.

Albus még mindig a pulóvert szorongatta a sötétségben. James alig tudta kivenni az öccse arcát a félhomályban, mialatt ő feszülten körülnézett.

- Hol vagyunk? – kérdezte Albus. – Ez nem az Odú. Vagy igen?

- Megmondtam! – fakadt ki Louis. – Valahogy megsérült a zsupszukulcs! Ki tudja, hova kerültünk?!

- Csendet, Louis! – hordta le Lily aggodalmasan.

- Olyan, mint egy padlás – jegyezte meg Rose lassan előrébb lépve. Félretolt egy vastag függönnyt, ami ettől hatalmas porfelhőt verve fel leasett, felfedve egy kerek, mocskos ablakot, amin tompán sütött be a nappali fény.

- Ez *tényleg* egy padlás – lépett Rose mellé James. – De nem az Odúé, az tuti.

Épp előre nyúlt, hogy letöröljön az üvegről egy kis koszt, és kilessen az ablakon, mikor hosszú, reszketeg nyikorgás hallatszott mögülük a sötétből.

Mind a hét gyerek nagyot ugrott ijedtében, és a hang irányába fordult. Semmit nem láttak, csak a két oldalról srégútosan az áthatolhatatlan árnyékba ereszkedő tetőt. Aztán recsegő léptek indultak meg felőlük.

- Pálcákat elől! – súgta Victoire élesen. James hallotta a lányt, aztán érzékelte, ahogy ő is előrázza sajátját a muffjából. James is előrántotta a pálcáját, csakúgy, mint a többiek. Miközben az öreg hajópadlón koppanó léptek egyre közeledtek, a kis csapat elhátrált a sötét saroktól. James érezte az ablaküveg hűvösét, mikor a háta nekiütközött. Remegő kézzel emelte feljebb a varázspálcáját. Mellette Ralph pálcája szinte vibrált a fiú markában, világoszöld hegye derengeni látszott.

Az árnyak közül két meztelen talp lépdelt elő, majd láthatóvá váltak a hozzá tartozó meglepően rövid, bütykös lábak, és egy mocskos, régi konyharuha is. Ahogy az alak kisétált a fényre, és végignézett a diákokon, kancsal szemei türelmesen csillogtak. Jobb kezében egy tálcat tartott, amelyen hét gőzölgő bögre trónolt.

- Forralt bor a fiataluraknak és úrnőknek – mondta mély, recsegő hangon. Tétova utógondolatként hozzátette: - És hadd legyek én az első, aki... boldog karácsonyt kíván.

- Sipor! – kiáltotta Lily megkönnyebbülten. – Tényleg te vagy az?

James a fejét rázta, és nem tudta eldönteni, hogy dühösen morogjon, vagy hangosan nevéssen a váratlan fordulat miatt.

- De hát... akkor hol vagyunk?

- Igen – vágta csípőre Victoire a kezeit. – Ez nem az Odú.

- Bocsánatukért esedezem, urak és úrnők – morogta Sipor, és hanyagul meghajtotta a fejét. – A szüleik ötlete volt. Az idén nem az Odúban karácsonyoznak, bármennyire is ezt hitették el önökkel – és mindenki mással. Attól tartok, a szünidőt itt töltik majd... a Grimmauld tér tizenkettes szám alatt.

19. TITKOS KARÁCSONY

- Nem tudom elhinni, hogy elfeledkeztél a szemüvegedről. - Ginny Potter elégedetlenül rázta a fejét, miközben egy nagy halom ruhát emelt ki a bőröndjéből, majd szétválasztotta közülük James és Albus ruháját. - Ha legalább akkor viselnéd, amikor kéne, nem felejtetted volna magaddal hozni, mikor hazautazol a szünidőre.

- Annyira tudtam, hogy kivered miatta a balhét - sóhajtotta James, majd hátrébb lépett, ahogy az anyja néhány pálcaintéssel fiókokba tette a szétválogatott ruhákat, az üres táskákat pedig egy felsőbb polcra lebegtette. - Későn ébredtem, anya. Felöltözni is alig volt időm. Szerencséd, hogy van rajtam nadrág!

- A pálcádról bezzeg nem felejtkeztél el - jegyezte meg éles hangon az asszony. Egy adag ruhát a fiú kezébe nyomott, majd Rose-hoz fordult, aki önelégült mosollyal az arcán ácsorgott a folyosón. - Rose, James viseli órán a szemüvegét?

- Még sosem láttam - vágta rá Rose azonnal.

Ginny a fiára meredt.

- A legtöbb órám ott sincs! - ellenkezett James. - Honnan tudhatná?

Albus ellépdelt Rose mellett, és lesöpört egy rakás ruhát az ágyáról.

- Szerintem még egyszer sem volt rajta, mióta elkezdődött az iskolaév - dalolta vidáman. - Folyton mondom neki pedig, hogy kéne. Mindig figyelmeztetem, hogy „a rossz látásra nincs mágikus gyógy mód”.

- Nem is szoktál! - fakadt ki James dühösen.

- Elég legyen! - Ginny megrázta a fejét, aztán Jameshez fordult. - Hordani fogod a szemüvegedet, mikor kell, különben szólok apádnak, és ő maradandóan a fejedre rögzíti egy bűbájjal. Te pedig - pillantott most Albusra -, ne szónokolj! Te azon a napon fogsz bárkinek is hasznos tanácsot adni, mikor én megnyerem a kviddics világtitkát. - Azzal kimasírozott a szobából, James, Rose és Albus pedig követték.

- Na és mit keresünk a Grimmauld téren az Odú helyett, anya? - kérdezte Albus zavartalanul.

- Kérdezd az apád - sóhajtott Ginny. - Vagy valamelyik bácsikádat. Ez az ő tervük volt. Nem mintha nem értenék velük egyet - tette hozzá -, csak ők jobban el tudják magyarázni.

Rose Jamesre és Albusra pillantott, aztán a lépcső felé fordult, és kettesével szedve a fokokat leszaladt rajta. Albus és James egymás sarkát taposva követték. Ralph épp a második emeleti lépcsőfordulóban ácsorgott Lilyvel, és az idős Mrs. Black portréjának a függönye mögé próbáltak belesni.

- Mostanában nyugtalan - mondta Lily. - Nem annyira utálatos és gonosz, mint akkor volt, mikor folyton csak sikoltozott és káromkodott, hogy félvérek laknak a házában, de a Leleplezés éjszakája óta...

James megtorpant a fordulóban, és maga is szemügyre vette Mrs. Black festményét. Pár évvel korábban a család véletlenül felfedezte, hogy az utálatos portréalakot elhallgattathatják egy mugli televízióval, úgyhogy sietve festettek egyet a vásznára. Általában a különféle beszélgetős műsorok és tárgyalótermi drámák már-már transzszerű állapotban tartották, most viszont magában zsörtölődött, és időnként még ahhoz is eléggé magához tért, hogy kilessen a rámájából. Ilyen alkalmakkor mindig elszörnyedt azokon, akiket épp a lépcsőfordulóban látott.

- Gyalázat - sziszegte kidülledő szemekkel a festett, pislákoló televízióról Ralphra és Lilyre nézve. - *Tisztátalanok... Atyáim házában...*

James közelebb hajolt a festményen lévő tévékészülékhez. Abban egy hírműsor futott, néhány világvezető éppen helyet foglalt egy hosszú asztal mentén. Elképzелhető, gondolta James, hogy talán az apját is mutatják a hírekben, amint ott áll a háttérben egy megegyezés aláírásakor, így erősítve meg a titokvédelmi alaptörvényt a gyanakvó mugli kormányzatokkal. Talán ez váltotta ki az öreg Mrs. Black felháborodását.

- A varázsló és mugli világok közelebb kerültek egymáshoz, mint évszázadok óta bármikor - jegyezte meg a közelben egy férfihang. James és a többiek megpördültek, és a fiú Percy bácsikájára meredtek, aki viszont a festett televíziót fixírozta merev arccal. - Nem Walburga Black az egyetlen, aki érzi ezt. Érdekes időket élünk, gyerekek.

- Szia, Percy bácsi! - Lily odalépett a férfihoz, és átölelte. Percy visszaölelt, aztán a többiekre pillantott. James fejében megfordult - nem is először -, hogy a bácsikája rengeteget változott adoptált lánya, Lucy halála óta. Fellengzősségét felváltotta egyfajta egyhangú nyomottság, és a szeméből sosem múlt el a riadt fájdalom.

- Molly, Audrey nénikétek és én most érkezünk. Ők még lent vannak, a konyhában - villantott fel Percy egy sápadt mosolyt. - Úgy látszik, kicsit zsúfoltan leszünk idén karácsonykor. Még szerencse, hogy mind kedveljük egymást.

Albus vállat vont.

- Én nem bántam volna, ha James a Roxfortban marad. Horkol.

- Nem is! - lökte meg James az öccsét. - A te lábad meg olyan bűdös, mint mikor azt a döglött futóférget találtuk az ágyad alatt.

- Állj! - csitította őket Lily, és a bátyjai közé lépett, miközben Percy továbbindult felfelé a lépcsőn. - Nincs értelme vitatkozni. *Mindkettőtöknek* igaza van.

Mögöttük Rose lecsörtetett a földszintre, menet közben kiáltott hátra.

- Én kiderítem, hogy mi folyik itt.

- Rosie! - rikkantotta egy férfihang, mikor a lány elhaladt a szalon előtt. Rose

elvigyorodott, és Jamesszel meg Ralphfal a nyomában befordult a helyiség ajtaján. Odabent a kandallóban koboldtűz lobogott szinte teljesen némán, amely egyáltalán nem eregetett füstöt. A tűz körül régi, össze nem illő ülőalkalmatosságon három Weasley-testvér, Ron, Bill és Charlie ücsörgött. Luna Lovegood is ott volt, ő ernyedten hevert új férje, Rolf Salmander ölében. A férfi egy magas támlájú székben ült, vastag szemüvege akkorára nagyította szemét, hogy úgy tűnt, mintha állandóan meg lenne lepődve.

- Apa! – sikkantotta Rose, és belevetette magát az apja ölébe.

- Bill bácsi! Charlie bácsi! – Albus elvigyorodott, majd odaszaladt a kanapéhoz, és befurakodott a bácsikái közé.

- Te kis vadóc! – mosolyodott el Bill, megborzolva a fiú haját. – Hogy mennek a dolgok a pincében? Remélem, pórázon tartod azokat a mardekáros kígyókat.

Charlie szeretettel Albus oldalába könyökölt.

- Az ég tudja, kellett már oda egy Potter, hogy emlékeztesse őket, hogyan mennek a dolgok.

- Attól tartok, más időket élünk, bácsikáim – felelte Albus kimérten. – Manapság a griffendélek a körmönfontok és alattomosak. Alig pár hete, hogy James majdnem mindenkit kirúgatott a suliból, mert takarodó után kint voltunk, hogy tiltott üzenetet küldjünk a nevében.

- Hallottunk róla – intett Ron felé Bill. – Zseniális ötlet volt, James. Büszkévé tetted a Rendet.

James a nagybátyjára mosolygott, és érezte, hogy elpirul.

- A Rendet? – vont a szemöldökét.

- Csitt, mindenkinek – emelte fel a bögréjét Luna. – Karácsony van. Ne beszéljünk ilyesmiről.

- Egyelőre legalábbis – értett egyet Ron. Rose-ra mosolygott, aki mostanra kényelembe helyezte magát a férfi ölében. – Milyen volt a zsupszkuics?

- Jó – felelte a lány. – De Weasley nagy valószínűleg kiporolja a nadrágodat egy rontással, amiért a régi pulcsidat használtátok. Szóval, miért itt jöttünk össze az Odú helyett?

- Semmi baj sincs az öreg Grimmauld térrel – felelte Bill szívélyesen. – Sipornak sikerült igazán ünnepiessé varázsolnia. Mikor megérkeztünk a régi házimanók fejei épp karácsonyi dalokat énekeltek.

- Ne már! – fakadt ki Albus. – Már évek óta próbálja ezt nyélbe ütni, de anya sosem engedi neki!

Luna elmosolyodott.

- Ő most elég elfoglalt a dolgok megszervezésével. Mondjuk nekem tetszett az előadás. Furcsán... mesterkél.

Mögötte Rolf jelentősegteljesen bólintott. James tudta, miért: nem sok ember tudta méltányolni – vagy azonosulni vele – a furcsán mesterkél dolgokat annyira, mint Luna Lovegood-Salmander.

- De most komolyan – csüccsent le James Bill bácsikája karosszékének karfájára. – Miért itt? Küldtetek egy levelet Albusnak, hogy zsupszkuicsal utazunk az Odúba, aztán ehelyett ide kerültünk. Az imént meg „a Rendet” emlegetettétek...

- Az utolsó pillanatban változtak a tervek – legyintett Charlie. – A papád pár napja vetette fel, mi meg imádtuk az ötletet. Nem is gondolkoztunk rajta sokat, most meg mind itt vagyunk.

- És a kandallóban koboldtűz ég - ült fel Rose az apja ölében. - Így nem füstöl a kémény.

- Nagyon gyanús - értett egyet Albus, majd egészen közel hajolt Charlie bácsihoz. - Rejtegettek valamit. Mi az?

- Badarság - szólt Ron határozottan. - Ne legyetek már mind olyan piszkosul gyanakvóak! Itt több hálószoba van, ennyi az egész. A padlást meg hálóteremmé varázsoltunk nektek. Láthattátok, mikor megérkeztetek.

- Ha elvarázsoltátok a padlást - döntötte félre a fejét Rose -, akkor mostanában nemigen láthattatok egy hálótermet sem.

- A fenébe - motyogta Ron, miközben talpra kászálódott, lecsúsztatva öléből a lányát a fotelba. - Azt hittem, Hermione csinálja. És úgy tűnik, ő meg azt hitte, hogy *én* csinálom. Most meg elment fáért Ted Lupinnal. Pedig ő sokkal jobb a bútorok átváltoztatásában...

Elindult az ajtó felé, aztán hirtelen megtorpant, és komoly képpel hátrafordult. Egyenként a három gyerekre bökött.

- Ti meg ne dugjátok bele mindenbe az orrotokat. Nincs itt semmi gyanús... - Elhallgatott, mikor meglátta Rose arcát. - Feleslegesen koptatom a számat, mi?

- Sosem tudtál hazudni, apa - rázta a fejét a lány. - Bocs. Túl őszinte jellem vagy. Ezt máskor hagyd Charlie bácsira.

- Igaza van - emelte tősztra Charlie a bögre forralt borát. - Hagyd őket, Ron! Hamarosan úgyis rájönnek. Az ő korukban mi legalábbis rájöttünk volna.

Ron egy pillanatra némán fortyogott, aztán végül feladta, és megcsóválta a fejét.

- Lunának igaza van - vont vállat. - Karácsony van. Ne beszéljünk ilyesmiről. Nagyon sóhajtott, majd kissé elmosolyodott. - Át kell változtatnom a padlást. Ki akar segíteni?

- Én! - ugrott fel Albus buzgón. - Négyemeletes ágyakat akarok, amik egész a plafonig érnek! James alszik legalul.

- James? Rosie? - nézett a másik kettőre Ron.

- Kösz, de nem - állt fel James. - Köszönni akarok mindenkinek.

- Én is - csatlakozott hozzá gyorsan Rose.

Ron a plafonra emelte a tekintetét.

- Átlátszóak vagytok, mint két kísértet. Jól van. Menjetek, ássatok ki még több titkot! De én mondom, csak az időtöket vesztegetitek.

Mint kiderült, Ron bácsinak igaza volt.

Weasley nagyit, nem nagy meglepetésükre, a konyhában találták. A magas ablakokon beáramló napsugár arany glóriába öltöztette, amit még tökéletesebbé varázsolt az frissen sült sütemények íncsiklandozó illata, ami körbelengte az asszonyt. A tűzhelyen lábasok kevergették magukat serényen, egy hatalmas fakanál pedig takaros fánkocskákat szaggatott a nyers kelt tésztából egy kivajazott tepsire. Fleur is lent volt, makulátlan fehér kötényében a megszokottnál is tündérszerűbb volt, szőke haja két oldalt ünnepies színű szalagokkal két lófarokba volt szétválasztva.

- Jó reggelt, James, Rose - dalolta Weasley nagyit elragadtatottan. Gyorsan a kötényébe törölte lisztes kezét, aztán közös, csontropogtató ölelésben részesítette két unokáját. - Olyan jó, hogy mind itt vagytok! A többieket hol hagyátok?

- A javuk odafent van - mosolygott Rose, miközben a tőle telhető legerősebben megölelte a nagyanyját. - Épp fogadóvá varázsolják a padlást.

- Ámennyi mágia ván ebben a házban - jegyezte meg Fleur elevenen -, 'sodá, hogy még nem növesztett lábat, és szaládt végig az utszán. Plusz emeletek, ezt növeljük meg,

ázt kisinyítsük le. Ez az öreg ház már nem sokáig bírja!

- Ki növesztette meg, és adott hozzá plusz emeletet? – kérdezte James. Próbált minél általánosabban hangsúlyozni, a nagymama azonban csak legyintett.

- Ne is törődjék vele! Ha már úgyis a konyhában vagytok, hasznunkra válna egy kis segítség. Nem kis feladat egy ekkora család számára sütni-főzni, főleg ennyi látogatóval és váratlan vendéggel.

- Milyen váratlan vendéggel? – érdeklődött Rose. – Még több ember jön?

- És hol van apa? – tette hozzá James. – Ugye nem utazott el már megint?

- Kérdezzétek a nagybátyáitokat – rázta a fejét Fleur egy tepsi süteményt egyensúlyozva a tenyerén. Intett egyet a pálcájával, mire a sütő ajtaja kicsapódott. – Ők majd mindenről beszámolnak, amit tudnotok kell.

James a szemét forgatta.

- Már kérdeztük őket. Nem mondtak semmit.

- Akkor, felteszem, nem is kell tudnotok semmiről – felelte kurtán Weasley nagy. – Most pedig sipirc, vagy kössetek kötényt! Melyik legyen?

A válasz egyértelmű volt. James és Rose végigszaladtak a napsütötte konyhán, és nagy nyikorgással kitérték a pince ajtaját. Zajosan csörtettek le a rövid falépcsőn a sűrű félhomályba.

Az alagsor valaha zsúfolt étkezőként funkcionált. Most azonban az ősrégi asztal helyét egy rakás régi szőfa és karosszék vették át, melyeket otthonos össze-visszaságban egy hatalmas, rozsdás kályha köré helyeztek el, mintha csak egy klubhelyiségben lettek volna. Jamesnek az alacsony mennyezetű, zsúfolt kis szoba a Nagyláb házában lévő régi játékszobát idézte, az Alma Aleronban.

A lágyan duruzsoló kályha közeléből hangok hallatszottak.

- A tanárok ügyében Grudje-nak teljhatalma van – szólt sötéten George Weasley. Kétlem, hogy akár Harry is le tudná beszélni a minisztert.

- Harry kitartó tud lenni – felelte egy női hang. – Egyébként meg a törvény az törvény.

Ahogy James és Rose közelebb merészkedtek, Angelinára ismertek, George feleségére, aki a férfi mellett ült az egyik kanapén. Mikor a nő meglátta őket, elmosolyodott.

- Épp időben! Jó reggel, James, Rose! És boldog karácsonyt!

- Nektek is, Angelina néni – sóhajtott Rose türelmetlenül. – Ti elmondjátok végre, hogy mi folyik itt?

- Mi folyik a hólén kívül? – kérdezte George bácsi mereven a kályhában lobogó lángokra szegezve a tekintetét.

James egy közeli karosszékbe vetette magát.

- Legalább *te* ne kezd, George bácsi!

- Bármennyiszer is kérditek, akkor sem áruljuk el, mit kaptok karácsonyra – erősködött Angelina huncut mosollyal.

- Mi a helyzet Harry bácsival és Grudje igazgató úrral? – foglalt helyet Rose nagy sóhajjal Angelina mellett. – Mellesleg hallottátok már, micsoda rémálom az az ember? Adott Fricznek valami varázsbotot, aztán hosszú pórázra eresztette, hadd élje ki a saját kis piszkos hajlamait.

Angelina nagyot bólintott, miközben a mosoly fanyar vicsorrá torzult.

- Hallottunk mindent, elhihetitek.

- Itt is jön – szólalt meg hirtelen George, majd előre szökött, és megragadta a kályha ajtaját. Az nyikorogva kitért, felfedve az odabent izzón égő széndarabokat. James

belesett a szinte vakítóan fényes égőtérbe, arra számítván, hogy egy arcot fog megpillantani. Ehelyett a szén zöldesen felragyogott, majd hatalmas lángok csaptak ki belőle. Egy a szűk helyhez mérve túl nagy alak ugrott ki a kályhából, a zöld lángok úgy lobogtak mögötte, mint egy különös utazóköpeny. Mikor a lángok elhaltak, Harry Potter állt előttük vastag téli talárba burkolózva, amely alól puccos öltöny kandikált elő.

- Apa! – pattant fel James, és az apjához szaladt. Még csak most tudatosult benne, mennyire hiányzott neki a férfi.

- James – üdvözölte az apja meleg mosollyal, és szorosan magához ölelte Jamest. Egy pillanattal később a kályha újfent zölden villant, mire Harry arrébb húzta a fiát, hogy helyet csináljon. Egy másik alak is előszökkent a lángok közül. Ő már határozottan slamposabb volt, hosszú, sötét haja az arcába lógott. Mikor felegyenesedett, és félresöpörte a tincseket a szeme elől, James felkiáltott a felismeréstől.

- Longbottom professzor! – ugrott talpra Rose.

A professzor fáradtan mosolygott, aztán némi hamut rázott le a válláról.

- Süti illatát érzem? – kérdezte halkán. – Éhen halok.

- Nem mintha titok volna – magyarázta később Harry Potter, mialatt Jamesszel, Rosezal és Ralphal a nyomában szobáról szobára végigvizsgálta a házat. – Egyszerűen csak úgysem érdekelne titeket. Üzlet.

- De hiszen te az auror parancsnokság feje vagy, Harry bácsi – ellenkezett Rose, és követte Harryt az egyik sarokszobába. – Ami neked üzlet, az tök izgi! Komolyan!

Harry a lányra mosolygott, aztán lassan körbefordította a pálcája hegyét a helyiségben, halvány lila fényvel világítva meg a falakat. James a Ravaelio bűbájra ismert, ami rejtett tárgyakat és titkos bűbájokat volt hivatott felfedni. Harry vizsgálódás közben is tovább beszélt.

- Meglepődnél, milyen unalmas tud lenni egy auror munkája, Rose. Csak kérdezd az apádat! A holnap esti gyűlés halál unalmas lesz. Legszívesebben magam is kihagynám, ha tehetném, és csatlakoznék hozzátok a padláson, hogy egész este csiga és fűröt, meg robbantós snapszlit játsszunk. Nem is tudjátok, milyen szerencsések vagytok.

- Egy szavadat sem hiszem – jelentette ki James határozottan. – Akkor mi ez a nagy titkolózás? Mindenki elhitettétek, hogy az Odúban leszünk, a kandallóban füstmentes koboldtűz ég, átvizgáltok minden helyiséget... Ez azért kicsit több, mint a szokásos minisztériumi ügy.

- Azt egy szóval sem állítottam, hogy nem komoly a dolog – felelte Harry kedvesen. – Mindössze annyit mondtam, hogy unalmas lesz. Most nem olyan, mint régen, mikor egyetlen gonosztevő tört világalomra. Bizonyos értelemben úgy egyszerűbb volt. Gyorsabban el lehet oltani egy hatalmas erdőtűzet, mint több ezer kis lángoló bozótost.

- Na és a Gyújtó? – kérdezte Ralph Harryt, aki épp egy a lila fény által felfedett, gyanúsan derengő komódot vizsgált meg közelebbről. – Ő azért határozottan úgy tűnt, mint aki kész lenne világalomra törni.

Harry kihúzta az egyik fiókot, mire abból egy apró, kövér, lóarcú és denevérszárnyú

asszonyra hajazó kopogószellem pislogott fel rá. Végül megragadott két nálánál nagyobb fényes ezüstkanalat, és zajosan összecsapkodva őket próbálta elriasztani az embereket.

- Viktor Krum mesélt róla – emelte meg a hangját Harry, hogy túlkiabálja a ricsajt. – Ő és a Héják még mindig New Amsterdamban vannak, és rajta tartják a szemüket Merlinus botján. Még mindig nem tudták kihúzni a járdából. Elég unalmas meló lehet egy öreg botot őrizni naphosszat. Ha ez a Gyűjtő fazon még egyszer feltűnik, elhihetitek, hogy ők tudni fognak róla. – Meglepő gyengédséggel a kopogószellem fejére koppintott a pálcájával, mire a kísértet csörögve elejtette a kanalakat. Szeme lecsukódott, ő pedig visszacsusszant a fiókba, mintha elaludt volna. Harry a fejét rázva figyelte. – Mostanság egyre különösebb dolgok bukkannak fel a legfurcsább helyeken. Ártalmatlan, még ha eléggé kellemetlen alak is.

- Apa – szólt nyomatékosan James. – Az az ember *Gyűjtőnek* nevezi magát. Egy rakás szerencsétlen muglit ejtett foglyul, és kényszerítette őket, hogy segítsenek neki megépíteni valamit. Valószínűleg egy Morrigan-háló nevű szuperfegyvert. Azt mondta, egy warlock segíti.

- A warlockok már csak ilyenek – jegyezte meg Harry, és James mellett elsétálva visszatért a folyosóra. – Mesterségük címere a mágikus hadviselés. De most komolyan, James, alig néhány maradt belőlük. A legtöbbet hosszú évekkel ezelőtt börtönbe zárták, mikor a halálfalók kezdték beárulni egymást, hogy mentsek a saját bőrüket. Előbb hinném el, hogy egy rózsaszín unikornis a Gyűjtő partnere, mint hogy egy warlock.

- És mi van azzal a szörnyű alakkal, aki megszökött az Azkabanból? – erősködött James, követve apját végig a folyosón. – Worlickkal! Eleve azért csuktátok le, mert mindenféle sötét bűbájokat és bájitalokat talált fel, nem? Aztán a Tó Úrnője kiszabadította a börtönből! Mi van, ha ő az egyik utolsó warlock a környéken, és szükségük volt rá, hogy elkészítse minden idők legrosszabb mágikus fegyverét, a Morrigan-hálót?

Harry megtorpant, és hátrafordult a fia felé.

- Mármint *kiknek* lett volna rá szükségük?

James elhallgatott.

- Hát... a Tó Úrnőjének és a Gyűjtőnek. Úgy gondoljuk... na jó, *én* úgy gondolom, hogy talán együttműködnek.

Harry egy hosszú pillanatig fürkészte a fiát, aztán Rose-ra és Ralphra pillantott.

- Mikor gyerek voltam – fordította teljes figyelmét a diákokra –, az égvilágon semmit nem mondtam el a felnőtteknek, amit tudtam. Nem beszéltem a baziliszkusról, amit sziszegni hallottam a falakban. Nem kértem segítséget Tom Denem naplójának megfejtésére. És Dobby majdnem összes „mentőakcióját” is megtartottam magamnak. És tudjátok, miért? – vonta fel a szemöldökét. – Mert attól féltem, hogy senki sem hinne nekem. Ha valaki olyan családban nő fel, mint én... nos, maradjunk annyiban, hogy nem voltam túl jó véleménnyel a felnőttek megbízhatóságát illetően.

Harry fél térdre ereszkedett, és közelebb vonta magához a fiát, Rose-t és Ralphot.

- Ti viszont jobbak vagytok, mint én voltam a ti korotokban. Megosztottátok velünk a félelmeiteket. És távol álljon tőlem, hogy az a felnőtt legyen, akitől gyerekként én annyira tartottam. Szóval ide figyeljete: elhiszem, amit New Amsterdamban láttatok. Ami azt illeti, olyannyira elhiszem, hogy erős harcok folynak bennem, hogy vajon megbüntesselek titeket, amiért oda mentetek, vagy megdicsérjelek benneteket az ostoba mázlitokért, amivel sikerült meglógnotok azok elől a vad szörnyek elől. Ha Krum és a Héják nem lettek volna ott... - Megrázta a fejét, aztán rájuk meredt. – Elegendő annyit tudnotok, hogy

az anyáitoknak a sztori egy erősen cenzúrázott verzióját adtam tovább, ezzel sikerült megakadályoznom, nehogy egy lasszóbűbájjal Roxforthoz kössenek titeket. – Ralphra pillantva hozzátette: – Az apád természetesen mindenről tud. Ő is ott volt velem, mikor Viktor jelentette a történeteket. Ha találgatnom kéne... egyszerre volt dühös és büszke. Amit meg tudok érteni.

- A Gyújtó nem csak valami csaló varázsló, aki New Amsterdamban okoz bajt, apa – erősködött James, lehalkítva a hangját. – Nagyon erős.

- És okos – tette hozzá Rose komolyan. – Ismerte Jamest.

Ez felkeltette Harry figyelmét. A lányra pislogott, végül sóhajtva bólintott egyet.

- Bárcsak minden erőforrásomat rá tudnám állítani az ügyre! – mondta. – De sajnos már így is teljesen szétszóródtak az embereim. Mindenesetre azért utána nézünk. Ígérem. Minden más dologgal egyetemben. – Megrázta a fejét.

Ralph sztoikus nyugalommal vette tudomásul az ígéretet.

- Gondolom, ez nekünk elég, nem?

Rose és James felvonta a vállát.

- És akkor elmehetünk a ma esti gyűlésre, Harry bácsi? – kérdezte a lány mézes-mázos mosollyal. – Légyszi!

- Nem – mosolygott Harry. – De megmondom, mi lesz. Órségbe állítom Siport a padlásajtó előtt, hogy még a kísértés se legyen meg, hogy lesonjatok hallgatózni. Mit szóltok hozzá?

James a plafonra emelte a tekintetét.

- Olyan ünneprontó vagy, apa!

- Az apák már csak ilyenek, fiam – felelte Harry. Felállt, és lesöpörte a térdét. – Most pedig, ha nem tévedek, a nénikéteket és Teddy Lupint hallottam hazaérni a karácsonyfával. Az a fa nem díszíti fel magát.

- Ami azt illeti – vélekedett Ralph, miközben Harry vezetésével lefelé baktattak a lépcsőn –, Sipor közreműködésével akár még az is megtörténhet.

Karácsony reggele rendkívül zajosnak és zsúfoltnak bizonyult. Se szeri, se száma nem volt a keskeny házban összetömörült embereknek, az elfogyasztott édességeknek, a kibontott ajándékoknak, a fel- és kipróbált új pulóverekről és játékokról nem is beszélve. Az egyes hangok egyetlen nagy, érthetetlen kórusba álltak össze, mikor Rose, Albus és Louis kipróbáltak egy új varázsló társasjátékot, mely a *Rontást a banyára!* nevet viselte. A játék lényege az volt, hogy egy kis, mechanikus banyafigura körbe-körbe szaladgált a táblán, és üstökét lopott. Aztán, mikor a banya egyszer csak leugrott a pályáról, elszabadult a pokol. A figura beiszkolt egy közeli szófa alá, mire Hermione néni öreg, narancsvörös macskája, Csámpás azonnal a nyomába iramodott, majd elsunnyogott a frissiben zsákmányolt, sikoltozó gépfigurával. Nem messze onnan James Fleur nénikéjét látta, amint egy könyékig érő, vörös kesztyűt próbálgat, és boldogan mutogatja bennük karcsú karját, miközben Victoire-t majd megeszi az irigység; ő már beleunt saját új csizmájába és mágikus medáljába.

James egy új pulóvert kapott a nagymamájától, amiből mostanra gyakorlatilag a házban mindenkinek volt már egy, mind különböző színű, és egyedi mintájú. Ezen kívül – természetesen – mind kézzel kötöttek és rendkívül melegek, még ha kissé “divatjamúltak” voltak is, ahogy Victoire fogalmazott. A legtöbb családtag belebújt a sajátjába, és egész nap azt viselte, még akkor is, mikor az ebédlőben tolongtak, hogy elfogyasszák a karácsonyi vacsorát.

- Segítenél egy kicsit, Ron? – szólt éppen Harry, mikor James, Ralph, Albus és Rose a hatalmas asztalhoz nyomakodtak, amin már javában gőzölögtek a tálak, tálcák és leveses kondérok. – Ilyen méretű szobánál sosem tudom függőlegesben tartani a sarkokat. Túl sok a holttér.

- Nem probléma – biccentett Ron, és már elő is húzta a pálcáját. A helyiség távolabbi sarka felé fordult, és becélozta a falat az óriási, hőséget ontó kandalló mögött. – Háromra?

Harry bólintott, aztán egy pillantással hátrébb hessegette a gyerekeket. James tett egy lépést hátra, és maga mögé terelte Ralphot és Rose-t. Mindenki a két férfit figyelte, amint erősen markolva pálcájukat visszaszámoltak.

- Egy... - kezdte Ron.

- Kettő... - tette hozzá Harry.

- Három! – mondták kórusban. A két felemelt pálcából egyszerre tört elő a halvány, szinte láthatatlan, narancssárga fénysugár. A padló megremegett James talpa alatt, ahogy a túlsó fal mozogni kezdett, magával húzva az égő kandallót és a vidámra dekorált kandallópárkányt is. A falak hangosan recsegve nyúltak meg, lassanként hosszú folyosóvá változtatva a magas ebédlőt. Az egyetlen jégvirágos ablak is megnyílt, az üveg úgy fodrozódott a keretében, mint a víz, aztán egy halk pukkanással két ablakká vált szét. A szoba hangos nyikorgás közepette szinte megduplázta eredeti méretét. Vele együtt az asztal is hosszabb lett, s mellette a többihez illő új mahagóni székek jelentek meg olyan hirtelenséggel, mint mikor a kukoricaszem kipattog hó hatására. A ház mély, ernyedte morgást hallatott, majd közvetlen utána egy fojtott sikoly harsant.

Ron és Harry azonnal visszarántotta a pálcáját.

- Ki volt ez? – kérdezte Ron tágra nyílt szemekkel.

- A fal mögül jött – mutatott Rose a helyiség túlsó végébe.

- Ti inkompetens balfácánok! – csattant fel egy dühös, női hang, valahonnan a kandalló mögül. James az apjára pillantott. Hermione néni volt az. Puffanás hallatszott, csörömpölés, majd egy sor hölgyhöz nem illő szitkozódás. – Ránövesztettétek az ebédlőt az alagsori mosdóra!

Ron bácsi arcán színtiszta rémület árnyéka suhant át. Azonnal leeresztette a pálcáját, és a lábujjhegyén kezdett hintázní. Igyekezvén számúzni a pánikot a hangjából, így szólt:

- Jól vagy, szívem?

- Beszorultam! – hangzott a mérges felelet. – *A fürdőkádba!*

- A körülményeket figyelembe véve – bólintott Harry határozottan –, azt hiszem, az lesz a legjobb, ha te varázsolsz neki egy új ajtót, Ron. A hátsó folyosón, teszem azt.

Ron arcából minden szín kiszaladt, de biccentett.

- Jövök, szerelmem! – kiáltotta reszketeg hangon.

- És Ron – tette hozzá Harry, mire Ron sarkon fordult az ajtóban. – Talán vinned kéne egy köntöst is.

Ron szeme nagyra nyílt, aztán nyomatékosan bólintott, és idegesen motyogva távozott.

Alig negyed órával később a frissiben megnagyobbított ebédlőasztalt boldogan falatozó

emberek vették körül, akik közül jó páran nagy meglepetést okoztak Jamesek a felbukkanásukkal. Neville Longbottom két oldalán Flitwick és McGalagony professzorok foglaltak helyet, mindketten jóval hétköznapiabb öltözékben, mint ahhoz a diákok hozzá voltak szokva, habár egyértelműen McGalagony zöld és vörös skótkockás mellénye és tömött ruhaujjai vitték a prímet. Valamivel arrébb Kendrick Debellows mulatott nagy hanggal, hatalmas karjait összetámasztotta a tányérja fölött. Rövidre nyírt haja vörösen izzott a tűz fényében, hangja az egész helyiséget bezengte. De az asztalt Hagrid hatalmas, borzas alakja uralta, ékes, kovácsoltvas fülű ünnepi korsó vajsöre csaknem akkora volt, akár egy hordó.

- Mikor került ide ez a rengeteg ember? - kérdezte Rose Jamest, ahogy végigjáratta tekintetét az asztaltársaságon.

- Egyenként futottak be a délután folyamán - felelte mindentudó hangsúllyal Louis, és egy újabb zsömléért nyúlt. - Legtöbben az alagsori kályhán át érkeztek, de páran, például Flitwick és az az Auror pasas kaja előtt hoppanált ide. Nekik előbb családi összejöveleteken kellett részt venniük, legalábbis George bácsi ezt mondta.

James ámulva rázta a fejét.

- De akkor mit keresnek itt?

- Egyértelmű, nem? - mondta Louis felvont szemöldökkel. - A régi Rend újra összejött! Albus felhorkantott.

- Nevetséges. A Grimmauld tér már nem is olyan biztonságos. Legalábbis jobban az volt apa gyerekkorában. Ráadásul a Főnix rendje Voldemort legyőzésére állt össze. Hacsak nem maradtam le valamiről, tudtommal ő még mindig alulról szagolja az ibolyát.

- A Rend a varázsvilág biztonsága érdekében állt össze - szólt Rose halkán, és ismét végignézett az asztal mentén. - És bármennyire is gyűlölöm kimondani, Louis-nak igaza van. A legtöbb az eredeti tagok közül vannak. Már viccelődünk vele korábban is, de talán beletrafáltunk. Lehet, hogy tényleg újra megalakul a Főnix rendje.

Albus megrázta a fejét.

- Mire fel? Csak mert valami agyalágyult igazgató adott Fricsnek egy varázshotot?

James az ünnepi hangulat ellenére érezte, hogy egyre feszültebb lesz a légkör.

- Sokkal több folyik a világban, mint amiről mi a Roxfortban tudomást szerzünk. Grudje lehet, hogy része mindennek... de vele nincs vége a történetnek.

- Akkor miért nincs itt Titus Hardcastle? - kérdezte Albus. Felemelkedett ültében, és végignézett az asztaltársaikon. - Van pár csóka az auror ügyosztályról, de Titus sehol. Fura lenne épp őt kihagyni, nem?

James vállat vont.

- Talán később jön.

- Lehet - biccentett Ralph. - Hallottam, mikor apa azt mondta Ron Weasleynek, hogy beszélt valakivel az Alma Aleronból a szilánkon keresztül, és hogy ők majd csak késő este érkeznek.

- Az Alma Aleronból? - sűgta Rose harsányan. - Mármint úgy érted, hogy egyszerűen idehoppanálnak, vagy legalábbis valami olyasmi, Franklyn kancellár egyik kísérleti kommunikációs technikájával?

Ralph kételkedve rázta a fejét.

- Nem hiszem. Szerintem személyesen lesznek jelen. Bármiről legyen is szó, nem hinném, hogy kockáztatnák, hogy lehallgassák őket.

- Ki jön? - hajolt az asztal fölé Louis. - Nekünk elmondhatod!

Ralph felvonta a vállát.

- Nem tudom. Neveket nem hallottam.

- Nos, ez megkönnyítette a döntést – szölt Albus határozottan. – Most már tuti be kell jutnunk valahogy arra a gyűlésre.

Louis széttárta a karjait.

- Semmi esély. Te is tudod, hogy amint lemegy a nap, bedugnak minket a padláshelyiségbe, Siport pedig őrségbe állítják. Ő olyan szívós, mint egy szemölcs egy banya orrán. Senki se jut át mellette.

- Hát te nem tudnál, annyi szent – ismerte el Albus.

- Csendet – sziszegte Rose. – Ha megneszelik, hogy erről van szó, az őrt álló Sipor lesz a legkisebb gondunk a lejutással!

James beleegyezően bólintott. Ebben a pillanatban Weasley nagyfi és Fleur néni nagy rakás pudinggal megrakodva befutottak az ebédlőbe. Némelyik desszert feleolyan magas volt, mint az asszonyok, és mindet vörös és zöld gumidrazsék díszítették. Hirtelenjében azonban Jamesnek nem sok kedve volt az édességgel megpakolt tányérokhoz.

Életében először alig várta, hogy véget érjen a karácsonyi vacsora.

Ralph és Louis kedvetlenül ücsörögtek a padlás padlóján, a *Rontást a banyára!* játéktáblája előtt. Felváltva küldtek rontásokat a kis mechanikus figurára, ami ettől odavissza rohangált a játéktéren, és apró kondérokot borogatott. Egy közeli priccs alatt Csámpás hatalmas, zöld szeme lámpásként ragyogott, sóvárgó tekintettel figyelte a kis gépi banyát. Jó pár emeletes ággal odébb, a bezárt padlásajtó mögül Sipor szakadatlan motyogását lehetett hallani.

- Egyikünket kilebegtethetnének az ablakon – javasolta James vállvonogatva.

- Ne légy idióta! – mordult fel Rose. Álla a kezén nyugodott, lába lustán rúgkapált az egyik felső ágy pereme fölött.

Mögötte, valahol a padlás mélyén, Albus zajosan pakolászott a kacatok között, dobozokat tologatott és ládákban turkált.

- Mit csinál? – lesett be az árnyékok közé Lily. – És miért van olyan jó hangulatban, mikor mind idefent ragadtunk, a padláson, pedig az izgalmas dolgok odalent történnek?

- Azt hallottam, itt van Jackson professzor az Alma Aleronból! – szólalt meg hirtelen Louis. – Bárcsak találkozhatnék vele! Könyvet lehetne írni abból, amennyit a technomanciáról tud.

- Ami azt illeti, meg is tette – jegyezte meg Ralph.

- Talán az egyikőnk hoppanálhatna! – derült fel egy pillanatra James arca. – Itt most azt lehet, nem? Egyszer csak egy szinttel lejjebb lennénk! Sipor nem tehetne semmit!

- Láttál már valakit amputoportálni? – érdeklődött Rose.

James haragos tekintetet vetett rá.

- Nem.

- Egyszer láttam egy ötödévest, akinek a fele teste egy íróasztalból nőtt ki... fejfelé. James állkapcsa megrándult.

- Nos. Ez nem... ööö... nem hangzik túl...

- A feje a felső fiókban volt – tette hozzá a lány.

- Nem úgy hallom, mintha te csak úgy tobzódnál a jobbnál jobb ötletekben! – fakadt ki James, és az unokatestvére felé legyintett.

A szoba túlsó végében Victoire, aki kényelmesen elnyúlt egy középső emeletes ágyon, leeresztette a könyvét.

- Adjátok már fel! Nem a ti dolgotok. Hogy miért pocskéltok ennyi energiát ilyen értelmetlen dolgokra, az nekem magas.

Rose a plafonra emelte a tekintetét.

- Mondja ezt az, aki állandó előfizetője az *Elbűvölő divat* hetilapnak.

- Ide süssetek! – nevetett fel hirtelen egy hang. – Én vagyok az öreg Mrs. Black!

James megpördült saját ágyán, és Albusra meredt, aki a padlás egyetlen ablaka előtt ácsorgott egy buggyos, lila ruhában. Feje csaknem teljesen elveszett a traktorgumi méretű kalap alatt, melyen egy rettenetes, kitömött bagoly gubbasztott, vészesen villogó topáz szemekkel.

- Egy egész szekrényt találtam ilyen cuccokkal. Meg ékszerekkel! Nézzétek! – Előre nyújtotta csuklóját, mire azon hangos csörömpölésbe kezdtek az ezüst karperecek, amulették és ékkövekkel kirakott szalagok, amik láttán Trelawney professzort megette volna a sárga irigység.

- Albus, te idióta! – szólalt meg Rose komoran, de James kihallotta hangjából a szavak mögött megbúvó nevetést.

- A nevem Walburga Black! – kiáltotta Albus magas hangon, és kezével keretbe foglalta az arcát. – Hogy merészelitek bemocskolni atyáim házát, ti szörnyű, mugli imádó varázslókötők! Ki veletek innen, vagy olyan rondára átkozlak titeket, mint amilyen én is vagyok!

- Albus Perselus Potter! – kacagott Lily megállíthatatlanul. – Vedd le azokat! Komolyan, csak bajba sodorsz mindenkit!

- Ó, te nem tudod, mi az a baj, kedveském! – visította Albus, majd felkapott egy rojtos, ékkövel kirakott fogantyújú esernyőt, és kardként maga elé emelte. – Ti felvizezett félvér mániákusok érezni fogjátok, mennyire csípnek az átkaim! Hogy merészeltetek belépni atyám házába!? Ha nem takarodtok innen, még több ocsmány ruhát veszek fel, ha addig élek is! – Sarkon fordult, és beleugrott egy pár magas sarkú, zöld bőrcsizmába. – Most pedig gyertek ide, hogy ne nekem kelljen járni ezekben!

Hűvös szellő söpört végig a padláson, ahogy az ajtó kitárult. Mindenki arra fordult, és Siport látták az ajtórésben. Csontos válla megroskadni látszott, arcát olyannyira lehajtotta, hogy szinte a földet érte.

- Megtalálták az úrnóm holmiját, úgy bizony – morogta határozottan. Mély kecskebéka hangja bezengte a padlást. – És gúnyt úznek a kedves, elhunyt úrnóból. Nem mutatnak tiszteletet, nem ám!

Aztán, minden előzetes jel nélkül, Sipor egyszerűen köddé vált.

- Aúú! – kiáltotta Albus. – Mi a...! Szállj le rólam!

James ismét megpördült. Sipor közvetlenül Albus mögött bukkant fel, arcán olyan mereven ült a düh kifejezése, akárha gránitból faragták volna. Csontos ujjai fűgén újra és újra Albusra böktek, és rontásokkal bombázták a fiút, mire az azonnal, bár kissé akadozva és görcsösen, de vetközni kezdett.

- Ááá! – kapott levegő után Albus. – Jól van már! Hagyd abba! ÁÁÁÁ! AU! Kopj le, te

szánalmas kis AÚÚÚ!

Sipor megdermedt, mikor Albus kétségbeesve lerúgta lábáról a csizmákat, ő maga pedig a poros fapadlóra csüccsent. A házimanó fürgén felkapta a lábbeliket, ám eközben sem vette le kimeredő szemét Albusról, száját dühösen összeszorította.

- Nem szabadna hozzányúlniuk az úrnő dolgaihoz – morogta recsegő hangon. – Aki egyszer úrnő volt, Úrnő is marad. És az úrnő határozottan megmondta, hogy senki sem babrállhat a budoárjával. Még az új „urak” sem.

- Nem *babráltam* – védekezett Albus a karját masszírozva, ahol Sipor átka megcsípte. – Csak úgy megtaláltam kutakodás közben! Szórakoztam. Mégis mit vársz, mikor egész éjszakára ide zártak minket a padlásra?

- Nem mutat tiszteletet – motyogta újfent Sipor. Hívogató mozdulatot tett az árnyékos sarok felé, mire a felnyitogatott ládák fedele levágódott, és zajosan nyikorogva előre csusszantak, de olyan vehemenciával, hogy mikor megálltak, némelyik a sarkán egyensúlyozott, a felborulás határán. – Új otthont kell találnom az úrnő holmijának, mivel olybá tűnik, az új „úr” nem tanult jó modort. Szégyenletes. Ó, az úrnóm megtanította volna. Ő nem túrt ekkora arcátlanságot. Tudta, hogyan nevelje a gyerekeket. Jól tudta, hogy a pálca sokkal hatékonyabb a szavaknál.

Mormogás közben Sipor átvágott az ágyak között, mögötte pedig ott sorjáztak a különféle ládák, kalapdobozok, és egy nagyon keskeny, aranyozott gardrószeletrény, amelynek valaha üvegezett ajtaja most szinte fekete volt, és portól homályos. Sipor megvárta, míg ezek egyenként kimasíroztak az ajtón, végül egy rosszindulatú pillantást vetett Albusra, aztán követte őket. Az ajtó olyan erővel csapódott be mögötte, hogy szó szerint beleremegtek a falak, a gerendákról pedig finom vakolat szitált. A tárgyak menetelését jelző tompa koppanások lassan elhaltak a távolban.

- Na, *így* kell megszabadulni Siportól – jelentette ki Albus, miközben felpattant, és leporolta a hátsóját. – Ki akar jönni?

Lily nagy szemeket meresztve bámult fel a bátyjára.

- Azt akarod mondani... hogy ezt *kitervelted*?

- Míg ti arra fecséreltétek az időt és a levegőt, hogy kitaláljátok, hogyan kerekedjete felül mágiával a vén lókötn – bólintott Albus –, én emlékeztem arra, amit Debellow professzor tanított nekünk. – A folytatáshoz elmélyítette a hangját és kidüllesztette a mellkasát. – Ne próbáljátok kiaknázni az ellenfeleitek gyengéjét, mert talán nincs is nekik. Használjátok ki a szenvedélyét, és a csata a tiétek.

- Húha – füttyentett James elismerően, és lecsusszant az ágyáról. – Jön neked eggyel a csapat. Egy pillanatra szentül hittem, hogy Sipor ott helyben kinyír.

- Egy kicsit lehet, hogy túlzásba estem – ismerte be Albus újra megmasszírozva a karját. – De ha hív a kötelesség...

- Én nem megyek sehová – szólt Louis. – És hülyék vagytok, ha ti igen. Ezek után, ha Sipor elkap titeket, *tutira* kicsinál.

- Badarság – legyintett Lily. – Sipor a mi házimanónk. Nem bántana bennünket.

- Sipor a Grimmauld téri házzal jött – helyesbített Victoire, majd felült az ágyán. – Ő a ház házimanója. Csak azért engedelmeskedik nektek, mert az engedelmségtől nehezen szabadulnak a házimanók. Louis-nak igaza van. Nem vagytok normálisak, ha kiszöktök. Ha megteszitek, mindketten beáruulunk titeket.

- Ha megteszed – jegyezte meg Rose az ajtó felé tartva –, elárulom Teddy Lupinnak, mivel is töltötted azt a hónapot, mikor szünetet tartottatok „a kapcsolatotok érdekében”.

Victoire arca vészesen elborult.

- Te kis szemét! Azt nem mernéd megtenni.

Rose két tenyerét az orcája mellé emelte, és erős francia akcentussal szólalt meg.

- Ó, Nolan Beetlebrick! Milyen *nágy* és *erős* vágy! És olyan jól kviddicsezel! Tudom, nem helyes, de van a mardekárosokban valami... *pajkos*!

- Nem is így beszélek! – sziszegte Victoire hangosan. – És csak egyetlen hétvége volt! Nem egy egész hónap!

- Gyerünk – bökött pálcájával Rose az ajtóra. – Sipor bármelyik percben visszatérhet. *Alohomora!*

Aranyszín ragyogás látszott, aztán a zár kattant egyet. Albus megragadta a kilincset, és kitérte az ajtót. Odakint a folyosó üres és sötét volt, a keskeny lépcsősort már alig lehetett látni. James megtorpant az ajtónyílásban, és hátranézett.

- Lil, te itt maradsz, és erről nem nyitok vitát. Ha elkapnak minket, hogy kiszöktünk, bajba kerülünk. Ha elkapnak, és kiderül, hogy téged is kiengedtünk, anya kicsinál bennünket.

- Nem ti engedtek ki! – vetette ellen Lily. – Én nem valami aranyhörcsög vagyok! Ha menni akarok, megyek!

- Jamesnek igaza van, Lily – figyelmeztette Rose gyengéden. – Mindent elmesélünk, amit hallottunk, mikor visszatérünk, ígérem.

- Én mindig minden jóból kimaradok – morgolódt Lily, s hozzá színpadiasan összefonta karjait maga előtt.

James Ralphra pillantott.

- Te jössz, Ralphinator?

Ralph sápadtan rázta a fejét.

- Ezúttal nem. A házimanótoktól égnek áll minden szőrszálam. Azt hiszem, most inkább kispadon maradok.

- Ahogy tetszik – vont vállat Albus vidoran, és James mellett kisurrant a folyosóra. – Gyerünk már! Minden jóról lemaradunk.

James követte öccsét a sötét folyosóra, és becsukta maga mögött az ajtót, ami automatikusan be is záródott. James megtorpant, mikor eszébe jutott valami.

- Várjunk csak! Ha Sipor visszajön, amíg mi odavagyunk, hogyan jutunk vissza?

Rose-ra és Albusra pillantott, akik mindketten a lépcső tetején álltak. Most egymásra néztek, aztán Albus megvonta a vállát.

- Én csak a kijutást terveltem ki – ismerte be. – Az eszembe sem jutott, hogy vissza is kéne menni.

- Tökfilkő! – sziszegte James. – Semmit nem ér az egész, ha *visszafelé* elkapnak minket! Rose, gyere vissza, és nyisd ki az ajtót! Én ott hagytam a pálcámat. – Ellépett az ajtótól, és a háta mögé intett.

Rose komoran meredt rá egy pillanatig, de aztán alighanem elfogadta James érvelését. Már el is indult az ajtó felé, pálcával a kézben, mikor halk pukkanás töltötte be a félhomályos folyosót. Sipor bukkant elő a semmiből, és háttal nekik fixírozta az ajtót, mintha sejtené, hogy valami nem stimmel. Lassan megfordult, és hátralesett a válla fölött. Hatalmas szeme ragyogni látszott.

James gondolkodás nélkül futásnak eredt a lépcső irányába, ahol Rose és Albus is csatlakozott hozzá. Egymás hegyén-hátán, néha a falnak és egymásnak ütközve érkeztek meg a harmadik emeletre, kis híján halomba esve egy felgyűrődött szőnyegnek

köszönhetően.

- Váljunk szét! – zihálta Albus. – Mindenki másik szobába!

- Te megőrültél! – sikkantotta Rose, ám mire befejezte, Albus már be is vetette magát egy hálószoba nyitott ajtaján, és bevágta azt maga mögött. – Enyém anya és apa szobája! – lihegte végül, maga is előre szökkenve. – Tied a fürdőszoba!

- De annak rossz a zárja! – ellenkezett James.

Rose azonban nem nézett hátra. Beugrott a második hálószobába, és amilyen gyorsan és csendesen csak tudta, magára zárta az ajtót. Egy pillanattal később még a reteszt is a helyére csúsztatta. James csüggedten megrázta a fejét, aztán a sötét fürdőszoba felé eredt. Léptei visszhangot vertek a régi csempepadlón, miközben sarkon fordult, és becsukta az ajtót. Azonban a zár nem akart csukva maradni, pláne nem bezáródni. James felkapta a mosdókagyló mellett álló rozoga széket, és a kilincs alá szorította. Mikor végzett, gyorsan lekuporodott, és kilesett az ajtó alatti vékony résen.

Ebből a szögből az egész folyosó hosszán végiglátott, ahogy a szőnyeg a lépcső felé nyújtózott. Lassan, szinte nesztelenül, egy pár sötét láb jelent meg a lépcső alján, aztán megállt. James hallotta, hogy Sipor motyogni kezd, s habár a hang halk volt, így is tisztán bezengte a folyosót.

- Azt hiszik, túljárhatnak Sipor eszén, úgy bizony – forttyogott magában. – De Sipornak megvannak a maga módszerei, amiről ők mit sem tudnak. Sipor jóval többre képes, mint a fiatal boszorkák és varázslók.

James nem látta a házimanót, csak a csontos bokájáig, ám a falra eső árnyékát ki tudta venni. Az árnyék csettintett az ujjával, mire egy kis, szögletes tárgy jelent meg a levegőben, hogy aztán egyenesen az árnyék kinyújtott tenyerére pottyanjon. A másik kézen ürge táncba kezdtek a hosszú ujjak, majd megfogták az apró tárgyat, és felnyitották, akár egy ékszerdobozt. Sipor árnyéka felbillentette a dobozt.

Két sötét tárgy hullott némán a folyosó padlójára, pontosan Sipor lába előtt. James perspektívájából a tárgyak mintha fekete üveggolyók lettek volna, melyek koromfeketén csillogtak a sötétben. Aztán a tárgyak szétlapultak és terjeszkedni kezdtek, mintha olaj ömlött volna a bolyhos szőnyegre. A foltok egyre nőttek, növekedtek, hosszú, fénylő csápokat eresztettek. Aztán alakok kezdtek kibontakozni a fekete ragacsból. A körvonalak egyre határozottabbakká váltak, itt egy láb, ott egy ízület, végül a fekete massa teljes magasságában kihúzta magát. Két miniatűr Sipor állt az eredeti előtt, nem nagyobbak tizenöt centinél, mindkettő koromfekete volt és cseppfolyós, akár a tinta.

- Három szökött őrizetes – recsegte Sipor elégedetten –, és három Sipor. Így az igazságos, nem igaz?

Azzal a három alak megindult a folyosón, lépteik egyáltalán nem csaptak zajt a foszlott szőnyegen. Különváltak, mindegyikük egy-egy ajtóhoz lépett. Sipor maga azt a hálót választotta, amelyben Rose rejtőzött, az egyik tinta-Sipor pedig egyenesen a fürdőszobaajtóhoz sétált, amely mögött James kuporgott. Aztán hirtelen megtorpant, mintha kiszúrta volna, hogy James az ajtó alatt leselkedik. Lassan, szinte játékosan lehajolt, és kinyújtott mutatóujját feddően oda-vissza mozgatta.

A tinta-Sipor, döbönt rá James, könnyedén becsusszanhat a mosdó ajtaja alatt, ha úgy tartja a kedve. Ahogy ez átfutott az agyán, talpra szökkent. Kétségbeesve nézett körül a sötét helyiségben. Hirtelen úgy érezte, jelenleg bármit szívesebben elviselne, csak az a szörnyű tinta-Sipor el ne kapja. A fürdőszobában azonban nem volt hova bújni. Az ősrégi lábas, rozsdafoltos fürdőkád hatalmas volt, fölötte függönykarnis húzódott, ám

zuhanyfüggönynek hírét sem lehetett látni. Az emelt mosdókagyló elefántcsontszínű derengésbe burkolózott a félhomályban.

Árnyék mozdult az ajtó alatt beszűrődő vékony fénysávban. Halk, cuppanó hang hallatszott, ahogy a Sipor kezdett átfolylni a résen. James hátrálni kezdett, míg háta a mosdókagyló és a kád közötti csempés falnak nem ütközött. Keze valami fafelülethez ütődött, ami üregesen koppant egyet. Odapillantott. Kis ajtó nyílt a falban, rajta apró kilincsgombbal. James tudta, hogy mögötte a szennyes csúszda van, egy a falak között húzódó sötét akna, ami egészen az alagsorig vezetett. Lehetséges volna? Vajon ott biztonságosabb?

A tinta-Sipor félig már beprézelte magát a fürdőszobába, egyik karja feketén integetett, a teste többi része azonban még meghatározhatatlan alakú volt. James nyakán felágaskodtak a szőrszálak, mikor a massa felől motyogó hang csapta meg a fülét. A szavakat nem tudta kivenni, de a hangsúly ugyanaz a monoton kántálás volt, amit Siportól már olyannyira megszokott. Miközben fekete szirupként a helyiségbe préselődött, még nem is létező torkából folyvást nyikorgó, csobogó hangok törtek elő.

James feltépte a szennyes csúszda ajtaját, vetett egy futó vizsgálódó pillantást a mélységbe, aztán lábát megvetette a fürdőkád szélén. Épp bedugta jobb lábát a csúszdába, mikor a tinta-Sipor végre teljes valójában átjutott az ajtó alatt. Kiegyenesedett, és átható pillantást vetett rá koromfekete szemével. Olyan volt, mintha egy hatalmas, kétlábú pók meredt volna rá.

James a másik lábát is átvette a sötétség fölé, megragadta az ajtó felső peremét, aztán gyorsan becsusszant a szűk nyíláson. A tinta-Sipor utána vetette magát, de csobbanó hang kíséretében lepattant a James mögött becsapódó ajtóról.

James áthatolhatatlan sötétségben zuhant, és csak most jött rá igazán, hogy majdnem húszméteres magasságból vetette le magát. Kivágta oldalra mindkét térdét és könyökét, kétségbeesve próbálta fékezni az esést. Végül jó tíz méter után rázkódó csikorgással sikerült megállapodnia. Sarka valami keskeny peremnek ütődött, aztán a lába kicsúszott egy ismeretlen nyíláson. Az egész teste követte, és fájdalmasan nagyot nyekkenve egy hideg, kemény, gubószerű valamibe zuhant. Alaposan bevverte a fejét, közvetlen utána pedig egy újabb apró faajtó csattanását hallotta maga mögött.

- Au! - nyögött fel, és két kézzel masszírozta a feje búbját. Mikor körülnézett, először mást sem látott, csak üres fehérséget. Végül rájött, hogy véletlenül kiesett a csúszda alsó ajtaján, és az alagsori fürdőszobában kötött ki. A fürdőkád felfogta az esését, mondhatni szerencsére, mivel a helyiség többi része szinte a felismerhetetlenségig össze volt zsúfolva. Hát persze! Ez volt az a fürdőszoba, gondolta James, aminek a nagy részét feláldozták, hogy megnövelhessék a mellette lévő étkező méretét. Ennek eredményeként a mosdókagyló a kád fölé szorult, úgy ülve a perem fölött, mint egy prédára váró keselyű. A vécékagyló valahogy bekerült egy szekrénybe, amelynek ajtajai törött szárnyakként lógtak zsanérjaikon. Többé nem létezett kijárat, az összetömörülő fal teljesen rátolódott, ami meg is magyarázta Hermione néni korábbi kényelmetlenségét.

Per pillanat James kimondottan örült, hogy nem volt ajtó, ez ugyanis azt jelentette, hogy Sipor, vagy a szörnyű tintamása nem juthatott be egyikönnyen, hogy elkaphassa.

Hirtelen a fal mögül beszélgetés hangjai csapták meg James fülét.

- Biztos semmiség - szólt egy férfihang. Az apja lett volna? - Meg kellett növelnünk az ebédlőt, hogy mindannyian beférjünk. Valószínűleg csak a ház alkalmazkodik kicsit. Folytasd, Draco!

- Mint mondtam – szólalt meg egy másik, kissé türelmetlennek tűnő hang –, Ms. Morganstern valóban figyelemreméltó boszorkány, de, meglepő módon, igencsak híján van a rejtőzködés képességének. – James szemöldök ráncolva próbált a halk mormogásra koncentrálni, miközben úgy, ahogy kényelembe helyezte magát a fürdőkádban. Ez Draco Malfoy lett volna, az apja iskolai ellenfele, Scorpius apja? Felismerte a férfi lusta, vontatott stílusát két évvel korábról, mikor Draco és a felesége megjelentek a nagyapja temetésén, hogy leróják meglehetősen hűvös tiszteletüket.

- Csak azok rejtőzködnek, akiknek van mitől félniük – jegyezte meg egy női hang, McGalagony professzor. – Talán Ms. Morganstern úgy érzi, nincs szüksége effajta óvatosságra. Talán csak azért nem rejti el a nyomait, mert nem fél az elkapástól. Az ereje, bármiből fakad is, talán a sebezhetetlenség illúzióját nyújtja neki.

- A nyáron történtek alapján – szólott sötéten George bácsi – nem hiszem, hogy csak illúzió volna.

Kendrick Debellows megköszönte a torkát.

- Erős, ehhez semmi kétség sem fér. De senki sem sebezhetetlen. Elvégre egyszer már elkapták, ráadásul azok a mihasznák, az amerikai Varázsló Adminisztrációtól. Újból fogságba lehet ejteni.

- Azokat a „mihasznákat”, ahogy őket hívja, a világ legjobb profi törvényfenntartói között tartják számon. – A beszélő Jackson professzor volt, az Alma Aleronból, akit James az acélos hangsúlyból és az amerikai akcentusról ismert fel. – Ráadásul hetük együttes munkájára volt szükség, hogy legyűrjék, nem beszélve róla, hogy az oldalukon állt a meglepetés ereje is. Bizton állíthatom, hogy Ms. Morgansternt többé nem lehet meglepni. Nyár előtt csupán egy rejtélyes módon tehetséges ifjú boszorkánynak számított. Most a világ legkörözöttebb varázstudó szökevényének, aki nem csupán a varázsvilág feltárásáért felelős, de egy felbecsülhetetlen értékű és hatalmú ereklye, a skarlát fonál eltulajdonításáért is. Hiánya kimondhatatlan, és elképzelhetetlen hatást fejt ki világunkra, ami napról napra, percről percre súlyosbodik.

James felült a kádban, és fülét hegyezve vakon a sötétbe meredt. Nem gondolta volna, hogy az apja és a többi felnőtt épp erről beszél. Valóban Petra lett volna az Elsőszámú Nemkívánatos Személy, az egész varázsvilág legkeresettebb bűnözője? És a Világok közti világban elveszett karmazsin fonál valóban napról napra megváltoztatja a világ végétét? Eszébe jutottak Merlin igazgató szavai előző évből, mikor mind ott álltak a mozdulatlan mágikus szövőszék előtt, ami a hiányzó fonál miatt felhagyott a sors szövetének készítésével: *ez mindent megváltoztat*. Ez többet jelentett, mint amit James fel tudott fogni. Rémület és aggodalom kezdte elárasztani a testét, ahogy a beszélgetés folytatódott.

- Térjünk vissza a tárgyhoz – hallotta James az apja nyugodt hangját. – Ez azt jelenti, Draco, hogy sikerült lekövetned Petra mozgását?

- Nagyjából – ismerte be Draco. – A dolog nehézsége nem abban áll, hogy lekövessem a tranzakcióit, hanem abban, hogy mindezt a feletteseim tudta nélkül hajtsam végre. A Gringotts koboldjai semlegesen állnak hozzá a varázsvilág jogi üzemeihez, de az üzleti korrektséget meglehetősen komolyan veszik. Ha kiderülne, hogy a banki feljegyzéseket használom, hogy lekövessék egy szökevényt, a kirúgástól kéne a legkevésbé tartanom.

- Mind nagyra értékeliük a kockázatot, amit vállal – biztosította Flitwick professzor éles hangon. – Viszont az ön információi az egyetlen nyom, amin elindulhatunk. Kár, hogy a minisztérium nem foglalkozik vele.

- Nem csak, hogy nem foglalkozik vele – fakadt ki Harry. – Egész egyszerűen

illegálisnak tartják. És talán meg is van hozzá a joguk. A Gringotts érmekövető bűbájai komoly koboldmágiát igényelnek, amik rossz kezekben nagyon veszélyesek lehetnek. Szerencsére a koboldok legalább annyira haszonlesők, mint amennyire híján vannak a lelkiismeretnek.

- Úgy vélem, ez azért egy kicsit túlzás – csettintett a nyelvével McGalagony.

Harry felsóhajtott.

- Igaza van. Elnézést kérek a kollegáidtól, Draco.

- Nem szükséges – felelte könnyedén Draco. – Valószínűleg egyetértenének veled. Ők úgy hiszik, az olyan dolgok, mint a közszolgálat, az erkölcs és a lelkiismeret ellentmondanak az alapvető banki elvekkel. A maguk módján kerülnek az effajta érzelmeket.

- Na és mit találtál, Draco? – kérdezte fáradtan Longbottom professzor.

- Nem sokat, de amit igen, az rém érdekes – szökött Draco, aki láthatóan élvezte, hogy a figyelem középpontjában lehet. – Sokat utazik, mindenféle intézményt meglátogat. Sehol nem marad sokáig, és keveset vásárol. Olyan kevés pénz cserél gazdát, hogy akár borraivalónak is lehetne tekinteni.

- Borraivalónak? – kérdezte Angelina. – De ha nem vásárol semmit, mire fel a borraivaló?

- Információkért – válaszolta Harry, mintha csak magában morfondírozna. – Keres valamit. Vagy valakit.

- Van ötleted, hogy mit? – kérdezte Hermione néni komoly hangon. – Mi olyan fontos, hogy a fél világot beutazza miatta?

Halk mormogás hallatszott, amíg mindenki találgatásba kezdett, de úgy tűnt, senkinek nincs épkezláb válasza. Draco emelt hangon folytatta.

- Ami azonban ennél is fontosabb: Ms. Morgansztern nincs egyedül.

Hermione levegő után kapott.

- Azt akarod mondani, hogy a féltestvérével, Isabellával utazgat?

- Nos, igen, legtöbbször, legalábbis pár megvásárolt tétel erre utal, mint például egy-egy ebéd, és, furcsamód, babák. A húga, a jelek szerint, oda van a porcelánbabákért. De úgy tűnik, van egy férfi útítársa is. Az ő tranzakciói több esetben is ugyanott és ugyanakkor folytak le, ami arra utal, hogy gyakorlatilag állandóan együtt vannak.

- Ki az? – kérdezte halkán Angelina.

- A neve Marshall Parris – válaszolta Draco némi papírzörgést követően. Alighanem belenézett a jegyzeteibe. – Korábban New Amsterdamban élt. Mugli, de többször is kapcsolatba került a varázsvilággal. Magánnyomozóként dolgozik, és a klienslistáján meglepő számban szerepelnek amerikai varázslók és boszorkányok, köztük nem egy meglehetősen prominens személyiség.

- Már hallottam róla – jegyezte meg Jackson professzor megvetően. – A „másvilági” ügyek szakértőjének hívja magát. Nonszensz. Több gondot okoz a Mágikus Integrációs Bizottságnak, mint jót. Ami azt illeti, ha nem tévedek, több alkalommal is megpróbálták lekapcsolni őt.

- De mi az ördögért bérelne fel egy varázstudó egy muglit azért, hogy nyomozzon neki? – morfondírozott McGalagony szkeptikusan.

Jackson felhorkantott.

- Senki sem tudja, és senki sem kérdezi. Mégis, valahogy eredményes, amit csinál. Jó pár ellenséget szerzett New Amsterdam legsötétebb és leghírhedtebb

varázslócsaládjainak tagjai közül. Az ember azt hinné, már rég halálra kellett volnaátkozniuk. Mégis, ő kitart, és New Amsterdam számtalan, szemlátomást halhatatlan csótányainak sorát gyarapítja. Bármilyen bűbajt vagy talizmánt használ is, hogy megvédje magát, kivételes erejű, egyedi dolog lehet. Vagy ez, vagy ő a legmázlisabb istenverte pasas, aki valaha a földet taposta.

A fürdőszoba zsúfolt félhomályában James összevonta a szemöldökét. Marshall Parris. Már látta valahol ezt a nevet. Beletelt néhány másodpercbe, mire rájött, hol, akkor aztán ledöbbsent a felismeréstől. A név Petra kézírásával szerepelt az összefirkált álommese pergamenjén. Alighanem még most is ott van, a lepecsételt, galacsinná gyúrt lapon, a ládája mélyén. Gondolatban feljegyezte magának, hogy este ellenőrizze. Már persze ha kijut valaha ebből az ajtó nélküli mosdóból.

- Tehát bármi után kutat is Ms. Morganstern – mélézött Longbottom professzor –, úgy érzi, egyedül képtelen megtalálni. Felkérte tehát egy mugli segítségét, aki valamilyen módon különösen tehetséges mágikus dolgok megtalálásában.

- És a varázsvilág magára haragításában – tette hozzá Ron bácsi zsémbesen. – Ezzel a fickó elásta magát. Ha Petra Morgansternnek segít, a bolygó minden varázslóját és boszorkányát maga ellen fordítja.

Harry erre nem felelt, ehelyett Dracót szólította meg.

- Van valami ötleted, hova mehetnek legközelebb Petra és ez a Marshall Parris?

James szinte hallani vélte, ahogy Draco sóhajtás közben a fejét rázza.

- Az égvilágon semmi minta nincs a mozgásukban. Néha több száz mérföldet utaznak pár perc alatt, máskor meg hetekre eltűnnek a térképről. Felesleges tippelni, ennyi erővel belebökhetnénk egy tűt egy térképbe.

Hosszú csend következett, aztán Harry azt kérdezte:

- Látták őket New Amsterdamban a Leleplezés éjszakája óta?

- Jó kérdés – felelte Draco. – A Gringotts tudomása szerint New Amsterdam teljesen elsötétedett. Minden üzletet lezártak. Ha pénz cserél ott gazdát, névtelenül történik. Nem tudunk róla semmit, amíg ismét ki nem kerül, a karantén zónán kívülre. Akkorra meg már túlságosan kihűl a nyom, hogy bármit is érjen.

Felkavart párbeszédnek zsvivaja hallatszott. Úgy fél perc múlva Draco újra megszólalt, akkor viszont a hangja már jobban emlékeztette Jamest Draco apjára, a rémséges Lucius Malfoyéra.

- Nekem is volna hozzád egy kérdésem, Harry – mondta vontatottan. – Remélem, nem bánod, ha megkérdem, de úgy gondolom, megértheted a kíváncsiságom forrását.

- Folytasd – szólt Harry. – Sokat segítettél, kérdezz csak.

- Remek – mondta Draco, lehalkítva a hangját. – Egyszerűen nem értem. Ha a Mágiaügyi Minisztérium illegálisnak és elfogadhatatlannak minősítette a Gringotts tranzakciók lenyomozásából szerzett bizonyítékokat, mit remélsz ettől az információtól te, mint az Auror Parancsnokság feje, a minisztérium képviselője?

Ezúttal Hagrid szólalt meg, a gyűlés alatt most először.

- Ez nem a te dolgod – harsogta olyan hangerővel, hogy szinte beleremegtek a fürdőszoba falai. – Harry több mint egy auror. Ezt mindenki tudja. Nincs jogod megkérdőjelezni a módszereit.

- Semmi baj, Hagrid – csitította Harry. – Dracónak joga van kérdéseket feltenni, elvégre nagy kockázatnak tette ki magát. Megérdemli, hogy tudja, a fáradozásai nem hiábavalóak. Ami azt illeti, mint azt többen már tudják a jelenlévők közül, nem én vezetem a Petra

utáni nyomozást. Ha hivatalosan akarnék fogalmazni, azt mondanám, szigorúan adminisztratív és diplomáciai ügyek vannak rám osztva, minden utcai akcióért és rajtaütésért Titus Hardcastle a felelős.

- Mi van? – fakadt ki hitetlenkedve Hagrid. – Mi a fészkes fenéért? Te vagy a valaha volt legjobb auror! Ez köztudott!

James meglepetésére Ron volt az, aki válaszolt.

- A minisztérium, és ez alatt Loquatious Knappot és az új legjobb haverját, Rechter Grudje-ot értem, úgy döntött, hogy Harry hűsége az ügyben megkérdőjelezhető. Elvégre Harry és a családja adott otthont Petrának két alkalommal is, mindkét esetben azt követően, hogy megvádolták, és egy esetben később el is ítélték igen komoly bűnökért.

- Nohiszen – emelte meg a hangját Hagrid. – Nem tetszik ez nekem. Ha Harry valakit befogad a házába, arra jó oka van. Senki sem hibáztathatja azért, mert van szíve! Attól még profi szakember marad!

- Ezt mi mind értjük és egyetértünk veled, Hagrid – vágott közbe Hermione. – De a miniszter hajthatatlan. Úgy érzi, hogy Harry, és sokan közülünk, nem tudjuk objektívan végezni a munkánkat anélkül, hogy előtérbe ne engednénk a személyes érzelmeinket.

- És mit szólsz te ehhez, Harry? – kérdezte Draco. Hangjából mostanra az udvariasság utolsó szikrája is kiveszett. – Képes vagy objektívan végezni a munkádat? Képes vagy megtenni minden szükséges lépést, legyen az hivatalos, vagy nem egészen az – figyelembe véve, hogy titokban gyűlésezünk itt – annak érdekében, hogy megállítsd Petra Morgansternt, mielőtt még több helyrehozhatatlan kárt okoz a mugli és a mágikus világoknak? El tudod végezni a feladataidat anélkül, hogy előtérbe ne engednéd a személyes érzelmeidet?

Hosszú szünet következett, amit még Hagrid sem tört meg, holott ő bizonyára fortyogott a dühtől Draco vakmerősége hallatán.

Végül, mintha csak ez lenne a válasz, a ház erőteljesen megrázkódott. A zaj és a falak remegése olyan váratlanul érte Jamest, hogy kis híján kiesett a fürdőkádból. A mosdókagyló fölötti tükör leesett a falról, és összetört a kagyló peremén, ezüstös üvegszilánkokkal szórva tele Jamest.

- Jóságos egek...! – sikkantott fel hirtelen McGalagony professzor hangja a fal mögött.

Egy szék a falnak ütődött, ahogy a szomszéd szobában egyszerre több ember is felpattant az asztaltól.

- Megkockáztatnám – mordult fel Kendrick Debellows –, hogy ezúttal *nem* a ház alkalmazkodik.

James első gondolata az volt, hogy Sipor bevetett valami elképesztően erős manó mágiát, hogy elkapja őt, Rose-t és Albust. Azonban szinte rögtön rájött, hogy ez ostobaság. A manók varázsereje lehet, hogy nagy volt, de mivel ők alapvetően szolgálni születtek, mágiájuk minden körülmények között finom maradt. Bármilyen rázza is meg a házat, nem igazán volt finom.

- A *Repello Inimicum* bűbáj – súgta Ron Weasley. – Valami elfráfalta. Még hozzá erősen!

Mogorva hangok hallatszottak, ez alkalommal James háta mögül. Felhangzott az ismerős durranás, ami a hoptanálással jár, majd közvetlen utána futó léptek zaja hallatszott. James a zsebéhez kapta a kezét, ám aztán rájött, hogy ostoba módon a padlásszobában hagyta a varázspálcáját. Máshogy nem juthat ki a megcsonkított fürdőszobából, hogy megnézhesse, mi történik, csak ha valaki kiereszti.

Nem tudta eldönteni, mi a nagyobb, az emiatt érzett csalódottsága vagy a

megkönnyebbülése.

A James mögötti folyosón találkoztak az ismeretlenek, és máris felhangzott egy fojtott mordulás.

- Van egy nagy gyűlés a fal mögötti helyiségben – az az étkező, ha jól emlékszem. Őrizzétek a határokat, és senkit ne engedjétek átjutni, se mágiával, se titkos járaton. Ez a ház tele van velük. Mi a főbejáratról indulunk, a másik oldalon.

A beszélő dobogva elcsörtetett, nyilván ott hagyta a társát. Jamesnek alig volt ideje felfogni a hallottakat, a mögötte lévő fal rémisztően remegni kezdett, vakolattal szórva tele a fürdőkádat. Mikor felnézett, egy hatalmas tölgyfaajtót látott a falon, melynek kilincse pont a fürdőkád pereme fölött csillogott. Az ajtógomb elfordult, és az ajtó halkán kinyílt, felfedve egy sötét alakot, aki kesztyűs kezében előre szegezett pálcát szorongatott.

- Mi a...? – A sötét alak meglepetten hátrált el az ajtót elzáró fürdőkádtól, és a benne fekvő tizenöt éves fiútól. James meglepve látta, hogy az ismeretlen egy nő. A másik meglepetése gyorsan tovatűnt, és máris a fiúra szegezte a pálcáját. James ösztönösen cselekedett, megragadta a nő pálcás kezét a csuklójánál, és abba kapaszkodva kiszökött a kádból, neki az idegennek. A nő dühösen káromkodni kezdett, de még akkor is profi módon halk maradt, mikor James a hátsó falnak taszította, lelökve kampójáról az egyik komorképű Black előd portréját. A festmény Jamesre esett, mondhatni szerencsére, mivel így sikeresen háritotta a vörös fénysugarat, amit a boszorkány lőtt ki a pálcájából. A fénysugár szikrákra robbant, és azonnal felébresztette a portréalakot.

- Mi folyik itt? – méltatlankodott fülhasogatóan.

James feltápáskodott, és a festményt pajzsként maga elé emelte. A nő ismét kilőtt egy átkot, ám elvesztette az egyensúlyát, és beesett az ajtón, amit az imént hozott létre. Átzuhan a fürdőkádon, erősen bevverte fejét a kád peremébe, aztán eltűnt a fürdőszoba sötétjében. Ezúttal a dühös káromkodás, ami előtört a szájából, sem halk, sem profihoz méltó nem volt. Lábaival kapálózva igyekezett kievickélni a fürdőkádból.

James hozzávágta a portrét, ami a nő térdének ütődött, aztán ráesett, úgy fedve le a fürdőkádat, mintha eredetileg is oda szánták volna.

- Gyalázat! – siránkozott a festmény fojtott hangon.

- *Pofa be!* – sziszegte a nő. James hirtelen ismerősnek találta a hangot, de most nem volt ideje ezen elmélkedni. Végigrohant a folyosón, a lépcső irányába.

Ott újabb sötét alakba botlott, aki egyenesen a lépcsőre hoppanált egy hussanás és pukkanás kíséretében. Mint a nő, ő is tetőtől talpig feketébe volt öltözve, arca rejtve maradt a nehéz kámzsa alatt. Pálcája már készenlétben állt, és szinte azonnal James felé fordult.

- Állítsd meg! – kiáltotta valahol hátul a nő, akinek most sikerült kimásznia a portré alól.

James pont abban a pillanatban vetette be magát egy keskeny asztal alá, mikor a folyosót vörös fény világította be. A kábítóátok a kis asztalkába csapódott, felborítva azt. James dübörgő léptekkel rohant, lába meg-megcsúszott a folyosó szőnyegén. Egyre több fénysugár suhant el a feje fölött.

Farolva befordult egy sarkon, és nekirohant valami hatalmasnak. Lepattant róla, és nagyot nyekkenve a földre csüccsent. A valami föléje magasodott, és kinyújtotta felé lapátkezét. James rémülten elütötte a tenyeret, mielőtt rájött volna, kihez is tartozik.

- Gyorsan mögém! – bömbölte Hagrid. – *Most!*

James érezte, hogy felemelik a padlóról, aztán gyakorlatilag a szinte az egész folyosót

kitöltő félóriás behajította maga mögé. Elképesztő módon, a kábítóátkok sorra csapódtak Hagrid vállának és mellkasának, amitől a vadőr hátrálni kényszerült pár lépést, de nem dőlt el, mint egy kivágott fa, ahogy azt az ember várta volna.

- Kik maguk? – harsogta valahol a közelben egy hang. James kábán ismert rá az apjára.
- Tüzet szüntess, és azonosítsák magukat!

Meglepő módon nem jött több átok. A levegőben kilótt búbájok halvány, keserű szaga lebegett. James felpillantott, és meglátta, hogy az apja, Neville Longbottom, George bácsi, Jackson professzor és Kendrick Debellows mind pálcával a kézben szorongtak Hagrid pajzsként használt teste mögött. A félóriás vészesen megingott, de a talpán maradt. James leguggolt, és kilesett Hagrid kabátjának a szegélye mögül.

A lépcsőnél álló alakhoz három másik csatlakozott, köztük az a nő is, akivel James a fürdőszobában találkozott. Egyedül csak egy hegyes áll és dühtől lebiggyedő vörös ajkak látszottak az arcából. A behatolók mereven szegezték előre pálcáikat. Végül a lépcsőn álló, mind közül a legmagasabb, lesétált a folyosóra, és leeresztette a pálcáját. A többiek, habár tétován, de követték a példáját. Végül a magas alak felemelte a kezét, és hátralökte a csuklyáját, mire előtűnt gubancos szakállá, hátrafésült vörös haja és fekete ónixkőként csillogó szeme.

- Titus – szólt Harry harsányan. – Mi ez az egész?

- Mi is kérdezhetnénk ugyanezt – vágott vissza a nő dühösen. Ujjai még mindig a pálcáját markolták. – Az Odúban kéne lenned! Ezt mondtad mindenkinek!

- Csend legyen, Lucinda – mordult fel Titus. James szeme nagyra nyílt, mikor meghallotta a nevet. Lucinda Lyon az apja egyik legjobb aurorja volt. Több alkalommal is volt náluk a Marble Archon, néha hivatalos ügyben, néha pedig személyes látogatás keretében. Mindig nagyon barátságosnak és jó kedélyűnek tűnt, ami pedig általában nem jellemző az aurorokra. James alig tudta összeegyeztetni a megnyerő, viccelődő Lucindát azzal a hűvös, dühös nővel, aki most előtte állt.

- Megváltozott a terv – felelte Harry határozottan. – Tudtommal, ezzel nem szegtünk törvényt.

- Abban én már nem lennék olyan biztos – sóhajtott Titus, és elsüllyesztette pálcáját a talárja ráncába. A fegyverletétel gesztusa ellenére James észrevette, hogy Titus szeme így is folyamatosan az ebédlőajtóban tülekedő sokaságot fürkészi. – Szörnyű időket élünk, Harry. Az óvatosság mindig bölcs dolog. És a nagyobb gyülekezetek hajlamosak gyanút kelteni, főleg a ma esti események fényében. Informálhattál volna minket.

- Milyen események? – eresztette le a pálcáját Kendrick Debellows. – Egy csapat együtt mulatozó barát karácsony éjjelén nyilván nem ok, hogy riadalmat keltsen a minisztériumban.

- Általában nem – felelte Titus. – De egy másik, sokkal komolyabb eseményre utaltam. Próbáltunk a hop-hálózatot keresztül elérni, Harry, de természetesen az egész Odút üresen találtuk, úgyhogy senki sem válaszolt. Ugyanez a Marble Archon is. Így hát összeszedtem egy csapatot, hogy átvizsgáljuk az utolsó helyet, ami szóba jöhetett, nem tudván, hogy mire számítsunk. Szükségesnek tűnt az óvatosság.

- Óvatosság!?! – bömbölte Hagrid remegő hangon, még mindig ide-oda ingadozva. – Ajtóstól rontottatok a pajtásod házába, pálcával a kézben, és ezt hívod te óvatosságnak?

- Hagrid – szólt csendesén Neville. – Miért nem ülsz le?

Hagrid biccentett, és mintha kissé leeresztett volna.

- Ami igaz, az igaz, ez elég jó ötletnek tűnik. – Ezzel a félóriás lába összecsuklott, ő

pedig kezét-lábát szétvetve hanyatt vágódott a padlón, az egész házat megremegtetve. James alig tudott időben félreugrani.

- Mennyi kábítóátok találta el? – hallotta James az anyja hangját valahonnan az ebédlő ajtaja felől.

- Nem tudom – felelte halkan Hermione néni. – De, felteszem, az a rengeteg borsmentás sárkányfröccs sem használ, amit ledöntött.

Harry átlépett Hagrid földön fekvő alakja fölé, és az aurortársához sétált.

- Egyetérték, hogy nem árt az óvatosság, Titus. De ez inkább rajtaütésnek tűnik, nem pedig a hírek átadásának.

- Mikor meghallod, amit mondani akarok, talán megbocsátasz. De azt nem árt tudnod, hogy egyikőnk sem lőtt ki egy átkot sem, amíg meg nem támadtak bennünket.

- Ki támadta meg magukat? – érdeklődött McGalagony professzor éles hangon, kilépve az ebédlő boltíves ajtaján. – Nem mi, arról biztosíthatom!

Titus Lucinda felé fordította a fejét, aki egész kicsit összerándult.

- Hozzám vágott egy festményt! – fakadt ki, majd hátralökte csuklyáját rövid, szőke hajáról. Kipirosodott arccal mutatott Jamesre. – Nem ismertem meg a sötétben, a következő pedig, amit tudok, hogy valami vén főszer üvöltözik a képembe.

- Értem – szólt Harry merev arccal, és vetett egy pillantást hátra, a fiára. – Nos, szerencsére senkinek nem esett baja. De legközelebb talán nem kéne tüzelned, mielőtt megtudnád, kire is küldesz átkot. Egész biztosan tudom, hogy ez az egyik első dolog volt, amire megtanítottalak.

Lucinda arca még jobban elvörösödött, de a zöld szemekben csillogó dac mit sem apadt.

Titus a hangját lehalkítva most egyenesen Harryhez intézte a szavait.

- Ma megtámadták a luxemburgi csúcstalálkozót. Egy varázsló valahogy átjutott a kordonon. Néhány halálos átkot sikerült kilőnie, mielőtt a biztonsági csapat elkapta volna.

- Várjon csak – tette fel a kezét Flitwick professzor, és kissé megbotlott, miközben átevicckélt Hagrid fekvő alakján. – Azt mondja, ma? Miféle csúcstalálkozót rendeznek karácsonykor?

Kendrick Debellows sötét képpel felelt.

- Olyasfélét, amiről nem szeretnék, hogy bárki is tudomást szerezzen, ha jól sejtem. Senki nem számít rá, hogy a mai napon a kormányok bármit is tegyenek, így ma bármit megtehetnek anélkül, hogy nagy figyelmet keltenének. Igazam van, Harry?

Harry bólintott.

- Titkos találkozó volt a mugli és mágikus hatóságok között arról, hogyan kezeljék a varázsvilág titokban tartását. Egyre nehezebb fenntartani az álcát. Ami azt illeti, néhány mugli vezető ellene van a titkolózásnak, és aktívan támogatják a komplett kinyilatkoztatást. A találkozóon részt vettek a világ varázsló adminisztrátorai, akik próbáltak támogatást és együttműködést szerezni.

- Nekem miért nem szóltak erről? – furakodott a csapat elejére Percy. – Ott kellett volna lennem!

- Inkább örülnie kéne, hogy nem volt ott – felelte Titus kihívóan megemelve szakállas állát. A Nagyköveti Kapcsolatok Hivatalának két tagját eltalálták, az egyikük a helyszínen meghalt. A másikat szerencsére csak súrolta egy gyilkos átkot, azonban úgy tűnik, így is tartósan lebénult az egyik oldala, és teljesen megvakult.

- Szent egék! – súgta McGalagony professzor, és kezét a torkához emelte.

Harry rezignált sóhajt hallatott.

- Még valaki?

- Csak egy másik halálos áldozat volt – felelte Titus komoran. – Viszont ennek szörnyű utóhatásai lesznek. Bármilyen megegyezés is születik végül a mugli kormányzatokkal, ma este ők is tűzvonalba kerültek. Ez a varázsló, akinek sikerült valahogy átjutnia huszonöt varázstudó örön, végzett az Egyesült Államok alelnökével, bizonyos Joseph Mattigannel.

- Istenem – lehelte Harry, és tenyerét a szemére szorította. Még akkor sem eresztette le, mikor tovább kérdezett. – A gyilkost letartóztatták?

Titus lassan megrázta a fejét.

- Nem volt rá szükség. Miután sikeresen megátkozta az alelnököt, a saját fejéhez szorította a pálcáját, kihirdette, hogy a Varázslók Egyesült Felszabadítási Frontja nevében cselekedett, aztán végzett magával. Halott volt, mielőtt földet ért volna.

- Órült! – jelentette ki Neville Longbottom csodálkozva. – Hogyan juthatott át egy órült a biztonsági határvonalakon?

- Nem órült – felelte Harry halkán. – A VEFF-re nem jellemzőek az öngyilkos támadások. Ez valami más volt.

- Azt akarja mondani, hogy hazudott, kinek dolgozik? – hitetlenkedett McGalagony.

Harry nem válaszolt, csupán a fejét rázta.

- Biztos, ami biztos, kiküldtünk a helyszínre egy csapatot – mondta Titus. – És egy osztagnyi Héját is.

- A Héjának eleve ott kellett volna lenniük – jegyezte meg Debellows mérgesen. – Az Isten verje a Minisztériumot, amiért ennyire szűklátókörűek! „Provokatív jelenlét”, na hiszen! Ha a Héják biztosítanak az ilyen eseményeket, kevesebb vért ontanának!

Harry ügyet sem vetett Debellows kirohanására, inkább Titushoz fordult.

- Mi volt az amerikai kormány reakciója?

- Csak egy reakció lehetséges – felelte egy hang James mögött. Mikor a fiú hátranézett, Jackson professzort látta az ajtóban szálfagyenes háttal, dühtől sápadt arccal. – Az elnök kinevez egy új alelnököt, ahogy a törvény előírja. A Drummond kormány kitalál egy történetet, amivel megmagyarázzák Mattigan alelnök hirtelen halálát, de persze kihagyják a találkozót a varázstudókkal. És titokban bármilyen egyezmény, ami Drummond elnök és az Amerikai Mágikus Adminisztráció között aláírásra került, nem hivatalosan érvénytelennek lesz tekintve. Ez nem sok jót jósol az Egyesült Államok varázsló lakosságának.

- Nem is beszélve a világról – értett egyet Harry. – Akárhogy is, bármit is lép Amerika, sok követőjük lesz. – Visszafordult Titushoz. – Visszamegyek veled a minisztériumba. Azonnal össze kell állítanunk néhány csapatot, akik visszakísérik a világvezetőket az országaikba. Valószínűleg túl kicsi, túl későn, de azt fogja mutatni, hogy a Mágiaügyi Minisztérium a mai tragédia fényében sem hagyja őket cserben.

- Már megvolt – jelentette ki Titus kurtán. – Köszönöm, de nem kell bejőnnöd. A miniszter úgy gondolta, jobb lesz, ha nem várunk a cselekvéssel, amíg értesíteni tudunk téged.

- Értem – szólt Harry óvatosan. – És, felteszem, te vezeted az akciót.

- Ahogy a nagykönyvben meg van írva – felelte Titus, elkapva a pillantását. – Maradj csak a családdal és... a barátaiddal. Ami elvezet a következő kérdésemhez, és remélem, megérted, hogy csak a munkámat végzem. Nekem sem fűlik hozzá jobban a fogam, mint neked.

- Megértem – bólintott Harry fáradtan. – Egyszerűen csak karácsonyozunk, Titus. Titeket, négyeteket is meghívtalak volna, ha nem vagytok szolgálatban.

Titus lassan bólintott, és nem mondott semmit. James biztos volt benne, hogy a helyiségben mindenki tudja, ez hazugság. Mintha egy láthatatlan jégfal húzódott volna Harry és a társa között, valami, ami korábban sosem volt ott. Kimondhatatlanul csüggesztő volt a látvány.

- Felteszem, a miniszter téged nevezett ki a kríziscsoport élére – jegyezte meg Harry. – Igazam van?

- Sajnálom – válaszolta Titus szemrebbenés nélkül. – Biztosan megérted.

- Akkor boldog karácsonyt, Titus. Neked is, Lucinda, és nektek is, Kushing, Peter.

A másik két sötét alak, akik még mindig viselték a csuklyájukat, most kényelmetlen csoszogásba kezdtek.

Egy pillanattal később Titus Harry felé emelte kérges tenyerét, tenyérrel kifelé. James nem tudta eldönteni, ez vajon a bocsánatkérés, vagy a figyelmeztetés gesztusa. Végül egy hussanás és pukkanás hallatszott, és Titusnak már nyoma sem volt. A másik három alak azonnal követte.

Harry kieresztett egy hosszú sóhajt.

- Az amerikai alelnök halott – rázta a fejét George bácsi. – Egy varázsló keze által. Ez nem jósol túl sok jót.

- Finoman szólva – mordult fel Jackson professzor halkán, majd visszafordult az ebédlő felé. A többiek búsan, egymás közt sugdolózva követték. Jamesnek még csak most tűnt fel, hogy Draco Malfoyt sehol sem látja. Nyilván a baj első jelére dehoppanált.

- Megkérdezném, mit keresel a padláson kívül – nézett le Harry a fiára, fáradtan rázva a fejét –, de úgyis tudom a választ. Egyedül vagy?

- Nem – felelte James csüggedten. – Rose és Albus is velem voltak. Ahogy tudom, ők még odafent vannak, Sipor bekerítette őket. Illetve, jobban mondva, Siporok.

Harry biccentett, nem volt szüksége több magyarázatra.

- Gyerünk. Majd én beszélek Siporral. A büntetéseket később megbeszéljük.

James hirtelen ahhoz is túl kimerültnek érezte magát, hogy ellenkezzen. Az adrenalin, ami a harc közben elárasztotta a testét, most mintha álmhozó bájitallá változott volna. Az apja mögött baktatva követte őt fel a lépcsőn.

- Mi van veletek Titusszal, apa? – kérdezte végül halkán.

Az apja nem felelt azonnal, aztán hátra se nézve így szólt:

- Titus csak parancsokat követ. Ebben nagyon jó. Épp ezért volt mindig is a jobb kezem. Eltökélt. Erős. Azt hiszem, az a probléma... hogy most nem én adom a parancsokat.

- Tényleg levadássza Petrát? – A lépcsőfordulóba érve James felzárkózott az apja mellé. Harry megtorpant, és összevont szemöldökkel pislogott le a fiára.

- Honnan tudod...? – kérdezte, aztán újra megrázta a fejét. – Mindegy. Hogy is hibáztathatnálak? Alighanem én is találtam volna valami megoldást, hogy hallgatózhassak. Egy nap jó auror lesz belőled, fiam. Viszont addig is, az örületbe kergetsz engem és az anyádat.

James szólásra nyitotta volna a száját, de az apja egy intéssel elhallgattatta.

- Mint mondtam, Titus parancsokat követ. Petra az egész varázsvilág, ha nem az egész világ legkeresettebb személye. És nem is véletlenül. Láttad, mit tett a nyáron.

- Megmentette az életedet, apa! – fakadt ki James fojtott hangon. – Azok a VEFF-es bérnyílások végeztek volna veled! Valahogy meg kellett őket állítania!

- Nem, nem kellett volna – szólt Harry, és a vonásai megkeményedtek. – Ne értsd félre, örülök, hogy még élek, és illene is megköszönnöm neki. Mégsem tagadhatjuk, hogy eleve miatta kerültünk olyan veszélybe.

- Nem ő volt, apa! Hinned kell nekem! A Tó Úrnője tette! És Morgan, Petra másik változata, egy másik valóságból!

De az apja fáradtan lehunyta a szemét. James tudta, hogy értelmetlen a Tó Úrnőjét szóba hoznia, még a saját apja előtt is. Mikor Harry kinyitotta a szemét, az komolyan csillogott.

- Akárhogy is, Titust azzal bízták meg, hogy megtalálja Petrát. És James, ha egyszer találkoznak, Titus minden tőle telhető erőt be fog vetni, ami szükséges. Nem hagyja futni Petrát.

- Úgy érted – szólt James hűvösen –, hogy meg fogja ölni.

- Mint mondtam, fiam, a minisztérium meg van róla győződve, hogy Petra a valaha élt legveszélyesebb ember. És ide figyelj: talán igazuk van.

- De hiszen ti is őt keressétek – vágta rá James. – Te, és az új Főnix Rendje. Igaz?

Harry türelmetlenül forgatta a szemét a Rend említésére, de James megelőzte.

- Ti is Petrát keressétek. Miért? Miért nem hagyjátok Titusra?

Harry közelebb hajolt a fiához.

- Mert Titus talán nem jár sikerrel. Vagy, ami talán még rosszabb, esetleg mégis. Azok után, amit a nyáron láttunk, egy nyílt összecsapás Petra Morgansternnel elképzelhetetlenül veszélyes lehet. És nem csak annak, aki kiáll ellene, hanem mindenki másnak is.

- Szóval te is el akarod kapni, de más módon?

Harry elgondolkodva összeszorította a száját. Néhány másodperccel később nagyot sóhajtott.

- Nem akarjuk elkapni – felelte halkán. – Az talán nem is lehetséges. Mi... - elhallgatott, szemlátomást a szavakat kereste. – Mi... beszélni akarunk vele.

James ezt fontolóra vette, aztán elárasztotta a mérhetetlen megkönnyebbülés. Biccentett, jelezve, hogy megértette, utána hagyta, hogy a tekintete elkalandozzon. Végignézett a lépcsőfordulón, az öreg Mrs. Black portréján, és azon is belül az állandóan villódzó, ragyogó televízión. Megdermedt.

- Mi az, fiam? – kérdezte Harry, látva James hirtelen elkerekedő szemét.

James nem tudott megszólalni. A tévé képernyőjére meredt, nem hallotta a belőle harsogó szavakat, nem látva Mrs. Black gúnyos tekintetét, ahogy az asszony kilesett a portréból, alattomos vigyorral, mintha valami sötét, gonosz titok tudója volna. James felemelte a karját, és gyengén, remegő kezekkel előre mutatott.

- Ő az – mondta. Őt magát is meglepte, milyen nyugodtnak tűnik a hangja.

Harry homlokráncolva fordult a festett tévéképernyő felé. A hírműsorban éppen az amerikai alelnök hirtelen haláláról tudósítottak. A kép tetején futóhír közölte: JOE MATTIGAN (56) TERMÉSZETES HALÁLT HALT EGY CSALÁDI VAKÁCIÓ SORÁN. DRUMMOND ELNÖK VÉSZHELYZETI TALÁLKOZÓN NEVEZI MEG AZ ÚJ ALELNÖKÖT...

A futó szavak alatt maga Drummond elnök állt egy kék pódium mögött, melynek elejét az amerikai elnöki pecsét díszítette. Az elnök komoly arccal beszélt, testtartása egyszerre fejezett ki gyászt és elhivatottságot. És mégis, mindezek mögött, James még a festett tévé képernyőjén keresztül is érzékelte, hogy az elnök ideges. Talán még rémült is. Az elnök

mellett egy hűvösen jóképű, öltönyt és vörös nyakkendőt viselő férfi állt. James utoljára New Amsterdam kihalt utcáin látta, amint éppen gonosz vigyorral óslakos amerikai szörnyeket uszított rájuk a semmiből. Most a jóvágású arc komoran bólogatott, miközben az elnök bemutatta őt.

- Quincy Quartermain - olvasta Harry, mikor az elnök bemutatta a férfit. - Az a férfi, aki a nemrégiben elhunyt Charles Filmore szenátor helyét vette át. Talán ismered, James?

James összerezsent, ahogy a képernyőn látható férfi előre lépett, és átvette az elnök helyét a pódiumon. Miközben beszélt, a kamera ráközelített.

- Szeretném megköszönni Drummond elnöknek az erőt, amit ebben a nehéz helyzetben mutatott. Nem is remélhetem, hogy felülmúlhatom Joe Mattigant. De mint az új alelnökük, örömmel fogom szolgálni önöket, ennek az országnak a lakosait, remélhetőleg ugyanabban a szellemben, ugyanolyan állhatatossággal, és kompromisszumot nem ismerő meggyőződéssel, ami elődökre is jellemző volt.

Azzal mosolyogva az elnök felé fordult. James látta, amint Drummond elnök kissé hátrarezzent attól a mosolytól.

- Nem érdekel, minek hívja magát - mondja James. Még mindig képtelen volt elszakítani a tekintetét a képernyőn lévő férfiről. - De ő nem mugli. Varázsló. Gonosz. És legutóbb, mikor láttam, úgy hívta magát... a Gyújtó.

11. QUINN TÖRTÉNETE

A Roxfort Expressz zörögve-csattogva zakatolt, ahogy a vörös vonat útjára indult a King's Cross pályaudvarról. James egy kabinon osztozott Rose-zal, Ralphfal, Albusszal, Louis-val és Lilyvel, aki félig lecsukott szemmel, James vállának dőlve szemlélte az esőcseppektől homályos ablak mögött elsuhanó Londont, mintha a világ legunalmasabb filmjét nézné. Ahogy a keskeny utcák és épületek elhúztak mellettük, James látta, hogy a hó java része mostanra elolvadt, csak a kásás pocsolyák és csöpögő ereszek emlékeztettek rá. Mindenki hallgatott.

A szünidő vége kényelmetlenül kapkodósan és csendesen telt. James csak nagyjából értette ennek az okát. Titus Hardcastle furcsán ellenséges felbukkanása szemlátomást tovább növelte az aurorok között tátongó szakadékot. A hasadás egyik oldalán James apja, Harry volt, a parancsnokság feje, és habár nem szívesen, de a sötét varázslatok elleni harc híres szimbóluma. A másik oldalon, megdöbbentő módon, Titus Hardcastle trónolt, apja régóta hűséges partnere, aki hirtelen a Mágiaügyi Miniszternek, és legközelebbi tanácsadójának, Roxfort jelenlegi igazgatójának kebelbarátjává és kedvenc bizalmasává vált.

Persze hivatalosan semmi sem változott. Harry Potter még mindig a vezető főauror volt, mégis érezhető volt a felelősségbeli eltolódás. Hardcastle kapta a legtöbb aktív szolgálatot, míg Harryre hárult a diplomáciai és követségi küldetések végtelenhosszú sora.

McGalagony professzor, aki még sokáig ott maradt Hardcastle karácsonyi feltűnésének éjszakáján, maga is beszámolt gyanújáról.

- Hardcastle engedelmes katona. – A halk szavak szinte pattogtak, a tanerő szemében szikrák égtek. – Nem gondolkodik. Épp ezért részesítik őt előnyben magával szemben, Harry. Ő anélkül követi a parancsokat, hogy kérdéseket tenne fel. A hozzá hasonló emberek elengedhetetlenek a zsarnokok számára.

James apja már nem volt ennyire magabiztos.

- Loquatious Knappot nem igazán hívnám zsarnoknak – sóhajtotta, miközben segített Ron Weasleynek eredeti méretűvé zsugorítani az ebédlőt. – Bonyolult. Mióta tavaly gyanúba kerültem a Mágikus Integrációs Bizottságnál, a minisztérium úgy gondolja, jobb, ha nem kerülök a nemzetközi varázsbűnüldözés szeme elé. Politika, ennyi az egész.

Jamesnek volt egy olyan érzése, hogy mindkettejüknek igaza van. Az egész csak még nyugtalanítóbbá tette a Gyújtó felbukkanása, mint Amerika új alelnöke. Nem mintha Harry kételkedett volna a fia állításában – sőt, nagy komolyságot és bizalmat mutatott a témát illetően –, mindössze nemigen tudott mit tenni.

- A Mágiaügyi Miniszter meg se fogja hallgatni – ismerte be vonakodva. – Az az igazság, hogy lassan mindenhol összeesküvések és fenyegetések ütnek fel a fejüket most, hogy a varázsvilág egyre jobban belefolyik a muglik ügyeibe. Én mindenestre figyelni fogok, és nem leszek egyedül. Sokan vannak, akik hűségesek maradtak. Még olyanok is, akik Titus mellett dolgoznak. Például Lucinda.

James felhorkantott.

- De hát...! Ő rám lőtt! Titusszal volt, mikor úgy törtek rá a házra, mint egy csapat tolvaj!

- Lucinda más – erősködött Harry. Arcán árnyék futott át. – Ő is parancsokat követ, de gondolkozik is. Hűsége miatt két tűz közé keveredett. Ne hidd, hogy ez egyszerű neki. A végén jól fog dönteni. Bízz bennem!

Mire Albus és Rose oldalán, a meglehetősen baljós szemekkel rájuk meredő Sipor felügyelete mellett visszatért a padlásra, már csaknem éjfél volt, ráadásul Ralphot, Lilyt és a többieket ez az aprócska részlet sem tántoríthatta el, hogy azonnali beszámolót követeljenek a földszinten történekről. A feladat nagyja Jamesre hárult, hiszen ő volt az egyetlen, aki hallotta a beszélgetést az étkezőben, és tanúja volt Hardcastle és az aurorjai érkezésének. Végül órákkal később ért a fontosabb események taglalásának végére.

- A Gyújtó – rázta csüggedten a fejét. – Már nem rejtőzködik New Amsterdamban, és nem ejt foglyokat, hogy segítsenek neki megépíteni azt a Morrigan-háló szuperfegyvert. Valahogy kisakkozta, hogy ő legyen Amerika új alelnöke. Valószínűleg ő maga küldte az embereket, hogy megöljék a régit, és felszabaduljon a posztja.

Még csak most, hogy hangosan is kimondta, döbbsent rá James, mennyire rémisztő ez. A többiek is érezhették, üveges, fáradt szemükben döbbenet és hitetlenség csillogott. Victoire és Louis volt a kivétel, ők még mindig nem hittek egy szót sem az egészből.

- Titeket aztán jól becsaptak – mordult fel Louis, majd az ágya melletti lámpáshoz hajolt, hogy elfújja. – Még ha tényleg találkoztatok is valami gonosz varázslóval New Amsterdamban, kizárt, hogy ő legyen az alelnök. Törvények szólnak ez ellen. Az elnök nem mutathat rá valami régi haverjára, hogy akkor mostantól te leszel az alelnök.

Senki nem felelt Louis ellenvetésére, részben mert túl fáradtak voltak, részben viszont azért is, mert – James jól látta Rose és Ralph arcán – titokban hinni akartak benne. Hirtelen a rejtélyek rémisztővé váltak, és az érzés, hogy a dolgok kezdenek kicsúszni az irányítás alól, riasztó erejűvé dagadt.

Ha egy sötét varázsló gyilkossággal és csalással elérte, hogy ő legyen a szabad mugli világ második legnagyobb hatalommal rendelkező embere, mi akadályozza meg, hogy továbbmenjen? Miért ne ölhetné meg a Gyújtó az elnököt is, és venné át teljesen az irányítást? Nem mindig erről álmodoztak a leggonoszabb sötét varázslók, a mugli világ meghódításáról és leigázásáról? Voldemort zendüléssel próbálkozott, a varázsvilágot sötét követők seregével és mágikus terrortal támadta. Most úgy tűnt, a Gyújtó, és titokzatos

jótevője, egyszerű árulással fejezi be, amit a Sötét Nagyúr elkezdett. Persze még így is lehetetlen lett volna az egész, ha Petra Morganstern hónapokkal korábban nem gyengíti meg a titokvédelmi alaptörvényt.

James aznap éjjel nagyon keveset aludt. A többiek ágya felől hallatszó nyugtalan mocorgásból ítélve, ezzel nem volt egyedül.

Így hát, miközben a Roxfort Expressz a fakó, borús égbolt előtt elsuhanó köd lepte, dimbes-dombos tájakon zakatolt, Jamesék kabinjára fáradt csend telepedett. Leszámítva Louis-t, aki aznap reggel tízig durmolt, és most fennhangon csivitelte mindenféléről.

- Jól van – szolt végül. – Ki akar csiga és fúrót játszani? James? Rajtad mindig lehet nevetni.

- Csak csendben – mordult fel Ralph, és feljebb húzta vastag köpenyének gallérját.

- Marha szórakoztató társaság vagytok, mondhatom – fakadt ki Louis. – Scorpiusszal kellett volna tartanom, hogy a mardekárosok után kémkedjünk. Lehet, hogy Scorpius egy mézesmázos kis görcs, de a mardekárnál mindig jó nasik vannak.

- Elnézéseteket kérjük – szipogta Rose. – Egész éjjel fent voltunk, és a világvégéről trécseltünk.

- Még ha tényleg itt is a világ vége – emelte a plafonra a szemét Louis –, az még nem jelenti azt, hogy úgy kell mindenkinek lógatnia az orrát, mint a futóférgeknek. – Felállt a helyéről, majd az ülésre fellépve turkálni kezdett James táskájában. – Hol a pálcád, James? Senkit nem jobb móka legyőzni csiga és fúróban, mint téged.

James elfordult, és ingerülten legyintett.

- Mássz ki a cuccomból! Nincs ott a pálcám.

- Kivételesen most tényleg nálad van? – jegyezte meg Albus vigyorogva. – Ennél már csak az lenne megdöbbenőbb, ha egyszer megjelenél egy kviddicsválogatáson.

Louis hirtelen fájdalmasan felkiáltott.

- Au! Mi a fészkes...?

Mikor James odanézett, Louis épp homlokráncolva meredt valamire a tenyerében.

- Tényleg nem ártana kicsit sűrűbben takarítanod a táskádat, James. Az alját már benőtte a gaz, vagy mi.

- Azt add ide! – szökkent talpra James. – Az az enyém.

Louis leugrott a padlóra, és gyanakodva méregette az unokatestvérét.

- Mondd el, mik ezek?

- Yuxa Baslatma – felelte Ralph szórakozottan, és a tüskés bogáncsokra pislogott, Louis kezében. – Már el is felejtkeztem róluk. De... - Jamesre sandított. – De Avior professzor nem elvette őket tőled?

James felsóhajtott.

- Amelyiket Zane megtalálta a taláromon, azt igen. Viszont volt még pár a szegélynél, amit nem vett észre. Akkor találtam őket, mikor hazajöttünk a szünidőre.

- Yuxa Baslatma – ismételte Rose. – Álomhozó? Hadd lássam!

Louis vállat vont, aztán áttette a tüskés bogáncsokat Rose kinyújtott tenyerére.

- Ha engem kérdezel, nem túl szépek. Mire képesek?

Rose alaposan megvizsgálta a gumókat.

- Ha tényleg azok, amiket Ralph állít, akkor komoly varázserővel bírnak, habár nagyon kiszámíthatatlanok és veszélyesek is. Mit is mondtál, honnan szerezted őket?

James és Ralph elmesélték az Avior professzor durmstrangos órája utáni eseményeket, hogy hogyan akaszkodott rá a Yuxa Baslatma James talárjára, és hogy aztán Avior

elkobozta a bogáncsokat.

- De nem vette el mindet – bólogatott Rose tudálékosan –, mert a Yuxa Baslatma téged választott. Melyik növény volt?

- Mit számít az? – vágott közbe Albus. – Csak induljon a mágia! Jövendőmondó eszköz, ugye? Talán kiderül belőle, hogyan végzi James. Tuti valami halál unalmas módon.

Rose türelmetlenül forgatta a szemét.

- Ezek nem olyanok, mint Trelawney tealevelei, te ütődött. Ez nagy erejű mágia. Alig néhány valódi Yuxa Baslatma maradt a világban. Abból ítélve, amit mondatok, Avior birtokolja a legnagyobb gyűjteményt. Ha nem megfelelően használják, rendkívül veszélyes lehet. És igenis fontos, hogy melyik növény volt az, mert egy kicsit mind máshogy működik.

Ahogy Ralph visszaemlékezett, bólogatni kezdett.

- Azt hiszem, valami legfontosabb kérdéshez volt köze.

- A legégetőbb kérdéshez – értett egyet James. – Ha jól emlékszem, pontosan így hangzott.

- Ez egyszerű – vigyorodott el Louis. – A legégetőbb kérdés, hogy melyikötök a legnagyobb idióta? Én Jamesre voksolok.

Lily Louis oldalába könyökölt, aztán felállt, és félresöpörte az arcába hulló hajtincseket.

- Mitől veszélyes, Rose?

Rose visszaadta a bogáncsokat Jamesnek.

- Igazán egyszerű. Álomhozók. Vagyis akkor működnek, ha az alany alszik. Dobj bele egyet egy kis vízbe, idd meg, aztán fekédj le. Tíz, tizenöt perccel később beindul a mágia egy nagyon erőteljes, valóságosnak tűnő álom képében. De ha még nem alszol, mikor a növény kifejti a hatását... annak csúnya vége lehet.

Lily összevonta a szemöldökét.

- Mennyire csúnya?

- Az örületbe kergethet – mondta Ralph. – Az álom összekeveredik a valós világgal, és annyira túltölti az agyat, hogy az totál begolyózik.

- Akkor mire vársz, James? – Albus szinte pattogott ültében. – Nyeld már le azokat az izéket, aztán aludj! Mi majd várunk. Ha felébredsz, elárulhatod nekünk a választ a legégetőbb kérdésre.

- Nem ilyen egyszerű – legyintett Rose türelmetlenül. – Tudnunk kéne, mi a kérdés.

- De hát ez egyértelmű, nem? – értetlenkedett Lily. – Hogyan állítsuk meg a Gyűjtőt?

Albus a fejét rázta.

- Egyáltalán nem ez a legnagyobb kérdés, hanem hogy hogyan találjuk meg Petra Morgansternt. Ő a kulcs az egészhez, nem?

- Még ha meg is tudnánk, hol van Petra – világított rá Rose –, attól még nem feltétlen tudnánk elkapni. Szerintem a legégetőbb kérdés, hogy kicsoda Avior Dorchascathan. Nyilván ezért akarta elkobozni tőled az álomhozókat, James. Próbálja megóvni a titkait; hogy mit tud a Morrigan-hálóról, és hogy mi kapcsolja Albus Dumbledore-hoz.

- Mi van, ha a kérdés Grudje igazgató úrhoz kötődik? – tette hozzá Louis. – Miért ilyen félelmetes és gonosz, miért adott Fricsnek varázserőt, miért záratta le a postát, meg ilyenek.

- Elfeledkeztek mind közül a legfontosabbról – szólalt meg Ralph. – A fő kérdés, hogy mi az a Morrigan-háló. Mire képes, és hogyan lehet megállítani?

James lassan megcsóválta a fejét.

- Épp ez a baj. Mindegyik kérdés elég komoly. Mindegyik fontos. Honnan tudhatnám, melyiket akarja megválaszolni az álomhozó?

- Van egy ragyogó ötletem – vont vállat Albus. – Próbáld ki, és kiderül!

Ralph töprengve bólogatott.

- Megéri a próbát. Mi lehet a legrosszabb, ami történhet?

Rose a James tenyerén heverő bogáncsokra meredt.

- Azt hiszem a veszélyek nagy része kiküszöbölhető egy kis alvással. Felteszem, a válaszból majd kiderül a kérdés is, ha felébresz. Albusnak igaza van.

- Nem is tudom. – James hirtelen elbizonytalanodott. A gumók tüskéi a tenyerét birizgálták, csiklandozták. – Talán inkább nektek kéne. Rose, te próbáld ki. Elvégre te vagy közülünk a legokosabb.

Albus felhorkantott.

- Nem lehet – felelte Rose, csípőre téve a kezét. – A Yuxa Baslatma téged választott. Csak neked fog működni. Ha én próbálnám ki, vagy bárki más, csak egy rakás zavaros, furcsa és vad álmot látnánk.

- Remekül összegezted az éjszakai álmaimat – jegyezte meg Ralph.

James nagyot nyelt.

- Hirtelen már nem is vagyok olyan fáradt.

- Ó, ezen könnyen segíthetünk – rikkantotta Louis vidáman, és felpattant a helyéről. – Szépen megágyazunk neked a talárjainkból, aztán telibe lőjük őket álombűbájokkal. Rose oda-vissza ismeri mindet, igaz, Rose?

Rose biccentett.

- Persze. Nagyon egyszerűek, és mindig beválnak. Mit mondasz, James?

James Rose-re meredt, majd végigjáratta a tekintetét Albuson, Louis-n, aztán Ralphon. Mindnyájan reményteljes várakozással néztek vissza rá. Végül Lilyre sandított.

- Nem kell megtenned, James – szólt a lány aggódalmasan. – Annyira nem tűnik biztonságosnak. Talán meg sem éri.

Furcsamód a húga figyelmeztetése segített Jamesnek meghozni a döntést.

- Azt hiszem, nem engedhetjük meg magunknak, hogy ne próbáljuk meg – mondta, miután összeszedte minden elhatározását. – És inkább próbálom ki úgy, hogy mind itt vagytok segíteni, mint egyedül, a hálóteremben.

- Nagyszerű! – húzta elő Albus a pálcáját. – Ez übereli a csiga és fúrót. Mindenki dobja a köpenyét meg a cuccait ide, az ülésre. Rose, melegíts be az altató bűbájhoz!

Pár perccel később James felmászott egy nagy halom ruhára, és hanyatt fekve kinyújtózkodott.

- Nem úgy festesz, mint aki aludni készül – szólalt meg Rose kritikusan. – Inkább mint egy holttest, aki elvétette a koporsóját.

- Nem szoktam hozzá, hogy úgy aludjak, hogy közbe egy csomó ember bámul! – panaszkodott James idegesen. – Üljetek le a másik ülésre, és ne nézzetek!

- Na és, hogy működnek az altató bűbájok? – kérdezte Ralph, miközben feszengve beszuszakolta magát Rose mellé. – Fáradt vagy már?

- Még soha életemben nem voltam ennél éberebb – morogta James, noha ez nem volt teljesen igaz. Ahogy a köpenyek halmán hevert, karjait összefonva mellkasa előtt, szinte érezte, amint a mágia beszívárog a testébe, ellazítja vállát és összeszorított állkapcsát.

Mostanra egyedül Lily állt.

- Tessék, James – nyújtott át testvérenek egy kis palackot. – Ennyi maradt Louis

édesgyökér üdítőjéből. Ez megteszi.

James – kisebb nehézségek árán, hála a bűbájoknak – felült, és elvette az üveget. Másik kezén kinyitotta ujjait, és néhány pillanatra az összetört bogáncsokra meredt.

- Szerintetek mindet beleöntsem? – nézett fel Rose-ra.

- Mindent vagy semmit – biccentett Albus. – Hajtsd már fel!

Rose felvonta a vállát.

- Lehet, hogy túl nagy adag veszélyes. Talán hagyhatnál belőlük egy másik kérdésre. Már ha egyáltalán így működik.

James nagy levegőt vett, aztán kezét a palack szájához illesztette, és az összes örleményt hagyta, hogy lehulljon a tenyeréről. A nagyobb darabok fennakadtak, és az ujjával kellett beletömködni az üvegbe. Feszülten megrázta kissé a palackot, aztán az ablakon beáramló fény felé emelte azt.

- Máris feloldódtak – mondta.

Louis a szemét forgatta.

- Hű, varázslat! Idd már meg!

James nem szerette, ha Louis parancsolgat neki, de most nem lett volna értelme ezt kifejtenie. Beleszagolt az üvegbe, ami erőteljes édesgyökér szagot árasztott, alig egy kevés vad, dohos aromával, aztán szorosan behunyta a szemét, visszatartotta a lélegzetét, és a szájához emelte a palackot. Addig nyeldekelt, amíg az összes üdítő el nem fogyott.

- Milyen volt? – kérdezte Lily lélegzetvisszafojtva.

James vállat vont, halkán böföntett egyet, aztán visszaadta az üveget.

- Mint az édesgyökér üdítő. Eddig sem nagyon szerettem, most sem volt igazán másmilyen íze. Meg sem mondtam volna, hogy álomhozó van benne.

- Akkor most már aludj! – erősködött Albus, és előrébb hajolt ültében. – Már csak tíz perced van, mielőtt a mágia szétbarmolja az agyadat.

- De azért ne izgulj – cincogta Lily.

James visszahanyatlott a köpenyekből eszkábált ágyra. Tudatában volt, hogy ideges, de az érzés távoli volt, szinte már költői. Legfőképp csak a mérhetetlen nyugalom erőteljes érzése töltötte el, mintha a testének minden izma, sőt az agya is pudinggá változott volna a boldogságtól. A többiek tovább beszéltek, miközben ő lehunyta a szemét, de a hangjuk hirtelen abszolút mellékessé és távolivá vált. A vonat lágy zakatolása altatódalként hatott rá, egyre lejjebb és lejjebb vezetve őt, le a tudat rétegeinek mélyére, amíg nem maradt más, csak a várakozás köde.

A válasz a legégetőbb kérdésemre, gondolta tompán. A szavakra koncentrált, próbált beléjük kapaszkodni.

A vonat ringatózott alatta, és hirtelen az út sokkal hosszabbnak tűnt a szokásosnál. Már nem csupán egy órákon és mérföldeken át tartó út volt; évekbe és világokba telt, óceánokon át, évtizedekig süllyedt egyre mélyebbre, a normális alvás szintje alá valamibe, ami feneketlen, akár az űr, és végtelen, mint az idő.

És lassan, annak a hatalmas vízvásztónak a túlsó oldalán, James kezdett felébredni.

- Frederickáért – hallatszott egy lány halk hangja. James oldalra pillantott. Nem messze tőle egy fiatal, nála alig idősebb nő állt. Kinyújtott kezében lustán füstölgő kis pisztolyt szorongatott.

- Frederickáért – ismételte elhalón –, a vőlegényétől, Williamtól. És tőlem, a húgától. Helentől.

James követte tekintetével a fegyver csövét, és egy férfit pillantott meg, aki arccal lefelé, nyilvánvalóan holtan hevert a földön. Semmi más nem látszott, csak a lány (Helen) és a halott férfi (Magnussen!), végtelen, fekete semmivel körbevéve. De aztán, lassan, körvonalak kezdtek előtűnedezni a sötétből. Ahogy James körbenézett, épületek bontakoztak ki az üres ködből. Magnussen teste körül nedves macskakövek jelentek meg, hordók és ládák tűntek elő, lassan megtöltve egy szűk, nyirkos sikátort.

Már jártam itt korábban, mondta James, de a hangja néma maradt, csupán egy gondolat volt a semmiben. Ahogy lenézett, látta, hogy nincs teste, sem semmilyen formája. Mintha szellem lett volna, láthatatlan és lényegtelen, pusztá megfigyelő egy olyan világban, ami nem az övé. Hirtelen elárasztotta a pánik, sarkon fordult, hogy valami kapaszkodót, vagy akár egy ismerős arcot találjon.

A legelső arc azonban, amit meglátott, a sajátja volt. Arca fakó volt a sötétben, egyedül egy pislákoló gázlámpa világította meg, ami a sikátor szájánál állt. Szeme tágra nyílt a döbbenettől. Lassan leeresztette pálcás kezét.

- Sajnáljuk, ami Frederickával történt – szólt Ralph komolyan. – Ez a férfi lehet, hogy a mi világunkból származik... de nem vagyunk olyanok, mint ő.

James hirtelen rájött. Ez az az este volt, mikor ő, Ralph és Zane a dimenzionális kulcs, egy mágikus ezüstpatkó nyomába eredtek, amit a nagyhatalmú és szadista Alma Aleron-os professzor, Ignatius Magnussen birtokolt. Követték a tanárt az 1800-as évek Philadelphiájába, tanúi voltak a férfi végzete sokkoló igazságának – nem szökött el a Világok közti világba a dimenzionális kulcs segítségével. Magnussent leterítette egy közönséges mugli golyó, amit egy fiatal nő lőtt ki, Magnussen egyik áldozatának húga.

De miért volt most itt James? Miért nézte újra végig? Valahogy meg kéne akadályoznia? Vagy észre kéne vennie valamit, ami elsőre elkerülte a figyelmét?

James figyelte, ahogy Helen és a fiatal mugli férfi (William?) Magnussen holtteste mellett találkoznak. A férfi enyhén bicegett, Magnussen kis híján végzett vele a szörnyű varázserejű sétatálcájával, mielőtt Helen megjelent volna a sikátor szájában, és pisztollyal a kezében bosszút nem állt. A férfi letérdelt, kierőszakolta a botot a halott kezéből, majd egy elszánt grimasz kíséretében kettétörte azt a térdén.

James tudta, mi történt ezután, hisz maga is átélte egyszer. William (a meggyilkolt Fredericka egykori vőlegénye) kivette a dimenzionális kulcsot rejtő bársonyszákokat Magnussen másik kezéből. Odaadta Jamesnek, Ralphnak és Zane-nek, akik gyorsan eliszkoltak, pocsolyákon átgázolva siettek vissza az Alma Aleronba az időzsilipen keresztül.

Ám az álmodó James nem követte őket. Meglepő módon ottmaradt Helennel és Williammel, akik sokkal lassabban az ellenkező irányba indultak, otthagya Magnussen testét egy rakás szemét mögé rejtve. Lassan, szinte észrevehetetlenül, a környezet ismét fakulni kezdett, úgy nyelte el a sötétség, ahogy a színészek tűnnek el a leereszkedő függöny mögött. Végül egyedül Helen és William maradtak, amint lassan, és furcsa némaságba burkolózva lépkedtek.

És James valahogy tudta, hogy van valami lényeges titok velük kapcsolatban. Most ők

voltak a főszereplők, nem ő, Ralph és Zane. A fiatal férfit és nőt figyelte, amint egyre messzebb ballagtak.

Helen köténye zsebében egy még mindig meleg kis hatlövetű pisztoly rejtőzött, melyet körbelengett a kilótt puskapor szaga. William ujjai szorosan fonódtak Magnussen botjának letört fejére, melynek szeme sötéten csillogott, de mégsem tűnt halottnak. Sosem halt meg.

Hideg szél söpört végig Jamesen, magával sodorva William és Helen látomását, a revolvért és a botot is. James érezte, hogy a történetük tovább folytatódik a szél mögött, mintha a szél maga az idő lett volna, elfújva a napokat és heteket, hónapokat és éveket. Helen és William érdekes, ám csöppet sem meglepő módon, egymásba szerettek. Összeházasodtak, és végül kiköltöztek Philadelphia rakpartjának koszos lakótelepéről, és új életet kezdtek Pennsylvania egy félreeső táján. Megvettek egy rozoga, ám gondosan karbantartott farmházat, amihez szépen bevetett birtok, egy sor keskeny utacska és egy friss, bugyogó patak is tartozott.

Gyerekeik is születtek. Boldogan éldegéltek a farmon, vagy legalábbis olyan boldogan, ami a testvérektől kitelik az állandó rivalizálás, drámák és civakodások garmadája mögött. Három lány volt, egy fiú, mind közül a legfiatalabb. A fiú neve Philip volt, és James látta felnőni őt, ahogy remek fiatalemberré cseperedett, akinek kíváncsi esze vágott, mint a borotva.

Mikor Philip betöltötte a huszonötöt, anyja, Helen, meghalt. A betegség gyorsan elvitte, ami kezdetben egy erőteljes megfázásnak indult, később tüdőgyulladásá vált. Philip nővérei sírtak-zokogtak, és a végzetet átkozták, ami alig néhány nap alatt elragadta tőlük az anyjukat, ám Philip titkon hálás volt ezért. Elég idős volt már, hogy lássa, a hosszan tartó betegségek mennyire felemésztik az áldozataikat, lassanként minden örömet, méltóságot és céltudatot kiszípolozva belőlük. Még gyászában is hálás volt állandóan vidámsággal teli anyjának; örült, hogy ilyen gyorsan hagyta itt a világot, akár egy szökevény menyasszony, és nem úgy lett elvonszolva lassan, miközben minden körmével az életbe kapaszkodik.

James az öreg farmház mellett állta végig a temetést. Érezte a gyászt és szomorúságot, a jól élt élet ünneplését. A megözvegyült William halk énekszava ott zengett a késő délutáni levegőben. Tenor hangja nem épp éneklésre termett, de erőteljes volt, és tiszta.

Aztán, valamivel később, mikor a nap lehanyatlott a birtokot határoló faszor mögé, az égbolt pedig rozsdavörösbe és rózsaszínbe váltott, Philip kilépett a házból. Halkan mozgott, sebesen, szinte már lopakodva – James jól ismerte a finom mozdulatokat a saját kalandjaiból. Philip végigsietett a termőföldek között húzódó ösvényen, egyszer-kétszer hátra is lesett, nem követi-e valaki.

James utána eredt, némán követte, ahogy a fiatalember keletre fordult, egy gyér faszor, illetve az azt határoló sziklás víznyelő irányába.

Valami el volt ott temetve. James érezte, ahogy pulzál a föld mélyén, érezte a sötét mágia és a töretlen akarat vonzását. Philip mugli volt, valahogy mégis szintén tudatában volt az eltemetett erőnek. De ez természetes, hiszen ő is itt volt azon a napon, mikor sok-sok évvel korábban az anyja elásta ide. Akkor még hátulgombolós volt, és amikor az anyja végzett a munkával, és visszatért a farmházba, kíváncsiságától hajtva maga is lemászott a víznyelőbe, hogy kiderítse, mi rejtőzik a kövek alatt. Mert Philip megértett valamit, amit rajta kívül senki más: az anyja, az asszony, aki bestoppolja a fiú lyukas zokniját, barnacukorral hinti meg a zabkását, minden reggel boldogan dudorászik bezárt emeleti

hálószobájuk ajtaja mögött, és minden este három puszival kíván jó éjszakát – egyet a homlokra, kettőt a két orcára –, az ő egyszerű, csinos, hétköznapi anyja... *tudott varázsolni.*

James megértette. Helen nem volt boszorkány, de mugli sem teljesen. Mint Petra húga, Izzy, Helen is megragadt valahol félúton, az erők és hatalom keresztútján, aminek köszönhetően ösztönösen követni tudott egyfajta mély, mágikus ösztönt, ám nem tudott róla eleget, hogy teljes mértékben ki tudja aknázni a lehetőségeit. Innen tudta, hogy azon a bizonyos 1859-es, végzetes éjszakán a sikátorba kell mennie, pisztollyal a kötényében, épp időben érkezvén, hogy megmenthesse későbbi férjének életét. A titkos mágiája vezette. Ő maga nem értette teljesen, ám soha nem is kérdőjelezte meg. A bensőjében jelen lévő mágiától teremték olyan jól a földjeik, amiatt maradt meg a tavaszi idő a legcudarabb napokon is, emiatt óvták meg a családja egészségét és erejét az általa készített borogatások és húslevesek évtizedeken keresztül.

És ez a kimondatlan erő figyelmeztette arra is, hogy ássa el a bádogdobozt és a benne rejtőző sötét kincseket a víznyelő aljában, temesse kövek, pókok és sárga gyökerek alá. A házban, még ha el is volt rejtve a padláson, túl nagy volt a sötét kincsek vonzereje. Helen minden éjjel érezte az ágyában fekvve, hallotta a szüntelen, néma hívást. Aggódott miatta, hogy végül a gyerekek is meghallják, és engednek neki. Így inkább elásta a sötét kincseket. Sajnos ugyanaz a mágia, ami rávette erre, a kisfiát arra csábította, hogy kövesse őt, kilesse, és kíváncsivá legyen.

És most, majdnem húsz évvel később, Helen temetésének éjszakáján, Philip visszatért a víznyelőhöz. Fogalma sem volt, miért oson és rejtőzködik olyan idegesen. Csak azt tudta, hogy a kíváncsisága – és még valami más, meghatározhatatlan erő is – túl nagy volt, semmint ellen tudott volna neki állni.

James ösztönösen próbált rákiáltani a fiatalemberre, figyelmeztetni őt, ám, természetesen, most sem volt hangja. Pusztán megfigyelő volt csupán, nem avatkozhatott be az eseményekbe, ahogy a Föld Nap körüli keringését sem tudta befolyásolni.

Philip arrébb vonszolta a sziklát, majd a zakója zsebéből egy bicskát húzott elő. Azzal kezdett ásni, szorgalmasan hányta félre a gilisztáktól hemzsegő földet, míg végül a kés pengéje fémet nem ért. Egy perccel később rozsdás bádogdoboz feszegetett ki a talajból, majd szinte már tiszteletteljesen maga elé fektette a kövekre. Enyhén megborzongott, ahogy a dobozra meredt; félt tőle, de képtelen volt ellenszegülni a vonzásának.

Már látta egyszer a tartalmát, habár akkor újra visszatemette. Az anyja tudta, hogy így lesz a jobb, és ha elásta, hát bizonyára jó oka volt rá. Mára azonban Philip felnőtt, és könnyektől nedves szemmel arra gondolt, nemrég az édesanyját is eltemették. Talán megtört a varázs.

Persze nem így történt, de épp eléggé sikerült meggyőznie magát róla. Philip sáros körmeivel felpattintotta a doboz fedelét. Az nyikorogva nyílt ki, és tárta fel tartalmát. James és Philip egyszerre lesett bele.

A rozsdás dobozban két tárgy volt. James mindkettőt azonnal felismerte. Az egyik az a pisztoly volt, ami végzett Ignatius Magnussennel, míg a másik a varázsló gonosz varázsbotjának markolata. A csúf vízköpő mereven bámuló feje már megfeketedett a patinarétegtől, ám ettől csak még hátborzongatóbb lett csillogása a lenyugvó nap fényében.

Philip kivette a tárgyakat a dobozból, és mintha csak ez az apró mozdulat okozta volna, Jamesre ismét sötétség borult, és teljesen elnyelte őt.

Ismét telt-múlt az idő, évtizedek repültek tova, Philip idősebb lett. Megházasodott,

született egy fia, majd öregemberré lett. James a halálos ágyán látta újra, felnőtt fia ott állt az oldalán. A nyitott bádogdoboz a takarón hevert, a pisztoly és a vas vízköpőfej még mindig ott volt benne. Philip megtartotta őket, kincsként őrizgette annak ellenére, hogy érezte, sötét aura lengi be a tárgyakat – vagy talán épp amiatt.

- Az anyámé voltak – szólt gyenge, reszelős hangon. – Most pedig már a tieid.

Ám James látta, hogy a fiú viszolyog az ősrégi dobozban lévő különös, titokzatos tárgyakról. Elvette őket, ámbár nem szívesen. A doboz hamarosan felkerült egy philadelphiai téglaház rendetlen padlására, majd az évtizedek során befedte a por, és a feledés homálya.

Egész addig, míg egy nő bele nem verte a kezét, mire a doboz hangos csörömpöléssel a földre esett. James figyelte, amint a sötétség ismét visszahúzódik, felfedve a padlást, melyben az évek során csak tovább fokozódott a rendetlenség. Az egyetlen, boltíves ablakon túl hóesés vakító fénye látszott. A nő csinos és karcsú volt, arcán felismerhetőek voltak a rég elhunyt Helen vonásai. Valahogy mégis szomorúnak tűnt. Ez részben abból fakadt, hogy a nemrég eltávozott nagyapja házát ürítette éppen ki, de volt más is. A nő (*a neve Winnifred*, bukkant elő James álmodó elméje mélyéről a meglepően határozott bizonyosság, *de mindenki Whinnie-nek hívja*) egész élete szerencsétlenségek és szívfájdalmak sorából állt. Ötéves fia, aki ebben a pillanatban is két szinttel lejjebb, a nappali szőnyegén játszott, szörnyű betegségben szenvedett, melynek kivizsgálását és kezelését nem engedhette meg magának. Whinnie férje nem segített, majdnem egy éve már, hogy elment, állítólag visszament keletre, ahol felnőtt, hogy munkát szerezzen. Whinnie azóta nem hallott felőle, és kételkedett benne, hogy valaha is fog. Nem sérült meg, vagy tűnt el. Egyszerűen elment.

Whinnie türelmetlen mozdulattal nyitotta ki a dobozt, aztán megdermedt. Tétován a téli fénybe emelte először a pisztolyt, majd a vízköpőfejet is. Töprengő kifejezés jelent meg az arcán, ám ez nem hasonlított arra, ami az ükapja, Philip arcán is látszott csaknem egy évszázaddal korábban. 1978-ban jártak, Whinnie élete pedig nem készítette fel őt arra, hogy érzékelje a mágiát. Arra azonban igen, hogy meglássa a gyors pénzkereset lehetőségét. Elvégre erre volt szüksége. Elképzelt, morfondírozott, hogy a vas vízköpő figura és az antik pisztoly ér valamennyit. Whinnie zsebre dugta a tárgyakat, és megesküdtött (habár kicsit büntudatosan), hogy nem szól róluk a bátyjának. Ő nem szorult rá annyira a pénzre, mint a húga. És talán ha hajlandó lett volna néha segíteni rajta – hisz mindenki tudta, hogy megtehetné –, akkor ő, Whinnie sem szorulna ilyen alattomoságokra. Ez a védekezés gyenge lábakon állt, és a lelke mélyén Whinnie gyűlölte is magát érte, de még ez sem tántoríthatta el. Lesietett a lépcsőn, és lekiáltott a fiának, hogy vegye a cipőjét és a kabátját.

Újabb szélroham sodorta magával Jamest, ám ez más volt, mint a korábbiak. Csak a hely lett más, az idő nem, és James rájött, hogy amit most látott, nem sokkal később történt, a város túlsó végében, egy szeles utcasarkon, egy zsúfolt üzlet előtt. Az üzlet kirakatát elhomályosították a fagyos hópelyhek, alig látszott tőlük a különös gyűjtemény: hangszerek és kis mugli készülékek, olcsó könyvek halmai, melyek lapjainak szélét pirosra és sárgára festették, antik lámpák és olcsó üvegszobrok. A bejárati ajtó felett három kopott fémgolyó, valamint egy megfakult, piros festékkel írt tábla lógott:

ZÁLOGHÁZ - ADÁS - VÉTEL - CSERE

Whinnie kocsija egy háztömbbel odébb parkolt, a jármű nagy volt, és furcsán gonosz kinézetű, rozsdáste lökhárítóval, csomagtartójának sarkán a *Toronado* felirattal. James tudta, hogy Whinnie fia nincs benne, sem az anyjával a zálogházban. A nő őt a nagybátyja gondjaira bízta. Egyikük sem örült túlzottan a dolognak, de Whinnie megígérte, hogy nem fog sokáig tartani.

Ahogy James a füstfelhőket pöfékelő kocsit nézte, majd az üzlet bejáratára pillantott, elfogta egy szörnyű érzés, hogy Whinnie ebben tévedett.

Csilingelés hallatszott, ahogy a zálogház ajtaja kinyílt. Whinnie lépett az utcára, és cipősarkának szaggatott kopogása mindent elárult: csak az egyik titokzatos tárgyon sikerült túladnia, és azért sem kapott annyi pénzt, mint amit remélt. Kétségbeesett fújtatással sietett a várakozó kocsihoz, és James, szinte akarata ellenére, követte.

Egy pár sétált előttük a járdán. James látta, hogy egy férfi és egy nő az, mindketten feketében, de nem férj és feleség voltak. Testvérek? Úgy gondolta, azok.

Whinnie megszorította a lépteit, a hideg szélről kipirult az arca, és ahogy a pár mellé ért, és kezdte kikerülni őket, azok ketten megtorpantak.

Jeges rémület futott végig James gerince mentén; azonnal észrevette, hogy a pár varázstudó. Az amerikai varázslók és boszorkányok sokkal inkább úgy öltözködtek, mint mugli társaik, de álmodozó tekintetük mindent elárult. A nő és a férfi egyszerre vetett feszült pillantást Whinnie-re. De ez természetes, hiszen megérezték a nőnél lévő tárgy rejtett erejét, még ha nem is tudták, hogy mi is az egészen pontosan.

- Elnézést – szólt hirtelen a nő komoly arccal. – Válthatnánk egy szót?

Whinnie épp csak egy pillanatra torpant meg.

- Hideg van, és nem vagyok túl jó hangulatban – mordult fel, és elsietett a pár mellett.

- Attól tartok, ragaszkodunk hozzá – mondta a férfi, majd a keze előre vágódott, és satuként szorította meg Whinnie könyökét.

Whinnie olyan hirtelen állt meg, mint a pórása végére érő kutya, lába megcsúszott a jeges járdán, és kis híján elesett. Ami azt illeti, el is esett volna, ha a férfi nem tartja olyan erősen. James azonnal körbepillantott az utcán, hátha valaki segíthet, de a járda, és az egész utca kihalt volt. Nem látott mást, csak parkoló autókat, és bömbölve kavargó havat.

- Mit művel?! – fakadt ki Whinnie dühösen, miután visszanyerte az egyensúlyát, majd megpróbálta kitépni a karját a férfi markából. – Eresszen el, maga holdkóros!

Ehelyett a férfi nagyot taszított rajta, be egy bezárt könyvesbolt kapualjába. A nővére követte őket, szeme csak úgy ragyogott az izgalomtól.

- Maga egy mugli! – mosolyodott el kissé. – Igaz? Maga nem is boszorkány!

- Boszo... - hebegte Whinnie. Haragja helyét félelem kezdte átvenni. – Maguk örültek? Hagyjanak békén! Rendőrt hívok!

- Rendőrt! – horkantott fel a férfi. – Csak nyugodtan. Öt háztömbön belül egy sincs. És még ha itt állna is egy, közvetlen mellettünk, akkor sem hallana semmit, hacsak nem mi azt szeretnénk. Most pedig, ide a talizmánnal!

Whinnie megrökönyödve meredt rá. A férfi szavainak nem volt értelme. Újult erővel próbált kiszabadulni a szorításából.

Az utca túloldalán egy mocskos férfi lesett ki egy sikátorból. James észrevette, látta a csipás, vörös szemeket és a gubancos szakállat. Egy hajléktalan volt, aki összehúzta magát a hidegben, de feltámadt a kíváncsisága az emelt hangok hallatán.

- A saját érdekében – mondta a nő türelmetlenül – hagyjon fel a harccal, és válaszoljon a kérdéseinkre! Bármi is van magánál, nincs hozzá joga. Azt hitte, nem érezzük meg? Maga

egyébként sem tudja hasznát venni. Mit remél, mit tehetne vele egy magafajta mugli? Adja át, és már itt sem vagyunk.

- Fogalmam sincs, miről hablatyol! – sikoltotta Whinnie. Végre sikerült kiszabadítania magát, mire hátra tántorodott a kirakatüveg és a könyvesbolt lezárt biztonsági rácsa felé. Az hangosan megzörrent, ahogy nekiesett. – Maguknak elment az esze! Menjenek az utamból, hadd menjek haza a fiamhoz!

- A fia anya nélkül nő fel, ha nem adja ide, ami magánál van, mugli – felelte a férfi vad magabiztossággal. Keze eltűnt a kabátjában, majd egy hosszú, fekete pálcát húzott elő. A nővére is előkapta a sajátját, és most kedvtelven lengette. Whinnie a rá szegeződő pálcákra meredt, aztán zavarodottan megrázta a fejét.

- Nézzék, maguk nyilván összekevernek valakivel. Fogalmam sincs, mit akarnak. Szinte semmi sincs nálam. Tessék – remegő kézzel beletűrt a táskájába, és előhúzott belőle egy kis, vékony pénztárcát. – Itt van húsz dollár, amit azért a hülye szoborért kaptam. Ennyi az összes pénzem, de a maguké lehet. Vegyék el, aztán hagyjanak továbbmenni. – Feléjük dobta a pénztárcát, de a testvérpár hagyta, hogy az az alkóv repedezett kövére hulljon.

- Azt hiszi, hogy megvédi, igaz? – kérdezte a nő gyanakodva. – Erről van szó? Ennyire nem lehet idióta. Még azt sem tudja, hogy használja. Mi igen. Bármi legyen is az, mi érezzük az erejét. Nem érdekel, hol találta, vagy hogy honnan jött. Csak adja ide. Adja ide, és elmehet. Ha ellenkezik... - vállat vont, és a pálcá felé intett. – Ha ellenkezik, meghal, és úgy is megszerezzenek.

- Nem tudom, mit akar! – sikoltotta Whinnie. Hátát nekinyomta a biztonsági rácsnak, ami erre újfent megzördült. Nem tudta, mik a pálcák, de valahogy, James ebben teljesen biztos volt, érezte, hogy veszélyesek.

- Hatalmas az ereje – lehelte a férfi, és remegő orrcimpával közelebb lépett.

A nővére biccentett.

- De mi az? Meg kell szerezniük.

Árnyékuk Whinnie-re esett, ahogy a szívének szegezett pálcával egyre közelebb húzódtak hozzá. Whinnie remegve, nyöszörögve összekuporodott, aztán hirtelen kétségbeesve ismét beletűrt a táskájába. Mikor ujjai rátaláltak valamire, nagyot lendített a karján, mire a táská lerepült a kezéről.

- Vissza! – sikoltotta előre nyújtva remegő kezét. Markában erősen reszketett az antik pisztoly, fekete csöve tompán csillogott a halvány fényben.

Az utca túloldalán a csavargó levegőért kapott, és beugrott egy szemetes konténer mögé. James kiélesedett, álmodó elméje mindent látott.

A testvérpár a Whinnie kezében lévő fegyverre meredt. Aztán a nő boldogan nevetni kezdett.

- Muglik és a fegyverek – rázta a fejét. – Kedvesem, az az antik játék pisztoly nem árthat nekünk. Csak az idejét vesztegeti, és lassan elfogy a türelmünk. Adja ide a talizmánt! Most azonnal, vagy a holttestét átkutatva találjuk meg.

Whinnie erőt vett magán, és szilárdan előre nyújtotta a pisztolyt. Még sosem fogott korábban fegyvert, azt sem tudta, képes lenne-e meghúzni a ravaszt, pláne, hogy a fegyver elsülne-e. Egyszer a nőre irányította a csövét, egyszer meg a férfira.

A nő előre vetette magát. James látta a gyors, szinte állatiasan ruganyos mozdulatot, és újra próbált figyelmeztetően felkiáltani. Ez alkalommal azonban akkor sem hallatszott volna a hangja, ha lett volna neki, hiszen a hangos durranás egy pillanatra minden más

zajt elnyomott. Egy másodperccel később csend lett, nem maradt más hang, csak a süvítő szél, és a kavargó hó,

A nő tett egy lépést hátra, ki a könyvesbolt beugrójából. Leeresztette a pálcáját, és lenézett magára a téli napfényben. A lábánál vörös vércseppek csúfították a jeges járdát. Egy pillanattal később a boszorkány térdre rogyott, döbbenten felnézett, aztán arccal előre a kőre esett.

- Te... - lehelte a férfi. Szeme tágra nyílt a döbbenettől, ahogy hátranézett a válla fölött. Pálcáját még mindig előre szegezte. - Megölted. - Hangja tele volt csodálkozással. Megismételte, mintha ő maga is alig hinné, amit mond. - Te *megölted* őt!

- Nem akartam! - nyögte Whinnie, leeresztve a füstölgő pisztolyt. Úgy meredt a fegyverre, mintha egy apró, vad szörnyeteget szorongatna a markában. - Ő az oka! Meg akart...

- TE MEGÖLTED ŐT! - kiáltotta a varázsló olyan erővel, hogy a hangja megbicsaklott, és a szeme kimeredt üregéből. Felemelte a pálcáját, Whinnie arcát célozta be vele, majd kimondta azt a két szót, amitől James tartott. - *Avada Kedav...*

Egy alak rontott a sötét ruhás férfinak pontosan abban a pillanatban, mikor annak pálcájából zöld fénysugár tört elő. A csavargó volt az, aki végül, hosszas belső vívódást követően, átszaladt az úton, átbotorkált a halott boszorkány testén, és vállal nekirohant a boszorkány testvérenek, épp mikor a férfi útjára engedte a gyilkos átkot. Ennek eredményeként az átok szétrobbant a szélrózsa minden irányába, kitörte a közeli kirakatüvegeket, és kitaszította az úttestre a varázsló és a csavargó kettősét. A két férfi végigcsúszott az aszfalton hosszú, fekete ösvényt húzva a hóba.

Hirtelen duda harsant, majd szinte rögtön utána remegő fékcsikorgás. Az úttesten egy szemetes autó csúszott farolva, aztán, épp csak elkerülve a földön fekvő két férfit, végül megállapodott. A sofőr hangosan káromkodott a szélvédő mögött, és kirúgta az ajtót.

A boszorkány testvére feltápászkodott, közben vadul rázta a pálcáját, de a pillanat elveszett. Egyre több bámészkodó kezdte ellepni a helyszínt, szinte hömpölyögni látszottak kifelé a közeli üzletek és járművek ajtaján. A varázsló egy utolsó pillantást vetett halott hűgára, majd arcán maró dühvel, dehoppanált. Nem maradt más utána, csak az összesűrűsödő levegő csattanása, és kavargó hópolyhek.

- Mi a jó büdös *franc!*? - bömbölte a szemetes autó sofőrje, áthajolva a jármű ajtaján. - Az előbb még... nem ketten voltak?

A csavargó lassan csóválta a fejét.

- Fogalmam sincs, miről beszél - szólt határozottan. - Nem vagyok örült. Mondja meg nekik, érti? Nem vagyok örült. És *maga sem*.

A sofőr a csavargóra bámult, majd tekintete továbbsiklott a sötétvörös vértócsában fekvő halott boszorkányra. Egy pillanattal később beleegyezően biccentett.

- Máris hívom a zsarukat.

A könyvesbolt alkóvjának árnyékában Whinnie holtan feküdt, a gyilkos átok nem hagyott rajta semmiféle nyomot. Ujjai még mindig a pisztolyt markolták.

Ismét leszállt a sötétség, és ez alkalommal James örült neki. Volt egy olyan érzése, hogy az álomnak vége, bármilyen választ is akart neki nyújtani, most már rajta a sor, hogy megfejtse.

De az álom tovább folytatódott, újabb hosszú évek repültek el egy pillantás alatt. Közben James apró szemelvényeket kapott a történetekből, mintha csak egy válogatást látna a Reggeli Próféta főcímeiből.

A halott boszorkány hatalmas fejtörést okozott a rendőrségnek, először is, mivel nem volt nála semmiféle azonosító okmány, másrészt, mert senki nem jelentkezett a holttestért. Két napig feküdt Philadelphia halottasházában, mielőtt az éjszaka közepén egyszer csak minden nyom nélkül el nem tűnt. Sosem látták többé. A másik rejtély még zavarosabb volt. Az ismeretlen nőt a mellkasába fúródott golyó ölte meg, amit minden valószínűség szerint a másik halott nő, bizonyos Whinnie Holm lőtt ki. A probléma csak az volt, hogy a Ms. Holm kezében lévő pisztoly több mint százéves volt, antik darab, ráadásul a tár üres volt. A bűnügyi laborban dolgozó ember meg mert volna esküdni rá, hogy a fegyvert már sok-sok évtizede senki sem sütötte el.

Whinnie fia a legközelebbi hozzátartozóhoz, a nagybátyjához került, aki pénzügyileg mindennel ellátta, nevelésben viszont már kevésbé. A titokzatos pisztolyt újra elrakták, ezúttal a halott anya holmijával telepakolt láda mélyére. Az egyszerűség kedvéért a fiú végül felvette a nagybátyja nevét, sőt, elkezdte az apjának szólítani.

Habár sosem gondolta komolyan.

És furcsamód, amint az antik pisztoly bekerült a ládába, a fiú lába alatti pincébe, a fiú régi betegségének nyoma sem mutatkozott többet.

Ezek a képek mind némán villantak fel, miközben James szállt a széllel egy bizonytalan jövő felé, mely másnak már a múlt volt.

A sötétségből ezúttal Whinnie kocsija bukkant elő először, motorja durván bőgött, kipufogójából kékes füst tört elő. A napfény meg-megcsillant a rozsdás fémen és a poros szélvédőn, ahogy a kocsi lassított, a járdaszegély mellé gördült, majd nehézkesen elhallgatott.

A sofőr felőli ajtó nyikorogva kitárult, és egy fiatalember lépett ki rajta, tétován pislogva körbe a nyüzsgő utca éles fényében. James érezte, hogy még mindig Philadelphiában van, habár több év is eltelt. A férfi magas volt, karcsú, piszkosszőke haja hosszú fürtökben keretezte barátságos arcát. Piszkos flanelinget viselt, és kopott farmernadrágot, melyen a térdeknél lyukak látszottak. Mégis, ahogy figyelte, Jamesnek az a távoli benyomása támadt, hogy a férfi nem szegény. Egyszerűen csak ilyen ennek a kornak a divatja. A gyanúja beigazolódni látszott, mikor egy hasonlóképpen öltözött lányt látott közeledni. A fiatal nő egy halom könyvet szorongatott, vékony fonatokból álló frizuráját egy régi kendővel fedte be.

- Az az izé nem igazán környezetbarát, Quinn - jegyezte meg a lány a kocsi mögött gyűlő kék füstre sandítva. - Hol van a bicód?

- A hátsó ülésen, a többi ingóságommal egyetemben - felelte könnyedén a férfi, Quinn, és nekidőlt a Toronado orrának. - Úton vagyok keletre, az egyetemre.

- Nekem úgy tűnik, nem jutsz messzire - szippantott bele a levegőbe a lány. - Ez a roncs úgy büzlik, mint a macskapisi, és ránézésre nincs messze a teljes széteséstől.

A férfi szeretetteljesen megpaskolta a motorháztetőt.

- Nem lesz gond velem. Csak egy kis olaj kell, meg szerető gondosság. Különben sem hagyhatom itt Phillyben. Csak bezúpolnák a legközelebbi roncstelepre, azt pedig nem hagyhatom. Elvégre az anyámé volt.

James végre megértette. A férfi Whinnie fia volt, felnőttként. Mindenki Quinneknak hívta - a nevelőapja után -, de a fiatalember nem igazán volt oda érte, még ha nem is nagyon híresztelte. Arra készült, hogy New Yorkba költözik, ahova az igazi apja is ment, sok évvel korábban. Nem mintha meg akarta volna keresni a szülőapját - Quinn sosem ismerte, nem is igen hallott felőle, és meglepő módon, ezen nem is nagyon akart

változtatni. Mindössze arról volt szó, hogy amíg Philadelphiában marad, mindig Quinn marad, fia az ismert, baleseti kártérítésekre szakosodott sztárüggyvédnek, akinek a képével tele van plakátolva a város, és mindenki kívülről fújja a szlogenjét: HA A BECSÜLETÉNÉL TÖBB SÉRÜLT, QUINN NYERNI FOG!

Azonban több is volt. Philadelphiában ölték meg az anyját, több mint tíz évvel korábban. Quinn alig emlékezett rá, csak a szomorú, mégis gyönyörű arca, és a gyengéd, szerető érintése maradt meg benne. Összegyűjtött mindent, ami valaha az anyjái volt, beleértve a régi, fekete Toronadót is, de képtelen volt tovább abban a városban maradni, ahol az asszonyt elérte a végzete. Főleg, mivel a férfi, aki megölte, minden valószínűség szerint még mindig itt él, szabadon jár-keel a városban minden nap.

Quinn többet tudott az anyja halálának körülményeiről, mint bárki más. Jó volt a dolgok kibogozásában, és több türelemmel fordult a rejtélyek felé, mint a rendőrségi nyomozók.

Néhány évvel korábban, egy nyári napon, Quinn rátalált arra az emberre, aki egyedülként tanúja volt az anyja halálának, egy hajléktanra, aki jobbára a rakodópart környékén tanyázott, noha időnként megfordult több hajléktalanszállón, illetve raktárak és italkimérések környékén. Az egyik ingyen levest kínáló helyen sikerült Quinne végül beszélni vele. Először a férfi makacsul megtagadta, hogy egy szót is szóljon, és ragaszkodott állításához, hogy már mindent elmondott, ami történt. Mikor azonban megtudta, hogy Quinn a halott nő fia, lassan ellazult. Beismerte Quinne, hogy volt ott még valaki – egy férfi. Valójában a férfi gyilkolt egy olyan fegyverrel, amelyet a csavargó még sosem látott, és amit le sem tudna írni.

- És aztán – súgta a hajléktalan összeesküvőn, belemelegedve a témába. Vizenyős szeme élesen csillogott. – Aztán, mikor vége lett, a pasas csak felállt, és... és...

- És mi? – kérdezte a tizenhat éves Quinn, alig tudván türtöztetni magát, hogy ne ragadja meg a férfi gallérját, és rázza meg őt. – Mit csinált? Mondja el!

A csavargó tétován körbepillantott a csaknem kihalt szállón, száját szorosán összezárta. Mikor visszanézett Quinne, arcán makacs dac trónolt.

- Elmondom én, hogy micsiná't – súgta rekedten. – De úgyse hiszed el. A pasas felállt, azt' eltűnt. Azt csiná'ta.

Quinn a hajléktalan férfi borostás arcára, vörös, borvirágos orrára meredt, és érezte, hogy a gyomra görcsbe rándul. A csavargó örült. Nyilvánvalóan semmit sem lehet komolyan venni, amit mondott. Az a sok munka és kutatás, míg végre rátalált, elpazarolt idő volt, egy vicc. A csalódottság haragnak adta át a helyét, és Quinn csaknem megütötte a férfit. Keze ökölbe szorult az asztal lapján. Mielőtt bármi visszavonhatatlant tett volna, inkább felállt, és megindult a hajléktalanszálló kijárata felé.

- Eltűnt! – kiáltotta utána a csavargó. Most már nem érdekelte, ki hallja, hirtelen roppant fontossá vált számára, hogy Quinn higgyen neki. – Nem mondtam senkinek, nehogy bolondnak nézzenek, mint most te! De ez az igazság! Köddé vált! Mint valami bűvész trükkben!

Quinn kicsörtetett a szálló ajtaján, maga mögött hagyva a hajléktalant és a kiáltozását. Az öregember örült... totál elmebeteg. Quinn szidta magát, amiért az idejét pocsékolta, hogy azt hitte, válaszokat találhat.

Mégis, ahogy dühtől fűtve céltalanul megindult a zsúfolt utcán, elgondolkodott.

Lehetséges volna, hogy a csavargó igazat mond? Talán mégsem elmebeteg, vagy legalábbis nem *teljesen* az. Talán tényleg volt ott másvalaki is azon az estén, egy férfi,

valami különös fegyverrel, ami anélkül tudott ölni, hogy bármiféle nyomot hagyott volna. Ha így van...

Ha így van, akkor Quinn anyjának gyilkosa még mindig szabadon kószál, feltehetően Philadelphiában, gondtalanul éli életét, miközben az anyja egy olcsó sírban fekszik a város szélén, sok éve holtan – az ismeretlen férfi keze által.

Az ötlet mérgező magként bújt meg Quinn agyában, gyökeret vert belőle a gyanú, mely végül haragot termelt. Így hát, legfőképp emiatt, úgy döntött, maga mögött hagyja Philadelphiát, és soha nem néz vissza.

- Hiányozni fogsz nekünk, Quinn – sóhajtotta a fonott hajú lány. – Aztán néha gyere vissza, és látogasd meg a régi bandát.

- Rendben – mosolygott Quinn, ám a mosoly halovány volt. James és a fiatal nő is látták. A lány bólintott, futólag megölelte Quinnt, aztán hátra sem nézve elsétált. Quinn figyelte, ahogy távolodik, kieresztett egy kis, reszketeg sóhajt, aztán maga is megindult az ellenkező irányba.

James némán követte.

Quinn átvágott egy szűk sikátoron, és egy jóval keskenyebb utcára ért ki. Itt nem volt forgalom, de az épületek között ide-oda csapongott a teherautók és buszok duruzsolásának visszhangja. Quinn balra nézett, majd jobbra, végül hunyorogva jobb felé vette az irányt, tégl- és üvegfalú üzletek sora mentén, foszlott ponyvatetők alatt. Végül egy kis boltnál torpant meg, és tenyerével árnyékolva belesett a kirakaton keresztül. Az ablak alatt sorakozó ládák tele voltak furcsábbnál furcsább holmikkal: cirokseprűkkel, sportcipőkkel, esernyőkkel, meg egy nagy rakás gúlába pakolt konzervdobozzal, amikben a felirat szerint Vegemite volt, bármi legyen is az.

Quinn magában vállat vont, majd belépett az ajtón, mire a feje fölött csilingelni kezdett egy kis harang.

- Hahó! – kémlt körbe az üzletben, hátha talál egy eladót. Az ablakon át beszűrődő napos sávban sűrű por kavargott, a sarkok árnyékba burkolóztak. – Van itthon valaki?

- Reggelt – felelte egy gyenge hang. – Ami azt illeti, még nem vagyunk nyitva. Mondjuk ugyan mindegy. A fizető kuncsaftokat mindig szívesen látjuk.

Quinn a hang irányába fordult, és a pult mögött egy öregembert pillantott meg, aki éppen nyögdecselve feltápáskodott egy antik székből. A pult mögötti terület zsúfolásig volt egy hatalmas asztallal, néhány fából készült iratszekrényel, egy vészesen teleaggatott fogassal, egy főzőlappal, kávéfőzővel, valamivel, ami leginkább jó pár évtizedet felölelő újságok halmának tűnt, piszkos tányérokka és egyéb tárgyakkal. Az egyik iratszekrényen egy elektromos ventilátor állt, időnként meglengetve az újságok lapjait és az öreg piheszerű, fehér haját.

- Üdv – erőltetett mosolyt az arcára Quinn. – Bocsánat. Én igazából, ööö... - Ismét körbepillantott az üzletben, és szemügyre vette a különféle terméket teljesen vegyes összképét. – Én igazából motorolajat keresnék. A kocsimhoz... - A mosolya szégyenlősbe váltott. – De kétlem, hogy tartana ilyesmit.

- Ó, nem is tudom – felelte az idős férfi, megvakarta hajlott hátát, aztán megigazította a szemüvegét. – Tartok egy kicsit ebből is, abból is. Amire épp rá tudom tenni a kezemet. A kocsijába lesz, azt mondja? – Előre hajolt, amit a gerince egy sor hangos roppanással fogadott, majd kotorászni kezdett a pult mögött.

- Igen – sóhajtott Quinn. – Elég idős darab. Úgy eszi az olajat, mint az őrült, de a legtöbbször egy darabban odaérek vele, ahová tartok, amíg gondját viselem.

- Ez már csak így van – hallatszott a férfi hangja a pult mögül. – Lássuk csak. Olaj... olaj... - Mikor újra előbukkant, egy kis kannát tartott a kezében. Kartávolságra nyújtotta, hogy le tudja olvasni a címkét a bifokális szemüvegén keresztül. – Három az egyben olaj. Ez nem lesz jó, igaz? – Elmosolyodott, majd recsegő hangon felnevetett.

- Igaz – értett egyet Quinn. Kezdte elveszteni a türelmét. – Meg tudná mondani, merre találok a legközelebbi vegyesboltot? Majd sétálok. A kocsinak amúgy is hűlnie kell.

Az öregember tudálékosan bólogatott.

- Badarság. Biztos vagyok benne, hogy itt van valahol. Milyen viszkozitású kell?

Quinn már megbánta, hogy betette a lábát az üzletbe. Mikor az öregember csoszogva elfordult a pult mögött, a plafonra emelte a szemét.

- 10W harminc. Nem igazán számít. Egy régi Toronado, nem túl válogatós. Már attól elégedett, ha húsz-harminc mérföldenként megetetem valamivel, ami fekete és csúszik.

Az öregember mozdulatlaná dermedt, majd a szemöldökét ráncolva hátranézett a válla fölött.

- Azt mondja, Toronado?

Quinn biccentett, és állta a férfi hosszú, merev tekintetét.

- Számít?

- Talán – bólintott a férfi. A pult felé fordult, és felhajtott rajta egy szakaszt. Kilépett a poros fénysugarakba, és színpadiasan felsóhajtott. – Az ilyen idős kocsik kényesek tudnak lenni. Az olajzabálás talán csak az egyik tünet. Miért nem mutatja meg nekem a kicsikét? Talán meg tudnánk bütykölni, hogy ne egyen annyit.

Quinn homlokráncolva meredt a hajlott hátú öregre, aki várakozón nézett vissza rá.

- Mi az? – hallatta újra azt a recsegős nevetést. – Visszautasítana egy ilyen jó szándékú ajánlatot? Mivé lesz ez a város? Nézze, harminc éve magam is Toronadót vezettem, szóval ismerek egy-két trükköt. Ha más nem, legalább egy negyed órára megszabadulok a boltból. Szóval vezessen, ifjú barátom.

Quinn majdnem nemet mondott, de James látta, hogy úgy nevelték, tisztelje az idősebbeket. És különben is, az öreg talán tényleg konyít valamicskét a kocsikhoz. Nem lenne rossz, ha nem kéne negyvenmérföldenként félrehúzódnia, hogy megvárja, amíg leülepszik az olajos, kék füst. Kényszeredett mosollyal megrázta a fejét, aztán az ajtó felé fordult.

Öt perccel később Quinn már a Toronado előtt állt, és felnyitotta a motorháztetőt. Az nyikorogva nyílt fel, és a férfi tartotta, amíg az öreg szemügyre vette a gép belsejét.

- Hmm – motyogta magában a férfi néhány vezetékét és égőt babrálva. A hűtőrács fölé hajolt, és belesett a motorház belsejébe. Quinn-nek nem úgy tűnt, mintha bármit is szerelne. Épp ellenkezőleg, mintha az öreg csak ide-oda nyúlkalna, meghúzogatót ezt-azt, megbökdösött amazt. Beleszagolt a motor fölött terjengő meleg levegőbe, aztán kiegyenesedett, és megrázta a fejét.

- Nincs itt – mondta, szinte csak magának.

- Micsoda? – kérdezte Quinn, és most már tényleg feldühödött. – Azt hittem, azt mondta, tudja, hogy lehet megbütykölni.

- A probléma nem a motorral van – mondta az öregember kurta biccentéssel. – Biztos inkább hátul. Nyissa fel a csomagtartót! Hadd vessek rá egy pillantást.

- A csomagtartóra – ismételte Quinn szkeptikusan, és leeresztette a motorháztetőt.

- Ezt mondtam. Nyissa fel!

Quinn lecsapta a motorháztetőt, aztán megrázta a fejét.

- Nézze, ha ez magának...

- Azt akarja, hogy megint menjen ez a kocsi, vagy nem? – mondta az öreg, és most először kihúzta magát. Quinnnek feltűnt, hogy valamivel magasabb, mint amilyenek eddig tűnt. Hajlott háta hirtelen egyenesnek tűnt. A hangja is határozottabban csengett, kevésbé recsegett, ám annál parancsolóbb volt. – Nyissa fel a csomagtartót, és teszek róla, hogy ne legyen több problémája.

Quinn ámulat és zaklatottság elegyével meredt a férfira. Nagyot sóhajtva elővette a kulcsát.

- Tele van a cuccaimmal – vezette a férfit a kocsi hátulja felé. – Úgysem fog látni semmit.

- Épp eleget látok majd – szólt az öreg halk, reszelős hangon.

Quinn a zárba dugta a kulcsot, és elfordította. A csomagtartó kinyílt.

- Csak előbb... – kezdte volna, de az öregember a vállával oldalra taszította, és Quinn tömött táskái és csomagjai fölé hajolt. Egyenként végigtapogatta, majd félretolta őket. Quinn növekvő hitetlenkedéssel nézte ezt.

- Bármi is a gond az olajjal – jegyezte meg hangosan –, annak semmi köze a táskáimhoz.

- Ennyire biztos benne? – mordult fel a férfi, majd kezdte kihajigálni Quinn holmiját az utcára. Quinn türelme végleg elfogyott.

- Jól van, elég volt – mondta. Egyik kezével egy sporttáskát ragadott meg, a másikkal pedig a férfi vállát. – Nem tudom, mit képzelsz, mit művelsz, de egyértelmű, hogy nem a kocsimat akarja megjavítani. Mi lenne, ha most...

Quinn fel sem fogta, mi történik, csak mikor beverte a fejét a lámpaoszlopba. Elejtette a táskát, kezét a feje hátuljához emelte, majd esetlenül a járdára csücscent, ötméternyire a kocsitól.

Az öregember – aki hirtelen már nem is tűnt olyan öregnek – még mindig a nyitott csomagtartó mellett állt, de most hűvös, figyelmeztető tekintettel meredt hátra Quinnre.

- Ha jól akar magának – szólt, és mostanra minden reszelősség eltűnt a hangjából –, többé nem nyúl hozzám.

Folytatta a csomagtartó átkutatását, egyre bosszúsabb lett, míg végül dühösen káromkodni kezdett. Quinn kótyagosan feltápászkodott. Feje hátulján egy ponton égető fájdalmat érzett. Mikor oda nyúlt, ujjai vértől piroslottak. Az öreg ellökte. Nem történhetett máshogy. De ötméternyire? Képes egyáltalán valaki ilyesmire?

A válasz ott volt a szeme előtt. A ziháló, púpos hátú öregből egy egyenes gerincű, széles vállú férfi lett, még a korábban ősz hajába is fekete tincsek vegyültek. Hangos zörgéssel hajította Quinn gitártokját az utca kövére, egy pillanatra sem állt le.

Quinn továbbra is szédelegve körülnézett. Emberek mentek el mellettük, páran kíváncsian a kocsit kirámuló öregre pillantottak, de senki sem állt meg. A külső megfigyelő számára a jelenet akár úgy is magyarázható volt, hogy egy mogorva apa illegális holmi után kutatja át a fia kocsiját.

Quinn lebotorkált a járdáról, ki az úttestre, és nagy kerülőt téve megindult a Toronado anyósülés felőli ajtajához. Kinyitotta az autót, és egy pillanattal később beesett a kocsiba.

- Hol van? – hallatszott mögüle a férfi hangja a csomagtartó mélyéről. – Itt van valahol! Ugyanaz, mint korábban! *Érzem!*

A reggeli hőség ellenére Quinn hátán fagyos hideg futott végig. A férfi keresett valamit; valamit, amiről tudta, hogy ott kell lennie, amit felismert. De az hogy lehet? A Toronado

említésére történt. Mostanság már nem sokan vezetnek ilyen kocsit. Akkor változott meg az öreg, akkor kezdett hirtelen érdeklődni.

- Hol vagy? - acsargott a férfi. Az autó meg-megremegett, ahogy egyre fokozódó dühvel tépte ki az egyes holmikát a csomagtartóból, és dobta őket az utcára. - Hol vagy már, az Isten verjen meg!

Aztán hirtelen megdermedt. Csend lett, melyet csak a forgalom távoli zaja és egy kutya ugatása tört meg.

És Quinn hirtelen rájött, mit keres a férfi.

Végigterült az utas ülésen, és kezével benyúlt a vezetőülés alá, vadul kotorászott. Nem volt ott. Teste egész kifacsarodott, ahogy egyre mélyebbre nyúlt az ülés alá, és ujjai a sötétben kaparásztak. Hirtelen talált valami kis, nehéz tárgyat, amit olajos rongyba csavartak. Fújtatva előrántotta.

- Mire készülsz, mi? - csattant egy hang közvetlen a füle mellett, majd egy pár erős, csontos kéz ragadta meg, és rángatta ki őt a kocsiból a bokájánál és vállánál fogva. - He? Hol van? Add ide!

Quinn kétségbeesve igyekezett megkapaszkodni az autó ajtajában, mindhiába. Nagyot nyekkenve az aszfaltra zuhant. A férfi föléje görnyedt, a reggeli fényben gonosz árnyékot vetett rá. Ismét előre nyúlt, de Quinn, kezében még mindig ott szorongatva az előbb előkapart tárgyat, hátrébb kúszott. A férfi egészen a szembülső járda árnyékába üldözte őt. A járda mellett egy újságkihordó teherautó parkolt, kipufogójából csak úgy dőlt a sűrű füst. Quinn a teherautó abroncsának ütközött, és ott próbált végre feltápászkodni.

A férfi nagyot rúgott belé, visszataszítva őt a földre.

- Add ide! - parancsolta. Állát felszegve a hátsó zsebe felé nyúlt. - Add ide, és akkor talán megéred a nap végét!

Quinn megrázta a fejét. Mondani akart valamit, amivel véget vethet ennek az érthetetlen konfliktusnak.

- Csa... - hebegte, a mellkasához szorítva a bebugyolált tárgyat. - Csa-csak a holttestemen keresztül!

Az öregember határozottan bólintott, majd sóhajtott egyet.

- Ebben az esetben... - Előhúzta öklét a háta mögül, ujjai egy hosszú, elvékonyodó bot köré fonódtak. Egyenesen Quinnre szegezte, lenézett rá, majd tett egy lépést hátra, ki a napfénybe.

És Quinn kezében a bebugyolált tárgy pulzálni kezdett, és hirtelen olyan hideg lett, akár egy januári sírkő.

- Avada...!

Éles sivítás harsant, majd kürt, és csikorgó kerekek hangja, és a férfit elsodorta egy elmosódott szürkészöld fémtömeg. Egy szemetes autó volt, ami most farolni kezdett a hirtelen fékezéstől. Quinn (és James is) még a kerekek visítésán át is tisztán hallotta a sofőr szüntelen káromkodását. Egy pillanattal később - és jó hat méterrel odébb - a szemetes autó megállt, és a bendőjében gyújtott nagy halom szemét csörömpölése is elhallgatott.

A döbbenettől gyengén Quinn végre lábra kászálódott. Tántorogva megkerülte az újságkihordó teherautót, és elindult a szemetes autó irányába, ami most csálén állt a járdaszegély mellett. A hajdani öregember az árnyékában hevert, erősen vérzett, és ránézésre nem maradt egyetlen ép csontja sem. Arcát és homlokát lehorzsolta az aszfalt. Pálcája törötten állt ki markából.

- Mi a... - csattant fel egy férfi hangja, aztán hitetlenkedve emelkedett egy oktávot. -

Már megint ő!

Quinn felnézett, és meglátta, hogy a szemetes autó sofőrje ott áll a vezetőfülke mellett, a nyitott ajtót szorongatva. Jamest nem lepte meg túlzottan, hogy ugyanaz a sofőr volt, csak tíz évvel idősebben, tokásan, őszes borostával.

- Hívjon segítséget – mondta Quinn halkán. – A zsarukat, mentőket, mindegy.

A sofőr Quinnről az út szélén heverő testre meredt, majd vissza.

- Mondhatsz bármit, kölyök – szólt csodálkozó fejrázás közepette. – De nem hinném, hogy bárkinek bármi haszna származna belőle. – Ismét a haldokló férfira meredt, majd alig hallhatóan azt morogta: - Jesszus. Ki mint vet, úgy arat.

Quinn odasétált a szemetes autó árnyékában fekvő vérző alakhoz. Miközben így tett, érezte, hogy a rongy leesik a kezében tartott tárgyról. A haldokló meglátta, mi az, mire a szeme furcsán felcsillant. Harsány, ugatásszerű nevetést hallatott.

James odanézett. Egy ősrégi pisztoly volt, ugyanaz, ami 1859-ben végzett Magnussennel abban a sikátorban. Az, amelyik valahogy kézzől kézre vándorolt oly sok éven keresztül, és végül itt kötött ki, ebben a percben. Quinn lenézett a kezére.

- Ezt akarta – szólt érzelemmentes hangon. – De... miért?

A férfi arcán egyszerre látszott fájdalom és düh.

- Ez... sokkal erősebb, mint aminek egy magadfajta... - Vért köhögött fel. – Mint aminek egy magadfajta hasznát vehetné.

Quinn tett egy újabb lépést előre, és megállt a férfi felett. A régi, töltetlen pisztolyt leeresztette az oldalához.

- Maga megölte az anyámat – mondta, mindössze tisztázva azt, amit már eddig is tudott.

A férfi kivicsorította véres fogait, és egy utolsó, remegő lélegzetet vett.

- Muglikat ölni – nyögte – nem... gyilkosság.

Erejét vesztve roskadt hátra. Egy pillanattal később a mellkasa megsüllyedt, és nem is emelkedett fel többé. Még mindig Quinnre meredt, de a szeme üres volt, akár két üveggolyó.

Quinn lenézett rá. Vége, mégsem volt elégedett. James látta az arcán. Quinn-nek nem voltak válaszai, csak még több kérdése. Mintha azt szeretne volna, hogy a halott keljen ismét életre, hogy válaszolhasson azokra a kérdéseire, amik most hirtelen olyan fontosak lettek. Mi különleges van a fegyverben – ebben az ősrégi, használhatatlan revolverben –, ami miatt megéri gyilkolni érte? Hogy értette azt, hogy sokkal erősebb, mint aminek ő, Quinn, valaha is hasznát vehetné? Mi volt az a bot a férfi kezében? Így ölte meg az anyját is, sok-sok évvel korábban?

Annyi kérdés, és alig néhány válasz.

Végül egy egész életnek tűnő időt követően, mely azonban alig volt több tizenöt másodpercnél, Quinn lehajolt, felvette az olajos rongyot a földről, és visszacsomagolta bele a pisztolyt. Visszament a Toronadóhoz, bedugta a fegyvert vissza, a vezetőülés alá, aztán ismét odasétált az anyja gyilkosának testéhez. Hűvös nyugalommal leült a járdaszegélyre, és a halott férfi merev, üveges tekintetét bámulta. Így várta a rendőröket, akiknek a szirénái már most ott visszhangzottak az épületek között.

És James tovasodródott, otthagya Quinnt, ámulva a fiatalember furcsa nyugalmán, és azt kívánta, bárcsak megválaszolhatna a kérdéseire.

A pisztoly azért volt nagy erejű, mert kioltotta egy nagy erejű sötét varázsló életét, és ezzel egyfajta pálcává vált, magába olvasztva a varázsló hatalmát, átalakítva valamiféle

különös, mágikus energiává. Megmagyarázhatatlan volt, mégsem lehetett letagadni.

Valahogy, valamilyen módon, gondolta James, ahogy elragadta a sötétség, ez a válasz. Ez a furcsa, hosszú történet a válasz a legégetőbb kérdésére.

És ahogy James a lezáruló álom sötétségében hánykolódott, hirtelen rájött: nem Quinn volt az egyetlen, akinek több a kérdése, mint a válasza.

12. A FEHÉR KRIPTA REJTÉLYE

James úgy emelkedett ki az álomból, ahogy a bűvárok szoktak az óceánból. Rémisztően hosszú folyamatnak tűnt, ahogy az öntudat lassan betöltötte az elméjét, mint ahogy a hajnal derengése kivilágosítja a horizontot. Végül reszketegen kinyitotta a szemét.

Nem a Roxfort Expresszen volt. Szürke, üres mennyezet nyújtózkodott a feje fölött, melyet itt-ott félhomályba borítottak az árnyak. Nyögve megfordult, és ülő helyzetbe nyomta magát.

- Hála az égnek! - szólt egy női hang, mely egyszerre hatott megkönnyebbültnek és megrovónak. - Már kezdtem azt hinni, hogy a tanév hátralévő részét abban az ágyban fogja tölteni. Tessék, igya ezt meg. Szörnyen ki lehet száradva.

Egy üvegcsé ért James ajkához, melyből hús folyadék ömlött a fiú szájába. Lenyelte az italt - aminek, mellesleg, olyan íze volt, mint egy régi knútnak és egy adag piszkos zokninak -, aztán köhögni kezdett.

- Hagyjuk a drámát - feddte meg Madame Curio. - Aki képes ötöt lenyelni azokból a rémes Weasley Tetszhalott tablettákból egy fogadás miatt, az ne panaszkodjon az életerő főzet ízére.

- T-tetszhalott... - köhögte James, majd körbepillantott. Még csak most vette észre, hogy a Roxfort gyengélkedőjébe került. Az odakinti fény szürke és borús volt, így az nem adhatott támpontot, milyen napszak lehet. - Tetszhalott tabletták?

- Magának kéne a legjobban tudnia, Mr. Potter - puffogott tovább Madame Curio. - Ilyen butaságokra fogadni, pláne a vonaton, ahol nincs orvosi ügyelet, nem jó ötlet, könnyen balul sülnhet el a dolog. Ráadásul, ha maga is érintett, elég sűrűn balul ütnek ki a dolgok, nem igaz? Szerencséjére Rose Weasleynek, Ralph Deedle-nek és annak a Malfoy fiúnak volt annyi esze, hogy azonnal idehozták a vonatról, és pontosan beszámoltak róla, mi történt.

James gyomra összeszorult.

- Idehoztak a vonatról? Mindenki szeme láttára?

- Nem sokat tehetek, hogy elrejtsek – felelte Madame Curio, miközben előhúzott egy lázmérőt, és bedugta James szájába.

A fiú visszahanyatlott a párnára.

- Mikor értünk vissza? – motyogta, ahogy a lázmérőtől tudta.

- Három és fél napja – szipogott Madame Curio. – Komolyan kezdtem fontolgatni, hogy átvitetem a Szent Mungóba.

- Három napja!? – James kis híján lenyelte a lázmérőt, mialatt ismét felült, Madame Curio azonban visszanyomta az ágyra.

- Igen, három napja, szóval még kibír öt percet. Feküdjön nyugton, és ne beszéljen!

Mikor Madame Curio végre elengedte, James azonnal a nagyterem felé vette az irányt, ahonnan már messziről hallotta a vacsorával járó tompa csörömpölést és a felszabadult beszélgetés zaját. Próbált észrevétlenül bejutni, még a griffendéles asztalhoz is a fal mentén osont oda, azonban így is egyre több kíváncsi szempárt érzett magán, majd a fülét is megcsapták a félhangos megjegyzések. Ahogy James elhaladt mellette, Lance Vassar somolyogva rázta a fejét, amit azonnal átvett állandó rajongóinak csapata. A Mardekár asztalánál Albus a nyakát nyújtogatta, majd tapsolni kezdett.

Erre aztán már az egész nagyterem rákezdett, mindenki vigyorgott, egyesek pedig kezüket a homlokukhoz emelve ájulást színleltek.

- Fantasztikus – morogta James, mikor lehuppant Rose és Scorpius közé. – Tetszhalott tableta.

- Mít kellett volna tennünk? – sziszegte Rose. – Úgy festettél, mint egy halott! Mire Roxmortsba értünk, minden általam ismert ébresztő bűbájt kipróbáltam. Az álmhozót meg nem említhettük senkinek.

- A Tetszhalott tableta Scorpius ötlete volt – szólt Ralph, és egy tányér húsos pitét tolt James elé. – Mikor elmondtuk neki, mi történt, azonnal ez jutott eszébe, még volt is pár szem a zsebében, úgy még igazibbnak tűnt a dolog. Jól bevált, mikor elvittünk Madame Curióhoz.

Jamesben csak most tudatosult, hogy farkaséhes, úgyhogy gyorsan magához kaparintotta a tányért.

- Leszámítva, hogy most mindenki azt hiszi, valami idióta vagyok, aki fogadásból mindent lenyel.

- Még mindig jobb, mintha Avior professzor fülébe jutna, hogy megdézsmáltad a cuccait – szólt halkán Rose. – Mellesleg örülök, hogy végre felébredtél.

- Szóval? – fordította komolyra a szót Scorpius, majd eltolta maga elől a tányérját, és közelebb hajolt. – Szemlátomást működött a Yuxa Baslatma. Fél hétig vártunk, hogy választ kapjunk minden problémánkra. Mit láttál?

James Scorpiusra pillantott, aztán mély levegőt vett. Fogalma sem volt, hol kezdje. Bólintott, majd megrázta a fejét.

- Működött. De dunsztom sincs, hogy mi a fenét jelent, amit láttam.

- Mondd el – erősködött Rose. – Talán mi segíthetünk kitalálni.

James határozottan megrázta a fejét, mintha csak az agyából szeretne kiűzni valamit.

- Hadd egyek. És gondolkozzak. Még mindig úgy érzem, mintha köd szállt volna az agyamra. Később megbeszéljük. A könyvtárban.

A többiek vonakodva beleegyeztek. Végül, miután James magába tömött három húsos

pitét, és Ralph negyedik tököses muffinját, a könyvtárba indultak, ahol James mindenről beszámolt, amire csak emlékezett. Mikor végzett, töprengő csend borult rájuk.

- Hogy válaszolja ez meg a legégetőbb kérdésünket? – kérdezte aztán Ralph.

Rose a szemöldökét ráncolta.

- Elég homályos. Talán a végén értelmet nyer?

- Ki az a Quinn? – morfondírozott Scorpius, és hátradőlt a székén. – Ez a kulcsa mindennek.

- A Gyűjtő a Quincy nevet használja, mint az új amerikai alelnök – javasolta Ralph kételkedve.

James nagyot sóhajtott, és megmasszírozta a homlokát.

- Bárcsak ilyen egyszerű volna! Az álmomban lévő Quinn-nek ez a vezetékneve volt, és nem is használta többé, mielőtt elköltözött Philadelphiából. Ki tudja, manapság milyen néven fut? Csak annyit tudok, hogy mindez azzal indult, mikor Zane, Ralph és én átléptünk az idősilipen, hogy kövessük Magnussent.

- Megmondtam, hogy veszélyes az idővel játszózni! – bökte mellkason Jamest Rose. – Figyelmeztettelek! Ezért vonták ki a forgalomból az időnyerőket! A múltba nem szabad belepiszkálni!

- Hűtsd le az üstöt, Weasley – szólt Scorpius unott hangon. – Lehet, hogy kétbalkezesek, de James, Deedle és Walker valószínűleg nem változtattak semmin. Csak végignézték egy halom láda mögül. Mint az egerek.

- Nos – jegyezte meg Ralph –, nem igazán úgy, mint az egerek. Inkább mint... mint a makik.

- Rókák – javította ki James. – Mert ravaszak voltunk.

- Nem tudhatjátok, hogy megváltoztattatok-e valamit – erősködött tovább Rose. Tudományos tény: a megfigyelés megváltoztatja a dolgok kimenetelét. Még a muglik is tudják.

Ralph Rose-ra pislogott.

- Honnan szeded te ezeket?

Rose hátradőlt a székén, és bosszúsan összefonta maga előtt a karjait.

- Csak mert ti nem olvastok, attól még így van.

- Na és, mit hagytam ki az élők földjén? – kérdezte James fáradtan. Ahhoz képest, hogy majdnem átaludt négy napot, meglepően kimerültnek érezte magát.

- Semmi jót – ismerte be Ralph halkan. – Nem Revalvier professzor az egyetlen jó tanár, akit lecseréltek valami mogorva minisztériumi alakra. Tabitha Corsica vette át Longbottom professzor helyét gyógynövénytanon, szóval, amit legutóbb a Yorke-ban hallottunk, igaznak bizonyult. Állítólag maga Grudje állapotodott meg vele.

- Ami azt illeti, annyira nem is rossz tanár – szipogta Rose. – Mármint igen, kiállhatatlan ember, meg minden, de azért...

James a szemét forgatta, és már előre tartott tőle, hogy a következő gyógynövénytanon minden mozdulatát lesni fogja az a hűvös, csinos, gyűlölködő szempár.

- Nem érdekel, mennyire jó tanárnak tettei magát. Az a csaj veszélyes örült. Meg különben is, senki sem tud többet a gyógynövénytanról, mint Longbottom professzor.

Ezzel senki nem vitázott.

- Viszont ez csak a kezdet – folytatta Rose. – Frics nagyobb ámokfutásba kezdett, mint eddig, éjjel-nappal a folyosókon vadászik a botjával, csak hogy büntetéseket szabhasson ki. Esténként az egész bűbájtan terem tele van az áldozataival, akik régi trófeákat

suviccolnak, sorokat másolnak, vagy még annál is rosszabb.

- Mi lehet rosszabb, mint azokkal a véres, fekete pennákkal írni? – kérdezte homlokráncolva James. Már csak attól is dühbe gurult, hogy eszébe jutottak a vágások a húga kézfejen.

- Ó, azokat nem használja nyilvánosan – felelte Ralph. – Azt azoknak tartogatja, akik az irodájában végzik a büntetőmunkát. Senki sem beszélhet róla, de mindenki tudja, mi folyik odalent.

- Argus Frics egy szadista – mondta ki Scorpius egyszerűen. – Szereti bántani az embereket, de gyorsan beleun, ha újra és újra ugyanazt csináltatja. Hogy továbbra is élvezetesekek maradjanak a büntetések, rendkívül... találékony.

- A könyveiket lebegteti a diákokkal – súgta Rose.

James a lányra pislogott.

- Ez nem hangzik túl...

- Négy órán keresztül – tette hozzá Ralph. – Próbáltad már? Az első pár percben még könnyű, persze. De végül elfáradnak a karjaid, annyira, hogy sajogni kezdenek. És a koncentráció is gyengül.

- És ha elejted a könyvet – fúzta tovább Scorpius –, beleesik egy kondér savba, és megsemmisül. Oda a tankönyved, Frics meg csak nevet, csettintget a nyelvével, és arról beszél, micsoda pazarlás, meg hogy „anyu és apu” hamarosan nem engedhetnek meg maguknak több tankönyvet pótolni. Aztán kihúzza egy másik könyvet a táskából, és kezdődik előlről az egész.

- Kivel csinálja ezt? – kérdezte James elvörösödő képpel. – Lilyvel is megcsinálta?

- Lily távol tartja magát a bajtól – csitította Rose. – De Scorpius első kézből tapasztalta. Három órán keresztül lebegtette a könyveit.

- És csak egyet ejtett le – bólintott Ralph lenyűgözve.

- Szerencsére a családom megengedheti magának a szükséges könyveket – legyintett Scorpius. – Ráadásul az apám még helyesli is a szigorú büntetéseket. Szerinte ez majd „visszateszi belém a mardekárost”.

Árnyék vetült az asztalra, és James érezte, hogy valaki megállt mögötte. Mikor felpillantott, rémülten látta, hogy maga Frics hajol fölé, ráncos arcán gonosz, önelégült mosollyal.

- Házi feladatot írunk? – kérdezte halk, reszelős hangon.

- Igen – felelte Ralph hangosan épp abban a pillanatban, mikor Rose nemiemmel válaszolt. A lány Ralphra nézett, majd vissza a gondnokra.

- Már befejeztük, uram. Mi... házi feladatot *írtunk*. Most már csak... ööö, beszélgetünk.

Frics felszegte borostás állát, szemei rosszindulatúan szikráztak.

- Furcsa, hogy nem látok könyveket. Nehéz lehet házi feladatot írni, ha nincs az embernél könyv. Vagy penna. Vagy *pergamen*.

James próbálta tartani magát Frics hosszú árnyékában. Orrát megcsapta a férfi viseltes bőrkabátjából áradó hűvös, dohos szag.

- Egy csoportos feladatot beszélünk meg, uram. Ööö... Mugliismeretre. – Ez hihetőnek tűnt, mivel a mugliismeret tárgyra idén nem kellett egy tankönyvet sem venniük.

Frics egy hosszú pillanatig Jamesre meredt, szemei összeszűkültek, szája egyik oldalon töprengve lefittyedt.

- A beszélgetésre ott a klubhelyiség – szólta végül halk, reszelős hangján. – A könyvtárban csendben kell lenni.

Scorpius hangosan megköszörülte a torkát, hogy elterelje a figyelmet Jamesről.

- Igaz van, uram. Ha most megbocsát, akkor mennénk is. Nem igaz?

Felállt, és igazgatni kezdte a talárját. James, Rose és Ralph követték a példáját. Frics nem mozdult.

- Élvezte a szundikálást, Mr. Potter? – kérdezte csípősen.

James érezte, hogy az arca ismét tüzelni kezd, és tudta, hogy mostanra pipacspiros lett. Dühös visszaszólások tömkelege fordult meg a fejében, szinte már meg is szólalt. Végül azonban elkapta a pillantását, a könyvtáros asztalára szegezte a tekintetét, és csupán annyit mondott:

- Tiltják az alvást a szabályok, uram?

Frics mosolya kiszélesedett, kivillantak sárga fogai.

- Lehet, hogy fogják. Kihagyta pár napig az órákat, Mr. Potter. A tanárai talán elnéznek ilyesmit. Én azonban nem. Ahogy én látom, maga egy ostoba fiú, aki úgy vonzza a bajt, mint a rohadt étel a legyeket.

James dühe tovább dagadt, kis híján elötört belőle, akkor azonban rájött valamire: Frics próbálta feldühíteni. A gondnok abban a reményben provokálta őt, hátha büntetők munkát adhat Jamesnek. És majdnem bejött neki. Most azonban, hogy már tudta, mire megy ki a játék, a haragja lassan lecsillapodott. Elgondolkodva nézett fel Fricsre.

- Élvezi apám köpenyét, Mr. Frics? – nézett bele egyenesen az idős férfi szemébe. – Tudja, elmondtam neki, hogy magánál van.

Frics mosolya azonnal lehervadt.

- Azt a köpenyt elkoboztam – mordult fel gorombán. – Teljesen szabályszerűen jártam el. És ha az apádnak nem tetszik valami, beszélhet az igazgatóval. Szívesen megnézném, mikor megpróbálja. Addig is, azt javaslom, hogy tartsd meg magadnak a pimasz megjegyzéseidet.

Azzal tett egy lépést hátra, utat engedve Jamesnek, hogy elhagyhassa a helyiséget. A négy diák ki is használta az alkalmat, ám úton az ajtó felé végig azt várták, mikor hívja őket vissza Frics. Végül ezt nem tette meg, de le sem vette róluk haragos gombszemét.

- Ez elég nagy ostobaság volt, James – szólt halkán Rose, mikor már a lépcsőket rótták. – Bátor, de ostoba húzás.

- Ne is hallgass rá – ellenkezett Scorpius. – Hatalmas volt! Különben is, mi a legrosszabb, amit tehet?

James ezen elgondolkodott, és nem volt benne olyan biztos, hogy a válasz különösképpen megnyugtató volna.

- Egyébként mit tettél, hogy büntetők munkára küldtek? – kérdezte, ahogy ráfordultak a Kövér Dáma portréjához vezető folyosóra.

- Csak egy kis apróságot – felelte Scorpius unott hangon, aztán a festmény felé fordult. – Suháncfű.

A Kövér Dáma biccentett, majd a kép kinyílt, és Scorpius bemászott a portrélyukon.

Rose Jameshez fordult, mielőtt követte volna Scorpiust.

- Elvitte a balhét a tetszhalott tablettás fogadásért – magyarázta. – Azt mondta, azzal cukkolt, hogy futóféreg vagy, ha nem mered megtenni. Ezért kapta a büntetést.

James a lányra pislogott, aztán benézett a portrélyukon. Scorpius éppen ekkor huppant bele az egyik, a kandalló mellett álló karosszékbe. Nem tudta, mit mondjon.

- Reménykedjünk – sóhajtott Rose, maga is átkászálódva a lyukon –, hogy végül az álmod megérte mindezt.

A következő hetek kapkodó kuszasággal tele röppentek el. James gyorsan rájött, hogy az új varázsirodalom tanárnak, Herbettina Bloviusnak, és a gyógynövénytant átvevő Tabitha Corsicának is szokása tetemes mennyiségű házi feladatot róni ki a diákokra. Mivel James kihagyta az első hetet, máris esszék, tesztek és kötelező olvasmányok leküzdhetetlen hada gyúrta őt maga alá. Szerencsére Rose segített az utolsót illetően, mivel ő már az összes könyvet olvasta Blovius listáján, és néhány szóban az összeset összefoglalta Jamesnek.

- Mindet olvastam, kivéve Persephone Remora vámpír trilógiáját – szipogta nyilvánvaló undorral. – Most komolyan! Vajon mennyi melléknevet halmozhat fel az ember, mielőtt az egész mondat összeroskadna a saját súlya alatt?

Scorpius, Rose és Ralph elmélete az volt, hogy a tanárok határozott utasítást kaptak, foglalják le annyira a nebulókat, amennyire csak tudják, afféle figyelemelterelés gyanánt. Ezt aztán Votary professzor közvetve megerősítette az egyik véletlenül izgalmasra sikeredett rúnan óra végén.

- Mint azt tudják, általában ózdkodom a házi feladatoktól – sóhajtott türelmetlenül, miközben a tanterem egyik felső sarkát fixírozta –, mivel úgy hiszem, ez egy elavult, hatástalan módszer a tanításra, mely egy olyan korban gyökerezik, ahol a tények ismételtetése többet ért, mint a tapasztalat. Azonban a jelenlegi vezetés új irányelvei megkövetelik... - Megigazgatta apró okuláróját, mintha közben mogorván fontolóra vette volna a dolgokat. – Háromméternyi pergamen a babiloni ékírás és az ősi hexafóniák közötti hasonlóságokról megteszi.

Ez persze felháborodott hördülések kórusát indította el, hiszen a hexafóniák a leghírhedtebben bonyolult mágikus rúnák voltak, amit valaha kitaláltak.

- Igazatok van – súgta Zane, és a vállára lendítette a hátizsákját, ahogy az osztály komoran megindult az ajtó irányába. – Ezt tényleg Grudje-nak köszönhetjük. Nem hagy időt senkinek, hogy esetleg kínos kérdéseket tegyen fel.

- Még Fricsnek sem – mordult fel Ralph. – Mivel mostanság, ha valaki nem ír házi feladatot, azt büntetőmunkára küldik.

Zane halkán elfütytyentette magát.

- Még szerencse, hogy az Aleronba nem ér el a hatásköre.

- Sajnálom azokat a szegény yorke-os diákokat – mondta Rose, és lopva hátrapillantott Morton Comstockra és mugli társaira. – Nekik nincsenek is forrásaik, hogy ilyeneket tanuljanak. Arról nem is beszélve, hogy a hexafóniák láthatatlanok a muglik számára.

- Bárcsak nekem is azok lennének! – jegyezte meg James morcosan. – Már attól megfájdul a fejem, ha csak rájuk nézek, ahogy kanyarognak a pergamenen. Olyan, mintha egy hangyabolyt próbálnál kibetűzni.

Ahogy a tél lassacskán kimerülten visszahúzódott, a kastély tetőiről és ereszeiről víz csöpögött, a kásás hóban pedig itt-ott felütötte fejét egy-egy sötét, sáros-füves szigetecske. Hamarosan levélbe szökkentek a Tiltott Rengeteg fái, és hús tavaszi szellő borzolta a birtok gyepét, hullámokat keltett a tó ólomszínű vizén, és meglobogtatta a diákok talárjait

és köpenyeit, amint azok dideregve siettek az üvegházak irányába.

Tabitha Corsica ruhája és haja azonban, dacára az időjárásnak, sosem tűnt a legkisebb mértékben sem gyűröttnek és kócosnak. A rá jellemző, bosszantó pedánsággal tartotta a gyógynövénytan órákat, és nem kicsit részrehajlóan viselkedett egykori háza felé. A mardekárosok mindig a virágzó perfunia bokrok gondozását kapták feladatul, míg a többiek mandragórákkal vagy tüskés bubógumókkal foglalkoztak. Akárcsak Blovius professzor, Corsica is rengeteg esszével és olvasmánnyal halmozta el a diákjait. Köztudomású volt viszont, hogy a mardekáros háztársainak időnként tanítási időn kívüli korrepetálást tartott, mely magába foglalt (legalábbis a pletykák szerint) olyan példaesszét, amiket kifüggesztett a Mardekár klubhelyiségében, afféle „segédanyagként”, ahol aztán bárki lemásolhatta.

- És még azzal sem kell fáradniuk, hogy a saját kezükkel másoljanak - erősködött Graham Warton, miközben ő, Ralph, Rose és James talárjukat összehúzza magukon iparkodtak vissza az üvegházaktól egy különösképpen szeles napon. - Ashley Doone azt mondta Mei Isisnek, hogy látta Beetlebricket a könyvtárban, amint ezen nevetett. Corsica megtanította nekik a duplicitus bűbajt!

Ralph összevont a szemöldökét.

- Mi az a duplicitus bűbáj?

- Ez nevetséges - rázta a fejét Rose kedvetlenül. - Az R.A.V.A.SZ. szintű transzfiguráció. Nekem elhiheted, kipróbáltam.

Ralph Rose-ról Jamesre pillantott, arcán még mindig ugyanazzal az értetlen kifejezéssel.

- Egy másoló bűbáj - vont vállat James. - Átváltoztat valamit valami más pontos másolatává. De meg kell hozzá érintened a lemásolandó dolgot, és állítólag halál bonyolult.

- Bonyolult vagy sem - horkantott Graham, és a kastély ajtaján kitérve végre belépett a szélcsendes falak közé -, én mondom, Corsica sokkal többet tanít a mardekáros kedvenceinek, nem csak gyógynövénytant.

Mikor a tavasz végre kissé felmelegítette a levegőt, a talaj pedig megtelt fűcsomók zöldes foltjaival, a kviddicsmeccsek jeges terhelési próbák helyett csalódást okozó unalomba fulladtak. A griffendéles Lance Vassar fogói képességein szemernyi sem javított a jó idő, és ez már McGalagony professzor türelmét is kezdte kikezdeni, pedig ha valaki, hát ő legendásan büszke volt házára, és a játékot is imádta. Miközben a vadonatúj pontjelző táblából tűzijáték bűbajok röppentek az ég felé, a Hugrabug ház győzelmét ünnepelelő, a tanárnő fojtott mérgeződését még a tömeg zaján át is tisztán hallani lehetett.

- A fair play az egy dolog - zúgolódott az orra alatt -, de hogy egy nyavalyás ezüstitálcán nyújtsuk át a győzelmet, az már sok!

- Tessék, professzor? - kérdezte Deirdre Finnegan hangosan, és nyakát nyújtogatva hátranézett McGalagonyra a Griffendél lelátójának első sorából.

- Mondom, jó meccs volt - felelte McGalagony kedvetlenül. Skótkockás köpenye vadul lengedezett körülötte, mikor felpattant a helyéről. - És megköszöném, ha nem ütné bele a fülét mindenbe.

- Most nézzetek rá! - rázta a fejét Graham. - Az új pontjelző nem ér ennyit.

James nagyot sóhajtva figyelte Lance Vassart, aki magasan a pálya fölött körözött, közben lustán integetett. A pálya túlsó felén, a gólkarikák előtt lebegő Devindar Das

csüggedten a tenyerébe temette arcát, a Griffendél hajtói, Heth Thomas és Willow Wisteria pedig merev arccal, homlokráncolva meredtek Vassarra, mialatt az ütőik oldalukat verdesték.

Rose a fejét csóválta.

- Még csak nem is szereti a kviddicset. Csak azt szereti, hogy a figyelem középpontjában lehet. Szerintem még csak meg sem izzadt a meccs alatt!

- Ez a te hibád, James – sziszegte Deirdre. – Neked kéne ott lenned, nem annak az arrogáns kis görcsnek.

- Igaz – sajnálkozott Scorpius is. – James legalább az illő mélabús szégyennel viselné a vereséget. Elvégre nagy gyakorlata van benne.

Rose egy tockossal jutalmazta a megjegyzést, ahogy mind felálltak.

Szerencsére a nemzetközi csereórák frissítő megkönnyebbülést hoztak a házi feladat halmok alól. Mivel a külföldi órák jószerevével csak pontoknak számítottak mugliismeretre, ez gyakorlatilag felmentette a diákokat a beadandó munkák alól, noha az elkészítésük „erősen ajánlott” volt, ahogy Curry professzor fogalmazott. Időről időre ő is beült a másik iskolákban tartott tanórákra, hogy felügyelje diákjai megjelenését és fellépését. Aznap viszont, mikor James és Ralph elméleti számmisztika óráját látogatta meg a Beauxbatonsban, legalább olyan döbbenetnek tűnt a hatalmas abakuszok és a színes gyöngyök szapora kopogása láttán, mint maga James.

- Mr. Potter – szólt halkán, közelebb hajolva Jameshez. – Ki a tanár ezen az órán?

James megrázta a fejét.

- Nem tudnám megmondani, professzor. Már hónapok óta járunk ide, de még sosem láttam senkit, aki kimondottan tanított is volna valamit.

Curry professzor tétován biccentett.

- Tehát ez egy gyakorlati óra – mondta. – Ahol azt gyakorolják, hogy... ööö...

- Készen van az A kvadráns per nyolc – jelentette ki büszkén Morton Comstock, majd az ujjait tornáztatva hátrább lépett az abakuszától. – Ez új rekord.

Egy hosszú, fekete hajú, idősebb beauxbatons-os lány éles pillantást vetett rá.

- Beleszámítottad az Ursa Major időleges torzítását is? – kérdezte halvány francia akcentussal.

- Hát persze – mosolygott Comstock. – Nem kihívás.

- Adok én neked kihívást, ha azt szeretnél – bólintott fürgén a sötét hajú lány. – Csatlakozz Miss Durandhoz és Mr. Fournier-hez a konstelláció hálózathoz, s'il vous plait.

- Ez ám az előléptetés, mi, Potter? – vigyorodott el Comstock, és miközben elhaladt mellettük, játékosan James oldalába könyökölt.

Curry professzor a fiút nézte, amint az csatlakozott két kék taláros diákhoz a díszes, tükrökkel telezsúfolt terem elejében.

- Az a fiú a Yorke-ból jött, igaz? – kérdezte, nem sok sikerrel próbálván számúzni hangjából a hitetlenséget.

Ralph bólintott.

- Neki... egyedülálló képességei vannak.

A terem elejéből Comstock visszhangzó nevetése hallatszott.

- Ez még mindig olyan, mint a Kozmikus Kommandó határtérképezős pályája. Három óra alatt kimaxoltam. Ez se tarthat sokkal tovább.

- Ó... - vonta össze a szemöldökét Curry. – Valamiféle... úrkutató? A muglik engedik a gyerekeiket, hogy ilyesmit csináljanak?

Ralph torkából rá nem jellemző horkantás tört elő.

- Csak szeret játszani, professzor.

Curry bólintott, de még mindig nem vette le szemét Comstockról.

- Fantasztikus! Ez kiemelkedő tehetségnek számít a mugli társadalomban?

A közelből egy lány nevetése hallatszott. Mikor odanézett, James Comstock egyik yorke-os osztálytársnőjét, Lucia Gruberovát pillantotta meg. Barna haja a szokásos lófarokba volt kötve. A lány Jamesre nézett, aztán gyorsan letörölte arcáról a gúnyos kifejezést, mielőtt lesütötte volna a tekintetét.

- Nincs a videojátékokkal semmi gond – magyarázta a padlónak. – De a könyveknek a közelébe se érnek, ha engem kérdeztek.

James bólintott. Nem volt benne biztos, hogy egyetért az állítással, lévén még sosem játszott egy mugli videojátékkal sem, de értékelte, hogy szemlátomást a lány sem igazán szívleli Morton Comstockot.

A szerdai gyakorlati próféciák óra a Durmstrangban egész más hangulatban telt a korábbiakhoz képest most, hogy Zane már nem volt jelen, legfőképp azért, mert a helyét Nastasia vette át. Ennek láttán Jamest vegyes érzések egész garmadája öntötte el, kezdve a zavart ingerültséggel, egészen a kelletlen csodálattal bezárólag, hiszen a lány harsány amerikaiassága és színpompás haja ellenére meglepő gyorsasággal Avior professzor kegyeibe férközött. James emlékezett rá, hogy a lány előre megjósolta ezt, és felhívta rá James figyelmét, hogy a professzort nyilvánvalóan foglalkoztatják a mágikus vérvonalak, és ő maga egy nagy múltra visszatekintő aranyvérű amerikai varázslócsalád sarja. Ettől függetlenül James és Ralph egyformán meglepődött, mikor a kísértetiesen ismerős professzor időről időre az osztály elejébe invitálta a karcsú, korán érő lányt, hogy különféle feladatokat osszon ki neki, vagy éppen, hogy egy-egy jövendőmondó eljárásban segítse neki – amelyekben Nastasia meglehetősen jól teljesített.

- Sosem gondoltam volna – súgta oda Jamesnek Ralph a tenyere mögött egy nap, miközben Nastasia épp életre hívott egy füstvíziót egy élénklila gyertya fölött. – Egész tehetséges, nem?

James biccentett, aztán álmélkodva megrázta a fejét. Nastasia határozottan bonyolult lélek. A legutóbbi beszélgetésük után pedig – melynek végén a lány érthetetlen módon megcsókolta őt – senki sem tudta jobban, mennyire is bonyolult valójában.

Miközben erre gondolt, tekintete találkozott a lányéval az általa keltett füstgomolyokon keresztül. Nastasia szemében kemény ragyogás látszott, ahogy futva Jamesre kacsintott.

- Kiváló, kiváló – örvendezett Avior professzor, majd egy pálcintéssel eloltotta a gyertyát. – Alig néhány percünk van, mielőtt a füstvíziók érvényüket veszítik. Mindenki mást lát majd, de minden magyarázat megbízható, amennyiben a Nyolc Jóslástani Alapelv alapján dolgoznak, amiről már beszéltünk. Kérem, jegyezzék le a jóslatukat, és siessenek. Ms. Hendrickset, természetesen, felmentem. – Könnyedén megveregette a lány vállát, aztán lassú körbe kezdett az osztályteremben. A pennák azonnal sercegni kezdtek a pergameneket, végük ott billegett a diákok válla fölött.

James a füstgomolyagokra meredt, és próbált kivenni belőlük valamit, de egyedül Nastasiát látta, amint leplezetlenül néz vissza rá a füstön keresztül. Csillogó szemei őt figyelték, ajka hamiskás mosolyra görbült.

Megcsókolja újra azokkal az ajkakkal?

Vajon ő, James, akarja, hogy megtegye?

Attól tartott, a válasz ezekre a kérdésekre távolról sem egyértelmű. A gondolatra

mintha minden belső szerve a torkába ugrott volna, csak hogy egy pillanattal később mind alázuhanjanak. Minden olyan bonyolult és zavaros. Abban biztos volt, hogy ő nem szerette a lányt. Még csak nem is igazán kedvelte. Mégis...

Elszakította a tekintetét a furcsán fogva tartó szempárról és a titkos kis mosolyról. Mikor lepillantott, észrevette, hogy olyan erővel nyomta pennáját a pergamenre, hogy azt most egy fekete paca csúfította el. Avior professzor Nyolc Jöslástani Alapelve ide vagy oda, egyetlen látomás sem jutott az eszébe.

- Kiürítette az elméjét, Mr. Potter? – kérdezte halkán Avior professzor.

James büntudatos képpel felpillantott. A tanár mellette állt, busa, ősz szemöldökét felvonta félhold alakú szemüvege mögött, és James egy pillanatra elfelejtkezett róla, hogy a férfi valójában nem a régóta halott Albus Dumbledore.

- Én... - kezdte, aztán ismét lesütötte a szemét. – Nem tudom...

- Ötös számú jöslástani alapelv, Mr. Potter – mondta a professzor halkán, megnyugtatóan. – Ürítse ki az elméjét, ne várjon semmit. Ha ez megvan, az már fél siker. Ne azt lássa, amire számít. Azt lássa, ami ott van.

James bólintott, és továbbra is mereven bámulta az üres pergament. Várt. Néhány másodperccel később a professzor továbbhaladt, folytatta körútját a teremben. James lopva utána pillantott. Nem csak úgy nézett ki, mint Dumbledore. Bizonyos értelemben, valamilyen módon *ő volt* Dumbledore.

Ne azt lássa, amire számít... azt lássa, ami ott van...

Ezt, gondolta James borúsan, sokkal könnyebb mondani, mint véghezvinni.

Ahogy közeledett a szokásos tavaszi Roxmorts-hétvége időpontja, szárnyra kelt a pletyka a diákok között, hogy Grudje igazgató biztonsági okokra hivatkozva eltörli azt. James kiváltképp valószínűnek találta ennek a lehetőségét, hiszen a postát még mindig az igazgató és a megbízható belső körének tagjai felügyelték. A roxmorti hétvége előtti pénteken már annyira a tetőfokára hágott a feszültség, hogy a diákok tükön ülve vártak valamiféle bejelentést a főasztaltól. Nem is Grudje igazgató lett volna, gondolta James, ha nem vár az utolsó pillanatig, hogy földbe döngölje mindenki reményét.

Mikor az igazgató végre felállt, és a pódiumhoz lépdelt, nem volt szükség a vacsorázók figyelmét kérni. Mindenki tágra nyílt szemmel figyelt, és az izgatott sutyorgás azonnal várakozó csendbe ment át.

Grudje végigpásztázta a termet kiolvashatatlan szürke szemeivel.

- Mint tudják – kezdte lassan és nyomatékosan –, a jelenlegi nemzetközi feszültség fényében, mely a varázslók és muglik világa között fenn áll, arra kényszerültünk, hogy sajnálatos változtatásokat tegyünk az épület falai között lévő általános szabadságot illetően.

- Témánál vagyunk – forgatta a szemét Scorpius.

- Hadd biztosítsak mindenkit – folytatta Grudje, kicsit hangosabbra véve mondandóját, mikor a termen halk zúgolódás futott végig –, senki sem bánja jobban a változtatásokat, mint mi, a tanáraik. Főként Mr. Frics fejezte ki már több alkalommal is vágyát, hogy visszatérjünk az egyszerűbb, egykorvult napokhoz.

James a nagyterem hátulja felé pillantott, ahol Mrs. Norrisszal a karjában ott állt Frics. Jobb keze szorosan markolta elátkozott botját, fakósárgás arcát merev mosoly ráncolta össze.

- Ezek az egyszerűbb napok, amikhez vissza akar térni – motyogta Rose komoran – azok voltak, amikor nem kellett a kínzásait büntetőmunkák átlátszó álcája mögé rejtenie.

A kijelentésre többen felháborodottan sutyorogni kezdtek, csakúgy, mint az összes asztalnál.

- Azonban... - folytatta Grudje, aztán szünetet tartott, és keskeny arcát előre hajtva, hunyorogva végignézett az összegyűlteken. - Úgy hiszem, illene csenddel kimutatni a tiszteletet, mikor az igazgató beszél. Vagy tévednék, Mr. Frics?

Az utolsó szavakat a terem hátuljába címezte, ahol Frics árgus szemmel figyelt.

- Pár nevet már fel is jegyeztem magamnak, igazgató úr - felelte Frics rekedt, zihálós hangján. Tekintete jelentőségteljesen végigsöpört az asztalok mentén, időnként meg-megállva egy-egy nagyobb csapat beszélgetőnél. Erre aztán az egész terem elnémult, ám valamiféle hátborzongató, szinte már elektromosan feszült harag bujkált a csend mögött.

- Azonban - ismételte Grudje, visszatérve szokásos, monoton stílusához -, nem vagyunk teljesen híján a könyörületnek sem. A roxmortsi hétvégék tökéletesek az ifjonti hév levezetésére. Márpedig ettől mi, a gondviselőik, nem szeretnénk megfosztani senkit. Így tehát úgy határoztunk, hogy a tradíciót az eddigi szokásokhoz híven megtartjuk.

Szinte tapintható volt a megkönnyebbülés, ami végighullámzott a termen. James meglepetéstől a homlokára szaladt szemöldökkel pislogott Rose-ra. Grudje viszont még nem fejezte be.

- Mindazonáltal - emelte fel egyik sápadt, bütykös kezét - bevezetünk bizonyos... *mérsékelt követelményeket*. Példának okáért, csak azok a diákok élvezhetik a roxmortsi hétvége kiváltságát, akiknek nincs aktuális, vagy előre kiszabott büntetőmunkája.

Szerte a teremben számtalan váll megereszkedett, és még több homlokra futottak ráncok. Természetesen nagy számban voltak olyan diákok, akiknek volt kiszabva büntetőmunkájuk.

- Továbbá - folytatta Grudje. - Nem szeretnénk azt látni, hogy lemaradnak a tanulmányaikban, így hát csak azok a diákok mehetnek le Roxmortsba, akik minden aktuális házi feladatukkal készen vannak, beleértve azokat is, amik a következő hétfőre esedékesek.

Erre aztán az előbbinél is hangosabb, haragosabb moraj futott végig a termen. Ezúttal Grudje mintha nem bánta volna. Lassan elnéző mosolyra húzta a száját.

- Holnap reggel a tanáraik készen fognak állni, hogy beszédjék a kiszabott házi feladatokat, és hogy újukra bocsássák önöket. Addig is, további szép estét, diákok! - mondta, majd széttárta karjait kegyes nagylelkűsége jeleként.

Graham Warton dühtől tajtékozva hajolt az asztal fölé.

- Nagyon jól tudja, hogy Corsica egy 40 centiméteres esszét adott fel nekünk a mogyoró és a hunyor felhasználási módjairól! Kizárt dolog, hogy azzal holnap reggelig végezzünk!

- Felültetett minket! - értett egyet Deirdre Finnegan reményvesztetten. - Vagy a büntetőmunka, vagy a házi feladat miatt, de így senki sem fog lejutni Roxmortsba.

- Ez így nem egészen igaz - morfondírozott Scorpius, és a válla fölött hátrapillantott a mardekáros asztal irányába. - *Ők* nem látszanak túlságosan letörtnek.

James követte Scorpius pillantását, és el kellett ismernie, hogy a fiúnak igaza van. Ralph, Trenton Bloch és Albus fejüket összedugva sutyorogtak az asztal eleje táján, a Mardekár asztalánál ülő többi diák viszont mind boldogan vigyorgott, nagy hangon diskuráltak, és egymást hátba veregetve gratuláltak egymásnak.

- Úgy tűnik, mégis igaz, hogy Corsica professzor „kis segítséget” nyújt a házának a gyógynövénytan esszékhez - sóhajtotta Scorpius.

- Én megmondtam! - fakadt ki Graham. - Mondjuk el McGalagonynak!

Rose gúnyosan csóválta a fejét.

- Ne légy ostoba! Nincs bizonyítékunk. Még ha hinne is nekünk, Tabitha egyszerűen csak letagadná, és teljes erőre tekerné azt a dühítő ártatlanságát. – Ekkor Rose kihúzta magát ültében, szemét a hitetlen ártatlanság paródiájaként nagyra nyitotta, hangjában pedig megjelent egy bizonyos fajta olajos édesség. – Ugyan, McGalagony professzor, *sosem* veszélyeztetném a diákjaim tanulmányi fejlődését azzal, ahogy megadom nekik a válaszokat. Az *etikátlan* volna!

Deirdre akaratlanul is felnevetett.

- Ez tényleg úgy hangzott, mintha Corsica mondta volna. És az a vicces az egészben, hogy mindenki tudná, hogy hazudik.

- Ahogy azt is tudnák, hogy ezt nem tudják bebizonyítani – tette hozzá Scorpius.

- Talán rosszul állunk az egészhez – szolt James, miközben a tekintete még mindig a terem túlsó végére szegeződött.

- Mégis hogyan kéne? – mordult fel Graham. – Nincs negyven centi esszé, nincs Roxmorts. Hogyan máshogy állhatsz hozzá?

- Hallottad már azt a kifejezést – kérdezte James, és arcán bánatos mosoly terült szét –, hogy ha nem tudod legyőzni őket, csatlakozz?

A következő reggel James, Scorpius és Rose kényelmetlenül toporogtak az udvaron, a diákok meglehetősen rövidke sorának végén.

- Annyira rá fog jönni, mit csináltunk – motyogta James.

Néhány hellyel előrébb Albus összevont szemöldökkel megfordult, és csípős tekintetet vetett rájuk.

- Kit érdekel? – vont vállat Scorpius. – Mit tehet ellene? Ha Albustól és Ralptól elfogadja az esszét, a miénket is el kell, még ha tudja is, hogy valahogy róluk másoltuk.

- Tudni fogja, hogy Albus volt az – suttogta Rose feszülten. – Ralph szerint még a duplicitus bűbájt sem volt hajlandó megtanítani neki. Szerintem még mindig orrol rá amiatt, hogy elsőévesként ellene meg a haladó elemes cimborái ellen fordult.

- Deedle meg nagy eséllyel akkor sem tudná használni a duplicitust, ha megtanítja rá – jegyezte meg Scorpius. – Azzal a bumszli pálcájával valószínűleg az egész kastélyt megduplázta volna, pont a fejünk fölé.

Rose dühösen toppantott egyet.

- Ó, el se hiszem, hogy hagytam magam rábeszélni erre! – sziszegte. – Soha életemben nem csaltam még. *Mocskosnak* érzem magam!

James oldalba bökte a könyökével.

- Hagyd már! Nem számít csalásnak, ha Corsica az egész házának hagyja megcsinálni. Mi csak... tudod... kiegyenlítettük az esélyeket.

- Ezt csak azért látod így, mert *neked* a csalás a második természeted! – fortyogott Rose. – Oda kellett volna adnom a példányomat Grahamnek. Dühöngött, mikor megtudta, hogy neki nem tudtunk szerezni.

Scorpius mindkettejüket leintette, ahogy Albus odalépett Tabitha Corsica elé. A nő

le mosolygott rá divatos, teknőcmintás keretű napszemüvege mögül, aztán előre nyújtotta a kezét. A fiú a markába nyomott egy tekercs pergament, majd ismét hátrapillantott Jamesre. Arcáról csak úgy sütött a düh.

Corsica anélkül biccentett Albusnak, hogy akár csak kinyitotta volna a pergament. A fiú vállat vont, aztán előresietett Ralphhoz, aki a birtok kapujában várt rá.

- Ez az - súgta Rose élénken. - Képes vagyok rá! Ez annyira megalázó! Nem éri meg!

- Ms. Weasley? - szólta Corsica könnyedén. - Hozott nekem valamit?

Rose tétován hátranézett Jamesre, látszott rajta, hogy még mindig nem tudta eldönteni, mitévő legyen. Végül mereven előre lépett, és átnyújtott Corsicának egy tekercsset.

- Nagyon jó, Ms. Weasley. Mindig is gyorsan végzett a tanulmányaival - szólta Corsica. A napfény megcsillant napszemüvegén, ahogy jóval halkabban hozzátette: - Milyen jó, hogy talált rá módot, amivel a származását kompenzálhatja.

- És ez mégis mit akarna jelenteni? - méltatlankodott Rose.

- Semmit - vágott közbe James. Minden vágya az volt, hogy minél előbb lezárják az ügyet, és elkerüljék a nyílt összetűzést. - Azt hiszem, én vagyok a következő, professzor.

Corsica feléje fordult, és a kedves mosoly azonnal lehervadt az arcáról.

- James Potter? - kérdezte gyanakodva. - Mégis mit...? - Hirtelen visszakapta a pillantását Rose-ra. - Ez igazán nem vall önre, Ms. Weasley, hogy ebben segítsen másokat.

- Ó, netán ez rosszul esik önnek, professzor? - érdeklődött Rose velősen. - Nem feltételeztem.

Corsica vonásai megkeményedtek.

- Egy szempillantásba se kerül, és Frics előtt találhatjátok magatokat, kedvesem - mordult fel.

Rose gonoszul elvigyorodott.

- Előbb talán vessen egy pillantást James eszéjére, *professzor*.

Corsica megdermedt, szemöldöke eltűnt a napszemüveg mögött. Visszafordult Jameshez, és kinyújtotta felé a tenyerét. James idegesen előrébb lépett, és a tanárnő kezébe nyomta a pergament. Corsica úgy törte fel a viaszpecsétet és tekerte szét a papírt, hogy közben le sem vette a pillantását Jamesről. Csak akkor pillantott le a dolgozatra, és azon nyomban megfagyni látszott.

- Mit gondol, professzor? - kérdezte Rose mézes-mázosan. - Beszéljünk Mr. Friccsel? Talán javasolnunk kéne neki, hogy nézzen át *minden* esszét, amit eddig beadtak.

Corsica lassan visszatekerte a pergament, arcáról semmiféle érzelmet nem lehetett leolvasni. Egy hosszú pillanatig töprengően meredt Rose-ra. A lány javára legyen mondvá, még csak a szeme sem rebbent; sőt, viszonzta a pillantást.

- Élvezzék ki a napot, diákok! - szólta hirtelen Corsica. - És gratulálok a... *leleményességükhöz*.

- Kösz, professzor - felelte Scorpius könnyedén, és egy kis meghajlás kíséretében átnyújtotta a saját példányát. Rose azonban, szemlátomást, még nem tekintette lezártnak a témát. Jamesnek a könyökénél fogva kellett a kapu felé taszigálni őt. Rose vonakodva hagyta magát, ám a küszöbön megpördült, és hátrakiáltott.

- Mellesleg, professzor - mondta. - A második bekezdésben, a hunyort nem a harmónia elixír elkészítéséhez használják. Az a béke bölé. Remélem, ezek alapján osztályozza az „esszémet”.

Corsica egészen elsápadt, dacára a tűző napnak. Teljes magasságában kihúzta magát, visszavágásra készült, ám mielőtt egy szót is szólhatott volna, James kirángatta Rose-t a

kapun. Csatlakoztak Albushoz, Ralphhoz és Scorpiushoz a Roxmortsba tartó úton.

- Corsica ki fog nyírni – dühöngött Albus futás közben. – Most már ide velem!

James biccentett, majd a farmerja zsebéből egy a szüleiknek címzett borítékot húzott elő. Albus kikapta a kezéből, egy darabig kritikus szemmel méregette, aztán előhúzta a pálcáját. Mikor a hegye érintette a borítékot, az egy halk pöffenést hallatva hamuvá porladt.

- Ha még egyszer azzal fenyegetsz, hogy elmondod anyáéknak, hogyan került az a kákalag a szennyestartóba, esküszöm, hogy tíz példányban lemásolom magamat, és együttes erővel szétrugdadjuk a hátsódat.

- Felejtsd el – lihegte James, és Rose-ra sandított. – Azok után, amiket Rose Corsicának mondott, per pillanat inkább az ő szebbik fele miatt aggódom.

A stresszel, veszélyes kalandokkal és fájdalmasan megválaszolatlan kérdésekkel teli hónapok után a roxmortsi szabadnap kellemes felüdülésnek ígérkezett.

James, Ralph, Albus, Scorpius és Rose az egész reggelt azzal töltötték, hogy komótosan végignézték a főúton sorakozó boltok kínálatát, beleértve az Aranytalárt – ahol Ralph vásárolt egy új tavaszi köpenyt a karácsonyi pénzén, amit az anyai nagymamától kapott -, és a Dervish & Durrant, ahol percekig vizsgálgatták a vadonatúj, limitált kiadású Mennykőcsapást, amely (legalábbis az ablaküvegen villogó felirat szerint) saját tehetetlenségcsillapító bűbájokkal és légcsavar varázslatokkal volt felszerelve. Jártak a Calamus pennaüzletben is, ahol James, Scorpius és Albus elunták, míg arra vártak, hogy Rose és Ralph végül megveszik-e a kinézett öntintázó pennákat, és inkább áttalpaltak az utca túloldalára, a Mézesfalásba. Fél órával később az ötösfogat bűvös bizserével, gumicsigával és borsbogyóval teli zsebekkel vette az irányt a Három Seprű felé, hogy ebédeljenek valamit. Ott aztán egy nagy csapat mardekárosba botlottak, akik zajosan beszélgetve ülték körül az egyik asztalt. Néhány mardekáros lány gyanakvó szemekkel méregette Ralphot és Albust.

- Gwynn és Chlorissa – nyögte Ralph, és szájalmas kísérletet tett, hogy elbújjon James mögé. – Ki nem állhatnak.

- Dehogyan is, Ralph – legyintett Albus. – Mindössze úgy vélik, hogy egy nagy fajankó vagy, aki elárulja a mágikus származását. Ennyi.

- Így mindjárt más – sóhajtott a Ralph, és igyekezett az új köpenye gallérja mögé rejteni az arcát.

Albus szívélyesen odaintegetett a mardekárosok asztalához.

- Hali mindenkinek! Nyomulok egy kicsit a bátyámmal meg Weasley unakatesómmal. A barátait megválaszthatja az ember, de a család már csak család marad, nem igaz?

Ettől aztán a legtöbb mardekáros megnyugodni látszott, gyanakvó tekintetük helyét apró mosoly vette át. Albus odasétált hozzájuk, és két karját átvette Beetlebrick, és a Chlorissa nevű magas lány vállán. Valamit odasúgott nekik, mire a mardekárosok lopva James, Rose és Scorpius felé pillantottak, akik a bárpult közelében toporogtak.

- Mit mondtál nekik? – kérdezte Ralph, mikor Albus visszatért hozzájuk.

- Azt, hogy megpróbálunk a kegyeikbe férközni, hátha James és Scorpius elkotyognak valamit a Griffendél kviddicscsapatának terveiről a következő mérkőzésre. Nem mintha számítana – tette hozzá James bordái közé bokszolva. – Kábé olyan fenyegetőek vagytok, mint egy zsák halott tohonya turka most, hogy az az idióta Vassar üldözi a cikeszt.

Ahogy a nap lejjebb ereszkedett, és a hűvös szél felhőtakarót terített az égre, baljós félhomályba borítva az utcákat és egészen lehűtve a levegőt, James, Rose és Scorpius elszakadt Albustól és Ralphtól, akik bölcsen úgy döntöttek, csatlakoznak kicsit a háztársaikhoz. Mivel még nem akaródzott nekik visszatérni a kastélyba, Jamesék a Weasley Varázsvicc Vállalat üzlete felé vették az irányt. Mind közül ez volt a kedvenc megállóhelyük.

George bácsi a pult mögül üdvözölte őket, és hátrakiáltott Ted Lupinnak, hogy ő is jöjjön előre hozzájuk. Akkor aztán a diákok néhány szóban, halkán beszámoltak az utóbbi idők történéseiről, beleértve a roxmortsi kirándulás vadonatúj feltételeit, amit alig tudtak kijátszani,

- Már Umbridge idején is elég rossz volt – morogta George, és máskor jovialis arcára sötét fellegek ültek. – Őrült volt, persze, tele tévképzetekkel, de ettől még tény marad, hogy látszott rajta: szentül hiszi, hogy ő a varázsvilág érdekében cselekszik. Fred egyszer azt mondta, jobb egy Voldihoz hasonló nyílt zsarnok, mint egy pszichopata jótevő, amilyen Umbridge is volt. De ekkora hatalmat adni Fricsnek... - Lassan megrázta a fejét. Ő se nem nagyhatalmú zsarnok, se egy félrevezetett kereszties lovag. Csak egy szadista, aki hirtelen engedélyt kapott rá, hogy bántson másokat. Miért tenne ilyet Grudje?

- Talán ugyanazért, amiért utasításba adta a tanároknak, hogy halmozzanak el minket leckével – vélekedett James összeszűkülő szemekkel. – Félrevezetés. Talán így próbál lefoglalni minket, hogy ne legyen időnk kérdéseket feltenni, vagy körülnézni, és meglátni, ami kiszúrja a szemünket.

Ted kétségbeesve megrázta a fejét.

- De mégis mi lenne az? Nektek van ötletetek? Mert nekünk egy szál se. Az amerikai elnökhelyettest meggyilkolták, a titokvédelmi alaptörvény szerte a világon összeomlani készül, a papádat mindenből kirekesztik, ami csak az auror főkapitányságon történik, ennél nagyobb kátyvasz már nem is lehetne.

Rose sóhajtva vállat vont.

- Nekünk sem áll jobban a szénánk. Van New Amsterdamban egy gonosz varázsló, aki előszeretettel hívja magát Gyűjtőnek, és most alelnöki babérokra tör, Harry bácsi pedig nem tehet mást, mint hogy figyelmezteti a Mágikus Integrációs Bizottság ügynökeit. Azok viszont nemigen hisznek neki.

- Nem is említve – tette hozzá halkán Scorpius –, hogy nagyon úgy tűnik, ez a Gyűjtő egy mágikus szuperfegyveren dolgozik, amit Morrigan-hálónak hívnak. Abban mindenki egyetért, hogy nagyon veszélyes, csak épp senki sem tudja, mi az, vagy hogy egyáltalán létezik-e.

James már nyitotta a száját, hogy emlékeztesse őket, Rose nyomozása alapján elvileg a titokzatos Avior professzor a Morrigan-háló egyetlen szakértője a világon. Valamiért azonban tévovázott, aztán becsukta a száját. Rose észrevette ezt, és kissé összevonta a szemöldökét.

- Az a különbség Umbridge ideje és a most között – magyarázta George bácsi feszülten -, hogy akkoriban nekünk megvolt a Főnix rendje.

Rose értetlenkedve pislogott rá.

- De hiszen... - szólt, titkolózón lehalkítva a hangját - nem épp karácsonykor hívtátok újra össze a Rendet?

George harsány, zord kacajra fakadt.

- Na igen, akár így is hívhatod. De nézz csak ránk! Én, egy komédiás, aki sosem fejezte be az iskolát, egy félóriás, akinek felnőtt élete nagy részében tilos volt varázsolnia, meg a francos Draco Malfoy! Ööö... bocs, Scorpius. Úgy értem... az apád hasznos a maga módján, de lássuk be, élete története hogy maga után némi kívánni valót.

Scorpius felvonta az állát, majd elfordította a fejét.

- A legnagyobb hatalommal az apád bír, James - folytatta George, saját ökölbe szorított kezét fixírozva. - De mostanság őt is minden befolyásától megfosztották, elhalmozzák egy rakás értelmetlen melóval, és úgy ugráltatják, mint valami idomított vadállatot. A Minisztérium le akarja jártni.

- George - szólt közbe Ted Lupin. - Nem hiszem, hogy...

- Ez az igazság! - vágta rá George makacsul, és hosszú ideig farkasszemet nézett Teddel. - És minél hamarabb elfogadjuk ezt a tényt, annál jobb. A Főnix rendje már csak egy szárnalmas árnyéka annak, ami valaha volt. Már az is sértés, hogy megtartottuk a nevet. Hol van Sirius Black? Már bocsánat, Ted, de hol van Remus Lupin és Nymphadora Tonks? Hol van a bátyám, Fred?

Hirtelen körbenézett, tekintete mindenki arcán elidőzött egy darabig, mintha valóban az eltávozott hősöket keresné.

- Mind meghaltak. Elmentek. Dumbledore is, aki mögött mind felsorakozhattunk, aki még a legsötétebb időkben is képes volt elhíttetni velünk, hogy még mindig van egy kis esély, sosem hagy el bennünket a remény. Hol van Dumbledore? Visszajön valaha?

George szemében ádáz lángok lobogtak, ahogy James arcára meredt. Végül a vörös hajú férfi lassan megrázta a fejét.

- Nem. Függetlenül attól, miket óbégatnak a Szárnyas vadkanban összegyűlő részeg összeesküvés elmélet gyártók, függetlenül attól, amit egymás között tuttognak, hogy tartsuk egymásban és magunkban a lelket, Albus Dumbledore nem jön vissza. Egy hatalommániás örült terpeszkedik a székében, az igazgatói irodában. - Mélyet sóhajtott, aztán lesütötte a szemét. - Dumbledore halott. És a Főnix rendje vele halt.

Rose a nagybátyjára meredt, arcáról csak úgy sütött a dacos ellenszegülés.

- A remény nem halt meg - mondta csendesen. - A remény sosem hal meg.

George bácsi nem nézett fel. Ted elkapta Rose pillantását, és a lányra bólintott. Némán megkerülte a pultot, és az ajtó felé terelte a három diákot.

- Ne legyetek túl kemények a bácsikátokhoz - szólt az ajtóban, mikor a többiek már a járdán álltak. - Sötét időkben élünk, és ez emlékeztette mindarra, amit elveszített. Azt hiszem, egyikőnk sem értheti meg, neki ez mit jelent.

James értetlenkedve pislogott.

- De hát... te a mamádat és a papádat is elvesztetted a roxfordi csatában.

Ted felsóhajtott.

- Hidd el, James, tudom. De én még csak csecsemő voltam. Nem ismertem őket. Persze, hiányoznak, de csak mint egy hely is hiányozni tud, ahol, emlékeid szerint, még sosem jártál. Csak egy különös alakú lyuk a szívemben, amit nincs, ami betöltsön. De George... - reményvesztetten vállat vont. - Ikrek voltak. Saját magának egy másik felét veszítette el. Ő tudja, mi volt egykor a lyukban. És minden napot úgy kell leélnie, hogy ennek tudatában van.

James ezen töprengve visszanézett az üzlet nyitott ajtaján. George bácsi még mindig a pult mögött állt, nem nézett fel. Ránézésre még csak nem is mozdult azóta.

- Ég veled, George bácsi – szólt Rose kedvesen, és felemelte a kezét.

George ekkor felnézett, búcsút intett. James arra számított, könnyeket lát majd a nagybátyja szemében, de ilyenről szó sem volt. Szinte azt kívánta, bárcsak látta volna a könnyeket. Még az is jobb lett volna ennél az üres, halott nyugalomnál, ami a férfi arcán ült.

Valami megmozdult az üzlethelyiség távoli sarkában, pontosan a robbanó varázspálcák standja mögött. James épp csak egy pillanatra látta, ahogy becsukódott az ajtó – egy sötét taláros alak volt, aki az arcába húzta a csuklyáját. Az alak mintha feléje fordult volna. Egy pillanattal később az üvegajtó becsukódott, és Ted immár bentről integetett nekik, elállva az utat.

- Láttátok...? – kérdezte James. Tétován előre mutatott, fejét kissé félredöntötte.

- Mit? – érdeklődött Rose élettelen hangon.

James fontolóra vette a dolgokat, aztán megrázta a fejét.

- Mindegy, semmit. – Számtalan ember lófrál Roxmorts utcáin, akik köpenyekkel és csuklyákkal szeretnék titokban tartani a kilétüket. Igaz, a legtöbbjük a Szárnyas Vadkanban tanyázik, vagy a Három Seprű egy eldugottabb zugában, de elképzelhető, hogy az egyiküknek épp egy trágyagránátra volt szüksége, esetleg egy orrtúró teáscsészére. Elfordult, és Rose meg Scorpius nyomába eredt a fakó alkonyi fényben.

A hármas némán bandukolt végig a Fő úton, el a kétemeletes újságos kioszk és a tetőtérben ücsörgő hírolvasó mellett, aki szemlátomást már bezárta a boltot mára. Végül ráfordultak a faluból kivezető útra.

- Követnek minket – szólalt meg Scorpius társalkodó hangnemben.

- Tessék? – pillantott hátra James.

- Ne nézz hátra, te ütődött – korholta Scorpius szelíden. – Csak sétálj nyugodtan, és tégy úgy, mintha mi sem történt volna.

Rose átölelte magát az egyre erősödő hideg szélben.

- Honnan tudod, hogy követnek?

- Aki Malfoyként nő fel, annak jó az orra az ólalkodáshoz – ismerte el Scorpius némi büszkeséggel a hangjában. – A Fő úton végig hosszú árnyékok követték a miénket az elmúlt percekben. Ketten. Mikor elfordultunk, láttam a tükörképüket annak a lakatosműhelynek az ablakában. Hosszú köpenyt és csuklyát viselnek.

James hátán végigfutott a hideg.

- Láttam egyiküket George bácsi boltjában. A sarokban bujkáltak.

- Gondolod, hogy kihallgattak bennünket? – sikkantott fel halkán Rose. – Miért nem szóltál?

- Akartam – felelte James idegesen. – De akkor nem tűnt fontosnak. Roxmorts tele van gyanús emberekkel, nem?

Scorpius egy intéssel elhallgattatta őket.

- Egy perc múlva átkelünk a Guddymutter sugárúton – szólt, és állával a következő kereszteződés irányába bökött. – A nap vele párhuzamosan megy le. Ha odaértünk, kövessetek!

James még a lélegzetét is visszafogta, ahogy a három diák nyugodt sétatempót fenntartva továbbment. Ahogy elérték a sarkot, Scorpius lustán körülnézett, és egy alacsony terasz árnyéka felé vette az irányt. Abban a pillanatban viszont, mikor kiért a

lenyugvó nap vöröses fényéből, jobbra ugrott, és eltűnt a Guddymutter sugárút sarkán. James megragadta Rose karját, és őt is átrántotta a sarkon, Scorpius nyomában.

Scorpius azonnal a téglafalnak vetette a hátát, és tüzelésre készen szorította mellkasához a pálcáját. James is belekotort a zsebébe, hogy előhúzza a sajátját. Rose előre nyújtotta a karját, markában már ott volt a varázspálcája.

Két taláros alak szaladt ki a kereszteződésbe, maguk elé emelt kézzel védekeztek a szemükbe sütő tompa, ám vakító napfény ellen.

- Capitulus! – kiáltotta kórusban Rose és James, Scorpius azonban más varázsigét használt.

A taláros alakok kezéből nem röppent ki pálcá annak ellenére, hogy James és Rose is eltalálta őket a lefegyverző bűbájjal. Ehelyett a két idegen a levegőbe szökkent, és fejjel lefelé kezdtek himbálózni, amitől a talárjuk az arcukba hullott.

James elképedve meredt a levegőben lengedező alakokra.

- Levicorpus? – sandított Scorpiusra. – Miért nem capitulus?

- Nincs pálcájuk – sóhajtotta Scorpius a fejét rázva. Előre lépett, és felemelte a talárt a közelebbi alak arcából, aki esetlenül vergődött a levegőben. Jamesnek feltűnt, hogy a talár alatti ruhák nem keltettek túl fenyegető benyomást. A nagyobb darab idegen farmert viselt, és egy csíkos rögbi mezt. A másikon, aki karcsú lánynak tűnt, zöld háromnegyedes nadrág és sötét póló volt.

- Lucia Gruberova? – sikkantott fel Rose döbbenetesen, mikor Scorpius ellebbentette a talárt a lány arca előtt. – De hogyan... miért...?!

- Követelem, hogy tegyetek le! – parancsolta egy fojtott hang. James a gőgös orrhangból rájött, hogy a másik kifordult talár alatt Morton Comstock kapálózik.

- Ereszd le őket, Scorpius – szölt, és zsebre tette a pálcáját. – Ártalmatlanok. Honnan tudtad?

Scorpius Lucia és Comstock felé intett a pálcájával, mire a két diák megpördült, és kissé esetlenül a lábára érkezett.

- Azt mondtam, követnek minket – felelte vontatottan. – Azt egy szóval sem említettem, hogy jól csinálják.

Rose Luciához lépett, és segített neki megigazgatni az összegyűródött talárt.

- De hogy kerültek egyáltalán ide? Roxmorts feltérképezhetetlen! Muglik nem juthatnak be!

- Nem tudom, mi az, hogy feltérképezhetetlen – lökte le fejéről Comstock a ferde csuklyát –, de egyszerűen csak kiléptünk reggel a szekrényből, és követtünk titeket. Nem volt túl nehéz.

- Nem kellett volna ilyen könnyűnek lennie – erősködött James. – Hogy jutottatok át Tabitha Corsicán, meg a többi tanáron, akik az udvaron várakoztak?

- Nem az udvaron keresztül mentünk, zsenikém – felelte Comstock lefitymálón. – Végigosontunk a folyosókon, és a hátsó kijáratot használtuk.

- A régi rotundánál – rázta a fejét Rose. – Hát persze, azt senki sem őrizte.

James összevonta a szemöldökét.

- Akkor mi miért nem *arra* jöttünk?

- Mert Frics szemmel tart mindenkit, akinek nincs kilépője – sóhajtott kurtán Rose. – Ha ok nélkül felszívódtunk volna, annyi büntetőmunkát adott volna nekünk, hogy sosem hallottak volna rólunk többet.

- Vagy talán csak túl nehéz felfogásúak vagytok, hogy eszetekbe jusson – jegyezte meg

Comstock. – Hagyjátok ránk, a „muglikra” a lopakodást.

- Fogd be, Morton – fakadt ki Lucia. – Most is csak azért követtük őket visszafelé, mert te elfelejtetted, hogy merre jöttünk.

Rose búsán mosolygott.

- Számotokra ez a feltérképezhetetlenség. Lehet, hogy a titokvédelmi törvényekkel együtt ez a varázslat is meggyengült, de ahhoz elég erős, hogy vezető nélkül ne tudjatok kijutni innen. Egész este körbe-körbe jártatok volna.

- De miért jöttetek ide egyáltalán? – kérdezte James Luciát, ügyet sem vetve Comstockra. – Miért érte meg a kockázatot?

Lucia hitetlenkedve pislogott Jamesre, aztán elképedve megrázta a fejét.

- Ezt komolyan kérdezed? Ez itt *Roxmorts*! Gyerekkorom óta olvastam erről a helyről, de sosem gondoltam volna, hogy létezik! Aztán elkezdődött ez a tanév, és kiderült, hogy minden, amiről olvastunk, tényleg megtörtént, ezek a helyek valóságosak, és mi vagyunk az első muglik, akik tudomást szereznek róla! Hogyan állhattam volna ellen a kísértésnek, hogy kiosonjak, és megnézzem a saját szememmel? El tudod képzelni, milyen irigyek lesznek otthon a barátaim? Gretchen Plotzot megeszi az irigység, ha erről tudomást szerez! Majd akkor megtanulja, kit ne hívjon meg arra a hülye születésnap bulijára! Nem mintha el akartam volna menni, az a csaj egy kis rüfke. És, persze, nem mintha mesélhetnék neki erről. Őt nem választották ki a csereprogramra. De hamarosan úgyis az egész világ tudomást szerez erről, és akkor... bocsi. – Hirtelen a szájára csapott a kezével, mintha most jött volna rá, hogy túl sokat mondott.

Comstock megrázta a fejét.

- Én csak azért jöttem el, hátha találok *valamit* a ti örült, kifordított világotokban, ami megéri az izgalmat. Komolyan. Van egy mágian alapuló világotok, erre ti baglyok lábára kötözött kis cetlikkel küldözgetitek a leveleket? Ennyire telt?

- Van hop-hálózatuk is, fafej! – fakadt ki Lucia, aki képtelen volt türtőztetni magát. – Meg zsupszukulcsuk! És a hoppanálás! – Jamesre meredt. – Az igazi, ugye? A hoppanálás?

- Ööö... persze – hebegte James. – De... még... egyikőnk sem tudja, hogyan kell.

- Csak a magad nevében beszélj – motyogta Scorpius.

Rose türelmetlenül csóválta a fejét.

- Akárhogy is, most már tényleg vissza kell mennünk. Követhettek bennünket, ha akartok, de ne hogy elkapjanak titeket! Több bajt hozhattok a fejünkre, mint amit megértetek.

Comstock beleegyezően mordult egyet, majd komoran Rose és Scorpius nyomába szegődött a faluból kivezető úton.

- Nem akartam kihallgatni a beszélgetéseket – szólt Lucia bocsánatkérően, és James mellé sodródott, ahogy megközelítették az erdőt. – Morton azt akarta, hogy az utca túloldalán lévő síkatorban várjunk meg titeket, de nem tudtam ellenállni, hogy láthassam a Weasley Varázsvicc Vállalatot.

James vállat vont.

- És, felért a képzeletedhez?

- Őszintén szólva – vont össze a szemöldökét Lucia töprengve –, azt hiszem, nem. – Büntudatosan a fiúra pillantott, aztán hozzátette: – Mármint jó volt, meg minden. Ha lenne varázslópénzem, tuti vettem volna valamit. De miután annyiszor elképzeltem, a valóság... nos... kicsit... – Tétován széttárta a karjait. – Normális volt. Azt hiszem.

- Valami másra számítottál?

- Ó, nem tudom! - Lucia egy pillanatra a tenyerébe temette az arcát. Mikor ismét elvette a kezét, igyekezett összeszedni magát. - Én nem olyan vagyok, mint Morton. Neki kábé annyi képzelőereje van, mint egy rakás téglának. Az én problémám inkább az, hogy talán egy kicsit *túl sok* is a fantáziám. Azért senki sem vonható felelősségre, hogy ha valami nem ér fel a képzeletemhez.

James biccentett.

- Azt hiszem, ezt meg tudom érteni.

Lucia hálás szemekkel pillantott rá, ahogy beléptek az erdei ösvény árnyai közé.

- Néha jobb is, hogy a dolgok normálisabbak, mint amilyenek elképzelem őket. Mármost, nézz ránk! Itt sétálok... alig hiszem el, hogy kimondom! Itt sétálok Harry Potter fiával! - Olyan nagy hódolattal mondta ki a nevet, hogy James akaratlanul is elvigyorodott. - De, ettől függetlenül, te nem vagy túl sok, vagy ilyesmi! - folytatta gyorsan. - Tudok veled beszélgetni! Tök normális vagy, egy igazi, hétköznapi ember, akinek az apja mellest... tudod...!

James bólintott, és a mosoly lehervadt az arcáról.

- Tudom, tudom. Hidd el, nem mindig olyan jó móka. De igen, mi is csak egy normális család vagyunk, normális problémákkal, meg minden.

- Ó, ezt kétlem! - lelkesedett Lucia. - De attól még tök állat, hogy ezt mondod.

James a lányra pislogott, arcára visszakúszott egy halvány mosoly.

- Ja, gondolom.

Néhány percig némán bandukoltak Morton Comstock, Rose és Scorpius egyre sötétedő körvonalainak nyomában. Az erdő kitereljesedett körülöttük, és egész sötét lett, ahogy a nap lebukott a horizont mögé. Fölöttük a szél kitaratóan zörgette a fák ágait, és terelgette az alacsonyan szálló, sűrű felhőtakarót.

- Szóval - kérdezte Lucia kissé lehallkítva a hangját. - Tényleg igaz, hogy vannak, akik... ööö... azt hiszik, hogy visszatér?

James Luciára pillantott a félhomályban.

- Mármost Dumbledore?

A lány bólintott. A szeme tele volt érdeklődéssel.

- Egy csomó barátom sosem hitte el, hogy tényleg meghalt. Egyszerűen nem tudták elfogadni, azt hitték, csak eljátszották valahogy. Hogy az a fönix szimbólum, ami elrepült a temetés fölött, egy jel arra, hogy feltámad. Elvégre ezt teszik a fönixek, nem? De, természetesen, mind azt hittük, hogy ez csak mese. Most, hogy tudom, Dumbledore valódi ember volt... nos, azt hiszem, a halál még a varázslók között is csak halál, igaz?

James tétovázott, mielőtt válaszolt volna. Lucia kihasználta a csendet, és egy kurta sóhaj után folytatta, egész belemelegedve a témába.

- De, még amikor azt is hittem, hogy ez az egész csak kitaláció, sosem hittem, hogy Dumbledore visszatérne. Nem úgy, ahogy a barátaim. J. K. Row... ööö! - Elhallgatott, és büntudatosan Jamesre mosolygott. - Úgy értem, Revalvier professzor... sosem játszott volna meg egy ilyen olcsó trükköt, hogy visszahozzon valakit, akiről mindenki azt hiszi, hogy halott. Még ha az olvasók nagyon szerették volna, akkor sem. Ez olyan... silány húzás lenne. De akarod tudni, *én* mire számítottam mindig? - Ezt az utolsó kérdést szinte már súgva tette fel, valahol félúton a szégyenlősség és izgalom között. Sötét szemei szikrázni látszottak az alkonyi fényben. - Mindig azt hittem Dumbledore *szellemként* tér vissza.

Az öt diák között váratlan szélroham söpört végig, megborzosolta a fákat, és avart

röpített a levegőbe, akár egy csapat zavarodott madarat.

- Volna értelme, nem gondolod? – kérdezte Lucia, ügyet sem vetve az erősödő szélre és a sötétre. – Olyan hirtelen halt meg, annyi tennivalója lett volna még. Ebből lesznek a kísértetek, nem? Befejezetlen ügyekből? És mondom neked még valamit... - Közelebb hajolt Jameshez, és titkolózó suttogással folytatta. – Szerintem, ha visszatérne, *dühös* volna.

James csaknem elbotlott. Lucia felé fordult, furcsamód egyáltalán nem tetszett neki, amit a lány mondott. Lucia James arckifejezésére meredt, aztán kiegyenesedett.

Egy pillanattal később mindketten nekisétáltak Scorpiusnak és Rose-nak, akik az ösvény közepén ácsorogtak.

- Miért álltunk meg? – szólt hátra Comstock türelmetlenül.

- Csss! – sziszegte Rose, és felemelte a kezét. – Hangok.

James végre összeszedte magát, miután nekiment Rose-nak, tett néhány lépést hátra, és most a fülét hegyezte. Nem hallott azonban mást, csak a lombok között sugdolózó szelet és az ösvényt kapirgáló, szélfúttá avart. Aztán két szélroham között meghallotta: halk motyogás volt valahol a távolban.

- Talán csak más diákok jönnek vissza Roxmortsból? – nyöszörögte James. – Lehet, hogy épp Albus és a mardekáros pajtásai. Szórakoznak velünk.

- Ez egy felnőtt – rázta a fejét lassan Scorpius. – Férfi.

- Nem értem, mit mond – súgta Rose. Arcára mély ráncok futottak a koncentrációtól.

James összeresztette, ahogy a szél ismét belekapott a hajába.

- Miért nem jöhetünk egyszer vissza Roxmortsból anélkül, hogy lenne valami idióta kaland?

- Csss! – pisszegte le Rose ismét.

Azonban a hangok tovasodródtek. A szélrohamok között csak a csend hallatszott. James körbelesett, hátha észreveszi a beszélőt. Az erdő hirtelen mintha megtelt volna mozgással; zörgő ágak, hullámzó, magas fű, reszkető bokrok és indák látszottak mindenfelé.

- Ott! – sikkantott fel váratlanul Lucia halk, feszült hangon. A fák sűrűjébe mutatott.

- Mi az? – kérdezte Rose harsány suttogásra váltva.

Lucia megrázta a fejét.

- Valami mozgott. Azt hiszem, valaki arra sétált. Mintha talár lebbent volna. De... már eltűnt.

Scorpius aprót sóhajtott.

- Gyerünk, menjünk vissza. Nem kell félni az erdőben semmitől.

- Kivéve az óriáspókokat – nyöszörögte Lucia.

- Alig néhány maradt belőlük – biztosította Rose.

- És a kentaurok? – javasolta Lucia.

Rose ezt fontolóra vette.

- Azokból még van bőven.

Nem is említve a fákat, gondolta James, de nem mondta ki hangosan. Merlin visszatérése óta sok erdőszellem, vagyis driád ébredt fel, és – James ezt tapasztalatból tudta – nem mindegyik kimondottan barátságos természetű. Felpillantott a zörgő, sóhajtozó lombkoronára. Kár, hogy Merlin már nem volt velük, hogy megvédje őket, és kordában tartsa a vénséges vadont.

Aztán, a szeme sarkából James is meglátta: talár lebbent, ahogy egy alak némán, csöndesen vágott át az erdő legsűrűbb részén. Odakapta a fejét, de addigra már nem látott

semmit.

- Luciának igaza van – szólt halkán. – Van valaki arra, tőlünk jobbra.

Scorpius megtorpant. James észrevette, hogy kezében ott a pálcája, ujjai elgondolkodva játszottak rajta. Egy pillanattal később a szőke fiú letért az ösvényről, és bevette magát a bokrok és aljnövényzet közé.

- Hová megy? – méltatlankodott Comstock.

- Scorpius! – kiáltotta Rose idegesen. Egy másodperccel később összébb húzta magán a köpenyét, előkapta a saját pálcáját, és a fiú nyomába eredt.

- Ez nevetséges – fakadt ki James, majd Luciához fordult. – Maradj az ösvényen! Egy perc, és itt vagyunk.

- Még csak az kéne! – kiáltotta Lucia, és nagyot ugorva követte Jamest, amint az bevette magát a fák közé. – Nem állok odakint a nyílt terepen, miközben valami... valami *izé* itt lófrál körülöttem! Inkább olyanokkal maradok, akiknek van pálcájuk, kösz szépen!

- De aztán siessetek! – kiáltott utánuk Comstock bosszúsan.

James átfurakodott a bozótoson, majd sietve felzárkózott Rose és Scorpius mögé. Lucia szorosán követte. Szerencsére az egyre inkább feltámadó szél megtöltötte az erdőt recsegő ágak, susogó levelek és kaparászó gallyak kórusának zavaros zajával, így elfedte annak a hangját, ahogy keresztülgázoltak az aljnövényzeten. És valóban, pár tíz méter lábalás után megpillantották az alakot. Az épp egy alacsony dombra kapaszkodott fel előttük, akadálytalanul suhant a fák között, köpenye lobogott, csúcsos süvege meghajlott a szélben.

Lucia megdermedt a látványtól.

- Ez egy szellem? – nyöszörögte rémült suttogással.

James megrázta a fejét, habár nem volt teljesen biztos a válaszban.

- Akárki, vagy akármi is – hallatszott Scorpius rekedt hangja -, egyenesen a Roxfort irányába tart.

Rose biccentett.

- De mellékúton. Nem akarja, hogy meglássák.

- Scorpius! – szólította meg a fiút James, mikor az megindult előre. – Mégis mihez kezdesz, ha elkapod? Megállítod, és követeled tőle, árulja el, mit keres a Tiltott Rengetegben ilyen viharos éjszakán?

Scorpius hátralesett Jamesre, s ahogy tekintetük találkozott, egy pillanatig fontolóra vette a dolgot.

- Azt hiszem, pont ezt fogom csinálni – bólintott.

Rose a két fiú között állt, oda-vissza járatva pillantását kettejük között, arca merev feszültségről árulkodott. Végül kurta szünetet követően James is bólintott.

Lucia megragadta James karját, és idegesen felvihogott.

- Ez nagyon izgalmas!

A négyes fogat ismét megindult, és zajosan keresztülcsörtetett a völgyön, majd fel a dombtetőre.

Ahogy alacsony ágak alatt hajladoztak, és mohás fatörzseken másztak át, James a fák között megpillantotta a kastély szikrázó fényeit. Scorpius érte el elsőnek a dombtetőt. James csak a sötét kontúrjait látta az alkonyi égbolt előtt, miközben a fák között botorkált éppen ott, ahol utoljára látták az ólalkodó alakot. Egy pillanattal később Scorpius sziluettje eltűnt. Rose követte, leugrott egy sziklás kiszögellésről. James utána mászott, a vadul ziháló Lucia pedig egy másodpercre sem eresztette el a karját.

A domb egy lejtőben végződött, James és Lucia egy keskeny, repedezett ösvényen lépkedett a sötétben. Odalent belefutottak Scorpiusba és Rose-ba, akik már pálcáik segítségével igyekeztek elúzni az egyre terebélyesedő árnyakat.

- Hol van? – kérdezte James két szusszanás között.

Scorpius megrázta a fejét, majd magasabbra emelte a pálcáját. Alacsony, sápadt fehér építmény derengett előttük. Fák vették körül, de mágikus fény világította meg. A négy diák némán közelebb sétált. James visszatartotta a lélegzetét. Az építmény olyan volt, akár egy apró kunyhó, melyet tökéletesen faragott, fehér márványtömbökből építettek. Teteje lapos volt, úgy ékeskedett a gondosan nyírt pázsitziget közepén, akár egy gyönyörű drágakő. Az építmény mögött a fák szétváltak, és látni engedték a tó sötét felszínét, azon túl pedig a lassan úszó felhőtakarót. A négy diák lassan megkerülte az építményt, némán lépkedtek a széles gyepszőnyegen.

Scorpius pálcájának fénye sárgaréz ajtóra esett, mely az idők során megzöldült a rá rakódott patinarétegtől. Az ajtón csupán egyetlen, apró ablak látszott, fölé pedig, az építmény teljes hosszán keresztülhúzó kőtáblába a következő feliratot vésték:

ALBUS PERCIVAL WULFRIC BRIAN DUMBLEDORE

- Ez a kriptája – lehelte Lucia. – A fehér kriptá!

Scorpius elfordult, és pálcájával sorban megvilágította a makulátlan pázsitot, a tisztást körülölelő fákat, majd a tó sötét hullámain.

- Eltűnt – jelentette ki bosszúsan. – Bárki volt is, nincs itt.

Rose James mellé lépett, és megrázta a fejét.

- Ez hátborzongató – szólt halkán.

Lucia egyetértően bólogatott.

- HÉÉ! – kiáltott fel hirtelen valaki a kriptá mögötti dombon túlról. James még az erős szél, és a hangban bujkáló, magától értetődő pánik ellenére is felismerte Comstock hangját. Mikor ismét felhangzott, alig lehetett érteni a távolság miatt. – HÉ! Gyertek ide, de nagyon gyorsan! Ne hagyjatok itt ezzel!

- Most meg mi baja van? – motyogta Scorpius, ám rögtön megfordult, és futva megkerülte a kriptát. Rose szorosan a nyomában vetette be magát a fák közé.

- Jobb, ha velük megyünk – sóhajtott James. – Az lesz a legjobb, ha együtt mara...

Lucia olyan erővel szorította meg James karját, hogy a fiú felszisszent, és a lányra kapta a pillantását. Lucia szeme tágra nyílt a rémülettől, némán meredt a fehér kriptára. James oda fordult.

A kriptá rézajtaja tárva-nyitva állt, egy alak állt a küszöbön. James még a félhomályban is felismerte a köpenyt és a csúcsos süveget, amit az a férfi viselt, akit követtek. Csak most láthatta az arcát: a keskeny, ferde orrot, a fehér szakállat. Villám fénye villant a férfi félhold alakú szemüvegén, ahogy visszanézett rájuk.

- Ez ő! – szólt Lucia reszketeg hangon, és remegő kezével előre mutatott. – Ez Dumbledore!

De James tudta, hogy nem így van, még a dermesztő rémület ellenére is, amely minden tagját kővé változtatta. Nem Albus Dumbledore volt. Vagy ha mégis, nem *csak* Albus Dumbledore.

Avior Dorchascathan volt.

Avior komoly, sötét szeme találkozott Jamesével. Villám villant, fénnel árasztotta el

a gondosan ápoltságát, és megvilágította a kriptát, amely mintha fehér tüzéből épült volna. Mikor ismét sötét lett, James pislogott egyet. Az ajtó csukva volt, ablaka mögött csak üres sötétség látszott. Senki nem állt ott.

- Mondd, hogy ezt igazából nem láttam - kérte Lucia magas, elhaló hangon.

James lassan megrázta a fejét.

- Bárcsak tehetném! - felelte. Az erős szél felkapta szavait, és elsodorta a sötétbe. - Hidd el, bárcsak megtehetném!

13. A HALOTT WARLOCK

Comstock tovább kiáltozott, így a többiek könnyedén követni tudták a hangját a sűrű erdőben. James és Lucia a főút közelében érték utol Rose-t és Scorpiust.

- Most már befoghatod! – szolt Scorpius fáradtan. – Itt vagyunk.

- Épp ideje volt! – felelte Comstock éles hangon, mikor a többiek rátaláltak egy kis, gyomos tisztáson. – Meguntam a várakozást, és utánatok indultam...!

- Egész eddig jutottál? – pillantott Scorpius az alig néhány méternyire futó ösvény irányába.

Rose kivett egy gallyat a hajából.

- Most komolyan, Comstock Ilyen közel a kastélyhoz nincs mitől félned.

- Valóban? – kérdezett vissza Comstock vadul. – Akkor ezt talán mondd meg *neki* is!

Egy sötét árokra bökött, ahol két kidőlt fatörzs lógott ki egy bokor alól. James felkiáltott meglepetésében, mikor rájött, hogy amit lát, az nem is két fatörzs, hanem egy sötét nadrágba és fekete cipőbe bújtatott pár láb.

Lucia felsikkantott, és a szája elé kapta a tenyerét. Rose mindkét kezével megragadta Scorpius ingujját, szeme kimeredt a sötétben.

- Ki ez? – kérdezte erőtlenül.

- A franc se tudja! – nyöszörögte Comstock. – Mikor átvágtam a tisztáson, keresztülestem a lábán! Halljátok, amit mondok? *Megbotlottam egy halott ember lábában!*

- Nem tudhatjuk biztosan, hogy halott – szolt James halkán, és hatalmas erőfeszítések árán közelebb lépett a testhez. – Lumos. – A pálca hegyén fény gyulladt, megvilágítva a férfi arcát. Szemei üvegesen meredtek elő a gaz közül, szája kissé nyitva volt. Lassan egy fekete bogár mászott át a férfi homlokán.

- Halott – bólintott Scorpius magabiztosan.

Comstock kiköpött, majd beletúrt kócos hajába.

- Ez nálatok, varázstudóknál... tudjátok, mindennapos dolog? Mármint, hogy akarva, akaratlanul néha halott emberekbe botlotok a bokrok alatt? Csak mert ahonnan én jövök, baromira nem az!

- Fogd be, Morton – szólt szelíden Lucia, majd a fiú válla köré kanyarította a karját, és elfordította őt a holttesttől.

Rose még szorosabban markolta Scorpius ruháját.

- Segítséget kell hoznunk – mondta határozottan. – A kastélyból. McGalagony professzor tudni fogja, mit tegyünk.

- Várjunk csak – vonta össze hirtelen a szemöldökét James, és közelebb tolta a pálcáját a halott arcához. – Én ismerem ezt a fickót.

Scorpius közelebb hajolt, magával húzva a vonakodó Rose-t is.

- Még sosem láttam. Egészen biztos vagy benne?

James lassan bólintott.

- Igen. Hogyan felejthetném el? Majdnem végzett velem tavaly nyáron, az Északi-tengeren, ráadásul a saját pálcámmal.

Rose a halott ember arcára meredt, aztán a tekintete visszavándorolt Jamesre.

- Úgy érted, ez az az ember, aki megszökött az Azkabanból? A sötét varázslatok és átkok specialistája?

- Worlick – mondta James nagy meggyőződéssel. Megrázkódott. – Sosem gondoltam volna, hogy viszont fogom látni.

Scorpius lefejtette magáról Rose ujjait, majd letérdelt a test mellé.

- Ereszd lejjebb a pálcádat, Potter – szólt, aztán félretolta a gazt, és szétnyitotta a halott warlock talárját.

- Scorpius – visolygott James. – Mit művelsz?

- Lehet, hogy ez a pasas segített a Gyűjtőnek a nagy mágikus szuperfegyverében, nem igaz? – magyarázta Scorpius türelmetlenül. – Annak az embernek, aki Amerika új alelnöke lett. Mit gondolsz, mit művelek? Kizsebelem, hátha van nála pár galleon? Nyomokat keresek.

- Nem kéne... - nyelt egyet James. – Nem kéne ezt, tudod, a profikra hagyni?

Scorpius szeme felvillanni látszott a pálca fényében.

- Az olyanokra gondolsz, mint Grudje?

- Az apámra gondoltam!

- Az apád kiesett a pikszisből, Potter – emelte az égre a tekintetét Scorpius. – Azt hittem, tudsz róla. Az apám mesélte. Azt mondja, „a minisztériumban már senki nem bízik Harry Potterben”. Nem hivatalosan minden auror ügyet átpasszolnak annak a kétajtós szekrénynek, Titus Hardcastle-nek. Most komolyan nekem kell ebbe beavatnom téged?

James összeszorította a száját a dühtől és a félelemtől. Természetesen tudott minderről, csak nehéz volt elfogadni. Megrázta a fejét, majd intett a pálcájával.

- Jól van! Rajta! De siess!

- Mit művel? – méltatlankodott Comstock mögöttük. – Ez egy bűnügyi helyszín! Nem tudjátok, hogy nem szabad feldúlni a bűntények helyszínét?

- Rose – szólt Scorpius feszülten, miközben átkutatta a halott ember zsebeit. – Mondd, hogy ismeresz valami emléktörő bűbajt!

- Te is tudod, hogy nem ismerek – csattant fel Rose. – Nem is próbálhatjuk ki őket, „nehogy véletlen teljesen kiürítsük valaki agyát”. – Nagyot fújtatott, aztán vállat vont. –

Megyek, beszéllek Luciával és Comstockkal, hogy hallgassanak erről.

- Ah-ha! – morogta Scorpius, és előhúzott egy varázspálcát Worlick belső zsebéből. – Nem volt ideje előkapni.

- Gondolod, hogy valaki megölte? – nyögte James.

Scorpius gúnyos pillantást vetett rá.

- Biztos nem a szégyenbe halt bele, hogy ilyen ronda a képe. Valaki megátkozta, ráadásul nem számított rá, különben ez a keze ügyében lett volna – lengette meg a pálcát.

- A hangok, amiket hallottunk – mondta James, ahogy rájött valamire. – Az alak, akit láttunk! Talán egy titkos találkozóra érkeztek, csak a dolgok nem alakultak túl jól...

Scorpius folytatta a halott átkutatását.

- Vagy a másik pasas megkapta, amire szüksége volt, és úgy döntött, hogy megszabadul a lehetséges szemtanúktól. Több értelme van.

Jamesben még csak most tudatosult, hogy reszket.

- Az elméd elég rémisztő egy hely, Scorpius.

- Erről jut eszembe. Ez a te pálcád? Azt mondtad, ellopta a tiédet, mikor megszökött az Azkabanból.

James szemügyre vette a varázspálcát, aztán megrázta a fejét.

- Nem. – Titokban még örült is neki. Az ötlet, hogy egy halott embertől szerezze vissza a régi pálcáját, nyugtalanító volt.

- Várjunk csak! – A szőke fiú lehajolt, ahogy visszatömködté a halott pálcáját a talárjába. – Hát ez meg mi?

- Mit találtál? – kérdezte James, noha nemigen akaródzott tudni a választ.

Scorpius egy gondosan összehajtott újságot húzott elő Worlick talárjának a zsebéből. James ráismert a *Reggeli Próféta* címlapjára. A test mellett térdelő Scorpius egy hosszú pillanatra a lapra meredt. Végül leeresztette azt, talpra kászálódott, és elgondolkodva összevonta a szemöldökét.

- Mi az?! – ismételte James, és előre nyújtotta a szabad kezét az újságért. Scorpius odaadta neki, aztán visszafordult a többiekhez. James lejjebb engedte a pálcáját, és elolvasta az összehajtott lap főcímét:

A MINISZTERIUM MEGERŐSÍTI: A ROXFORT AD OTTHONT A MUGLI- VARÁZSTUDÓ „KVIDDICS TALÁLKOZÓNAK”

A címet többször is bekarikázták vörös tintával. James kihajtogatta az újságot, és megnézte a fényképet is, amit a cikkhez csatoltak. A fekete-fehér fotón Grudje igazgató rázott kezét a mágiaügyi miniszterrel, Loquatious Knappel. Közöttük ott állt a mugli miniszterelnök, szeme ide-oda rebbent Grudje és Knapp között, valamint a fotón kívülre, egyenesen Jamesre. Begyakorolt mosolya a széleken mintha cserben hagyta volna kissé. A fotó alatti képaláírás a következő volt: *A világ mugli kormányfői első kézből tapasztalhatják meg a varázsvilág áldásos természetét. Knapp: „Mi lenne megfelelőbb erre, mint a roxforti kviddicsdöntő?”*

- Jól van – hallotta James Comstock hangját maga mögül. – A ti dolgotok. Nem érdekel. Csak tűnjünk már el innen.

- Ő... - kérdezte Lucia reménykedve. – Tudjátok... rossziú volt?

- Eléggé – biztosította Scorpius. – Gyerünk. Visszavezetünk titeket a kastélyhoz. Onnan már eltaláltok a rotunda bejáráshoz. Magatokra hagyunk titeket.

- Hála az égnek – vágta rá Comstock. – Csak induljunk már!

- James? – szólt hátra Rose, mikor megindultak az ösvény irányába.

- Nem megyek veletek – jelentette ki James hirtelen, és összehajtotta az újságot. Rose megtorpant, és rámeredt a sötétben.

- Hogy érted, hogy nem jössz vissza?

- Nézd – magyarázta sietve James, miután csatlakozott a többiekhez. – Scorpius ezt Worlicknál találta. Egy cikk a Reggeli Prófétából, valami nagy találkozásról a mugli és mágikus kormányzatok között, amit itt rendeznek, a Roxfortban.

Átnyújtotta a lapot Rose-nak, aki kinyitotta azt, és a pálca fényénél gyorsan átfutotta a főcímet.

- A kviddicsdöntő – szólt töprengve. – De miért mutatnák meg egy csomó mugli vezetőnek?

- Hogy bizonyítsák, hogy ártatlanok vagyunk – felelte Scorpius egyszerűen. – Nézzétek, mit teszünk a varázserőnkkel! Repülő labdákat kergetünk seprűhátton, egy pálya fölött repkedve! Nincs mitől félni, nyugodtan írjatok alá mindenféle megállapodást és beleegyezést!

Lucia ellépett Comstocktól, homlokára ráncok futottak.

- De miért rohagálna valami rossz varázsló az erdőben ezzel a cikkel a zsebében?

- Azért – sóhajtott vonakodva James –, mert *nem* vagyunk ártalmatlanok.

- Ő egy warlock – morfondírozott Rose, miközben arcára kiült a felismerés. – Talán segített megalkotni a Morrigan-hálót, a varázsvilág legendás világvége fegyverét. A társainak csak a tökéletes helyszín kellett, hogy működésbe hozzák.

James bólintott, és felmutatta az újságot.

- Megtalálta a tökéletes helyet. Ha sikerrel jár, egy csapásra eltörli a föld színéről a mugli és a varázstudó vezetőket is.

- Meghagyva a pozíciókat válogatott boszorkányok és varázslók csoportjának – tette hozzá Scorpius némi elismeréssel a hangjában. – Ez megmagyarázza, miért furakodott be a Gyűjtő az amerikai alelnöki székbe. Ha sikerül kiiktatnia az elnököt, ő a következő a sorban. Elkezdődött a sötét varázslók végjátéka: teljesen uralmuk alá hajthatják a mugli világot. Igazából briliáns terv.

Lucia szkeptikus képpel az újságban szereplő fotó felé intett.

- De hát az a ti mágiaügyi miniszteretek, nem? Azt mondjátok, ő is összejátszik azokkal, akik át akarják venni az irányítást a világ kormányaiban?

James megrázta a fejét.

- Kétlem, hogy fogalma lenne róla. Ő csak egy közönséges politikus, aki körül szorul a hurok most, hogy a titokvédelmi törvény széthullik, és az emberek cselekvést követelnek. Azt teszi, amit jónak gondol.

- Azt teszi, amit *Grudje* mond neki – ellenkezett Scorpius komolyan. Megkopogtatta a fényképen Grudje és a mágiaügyi miniszter kézfogását. – Tíz galleont rá, hogy ez az egész az igazgató ötlete.

- Ne már – rázta a fejét Rose. – Lehet, hogy Grudje szörnyű igazgató, de ez azért elég súlyos vád. És különben is, a Gyűjtő fenyegetett meg bennünket. Talán épp az ő nyomát követtük az előbb!

- De nem ő volt! – kiáltotta hirtelen Lucia.

Scorpius és Rose meglepetten fordultak a lány felé. Lucia kettejük között Jamesre pillantott, aki nagyot nyelt, aztán egy mély sóhajjal beszélni kezdett.

- Láttunk valakit. A fehér kriptánál.

Rose zavarodottan meredt rá.

- Mikor?

- Miután Comstock elkezdett kiáltozni – felelte James. – Egy férfi bukkant fel a kripta ajtaja előtt.

- Nem *előtte* volt – helyesbített Lucia. – Odabent! Az ajtó nyitva állt! És az alak nem más volt, mint...

- Avior professzor! – szólt James ugyanabban a pillanatban, mikor Lucia azt kiáltotta: „Dumbledore professzor!”

Scorpius szeme összeszűkül, miközben ide-oda járatta a tekintetét Lucia és James között.

- Nem tudom – tárta szét végül a karjait James. – Avior volt. De közben Dumbledore is. Mint ahogy mindig is. Avior *valahogy* egyben Dumbledore.

- De... - Rose hosszan meredt Luciára. – Te is láttad?

- Ez mit akar jelenteni? – háborodott fel James. – Tudtam, hogy örültnek tartasz! Mit gondolsz, miért nem akartam felhozni a dolgot?

- Nézd, James – magyarázta Rose türelmesen. – Majd később vitatkozhatunk, hogyan érzel erről...

- Nem vitatkozom róla, hogyan érzek erről!

- ... de ez most fontos, szóval, ha nem gond, egy percre felejtsd el. – James szemébe nézett, és várta a fiú beleegyezését. James még fújtatott egy kicsit, aztán leeresztett. Rose visszafordult Luciához. – Meséld el, mit láttál pontosan!

Lucia erre összeszorította a száját, mintha félne válaszolni. Végül idegesen így szólt:

- Nem tudom, ki ez az Avior professzor. De akit én láttam... nos... az Albus Dumbledore volt. Megvolt a szakáll, a kis, félhold alakú szemüveg, minden. Nem is említve, hogy ott állt az ajtóban, a saját neve alatt!

Rose biccentett.

- Ez nagyon fontos – mondta, és merev tekintettel fürkészte Lucia arcát. – Szellem volt?

Lucia Rose-ról Jamesre pillantott, mintha arra kérné a fiút, inkább válaszoljon ő helyette. Egy hosszú másodpercig, mintha komoly harcok dúltak volna a belsőjében. Végül lassan megrázta a fejét.

- Még sosem láttam szellemet. Még Binns professzort sem. Nem engedték, hogy felvegyük az óráit, gondolom, mert azt hitték, nem állnánk készen. De... - Szeme kitisztult, ahogy ismét Jamesre pillantott, majd nagyot sóhajtott. – Nem. Szerintem nem kísértet volt.

Rose bólintott.

- Tehát akkor tényleg Avior professzor lehetett.

- *Köszönöm* – szólt James egyszerre megkönnyebbülten és bosszúsan. – De miért?

- Avior nem kísértet, de úgy tűnik, ugyanúgy néz ki, mint Dumbledore – magyarázta Rose vállvonogatva. – Logika.

- Végre kezdenek értelmet nyerni a dolgok – mondta Scorpius. – Legalábbis kis mértékben. Avior volt a Morigan-háló egyik szakértője. Ha itt volt ma este, talán Worlickkal konzultált.

- Vagy próbálta megállítani! – élénkült fel Lucia. – Elvégre, ha *annyira* hasonlít Dumbledore-ra, akkor talán épp ugyanolyan jószágos is, nem?

James inkább nem felelt Luciának.

- Akárhogy is, ez nekünk már túl sok – mondta, majd kihúzta magát, és a zsebébe

tömte az újságot. – Ezért nem mehetek veletek vissza a kastélyba.

- Miért? – aggodalmaskodott Rose.

- Mert segítségre van szükségünk – felelte James. – És a kastélyban nem találjuk meg. Grudje minden kommunikációs módot felügyel. Ha valahogy el akarom érni az apámat, más módszert kell találnom.

Scorpius elgondolkodva bólogatott.

- És mi a terved?

James feszülten vállat vont.

- Nem tudom. Gondolom, visszamegyek Roxmortsba.

- James – szólt figyelmeztetőn Rose. – Ha nem jössz vissza velünk, Corsica jelenteni fogja Fricsnek.

- Tudom! – fakadt ki James. – De nincs más választásom! Ha sietek, talán még vacsora előtt visszaérek. A rotundán keresztül beosonhatok, mint Comstock és Lucia.

- Corsica nem fogja feladni – erősködött Rose. – Próbál rajtakapni téged valamin!

- Tudom, Rose! – vágta rá James, akinek már így is pattanásig feszültek az idegei. – De nincs más mód!

- Igaza van – értett egyet Scorpius. – Hadd menjen, Weasley.

- Könnyű neked! – hordta le Rose a fiú felé fordulva.

- Így van – bólintott Scorpius. – Gyerünk! Remélhetőleg Corsicát és a többieket túlságosan lefoglalja Worlick holttestének a híre, hogy észrevegyék James késését.

- Végre! – sóhajtott Comstock színpadiasan. Lucia erősen oldalba bökte a könyökével.

Rose szemlátomást nem tudott dűlőre jutni magával, tekintete James és Scorpius között ugrált. Végül nagyot mordult beleegyezése jeléül.

- Jól van! De siess! Mi megtesszük, ami tőlünk telik.

James tétovázva sóhajtott.

- Kösz. És ne beszéljetez arról, amit az előbb kiderítettünk. Worlick holttestéről, persze, igen, de sem a kviddicstalálkozóról szóló újságcikket, de Dumbledore... mármint Avior professzor feltűnését ne említsétek! Ahogy Longbottom professzor mondta, még a falnak is füle van.

- Még mindig itt vagy! – hessegette Rose. – Menj! Menj!

James eltökélten biccentett. Mély levegőt vett, a Roxmortsba vezető ösvény felé fordult, és futásnak eredt.

Miközben James Roxmorts felé szaladt, az éjszaka végképp átvette a nappal helyét. Az erdő fái úgy borultak föléje, akár egy katedrális boltozatos mennyezete, a vastag fatörzsek pedig oszlopként sorakoztak, amíg el nem nyelte őket a sötétség. Nem gyújtotta meg a palcáját, mivel attól tartott, hogy észreveszik, de a szeme majd kigúvadt, annyira igyekezett követni az ösvényt. A szél még mindig kitartóan füttyült körülötte, a fák zúgása minden irányérzékétől megfosztotta, gyöngyöző homloka pedig azon nyomban meg is száradt.

Próbált nem gondolni a történetekre, hogy Avior professzor egyszer csak *felbukkant*

Albus Dumbledore kriptájában, úgy lesve őket, akár egy bosszúálló kísértet, szánt szándékkal hagyva Jamesnek és Luciának, hogy meglássák őt. Miért? Mit nyer azzal, hogy szándékosan felfedte magát? Jameszel szórakozik vajon? Vagy szeretné megosztani vele a titkát?

Hamarosan a fák fogyatkozni kezdtek, és felbukkantak a szeme előtt Roxmorts házainak meredek tetői és rozoga kéményei a csillagtalan égbolt alatt. Az ablakok sárgán derengtek, odabent lobogó tűz fényei táncoltak. James ösztönösen kerülte a világosabb szigeteket, árnyékról árnyékra lopakodott a keskeny utcákon.

Hogyan küldhetne üzenetet az apjának? A Három Seprű minden bizonnyal még nyitva volt. Madame Rosmerta boldogan adna pergament, és vállalná a levél továbbítását néhány knútért cserébe (ha mellé fogyaszt is valamit, természetesen), de még ő is gyanút fogna, hogy egy roxfortos diák ilyen későn a faluban lófrál, függetlenül attól, mennyit költ. A postahivatal is egy lehetséges megoldás volt, feltéve, ha még nyitva van. Ahogy ráfordult a főútra azonban, James gyomra összeszorult; a posta épülete sötét volt, ajtaját gondosan lezárták az éjszakára.

Miközben kétségbeesve ácsorgott az utcán, idős boszorkányok hangosan kacarászó csapata lépett ki Madame Puddifoot kávézójából, megigazgatták vállukon sáljaikat, aztán egyenesen James irányába indultak el. James beugrott egy szűk sikátorba, és szorosan a falhoz lapult, ott várta, hogy elmenjenek. A boszorkányok azonban nem siettek, szinte minden második lépést követően megálltak, hogy ugrassák egymást, és nagyokat nevéssenek valami megfejthetetlen viccen, amit csak ők értettek. Végül a gyülekezet mégis továbbhaladt, és csak sokfejú árnyékuk vetült a sikátor macskaköves földjére. Néhány perccel később a zajos nevetgélés hangját is elnyelte a távolság.

James kilesett a sikátorból. A Három Seprű ajtaján zene és hangos ricsaj szűrődött ki, de a főút pillanatnyilag üres volt. James nem tudta mitévő legyen. Hová menjen? Fontolóra vette, hogy megpróbál dörömbölni a Weasley Varázsvicc Vállalat ajtaján, de tudta, hogy nem lenne haszna. Az üzlet mára bezárt, minden sötét volt. George bácsi mostanra nyilván haza hoppanált Angelina nénihez, és Ted pedig házon kívül van, és azt teszi, amit a fiatal férfiak szoktak a tavaszi estén.

Aztán James a Három Seprűn túl megpillantotta a kétemeletes újságos standot. A tetején, különös sziluettet alkotva ott magasodott a hírolvasó hatalmas tölcseré, és a miniatűr bagolyház. James még ebből a távolságból is látta, amint a madarak kis, drótból készült dobozaikban fészkelődnek. Nem sok esély volt rá – a baglyokat valószínűleg úgy képezték, hogy csak hivatalos híreket szállítsanak – de per pillanat ez volt az egyetlen lehetőség. Amilyen fürgén és csendesen csak tudott, James kiugrott az utcára, és az újságos standot vette célba.

Az emeletre vezető kovácsoltvas lépcsőt egy kis rézlánccal és lakattal zárták le. James gyorsan átbújt alatta, és felsietett az emeleti teraszra. A második emeleti polcok és kasszák le voltak zárva. James előhúzta a pálcáját a zsebéből, és rákoppintott a főkassza zárjára. A zár nem engedett a nyitóbúbájnak, ám fülsértően hangos riasztófütyöt hallatott.

James levetette magát a terasz padlójára, és próbált beolvadni az árnyékok közé. Szerencsére a rövid fütyöt épp elnyelte a Három Seprű felől érkező vad veszekedés zaja. Pálcafény villant az kocsmá ablakaiban, majd nevetés hallatszott, és dühös kiáltások. Végül két alak tántorgott ki a főbejáraton, pálcával a kézben. James szíve a torkában dobogott. A varázslók haragos káromkodással ócsárolták egymást, dulakodás közben időnként véletlenszerű búbájokat lőttek a másik irányába. Az egyik vörös átok a stand

címerét találta telibe, ami ettől nyikorogva vad pörgésbe kezdett. Egy pillanattal később a két férfi megbotlott a járdaszegélyben, és egymáson bukdácsolva a vízelvezető árokba borultak. Meglepetésükben és fájalmukban felkiáltottak, aztán, furcsamód, egyszerre nevetésben törtek ki. Esetlenül felsegítették egymást, vitájuk gyorsan elfelejtődött, és habogva licitálták felül egymást bocsánatkéréseikkel és részeg nevetgélésükkel. Egymást átölelve, bizonytalan lábakon tántorogtak vissza a kocsmába, ott hagyva Jamest veszettül verdeső szívével.

Talpra kászálódott, és ismét elsüllyesztette a pálcát a zsebe mélyére. A stand zárjait nyilván valamiféle ellenátokkal védték. Ha Rose itt lenne, valószínűleg minden gond nélkül ki tudná nyitni, nélküle azonban más utat kellett keresnie a harmadik emeletre.

Jobb ötlet híján James felkapaszkodott a pénztáráblak kinyúló peremére, és mászni kezdett. Szerencsére épp elég sovány és ügyes volt, hogy kapaszkodókat találhasson, így csakhamar a harmadik emelet padlóján találta magát. Ellenállt a kísértésnek, hogy lenézzen a macskaköves utcára.

A baglyok a stand kis bagolyházában a szárnyaikkal verdestek és felborzolták tollukat a homlokukon, mikor James zihálva felhúzta magát a hatalmas hírolvasó tölcser mellé, és ott kimerülten leheveredett. Ahogy körülnézett, meglátta a hírolvasó árnyékoló ponyva árnyékában álló asztalát. Feje még mindig forgott kissé a mászástól, ám James már meg is kapaszkodott az íróasztal faragott peremében, és felhúzza magát kezdte átkutatni a számtalan fiókot és üreget. Hamarosan talált is egy csomó apró pergamentekercset, amelyek pont illettek a hírszállító baglyok lábára erősített kis rézgyűrűkbe. Megragadott egy pennát, gondolkodott kicsit, aztán James remegő, girbe-gurba kézírással leírt néhány sort.

Apa! Fontos hírek arról, aki megszökött! Lépj velem kapcsolatba, amint tudsz! Ahogy legutóbb. Figyelni fogok.

Töprengett egy sort, és elolvasta, amit írt. Az apja nyilván tudni fogja, kit értett az „aki megszökött” alatt, hiszen csakis a szökött bűnözőre, Worlickra utalhatott. És az „ahogy legutóbb” egy újabb találkozt jelentett a Griffendél kandallójában. Ahogy eszébe jutott valami, még megtoldotta a rövidke levelet:

U.i.: Ezúttal te gyere! Nincs semmi baj a nagybácsikkal sem, de ezt hallanod kell!

Nem volt benne biztos, hogy elég érthetően fogalmazott, de attól is tartott, hogy esetleg túl sokat bíz egy idegen bagolyra, így hát James feltekerte a kis papírcetlit, és odalépett a legközelebbi madárhoz. Fényes tollú, barna bagoly volt, valamivel kisebb, mint Nobby, kissé csúcsos fejjel és hatalmas, borostyánsárga szemekkel. Egyértelmű nemtetszéssel méregette a fiút, és nem nyújtotta a lábát.

- Ez Harry Potternek lesz – szólt halkán James, és felmutatta a tekercset. – És nagyon sürgős.

A bagoly mereven bámult rá.

- Nézd, tudom, hogy általában ez nem a munkád része, de attól még bagoly vagy, nem? Ez a dolgod. Nyújtsd ide a lábad, hadd... *au!*

James a bagoly lábán lévő kis gyűrű felé nyúlt, de azonnal visszarántotta a kezét, mikor a madár belecsípett kis, éles csőrével. James ujjpercein halvány, véres karcolás látszott.

- Ide figyelj, te hülye, ronda tollgolyó...! – sziszegte James dühösen, ám a bagoly

engesztelhetetlen bámulása gyorsan lelohasztotta. A madár toporogni kezdett az ülőrúdján, aztán, zárkózottsága jeleként elfordította fejét Jamesről, ügyet sem vetve többet a fiúra.

James a sérült ujját a szájába véve gondolkozott. Végül egy ötlet jutott az eszébe.

- Tudod, elég nagy hírértéke van ennek az üzenetnek – mondta. Lehalkította a hangját, mintha csak egy fontos titkot osztana meg a bagollyal. – Gyilkosság és intrika. A címlapokra kerül, úgy ám!

A bagoly nem fordult vissza Jameshez, ám a testtartásában volt valami, ami arra utalt, hogy hallja, amit a mondott. Ismét toporogni kezdett, és a fején felborzolódottak a tollak.

- Az embereknek tudomást kell szerezniük arról, ami ma este történt. Eddig titok volt. De talán – ismétlem: talán – ha kézbesíted nekem ezt az üzenetet, el tudok neked intézni egy exkluzív hírt. Egyenesen a *Reggeli Prófétához* viheted, ha úgy tetszik. Egy ilyen nagy sztori... nos, sokat jelenthet a magadfajta hírvivő baglyoknak.

A bagoly visszafordította a fejét, és szkeptikus szemekkel méregette Jamest.

- Tessék – James ismét a hírolvasó asztala fölé görnyedt, és maga elő húzott egy újabb tekercset. – Leírom a részleteket. A gyilkosság a titkok teljes történetét... - Gyorsan firkált valamit a kis pergamenre. – Ki az áldozat? Hol ölték meg? Minden itt áll feketén-fehéren, és te vagy az első, aki jelentheti. De! – Előhúzta a pálcáját, és megmutatta a bagolynak, akinek szemlátomást sikerült felkeltenie az érdeklődését. A többi bagoly a saját odújában toporgott, és próbált közelebb hajolni, hogy láthassa a pergament. – De – ismételte James, a pálcával integetve – *csakis* akkor, ha a másik üzenet először eljut Harry Potterhez.

James beletekerte az új tekercset az apjának szóló levélbe, aztán mindkettőt megkocogtatta a pálcájával.

- *Hedwig Obscura* – szólt határozottan. – Ez egy kódoló bűbáj. Mindkettő üzenet olvashatatlan lesz, hacsak az apám, Harry Potter nem dekódolja előtte. Először vidd el neki a levelemet, akkor ő mindkettőt dekódolja. Aztán viheted a címlap sztorit a *Reggeli Prófétához*. Áll az alku?

A bagoly továbbra is kételkedve meredt Jamesre. Végül közelebb tipegett, és kinyújtotta a lábát, így James már hozzáfért a kis rézgyűrűhöz. James megkönnyebbülten felsóhajtott, aztán belecsúsztatta a tekercset a gyűrűbe. Olyan gyorsan dolgozott, ahogy csak tudott, nehogy idő közben a bagoly meggondolja magát, és újra megcsípje.

- Menj! – sziszegte végül. – Ha sietsz, még az előtt a Prófétába érsz, hogy nyomdába menne a reggeli szám. De ne feledd, először Harry Potterhez menj! Különben senki sem fogja megérteni azt, amit leírtam.

A bagoly a szemét forgatta, mintha csak azt mondaná: *tudom, hogyan végezzem a munkámat, köszönöm szépen*. Kitérta a szárnyait, egy pillanatra mintha a szelet mérte volna fel, aztán kiröppent a sötét éjszakába, meglegyintve James haját a farktolla végével. Egy pillanattal később már el is tűnt az éjszakában.

A többi bagoly haragvó várakozással figyelte Jamest.

- Bocs – súgta, és nagyot sóhajtott. – Egy estére csak egy főcím.

Nagyon remélte, hogy a hírvivő baglyok nem tudnak olvasni. Természetesen nem létezett semmiféle Hedwig Obscura kódoló bűbáj. Ott helyben találta ki az egészet. Nem mintha számított volna, a második pergamenre csak össze-vissza firkákat rajzolt. Kicsit büntudata volt, amiért így becsapta a baglyot, ám ezt elnyomta az elégedettség, hogy sikerült üzennie az apjának, bármennyire is próbálta Grudje igazgató megakadályozni az ilyesmit.

James idegességtől remegő lábakkal megfordult, és lemászott az újságosstand második emeletére.

Öt perccel később már ismét az áthatolhatatlan sötétségbe burkolózó erdei ösvény porát taposta, és már jócskán maga mögött hagyta Roxmorts fényeit. Azon töprengett, vajon belefuthat-e valakibe az ösvényen. Elvégre, ha minden a tervek szerint alakult, Scorpius és Rose már értesítették McGalagony professzort Worlick holttestéről. Valaki nyilván kijön, hogy begyűjtse a testet, és elindítsa a nyomozást. Mi lenne, ha felfedeznék, hogy James jóval a megengedett idő után is egyedül császkál az erdőben?

Am ami ennél is rosszabb, mi van, ha még senki sem jött ki? Mi van, ha a sötétben, egyedül kell elhaladnia Worlick holtteste mellett? Jamest kirázta a hideg a gondolatra. Worlick a sötét varázslatok specialistája volt, emlékeztette magát. Mi van, ha kifejlesztett egy módszert, amivel visszatérhet a halála után? Mi van, ha most is az erdőben kóborol, mint egy inferus, egy élő holttest?

James megtorpant a sötét ösvényen, szeme kigúvadt üregéből, ahogy körülnézett. Semmi sem mozdult. Valójában az erdő hátborzongatóan némának tűnt. Nem volt szél, a levelek sem zörögtek. A fagyos rémület hideg marokként zárult a szíve köré.

- Csak feltúráztatom magam - suttopta. - Meg kell nyugodnom. Semmi nincs idekint, amitől félnem kéne.

Persze James is tudta, hogy ez még a legjobb körülmények között sem igaz.

Ismét megindult, követte a sötétben kanyargó ösvényt, közben a rengeteget fürkészte, a mozgás legkisebb jele után kutatva. Most másmilyen az erdő? A fák mindig ilyen közel álltak egymáshoz? Ennyire zsúfolt és fenyegető volt minden? Semmi sem tűnt ismerősnek. Egyre erősödött benne a félelem, és az érzés, hogy figyelik.

Az ösvény keskeny völgybe ereszkedett le előtte. Lassan lépkedett, a lélegzete apró párafelhők formájában hagyta el a száját, ahogy körbenézett. A völgy lábánál egy kis tisztás nyílt, két kővekből rakott emelvényvel, melyek egyenként akkorák voltak, mint James maga. Az emelvényeket indák fonták keresztül-kasul, azok tartották egyben őket. A kőhalmok látványa a szíve mélyéig elborzasztotta Jamest. Még sosem látta őket korábban. Ez nem a Roxfortba vezető ösvény volt. Ez valahogy keskenyebb volt, jobban benőtte a gaz, és mellette szorosan nőttek a vékony, kissé megdőlt fák. Erőt vett magán, igyekezett legyűrni a rátörő pánikot, és továbbment, félretolta útjából a gyomokat és bokrokat.

A fák között vízen csillant a hold fénye. Mégis, ahogy közelebb ért, Jamesen úrrá lett az a kényelmetlen, nyomasztó érzés, hogy nem a Fekete tó megnyugtatóan ismerős víztükre felé tart. Most már a hullámok halk moraját is hallotta, ahogy a tó csobogott a köves parton.

James végre kiért az erdőből, átnyomakodott az utolsó fák között, és az ösvény azon nyomban véget ért. Egy kis tó terült el előtte, felszínét ezüstös derengésbe vonta a holdfény. Egy rövid, rozoga móló végén egy pavilon állt, büszkén feszítve saját tükörképe fölött, ám a belseje sötét volt, árnyékokkal teli.

James nem tudott közelebb menni a tóhoz. Megállt a harmatos fűben, és összeszoruló torokkal meredt a kilátásra. Felismerte ezt a helyet, noha sosem látta a saját szemével. Csak olvasott róla.

- Szia, James - szólt ki egy fiatal, női hang a sötétből. James hunyorgott, és csak most vette észre a pavilon ajtajában álló alakot, arcának sápadt oválisa, drapp ruhája beleolvadt az árnyékok közé. - Gyere, csatlakozz hozzám. Hiányoztál. És beszélünk kell.

- Petra - szólt James erőtlően, és lábai anélkül indultak meg előre, hogy felfogta volna.

- Ez az a hely, ahol...? Úgy értem, az álommesédben... Hogyan lehetséges...? - Szava elakadt, mikor rálépett a mólóra, és elindult a pavilon bejárata felé. Hideg volt. A levegő Petra körül olyan fagyos volt, akár egy sírkő januárban. James összerezzen, minden egyes lélegzete sűrű, fehér felhőt képezett.

- Mindig is itt voltunk - vont vállat Petra. - Azóta az este óta, a Gwyndemere-en, mikor megmentetted az életemet. Itt él a köztünk lévő kapcsolat. Épp itt, ezen a mólón, ebben a pavilonban. Bárcsak ne így volna. Gyűlölöm ezt a helyet. De nem tudok változtatni rajta.

James megrázta a fejét, és szemügyre vette a halkán fodrozódó tavat, meg a sötét partvonalat.

- De hogyan kerültünk most ide?

- Ahogy mondtam - felelte Petra fáradtan -, beszélünk kell. Gyere be! Ül le mellém!

James kábán követte Petrát, ahogy a lány belépett a pavilonba, át a takaros deszkapadlón. A rácsos korlát nyolcszög alakban vette őket körbe, a korlát mentén alacsony padok sorakoztak. A pavilon bejáratával szemben szintén szabad volt a kijárás. A nyári napokon itt lehetett megmártózni a tó frissítő, hús vizében. Most inkább úgy festett, akár egy ízletes falatra várakozó, éhes torok. James inkább elfordult, és helyet foglalt Petra mellett az egyik keskeny fapadon. A lány nem beszélt, csak elmeredt a fiú mellett, ki a hullámokra, mintha összeszedné a gondolatait.

James végül nem tudott tovább várni, megszólalt.

- Mi történt veled, Petra? - kérdezte fojtott hangon. - Mi történt aznap éjjel? A Leleplezés éjszakáján?

Petra tétován csóválta a fejét.

- Azt tettem, amit tennem kellett. Beteljesítettem a végzetemet.

- Megmentetted az apámat. - Jamest ismét kirázta a hideg. Közelebb akart húzódní Petrához, ám érezte, hogy a hideg belőle árad, mintha a lány jégből lett volna.

- Hát persze, hogy megmentettem. Ő tudta, hogy meg fogom... *mi* meg fogjuk. Izzy és én. Nem lehetett megakadályozni.

James bólintott. Pontosan tudta, miről beszél Petra.

- Senki sem hiszi el, amit róla mondok. A Tó Úrnőjéről. Azt hiszi, csak képzeltem.

- Persze, hogy azt hiszik - mosolygott Petra. - A legnagyobb gonosz legnagyobb hazugsága az, hogy igazából nem is létezik.

James Petra szemébe nézett.

- Ő áll minden mögött, igaz?

- Felteszem, a Morrigan-hálóra gondolsz - szakította el a pillantását Petra Jamesről, és ismét a hullámokat kezdte fixírozni. - A Gyűjtő. Avior Dorchascathan. Grudje igazgató. Minden. Igen. Természetes ő áll minden mögött. Személyesen téged kínoz. Hogy lefoglaljon, elterelje a figyelmedet, és csak azért is, mert élvezi. Én figyelek, és közbeavatkozom, ha tudok. Mint az első este.

James szeme tágra nyílt az emlékezéstől.

- Ő suttogta a nevemet - bólintott. - De te jelentél meg a Tekergők Térképén.

- Megérezem, ha olyan helyeken bukkan fel, mint amilyen a Roxfort is. Amikor csak tudok, figyelek, és üldözőbe veszem, mint az első este is. De sosem marad sokáig, ahogy én sem. Nem engedhetjük meg magunknak, hogy észrevegyenek. Még nem.

- Meg fogják tenni, igaz? - kérdezte James, és erővel ellenállt egy újabb hidegrázásnak. - Ő és a társai? Beindítják a Morrigan-hálót, és megölik azt a rengeteg embert.

Petra bólintott.

- Judith mozgatja a szálakat. De én is mozgatom őket, még ha nem is áll szándékomban. És Izzy is. Elvégre mi vagyunk a Végzet nővérek, hogyan lehetne máshogy?

- De ti nem olyanok vagytok, mint ő – húzta ki magát hirtelen a padon James. – Te és Izzy. Ti jók vagytok. Ő gonosz.

- Néha azon morfondírozok, James – szólt Petra szinte merengve –, hogy van-e egyáltalán jó és gonosz. Legutóbb próbáltam jól cselekedni, mikor utoljára itt voltam, ezen a farmon. De a nagyapám és a felesége holtan végezte. Tavaly is próbáltam jól cselekedni, New Amsterdamban, és a végén megtörtem az egész világ titokvédelmi alaptörvényét. Számít az, ha a jó érdekében cselekszünk, ha végül a gonosz kezére játszunk vele? Judith mozgatja a saját szálait, Izzy és én pedig a mieinket. De végül is mind Végzet nővérek vagyunk, és a sors önmagát alakítja.

A Petrából áradó hideg olyan volt, akár egy néma szellő. James összekoccanó fogakkal kérdezte:

- De nem kell így lennie, nem igaz? Nem kell az ő tervei szerint játszani. Meg tudod állítani. Én segíthetek.

- Nem, James – felelte Petra, és a hangja határozottá vált. – Épp ezért hoztalak most ide. Olyan dolgokba avatkoztál bele, amelyeket nem tudsz irányítani, és nem érthetsz meg. A veszély olyan hatalmas, amilyennel még sosem találkoztál.

- A Morrigan-háló – kiáltotta James. – Tudom! De egyikőnk sem tudja, mire képes és hogyan működik. El tudod mondani?

- Mágusnő vagyok, James – szólt Petra, és hangja ismét ellágyult. – De még én sem tudok mindent. Nem tudok többet a Morrigan-hálóról, mint te magad. Annyit tudok, hogy használni akarja – ő és az ideiglenes segítők.

- A Gyűjtő – bólintott James. – De miért csak ideiglenesek?

Petra felsóhajtott.

- Te is tudod az okát. Láttad ma este. A végén a gonosz minden eszközétől megszabadul.

Hosszú csend telepedett rájuk, melyet csak a hullámok monoton moraja tört meg. Végül James kihúzta magát.

- Nem félek. Segíthetek neked, Petra. Én és Ralph, Zane, Rose, még Scorpius és Albus is. Segíthetünk megállítani őt.

Petra ismét Jamesre nézett, és a szemében látottaktól a fiú ledermedt.

- James – rázta lassan a fejét Petra. – Én nem akarom megállítani őt.

A hideg beférkőzött James bőre alá, ahogy a lány szemébe nézett, és látta benne a hajthatatlan magabiztosságot. Mintha egy jégcsap fúródott volna a szívébe, már minden porcikája olyan mértékben átfagyott, hogy a remegése is abbamaradt.

- De hát, Petra – súgta. – Meg *kell* állítanod. Az a rengeteg ember... nem hagyhatod, hogy...

- Mindig, mikor próbálok megállítani – szólt Petra megkeményedő tekintettel –, ő nyer. A szálak, amiket Izzy és én mozgatunk, az ő malmára hajtják a vizet. Nem tehetünk róla. Amíg hárman vagyunk, egyek vagyunk. A sors győzedelmeskedik. Csak egy módon lehet örökre véget vetni mindennek. Te nem értheted, James, és én nem szándékozom elmagyarázni. A te szereped a visszavonulás. Ma este túl közel kerültél. Ne kérdezősködj tovább! Nem próbáld kitalálni a dolgokat! Ez nem kérdés, James. *Figyelmeztetés*. Emberek fognak meghalni. – Felállt, és vett egy mély, bánatos lélegzetet. – Nem akarom, hogy te is

köztük légy.

James nem jutott szóhoz, úgy meredt fel Petrára, mintha még sosem látta volna.

- Na és Izzy? – kérdezte erőtlenül. – Őt engeded gyilkolni?

Petra ajkai szorosan összezáródtak. Nem nézett a fiúra.

- Ő és én már korábban is öltünk. Épp itt, ebben a pavilonban. A végzetébe küldtük az anyját.

- Az más volt! – erősködött James, és maga is felpattant. – Biztos van valami, amit tehetünk! Mi van a másik fickóval? Aki veled utazik? Az apám és Mr. Malfoy említették karácsonykor. Parris valami, vagy ilyesmi...

Petra szeme összeszűkül, ahogy Jamesre meredt.

- Ne olvasd tovább az álomnaplóm, James – szólt halkán, de nyomatékosan. – Hagyd ki ebből Marshall Parrist! Te is maradj ki belőle! Aminek meg kell történnie, megtörténik. Nem tudom megállítani. Nem *akarom* megállítani. Ez az egyetlen mód, hogy véget vessünk ennek a rémálomnak.

James megrázta a fejét.

- Petra... - szólt rekedten. Szava nyomán párafelhő szállt fel a szájából. – Én egyszerűen nem... egyikőnk sem... hagyhatja, hogy ez megtörténjen.

A kemény ragyogás Petra szemében lassanként ellágyult. A hullámok fölött langyos szellő kelt, meglobogtatta Petra hosszú haját, és elfújta a fagyos hideget. Csak az a lány maradt, akit James elsőéves korában megismert, aki mindig a haja végét rágcsálta, ha erősen gondolkodott, és aki titokban oda volt a romantikus történetekért, meg a csömör süteményekért. Petra ismét megrázta a fejét, ezúttal még lassabban, majd tett egy lépést a fiú felé. Mikor a pavilon közepén találkoztak, a lány közelebb hajolt. Jamesnek futólag feltűnt, hogy immár ő volt a magasabb.

A lány ajkai kissé szétnyíltak a sötétben. James érezte az illatát – szappan, jácint, és halvány fűszerillat keverékét. *Meg fog csókolni*, futott át az agyán.

De Petra nem csókolta meg. Közelebb hajolt, míg ajkai közvetlenül a fiú füle mellé nem kerültek. James érezte nyakán a leheletét.

- Emlékezz az álmodra! – súgta. – Az álomra, a temetőben. Rólam. És Albusról. És a Sötét Jegyről. Emlékezz rá, mit írtál le azután, hogy felébredtél!

James szeme tágra nyílt. Emlékezett rá, noha réges-rég nem jutott eszébe az a cetli.

- Ha nem akarod, hogy valóra váljon – folytatta a lány olyan halkán suttogva, hogy James legalább annyira érezte, mint hallotta a szavakat –, James, akkor... ne... próbálj megállítani.

Ahogy az utolsó szavak is elhaltak, sötétség hullott a tóra, és azon túl az erdőre. Körbeölelte a pavilont, betakarta a hullámokat, és áthatolhatatlan árnyékba vonta Petrát is. Feketeség ereszkedett James szemére, teljesen elvakítva őt. Kinyúlt a lány felé, érezte, ahogy Petra egyre messzebb sodródik tőle, elnyeli a várakozó sötétség.

- Petra! – kiáltotta.

A hangja visszhangot vert a griffendéles hálóteremben. A saját ládája mellett állt, a saját meggyújtott gyertyájának fénykörében. Senki más nem volt a helyiségben. Petra valahogy visszaküldte a Roxfortba, megkerülve Tabitha Corsica és Frics őrzőjét.

James térdei remegtek. A ládára rogyott, mire valami megzörrent alatta. Fáradtan odanyúlt, és kissé előrébb dőlt, hogy ki tudja húzni maga alól a gyűrött pergament.

Petra álommeséje volt. A lap ezúttal teljesen üres volt, mindössze egyetlen sor állt a közepén Petra jellegzetes, takaros kézírásával: *Amíg hárman vagyunk, egyik vagyunk. A sors*

győzedelmeskedik...

James az írásra meredt, újra és újra elolvasta azt a gyertya fényénél. A csigalépcsőn túlról, a klubhelyiségből vidám hangok szűrődtek fel, meleg, kellemes esti mulatozás hangjai. Ennek ellenére Petra pavilonjának hidege még mindig úgy lengte körbe Jamest, akár egy gubó.

Beférkőzött a bőre alá, amitől James remegni kezdett, és a csontjáig átfagyott.

14. AVIOR BELSŐ SZENTÉLYE

Scorpius jóslata, miszerint Titus Hardcastle-t fogják hívni, hogy Worlick halála ügyében nyomozzon, beigazolódott. James másnap látta őt és Lucinda Lyont, a fiatal aurort, akivel a karácsonyi szünetben kissé összezördült. Az udvaron álltak Grudje igazgatóval és McGalagony professzorral, és halk hangon, komolyan értekeztek, miközben James, Ralph és Scorpius haladó repüléstanra tartottak, vállukon seprűikkel.

- McGalagony nincs valami rózsás hangulatban – motyogta Ralph menet közben.

- Ha engem kérdezel, szerintem még mindig nem felejtkezett el a karácsonykor történekről – bölintott James. – Még mindig képtelen vagyok elhinni, hogy egyszerűen kihagyják ebből az apámat.

Ahogy elérték az udvar kapuját, James észrevette, hogy Tabitha Corsica ott ólálkodik Grudje és Hardcastle közelében, és feszült arccal hallgatózik. Mikor észrevette, hogy James őt figyel, baljós pillantást vetett a fiúra.

- Ő sem fogja elfelejteni, hogyan játszottuk ki tegnap – morfondírozott Scorpius könnyed hangon. – Ha azért nem is büntethet meg téged, majd kitalál valami mást. Kitartó tud lenni, annyi szent.

James sóhajtva lépett ki a kapun. Scorpiusnak persze igaza volt.

Aznap délután fizikai kondicionálás órájuk volt a Yorke-ban. Az előző esti felfedezésektől fűtve Jamesnek egészen kiment a fejéből az az átkozott mugli óra. Tabitha Corsica azonban, idősebb tanári álcájában már mézesmázos vigyorral az arcán várta őket a Yorke tornaterme előtt, szeme szikrázni látszott túlméretezett szemüvege mögött.

- Csodás tavaszi napunk van – jelentette ki, és állát az acélszürke fellegek és a szitáló eső felé emelte. – Úgy döntöttem, a mai órát idekint tartjuk.

A roxfordos diákokon halk moraj futott végig, míg a Yorke tanulói csupán biccentetek

egyed, aztán kezdték bemelegíteni izmos lábaikat és nyakukat. Jamesnek már feltűnt, hogy még a lányok is mind legalább egy fejjel magasabbak voltak nála, és csak úgy dagadtak az izmuktól. Viszont most először fordult meg a fejében, hogy Tabitha Corsica talán készakarva rakta össze a roxfortosokat idősebb, nagyobb darab yorke-os diákokkal.

- Csak ne megint rögbit – motyogta Ralph James mellett, és mindkét kezén keresztbe fonta az ujjait. – *Kérlek*, ne megint rögbit! Bármit, csak azt ne!

Corsica elgondolkodva oldalra döntötte a fejét.

- Úgy gondoltam, ma egy igazán energikus játékot játszunk – magyarázta. James vállai megereszkedtek, a legrosszabbra készült. – Futballt.

Ralph és James meglepetten pillantott fel. Most a Yorke diákjain volt a morgolódás sora.

- A futball huligánoknak van – panaszkodott egy vörös hajú, magas lány. – Muszáj?

- Ugyan már – fedtte meg kedvesen Corsica. – Kicsit kedvére tehetünk a vendégeinknek is. Ők... öhm, *kevésbé szerencsés körülmények* közül érkeztek hozzánk, és nem élvezhették ki a jóval fejlettebb csapatszellemet igénylő sportokat. De ideje baráti jobbot nyújtanunk, és megtenni a kedvükért ezt a kis szívességet.

Joseph Torrance felhorkantott az orra alatt.

- Azt hiszi, a *rögbi* egy „fejlettebb csapatszellemet igénylő sport”?

- Foci! – Ralph belekönyökölt James bordái közé, amitől a másik fiú kis híján összegörnyedt. – A *mugliismeretről* beszél, mikor elsőévesek voltunk, mikor Curry professzor egész évben *mugli sportokat* tanított nekünk. Emlékszel?

- És ha nem csal az emlékezetem – tette hozzá Fiona Fourcompass kissé irigykedve – te voltál a sztárjátékos, James.

James a lányra pillantott, és érezte, hogy elpirul. Valóban egész jó volt a *mugli sportban*, ő rúgta a gölt a döntő mérkőzésen, ami győzelemre vitte a Griffendél csapatát.

- Valójában arra gondoltam – folytatta Corsica, miközben egy vadonatúj focilabdát egyensúlyozva a tenyerén kilépkedett a felázott pálya gyepére –, hogy tegyük a játékot egy kicsit érdekesebbé. Mit szólnátok egy barátságos mérkőzéshez? A Yorke csapata a vendégeink ellen. A győztes kérkedhet a sikerével, a vesztes pedig a következő órán végig futni fog. – Corsica határozott bólintással James felé dobta a labdát. A fiú ügyetlenül elkapta, mire Corsica érzelemmentes mosollyal rá meredt. – Két perctek van felosztani a pozíciókat. Mostantól.

Az osztály villámgyorsan két csoportra oszlott, és félhangos sugdolózás indult meg mindkét oldalon.

- Már arra sem emlékszem, hogy kell játszani ezt a hülye játékot! – fakadt ki Graham Warton panaszosan. – Ez az, ahol azzal a fura kis ütővel ütögetjük a labdát?

- Az a krikett, fafej – forgatta a szemét Kevin Murdock. – Ez az, ahol nem érhetsz kézzel a labdához.

Fiona Fourcompass nagyot sóhajtott.

- Az összes *mugli játék* totális baromság.

Ralph könyörgő pillantást vetett Jamesre.

- Meg tudjuk nyerni, igaz? Nem tudom végigfutni a következő órát. Holtan esnék össze. És ez nem vicc.

- Mindenki nyugodjon le! – szólt James. – Úgy tűnik, itt a Yorke-ban nincsenek túlságosan oda a fociért, és ez nekünk csak jó. Csak csapatként kell együttműködnünk, és észnél kell lennünk. Elmondom, hogy csináljuk...

Amilyen gyorsan csak tudta, James mindenkit elhelyezett a pályán. Ő, Joseph Torrance és Graham Warton lettek a támadó játékosok, Ralph került a kapuba, a többiek pedig a védelmet látták el. Miközben mindenki tocsogva elfoglalta a helyét, James a térdével megpöccintette a labdát, majd egy rúgással a középvonalhoz lőtte, ahol Tabitha Corsica egy csillogó síppal a fogai között várakozott.

James a tekintetét kerülve odalépkedett a lány mellé. Vele szemben, a középvonal túlsó oldalán egy Lunt nevű téglafal álldogált, és vad elhatározással fúrta a sárba a cipője stoplijait.

Corsica minden figyelmeztetés nélkül éleset füttyentett a síppal. James teljesen váratlanul érte a játék kezdete, így Lunt könnyedén elhappolta a labdát. Nem is teketóriázott, hatalmasat rúgva bele előre adta azt, majd ő is a labda után eredt, könyökével taszítva félre a döbbenetén ácsorgó Jamest. A Yorke csapatának többi tagja követte.

- Védelem! - kiáltotta James, mikor észbe kapott, majd maga is megpördült. - Mindenki vissza!

A nem túl dicső kezdést követően James meglepve tapasztalta, hogy amennyivel a roxfordi csapat hátrányba került az izomerő hiánya miatt, azt bőven kárpótolta a játékosok fürgesége és kétségbeesése. Fiona Fourcompass, meglepő módon, szinte anyatigrisként védte a kaput, fogait vicsorgatva, kidülledt szemekkel rontott rá az ellenfél támadójátékosaira. Posztjáról Ralph komoran figyelte a mérkőzés alakulását, terpeszállásban, kinyújtott kezekkel próbálta amúgy sem túlságosan apró termetét tovább növelni, hogy minél jobban kitöltse a kaput. Kevin Murdock, aki már-már siralmasan rossz volt a labdakezelésben, igyekezett a lehető legnagyobbat rúgni a labdában, ha az véletlen a közelébe gurult. A legtöbbször ennek aztán bedobás lett a vége, az ellenfél javára, de legalább a pálya túlsó felén.

Mindennek dacára Jamesnek meg kellett állapítania, hogy a csapata nem csak, hogy felvette a versenyt a Yorke játékosaival, de még élvezte is a játékot. A meccs félidejéhez közeledvén még egyik csapat sem rúgott gólt, viszont James abban a szerencsés helyzetben találta magát, hogy Murdock egyik hatalmas rúgása nagyjából az ő irányába történt. Mivel már a középvonalnál tartott, James gyorsan visszaügetett az ellenfél téré felé, és igyekezett bemérni, hogy hol fog földet érni a rúgás. A yorke-i védelem figyelme ellankadt, így rengeteg helye lett a manőverezéshez. Beszaladt a labda alá, levette mellel, aztán talpával a földhöz szorítva a kapu irányába fordult. A Yorke kapusa egy magas, szeplős, vörös hajú lány kitárt karokkal meredt rá. James megindult feléje, lazán pöckölgetve előre a labdát a lábával. Léptek doboltak mögötte, de már elkéstek. James felemelte a lábát, becélózta a Yorke kapujának jobb felső sarkát. Hirtelen, minden látható ok nélkül, a megvetett lába megcsúszott, és saras árkot szántott a pálya gypébe. James vadul kapálózva próbálta bevinni a rúgást, de csak keresztülesett a labdán. Olyan erővel terült el a nedves fűvön, hogy az állkapcsa hangosan összekocant.

Jobb lába mellett még mindig ott volt a labda. James örült módján igyekezett talpra kászálódni, és előre lőni a labdát, de Lunt végül beérte. A nagyobb fiú kigáncsolta őt, megszerezte a labdát, és ismét a sárba lökte a cífrán káromkodó Jamest.

Stoplis cipők robogtak el mellette, ahogy a játék visszatért a másik téré felé.

Mikor Jamesnek végül sikerült felállnia, és visszacsatlakozni a játékba, látta, hogy Tabitha Corsica arcán alattomos mosollyal figyelte őt az oldalvonalról, szeme összeszűkült nevetséges szemüvege mögött. James azonnal tudta, mi történt. Míg a diákok pálcaját,

ahogy mindig, Corsica elkobozta, mikor a Yorke-ba érkeztek, a sajátját azonban megtartotta. Varázslattal szabotálta őket a pályán kívülről. Arcáról csak úgy sütött a kis, kihívó mosoly.

A Yorke nem sokkal ezután megszerezte az első gólját.

- Mi történt ott elől? – zihálta Murdock, mikor James visszatért a középvonalhoz. – Tiszta célpont volt!

- Nem az én hibám! – köpött ki James. – Corsica átkot lőtt rám!

Fiona Fourcompass szkeptikus képet vágva meredt rá, arcán kisebb-nagyobb sárfoltok virítottak. James védekezőn nézett vissza rá.

- Ez az igazság! – erősködött, majd az oldalvonal felé bökött. Fiona nem felelt, csak az égre emelte a tekintetét.

- Hé, Potter – kiáltotta vigyorogva Lunt. – Szépet zakóztál!

A yorke-i csapat többi tagja felvihogott.

Ahogy a játék tovább folyt, James kezdte úgy érezni, hogy Corsica finoman végig átkokkal hátráltatja őt: a fű hihetetlenül csúszós volt a lába alatt, a labda váratlan, természetellenes pályán haladt, vagy épp az utolsó pillanatban erőre kapott, és túlrepült rajta, mikor próbálta elkapni. Ennek eredményeként két további alkalmat szalasztott el a gólszerzésre, míg a Yorke csapata három pontot szerzett rendkívül gyanús körülmények közepette. Az utolsó lövés a középvonalról indult, sokkal tovább repült, mint szabadott volna neki, aztán pedig úgy csusszant át Ralph mellett, mintha önálló életet élne.

A yorke-i csapat üdviválgásban tört ki, James pedig visszakullogott a csapatához.

- Mi van veled, James? – motyogta Ralph dühösen, és kisöpörte izzadt haját a szeméből. – Még sosem láttalak ilyen bénának. Most először úgy érzem, még én is jobb lennék nálad a pályán. És elhíheted, hogy ennek nem örülök túlzottan.

- Nem miattam van! – kiáltotta James mérgesen. – Corsica az oka! Csak ő lehet! Kintről átkokat lő rám!

- A saját szemeddel láttad? – kérdezte Joseph. – Csak mert kívülről úgy látszik, mintha egyszerűen csak ilyen béna volnál.

- James! – sziszegte Fiona, miközben megragadta a fiú vállát, és maga felé fordította. – Nem fogok a következő órán végig futni! És azt sem fogom hallgatni ezektől az izomagyú idiótáktól, hogy hogyan döngöltek minket a földbe! Pontot kell szerezned! A meccsnek nemsoká vége!

- Tudom! – fakadt ki James, és lelökte a lány kezét a válláról. – Nem az én hibám, hanem Corsicáé!

- Ne másokat okolj a saját ügyetlenségedért! – vicsorgott Fiona, majd mellkason bökte Jamest. – Nem a semmiért sároztam össze a hajamat! Nyerd meg ezt a meccset, különben én magamátkozlak meg!

James válasza nyitotta volna a száját, azonban egy éles füttyszó félbeszakította a vitát.

- Három-nulla a Yorke Akadémia javára – kiáltotta Corsica. Hagyta, hogy a síp kicsússzon a foga közül, a nyakába akasztott zsinór fenntartotta. – Mivel már csak öt perc van hátra a játékidőből, kívánja esetleg a vendégcsapat feladni a mérkőzést? – Tekintete Jamesre siklott, egyik szemöldökét felvonta, száján még mindig az az önelégült félmosoly játszott.

James megrázta a fejét.

- Kizárt! – kiáltotta. – A meccsnek még nincs vége.

- Ahogy kívánod – vont vállat Corsica könnyedén. – Tovább! – Felemelte a sípot, és

éleset füttyentett vele, majd a labdát a középvonal felé hajította. James belevetette magát a folytatódó játékba.

Ahogy álltak, nem is reménykedett győzelemben, de nem engedhette, hogy a lány végignézze, amint beismeri a vereséget. Lunt nyomába eredt, ahogy a nagyobb fiú az oldalvonal irányába szalamoszott. Mikor Lunt előre akarta passzolni a labdát, James már ott is volt, hogy megállítsa. Pont időben ért oda, könnyedén el tudta kapni a labdát, majd hátraadta azt. Joseph Torrance futásnak eredt, hogy levegye, nyomában ott loholt Graham Warton, és – James nem kis meglepetésére – Kevin Murdock és Fiona Fourcompass is. Majdnem az egész roxfordi csapat a Yorke gólvonala felé robogott, kétségbeesésükben nem láttak más módot rá, hogy akár csak egy pontot is szerezzenek. James csatlakozott hozzájuk.

Egy pillanatra úgy tűnt, működni fog. A roxfordosoktól körülvéve a labda kitartóan pattogott-bukdácsolt előre. Lunt és a csapattársai mindent bevetettek, de nem sikerült megkaparintaniuk a játékszert. Végül már az összes pályán lévő játékos a Yorke kapuja előtt kiáltozott és rugdosódott.

James megpillantott egy rést. A szitáló köd és záporozó sárdarabok közepette észrevette, hogy a yorke-os kapus túlságosan előre jött, így keletkezett mögötte egy rés. A mostanra csurom sáros labda, amit egyszerre minden irányból próbáltak rúgni, hirtelen lepattant egy lábról, és kiszabadult a kaotikusan hömpölygő emberáradat belsejéből. James előre szökkent, rúgásra emelte a lábát...

... és elvétette. A lába megcsúszott a nedves fűvön, majd elsuhant a labda mellett, ami tovább gurult a pálya sarka felé. A két csapat ezt a pillanatot választotta, hogy észrevegye a labda hiányát, és kiabálva a nyomába eredt, maga alá gyűrve Jamest. Stoplik fúródtak a mellkasába, kiszorítva a levegőt a tüdejéből. Egy másik láb egyenesen fültövön rúgta, egy harmadik pedig a csuklójára taposott, ami hangos reccsenéssel megadta magát. Valaki felordított fájdalomában. Jamesben csak néhány másodperccel később tudatosult, hogy ő maga volt az. Oldalra hemperedett, és a sérült karját dajkálgatta. Különös szögben csavarodott, és a mozgása furcsán üresnek hatott. Ujjai úgy elzsibbadtak, hogy akár öt virsli is lehetett volna a helyükön, az sem jelentett volna nagy különbséget.

Tabitha Corsica hármat füttyentett a sípjával.

- Mindenki hátra! – kiáltotta, miközben feléjük tartott. – Hadd kapjon levegőt! Köszönöm, Lunt, volnál szíves mindenkit felsorakoztatni? Vissza kell térnünk az öltözőkbe.

James érezte, amint Tabitha Corsica föléje hajol. Árnyéka elfedte a tompa, szürke égboltot. James próbált ellenállni, mikor a lány a törött csuklójáért nyúlt, de Corsica kitartó volt.

- Csúnya törés – szólt, miközben úgy nyomogatta és forgatta a fiú alkarját, akár egy döglött halat. – Sajnos a Yorke-ban fellelhető orvosi módszerek nem egészen olyanok, mint amihez szoktál. Itt a törött csont nem gyógyul meg varázsütésre. Persze – morfondírozott félredöntött fejjel, és lehalkította a hangját – az én pálcám most is nálam van, mint azt tudod. Én *tudnék* segíteni. De ez tönkretenné ennek a programnak a célját, nem gondolod? Attól tartok, muszáj lesz elviselni a fájdalmat, amíg vissza nem térsz a szekrényen keresztül. *Elviseled* a fájdalmat?

James nem válaszolt, egyszerűen csak megpróbálta kitépni a karját a nő kezéből. Szinte elviselhetetlen volt a kín, mikor a törött csontok egymáshoz súrlódtak.

Corsica látta ezt James arcán, mire a szemöldöke, és a szája sarka kissé feljebb

emelkedett.

- Az utolsónál nem szórtam átkot rád – súgta bizalmasan. – Az bizony a jó öreg Potter ügyetlenség volt. Talán ettől még jobban fáj a sérülés, de úgy gondoltam, tudnod kell.

James ellökte magától a lányt, majd nagy nehezen felült. Bordái sajogtak, ahol ráléptek, de leküzdötte a fájdalom vörös ködét, és jó kezére támaszkodva talpra kászálódott. Mellette Tabitha Corsica felsóhajtott, miközben ő is felállt.

- Remélem, okulsz mindabból, ami ma itt történt, James – szólt, és az osztály többi részére pillantott, akik az oldalvonalon sorakoztak fel. – Nem úszhatod meg folyton a gyanús kis susmusaidat. Engem nem győzhetsz le. Soha nem voltál rá képes. A szerencséd kiapadt, és én még nem végeztem veled. Minden lépésedet figyelni fogom. Ha csak egyetlen lábujjad is tilosba téved... - Ennél a pontnál Corsica elmosolyodott, mintha ez lenne a leghőbb vágya. – Hidd el, én ott leszek... és lecsapom.

Mélyen a fiú szemébe nézett, arcáról még mindig nem tűnt el a vidám mosoly. Biztosra akarta tudni, hogy James pontosan látja, hogy értette ezt a kis beszédet. Aztán egy nagy sóhajjal megpördült, és az osztály maradékához intézte szavait.

- Ne aggódjatok, jól van. Csak egy kis ficam. Nem kell aggódni. Sok húhó semmiért, nem több. Irány az öltöző! És, csak hogy ne feledjük, hogyan töltik vendégeink a következő órát... - Ismét Jamesre villantotta vadállatias mosolyát. – Futólépés!

- Teljesen elment az esze! – sziszegte Ralph másfél órával később, mikor ő és James már a gyengélkedőn voltak. – Bocs, hogy nem hittem neked azonnal, haver. Tudhattam volna, hogy az a csaj semmitől sem riad vissza.

- De hogy egész addig átkozzon téged, amíg meg nem sérülsz! – méltatlankodott Rose. Ő azzal a kis orvosi asztallal szemben ült, amin James foglalt helyet. A fiú kinyújtott karja mágikus, szikrázó fényben úszott, melynek ütemes felvillanásaira James nagyot szisszent, ahogy a csuklójában lévő csontok összeforrtak.

- Nem mintha bárki is sejtené, hogy ő a felelős – sóhajtotta. – Nagyon óvatos tud lenni. Senki nem látott semmit.

- És a szó szoros értelmében – ismerte be Rose komoran – nem ő okozta a sérüléset. Csak olyan körülményeket teremtett, amely elősegítette a megtörténtét.

- És visszautasította a segítséget, mikor megtörtént.

Ralph arca olyan merev volt, akár egy sziklatömb.

- Volt idő, amikor szinte barátomként gondoltam rá, vagy legalábbis olyasvalakiként, akire felnézhetek – ismerte el. – Később pedig, miután lezajlott az egész ügy a Kapuőrrel, meg azzal, hogy Voldemort vérvonalának hitte magát, azt hittem, megtanulta a leckét. Hinni akartam benne, hogy végül is nem olyan rossz ő, csak félrevezették és összezavarták.

- Csak azért, mert csinos – forgatta a szemét Rose. – A fiúk mindig a legjobbakat feltételezik a csinos lányokról. Csodálom, hogy ezt még nem vezették fel az elmebetegségek közé.

- Téged senki nem kérdezett, Weasley – motyogta Ralph meglepő dühvel.

Cipősarkak halk koppanása jelezte, hogy Madame Curio visszafelé tart őrhelyére. Mikor megérkezett, helytelenítő pillantást vetett Ralphra és Rose-ra, akik azon nyomban hátrébb léptek a vizsgálóasztaltól. Köténye zsebéből előhúzta pálcáját, és egy intéssel megnövelte a James csuklója körüli szikrázó aura erejét.

- Ez egy kicsit csípni fog - jegyezte meg közömbös hangon.

James bólintott, ám nem válaszolt. Jól ismerte Madame Curio hozzáállását a sportsérülésekhez, és nem akart újabb alkalmat szolgáltatni neki, hogy kiselőadást tartson. A javasasszony összepréselte ajkait, majd kurtán felsóhajtott, végül egy legyintéssel eltüntette a mágikus fényt.

- Az éjszaka még fájni fog, ahogy a csontok végleg összeformnak, de a törés rendbe jött. Azonban a következő huszonnégy órában ne emeljen egy villánál nehezebbet, különben újra el kell törnöm a csontokat, és kezdhethetjük előlről az egészet. Világos?

- Igen, asszonyom - biccentett James. Szinte látta Madame Curio szemében, hogy véleménye szerint a csont újra törése megfelelő lecke lenne a számára. - Egy pennát se fogok arrébb tenni, ígérem.

Az asszony ingerülten csóválta a fejét.

- Az ember orvosi tanácsot ad egy diáknak - motyogta -, erre az rögtön arra használja, hogy kihúzza magát a házi feladatok alól. - Kezével a fiú felé intett. - Most menjenek, mindhárman. És Mr. Potter, komolyan mondom, ha még egyszer megjelenik a gyengélkedőn, belépti díjat fogok szedni.

Aznap este, valamivel később, James egy foltos karosszékekben terpeszkedett, a Griffendél klubhelyiségének kandallója előtt. Lábaik szétvetve ült, és próbált nem figyelni lüktető karjára.

- Curio igazán adhatott volna valamit a fájdalomra - kesergett. - Elvégre azért van ott, nem?

- Azt akarja, hogy megtanuld a leckét - vont vállat Rose, aki a kandalló előtti szőnyegen ücsörgött, és az orra hegyéig temetkezett egy hatalmas, az asztal lábának támasztott könyvbe. - Elvégre úgy tűnik, az ilyen ostoba balesetek és katasztrófák a specialitásaid.

James túl fáradtnak érezte magát, hogy vitába szálljon a lánnyal.

- Mit olvasol? Azt hittem, végeztél az összes leckéddel.

- Kutatok - sóhajtott Rose, és ingerült pillantást vetett a fiúra a válla fölött. Ujjával párszor a kötet címére koppintott. - „A mágikus hadviselés művészete és története”. Egy egész fejezet foglalkozik a sötét szuperfegyverekkel és világvége rontásokkal.

- Találtál valamit a Morrigan-hálóról?

Rose megrázta a fejét.

- Ki tudja? Minden mágikus harci gépezetnek megvan a maga kódneve és titokvédelmi bűbájai, sőt, még saját speciális nyelve is. Lehetetlen kitalálni, mi a legenda, és mi az igazság. Itt van például ez - hátralapozott pár oldalt. - Egy egész bekezdés szól egy bizonyos „Chaorenvar haragja” nevű valamiről. A legenda szerint egy évszázadokon keresztül húzódó mágikus csata olyannyira megmérgezett egy egész régiót sötét mágiával, eltemetett átkokkal és démonkerekekkel, hogy hatalmas pusztaság lett belőle - Meddőföld, ahogy elnevezték. Maga Merlin vetett véget a háborúnak azzal, hogy segítségül hívta egy vulkán erejét, ami olyan erővel tört ki... - A könyv fölé hajolt, és előlvasta a vonatkozó részt. - „... hogy a föld kettérepedt, és egy ötezer kilométer széles, négy kilométer magas meredélyt alkotott. A Cragrack szirt azóta is áthatolhatatlan falként húzódik a két háborúzó nemzet határán.” - Becsapta a nehéz könyvet, mire abból sűrű

porfelhő szakadt fel. – Most már érted? Legendák és mítoszok. Még ha rá is bukkannék a Morrigan-hálóra, honnan tudhatnánk, hogy az egész nem csak egy kitaláció, amivel kisgyerekeket rémisztgetnek?

James a homlokát ráncolta.

- Szerinted egy vulkán fog kitörni a kviddicspályán, mikor az a sok politikus eljön a döntő mérkőzésre?

Rose felvonta az egyik szemöldökét, úgy meredt Jamesre.

- Figyelsz te egyáltalán arra, amit mondok?

- Nézd! – James hirtelen felült, és a kandalló felé mutatott. – Az ott...!? Apa?

A halódó pernye a kandallóban sziklázva-pattogva mozgolódni kezdett, ahogy egy fej emelkedett ki belőle, felfedve Harry Potter szemüvegét, állandóan kócos haját és a halovány, híres sebhelyet. Körbepillantott a szobában, s mikor észrevette Jamest, elmosolyodott.

- Szia, James – szólt halkán. – Szia, Rose. Nincs sok időm. Azóta figyeltem a Tekergők Térképét, hogy megkaptam az üzenetedet, James. Már kezdtem azt hinni, hogy Devindar Das sosem akar lefeküdni.

- Ó, minden este sokáig fent van, és a klasszikus kviddics stratégiákat bújja – biccentett Rose. – Még mindig szentül hiszi, hogy tökéletes formációkkal győzelemre viheti a Griffendélt annak ellenére, hogy Lance Vassar az egész csapatot lehúzza.

Most az egyszer James apja nem harapott rá a kviddics témára.

- A történeteket figyelembe véve – szólt csendesen – annyira talán nem is rossz ötlet kimaradni a bajnokságból.

James lecsusszant a karosszékből a szőnyegre, és felszisszent, ahogy véletlen beverte a csuklóját.

- Tehát tudsz a kviddicstalálkozóról a sok mágikus és mugli politikussal?

Harry arca megfeszült, amiből James leszűrhetette, hogy kényes témát érintenek.

- Csak azért tudok róla, mert benne volt a *Prófétában*. Titus felelős az egész esemény biztonságáért, engem meg elküldenek Pakisztánba, hogy megvizsgáljak egy repülőszőnyeg lerakatot.

- De hát...! – fakadt ki James. – Az nem is Auror feladat! Apa, mi folyik itt?

- Én is épp ezt kérdeztem Loquatious Knapptól – bólintott sötéten Harry. – Egyenesen az irodájába mentem, még Percynek sem köszöntem, mikor meg akart állítani. A Mágiaügyi Miniszter szerint én túl értékes vagyok, hogy ilyen kényes küldetéseken kockáztassak. Azt is mondta, hogy mivel Revalvier könyve még a muglik világában is híres volt, a jelenlétem csak elterelné a figyelmet.

Rose összevonta a szemöldökét.

- Ez nevetséges. Eleve azért mutatják meg a mugli vezetőknek a kviddicsmeccset, hogy lássák, barátságosak vagyunk. Ha *téged* már ismernek, még ha csak, mint egy kitalált karaktert is, ez tökéletes hidat képezne a mágikus világhoz.

- Túl logikusan állsz hozzá, Rose – rázta a fejét Harry. – Vagy inkább nem a *megfelelő* logikával. Semminek nincs értelme, amit a miniszter mondott, hacsak nincs valami más a háttérben. Valami más, sokkal titkosabb terv.

- Nem akarják, hogy ott legyél – szólt lassan James, tágra nyílt szemekkel –, mert tudják, hogy neked nem tetszene a titkos kis tervük. Megállítanád őket!

Harry mintha fáradtan vállat vont volna.

- Ennyire azért talán nem egyértelmű. Kötve hiszem, hogy Loquatious Knapp maga

bármiről is tudna, ami körülötte történik. Ő politikus, nem stratég. Beszélni tud a legjobban. A titokvédelmi alaptörvény összeomlásával járó krízis, mondhatni, nem az ő hatásköre. Egyre jobban a tanácsadóira támaszkodik. Szinte mindenre igent mond, amit ők mondanak.

Rose gyanakodva vonta össze a szemöldökét, amitől az arca minden eddiginél jobban emlékeztette Jamest a lány anyjára.

- Kik ezek a tanácsadók? Ismered őket?

- Több is van belőlük - felelte Harry. - Többnyire a Nagyköveti Kapcsolatok Hivatalából. De van egyvalaki, akire Knapp mintha az összes többinél jobban támaszkodna. Egy Hallhatatlan.

James kíváncsian oldalra döntötte a fejét.

- Hallhatatlan?

Rose türelmetlenül felhorkantott.

- Olyasvalaki, aki a Rejtélyügyi Főosztályon dolgozik. Azért hívják őket Hallhatatlannak, mert senki sem tudja, min dolgoznak, és ők sosem beszélnek róla.

James Rose bosszús arcáról az apjára pillantott, amely még mindig az izzó parázs fölött lebegett.

- Ki az, apa? Te tudod, csak nem árulod el nekünk.

- Megvan az oka, hogy nem árulom el - ismerte be Harry. - Nem akarom, hogy aggódjatok emiatt. És eléggé ismerlek titeket ahhoz, hogy tudjam, aggódnátok. - Tekintete Rose-ra siklott. - Mindketten.

- Grudje igazgató! - kiáltott fel hirtelen Rose villogó szemekkel. - Ő az, igaz? Ott volt a fotón a Mágiaügyi Miniszterrel és a mugli miniszterelnökkel, mikor bejelentették a találkozót. Ezért nem hallott róla senki, mielőtt igazgató lett volna! Mert egy Hallhatatlan a Rejtélyügyi Főosztályról!

- Legközelebb - szólt Harry, próbálván elnyomni egy bosszús mosolyt - addig várok majd, amíg te is lefekszel, Rose.

- Ugyan már - legyintett a lány. - Semmire se mennétek nélkülem és anya nélkül.

- Tehát ha Grudje a miniszter legfőbb tanácsadója - gondolkozott hangosan James -, akkor ő az, aki távol tart téged a kviddicstalálkozótól. Valamiért nem akarja, hogy itt legyél.

Rose kényelmetlenül feszengett.

- De hát... Grudje az igazgató. Ő nem tervezheti, hogy bevet valami mágikus világvége fegyvert. Ő maga is meghalna, nem is beszélve a diákokról. - Összerezzent, szemlátomást nem tudott megbirkózni a gondolattal, hogy bárki is képes lenne ilyen szörnyűségre.

James azonban látta az igazságot az apja szemében: igenis léteznek olyanok, akik képesek volnának meggyilkolni több száz gyereket, sőt akár még magukat is feláldoznák, ha elég örültek, vagy ez segítene a céljuk beteljesítésében, esetleg mindkettő.

- Ami azt illeti, Rose - mondta Harry óvatosan -, szerintem csak félig van igazad. Ha valóban az a terv, hogy megtámadják a kviddicstalálkozót, és ha Worlickot valóban azért ölték meg, hogy elfedjék a nyomokat, akkor nem hiszem, hogy Grudje állna mögötte. Talán ő is olyan, akár a miniszter: egy báb, akit az árnyékból irányít valaki.

- Apa - szólt James halkán, és közelebb hajolt a kandallóhoz. - Lehet, hogy mi tudjuk, ki az.

Harry hosszasan tanulmányozta a fia arcát a kandallóból.

- Nekem is van egy egész jó ötletem, James. Behajtottam néhány szívességet pár

alacsony szintű kapcsolatától az amerikai Mugli Integrációs Bizottságnál. Ez az új alelnökük – a varázsló, aki Gyűjtőnek hívja magát – szó szerint senki nem hallott róla korábban. Állítólag annak a tavaly meggyilkolt szenátornak, Charles Filmore-nak a pártfogoltja, legalábbis a mugli hírekben ezt hozták le. Azonban ezt semmiféle bizonyíték nem támasztja alá. Amennyire meg tudom ítélni, az az ember a szó szoros értelmében a semmiből került elő. Ha ő valóban egy varázsló, aki a titokvédelmi törvény felbomlásából húz hasznót...

- Akkor a terve az, hogy megöli az amerikai elnököt, és átveszi a helyét – bólogatott Rose. – Bocs, Harry bácsi, ezt már rég kitaláltuk.

- De én nem róla beszélek – fakadt ki James. – Mikor felfedeztük Worlick testét, láttunk valaki mást is. Legalábbis én meg Lucia.

Harry félrehajtotta a fejét.

- Ki az a Lucia?

- Nem fontos – legyintett James. – A lényeg, hogy...

Hirtelen elhallgatott; fogalma sem volt, hogyan kezdjen hozzá. Hogyan mondhatná el az apjának, hogy úgy tűnik, élete egyik legmeghatározóbb apafigurájának, a régóta halott Albus Dumbledore-nak létezik egy gonosz ikertestvére – egy titokzatos, sötét tükörkép Avior Dorchascathan alakjában? Hirtelen James eszébe jutottak Avior szavai, szinte a durmstrangos osztályterem hidegét is érezni vélte: *Az lenne a legjobb, Mr. Potter, szólj nyugodtan, szinte már kedvesen a hátborzongatóan ismerős varázsló, ha erről az édesapja nem értesülne. Harry talán... ellentmondásba ütközne.*

James mintha kővé merevedett volna az apja türelmes pillantása kereszttüzeiben. A szavak megrekedtek, és egész egyszerűen nem tudott megszólalni. Végül Harry törte meg a csendet.

- Tudom, hogy ez az egész nagyon aggasztó és zavaros – intézte szavait mindkét gyereknek. – És nagyon sajnálom, hogy ti is belekeveredtetek. Bárcsak azt mondhatnám, nektek, amit nekem is állandóan mondtak régen, hogy ez nem a ti problémátok, majd mi, felnőttek elintézzük! De az igazság az, hogy már ti magatok sem vagytok többé gyerekek. Túl sokat láttatok. – Itt Harry egyenesen a fiára meredt, és James tudta, mire gondol az apja: szegény halott unokatestvérükre, Lucyre, amint Ralph a karjában viszi egyik rémálomból a másikba. – Bármennyire is szeretnék mást mondani – folytatta Harry –, ez már nem csak az én harcom. Év elején említettem neked, James, hogy talán majd szükségem lesz a segítségedre, hogy talán olyan helyzetben leszel, amelyben olyan dolgokat tehetsz, amiket én nem. Úgy tűnik, eljött az idő.

Ezekre a szavakra fagyos rémület telepedett Jamesre. Eddig még sosem töprengett azon, milyen vigasztalóak is apja nyugtató mondatai, amiket mindig ismételt, hogy a világ igazából biztonságos, és nincs szükség rá, hogy ő, Ralph, Zane és Rose mentsék meg, hogy a felnőttek majd elintézik, és tökéletesen felkészültek minden eshetőségre; hogy az ő egyetlen felelősségük, hogy időben elkészítsék a házi feladataikat, a barátaikkal legyenek, és élvezzék ki, amíg még fiatalok, és nem nyomasztja őket a felelősség súlya. Mindig visszautasította ezeket, mindig úgy döntött, hogy így is, úgy is belemászik az ügyekbe, és magával vitte azokat a barátait is, akik hajlandóak voltak segíteni.

Csak most jött rá, hogy eddig megvolt a titkos luxus, miszerint nem az ő felelőssége semmi – a luxus, hogy senki nem várja tőle, hogy sikerrel járjon – a luxus, hogy akár még el is bukhatott. James az apja szemébe nézett, és lassan bólintott. Nagyon nyelt, és szinte hallotta, ahogy kiszáradt torka kattan egyet.

- Megteszek mindent, amit csak kérsz, apa.

Harry behunyta a szemét, szemlátomást súlyos harcok dúltak a bensőjében. Végül mély levegőt vett.

- Az anyád megölné, ha megtudná, hogy ezt kérem tőled – ismerte be komolyan. – De jól van. Azt kérem tőletek, mindkettőtöktől, hogy legyetek a füleim. Loquacious Knapp talán nem tudja, mi történik a háttérben, de Rechter Grudje talán igen. Az biztos, hogy többet tud, mint a miniszter. De – tette hozzá gyorsan, és az arckifejezése szigorú lett – *nem* arra kérlek titeket, hogy kémkedjétek! Nem adok engedélyt semmiféle ostoba akcióra, amiért esetleg elkaphatnak. Friccs leghőbb vágya, hogy titeket is megkínózhasson.

- Corsicáé is – szúrta közbe James hevesen.

- Csak azt mondom – folytatta Harry, meg sem hallva a fiát –, hogy tartsátok nyitva a fületeket. Ha tovább szigorítják az információáramlást az iskola és a külvilág között, ha új rendeletet vagy szabályt hoznak arról, mit taníthatnak a tanárok, és mit nem, vagy, hogy melyik klubokat tiltanak be, esetleg bármilyen más változást léptetnek érvénybe, értesítetek róla. Grudje nem fogja elárulni, mire készül, de talán az előkészületekből kiokoskodhatunk valamit.

James idegesen beletúrt a hajába.

- De hogyan szólhatunk, ha van valami? A postánkat átnézik, emlékszel?

- Ezen már én is gondolkodtam – bólintott Harry komoran. – Csak küldj egy levelet anyádnak, hogy hiányzik neked a főztje. Ő boldog lesz, hogy hall felőled, én pedig tudni fogom, hogy kapcsolatba akartok lépni velem. Legyetek itt a klubhelyiségben, miután mindenki más lefeküdt, és én megtalálalak titeket.

James biccentett, hogy megértette.

- De mire figyeljünk leginkább? Miből lehet a legtöbbet leszűrni?

Harry lassan megrázta a fejét.

- Igazából bármiből. Sötétben tapogatózom. Fogalmatok sincs, milyen idegesítő. Ha csak egy rossz kérdést teszek fel, szerintem azon nyomban teljesen kiiktatnának, valószínűleg hosszú szabadságra küldenének. De amit leginkább meg kéne tudnunk – ismerte be egy sóhajjal –, hogy ez a Morrigan-háló valóban létezik-e. És ha igen, mire képes? Nem is remélhetjük, hogy képesek leszünk megállítani, ha először nem találunk választ ezekre a kérdésekre.

Rose Jamesre pillantott, arca és élénken csillogó szeme feszültségről árulkodott. James ellenállt a kísértésnek, hogy viszonozza a pillantást.

- Rendben – mondta higgadtan. – Nyitva tartjuk a fülünket, apa. És azonnal szólunk, ha van valami változás.

Úgy tűnt, Harrynek ez elég.

- Most mennem kell. Anyád üdvözl, és azt üzeni, hogy szeret téged. Azt is mondja, hogy ne maradj le a házi feladatokkal, és hébe-hóba egyél egy kis zöldséget. Ugyanezt add tovább Albusnak és Lilnek.

- Úgy lesz, apa – felelte James alig odafigyelve.

- És Rose – tette hozzá Harry a lányhoz fordulva. – Sok puszit küldenek a te szüleid is. Vigyázz Jamesre, Albusra és Lilyre!

Rose felélénkülve kihúzta magát.

- Oké, Harry bácsi. Bízhatok bennem.

Harry szórakozott félmosolyt villantott a lányra.

- Jó éjt mindkettőtöknek. Öt perc múlva már az ágyban legyetek! A Térkép elárulja, ha

nem így lesz.

James és Rose motyogva megígérte, aztán búcsút intett Harrynek. Egy pillanattal később a férfi feje eltűnt a zsarátnok közül.

- Te is tudod, mit kell tennünk – bökte oldalba Rose Jamest, amint egyedül maradtak. – Le kell mennünk Zane-nel az Alma Aleron pincéjébe, és megtalálni azt az öreg boszorkányt, Laosa banyát! Ő az egyetlen, aki tudhatja, valójában mi az a Morrigan-háló!

- Igazad van – bólintott James töprengve. – Azt hiszem. De előbb meg kell tennem még valamit.

- Mit? – értetlenkedett Rose. – Hallottad a papádat! A Morrigan-háló a legfontosabb! Amíg arról ki nem derítünk mindent, amit csak lehet, minden más reménytelen!

James a tűzbe meredt, homlokát mély ráncok szabdalják.

- A múltkor találkoztam Petrával – ismerte be halkán. – Aznap este, mikor megtaláltunk Worlick testét az erdőben. Beszéltem vele.

Rose némán bámult rá, ajkai aggodalmas vonallá préselődtek. Látszólag több kérdés is járt a fejében, de egyelőre félretette őket.

- Mit mondott?

- Hogy túl közel jutottunk – felelte James, és végre belenézett a lány szemébe. – Figyelmeztetett, hogy felejtsem el. Hogy ne próbáljam megállítani.

Rose elsápadt, szeme elkerekedett. Mikor végre megtalálta a hangját, a szavak rekedt suttogásként törtek elő a szájából.

- Szóval... ezek szerint tényleg benne van? De... miért? Miért tenne ilyen szörnyűséget?

- Nem tudom – mondta James nyomatékosan. – De azóta is ezen gondolkozom. Szinte olyan, mintha... mintha azt hinné, nincs más mód. Bármilyen szörnyű lesz is, jobb mint az alternatíva.

Rose komolyan összevonta a szemöldökét.

- James – mondta. – Tudom, hogy mindig is éreztél iránta valamit...

James meglepetten és bosszúsan pislogott az unokatestvérére.

- Rose, ne légy...

- Petra *csinos* – vágott közbe a lány. – De ez nem azt jelenti, hogy jó, vagy hogy igaza van. Ezt már megbeszéltük.

- Tudom, Rose. – James a plafonra emelte a tekintetét, aztán visszahuppant a karosszékre. – Nem gondolod, hogy ezzel mostanra már én is tisztában vagyok?

- Akkor mit fogsz tenni?

- Épp erről akartam veled beszélni – sóhajtott nagyot a fiú. – Azt hiszi, túl közel jutottunk. Azután mondta, hogy megtaláltuk Worlick testét, de szerintem nem amiatt bukkant fel, hogy elijessen.

Rose türelmetlenül rázta meg a fejét.

- És? Akkor mégis mi miatt?

James a lány felé fordult.

- Szerintem Avior miatt – szólta határozottan. – Petra tudta, hogy láttuk őt, az is lehet, hogy Avior maga intézte úgy, hogy lássuk. Petra valahogy tudja, hogy Avior a kulcs az egészhez.

Rose fontolóra vette a dolgot.

- És akkor mitévők legyünk?

- Ez az egyszerűbb része – felelte vonakodva James. – Kihasználom az ajánlatát, és

meglátogatom az irodáját.

- Nem fog csak úgy beszámolni neked a legsötétebb titkairól – vont vállat Rose.
- Tudod – morfondírozott James felvont szemöldökkel –, szerintem... talán mégis.

A terv, mint kiderült, végletekig egyszerű volt, ám tele buktatókkal.

- Úgy érzem, mindjárt hányok – motyogta James a műmosoly mögül, miközben a félelmetesen ismeretlen durmstrangos folyosókat róttá, melyek tele voltak impozáns szobrokkal, oszlopokkal, és gyanakvó pillantásokat szóró szürke ruhás fiatalokkal.

Nastasia, aki sokkal szélesebb és hihetőbb mosollyal sétált mellette, vállat vont.

- Talán csak ki kéne engedni, aztán túl lennél rajta, nem gondolod? Az tuti, hogy annál már úgy sem lennénk gyanúsabbak, mint amilyenek most vagyunk.

Miközben a lány beszélt, James eloldalazott egy csapat durmstrangos fiú mellett. Az egyikük gyanakodva méregette őt, míg a többiek halkán sugdolózni kezdtek, és időnként a behatolók után sandítottak.

- Nem kell aggódnunk semmi miatt – jegyezte meg Nastasia felszegett állal, ahogy befordultak egy sarkon. – Meghívtak bennünket Avior professzor irodájába. Vagy legalábbis téged. De én meg a kedvenc diákja vagyok. Mi a bajod, King Kong? – Ez az utolsó egy nagydarab, téglavörös képű, katonásan nyírt hajú fiúnak szólt, aki menet közben nekiütközött a lány vállának. Nastasia kihívóan meredt utána. – Tangózni akarsz, vagy mi? Nem látod, hogy itt megyek?

- Nastasia, fogd be! – sziszegte James, és Alma Aleron-os blézerénél fogva tovább rángatta a lányt. – Vitát akarsz szítani?

- Nem félek tőle, ha erre utalsz – felelte Nastasia hangosan, még mindig hátra-hátra tekintgetve a válla fölött. – Ezek a túltömött csivavák csak ugatnak, nem harapnak. Nincs igazam?

James idegesen rázta a fejét, és ellenállt a kísértésnek, hogy futva tegye meg az Avior irodájáig hátralévő utat.

- Biztos vagy benne, hogy jó fele megyünk?

- Honnan tudjam? – vont vállat Nastasia. – Neked van írásos meghívód.

- Ott voltál, mikor kiterveltük! Nem figyeltél?

- Ó, a bicegóc szerelmére – reccsent fel James mögött egy hang. – Ott van, a folyosó túlsó végén. Innen látom a táblát! Nem tudtok olvasni?

James sarkon pördült, de nem volt mögötte senki.

- Ki mondta ezt? – kérdezte.

- Már így is elég ideges vagy – súgta a semmiből egy második hang. – Jobb, ha nem tudod.

- Adjátok fel – sóhajtott fel Nastasia, majd körbepillantott az üres folyosón. – Elkezdődtek az órák. Tiszta a levegő. – Előre nyúlt, megmarkolta a semmit, aztán nagyot rántott rajta. Két fej bukkant elő egy láthatatlanná tévő szövet alól.

- Szevasz, Nagy Testvér! – vigyorgott Albus a homlokára tapadt hajjal. – Rose és én úgy gondoltuk, láthatatlanul veletek tartunk. Remélem, nem bánod.

- De... De hát...! - hebegett James. - A láthatatlanná tévő köpönyeg! - Vadul végigmutatott a másik kettő még mindig láthatatlan testén.

- Ott volt Frics irodájában - felelte Rose. - Lehet, hogy kapott Grudje-tól egy varázshotot, de attól még nem lettek jobbak a záróbűbájai. Ma reggel ugrottunk be, és kicsentük az elkobzott holmikkal teli fiókból. Ha elég óvatosak vagyunk, estig még vissza is tehetjük, és fogalma se lesz róla, hogy eltűnt.

- És jobb lesz, ha sikerrel járunk - bólogatott Albus. - Mert ha Frics rájön, hogy eltűnt, csak egy embert fog vele megvádolni.

- Igen - fakadt ki James kétségbeesve, és megdöngette a mellkasát. - És az én leszek, te idióta! Azt akarod, hogy kinyírjon az a szadista kvibli?

Nastasia oldalra döntötte a fejét, és dallamos hangon így szólt:

- *Mondtam, hogy ne szóljatok neki...*

- *Én egy szót sem szóltam* - ráncolta a homlokát Rose. - Nagyszájú uraság nem tudott csendben maradni.

Albus Rose oldalába könyökölt a köpeny alatt.

- Ha nem szólaltam volna meg, egész nap ezeket a folyosókat jártuk volna. Jamesnek még a saját hátsó fele megtalálásához is jelzőbűbáj kéne, és talán még úgy sem járna sikerrel.

- Nézzétek! - vágott közbe James. - Ez az egész kész örülség! Mit kerestek ti itt?

Rose védekezően megfeszítette az állkapcsát.

- Én azért jöttem, hogy körülnézzek Avior lakrészében, amíg te és Nastasia lefoglaljátok őt.

- *Én pedig azért vagyok itt, mert segítettem Rose-nak elcsórni a köpenyt* - biccentett Albus.

James szinte már tépni kezdte a haját dühében.

- Nem kell a segítségetek! Ha elkapnak itt titeket, mindnyájunknak meszeltek!

- Nem tudhatjuk, mond-e Avior nekünk valami fontosat - sóhajtott Nastasia. - És különben is, nem kapják el őket. Igaz?

- Nem, ha Nagyszájú képes fél percnél tovább csukva tartani azt a lepcsés száját - meredt Rose Albusra, aki erre a szemét forgatva vállat vont.

- Jól van - sóhajtott James lemondóan. - Csak bújjatok vissza a köpönyeg alá, és lehetőleg ne verjetek le semmit. Lehet, hogy Avior nem lát titeket, de attól még nem idióta. Ha csak rosszul veszitek a levegőt, ő tudni fogja, hogy ott vagytok.

- Nem is említve, ha van gyanuszkópja, vagy malícia mutatója - tette hozzá Rose fojtott hangon, miközben Albus visszarángatta a fejükre a köpenyt.

- Azért jó tudni, hogy alaposan végiggondoltátok, hányféleképpen mehet gajra az egész - motyogta James, majd visszafordult Avior csukott ajtaja felé. Nastasia már ott állt, közvetlen mellette. Hátranézett, s miután megbizonyosodott róla, hogy Albus és Rose ismét rejtve vannak, felemelte a kezét, és nagyot koppantott a réz kopogtatóval.

Hosszú másodpercek teltek el, de nem érkezett válasz. Nastasia kísérletképpen lenyomta a kilincset. Az ajtó zárva volt.

- Talán nincs is itt - szólt Albus a köpeny alól. - Lehet, hogy tanít?

- Most van a hivatalos fogadóórája - felelte James. - Legalábbis lesz, néhány perc múlva. Kicsit korábban érkeztünk. De attól még itt kéne lennie. - Előre nyúlt, és maga is használta a kopogtatót, ezúttal sokkal erélyesebben, mint az előbb. A kopogtatót magát egy embertestű, polipfejű lény rézből faragott csápjai alkották. Rendkívül ronda volt, ám

szerencsére nem ruházták fel mágikus személyiséggel, mint a hasonló díszeket általában.

- Senki sincs itt rajtunk kívül – sóhajtotta Nastasia.

- Próbálj egy zárnyitó bűbájt, James – javasolta Rose valahonnan a fiú bal válla mögül.

- Azok sosem működnek – forgatta a szemét James. – Mindig, mikor kipróbálom, beindít valami ellenátkot. Roxmortsban is használni akartam, az újságos standnál, és majdnem elkaptak miatta.

Rose türelmetlenül puffogott. Egy pillanattal később keze kinyúlt a köpeny alól, és pálcáját az ajtóra irányította. Hegyével Avior ajtajának zárjára koppintott.

- *Alohomora!*

A zár sárgán felvillant, majd halkan kattant egyet. Az ajtó nyikorogva résnyire nyílt.

- Komolyan, James – szólt Rose, mialatt újra eltűntette a pálcáját. – Legalább olyan rossz vagy az ajtók kinyitásában, mint amilyen rossz Frics a bezárásukban.

Nastasia felkuncogott. James most túl ideges volt ahhoz, hogy zavarba jöjjön, így hát válasz helyett nagyot taszított az ajtón. Az recsegve kitárult, feltárva a mögötte megbújó félhomályos, kerek szobát, telis-tele magas, egyenes támlájú székekkel, zsúfolt könyvespolcokkal, és egy rakás gondosan válogatott, gonosz kinézetű jövőbe látó szerkezettel. Ahogy James lassan beóvakodott az árnyékos helyiségbe, rögtön látta, hogy nyoma sincs Yuxa Baslatma növényeknek, volt viszont egy bonyolult, teleszkópszerű eszköz, melynek lencséit furcsamód a föld felé irányították, jobban mondva egy ősi kőpiedesztálon heverő sötét kristálygolyó felé, ami úgy festett, mint egy óriási, fekete igazgyöngy. Ám a legkülönösebb mégsem ez volt, hanem egy díszesre csiszolt, embermagasságú fadoboz, aminek elején egy kis ablak helyezkedett el. Az ablak mögött, úgy heverve odabent, mint egy holttest a koporsóban, egy sovány embert lehetett látni, fején turbánnal és hegyes, fekete szakállal. Az alak ablaka fölé vésve a következő szavakat lehetett kivenni:

TAWIL AT-U'MR

MINDENT TUD! MINDENT ELMOND!

- Már láttam ilyet korábban – jegyezte meg Nastasia közelebb lépve a bedobozolt alakhoz. – New Jerseyben, egy mugli karneválon. Egy mechanikus varázsló. Bedobod az érmét, ő meg elvileg elmondja a jövődet.

- Elég hátborzongató – motyogta Albus a láthatatlanná tévő köpönyeg alól.

- Nincs kandalló – súgta Rose. Az ő hangja is reszketegnek hatott.

Jamesnek feltűnt, hogy a szobában téli hideg uralkodott.

- Ez csak a váróterem – szólt körbepillantva. – Valahogy biztos beljebb lehet menni.

- Lefogodom, hogy ez a főszer azt is tudja, hogyan – bökött állával Nastasia a mechanikus varázsló irányába. – Vén Tawil At-U'mr. Van valakinél pénz? – kopogtatta meg pálcájával az érmenyílast.

A pálcá érintésére fények gyulladtak a doboz belsejében, megvilágítva a szakállas alakot. Az egy sor kerregést és kattogást követően életre kelt, hátradőlt, és arcát a helyiség plafonja felé emelte. Faragott kezei felemelkedtek, és esetlen, akadozó táncba kezdtek a hegyes szakáll előtt. James hátraugrott, egyenesen neki a láthatatlan Albusnak és Rose-nak.

- Az önökhöz hasonlóknak nincs szüksége érmére – recsegte hangosan egy felvett hang, mely a doboz talpánál lévő kis hangszóróból szólt. – Csupán a tisztátalanoknak kell fizetnie, ha egy pillantást vetnének a túlon túlra. Mondd kívánságod, mester, amíg az élet átka rajtam van.

A mechanikus varázsló fénye Nastasia arcára esett, ahogy a lány némán meredt rá. Végül hátrapillantott Jamesre, és a plafonra emelte a tekintetét.

- Ó, te nagy csecsemő. Ez csak egy beszélő gép. Mégis mitől félsz?

James megrázta a fejét.

- Egészen biztos vagy benne, hogy ez csak... tudod... egy gép?

- Egy rakás fogaskerék és anyacsavar turbánban, tökfilkó – mondta Nastasia, majd visszafordult a szakállas figurához. – De, öcsém, ez nagyon jó. Cloverhoof professzor a fél szarvát odaadná, hogy közelebből is megnézhesse.

James mögött Rose hangja mintha kissé magasabban csengett volna, mint általában.

- Akkor kérdezd meg, hogy jutunk be Avior lakrészébe – cincogta.

- Sajnos – harsogta a rögzített hang, miközben a gépvarázsló ismét vontatott mozgásba kezdett – csakis a Nagy Mester léphet be oda. Foglaljanak helyet, és várják meg visszatértét.

- Biztos van más bevezető út is – elégedetlenkedett Albus. – Így nem jutunk sehova. Keressünk ajtót, vagy ilyesmi.

James a fejét csóválva nézett körbe a sötét, hideg szobában.

- Talán ez nem is Avior lakrésze. Lehet, hogy itt csak a diákokkal találkozik, meg ilyenek.

- Úgy érted, semmi értelme nem volt, hogy ez alatt a régi, büdös köpönyeg alatt veled tartottunk? – morgolódott Rose.

- Senki nem kért rá, hogy gyertek! – vágott vissza James. – A magam részéről, én még mindig meg vagyok győződve róla, hogy megőrültetek.

Nastasia még mindig a dobozban ücsörgő mechanikus alakot vizsgálgatta, arcán töprengő kifejezéssel.

- Hé, Tawil – szólt. – Tudod, merre vannak Avior professzor termei, ugye?

Az alak festett szemei nem mozdultak. Egy pillanattal később a fej előre-hátra inogni kezdett, a kezek pedig az előbbi, bonyolult táncba kezdtek.

- Csakis a Nagy Mester léphet be oda – ismételte a felvett hang. – Foglaljanak helyet, és várják meg visszatértét. – Azzal egy hallható kattanással kikapcsolt, a fények pedig kialudtak. A gépalak előre görnyedt.

Nastasia összeszűkítette a szemét.

- Mi van? – mondta Albus a kerek szoba közepén. Egy mozdulattal lelökte fejről a láthatatlanná tévő köpönyeget, és beletúrt lelapított hajába. – Valamiről lemaradtam?

Nastasia le sem vette a szemét az elsötétedett dobozban nyugvó alakról.

- Sav-a-júj cukor – szólt.

- Hogy mondtad? – pislogott rá James.

- Miről beszél? – értetlenkedett Rose reszketeg hangon. – Nem kéne visszamennünk?

Albus az unokatestvérére pillantott.

- Mi ütött beléd hirtelen? Ez a te ötleted volt.

- Csak rossz érzésem van ezzel kapcsolatban! – szögezte le a lány védekezően. – És... nos...

- Csótánycsokor – lépett közelebb Nastasia a fadobozhoz. Odabent az ernyedte alak nem

mozdult.

- Most mi van vele? – motyogta Albus a szája sarkából, és Nastasia irányába bökött. – Ó... tudod, jól van?

- Nastasia – szólt James aggodalmasan, és a lány mellé sétált, a sötét doboz árnyékába. – Talán vissza kéne...

- Bűvös bizsere! – vágott közbe Nastasia, felemelve a hangját. A dobozban a sötét figura nem moccan, a ködös üveg mögött csak a körvonalai látszóttak.

- Miért csinálja ezt? – követelt választ Rose. – Mondd neki, hogy hagyja abba!

- Várjunk csak egy percet! – szólt lassan Albus, ahogy elöntötte a megvilágosodás. – Rose fél a gépektől! Erről van szó, mi?

- Nem félek tőlük! – sziszegte metsző hangon a lány. – Csak nem bízom bennük. Túlságosan cselesek! Ezt mindenki tudja! Egy pillanatig nem figyelsz rájuk, és máris gonoszok lesznek! Elátkozzák őket és életre kelnek, és csak emberi vérré áhítoznak...!

- Rose fél a gépektől! – dalolta Albus vidáman. – El se hiszem! A mi bátor kis uncsitesónk, Rose! Mennyi az idő, Rose? Ó, nem tudod! Hiszen akkor rá kéne nézned egy órára!

- Fogd be, Al! – csattant fel James. – Nastasia, most komolyan, tűnjünk innen. Nincs értelme...

- Citrompor! – jelentette be Nastasia egy elégedett bólintás kíséretében.

A fények ismét kigyulladtak a mechanikus varázsló dobozában. Rose rémülten megszorította James vállát, ahogy a gép életre kelt, és zajos kerregésbe és nyikorgásba kezdett.

- Jelszó elfogadva – szólalt meg az előre rögzített hang a hangszóróból. – Lépjen be, ha mer! És viselje a következményeket!

Bonyolult kattogás hallatszott, majd a doboz eleje, ajtót formálva, lassan félre csúszott. Mögötte ott állt Tawil At-U'mr a maga teljes valójában, talárja lazán lógott zsanérozott, mechanikus lábai körül. A falábakra szandált véstek, és vékony réteg, bőrszínű festékkel vonták be. Az alak tétován kilépett a tárolójából, az ízületeket helyettesítő csuklós pántok halkán nyikorogtak, a fej tiszteletteljesen bólintott. A doboz mélyén fények pislákolnak, és James most már látta, hogy az nem más, mint egy átjáró egy jóval nagyobb helyiségbe.

A váratlanul felbukkant bejáratról Nastasiára emelte a tekintetét.

- Honnan tudtad?

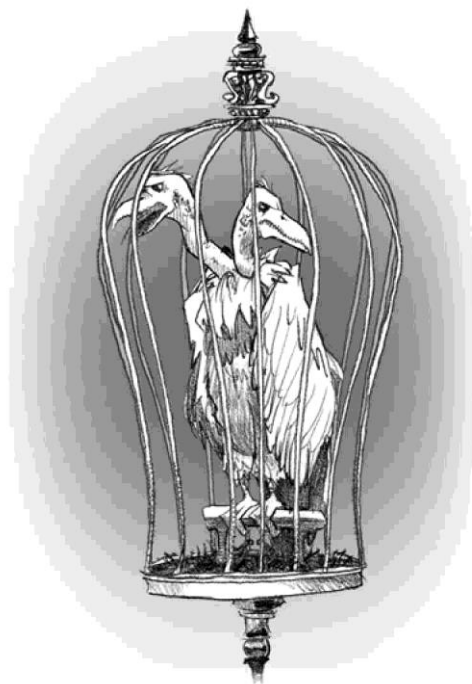
- Ráhibáztam – vont vállat a lány terelően.

- Na – szólalt meg Albus –, akkor bemegyünk, vagy mi lesz?

James hátrapillantott. Rose arca sápadt volt, akár egy sírkő. A lány elszakította szemét a gépemberről, és Jamesre nézett. Vonakodva biccentett.

- Siessünk – mondta végül James. – Ha Avior nincs itt, bármelyik percben visszajöhet.

Visszafordult a fadoboz keretezte ajtó felé. Mögötte egy nagy, sötét szobában kék fények pislogtak. A magas falakon és a plafonon bonyolult árnyak terpeszkedtek. Erőt vett magán, és miközben érezte, hogy Rose keze ismét összeszorul a vállán, előre lépett.

15. FELFEDETT EREDETEK

Avior professzor belső irodája kerek volt, és jóval melegebb, mint a váróterem. A hatalmas kandallóban magasra szöktek a lángok. A szoba fala mentén oszlopok sorakoztak, melyek az árnyékba burkolózó mennyezet felé nyújtózkodtak.

- Pont olyan, mint a roxfordi igazgatói iroda – jegyezte meg Albus. – Mi van abban a kalitkában? Csak nem egy igazi főnix?

James és Rose követték Albust egy óriási ketrechez, ami egy művesen megformált réztalapzaton foglalt helyet. A benne lévő lény a rendelkezésre álló hely szinte minden szögletét elfoglalta, ahogy az alacsony ülőrúdon kuporgott. A ketrec padlóját mintha elszenesedett rágcsálócsontok borították volna.

- Ez nem közönséges főnix – csücsörített Rose. – Jiskra, más néven *fekete főnix*. Látjátok a két fejét?

- De baró! – hajolt közelebb Albus, és átlesett a rácsok között. – Inkább valami tollas gyíkra hasonlít, nem madárra.

Az állat közelebbi feje hátracsapott, a csőre kinyílt, felfedve egy sor apró, ám túhegyes fogat. A lény felsziszegett, torkából maró köd tört elő.

- Hogy az a...!! – kiáltott fel Albus, hátrahőkölt, és legyezgetni kezdte orra elől a jiskra nedves, savas permetét. – Mi a fészkes fene volt ez!?

- Védekezési mechanizmus – kuncogott Nastasia. – Szokták őket „végzetes leheletnek” is hívni. Még szerencse, hogy a másik fej alszik.

James biztos távolságban maradt a hatalmas madárlénytől.

- Dumbledore-nak főnixe volt – morfondírozott sötéten. – Aviornak meg... ez.

A ketrec állványa mellett egy nagy íróasztal állt, ám maga az asztallap alig látszott ki a pergamenek, tintatartók, könyvek, szerszámok és egy furcsán túlméretezett varázslósakk készlet halmai alól. James az utóbbit vette közelebbről szemügyre. A bábuk a tábla

közepén árválkodtak, szemlátomást egy játszma közepén. A fekete figurákat mintha ébenfából faragták volna, míg a fehérek úgy szikráztak a tűz fényében, akár a gyémánt.

- Valaki nagyon csípi ezt a játékot – lépett a bátyja mellé Albus is. – Szerinted ki áll nyerésre?

James megrázta a fejét.

- Ralph meg tudná mondani. Ó a nagy sakkmester, nem én.

- Kár, hogy Ralphot nem hívtuk meg a buliba – vont vállat Albus, majd elfordult.

- Ti sem voltatok – mordult fel James. Az igazat megvallva jobban örült volna neki, ha Albus helyett inkább Ralph bújt volna meg a láthatatlanná tévő köpeny alatt. Kíváncsian közelebb hajolt a sakk-készlethez. A figurák valahogy furcsán ismerősnek tűntek. Alaposabban is megvizsgálta a sötét királyt. Magas volt, köpenyt viselt, melynek csuklyája csaknem teljesen eltakarta az arcát, karcsú, bütykös keze kilógott a talár ujjából. Döbbsen csuklott egyet a felismeréstől.

- Mi az? – súgta Rose azonnal. – Mit találtál?

- Gyere ide! – intett James, de nem szakította el pillantását a tábláról. – Nézd!

Rose csatlakozott hozzá, és maga is kíváncsi arccal hajolt a sakktábla fölé. James a lányra pillantott.

- Te is látod? A sötét királyt nézd!

Rose egy pillanatig a figurára meredt, aztán kezét a szája elé kapta.

- Ez az a szörnyű varázsló, akivel New Amsterdamban futottunk össze! – mondta az ujjai között. – A Gyűjtő!

- Amerika új alelnöke – bólintott James. – Nézd a mellette lévő! A királynőt.

Rose aggodalmas szemekkel hajolt még közelebb.

- Ez... - zavarodottan ráncolta a homlokát. – Ki ez?

James lenézett a magas, női alakra, amint hosszú talárjában, vállára omló hullámos hajjal, büszkén emeli állát. A szemei úgy ragyogtak, akár két kis smaragd.

- A Tó Úrnője – szólt határozottan. – Bárhol felismerném.

Rose összevonta a szemöldökét, ahogy tovább meredt a figurára.

- Biztos... biztos vagy benne?

- Igen, biztos – felelte James. Az unokatestvérére sandított. – Miért?

Rose mintha nem szívesen válaszolt volna.

- Mert... nos, nekem... inkább úgy tűnik, mintha... - A fiúra pillantott, szemei ragyogni látszottak a félhomályban. - ... mintha Petra volna.

James már nyitotta volna a száját, hogy vitába szálljon, akkor azonban ismét a sakktáblára esett a pillantása. A fekete ébenfa figura aláhulló frizurája hirtelen tényleg úgy festett, akár Petra sötét fürtjei. A felszegett áll pedig eltökéltséget is sugározhatott, nem csak büszkeséget. A szemek ezúttal inkább halványkék ametiszt színt öltöttek.

- A másik oldalon kik a figurák? – kérdezte Rose témát váltva. – Nehéz megmondani. Miből készültek ezek? Kristályból? Gyémántból?

James közelebb hajolt. A szembenálló figurák arcán ott játszott a tűz fénye, elmosva a vonásaikat. A király magas volt, haja rendetlen, orrán pedig egy apró szemüveg összetéveszthetetlen mása látszott. Mintha bármi kétség férhetett volna ezek után a figura kilétéhez, a készítő még egy kis, villámalakú sebhelyet is odabiggyesztett a homlokára. Rose ugyanakkor vette észre, amikor ő is. Megragadta a fiú könyökét.

- Ez a papád! – súgta. – És a királynő! Ez... ez itt... a mamád?

De James lassan, feszülten megcsóválta a fejét.

- Nem, Rose... Az nem a mamám. Az ott...

- Jackpot! – harsant fel hirtelen Nastasia hangja. – Azt hiszem, ezt jobb, ha mind megnézik!

James felpillantott, és szemével megkereste Nastasiát. Már épp meg akart szólalni, hogy amit a lány talált, valószínűleg nem fogható azokhoz a hátborzongatóan ismerős sakkfigurákhoz, de azonnal becsukta a száját, amint a rózsaszínhajú lány elhúzott egy bonyolult hímzéssel díszített, nehéz függönyt. Amögött egy kék fáklya életre kelt, és bevilágította a kis, félköríves alkótot. A beugró szinte teljesen üres volt, leszámítva egy magas asztalt, amelyen egy kis könyv hevert. Nastasia különös mosollyal nézett hátra rájuk.

- Lehet, hogy tévedek – mondta –, de szerintem ez... egy *napló*.

James Rose-ra sandított, akinek az arca még mindig szokatlanul sápadt színt öltött. Ketten együtt kerülték meg az íróasztalt, és lépkedtek oda az elfüggönyözött alkóvhoz. Albus is csatlakozott hozzájuk, aztán egy emberként léptek be a függöny mögé, és körülállták a kis asztalt.

A könyv meglepően kicsi volt, lapjai durvák és vastagok voltak, s az egészet sötét bőrborító védte. James valóban úgy vélte, hogy leginkább egy személyes határidőnapló vagy jegyzetfüzet lehet.

- Te találtad, Nasty – bökte meg Albus Nastasiát. – Tied a megtiszteltetés, hogy kinyisd.

- Én aztán nem – lépett hátrébb a lány. – A sompolygással és keresgéléssel nincs gondom, de ezen az izén átokszagot érzek. – Jamesre nézett, és mióta ismerték, most először mintha félelem látszott volna a vonásain.

James vállat vont, majd visszafordult a könyvhöz.

- Nos – nyelt nagyot –, elvégre ezért jöttünk.

Mielőtt még meggondolhatta volna magát, gyorsan előre nyúlt, és megérintette a bőrkötést. Semmi sem történt. Végignézett a többiekén.

- Csak kezd már olvasni! – türelmetlenkedett Albus. – Mégis mit vársz, hogy beszippantanak a lapok, vagy mi?

A pillanat elmúlt. James a plafonra emelte a tekintetét, aztán a könyv felé fordította a figyelmét. Óvatosan felhajtotta a borítót, felfedve egy krémszínű üres lapot. Talán láthatatlan tinta? Egy darabig rá meredt, várta, hogy történjék valami. Mikor ez elmaradt, lapozott egyet, majd még egyet. A harmadik oldalon aztán egy takaros kézírással rótt sorra bukkant. Föléje hajolt, és halk, feszült hangon olvasni kezdte.

- Ez a hiteles beszámolója annak a kimondatlan és titkos életnek, melyet... - Elhallgatott, ahogy gerincén jeges hideg szaladt végig, és egész testében megremegtette. - ...melyet *Albus Percival Wulfric Brian Dumbledore* élt!

Mögötte Rose levegőért kapott.

- Szentséges szalamandra! – szólalt Albus elképedve. – A névelődöm! Maga a Nagy AI!

Nastasia halkán lepisszegte.

- Folytasd, James!

James biccentett, nagy levegőt vett, aztán tovább olvasott.

- Attól tartok, ez nem lesz túl vidám beszámoló, és valószínűleg ez a legszemélyesebb jegyzet, melyet valaha papírra vetettek, inkább csak azért írom e sorokat saját kezemmel, hogy lelkemnek némi megnyugvást nyújtson. Ezen leírt szavak emlékei sokkal jobb helyen lennének egy merengő megnyugtató rejtekébe helyezve, ám sajnos, mint az hamarosan kiderül, ezt a luxust nem kaphatja meg ez a lesújtó történet.

- Először is azonban, álljon itt egy tanács mindazoknak, akik véletlen folytán, avagy kíváncsiságból eme sorokat olvassák: mikor belebámulsz a semmibe, ne feledd, hogy a semmi is beléd lát. Jobb, ha mindenki tudja, aki ezt a feljegyzést olvassa, hogy közben én is olvasom az ő gondolatait, felmérem őt. Az átok, mely lesújt rád, nem tőlem ered – valójában nem szeretnék én senkinek sem ártani – ám ettől függetlenül le fog sújtani. Bizonyos árat csak vérrel lehet megfizetni. A te érdekedben, és az elmém békessége okán, fordulj vissza!

James akaratlanul is hátrébb lépett a kis asztalon fekvő, bőrbe kötött naplótól.

- Én *szóltam!* – mondta Nastasia erőtlenül.

- Folytassuk vagy ne? – kérdezte Rose szinte suttogva.

- Ugyan már! – forgatta a szemét Albus. – Ez csak egy általános figyelmeztetőátok. Mi, mardekárosok, mindenre rászórjuk, még a bevásárlóctlire is. Csak az elsőévesek félnek tőle.

- De ez itt Albus Dumbledore naplója! – vetette ellen Rose. – Ő nem valami hatalommániás mardekáros volt, hanem a valaha élt egyik legerősebb varázsló!

- Nekem nyolc – vonta fel a vállát Albus. – Akkor menjünk haza, és fogjunk neki a számmisztika házinak. Mit szóltok?

Nastasia erre felkuncogott, majd finoman előrébb toltta Jamest.

- Dumbledore már régen halott – mondta. – Nem tud elátkozni senkit. Rajta, James, olvasd tovább!

- Könnyű neked – motyogta válaszul a fiú, ám jól tudta, hogy Nastasiának és Albusnak igaza van. Elvégre pont ezért jöttek. Ujjával megkereste a sort, ahol abbahagyta az olvasást, majd folytatta.

- Felteszem, állíthatnák, hogy boldog otthonban nőttem fel, egyszerű, közönséges örömeim közepette. Édesanyámmal, Kendrával éltem apám, Percival bebörtönzését követően. Rá csak halványan emlékszem, csupán a meglehetősen zavaros hagyatéka révén ismertem. Az Azkabanba küldték, miután megtámadott egy csapat mugli fiút – atyai bosszú miatt. A fiúk traumát okoztak a kishúgomnak, Arianának, miután tanúi voltak egy egyszerű, gyermeki varázslatnak. Ez köztudomású.

- Amit senki sem tud, hogy évekig hibáztattam az apámat a távollétéért. Bosszúja azokon, akik feldúlták egyetlen lánya életét érthető volt, de esztelen. Elszakította őt tőlünk. És nem tudok másra gondolni, csak hogy ha itt maradt volna, ha a vak dühe nem emelkedik az óvatossága fölé, és kerül emiatt börtönbe, ez a balszerencsés mese talán másképp végződött volna.

- Példának okáért, az apám nem kedvelte volna Gellert Grindelwaldot. Ha ő itt lett volna, nyilván azt mondja Gellertre, hogy az a fiú „szeles”, fellengzős, tehetséges, fiatal arisztokrata, aki mindennél jobban élvezi, ha a saját hangját hallhatja. Azért tudom mindezt, mert az anyám számtalanszor emlegette, és emlékszem annyira az apámra, hogy tudjam, nagyjából igaza van. Leginkább ez hajtott arra, hogy összebarátkozzam az ifjú Gellert Grindelwalddal, dacára óvatlan arroganciájának, és nagyzási hóbortjának. A nyarat a nagynénjénél töltötte, miután eltanácsolták a Durmstrang Akadémiából meggondolatlanság és fegyelmetlenség miatt. Már csak ez is elég lett volna az apámnak, hogy eltiltsa bármiféle érintkezéstől Gellerttel, de az apám, egyszerűen szólva, nem volt ott. Elárult mindnyájunkat azzal, hogy az Azkabanba juttatta magát. Az igazat megvallva egy kisfiú sértettsége izzott bennem egy fiatalember lázadása mögé bújva, és ez csak egy dolgot eredményezhetett: mivel az apám nem helyeselte volna Gellert Grindelwaldot, én

teljes szívemből azon voltam, hogy szoros kapcsolatba kerüljek vele.

- És nem is volt nehéz. Gellert és én igencsak egy húron pendültünk: idealisták voltunk, ambiciózusak, készek rá, hogy megváltoztassuk a világot, és az ősrégi dogmákat átkoztuk, melyek visszatartottunk bennünket ebben. Persze sok ötletünk vakmerő volt. Ami azt illeti, némelyik veszélyesen naiv, sőt, talán még fasiszta is. De fiatalok voltunk, és alapvetően nem állt hatalmunkban semmi. A szónoklatok ingyen voltak, nem jártak következményekkel, és mi ki is használtuk ezt.

- Mikor végeztem az iskolában, egyre több és több időt töltöttem Gellerttel, és óvatlan kalandokba kezdtünk. A Halál híres ereklyéi nyomába eredtünk. A titokvédelmi törvény módosításáért kampányoltunk, a mugli világ felé történő teljes kinyilatkoztatás kölcsönös előnyeit dicsőítettük. Amellett, hogy Gellert kiváló varázsló volt, a szónoklatokhoz is nagy tehetséggel rendelkezett. Természetes vonzerejének hála egész tömegek követtek bennünket, bármerre is jártunk. Két év alatt annyi követőt gyűjtöttünk, hogy többé nem lehetett csupán lázadással játszadozó fiatalembereknek tekinteni bennünket. Mikor körülnéztem, azt láttam, hogy a lázadás többé már nem csak elméleti szinten létezett. Nagyon gyorsan valósággá vált.

- Én pedig elkezdtem kételkedni.

- Nagyon kellemetlen időszak volt ez a számomra. Gellert, természetesen, nem értette a fenntartásaimat. Próbáltam meggyőzni, talán a szükségesnél egy pillanattal később döbbsentem rá, hogy bármennyire is tenni próbáltam ellene, mégiscsak az apám fia vagyok. A legmélyebb ösztöneim megéreztek a tervünkben megbúvó buktatókat és veszélyeket. Rájöttem, hogy Gellert idealizmusát nem az önzetlenség, inkább csak az egója hajtja. Nem csupán kedvezni szeretett volna a mugli világnak, hanem uralkodni rajtuk. Számára ők inkább beszélő házi kedvencek voltak – barátságos állatok, aki iránt érez némi szeretetet és törődést, ám aki fölött uralkodik a nagyobb jó érdekében.

- Nem vitatkozhattam Gellerttel a nyilvánosság előtt, nem kívántam aláásni a tekintélyét. Négyszemközt azonban próbáltam meggyőzni, finoman terelgetni a körülöttünk zubogó forradalom alakulásának irányát. Ő azonban süket volt a kételkedő szavakra. Lerázhatatlan meggyőződését, mely egyaránt fakadt természetes önbizalmából és páratlan varázserejéből, már nem lehetett megfordítani. Végül, sajnálatos módon, útjaink szétváltak.

- Kiábrándultan és legyőzötten tértem haza Godric's Hollow-ba, és rá kellett ébrednem, hogy távollétem, csakúgy, mint apámé, rányomta bélyegét a családomra. Anyám kívülről mintha legalább egy évtizedet öregedett volna. Aberforth sértődött és dühös lett. Ariana, ha ez lehetséges, még jobban belesüllyedt kísértő emlékei hálójába, még én sem voltam képes mindig beszédre készíteni. Miután a régi környékünkön azok a fiúk rátámadtak, Ariana elnyomta magában a varázserejét, s a belsőjében olyannyira megnőtt a feszültség, hogy a mágia időnként irányíthatatlanul előtört belőle. Ez néha ártatlan volt – csupán villózó fények formájában jelentkezett, vagy hátborzongató békaeső hullott az udvarunkba –, néha viszont veszélyes, a cserépedények váratlanul a falhoz csapódtak, a kandallóból lángok törtek elő, vagy az egész ház remegni kezdett, mintha egy földrengés középpontjában volnánk. Régen is rossz volt, de azóta sokkal rosszabb lett. Én ezt a családban mindenkinél jobban megértettem. A varázserő épp olyan, mint minden más energia: alapvetően elpusztíthatatlan. Ha nem használják, nem tűnik el, felhalmozódik, egyre nő a nyomás, míg végül szükségszerűen előtör.

- Azonban a legnyomasztóbb részlet, amiről hazatérésemkor értesültem az volt, hogy

apám meghalt az Azkabanban. Ez látszólag a legkevésbé egyértelmű, mégis a legmélyebb hatást gyakorolta a háztartásra.

- Aberforth makacsul visszautasította segítségemet a ház és a hozzá tartozó kis birtok rendben tartására. Szívem mélyén nem hibáztattam, habár ifjúságom sosem engedte volna elismerni. Elvégre csaknem három évig voltam távol, magára hagytam az öcsémet, hogy mindennel egyedül boldoguljon. Ettől függetlenül mindent megtettem, ami tőlem telt, hogy visszazokassam magam az egyszerű, kemény munkához, legalábbis egy ideig.

- Mégis, ahogy teltek a napok, úgy éreztem, valami titok lappang az otthonunkban. Visszatérésem Godric's Hollow-ba valamilyen mély, kimondatlan módon bonyolultabbá tette a családom életét. Folyvást úgy éreztem, hogy valami van a felszín alatt, ami Aberforth dühét szítja, elmélyíti a ráncokat anyám arcán, és még mélyebbre taszítja Arianát gondolatai örvényébe, és tovább növeli az erejére nehezedő nyomást.

- Három héttel a visszatérésem után, mikor az ablakok mögötti tájra sötétség borult, a kandallóban pedig tűz ropogott, eléjük álltam, és megkérdeztem, mit titkolnak előlem.

- Ha egészen őszinte akarok lenni, néha még ma is azt kívánom, bár ne tettem volna. A tudás halmozására tettem fel az életemet, mégis, ha van valami, amit aznap este megtanultam, és azt kívánom, már akkor is tudtam volna, a következő: bizonyos dolgokat jobb nem tudni. Néha a kíváncsiság méreg, nem csak annak, aki megissza, hanem mindenkinek, aki körülötte van.

- De akkor még nem tudtam, így hát kiköveteltem a családomtól, hogy osszák meg velem a mérgező igazságot. Nem akarták. Ellenálltak, de én nem ismertem nemleges választ. A frusztráció, amit az okozott, hogy nem voltam képes meggyőzni Gellert Grindelwaldot, arra sarkallt, hogy legalább a könnyebben befolyásolható családommal érvényesítsem az akaratomat.

- Végül, hosszas kiabálást követően, Aberforth kirohant az éjszakába, még az ajtót sem csukta be maga mögött. Az anyám a tűz mellett zokogott, Ariana pedig ott térdelt mellette. Csak a sziluettjét láttam a lángok előtt, úgyhogy nem láttam az arcát, mikor ő maga számolt be a történekről.

- Ariana, a kishúgom, gyermeket várt.

- Most, hogy birtokában voltam a tudásnak, végre mindent megértettem: Aberforth aggodalom szította dühét, anyám egyre tornyosuló félelmeit, és Ariana növekvő instabilitását. Elvégre mi más okozhatja efféle nyers rombolást egy nő elméjében és testében, mint maga a terhesség?

- Az apa egy mugli volt, egy fiatalember, a faluból. Ariana erősködött, hogy szereti őt, hogy a fiú megérti, és hogy hozzá szeretne menni feleségül. Aberforth persze visszautasította ezt, egészen addig ment, hogy megfenyegette a fiatalembert, ne merészeljen többé a házuk közelébe jönni. Ami anyámat illeti, ő két véglet között őrlődött, egyrészt mindennél jobban szerette volna, ha a lánya boldog, másrészt kimondhatatlanul rettegett, hogy ha a családja nincs ott, hogy állandóan vigyázzon rá, Ariana elvesztené az irányítást elnyomott ereje fölött, az pedig katasztrófikus eredménnyel járna.

- Ebben, mint később kiderült, sajnálatos módon igaza volt.

- Aznap éjjel megismertem a családom minden kis titkát. Ariana a harmadik hónapban járt, épp kezdett kerekedni a hasa. Ahogy nőtt a baba, úgy nőtt a feszültség is a házban.

- Ariana egyre kevésbé tudott úrrá lenni az erején. Egy reggel, mikor elfogta a szokásos hányinger, egyetlen pillantással ketté repesztett egy igencsak vastag vágódeszkát. Egy

héttel később, mikor a ház mögé vitte a gyomokat, hogy elégesse, a kémény vastag, fekete füstoszlopot kezdett okádni, akár vulkán a kátrányt. Egyre kevésbé lehetett megjósolni, hogy vajon mi válthatja ki Ariana kirobbanását, ezért kezelni is sokkal nehezebb lett.

- Aberforth az ideje nagy részét házon kívül töltötte, a földeken dolgozott, így Ariana gondozása rám és az anyámra maradt. Életem legnehezebb, végeérhetetlen hónapjai voltak ezek. Az egyetlen, ami elterelte kissé a gondolataimat, bármennyire kellemetlenek voltak, azok a régi barátomról, Grindelwaldról szóló hírek voltak. Egymagában olyan jelentős politikai erőt halmozott fel, hogy még magát a Mágiaügyi Minisztériumot is megfenyegette. Akik követték, szinte már fanatikus elszántsággal tették. Akik ellene voltak, hatalommániás diktátornak állították be, aki nem csak a társadalom stabilitását veszélyezteti, de még a mágus-mugli együttélés alapjait is.

- A szívem mélyén tudtam, hogy nem is tévednek olyan nagyot. Grindelwaldot nem lehetett eltéríteni tervétől, hogy pusztán jóakaratból eltapossa a muglik világát. Nem kételkedett magában, mert meggyőződése volt, hogy céljai helyesek és jók. A mantrája – a *mi* mantránk, ha egészen őszinte akarok lenni – alapvető pillére volt, hogy a *nagyobb jó* érdekében bármi elfogadható. Persze most már tudom, hogy e mögé bújva e leghitványabb gonosz tettek is megindokolhatók.

- Végző soron kezdtem megbékélni a ténnyel, hogy egykori barátomat és társamat valahogy, valamilyen módon meg kell állítani. Mégis, ennek a problémának várnia kellett. Megtanultam a leckét. A családom teljes elsőbbséget élvezett.

- Csodálatos módon, mindezek közepette is volt részem igen gyönyörű pillanatokban. A húgommal töltött idő elkerülhetetlenül is közelebb hozott hozzá, mint korábban bármikor voltam. Kezdtém megérteni tudattalan ösztönét, amivel megtagadta az erejét. Ami kezdetben egy védekezési mechanizmus volt, később olyan berögzült szokássá változott, amit addigra nem tudott levetkőzni. Olyan erős barikádot emelt maga köré, hogy már ő maga sem tudta többé áttörni. De az ifjú boszorkány még mindig ott volt a kerítést túlsó felén, és mindig, mikor sikerült kapcsolatba lépnem vele, lenyűgözött, milyen gyönyörű, elragadó és hátborzongatóan intelligens teremtmény. Órákat beszélgettünk át, és rájöttem valami csodálatosra: a húgom valóban szerelmes volt a gyermeke apjába. A faluban ismerték meg egymást, mikor Ariana és az anyám gyakori bevásárló útjaik egyikére indultak.

- Tulajdonképpen anyám óvatossága segítette elő a találkozásukat. Ariana, mint mindig, a bolt előtti padon ücsörögve várta anyánkat, aki attól félve nem vitte őt is be, nehogy valami „baj legyen”. Ahogy Ariana engedelmesen várakozott odakint, pillantása találkozott az üzlettulajdonos fiáéval, aki épp akkoriban tért haza az egyetemről, készen rá, hogy új életet kezdjen. És másra sem vágyott, hogy ennek az életnek Ariana is a részévé váljon.

- Fogalma sem volt a húgom örökségéről. Neki ő csak egy lány volt a faluból, akit túlságosan is óv az anyja. Kezdte figyelni, mikor ül az apja boltja előtti padon, és olyankor odament hozzá. Rövidke randevúik egyre mélyebb gyökereket vertek szívükben.

- Ariana hamarosan titokban kezdett vele találkozgatni, a házuk és a falu közötti kis erdőben rendezték találkáikat.

- Ezek a randevúik, természetesen, tiltottak voltak. Aberforth árgus szemmel figyelte Arianát, sosem hagyta, hogy egyedül hagyja el a házat.

- Nem róhatom ezt fel az öcsémnek. Mint az apámé, Aberforth óvatossága is a mély törődésből fakadt. Viszont én nem hagytam volna, hogy így összetörjön Ariana szíve.

Egyetlen alkalommal elvittem őt a faluba, hogy találkozzon a szerelmével. Míg én az üzletben töltöttem az időmet, és mugli pénzen, időt nem sajnálva válogattam a szükséges áruk között, Ariana még egyszer találkozott a fiatalemberrel a bolt előtti padon. Az ablakon keresztül figyeltem őket, és, bevallom, szívszorítóan édes látvány volt.

- A fiatalember – Timothy – teljesen odáig volt Arianáért. Beszélgetés közben alig értek egymáshoz, a tökéletes illendőség élő példái voltak, de egyszer lopva a húgom domborodó hasára helyezte tenyerét, a kötény alatt. Szívfájdító látvány volt, és az járt a fejemben, nem okoztam-e több kárt, mint hasznot azzal, hogy engedtem.

- Mégsem bántam meg, sem akkor, sem most.

- Az első meghatározó tragédia egy hónappal később esett meg a családukban.

- Vannak, akik úgy tudják, a húgom, Ariana akaratlanul végzett az anyánkkal, Kendra Dumbledore-ral. Ez úgy esett, hogy Ariana elvesztette uralmát az ereje fölött, és a mágikus robbanás a földdel tette egyenlővé a házuk hátsó hálószobáját. Mindenki úgy véli, a robbanás oka Ariana zavart tudata volt, hogy a húgom pszichológiailag sérült, veszélyes önmagára és környezetére. Én, persze, tudom a teljes igazságot. Ariana nem azért vesztette el az uralmát, mert dühös volt, vagy mentálisan zavart. Azért történt, mert éppen szült. A gyermek világrahozatalával járó stressz felszabadított minden apró varázslatfoszlányt, amit a húgom az utóbbi évtizedben eltemetett magában. Egy élet születése egy másik élet végét jelölte.

- Felteszem, egyesek akár még költőinek is találhatnák.

James abbahagyta az olvasást, ahogy próbálta feldolgozni a dolgokat. Természetesen hallott már Dumbledore balszerencsés múltjáról. Rita Vitrol tényfeltáró könyvének, az *Albus Dumbledore élete és hazugságainak* köszönhetően az egész varázsvilág tudta, hogy Dumbledore valaha barátságot ápolt a hírhedt Gellert Grindelwalddal, valamint a családi tragédiák is ismertek voltak. És mégis, még Vitrol maróan részletekbe menő könyve sem utalt a legsötétebb titokra: az ifjú Ariana törvénytelen gyermekére, aki mugli apától született, s akinek születése a halál előhírnökeként szolgált.

- Szerintem nem kéne tovább olvasnunk – szólt halkán Rose.

James bólintott.

- Nem az átok miatt. Csak ez már... túl privát.

- A fenébe a magánügyekkel – legyintett Albus. – Minden tisztelem az övé, de a fickó már halott. És én tudni akarom, hogy került ide ez a napló. Miért van egy gyanús, durmstrangos tanár tulajdonában? Hogyan tette rá a kezét ilyesmire?

- Olvass tovább, James – bólintott Nastasia tőle szokatlan komolysággal. – Mi történt ezután?

James nem szívesen folytatta az olvasást, de tudta, hogy nem tehet mást. Túl messzire jutottak, hogy most visszaforduljanak. Ismét az asztal fölé hajolt, majd lapozott egyet.

- Aberforth és én Godric's Hollow temetőjében temettük el anyánkat. Alig néhányan jelentek meg a temetésen, ami egy illetlenül szép és vidám napon történt. Madarak csiripeltek fölöttünk, miközben az újszülött gyermek ott gügyögött és sikoltzott anyja kényelmes karjában, úgyet sem vetve az esemény komolyságára.

- Ariana nem beszélt a temetés alatt. Ami azt illeti, szinte teljesen megnémult az óta a nap óta. Természetesen felelősnek érezte magát. Úgy gondolta, megölte anyánkat. Próbáltam vigasztalni, de a szavaim még a saját füleimnek is üresnek hangoztak. Az ember utolsó szülőjének a halála még a legjobb körülmények között is rendkívül felkavaró élmény.

- És ezek nem épp a legjobb körülmények voltak.

- Sajnos, ahogy azt mindenki tudja, aki élt már át tragédiát, az élet, dühítő módon, megy tovább. Aberforth tovább gondozta a házat és a földeket, Ariana egyes egyedül az újszülött fiának szentelte magát, én pedig belevetettem magam a feladatba, ami elkerülhetetlenül csak rám várt: szembe kellett néznem a régi barátommal, Gellert Grindelwalddal.

- Hála neki és az egyre növekvő számú támogatójának, a forradalomról szóló pletykák alapjáig megrázták a Mágiaügyi Minisztériumot. Semmi sem volt biztos, mindenhol felütötte fejét a félelem. Fal került barátok, szomszédok, még családtagok közé is, ahogy az oldalak egyre erősödtek, szétszakadással fenyegetve a varázslóvilágot.

- Így hát írtam Grindelwaldnak, és találkozóra hívtam. Megkértem, hogy ne hozzon kíséretet. Jöjjön oda, ahol először találkoztunk, Godric's Hollow-ba, a kis házukba. Ott, gondoltam, úgy beszélhetünk, mint sok évvel korábban: társakként, testvéreként, barátokként.

- Beleegyezett. Most már tudom, azt hitte, meggondoltam magam, és már egyetérték velem. Nem konfrontációt várva érkezett, hanem egy bűnbánó, tékozló partnerre számított, aki korábbi ellenvetései után végre meglátta önnön hibáját.

- Talán épp ez volt az oka, hogy a dolgok olyan gyorsan olyan rosszra fordultak. A meleg üdvözlés, amely az újraegyesülésünket jellemezte, hamar feszült beszélgetésbe csapott, ahogy a ház konyhájában ültünk, és teáink lassan kihültek előttünk. Gellert, ha az lehetséges, még makacsabb volt, mint a múltban. Felvetéseimet egy pillanatnyi gondolkodás nélkül elhessegette, ellenem fordította a vitát, azzal vádolt, hogy azon erőket támogatom, akik ellen korábban kikeltem, a tudatlanság és hagyományok elavult szervezeteit. Szenvedélyes volt, fanatikus, úgy ismételtette régi mantráinkat, mintha természeti törvények volnának: a haladás változást követel; ha megköjtük egy varázsló teljes képességét, az rabszolgaság; a mugli világnak a saját érdekében mágikus uralomra van szüksége; az uralkodás az ember fejlődésének természetes velejárója.

- Egyre dühösebb lettem, ahogy pontról pontra fölém kerekedett, de sikerült megőriznem a lélekjelenlételemet, és próbáltam ész érvekkel meggyőzni a barátság nevében annak ellenére, hogy beszélgetésünk egyre hangosabb lett, öklünk pedig egyre gyakrabban csapott az asztalra, megcsörgetve a teáscsészéket. Végül azonban hirtelen felpattant, feldöntve maga mögött a székét. A ház túlsó fele, a még mindig romokban heverő hálószoba irányába mutatott.

- A saját anyád a muglik tudatlansága miatt halott! – kiáltotta. – Megtámadták szegény kishúgodat, megtörték elméjét, belekergették egy végtelen örvénybe, mely önmaga mágikus természetének megtagadásával jár! Az apád volt az egyetlen, akinek volt elég esze visszavágni! De a Mágiaügyi Minisztérium megjutalmazta a bátorságát? Nem. Megbüntették érte. Belehalt. Az anyád halott. A bátyád reménytelen kecskepásztor. És szegény boszorkány húgod el sem mondható, mennyire zavart állapotban van. Te a legrosszabb fajta bolond vagy, Albus: egy bolond, akinek bolondsága fegyver önmaga ellen. A családod vére a te kezeden szárad! És én megvetlek téged ezért.

- Erre, természetesen, már az én türelmem is véget ért. Elkerülhetetlen volt. Talpra ugrottam, pálcák villantak. Közönséges lefegyverző bűbájt kíséreltem meg, csak meg akartam fékezni őt, megszegényíteni. Ő azonban túl gyors volt, azonnal reagált. És azzal elkezdődött a párbaj.

- Ami azt illeti, nagyjából egyenlő erők voltunk. Gellert azonban kiterjesztette

figyelmét a sötét varázslatok irányába, mióta nem láttam, és ez véget vetett az egyensúlynak. Védekezésre kényszerültem támadás helyett.

- Mégis, ahogy egyre inkább belemelegedtünk a párbajba, nem ez bizonyult a legnagyobb gyengeségemnek. Egész egyszerűen nem kívántam igazán legyőzni a régi barátomat. Azért hívtam oda, hogy meggyőzzem terveit hibáiról. Nem akartam megsemmisíteni őt. Elvégre részben én is felelős voltam azért, amivé vált. Segítettem neki kidolgozni forradalmi ideológiáit. Ráadásul egy kis részem még akkor is egyetértett velük. Megosztott elmém béklyóba zárt. Grindelwaldnak azonban ott állt az oldalán a teljes meggyőződés. Megállíthatatlan volt, próbára tétetett a végzete. Rájöttem, hogy képes lenne végezni velem, és még csak nem is indokolatlanul. Sajnálatos volna, de szükséges – *a nagyobb jó érdekében.*

- Bűbájok villantak és robbantak mindenfelé, bevilágítva és leamortizálva a házat, miközben harcoltunk. Szerencsére egyedül voltunk, Ariana és Aberforth is kint volt, a földéken. A zaj leírhatatlan volt, és az járt a fejemben, vajon kibír-e a ház ilyen fokú mágikus csatározást. Ez azonban csak egy kósza gondolat volt, mivel a meggyőződésem hiánya megpecsételte elkerülhetetlen végemet. Gellert le fog győzni, csak mert nem tudom magamban különválasztani az együtt töltött évek emlékét.

- Egyszerűen nem tudtam rá igazi ellenfélként gondolni, akire igazán erővel tudnék támadni.

- Kétségbeesésemben kitörtem a harcból, a kandalló felé fordítottam a pálcámat, felrobbantottam, és a törött kődarabokat hívtam segítségül. A felfordulásban kisiettem a folyosóra, be egy hálószobába, és lezártam az ajtót egy torlaszoló bűbájjal.

- És csak akkor döbentem rá, hogy Gellert és én mégsem vagyunk egyedül a házban.

- Ariana gyermeke ott feküdt a bölcsőben, az ágy lábánál, szemei tágra nyíltak, apró ökleit a mellkasához húzta. Némán pislogott rám a takaró alól.

- Fagyos hideg futott végig a hátamon. Nem engedhettem, hogy baja essen a gyermeknek, főként azok után, amiket Gellert vágott a fejemhez. Mert a szívem mélyén attól féltém, igaza volt. Talán részben én voltam a felelős mindenért, ami addig történt. Talán csatlakoznom kellett volna apámhoz, mikor rátámadt azokra, akik bántották Arianát. Talán valóban az én kezemen szárad anyám vére is.

- Kiráztam ezeket a gondolatokat a fejemből, és behunytam a szemem. Épp ez a kettőség gyengített meg. Pillanatnyilag nem adatott meg az önmarcangolás luxusa. Ha nekem kell megmentenem magamat és az újszülött unokaöcsémet – ha nekem kell legyőznöm korábbi barátomat és újdonsült ellenségemet –, akkor többre lesz szükségem holmi varázserőnél. Meggyőződésre volt szükségem.

- Meg kellett szabadulnom az emlékektől, amelyek gúzsba kötöttek.

- Akkoriban még nem volt merengőm, de tudtam a létezésükről, és kísérleteztem is velük. Tudomásom volt róla, hogy egy varázsló kinyerheti a saját emlékeit, és eltárolhatja egy merengőben. Amire azonban akkor szükségem lett volna, az egy módszer, amivel teljesen eltávolíthatok bizonyos emlékeket a fejemből, még ha csak ideiglenesen is, csak addig, amíg legyőzöm Grindelwaldot. Tudtam, hogy lehetséges, habár elég veszélyes. Azonban nem állt rendelkezésemre merengő, akkor hogyan lehetnék rá képes? Hol tárolhatnám emlékeimet régi barátomról? Hová rejthetném ideiglenesen közös múltunk és ötleteink befolyását?

- Gellert dörömbölt az ajtón, de nem az öklével, hanem convulsis bűbájokkal. Felismertem az erejéről. Bekiáltott, követelte, hogy nyissak ajtót, nézzek szembe vele, és

fejezzük be, amit elkezdünk. Tudtam, hogy nem fog visszakozni, és hogy az eltorlaszolt ajtó sem tartja vissza sokáig. A falak remegtek és itt-ott repedezni kezdtek a támadástól.

- És elérkeztünk ahhoz a ponthoz, ahol azt remélem, az olvasó – nem mintha lenne ilyen valaha is – egy kis kegyelemmel lesz irántam. Fialat voltam, kétségbeesett, és félttem. Talán kicsit több volt az intelligenciám, mint a bölcsességem. Mikor visszafordultam a hálószoza sötét sarka felé, megláttam azt, amire épp szükségem volt. Megláttam egy merengőt. Ott várt rám türelmesen, csendesen, és apró öklét szopogatta, közben pedig rám meresztette nyugodt szemét.

- A csecsemő eltárolhatja ütköző gondolataimat. Nem okozna semmiféle sérülést – a gyermek apró agya nem fogna fel többet belőlük, mintha megmutatnék néhány szót neki egy varázskönyvből. Saját gondolataim és emlékeim zavartalanul ellehetnek az apró agyban, amíg a hiányukból adódó magabiztossággal legyőzöm Grindelwaldot.

- És, attól tartok, éppen ezt tettem. Odaléptem az újszülött unokaöcsém bölcsőjéhez, a föld remegett, az ajtó recsegett, a mennyezeten és a falakon keletkezett repedéseken fény szűrődött be a szobába. Fejemhez érintettem a pálcámat, és a növekvő káosz közepette erősen koncentráltam, előhívtam kreatív mágikus energiáim minden apró szikráját.

- Kiszívtam Gellert Grindelwalddal való barátságom minden emlékét, egy árva visszhangot sem hagytam belőle az elmémben. A biztonság kedvéért az ötleteket is, amelyeken osztoztunk – a mugli világ eredendő gyengeségét, a nagyobb jó mentségét, az emlékeket anyám haláláról, és azelőtt Ariana háborodott kitöréseiről, sőt, azokról is, akik megtámadták őt, mert nem értették sem őt, sem az erejét. Mindet egy hosszú, ezüstös szába zsúfoltam, óvatosan kihúztam saját halántékomból, és megkönnyebbülve éreztem az elmémben jelentkező ürességet. A szál a pálcám végén pulzált, hosszan és vastagon, tele kísértő múltammal. Még az erősödő káoszban is éreztem egy csöpp elégedettséget: a kísérlet sikerült. Az emlékek maradék nélküli kinyerése valóban lehetséges volt.

- Büntudat nélkül, óvatosan a csecsemő unokaöcsém homlokához érintettem az emléket. Szempillantás alatt befogadta. Láttam, ahogy lassan de biztosan az egész eltűnik a fejében. Mikor elhúztam a pálcát, az sötét volt, üres, és hideg. Harcra kész.

- Csakúgy, mint én.

- És itt, kedves lehetetlen olvasóm, véget ér az eseményekről szóló közvetlen emlékezetem. A többiről már csak mások elbeszélései, kérdezősködés, és saját nem lebecsülendő jóslástani képességeim révén szereztem tudomást.

- A párbaj folytatódott, ám nem volt egyértelmű nyertes. Ariana és Aberforth épp akkor ért vissza a házba, pániktól fűtve, mikor a harc a tetőfokára hágott, és ott találták a két alakot, akik olyan erővel, intenzitással csatáztak, hogy gyakorlatilag a teljes házat megsemmisítették maguk körül. Ariana, sajnálatos módon elhunyt, agyonnyomták a romok. Aberforth kirepült a romok közül, és eszméletlenül feküdt a földeken, mialatt a ház maradványai vidáman lángoltak, és időnként szikrát vetettek a mágikus energia maradékától.

- Gellert Grindelwaldnak alig sikerült élve megmenekülnie, messzire üldözte ellenfele, akinek újonnan támadt magabiztossága lehengerlő erővel és szigorú, komoly elhatározással ruházta fel.

- És mindezek közepette, pillanatnyilag elfeledve, ott sírt a lángok között egy pólyás kisfiú, miközben a ház lassan összeomlott körülötte. Sírása messzire szállt az éjszakában, és megütötte egy férfi fülét, aki riadtan a házhoz szaladt, mikor meghallotta a párbaj zaját. Mikor rátalált a romos, lángokban álló házra, a férfi – egy szegény, csaknem ötven éves

vándor mugli – bátran bevetette magát a pokolba, és elég komolyan megégette a kezét, míg a keserves sírás forrását kereste.

- Hazavitte a babát a feleségéhez.

- Azt feltételezte, a gyermek családja meghalt a tűzben.

- Ő és a felesége sajátjukként nevelték fel a babát, magukkal vitték végeérhetetlen utazásaikra, melyeket lehetetlen volt lekövetni, míg végül, néhány évvel később letelepedtek Norvégia Svalbard régiójában.

- És, ahogy a gyermek nőtt – miközben agya nőni kezdett, megtanult beszélni, és saját emlékeket szerzett –, a belé plántált gondolatok is kivirágoztak. Akár a futó indák, amelyek lassan az egész kertet befonják, az idegen emlékek ereje eluralkodott a fiún. Valahogy tudta, hogy ezek nem az ő gondolatai, ám kénytelen volt a magáévá tenni őket.

- Meghatározták. Saját személyisége meghajlott a beléje oltott személyiség előtt, még a külsejét is befolyásolta. Az a személy lett, akitől az emlékek származtak.

- Nehezményezte ezt. Ám közben le is nyűgözte. Gyűlölte az embert, aki így megtámadta őt, önnön sötét tükörképévé alakította. De volt egy jó oldala is.

- Mert az az ember *erős* volt. És habár még fiatal volt, és tökéletesen egyszerű mugli neveltetést kapott, a fiú tudta, hogy az erő jó. Egy nap képes lesz mindazzá válni, amitől jóságos másolata rettegett.

- Természetesen én voltam az a fiú. Elfogadtam a nevet, amit a mugli családomtól kaptam – Avior Dorchascathan – de attól még örökké én leszek Albus Dumbledore akaratlan doppelgängere. A sorsomra hagyott engem. Elismerem, keresett. Most már tudom. Sokat tanulmányoztam az egykori „jótevőm” életét. Ám nem talált rám. Nem járt sikerrel, mert *én nem akartam*, hogy megtaláljon – a tőle örökölt varázserőt használtam, hogy pajzsot képezek magam köré, elrejtsem magamat előle, és a hozzá hasonlótól. Ő teremtett. Tőle származik minden meggyőződésem és erőm. A büntudat mardosta emiatt, de én nem hagytam neki megnyugvást. Számára én csupán egy szellem voltam, egy lenyomozhatatlan fantom, aki a múltját kísérti. Másra sem vágytam, csak hogy ő is élje át a kint, amit velem tett.

- Nem is említve a tényt, hogy ha rám talált volna, visszacsinálhatta volna. Eltávolíthatta volna az emlékeket, amik meghatároztak engem, s velük együtt eltűnt volna a kivételes hatalom is, ami bennem buzog. Nem engedhettem, hogy ez megtörténjen, még akkor sem, ha az emlékei megbéklyóztak. A foglyuk vagyok, és számomra nincs pihenés, nem adatott meg egy merengő.

- Hiszen *én magam* is merengő vagyok.

- Ez a kereszt, amelyet egész életemben cipelnem kell. Végig rettegésben éltem, hogy Albus Dumbledore egy nap rám talál, és elveszi tőlem sötét ajándékát. Mégis, közben végig reméltem, hogy rám talál, és megszabadít. E két vágy, mely felosztotta a lelkemet, szinte kettétépett.

- De most, hála az égnek, Albus Dumbledore halott. Teste ott fekszik eltemetve egy fehér kriptában. Időnként elmegyek oda, hogy biztos legyek – hogy meggyőzzem magam, tényleg halott, nem több oszló húsnál és csontoknál.

- A halála megszabadított. Végre beteljesíthetem a végzetet, melynek bevezetésével ő ellentmondásokba ütközött. Elvégzem annak az embernek a munkáját, akit ő a legjobbnak tartott. Mindkettejükből a legjobbat birtoklom: Gellert Grindelwald páratlan meggyőződését, és Albus Dumbledore rendkívüli erejét.

- Alljon itt ez az iromány kiáltványként, melyet sosem írhattam meg, de amely minden

bizonytal elterjed, amint elvégeztem a munkámat. A tervem mozgásba lendült. A darabok úgy állnak össze, ahogy én akarom. Szövetségeseiket gyűjtöttem. Hamarosan minden varázstudó sorsa örökre megpecsételődik.

- A varázstudókért.
- A haladásért.
- A természet rendjéért.
- A NAGYOBB JÓÉRT.

James a napló utolsó sorára meredt, túlságosan döbrent volt, hogy megmozduljon. Albus mocomogni kezdett mellette. Tétován előre nyúlt, és lapozott egyet. A következő oldal üres volt.

- Igazad volt, James – súgta Rose elképedve. – Avior *tényleg* Dumbledore mágikus ikertestvére.

James megrázta a fejét.

- Nem ikertestvér – lépett hátrébb a naplótól. – Ő... valami más. Sokkal rosszabb.
- Gólem – mondta Nastasia higgadtan.

Albus a lányra pillantott.

- Tessék?

- Gólem. Nemrég tanultunk róluk Bunyon professzor mágiatörténet óráján. Egy agyagfigura, amit a fejében elhelyezett mágikus tekercs kelt életre. A tekercsen lévő szavaktól kapja a személyiségét, és azok szerint cselekszik.

- Leszámítva, hogy Avior tekercsén Albus Dumbledore legrosszabb vonásai vannak – bólogatott Rose tágra nyílt szemmel. – Minden hibája, de az erényei nélkül. Ő... egy gonosz Dumbledore!

A szavak ott csüngtek a levegőben, egyszerre tűntek abszurdnak és hátborzongatónak.

Ekkor Avior irodájának kandallójában zöld lángok villantak, bevilágították az egész helyiséget, táncoló árnyakkal töltve meg a vastag függöny mögötti alkóvot.

- Visszajött! – súgta Albus, és becsapta a naplót. – Gyorsan, rejtőzzünk el!

James ösztönösen berántotta a beugró függönyét, és szorosan a falhoz lapult, Nastasiát is magával húzva. Albus és Rose pontosan abban a pillanatban tűntek el a láthatatlanná tévő köpeny ráncai mögött, mikor a helyiség kőpadlóján két cipőtalp koppant. A függönyön sötét sziluett jelent meg, ahogy a zöld fény kihunyt, átadva helyét a tűz lobogó sárgájának.

Az árnyalak csaknem egy percig mozdulatlanul állt. James visszatartotta a lélegzetét. Csak most jött rá, hogy még mindig magához szorítja Nastasiát. Halkan eleresztette, és eltolta magától. A lány melléje araszolt.

Aztán, az árnyalak megszólalt, és James megdermedt, mikor a saját nevét hallotta.

- James Potter. Tudtam, hogy újra összefutunk. Jöjjen elő! Nincs szükség bujkálásra.

James képtelen volt megmozdulni. Szeme kidülledt a sötétben. És nem csak azért, mert lebukott, hanem mert a hang nem stimmelt. Avior professzorra számított, de a hang más volt. Mélyebb, sokkal komorabb, és kissé morgós. Felismerte.

Mikor utoljára hallotta, New Amsterdamban volt.

Nastasia felé fordult, szeme tágra nyílt a döbbenettől.

- A Gyűjtő?! – tátogta. A lány összevont szemöldökkel meredt rá.

Végül a függönyön látható árnyék megmozdult.

- Elolvasta a naplót, Mr. Potter – korholta a hang. – Nem kéne meglepnie, hogy tudok róla. Az elején lévő figyelmeztetés elég egyértelmű: miközben a szavaimat olvasta, én önben olvastam. Hálás lehet, hogy vártam, amíg befejezi, és nem szakítottam félbe.

Nastasia még mindig homlokráncolva bámult Jamesre a sötétben. Megrázta a fejét.

- Avior – tátogta, és igaza volt. Akárhogy hangzott is az előbb, a hang most már minden kétséget kizáróan Avior Dorchascathané volt.

James mögött a függöny félrelebbent, és a kandallóban pattogó tűz fénye előtt egy magas alak árnyéka bukkant fel.

- Nincs oka félni, Mr. Potter – szólt az árnyék. – És önnek is jó estét, Ms. Hendrix. Teát?

Nastasia mosolyogva vállat vont.

- Miért ne? Ha Rómában vagy... Sok cukorral és tejszínnel kérem, ha nem gond.

- Dehogy – sóhajtott az alak.

James még csak most fordult meg, hogy alaposabban is szemügyre vegye. Avior professzor volt, a szokásos félhold alakú szemüvegében, kissé ferde, pengeszerű orrával és félrechapott csúcsos süvegével. Hűvösen Jamesre mosolygott, aztán egy intéssel az irodába terelte a fiatalokat.

- Most már minden titkomat ismeri, Mr. Potter – szólt, mikor észrevette James habozását. – Kérem, ne lovagoljunk a formalitásokon! Olyanok vagyunk, akár a legközelebbi barátok vagy legbelsőbb bizalmasok. Nem kell tétováznia a jelenlétemben.

Nastasia belekarolt Jamesbe, és kihúzta őt az alkóvból. A fiú követte őt egy nagy, alacsony szófához, amely a kandalló mellett állt. Nastasia könnyedén lehuppant rá, azonban James állva maradt.

- Kérdezzen, amit csak akar, Mr. Potter – mondta Avior, miközben egy pálcacsendítővel ezüst teáskészletet lebegtetett keresztül a szobán. Az könnyedén a férfi után röppent, ahogy ő is a kanapéhoz sétált. – Nem kell jósolnom ahhoz, hogy tudjam, tele van kérdésekkel.

James összezárta a száját. Az igazság az volt, hogy annyi kérdése lett volna – nem is beszélve a nem kis félelemről –, hogy úgy érezte, mintha megnémult volna. Végül, mialatt Avior pálcájával gőzölgő teát töltött egy csészébe, győzött a kíváncsisága, és egy kérdés a nyelvére tolakodott.

- Miért hagyta, hogy elolvassuk a naplóját?

Avior elmosolyodott, ahogy a második csésze is megtelt.

- Rögtön a közepébe – bólintott. – Az egyenessége az egyik legnagyobb erénye, Mr. Potter. Igazi ajándék.

Mindhárom csészét kitöltötte, aztán helyet foglalt egy magas karosszékekben, a szófával szemben. Jamesre meredt a teáscsészéje fölé, és halványan mosolygott.

- Azért hagytam, hogy elolvassák a naplót, Mr. Potter – felelte lassan –, mert így akartam. Tudtam, hogy kíváncsi rám. Ha még emlékszik, épp emiatt hívtam meg. Tudtam, hogy ha barátok leszünk... talán még társak is... akkor ezt csakis bizalommal és őszinteséggel alapozhatjuk meg. Én már ismerem a történetedet, James. Habár csak titokban, de figyelemmel követtem a tetteidet. Így volt fair, hogy te is megismerd az enyéimet.

James zavarodottan csóválta a fejét.

- De... miért? Mi értelme? Mármint, nagyon sajnálom, ami magával történt, de...

- Ugyan – mondta Avior. Szemét lehunyva intett karcsú kezével. – Félreértettél, James. Tényleg példát kéne vened Ms. Hendricksről. Felteszem, ő nagyon is megérti ezeket a dolgokat. Igazam van, ifjú hölgy?

Nastasia belekortyolt a teájába.

- Azt akarta, hogy James ismerje a maga történetét, mert így egyenlők lesznek. Így igazságos. Nincsenek titkok.

- Pontosan – bólintott Avior. – Nincs szükségem a szimpátiádra, James. Sem senki máséra. Már nem vagyok dühös a végzetem miatt. Nem, ami azt illeti, még örülök is neki. Én nem rendelkezem a „jótevő” legnagyobb hibájával: Albus Dumbledore legendás titkolózó volt. Még azok előtt is titkolózott, akik leginkább rászolgáltak a bizalmára. Az apád, James, tudna erről mesélni. Albus Dumbledore sokszor hónapokig hagyta őt a sötétben tapogatózni, holott ő szomjazta az információt és a bizalmat. Ez még manapság is kínozza apádat, habár kétlem, hogy tudatában lenne ennek. Ha Dumbledore eleve őszinte lett volna Harryvel, talán minden másként alakul. Talán még maga Dumbledore is életben lenne. – Avior elhallgatott, arcán árnyék futott át a gondolatra. Egy pillanattal később azonban megrázta magát. – A lényeg: Albus Dumbledore az egész életét azzal töltötte, hogy minél többet rejtessen, és minél kevesebbet osszon meg másokkal. Én nem szenvedek ettől a hibától. Kitergettem előtted a múltamat, James. Bizalmam jeléül. Az egyensúly érdekében.

James végre maga is leült Nastasia mellé a kanapéra.

- De... még mindig nem értem. Miért?

Avior Jamesről Nastasiára pillantott, és kíváncsian felvonta a szemöldökét.

- Olvasta valaha a híres Harry Potter életén alapuló könyveket, Ms. Hendricks? Amelyeket a tehetséges Ms. Revalvier írt?

Nastasia vigyorogva bólogatott.

- Ki nem? Mikor gyerekek voltunk, úgy faltuk őket, mintha muszáj lett volna.

- Mondja – folytatta Avior a két fiatal feje fölött a sötétségbe meredve. – Mit gondol, miért olyan fontos nekem, hogy jóvátegyem kéretlen ikertestvérem hibáit?

Nastasia mély levegőt vett, és egy darabig mintha elgondolkodott volna a kérdésen. James a lányt figyelte, egyszerre találta lenyűgözőnek és bosszantónak Nastasia látszólagos könnyedségét.

- Szerintem azért, mert, ahogy az öreg Dumbledore-nak szüksége volt Harryre, *magának* is szüksége van *Jamesre* – találgatott végül a lány vállvonogatva. – A kerék fordul, a történelem ismétli önmagát, satöbbi, satöbbi.

- Nos – húzta el a száját Avior –, kissé erős kifejezés, hogy „szükségem van rá”. De úgy hiszem, ennek ellenére rátapintott a lényegre, Ms. Hendricks, nem mintha ez meglepne. Az idő, James, egy kör. Te még túl fiatal vagy, hogy tudj róla, de a múlt újra és újra ismétli önmagát, örökkön örökké. Még a muglik is felfogják ezt. Szokták is mondani, hogy aki nem tanulmányozza a történelmet, az arra kárhoztatik, hogy újraélje azt. Ez azonban butaság. A legbölcsebbek nem félnek a történelem ismétlődésétől. A legbölcsebbek próbálják felismerni a mintákat, és nem csak megismélik őket, de még *tökéletesítik* is. Harry Potter és Albus Dumbledore voltak az első kör. Te és én, James, mi vagyunk a második. Nekünk nem kell az ő hibáikat elkövetnünk. Én megtettem az első lépést azzal, hogy feltártam előtted a múltamat, nem úgy, mint Dumbledore tette apáddal.

Hasonlóképpen azt várom tőled, hogy ne ismételd meg az apád... melléfogásait.

James agya teljes fordulatszámon pörgött. Úgy érezte, mintha a homlokán futó ráncok megkövültek volna, és ezután mindig ott lesznek az arcán.

- Én... - aggodalmasan megrázta a fejét. - Nem tudom, mit akar. Mit kéne tennem?

- Nagyon egyszerű, James - felelte Avior könnyedén. - Elkezdted ellenem dolgozni. Nem tudsz róla, de így van. Követtél engem a Tiltott Rengetegben, felfedted tervem egy részletét, és jóhiszeműen megpróbáltad továbbadni, pedig több kárt okozhatsz ezzel, mint hasznot. Nem így kellett volna történnie, ifjú barátom. A sorsnak más tervei vannak veled. - Tekintete az íróasztalra vándorolt, a túlméretezett sakktáblára és az azon elrendezett bábukra. - Mindenkinnek megvan a maga szerepe. Ki kell javítanunk a történelmet, nem meghiúsítani. Nem követhetjük el ugyanazokat a hibákat, amiket Dumbledore és a legendás apád.

James újra megrázta a fejét, ezúttal jóval határozottabban.

- De hát nem követtek el hibát. Nyertek, nem? Mármost igen, Dumbledore meghalt. Talán ezt meg lehetett volna akadályozni valahogy, de egy csomó barát és segítő segítségével legyőzték Voldemortot.

- És a körülményeket figyelembe véve - bólintott Avior, majd a teáscsészéjét félretette egy kis asztalra - ez sajnos szükséges lépés volt. A Sötét Nagyúr súlyos nagyzási hóbortban szenvedett. Karikatúrává vált, megalomániássá. Elfeledkezett valódi céljáról, ezáltal teherré vált. Szemmel követtem a történeteket, és még jóslás nélkül is tudtam, hogyan kell végződnie a dolgoknak. A kör még nem állt készen rá, hogy bezáródjon. Azonban most újraindult. Most úgy lesz befejezve, ahogy azt kell. A Mardekár Malazárhoz hasonló látnoki, még ha félre is értett varázslók stratégiája végre valósággá válik.

James gerince mentén fagyos hideg futott végig, jéggé dermedtette lábait. Nem első alkalommal vágyott Merlin igazgató tanácsaira, akinek világnézete mindig megnyugtatóan egyszerűnek tűnt, még ha szerinte bosszantóan fekete vagy fehér is volt minden.

- De... maga most a titokvédelmi törvény megsemmisítéséről beszél, és a mugli világ fölötti uralomról.

Avior kuncogva rázta a fejét.

- Kedves James, a titokvédelmi alaptörvény már régen megsemmisült. Saját barátod és lelki társad, Petra Morganstern zúzta darabokra. Akár tetszik, akár nem, te is közrejátszottál benne. Láthatod, máris kezdted betölteni a sors által rád ruházott szerepet. Ahogy Harry Potter eszköz volt Albus Dumbledore kezében, te is arra vagy hivatott, hogy mellém állj, és segíts elhozni a varázsvilágnak a régóta várt aranykort.

James el akart menni, elszaladni, vagy csak bárhol máshol lenni, nem ebben a szobában ezzel a lehetetlenségeket beszélő örülttel, és azzal a mindentudó, túlságosan is ismerős arccal. Segélykérően Nastasiára pillantott, aki azonban csak belekortyolt a teájába, és szelíden nézett vissza rá. Mikor látta, hogy onnan nem kap segítséget, James visszafordult a professzorhoz.

- Most nem maga beszél - mondta, próbálván valami értelmet csíholni abba, ami történik. - Ez az a kis darab Dumbledore-ból, amit ő rakott a fejébe kiskorában. Amikről tudta, hogy rosszak. Maga csak... maga csak egy gólem.

Avior arca elborult, ahogy Jamest hallgatta.

- Megköszönném, ha nem használná ki a nagylelkűségemet, Mr. Potter - szólt hűvösen.

- Azért osztottam meg magával a múltamat, hogy bizonyítsam az őszinteségemet, nem pedig, hogy visszaéljen vele. Megfordult valaha a fejében, hogy esetleg Albus Dumbledore-nak igaza volt? Nem az öregembernek, aki összebarátkozott a maga apjával, és kihasználta őt, hanem a fiatalembernek, a nagybátyámnak. Gellert Grindelwald barátjának és lázadó társának. Hiszen maga Albus Dumbledore találta ki a „nagyobb jóért” szlogent. A maga által oly nagyra becsült férfi valaha tudta, hogy a varázstudók végzete az uralkodás. Hogy elfoglalják jogos helyüket a muglik fölött, de nem zsarnokként – ez volt Voldemort Nagyúr hibája –, hanem mint egy pásztor. Egy őrszem. És, igen, mint egy vezető. Ez egyszerre a varázstudók keresztje és dicsősége. A muglik érdekében éppúgy, mint a miénkben. Elvégre szükségük van ránk. Eleddig cserbenhagytuk őket. Az ifjú Dumbledore-nak igaza volt. Ezt be kell látnia.

Miközben Avior beszélt, James egyre csak a fejét rázta, és homlokára egyre több ránc futott.

- Dumbledore meggondolta magát. Belátta, hogy ha a varázsvilág valaha is a muglik fölé emelkedne, felütné a fejét a korrupció. Megjelennének a zsarnokok. Senki sem képes ekkora hatalmat kezelni anélkül, hogy kihasználná.

- Magának ezt tanították – biccentett Avior. – És mint szabály, ez valóban igaz. De vagyunk egy páran, akikre ez nem vonatkozik. Mi, egy maroknyi kivételes ember... a mi feladatunk, hogy bizonyítsuk a szabályt azzal, hogy kivételek leszünk.

Nastasia élénken bólogatott.

- Van értelme.

James hitetlenkedve, tágra nyílt szemekkel meredt rá. A lány rávigyorgott, és James észrevette a rosszindulatú csillogást a szemében – *Nastit*. A lány rákacsintott.

- Szóval, akkor tényleg maga az – fordult James Aviorhoz, majd újra felállt, és zsebre dugott kezével kitapogatta a pálcáját. – Azt tervezi, hogy beindít valami mágikus superfegyvert a Roxfortban év végén, és megöl egy csomó mugli világvezetőt.

- A forradalom egyszerű, Mr. Potter – hajtotta le a fejét Avior szomorúan. – Mindig az a győztes, aki hajlandó feláldozni a megfelelő számú veszteséget. A Morrigan-háló egy titokzatos, aljas fegyver – ehhez nem fér kétség. De éppen a grandiózussága teszi annyira hatásossá. Jobb egyetlen csapás, amivel minden ellenfelet egyszerre ki lehet iktatni, mint egy elhúzódó háború, ami rengeteg névtelen áldozatot követel ártatlan járókelőktől és szerencsétlen emberi pajzsoktól. Elvégre ez az, ahogy az emberiség vezetői fenntartják felsőbbrendűségük látszatát: ha nem te vagy a legerősebb, bújj a katonáid mögé! Ha belegondol, a tervem, miszerint csak a vezetőket támadom meg, mint a túlbujánzó, rákos sejteket, sokkal humánusabb. Ez a mi erkölcsi felelősségünk.

- Maga teljesen megőrült – rázta a fejét James lassan. – Nem csak a mugli vezetők legyilkolását tervezi. Varázsló vezetőket is meg fog ölni. Maga a mágiaügyi miniszter is ott lesz, meg egy csomó más varázsló elnök, király és kancellár.

Avior bólogatva elhúzta a száját.

- Sajnos a rák már a varázslókat is kezdi megfertőzni, James. Azonban még a varázslókra is igaz, hogy a kormány vezetői csupán eszközök a nép kezében. Ha egy eszköz már nem látja el a feladatát, meg kell semmisíteni, és ki kell cserélni.

James lassan hátrálni kezdett, marka szorosan a pálcája köré zárult.

- A Morrigan-háló – mondta. – Hát jól van, legyen. Ha csatlakozom magához, együtt dolgozunk... mondja el, mit csinál. Hogy működik?

Avior könnyedén felnevetett.

- Megvolt az oka, hogy megöltem Mr. Worlickot – felelte csillogó szemekkel. – Még a legnagyobb szövetségesek is fenyegetéssé válhatnak, ha túl sokat tudnak. Worlick nagyon, nagyon sokat tudott. Kár, hogy meg kellett ölnöm, mert hasznos eszköz volt, de a végzete szükséges és elkerülhetetlen volt. Ha elkapják – mint azt az apád is megtette egyszer, James – talán minden titokról kitálat. Elhíheted, hogy csak szívességet teszek neked, ha nem avatlak be a Morrigan-háló minden titkába. Különben is, csak ki akarsz használni. Nem kívánsz segíteni nekem még most sem, csak egy gyenge pontot keresel, hogy kihasználj és legyőzz. Nem hibáztatlak érte. Az ilyesfajta szövetségek létrejöttéhez idő kell.

Hirtelen gyökeret vert James fejében egy gondolat, amitől a tekintete Avior szemébe fúródott.

- Honnan tud maga minderről? A Morrigan-hálót az Egyesült Államokban készítette valami holdkóros amerikai varázsló, aki mugli rabszolgákkal szedette össze a hozzávalókat. Akkor ő is ismeri minden titkát, nem? Őt is meg akarja ölni? Találkoztunk vele, és nekem elhíheti, hogy vele keményebb dió lesz végezni, mint Worlickkal.

Azt hitte, Avior erre dühbe gurul, esetleg ledöbben, vagy meglepődik. Ehelyett az idős tanár a fejét csóválva kurtán felnevetett, majd ismét behunyta a szemét.

- James, édes fiam, elismerem, többet vártam tőled. Van sütnivalód. Minden szükséges információval elláttalak, csak össze kellett volna raknod a darabkákat. De talán nem kéne hibáztatnom téged emiatt. Intelligenciánál jóval többre van szükség, hogy felismerjünk ilyen csavaros észjárást. Idővel talán te is kifejlesztetted a szükséges képességeket, ahogy Ms. Hendricks tette.

Avior előre hajolt, jégkék szeme szikrázni látszott félhold alakú szemüvege fölött.

- Nézz meg alaposan, James. Mit látsz?

James hunyorogva a varázslóra meredt. Szokás szerint most sem volt nála a szemüvege. Tétován megrázta a fejét.

- Nem szokatlan a boszorkányoktól és varázslóktól, hogy elsajátítják az animágia képességét – mondta Avior. Hangja egész mély, szinte morgós lett. – Az ön McGalagony professzora is mestere a módszernek. Ha úgy kívánja, bármikor átváltozhat egy közönséges házimacskává. Én egyszerűen csak egy új szintre emeltem ezt a technikát.

Felállt, levette a szemüvegét, és a talárja zsebébe rejtette. A mosoly még akkor sem tűnt el az arcáról, mikor levette fejéről a csúcsos süveget, és oda se nézve a karosszékre dobta azt.

- Elsajátítottam a képességet, amivel át tudok változni minden idők legveszélyesebb állatává... - Mosolya kiszélesedett, kivillantak a fogai. Lassan kitérta karjait. – *Emberré.*

Beszéd közben változni kezdett. Keskeny válla szélesebb lett, korábban vékony karjai most izmoktól feszültek a talár alatt. Szakálla rövidebb lett, besötétedett, míg végül nem maradt több belőle egy kis szürke árnyéknál az arcán és az állán. Ám a legrosszabb az arca volt. Albus Dumbledore kedves, bölcs külseje elhidegült, helyét egy kegyetlen, gúnyos vigorra húzódó száj és kátrányfekete szemek vették át.

- Nem kell attól félnem, amit az amerikai társam tud – mondta a professzor új arca mélyebb, kárörvendő hangon. – Mert *én vagyok ő.* A Gyűjtő az én alteregóm. A maszkom. Ez az az arc, amellyel uralmam alá hajtom először az Egyesült Államokat, majd azután az egész világot.

James csaknem visszarogyott a szófára. Ügyetlenül visszanyerte az egyensúlyát, de a tekintetét még mindig nem tudta levenni a professzor új, sötét külsejéről.

- De hát... - hebegte rekedten. - Maga szörnyeket uszított ránk! Meg akart ölni!

- Valóban - felelte az átváltozott alak, és lehajtotta fejét, mintha csak ezzel szeretne bocsánatot kérni egy apró botlás miatt. - Talán kicsit elhamarkodottan cselekedtem. Egyfajta bábnak találtam ki a Gyűjtőt, egy álcának, de hamarosan saját személyisége kezdett lenni. Mikor felöltöm az alakját, elismerem, hogy időnként felülkerekedik rajtam. Viszont, a védelmemre szóljon, akkor még nem tudtam, milyen fontos lehetsz a későbbiekben, James. Nem tiszteltem eléggé a neked szánt szerepet. Azonban most már más a helyzet. Bocsánatodért esedezem, amennyiben nyélbe ütjük új szövetségünket.

- Nem lépek magával *semmiféle* szövetségre - szólt James, és végre előhúzta remegő kezével a pálcáját. - Ne is számítsen rá!

A Gyűjtő megbántottnak tűnt.

- Az igazán sajnálatos lenne, James. Kérlek, a te érdekedben, könyörgöm, ne dönts elhamarkodottan! A történelem ismételni fogja magát, de apróbb változtatásokkal. Gondolj vissza a múltra: Albus Dumbledore a legutóbbi kör végén meghalt, egy ellenségnek álcázott barát pálcája végzett vele. Ha ellenszegülsz nekem - ha megpróbálsz a sors útjába állni - attól tartok, most veled fog végezni egy ellenség pálcája... egy barátjának álcázott ellenségé.

James a szeme sarkából mozgásra lett figyelmes. Odapillantott, és meglátta, hogy Nastasia is felállt. A lány előhúzta a pálcáját, és egyenesen rászegezte. Az arckifejezése szánakozó volt, de merev és mozdulatlan.

- Sajnálom, James - vonta fel a vállát. - Próbáltalak figyelmeztetni, hogy ne bízz bennem. Emlékezz! Számtalanszor szóltam.

James megrázta a fejét, a zavarodottság helyét lassan átvette egyfajta utálkozó düh.

- Te is benne vagy?

A lány türelmetlenül forgatta a szemét.

- Azért ne szaladjon el veled a ló. Én is csak pár nappal ezelőtt jöttem rá. Az egyetlen különbség kettőnk között az, hogy én tudom, hogy a professzornak igaza van.

- Ez azért elég jelentős különbség! - horkantott fel James, majd maga is felemelte a pálcáját. - Majdnem *végzett velünk* New Amsterdamban!

- Capitulus - szólt Nastasia unottan, és James felé pöccintett a pálcájával. A fiú varázspálcája kiröppent a kezéből, Nastasia pedig lezseren elkapta. - Ejha - füttyentett, lenyűgözve saját teljesítményétől. - Ez azért király volt, nem? Hogyhogy nem láttad, hogy ez jön?

- A hatalom azoké, akik nem félnek használni - mondta a Gyűjtő helyeslően. Még mindig nem mozdult a karosszék elöl. - Sokat tanulhatnál Ms. Hendrickstől, James. Az amerikaiak mindig is jobban méltányolták a haladás elkerülhetetlenségét. Persze, neki sokat segített a családi öröksége is. Azonnal megláttam benne. A vérnek megvannak a maga emlékei, és az övé meglehetősen gazdag vér.

James Nastasia arcára meredt.

- Nasti?

- Egyszerűbb volna, mi? - mosolygott halványan a lány. A pálcája még mindig egyenesen a fiúra szegeződött. James elhűlve látta, hogy ez most nem Nastasia egyik meghasadt személyisége. Mindketten ott voltak, Nasti és Ashya is, nem szívesen bár, de együttműködtek. Hátrálni kezdett a lánytól, habár tudta, hogy nincs sok értelme. Mögötte csak a csupasz kőfal volt, meg néhány oszlop. A helyiség túlsó végéből nyíló kijáratot pedig Tawil At-U' mr impozáns gépalakja őrizte.

- Jól van – mondta hirtelen James Nastasia és a Gyűjtő között járva a szemét. – Mit akar?

A Gyűjtő tenyérrel felfelé kitérte karjait.

- Nem szeretnék többet, James – mosolygott –, csupán azt, hogy megfontold. A türelmedet. Hogy játssz el a gondolattal, hogy talán mégis igazam van. Talán nehéz lesz elhinned, de én nem vagyok rossz ember. Egyszerűen csak egy eszköz vagyok a sors kezében, aki elég szerencsés ahhoz, hogy jelen lehet a történelem egy ilyen fontos, meghatározó pontján. Amit tőled kívánok, az egy döntés: segítesz nekünk elérni a varázstudók új aranykorát? Vagy, másokhoz hasonlóan, te is lemorzsolódsz?

Beszéd közben a Gyűjtő megfordult, és odasétált az íróasztalhoz.

- Mint látod, James, ez alkalommal semmi sem akadályozhatja meg, hogy a kör teljessé váljon. Felfoghatatlan erők tesznek róla. A sors többé már nem csak egy hideg, távoli, néma erő. A sors már egy eszközünk... egy szál, amit kedvünkre nyújthatunk és köthetünk. – Jamesre pillantott, és arcán összeesküvő mosoly jelent meg. – Egy *karmazsin fonál* szinte már itt van a markunkban, aztán a kedvünkre szőhetjük, *saját* mintát alakíthatunk ki a szőnyegben.

James tudta, mire utal ez a szörnyű alak. Szinte látta is maga előtt a sors szövőszékét odalent, az Alma Aleron Archívumának alagsorában, amint ott áll mozdulatlanul, nem szöve tovább az emberiség végeérhetetlen történetét, egyetlen ellopott piros fonál miatt. Hallotta Merlin egyszerre komor és rosszat sejtető hangját: *ez mindent megváltoztat...*

- A bíbor fonál – súgta. – A Tó Úrnője...

A Gyűjtő ügyet sem vetett rá. Visszafordult az asztalhoz, és már-már finnyásan felvett egy figurát a túlméretezett sakktabláról. Az egyik kristály huszár volt. Az apró bábu csillogott és szikrázott a kezében.

- A te döntésed, James – morfondírozott a sakkbábút vizsgálva –, nem az, hogy csatlakozol hozzám, vagy megpróbálsz megállítani. Engem már nem lehet megállítani. A bábuk csaknem a helyükön vannak. A Morrigan-háló titka biztonságban van. A hónapok, évek, évszázadok terve végre mozgásba lendült. Nem, James. Neked arról kell döntened, hogy csatlakozol-e hozzám... vagy meghalsz.

A Gyűjtő szavai úgy csüngtek a levegőben, akár a füst, egyre csak visszhangoztak James fejében. Most tényleg azzal fenyegette meg, hogy megöli? Itt és most? Nastasia előre szegezett pálcájára meredt, majd a tekintete feljebb siklott, a lány szemére. Nastasia türelmetlen grimaszt vágott, és kissé megcsóválta a fejét, mintha csak azt mondaná, *mire vársz még, ostoba?*

A szoba túlsó felében szövet lebbent, és hirtelen mozgás keltette fel James figyelmét. Egy kéz jelent meg a levegőben, nem sokkal a Gyűjtő mögött. A kéz, ami James szerint Albusé lehetett, egy pálcát szorongatott.

- Petrificus... - kiáltotta. Hangja fojtottan hallatszott a láthatatlanná tévő köpeny alól, akkor azonban félbeszakította saját magát. – A csodába!

Dulakodás hangja hallatszott, egy mordulás, aztán Albus keze a padló felé lendült, elejtve a pálcát. James megkönnyebbülését bosszús kétségbeesés vette át, ahogy Albus és Rose szó szerint kiestek a köpeny alól, és egymás hegyén-hátán elterültek a kőpadlón.

A Gyűjtő nem fordult hátra.

- Csodálatos dolgok a láthatatlanná tévő köpönyegek – jegyezte meg lustán. – Azonban mindig fennáll annak a veszélye, hogy valaki rálép a szegélyére, és elbotlik benne. Ms. Hendricks, kérem, tegyen róla, hogy az új vendégeink nem okoznak semmiféle

problémát!

Nastasia dühösen a plafonra emelte a tekintetét, elmormolt néhány káromkodást az orra alatt, aztán magához hívta Rose és Albus pálcáját. Azok halkán hozzákoccantak Jameséhez, mikor a lány elkapta őket.

- Üdvözet, ifjú barátaim – szólt a Gyűjtő. – Titeket is megkínáltalak volna teával, de úgy tűnt, élvezitek a saját kis rejtőzködő kalandotokat. Ha megkérhetlek titeket, álljatok oda, akkor gyorsabban végzünk.

Rose hirtelen Nastasia felé vetette magát, azonban a Gyűjtő egyetlen pálcaintéssel odébb hajította őt, felborítva Albust is. A két fiatal a jiskra ketrece mellett ért földet.

- Állj! – kiáltotta James ismét előrébb lépve. – Hagyja őket békén!

Még mindig a kristályhuzárral a bal kezében, a Gyűjtő komoly arccal Jamesre pillantott.

- Legyen ez egy lecke, Mr. Potter. A döntései sosem csak a magáéi. A következmények mindenkire hatnak maga körül. Példának okáért az öccsére és az unokatestvérére. De tudom, most mire gondol. Szegény, szerencsétlen Lucy unokatestvére jár a fejében. – Lassan bólintott egyet. – Ő hatalmas árat fizetett a maga döntéseiért, nem igaz? Kár, hogy nem tanulta meg ebből, hogyan kerülje el az ilyen hibákat. Vagy mégis? Legyen óvatos! A következő szavai sok-sok élet sorsa felől dönthetnek.

Azonban nem James volt, aki legközelebb megszólalt, hanem Albus.

- Hé, „professzor” – szólt a tőle telhető legbárdolatlanabb hangon. – Elfelejtette, hogy nekünk, mardekárosoknak nincs szükség pálcára a bajkeveréshez.

James az öccse felé fordult, Nastasia és a Gyűjtő követték a példáját. Albus két kézzel markolta a jiskra ketrecét. Elvigyorodott, majd felborította azt.

A ketrec nagyot csattanva felborult, és az ajtaja kitárult. A jiskra fülsértő rikoltással kiröppent belőle. Ahogy kitért vörös tollakkal fedett hatalmas bőrszárnyait, egyszeriben mintha legalább duplájára nőtt volna. A két lúdszerű nyak végén ülő fej dühösen ingadozott, és mindkettő egyenesen Albusra meredt.

- A csodába! – kiáltotta újra Albus, majd megragadta Rose-t, és félrerántotta.

A jiskra felrikoltott, és ezúttal az egyik szájából előtört a korábbi füstpára. A másik száj fehér szikrákat hányt, mintha egy tűzkő lett volna a torkában. A szikrák begyűjtötték a ködöt, ami kékes-narancs fénnel nagyot lobbant.

James rémulten figyelte, hogy a lángok elnyelik azt a helyet, ahol egy pillanattal korábban még Albus és Rose álltak. A lángok a falat nyaldosták, és meggyújtottak egy hatalmas falikárpitot. Hirtelen egy kéz ragadta meg James csuklóját. Ahogy odapillantott, James Nastasiát látta. A lány leeresztette a pálcáját, és most tágra nyílt szemekkel, türelmetlenül rángatta őt a kandalló felé.

- Gyerünk már, Cornelius! – szólt hátra. – Vagy állandó bentlakó szeretnél lenni?

A Gyűjtő kivont pálcával előre rontott, ám a figyelmét elterelte a lángra kapó faliszőnyeg. A pálcája hegyéből előtörő vízszögű sugár sziszegve oltotta a tüzet.

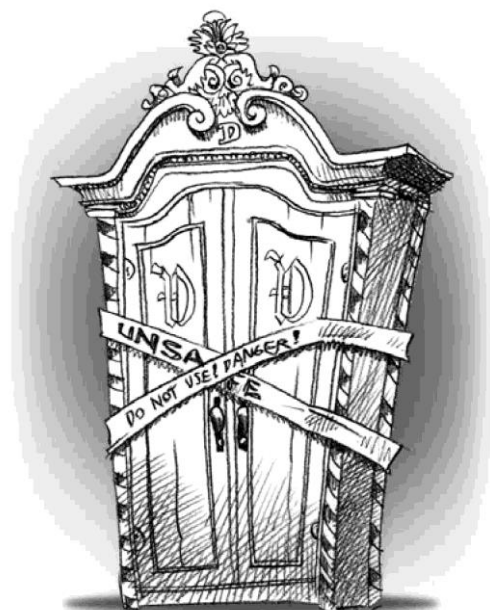
- Al! – kiáltotta James. – Rose!

Nastasia felkapott egy kis kupát a kandallópárkányról. Természetesen hop-por volt. A lány oda se figyelve az egésztest behajította a kandallóba, a kupa röpítője tört a kövön.

- Ugrás! – hallatszott az utasítása, és már húzta is maga után Jamest.

Zöld lángok csaptak fel körülötte, ahogy félig beugrott, félig beesett a kandallóba. Mögötte Rose felsikoltott, Albus káromkodott, a Gyűjtő ordított. Egy másodperccel később a hang elült, őt pedig elnyelte a zöld lángok örvénye.

Bárhova is tartott James és Nastasia, a fiú csak remélhette, hogy az unokatestvérének és az öccsének volt annyi esze és szerencséje, hogy követni tudták őket.

16. FRICS NAGY BÁNATA

Valami hideg és kemény tépte szét a lángokat, és vágta mellbe Jamest olyan erővel, hogy a tüdejéből kiszaladt a levegő. Csak néhány pillanattal később tudatosult benne, hogy kizuhant a zöld lángok közül, egyenesen egy kőpadlóra.

- Hol vagyunk? – zihálta, miközben a váratlan kandallóúttól kissé kótyagosan feltápáskodott. – Hazaértünk?

Nastasia is felállt mellette, és körbenézett.

- Nem otthon vagyunk – felelte nyersen.

Egy körkörös kovácsoltvas lépcső magasodott előttük, ami egy alacsony erkélyre vezetett. A fenti keskeny pallón hatalmas cserepek sorakoztak, bennük hosszúindájú, óriási levelű növényekkel.

- Még a Durmstrangot sem hagytuk el! – fakadt ki James. – Oda érkeztünk, ahonnan Avior legutóbb eljött! A saját osztálytermébe! Auu!

Egy újabb alak esett ki a kandallóban lobogó zöld lángok közül, felborítva őket, egy negyedik pedig a hármuk alkotta halom tetején landolt.

- Gyorsabban! – lihegte Albus a bátyja fülébe. – Futás! Gyerünk, gyerünk, *gyerünk!* – Feltápáskodott, s miközben így tett, belefúrta térdét James hátába.

Rose ismét felsikoltott, ezúttal sokkal közelebről, ahogy a zöld lángok ismét felcsaptak. Méretes test robbant ki a kandallóból, és visítva hadakozott a körülötte lobogó lángokkal. A jiskra közvetlenül James mögött ért földet, szárnyával egyensúlyért küzdve csapkodott, két fejét ide-oda ingatta. Végül kiszúrta Jamest négy gombszemével, és felordított.

James sietve félregördült, épp csak elkerülve a folyékony lángcsóvát. Kezek ragadták meg, és rántották talpra, miközben a jiskra széttárt szárnyakkal, repülésre készen előre botorkált.

Léptek zörrentek a vaslépcsőkön, ahogy Albus felbotorkált rajtuk, nyomában Rose-zal, Nastasiával, és a sereghajtóként botladozó Jamesszel. Karmok szántották végig a

korlátokat, ahogy a jiskra félig-meddig repülve utánuk vetette magát. Mindkét fejből dobhártyaszaggaató vijjogás tört elő.

- Pálcák! – kiáltotta Albus elbotolva a karzaton. – Nastasia! Add már ide a nyavalyás pálcáinkat!

- Nincs rá idő! – kiáltott vissza Nastasia. – Azt se tudom, melyik kié!

Terjedelmes lángcsóva tört elő a fémpadló rácsai között, megperzselve a Yuxa Baslatma növények leveleit. A jiskrának végül sikerült elég lendületet vennie, elrugaszkodott, és a levegőbe emelkedett. Körözni kezdett a levegőben, és próbált lecsapni a diákokra a karmaival.

Hirtelen Rose felkiáltott, és elterült a növények között.

- Elkaptak!

James megtorpant mögötte, és észrevette, hogy a lány igazat beszélt, a virágzó indák és növények valóban a korláthoz kötözték őt. Megragadta a karját, és erőteljesen előre rántotta. Az indák recsegve-ropogva szakadtak ki a cserepükből, föld és gyökérdarabok repültek mindenfelé.

- Mire vártok még? – ordította Albus türelmetlenül, lecsörtetve a másik lépcsőn. Majdnem ott vagyunk! – Az alattuk lévő, tárva-nyitva álló ajtó, és a mögötte futó folyosó irányába bökött.

James nagyot nyögve egy utolsót rántott Rose karján, és pont akkor sikerült kiszabadítania őt a Yuxa növény fogságából, mikor a jiskra föléjük röppent, és tüzet fröcsögött feléjük. Rose haja és talárja lángot fogott, mire a lány ismét sikoltozni és vergődni kezdett. James megragadta az unokatestvérét, és ráterítette saját talárját, ezzel sikeresen eloltva a lángokat. Némi döbbenettel látta, hogy mellette Nastasia ugyanezt teszi. Az ő rózsaszín haja is megpörkölődött és füstölt.

A jiskra veszettül rikoitozva tett egy kört.

Nastasia Rose-t maga előtt terelve vetette be magát ismét a növények közé. Végül elérték a lépcsőt, és kezdtek lebotorkálni rajta. Árny esett rájuk, és mikor James felnézett, a jiskra a teljes látóterét betöltötte, ahogy szárnyait kitarva, villogó, fekete karmait kieresztve zuhant feléje.

Az első dolgot tette, ami az eszébe jutott: előre vetette magát, és két kézzel megragadta a jiskra lábát, épp csak, hogy elkerülve a borotvaéles karmokat. A nagy madár felsivített, és egyensúlyát veszve a cserepes Yuxa Baslatma növények közé zuhant, többet is felborítva közben. A cserepek lebucaáztak az erkélyről, és rípiyára törtek a padlón.

James még akkor sem eresztette el a jiskra vergődő, pikkelyes lábát, mikor az visítva, rángatózva ismét a levegőbe emelkedett. James egyszer csak azt vette észre, hogy a lába alól egyszer csak eltűnik először a padló, majd az egész erkély, míg végül már vadul kapálózott a diákoknak fenntartott asztalok fölött. A nagy madár erősen verdesett a szárnyával, próbált fennmaradni, de a súly lehúzta, így a szemben lévő erkélynek csapódott, James pedig elvesztette a fogást. Az asztalok közé zuhant, székeket lökve minden irányba. Csodával határos módon nem sérült meg, oldalra gördült, be egy asztal alá, pont akkor, amikor azon súlyos puffanással landolt a madár, dühödten fújva mindenfelé lángoló permetét.

James a székeket szétdobálva, egyik asztal alól a másik alá bújva igyekezett az osztályterem kijárata felé. Maga előtt látta Albust, Rose-t és Nastasiát, akik már kint voltak, a fáklyafénnyel megvilágított folyosón. Rose megtorpant és hátranézett, szeme tágra nyílt, haja még mindig füstölt. Egy pillanatnyi rémült hezitálást követően

visszaszaladt, és kiségette Jamest az utolsó asztal alól.

- Rose, ne! – kiáltotta a fiú, és próbálta elhessegetni a lányt. – Fuss!
- Fogd be, te idióta! – kiáltott vissza Rose. – Épp megmentelek!
- Nem kell megmentened!
- Akkor sikerült átverned, mert úgy nézett ki!

James nagy nehezen feltápáskodott, és Rose-ba kapaszkodva a nyitott ajtó felé botladozott. Hirtelen egy árny esett rájuk, a levegő mintha forrt volna körülöttük. Csúszva megálltak, ahogy a jiskra földet ért előttük, és széttárt szárnyaival elfedte mindkét ajtót. Csőrét nagyra nyitotta, torkából éles visítás tört elő, és előre csapott.

James megragadta Rose-t, megpróbálta maga mögé lökni, de már elkésett. A jiskra vijjogva megtöltötte tüdejét egy utolsó tüzes lehelethez.

Valami nekicsapódott hátulról elég erővel ahhoz, hogy felborítsa. Mindkét feje a kőpadlóhoz ütődött, a két torokból lángcsóvák törtek elő két irányba, de értelmetlenül. A nagy bőrszárnyak úgy terültek szét a padlón, akár hatalmas, piszkos lepedők.

Az elkábított jiskra mögött, a nyitott ajtóban ott állt Albus és Nastasia előre szegezett pálcával.

- Ez nem is az én pálcám! – fakadt ki hirtelen Albus, és kritikus szemmel vizsgálta a kezében tartott varázspálcát. – Ez Rose-é! A fenébe is! Egy lány pálcáját használtam.

- Nem marad lent sokáig – jegyezte meg James, és előre húzta Rose-t. – Gyerünk!

A két fiatal átugrott a jiskra fölött, majdnem ráléptek a tollbokrétás farkára. Az már mocorgott, jelezve, hogy a madár hamarosan magához tér.

Amilyen gyorsan csak tőlük telt, a négy diák végigrobogott a folyosókon, és a toronytetőt célozták be, ahol a volt-nincs szekrény várt rájuk. Durmstrangos diákok ugrottak el az útjukból, és dühösen kiabáltak utánuk, de csak néhány pillanatig, mivel a jiskra máris a nyomukban volt, úgy tolakodva egyre előrébb a folyosón, akár egy hatalmas, vörös papírsárkány. Ide-oda bukdácsolt a szűk helyen, mindent felborogatott és karmaival megtépázta a faliszőnyegeket.

James, Rose, Albus és Nastasia egy emberként vetették be magukat a szekrénybe, majdnem felborítva azt. Az ajtó becsukódott, elzárva őket a nyugodt, bár eléggé szűkös sötétségbe.

Egy villanás, majd egy zökkenés, és a négyes máris a Mardekár asztala elé roskadt, a Roxfort nagytermében.

- Au! – jajdult fel Albus panaszosan. – James, szállj le a fejemről, te dömper!

Rose, Nastasia és James nagy nehezen kibogozták magukat egymásból, és Albust is felsegítették. James csak ekkor pillantott körbe, és egy nagy rakás üres szempárral nézett farkasszemet; épp a vacsora kellős közepén sikerült betoppanniuk. A terem túlsó végében Frics felszegett állal simogatta a botját, szemmel láthatóan alig tudott visszafojtani egy undok vigyort. James mellett Rose hajából még mindig füstgomolyagok szállingóztak, talárja pedig tele volt indákkal. Albus arca csupa korom volt, és mindannyiuk ruházatát alaposan megtépázták a jiskra karmai.

- Szabadna megkérdezni – szolt egy szigorú, női hang James mögött –, hogy mire készülnek maguk négyen?

James büntudatos képpel megfordult, és szembenézett McGalagony professzossal. A tanárnő felállt székéről a tanári asztalnál. Mellette az igazgató helye üres volt.

- Mi csak... - kezdte volna James, ekkor azonban a Durmstrang volt-nincs szekrénye váratlanul felrobbant mellette. A zöld, polírozott ajtószárnyak szó szerint apró darabjaikra

hullottak, és faszilánkokat szórtak mindenfelé, ahogy egy hatalmas, vörös alak száguldott keresztül rajtuk, majd visongva belecsapódott a mardekáros asztalba. A nagytermet rémült sikolyok töltötték be, a mardekárosok egymáson átgázolva menekültek a záporozó tányérok és evőeszközök elől, nem is beszélve a törő-zúzó jiskráról.

- Hogy azt a jóságos mindenségét! – kiáltotta Albus elfeledkezve magáról, majd ismét felemelte a pálcáját. – *Stupor!*

A vörös átok elvétette a nagy madarat, helyette az egyik ablakba csapódott, szilánkokra zúzva azt.

A nagyteremben kitört a pánik. A jelenlévők egyik fele az ajtó felé tolokodott, míg a másik összezavarodva toporgott, nem tudta, mi történik. A mostanra szinte már őrzöngő jiskra előre gázolt a Mardekár asztala mentén, további étkezészeteket söpörve le a szárnyával, végül elég lendületet vett, hogy a levegőbe emelkedhessen, és tett egy kört a rémülten tolokodó diákok feje fölött.

James kikapta Nastasia kezéből a pálcáját, és immár Albusszal együtt ő is megpróbálta elkábítani a nagy madarat, ahogy az az elvarázsolt mennyezet alatt körözött tüzet fújva és rikoltozva. Az asztalok fölött lebegő több ezer gyertya röpítőre tört, amerre csak a jiskra repült, a lehulló darabok lángba borították az abroszokat.

A levegő lassacskán megtelt vörös, zöld és sárga fénysugarakkal, ahogy egyre többen csatlakoztak Jameshez és Albushoz. A bűbájok úgy pattantak vissza a gerendákról, akár miniatűr tűzijátékok. A jiskra repülési útvonala azonban túlságosan kiszámíthatatlan volt a pontos célzáshoz. Váratlanul ismét lejjebb ereszkedett, és a tanári asztalt célozta be. Flitwick professzor felpattant az asztalra, és az étkezészet között szaladva fagyasztóátkokkal sorozta meg a hatalmas, vörös bestiát.

Mögötte McGalagony és Debellowss professzorok is varázsoltak, ők védőbűbájokkal akadályozták, hogy a pánikban lévő diákoknak baja essen, illetve több tüzet is eloltottak.

Mindennek közepén még a Véres Báró is felbukkant, és úzni kezdte a jiskrát, ott hadonászva mögötte áttetsző kardjával.

- Megvan! – kiáltotta Albus, majd a pálcáját lengetve felugrott a Mardekár asztalának romjaira. – Elkaptam! Már csak egy lövés!

Hirtelen árnyék vetült rá, egy vörös karom kiragadta a pálcát a fiú kezéből, hangos reccsenéssel kettétörte, aztán a darabokat elszórta szerte a nagyteremben. A madár vészjósló vijjogással megfordult, és ikerfejeivel Albust fixírozva zuhanórepülésbe kezdett.

- Utánam eredt! – fakadt ki Albus elkerekedő szemekkel. – Mindjárt elkap! El az utamból!

Leugrott az asztról, de az odalent tolokodó, és mindenfelé átkokat lövöldöző diákok túl sűrűn álltak egymáshoz. James odaugrott az öccséhez, hogy elrántsa a jiskra elől, ám ekkor egy hatalmas alak lépett elé, elállva az útját. A jövevényt halvány istálló és nedves bőr szaga lengte körbe.

- Megvagy! – bömbölte vidáman, majd hallhatóan felnyögött. James feje fölött villák és tányérok repültek el, ahogy a vastag karok által lefogott jiskra egy szárnycsapással az étkezészet romjainak maradványát is lesöpörte az asztról.

Természetesen Hagrid volt a nagy árnyék, aki mindennek ellenére vidáman csillogó szemekkel mosolygott.

- Nahát, ki vagy te, madárkám? – kérdezte, mintha csak egy kiscicát kapott volna el, nem pedig egy óriási, tűzokádó lény szárnyait markolná. A jiskra felvisított, és egy lángcsóvát fújt Hagrid arcába, azonban a vadőr az utolsó pillanatban a feje fölé emelte a

madarat, így a tűz jóval az asztalok fölött csapott le, újabb lebegő gyertyákat olvasztva viaszesővé.

- Élénk kis dög vagy, mi? – nevetett Hagrid.

- Hagrid! – kiáltotta McGalagony professzor. Hangja rekedt és reszketeg volt a dühtől.

- Kérem, vigye ki ezt a lényt a nagyteremből most rögtön!

- Igenis, professzor asszony – bólintott Hagrid, de a boldog mosolyt még mindig nem sikerült eltüntetnie az arcáról. – Már azt is tudom, hova rakjalak. Biztos örülnél egy kád forró terpentinnel, nem igaz? Igencsak kifogyhattál mostanra a naftából.

A jiskra ismét felvijjogott, és gyenge kis lángokat köhögött fel, miközben Hagrid vaskos markában vergődött. Hagrid ezt a kedélyes egyetértés jeleként értelmezte. Még akkor is kuncogva ölelte a madarat, mikor kísértelt a nagyterem ajtaján.

A távozását követő csendben James megkövülten ácsorgott a nagyterem közepén. A bezúzott ablakokon beszökött az éjszakai levegő, és meglöbögte az asztalokon itt-ott lángoló kisebb tüzeket. A padlót és az asztalokat tányérok és evőeszközök maradványa borította. Mindenfelé törött gyertyák lebegtek, és a diákok motyogva, átkozódva és káromkodva tápázkodtak fel, vagy másztak ki az asztalok alól. Mindernek a közepén dühtől szikrázó szemekkel, krétafehéren állt Argus Frics, aki némán szorongatta a botját, de olyan erővel, hogy az ujjai elfehéredtek.

Albus még mindig a mardekáros asztal tetején gubbasztott, karjait védekezően a feje fölé emelte. Lassanként ellazult.

- Kár a pálcáért – jegyezte meg Nastasia, miközben a fiú leászott.

- Ó, az a legkisebb problémánk – legyintett Albus remegő kézzel, aztán felvillantott egy halvány mosolyt. – Különben is – tette hozzá –, még mindig Rose-ét használtam.

- Diákok – emelkedett szóra McGalagony professzor komoran. – Az izgalmaknak vége. Ha valaki megsérült, kérem, fáradjon el a gyengélkedőbe. Ha nem képesek rá, kérjék meg a mellettük állót!

James körbepillantott. Meglepetten látta, hogy a romokhoz képest nemigen látott súlyosabb sérültet.

- Ebben az esetben – folytatta McGalagony –, kérem, térjenek vissza a klubhelyiségekbe. Ahogy látják, van mit takarítanunk. – Az utolsó mondat közben rosszállóan Jamesre, Albusra, Rose-ra és Nastasiára meredt. – Maguk négyen, az irodámba. Most rögtön.

- Professzor – lihegte Frics, aki futva-csoszogva sietett a tanári asztalhoz. – Hagyja őket rám nyugodtan! Majd én gondoskodom a büntetésükről.

- Ebben biztos vagyok – értett egyet McGalagony. – De addig nem, amíg ki nem derítem, hogyan is esett meg egészen pontosan ez a fiaskó. Kérem, lépjen arrébb, Mr. Frics.

- A fegyelmezés az én felelősségem, professzor – erősködött Frics. Hangja szinte vibrált a haragtól. – És soha életemben nem láttam még diákokat, akik jobban megérdemelték volna a fegyelmezést!

- Ó, igen, a lelkesedése a legjobbat hozza ki magából, Argus – mondta McGalagony fáradtan lehalkítva a hangját. – Még emlékszem egy bizonyos mocsárra, ami hónapokig elfoglalt egy egész folyosót, hála két igencsak ihletett ifjú Weasleynek. Attól eltérően az imént történtek inkább balesetnek tűnnek, mintsem direkt cselekedetnek.

- Az óvatlanság maga is bűn, professzor! – fakadt ki Frics vehemensen. – Engedje, hogy a dolgomat végezzem!

- Mr. Frics, a maga dolga, hogy felügyelje a nagyterem helyreállítását holnap reggelig – húzta ki magát McGalagony. – Vagy talán elfelejtette, miért is fizeti valójában az iskola?

Frics azonban tántoríthatatlan volt.

- De az igazgató úr...

- Az igazgató úr most nincs itt, mint látja, így jelenleg én vagyok az intézmény vezetője. Hosszú és tartalmas karriert futott be ebben az iskolában, Mr. Frics. Nem szeretnék én lenni az, aki kipenderíti innen.

Frics levegőért kapott, majd összeszűkülő szemekkel hátrált egy lépést.

- Azt nem merné. Az igazgató...

- Minden bizonnyal újra alkalmazná – biccentett a tanárnő velősen. – De maga is ugyanolyan jól tudja, mint én, hogy mostanság senki sem marad túl sokáig az igazgatói székben. Jobban tenné, ha emlékezne rá, kik a *hosszú távú* szövetségesei, Argus. Néhányunknak bizony elég jó a memóriája.

Frics a professzorra meredt, szeme még mindig baljósan hunyorgott. Végül leeresztette fekete botját, ami hangosan koppant a padlón.

- Ahogy óhajtja, professzor – morogta. – De várni fogom ezt a hármat, mikor maga végez velük. – Sokat sejtetően végignézett Jamesen, Rose-on és Albuson. – Nem tagadhatja meg tőlem a kötelességemet. Addig is... a *másik* kötelességemmel foglalkozom.

Biccentett, majd elhátrált, miközben szeme máris a romokban heverő nagytermet fürkészte.

McGalagony vett egy mély levegőt, mintha próbálná lenyugtatni magát.

- Bármilyen mondandójuk is van – mondta sötéten a négy diáknak –, jobb lesz, ha *igazán* lenyűgöznek vele.

A diákok még akkor is a lépcsősor előtt tolongtak, mikor McGalagony professzor kivezette Jamest, Albus-t és Rose-t a nagyteremből. A tanárnő Nastasiát visszaküldte az Alma Aleronba, de előtte figyelmeztette, hogy hamarosan elbeszélget Franklyn kancellárral a hop-hálózatán keresztül. James ennek nem örült túlzottan – azok után, ami a Durmstrangban történt, nem igazán tartotta megbízhatónak Nastasiát, és legszívesebben rögtön feltett volna a lánynak néhány kérdést –, ám a McGalagony professzor arcán ülő kifejezés nem tűrt kompromisszumokat. Így hát James egyszerűen csak követte őt, készen rá, hogy ha elérnek az irodájába, mindenről beszámoljon a professzorasszonynak. McGalagony szokásos, hosszú lépteit tartva elmasírozott egy sor hortyogó páncél mellett, ráfordult a tanárok irodáinak otthont adó szűk folyosóra, a diákok pedig a lábaikat szedve követték. Mikor azonban a tanárnő elérte a folyosó egy kanyarulatát, hirtelen megtorpant, és hátrakémlt a válla fölött.

Albus, aki közvetlenül McGalagony mögött loholt, kis híján belerohant a tanerőbe. Rose azonban már nem volt ilyen szerencsés, ő nem tudott megállni Albus mögött, de legalább az ütközés belefojtotta a törött pálcájáról szóló, suttógó szidalmakat.

James felpillantott McGalagony professzorra, de a tanerő nem feléjük nézett.

Ehelyett ellesett a nebulók feje fölött, a mögöttük húzódó folyosóra. Szemlátomást elégedett volt azzal, amit látott, mivel visszafordult egy nagy, csukott ajtó felé, amin réz betűk a TANÁRI SZOBA feliratot formálták. A professzor megérintette pálcájával az S betűt, mire az fordult egyet, mintha laza csavar tartaná. Ezután a tanárnő zsebre dugta a pálcáját, és továbbment.

Rose félretolta Albust, és sietve felvette McGalagony professzor tempóját.

- Tanárnő, az ön irodája nem visszább van? A tanári szobával szemben?

- Csitt, és kövessenek – motyogta McGalagony komoran, de további magyarázattal nem szolgált.

Rose idegesen hátralesett Jamesre és Albusra.

Egy újabb kanyart követően McGalagony professzor ismét megállt. Ezúttal hátra sem nézett, csak belépett egy keskeny beugróba, beszuszakolta magát egy nagyon kövér varázsló szobra mögé, aki akkora nyakfodrot viselt, akár egy kisebb teherautó abroncsa, és eltűnt egy rejtett ajtó mögött.

Albus megtorpant, és szemügyre vette a titkos járatot. Tágra nyílt szemekkel hátranézett a többiekre, aztán ő is eltűnt a szobor mögött. Rose és James kíváncsian követték.

Az átjáró egy szűk, sötét lépcsősorhoz vezetett, ami felfelé vezetett a csupasz kőfalak között. McGalagony professzor világító pálcájának derengése már jóval előrébb és feljebb járt, a tanárnő cipőjének kopogása egész elhalkult.

- Nem is tudtam, hogy itt van egy titkos járat – jegyezte meg Albus lenyűgözve.

McGalagony elsuttogott válaszában a visszhangja a sötétségből érkezett.

- Mert nem is volt, egészen két hónappal ezelőttig. Bízom benne, hogy maguknak nem kell elmagyaráznom, miért fontos megőrizni ezt a titkot.

A lépcsők sokkal messzebb és magosabbra vezettek, mint amit James egyáltalán lehetségesnek tartott. Végül egy kis előszobába jutottak, előttük pedig egy üres fal meredezett. McGalagony felemelte a még mindig világító pálcáját, és három ponton megérintette vele a falat, mire a téglák, amikre rábökött, halványan felderengtek. Egy pillanattal később tompa dübörgés hallatszott, majd a kövek szétváltak, és egy ajtó bukkant fel. McGalagony sietve belépett rajta, és nyitva hagyta maga mögött. A három diák gyorsan követte.

Mikor James kilépett az ajtó túoldalán, pillanatnyi szédülés fogta el, és lábai egy futó, de erőteljes másodpercig csaknem felmondták a szolgálatot. Az ajtó egy mély, körkörös árokra nyílt, melyet rozoga falépcsők öleltek körbe. James óvatosan megkapaszkodott az előtte lévő korlátba, és felnézett a csigalépcsőre, ami a feljebb lévő sötétségbe vezetett.

- Hol vagyunk? – suttogta Albus, miközben a tanárnő nyomába eredt, aki máris elindult felfelé a nyikorgó lépcsőkön. – Még sosem láttam a kastély ezen részét.

James tudta, hol vannak, csak épp értelmét nem látta.

- Azt hiszem, épp a Sylven toronyba tartunk.

Rose elragadtatottan felsóhajtott.

- Ó, mindig is látni akartam! Tudjátok, ez a kastély egyik legrégebbi része! Az egyik építmény, ami fennmaradt még abból az időből, mikor ez még nem is iskola volt! De... - Elhallgatott, homlokára ráncok futottak. – Miért megyünk oda?

James aggódalmasan megrázta a fejét.

- Mikor legutóbb itt voltam – morfondírozott magában –, Mardekár Malazárral párbajoztam.

- Vagy inkább bujdosnál, amíg ő párbajozott *veled* – forgatta a szemét Albus.
- Siessenek – szólt le nekik McGalagony fojtott hangon. – Nem sok időnk van, mielőtt befutnak a többiek.

Rose szeme elkerekedett.

- Többiek? – ismételte.

- Tegyük, ahogy mondta – toszogatta James egyre feljebb a rozoga, recsegő lépcsőkön.

A torony belseje egyre sötétebb és melegebb lett, ahogy haladtak felfelé, amíg jó pár perccel később elértek egy alacsony helyiséget, melynek falán körben ablakok látszódtak. A mennyezet közepéből egy lezárt csapóajtó nyílt. McGalagony odalépett hozzá, kinyitotta pálcájával, és kitárta azt. Végül felkaptatott az utolsó, meredek lépcsősoron, és kilépett a sápadt kék holdfénybe. James, Rose és Albus egyenként követték.

A Sylvven torony ugyanúgy festett, mint mindig, és mint korábban, a levegőben most is szinte érezni lehetett az ünnepélyességet és céltudatosságot, ami körbelengte a helyet. Körkörös teraszok emelkedtek körülöttük, és vezettek fel egy alacsony falhoz, melyen túl ott terpeszkedett a végtelen, áthatolhatatlan éjszakai égbolt, tele pislákoló csillagokkal és némán úszó sűrű fellegekkel. A keskeny sarlóként ragyogó hold tintafekete árnyékokat varázsolt a két kőtrón mögé, melyek egymással szemben álltak a torony két végében. McGalagony odasétált az egyik trónhoz, megfordult, leült rá, majd egy hatalmasat sóhajtott.

- Mint azt láthatják – szólt sietve –, ez nem az irodám. Azt hiszem, nem éri magukat nagy meglepetésként, ha elárulom, az irodámat, mint minden más irodát az iskolában, lehallgatják. Még nem sikerült rájönnünk, hogy csinálják, és a kipróbált többtucat ellenbűbáj sem oldotta meg a problémát. Csak annyit tudunk, hogy itt, a Sylvven torony tetején nem jutnak rossz fülekbe a tárgyalásaink. Leteszteltük, és az eredmény kielégítő. Tehát... - Elhallgatott, összevonta szemöldökét, és felszege állát. – Mr. Potter... - Hirtelen rájött, hogy két Potter is jelen van. – *James Potter*: megkérhetném, hogy röviden foglalja össze a történetet? Hozzáteszem, ha egyszerűen az egyik Bajkeverő csínyük szabadult el, esküszöm, hogy azonnal átadom magukat Mr. Fricznek, és utasítom őt, hogy hozza ki magából a legrosszabbat.

James lopva Albusra majd Rose-ra pillantott, aztán a teljes figyelmét a professzorra fordította.

- Az egész az iskolaév elején kezdődött – kezdte –, mikor gyanakodni kezdtem az egyik durmstrangos professzorral... - Amilyen tömören csak tudta, megpróbálta elmagyarázni Avior professzor kapcsolatát Albus Dumbledore-ral, végül rátért a tervére, miszerint támadást indít a varázsló és mugli vezetőknek rendezett közelgő találkozó ellen. Albus és Rose időnként beleszóltak, és kiegészítették a hallottakat némi háttérinfóval, amiről ő esetleg elfeledkezett.

- Ő ölte meg Worlickot – mondta Rose. – Láttuk, mikor valaki otthagyja a testet, és James megerősítette, hogy látta Aviort a fehér kriptánál.

- És találtunk Worlicknál egy újságkivágást – tette hozzá James. – A *Reggeli Próféta* cikke volt a Roxfortban megrendezett nagy kviddicstalálkozóról, az összes mugli és varázsló vezetővel. Itt fognak támadni! Avior szinte el is ismerte!

- Nem is említve – vette át a szót Albus –, hogy Avior és az a Gyűjtő fazon egy és ugyanaz. Át tud változni, mint maga macskává, professzor. Sőt, igazából pont magát hozta fel példának!

- És a Gyűjtő csak egy másik neve annak a férfinak, aki Amerika új alelnöke lett! –

vágott közbe Rose. – Nem is mugli! Azt tervezi, hogy megöli az amerikai elnököt a kviddicstalálkozón, és átveszi a helyét!

Miközben a három gyerek néha egymást túlkiabálva beszélt, McGalagony professzor csupán nézte őket, az arckifejezése kiolvashatatlan maradt. Szeme ide-oda rebbent azok között, aki éppen beszélt, míg végül mindhárman el nem hallgattak.

Egy rövidke ideges szünetet követően Rose azt kérdezte:

- Ugye hisz nekünk, professzor?

McGalagony fáradtan lehunyta a szemét.

- A hitnek ehhez semmi köze, Ms. Weasley. Ezek súlyos vádak, arról nem is beszélve, milyen abszurd történet ez egy legendás igazgatóról, mégis, túl sok Pottert és Weasleyt ismertem ahhoz életem során, hogy csak úgy legyintsek. Biztosak lehetnek, hogy mindent alaposan ki fogunk vizsgálni.

Megkönnyebbülés hullámmal át Jamesen, és az aggályok okozta csomók, melyek az Aviorral való beszélgetés óta ott voltak a mellkasában, most kioldódtak. Hirtelen nagyon elfáradt.

- A Durmstrang Akadémia igen nagyra tartja a titkait – folytatta McGalagony elgondolkodva. – Nagyon keveset tudunk a módszereikről, a személyzetet nem is említve. Őszintén szólva tökéletes otthonnak tűnik olyasvalakinek, akinek sok rejtegetnivalója van. Mégis – újra Jamesre szegezte a pillantását – nehéz elhinni, hogy Albus Dumbledore ne találta volna meg ezt a személyt, ha akarta volna. És ami ennél is fontosabb, örült felelőtlenség volt egymagukban utánaeredni ennek az Avior professzornak.

- Tanárnó – kezdte volna James, de McGalagony megelőzte, és már talpon is volt.

- Azok után, amit láttak – szólt komoran. – Vakmerő örültség volt ekkora kockázatot vállalniuk. Van fogalmuk róla, mekkora a tét?

- Nem gondoltuk, hogy Avior *veszélyes* lesz – magyarázta Rose. – Csak azt tudtuk, hogy gyanús. De nem hittük volna, hogy megpróbál majd bántani minket.

- Egyáltalán nem gondolkodtak – hordta le őket McGalagony szigorúan. – Megvan az ifjonti kalandoknak a maguk ideje. Ha hiszik, ha nem, én is voltam fiatal, és nem is olyan régen, hogy elfelejtsem saját kis csínytevéseimet. De már nem azokat az időket éljük. Most már több forog kockán, mint a maguk személyes épsége. Néhányan, ennek az iskolának a legjobb tanárai – és egyben a legerősebb szövetségeseink – közül, már elmentek. Akik itt maradtak, szinte teljes tétlenségre kárhoztattak. Maguk is ott voltak karácsonykor, szóval nem mondhatják, hogy nem tudtak róla. A tetteikkel már nem csupán saját magukat teszik kockára, de mindnyájunkat.

- A Főnix rendje – sóhajtott Albus.

- Ne mondja ki hangosan – figyelmeztette McGalagony, majd lehorgasztotta a fejét, és ráncos kezével megmasszírozta a szemét. Hirtelen James nem annak látta őt, mint eddig: egy impozáns irányító erőnek. McGalagony most nyugtalanító módon csak egy idős, és meglehetősen fáradt asszonymnak tűnt. – Nem tehetek mást, át kell adnom magukat Mr. Fricznek büntetőmunkára.

- De professzor! – fakadt ki James újra, de ismét belé fojtották a szót.

- Egyetlen szó nélkül elfogadják a kiszabott büntetést – mondta, majd elvette a kezét, és mélyen James szemébe nézett. – Per pillanat emiatt kell legkevésbé aggódniuk, bármilyen nehéz is elhinniük. Elég világosan fejeztem ki magamat?

James válla megereszkedett.

- Igen, asszonym.

- Igen, asszonyom – csatlakozott Rose is. Mellette Albus csak csendesen fújtatott. McGalagony vonásai meglágyultak.

- Vissza kellett volna vonulnom, mikor lemondtam az igazgatónői posztról – morfondírozott a fejét rázva. – Kapálghatnám a kertemet. Befejezném a memoáromat. Pipázgatnék. Bármit, csak ezt ne.

- Sajnáljuk, professzor – szólt Rose halkán.

McGalagony kurtán felsóhajtott.

- Ne kérjen bocsánatot, Ms. Weasley. Az igazat megvallva – és sosem fogják ezt tőlem újra hallani –, a csínytevők azok, akiknek mindig sikerül megmenteni a világot. Régebben nem hittem ebben, de a tapasztalat jó tanár. Á, már jönnek is a többiek.

A csapóajtó alatti lépcső felől léptek hallatszottak. James odafordult, Rose és Albus pedig követték a példáját. Mikor McGalagony megfordította azt a betűt a tanári ajtaján, nyilván jelet hagyott, és gyülekezésre hívta a Főnix rendje többi tagját. James azon töprengett, vajon ki fog először érkezni: Flitwick professzor? Debellows? Esetleg Trelawney?

Azonban a csapóajtóban felbukkanó, halványan mosolygó ábrázat nem az övék volt.

Mikor McGalagony meglátta az érkezőt, minden szín kiszaladt az arcából.

- Mr. Frics. Mit keres itt?

Azonban nem Frics válaszolt, hanem a mögötte lépkedő alak.

- Ne a gondnokot hibáztassa, professzorasszony – szólt egy rekedt hang. – Én kértem tőle, hogy mindig tartsa nyilván a tartózkodási helyét, természetesen csak, hogy bármikor elérhessem önt, ha szükségem lenne rá.

- Felteszem, most „szüksége volt rá” – mondta McGalagony komolyan, miközben Grudje igazgató kilépett Frics mellé a holdfényre.

Grudje körbejáratta tekintetét a torony teraszain és alacsony falán.

- Elismerem, különös hely kihágó diákok kihallgatására, professzorasszony – jegyezte meg.

McGalagony arcán továbbra sem látszott semmilyen érzelem.

- Talán így véli, igazgató úr. Én kellemesnek találom.

- Én inkább *gyanús*nak mondanám, professzor – tette hozzá Grudje, majd felvonta vékony, szürke szemöldökét. – Hozzá is adom a hosszú listához mindazokról, amiket gyanúsnak találok önben, Madame. Minden tisztelem mellett, ön talán nem alkalmas arra, hogy a vezetésem alatt dolgozzon. Felmerült már önben, hogy esetleg már nem hatékony a jelenléte az iskolában?

McGalagony arca megkeményedett, szikrázó szemeivel Grudje-éba meredt.

- Nem hiszem, hogy itt most a *hatékonyságomról* volna szó, uram – szólt, s most már nyoma sem volt a korábbi színjátéknak. – Inkább a *hasznosságomról*. És beismerem, hogy sosem izgatott igazán, hogy olyasvalakik húzzanak belőlem hasznot, mint maga.

- Épp ellenkezőleg, Madame – felelte Grudje, majd a zsebébe nyúlt, és előhúzott belőle egy vékony kis tekercset. – Ön nem elégedett meg annyival, hogy ellenszenves volt. Már aktívan felbújtott ellenem. Rég láttam, hogy ez a perc be fog következni.

Odanyújtotta a pergamentekercset a nőnek, ám az nem vette el. Grudje felsóhajtott, majd maga tekerte ki a papírlapot.

- „Hirdessék ki” – olvasta pedánsan –, „hogy a kormányzat tagjainak egyhangú döntése alapján Madame Minerva McGalagonyt ezúton azonnali hatállyal felmentjük professzori, valamint a Roxfort Boszorkány- és Varázslóképző Szakiskola szaktanácsadói

posztjából. Sok éves szolgálatának fényében továbbra is értékes és megtisztelt tagja marad az akadémiának, és illő kompenzációt folyósítunk neki, mely nem kevesebb, mint jelenlegi jövedelmének hetven százaléka.” Satöbbi, satöbbi... - Újra összetekerte a pergament, és sajnálkozva felsóhajtott. Tudnia kell, Madame, hogy én intéztem el önnek a végkielégítést. Úgy hiszem, kielégítőnek fogja találni.

- És maga ezt hívja „vezetésnek” - mondta McGalagony remegő orrcimpákkal. - Ha nem tud felülkerekedni azokon, akik nem értenek egyet magával, rövid úton megszabadul tőlük.

- Minden tőlem telhetőt megtettem, Madame - magyarázta Grudje türelmesen. - De nehéz idöket élünk. Sajnálom, hogy nem tudja elfogadni a módszereimet. Sajnos azonban, mikor ekkora veszélyben van a varázsvilág, egyszerűen nem engedhetjük meg többé magunknak a széthúzás luxusát. Azonban, természetesen, a szolgálatban töltött éveit értékeljük. - A nyitott csapóajtó irányába intett. - Kérem, Madame McGalagony. Mr. Frics majd elkíséri a lakrészébe. A helyettese egy órán belül itt lesz. Elnézését kérem a gyors távozásért, de hát az iskolának mennie kell tovább.

McGalagony nem indult a csapóajtó felé, ehelyett hátrafordult Jameshez, Rose-hoz és Albushoz.

- Sajnálom - mondta határozottan. - Kitartást! Hamarosan újra látjuk egymást.

- Ó, én nem aggódnék a hármuk jólétéért - mosolygott Grudje. - Jó kezekben lesznek nálam és Mr. Fricsnél. Ha hiszi, ha nem, Madame McGalagony, a Roxfort az ön távollétében is állni fog.

- Csak ön után, *Madame* - nyájaskodott Frics, de arcán még mindig undok vigyor ült, ujjai pedig fekete botját dédelgették. Végül McGalagony átkozódva megindult, faképnél hagyva a sántikáló Fricset.

James fokozódó rémülettel figyelte a nő távozását. Néhány másodperc, és ő, Albus és Rose egyedül maradtak a holdfényben Grudje igazgatóval, akit mintha egyáltalán nem érdekelt volna a jelenlétük.

- Térjenek vissza a hálótermeikbe - utasította őket hűvösen. - Mr. Frics hamarosan felkeresi önöket. Addig is, talán gondolkodjanak el azon, ami ma este történt. Bizonyára van megtanulandó tanulság.

Egyikük sem válaszolt, még Albus is tartotta a nyelvét. Némán lesorjázta a lépcsőn, szinte menekültek az igazgató üres, unott tekintete elől.

- Képtelen vagyok elhinni, hogy kirúgta McGalagony professzort! - fakadt ki Rose lihegve, mikor már a csigalépcsőn siettek lefelé.

- Csak abban reménykedhetünk, hogy továbbadja, amit mondtunk neki - mondta James. - Ha elmondja apának és a Rendnek...

A csekély remény ellenére, mire elérték a bejárati csarnokot, James hangulata komorabb és csüggedtebb lett, mint valaha.

- Jó éjt, Albus - sóhajtott Rose, mikor Albus ráfordult a pincébe vezető lépcsőre. A fiú ingerülten megrázta a fejét, és anélkül tűnt el a szemük elől, hogy akár csak hátranézett volna.

Rose némán figyelte, ahogy unokatestvére elmegy, aztán nekidőlt a lépcső kőkorlátjának.

- Nem tudom elhinni, hogy McGalagony elment - ismételte halkán.

James összevonta a szemöldökét.

- Visszajön. Vissza kell neki jönnie. Mit ér a Roxfort McGalagony professzor nélkül?

- „*Madame McGalagony*”-nak hívta. Nem is tudom. Ez olyan... *véglegesnek* hangzik.

James fáradtan elhúzta a száját.

- Grudje egy rosszfiú. A rosszfiúk sosem nyernek a végén.

Rose rásandított, arca alig látszott az elé hulló rendetlen hajtincsektől.

- Hogy lehetsz ebben olyan biztos? Nézz csak körül! Egyelőre úgy néz ki, a rosszfiúk egész jól állnak.

James erre nem felelt azonnal. A két fiatal lassan, lehorgasztott fejjel megindult a lépcsőn. James csak akkor szólalt meg újra, mikor elérték a Kövér Dáma portréjához vezető lépcsőfordulót.

- Ez olyan, mint a sakktábla Avior irodájában – mondta. – Senki sem tudja megmondani a végeredményt a játszma közepén.

- Lehet – értett egyet kételkedve Rose, aztán megtorpant, mikor észrevette, hogy James lemaradt mögötte. – Mi az?

- Avior sakktáblája – szólt James homlokráncolva. – Azok a figurák... mind élő embereket reprezentáltak.

Rose biccentett.

- Igen. Mikor rólad beszélt, felemelte az egyik huszárt. ÉS volt egy bábu, ami Petrára hasonlított... amelyikre te azt mondta, hogy a Tó Úrnője. A király pedig a Gyújtó volt, akiről most már tudjuk, hogy maga Avior. A másik király pedig Harry bácsi, a papád. – Rose hirtelen felnyögött a felismeréstől. – A fehér királynő... egy kicsit olyan volt... mint a mamám!

Azonban James megrázta a fejét, és az unokatestvére szemébe nézett.

- Nem, Rose – mondta halkán. – Nem a mamád volt.

Rose értetlenül összevonta a szemöldökét.

- De hát láttam. Felismertem a haját, az arcát, de... valahogy mintha *fiatalabb* lett volna.

- Rose, az nem a mamád volt – erősködött James. – Hanem *te*.

Rose hitetlenkedve meredt rá, de azért látszott, hogy szöveget ütött a fejébe a gondolat.

- De miért lettem volna én? Mit tehetnék? Mármint... a királynő?

James vállat vont, aztán végignézett az unokatestvére talárján. Az még mindig tele volt indákkal és virágokkal, amik a Yuxa Baslatma növényekkel való dulakodás közben kerültek rá.

- Talán azok segíthetnek.

Rose lenézett.

- Kizárt – szólt határozottan. – Azt se tudjuk, melyik növényről valók. Mindnek más a hatása. Nem akarom véletlen megtudni, hogyan halok meg, vagy ami rosszabb, hogy kihez megyek hozzá! Különben is, azok után, ami veled történt, inkább nem kockáztatom meg a tartós örületet! Mi van, ha nem tudok elaludni tizenegy perc alatt? Mi van, ha még ébren elkezdi kifejteni a hatását, és valami hallucinogén pudinggá örli az agyamat?

- Nyugi már – indult tovább James a szemét forgatva. – Csak egy ötlet volt.

- A ma este után – mordult fel Rose – egyelőre elegendő volt az ötleteidből. Ezek itt veszélyesek. – Megragadta az egyik indát, és letépte a talárjáról. – Elzárom őket valami biztos helyre. Ha Longbottom professzor egyszer visszatér az üvegházakba, talán majd odaadom őket neki.

James bólintott, aztán megeresztett egy nagy sóhajt.

- *Ha* visszajön egyszer.

Be kellett ismernie, hogy a ma éjjel után ez tényleg igen nagy „*ha*” volt.

A következő néhány hét szürreális kontrasztban telt.

Bármennyire is minden gondolatát a közelgő támadás kötötte le, James egyszer csak azon kapta magát, hogy egy jóval prózaibb veszedelem temette maga alá: leckék, tanulás és házi feladatok tornyosodó halma. Nem tudott nem gondolni arra, hogy ez nem direkt van – Grudje igazgató nem is rejtette véka alá elgondolását, miszerint az elfoglalt diákoknak nincs ideje csínyekre. James, Ralph, Rose és Scorpius azonban titokban mind egyetértettek abban, hogy ez többről szólt, mint a csalánártások és trágyagránátok visszaszorítása. Grudje házi feladat áradata inkább azt hivatott megoldani, hogy a diákok ne panaszkodjanak az egyre inkább megtépázott privát szférájuk, a drákói szigorral operáló házirend, és a már-már abszurd méreteket öltő biztonsági intézkedések miatt.

Mire a nyár már a kertek alatt ólálkodott, a birtok kizöldült, a füvet pedig kellemesen langyos szellő borzolta, új szabályozások léptek életbe, amelyek megtiltották az újságok és magazinok kézbesítését, valamint a kimenő postát is szigorúan sürgős esetekre korlátozták.

- Ha valami igazán fontos hír érkezik – magyarázta Grudje a reggeliző asztal felett, egy keddi napon, felöltve szokásos, beteges, természetellenes mosolyát –, bízhatnak bennem és tanáraikban, hogy megosztjuk önökkel. Addig is, fogják fel úgy, hogy több idejük és energiájuk marad a sokkalta fontosabb tanulmányaikra.

Ráadásul az év hátralévő részében még a roxmortsi hétvégeket is eltörölték, ami még a posta korlátozásánál is nagyobb vihart kavart a diákok között.

Sajnálatos módon Grudje még a három, vagy annál több diákot magába foglaló találkozókat is megtiltotta iskolaszinten, indokként pedig egy ősi szabályt hozott fel, ami a forradalmi összeesküvéseket igyekezett visszaszorítani. Persze esküdözött, hogy ez csak egy „ideiglenes, ám szükséges lépés a nemzetközi feszültségek fényében”, mindezt a sajnálkozás rendkívül átlátszó álarca mögött.

- Mintha próbálna kierőszakolni belőlünk egy felkelést – mérgelődött Graham Warton, miközben ő, Deirdre Finnegan és James búbájtásra igyekeztek. – Minél többet engedelmessékedünk a hülye szabályainak, annál többet talál ki.

- Nos, engem hagyjatok ki a felkelésből – motyogta Deirdre. – Nem akarok újra összefutni Friccsel meg a hülye botjával. Az a pasas nem komplett, viszont annál kegyetlenebb. Inkább csapjanak ki, de nem fogom többet elviselni a szadista büntetéseit.

James felnyögött.

- Ne is mondd. Még mindig nem kaptuk meg a büntetést a jiskra meg a durmstrangos szekrény miatt. Szerintem Frics csak hagyja, hadd főjünk a levünkben, amíg ő kieszel valami igazán durvát.

- Ti, hárman, oszoljatok – szólt ki Shert professzor a számmisztika terem ajtaján, mikor elhaladtak előtte.

James morogva lemaradt Graham és Deirdre mögött.

Az egyetlen pozitívum, ami a jiskrával történt fiaskóból fakadt, hogy a durmstrangos órákat eltörölték, amíg meg nem javítják a Durmstrang szekrényét. Noha magát a

szekrényt könnyűszerrel lehetett pótolni, a varázslat, ami fenntartotta a portált a két végpont között, súlyosan megsérült, így instabillnak és veszélyesnek nyilvánították. James a saját szemével látta, ahogy Flitwick professzor és egy hatodéves mardekáros, Gwynn Hemlock az ebédszünetek között a nagyteremben kísérletezgetett. Teáskannákat próbáltak átküldeni a szekrényen, egyelőre nem sok sikerrel.

- Jaj, nekem – hallatszott Flitwick hangja, mikor újra kinyílt az ajtó. Felsóhajtott. – Már nincs értelme újabb *reparónak*. Hét a maximum. *Invito* seprű és lapát, addig, kérlek, te kérdezd meg a házi manókat, van-e még teáskannájuk.

Ezalatt Hagrid kimondottan élvezte, hogy ideiglenesen rá lett bízva a jiskra, sőt még a legendás lények gondozása órák tanrendjébe is bevette, a diákok nagy izgalmára és félelmére.

- A jiskra ősi teremtmény – magyarázta boldogan a vadőr, felváltva simogatva a fejeket. A jiskra tollázkodott Hagrid hatalmas keze alatt, felborzolta fején a tollait, és a szárnyát igazgatta. – Ed itt majdnem olyan idős, mint a dinoszauruszok.

James felköhögött ennek hallatán, és majdnem elejtett egy marék dohos, keserű szagot árasztó faforgácsot.

- „Ed”?

- Valami nevet csak kellett neki adnom, nem? – kuncogott Hagrid. – Persze csak ideiglenesen, amíg itt marad. Felteszem, odahaza a durmstrangos barátai más néven ismerik.

Erre a megjegyzésre Hagrid arcán árnyék futott végig, de a keze tovább cirógatta a jiskrát. A gyíkszerű madár a maga részéről tovább sziszegett és borzolta zsíros, vörös tollait. James örömmel látta, hogy annak ellenére, Hagrid mennyire örül az állatnak, attól még alaposan lelángolta az egyik lábát az ülőrúdjaához.

- Mint mondtam – folytatta Hagrid, miután megrázta magát –, a jiskra ősi, és mikor ezt mondom, nem úgy értem, hogy ősi faj. Erre a kimondott példányra gondolok. A jiskrát nem véletlenül hívják fekete fónixnek is. Ed alig öregszik valamicskét úgy háromezer éves koráig, aztán zsugorodni kezd, elveszíti a tollait, ráncos lesz, röviden, s tömören: megvénül. Az évszázadok egyszerre kezdenek meglátszani rajta, amitől a legszánalmasabb kis teremtés lesz, amit valaha láttatok. Aztán Ed fészket rak magának valami titkos helyen, általában egy mocsár mélyén, vagy egy sziklaszirten, aztán lefekszik oda, és csinál maga köré egy tojást. Miután tizenegy napot tölt abban a tojásban, Ed csibeként kiugrik belőle, a belső órája pedig visszapörgött nullára.

- Úgy érte – tisztázta Trenton Bloch, miközben Hagrid intésére közelebb lépett –, hogy ez az izé szuper öreg? Több ezer éves?

- Talán több millió – bólogatott bátorítóan Hagrid. – Így van, Mr. Bloch, lépjen csak ide, elé. Ed nem látja magát fenyegetésnek, amíg nem viselkedik úgy. Kínálja meg faforgáccsal. Mostanra jól felszívta magát terpentinnel, gyömbérrel és nurgle vízzel. Ed kedvence.

Trenton emlékezetében még élénken élt a kép a tűzcsóvákról, amiket a madár fújt a nagyteremben, így csak távolról nyújtotta előre a kezét a teremtmény két ingadozó feje elé. Egy feszült pillanatig a jiskra jobb keze mereven bámult rá, aztán előre csapott, és egy harapással eltüntette a forgácsot Trenton kezéből.

- Úgy is van! – fakadt ki Hagrid boldogan, és hátra veregette Trentont, aki ettől majdnem orra bukott. – Egyszerű, mint a mérges mályva mignon! Ms. Fourcompass, azt hiszem, ön a következő.

Mikor James került sorra, a jiskra hosszan méregette őt, és mindkét fogazott csőréből sziszegés tört elő. Hagrid óvatosan kivette a forgácsot James kezéből.

- Bocs, James – motyogta a bajsza alatt. – Ugyanez volt az öcséddel is. Ednek jó az emlékezete, és eléggé haragtartó. Nem személyes.

James hálásan bólogatott.

- Semmi gond, Hagrid. Én sem érzem magam túl jól körülötte.

Az új átváltozástan tanár, mint kiderült, egy látszólag komor, fiatal varázsló lett, aki a Varázsismereti Vizsgáztató Bizottságnak dolgozott. Hoffminster Tofty haja olyan hosszú és fekete volt, szeme pedig oly apró és hűvös, hogy akik ismerték a Roxfort történetét, akár a hírhedt bájitalmester, Perselus Piton fiatalabb reinkarnációjának is vélhették volna. A hatás azonban rögtön megtört, amikor Tofty kinyitotta a száját, és kieresztette magas, sipítós hangját, ráadásul még dadogott is. Bármennyire is szerette volna gyűlölni Toftyt, James valahogy mégsem tudott elvonatkoztatni a megjelenése és a hangja közötti éles kontraszt megnyerő mivoltától. Ezenkívül még Rose is mérgelődve ismerte be, hogy Tofty az átváltoztatástan szakértője volt, a tárgy iránti szenvedélye pedig ragadós, annak ellenére, hogy mindig próbált komoly és impozáns benyomást kelteni. Valójában az egyetlen társaság, akiket mintha megrémített volna Tofty professzor már-már rajzfilmes szigorúsága, azok az ötödévesek voltak, akiknek a kiírt menetrend szerint éppen a varázsló előtt kellett letenniük az R.B.F. vizsgáikat.

Két hét telt el a jiskrával megesett, katasztrófába torkolló kaland óta. Rose azóta új pálcát kapott postán a szüleitől – a csomagot, természetesen, alaposan megvizsgálta Votary professzor –, a lány azonban még mindig folyton civakodott Albusszal, amiért az eltörte az eredeti varázspálcáját.

- Tudjátok, mit mond mindig Mr. Ollivander: a pálca választja a boszorkányt – mutatta fel a vadonatúj varázspálcát, miután megkapta. – Nos, ez még sosem látott engem korábban. Szerencsés leszek, ha nem robbantom magunkat vele cafatokra. Hetekbe telik majd, mire beállítom.

James átérezte a lány haragját. Habár ő személyesen tért vissza Ollivanderhez, hogy beszerezze a második pálcáját, így is hetekbe telt, mire tökéletesen megszokta.

Ahogy teltek a napok, Jamesben, Rose-ban és Albusban kezdett feléledni egy halvány remény, hogy Frics elfeledkezett a büntetésükről. Végül, egy tikkasztóan forró szombati reggelen aztán, mikor ők hárman, Ralph, Scorpius és Deirdre Finnegan társasában felkeltek a reggeliző asztaltól, és azt tervezték, hogyan fogják végiglustálkodni a napot a tó mellett (szigorúan párokra bontva, természetesen), Frics odalépett hozzájuk, és leterelte őket az irodájába.

Szokatlanul komornak, zavartnak és mogorvának tűnt annak ellenére, hogy épp az egyik kedvenc tevékenységével foglalkozhatott: diákokat büntethetett meg. James, Rose és Albus némán követték őt a zsúfolt irodába, és időnként aggódva pislogtak egymásra, miközben a vén gondnok feszülten morgolódott magában.

- Leülni! – utasította a gyerekeket, és a botja intésével három nyikorgó széket hívott oda a szoba sarkából. Magában tovább motyogott. – Hol vannak azok a nyavalyás holmik... Ah, nem, azoknak végük, minden varázserő kifogyott belőlük. A csodába. Tudom, hogy tartottam itt egyet minden eshetőségre készen. Aha! – Előhúzott egy meglehetősen megviselt fekete tollszárat, amin toll már alig maradt. Diadalmasan végignézett rajta, aztán szemlátomást észrevette, milyen szánalmasan is festhet, mert a mosoly lehervadt borostás arcáról, és a plafonra emelte a tekintetét.

- Nesztek – szólt mogorván, majd újból kezdte végigtúrni az asztalát. – Már csak egy maradt ezekből, és ez sem működik tökéletesen. Csak... időnként adjátok át egymásnak, miközben írástok a sorokat, hogy mind kapjatok belőle egy kis kóstolót. – Végül talált két normális pennát, majd a szálnalmas feketével együtt odaadta azokat a várakozó diákoknak. James kapta a fekete pennát, és rögtön feltűnt neki, milyen könnyűnek érzi, és milyen tompának és élettelennek tűnik a hegye. Frics újra intett egyet a botjával.

- *Exorier!* – harsogta, mire halk suhanással több lap hullott a gyerekek közötti rozoga asztalra. – Lássuk csak... - morgolódott az öreg kvibli, s hozzá a smirgliszzerű állat vakargatta. – Mit is csinált ez a három? Tiltott helyen mászkáltak? Lógtak az órától? Nem... nem engedélyezett klubtalálkozó?

- Rászabadítottuk a jiskrát a nagyteremre – sietett a segítségére Albus.

- Épp most akartam mondani! – fakadt ki Frics haragosan, és beletúrt vékony, zsíros hajába, ami ettől úgy meredezett mindenfelé, akár egy szénaboglya. – Az embert már gondolkodni sem hagyják! Hrr! A fenébe is! – Pislogott, majd hátrafordult, és idegesen szemügyre vett egy hatalmas táblát, amely az irodája teljes hátsó falát beborította. A tábla, ami még nem volt meg, mikor James utoljára a gondok irodájában járt, zsúfolásig volt nevekkal, vádakkal, egy rakás színkóddal jelzett pipával, áthúzással és bekarikázással. Frics lázasan motyogott magában, miközben ujjával újra és újra végigfutott a nevek és dátumok oszlopán.

- Várjunk csak! Titeket már megbüntettelek, nem?

James Rose-ra sandított, aztán Albusra.

- Ööö... öhm...

- Nem, uram – ismerte be Rose őszintén. – De hát... nem hibáztatjuk, hogy így gondolja. Amikor ilyen sok mindent kell... észben tartania.

Frics felmordult, és fejcsóválva sóhajtott egyet, ám közben még mindig a táblát fixírozta.

- Fogalmad sincs, kis hölgy, ez az igazság. Olyan sok büntetőmunka! Olyan sok engedetlen diák!

Albus próbaként bólogatni kezdett.

- És mit tehet egyetlen ember? – szólt. – Hálátlan munka ez, én mondom.

Frics válla hirtelen felemelkedett egy nagy sóhajtól. Mikor a gondnok megfordult, James döbbenet láttá, hogy a szemében könnyek csillognak.

- Egy egyszerű köszönöm megtenné! – értett egyet éles, reszketeg hangon. Fáradtan lerogyott a székére, amitől a vén bútordarab hangosan recsegni kezdett. – Nem mintha panaszkodni akarnék, de mennyi az a büntetés, amit egy ember ki tud osztani? Mennyivel birkózik meg? „Tartsd rendet, Mr. Frics” – utánozta hirtelen Frics Grudje mély, recsegős hangját. – „Maga a fegyelmezés vasökle, Mr. Frics. Semmi ne kerülje el a figyelmét. Az iskola számít önre.” Ez szinte már túl sok felelősség egy embernek...!

James bólogatott, és hangjába együtt érző tónust csempészett.

- Így minden szórakozás kiveszik belőle, gondolom.

- De mennyire, kölyök – csapott le rá szívélyesen Frics, majd előhalászott egy rongyos, szürke zsebkendőt, és trombitálva kifújta az orrát. – De mennyire. Az ember egyik legrosszabb rémálma: megutálja azt, amit világéletében imádott.

- Tudja, kinek kéne sorokat írnia? – kérdezte Albus jelentőségteljesen. – Grudje igazgató úrnak. Amiért kihasználta a maga felelősségtudatát.

Frics vágyakozva, ködös tekintettel bólogatásba fogott, aztán hirtelen magához tért.

Felült, és Albusra meredt. Szeme, habár még mindig könnyes és kivörösödött volt, haragosan összeszűkült.

- Ó, te gonosz kis imp – mordult fel. – Fel akartatok húzni! Nem fog sikerülni, előre szólok. – Arca kipirult a szégyentől és a dühtől. – Ezer sor, fejenként! „Nem nehezítem meg többé Mr. Frics életét! – parancsolta, aztán sietve hozzátette: - „És nem árulom el senkinek, hogy Mr. Frics böggött előttem!” Rajta! És többet egy szót se!

James sóhajtva maga elé húzott egy pergament. Megvizsgálta a kopott penna hegyét, amin még mindig látszottak a fekete vérfoltok. Mikor azonban írni kezdett, alig érezhető kis kaparást érzett, szinte nem is látszott. A kézfeje bizsergett, kirajzolódtak rajta a betűk, de a tollszár nem fakasztott vért.

Anélkül, hogy felemelte volna a fejét, Rose-ra sandított. A lány már a harmadik sornál járt, épp a NEM ÁRULOM EL SENKINEK, HOGY MR. FRICS BÖGÖTT részt róta fel takaros kézírással.

Hirtelen éles, sípoló hang hallatszott, mire James megugrott ültében. Szemlátomást hasonló hatást váltott ki Fricsnél is, aki kotorászni kezdett az íróasztalán, félretolt egy rakás elkobzott trágyagránátot, egy maximuláns édességekkel teli dobozt, míg végül rá nem talált egy kis szoborra, amit aztán furcsamód a szájához emelt.

- Igen, igazgató úr! – mondta bele hangosan a szoborba.

- Mr. Frics – felelte a szobor reszelős, élettelen hangon. – Diákok gyülekeznek a kviddicspályán. Tudomásom szerint mára nincs kiírva edzés.

Frics a homlokára csapott, aztán tenyerét végighúzta az arcán, amitől az egyébként is hosszúkás arca kifejezetten lószerű lett. Összeszedte magát, és magára erőltetett egy kísérteties mosolyt.

- A diákok hétvégenként gyakran összejönnek spontán kviddicsmeccsekre, igazgató úr. Kétlem, hogy forradalmi viselkedésre használnák ki az időt.

- Nem azért ruháztam fel egy varázsbottal, hogy kételkedjen, Mr. Frics – mondta a szobor, ami, Jamesnek még csak most tűnt fel, az igazgató apró mása volt –, hanem hogy engem képviseljen. Nem lehetek ott mindenhol. Elvárom magától, hogy a szemem legyen, a fülem, és...

- A vezető keze – fejezte be Frics csüggedten bólogatva. – Igenis, uram. Máris indulok.

A Frics kezében lévő szobor tompa sípolást hallatott, aztán elnémult. Frics óvatosan letette az asztalra, majdhogynem úgy bánva vele, mintha egy bomba volna.

- Egy kis mágia – morgolódott az orra alatt. – Állandó félbeszakítás. Az embernek már egy perc nyugta se lehet.

- Hogy mondta, Mr. Frics? – harsant fel a szobor.

Frics kis híján leesett a székéről.

- Sajnálom, uram – felelte mániákusan, miközben a pergameneket kapkodta, amiket levért réműletében. A lapok, melyek vörös, véres írásokkal voltak tele, minduntalan kicsúsztak az ujjai közül, végül beterítették a mocskos padlót. – Semmi, uram! Csak... már úton is vagyok!

A szobor ismét felvisított. Frics a pergamenek felé legyintett, és hagyta, hadd boruljanak le az asztaláról. Aztán tétován a kis szoborra meredt, kezével integetett előtte. Mikor nem történt semmi, felkapott egy nagy bádögögrét, és nagy óvatosan rátette a szoborra, elrejtve azt. Csak azután rogyott vissza a székére, és kezdett magában morogni és szitkozódni. Egy perccel később fáradtan felkászálódott, megfogta a botját, és minden további szó vagy pillantás nélkül kísétált a helyiségből.

- Fogalmam sincs, mi folyik itt – szólt Albus, miután elhaltak Frics sántikáló léptei. – Valami nagyon, nagyon furcsát érzek. Mintha beteg lennék. Szerintem...
- Sajnálod Fricset – bólogatott Rose csodálkozva.
- Azt akartam mondani, hogy hányingerem van az iroda szagától – vont össze a szemöldökét Albus –, de igen, azt hiszem, egy kicsit tényleg sajnálom.
- James felsóhajtott, majd hátradőlt, és kinyújtózkodott. Visszadobta a fekete pennát Frics asztalára, a pergament pedig lesöpörte a többi közé.
- Gyerünk – állt fel. – Úgysem fogja tudni, hogy megírtuk-e őket, vagy sem. Én nem igazán sajnálom azt a szadista szörnyet. Miatta ment el McGalagony és Longbottom professzor. Azt kapja, amit megérdemel.
- De hát nem tehet róla – halkította le a hangját Rose, és a felfordított bögrére pislogott, ami az igazgató szobrát rejtette. – Grudje kihasználja, eszközt kovácsolt Frics természetes viselkedéséből.
- Inkább fegyvert, de igaz – értett egyet Albus, majd maga is a padlóra dobta a szinte teljesen üres pergamenjét. – Csakhogy Fricsnek elege van belőle. Ki gondolta volna, hogy a vén kvibli egyszer belefárad a kínzásunkba?
- Ez olyan, mint mikor addig tömnek a kedvenc ételleddel, amíg meg nem utálsz – szólt Rose szomorúan. – Szegény ember.
- Komolyan képtelen vagyok elhinni, hogy sajnálod – jegyezte meg James mérgesen. – Azok után, amit Lilyvel tett. A húgom véréét vette, csak hogy kiszúrjon velem. És élvezte. Az emlék hatására Rose összevonta a szemöldökét, és bólintott.
- Igazad van. Az ördögbe vele. Remélem, Grudje a sírba dolgoztatja.
- Ez már beszéd – heveskedett Albus, miközben kísértáltak a gondnok irodájából. – *Most már úgy beszélsz, mint egy Weasley.*

17. A GOWROW ODÚJA

Ahogy az iskolából hátralévő idő rohamosan csökkent, úgy közeledett a kviddics kupadöntő – s vele a titkos mágus-mugli találkozó – napja, James pedig egyre nagyobb riadalommal figyelte a Griffendél klubhelyiségének kandallóját. Majdnem minden nap későig fennmaradt, és az apja felbukkanására várt. McGalagony professzor nyilván értesítette a Főnix rendjét, mi folyik a háttérben. Biztosan terveznek tenni valamit. És James azt is biztosra vette, hogy valaki majd vele is közli, hogy minden az irányításuk alatt áll.

- Nem kell ám minden lépésükről beszámolniuk nekünk – mondta Rose egy éjjel, miközben a táskájába gyömöszölte a könyveit és a házi feladatát. – Valószínűleg nagyon sok a dolguk azzal, hogy mindent elrendezzenek, kémkedjenek, vizsgálódjanak, megkiderítsék, mi az a Morrigan-háló, és hogyan lehet megállítani.

- De hát nem is tudnának róla, ha mi nem lennénk – ellenkezett James durcásan. – Tartoznak nekünk, legalább egy-két szóval. Amennyire ők tudják, még mindig annak az őrült Avior professzornak az óráira járunk, a Durmstrangba. Hetente egyszer megölhetne minket!

- Kétlem, hogy ilyen feltűnően csinálná – rázta a fejét Rose. – Lehet, hogy vérszomjas, de nem ostoba.

James ez nem győzte meg.

- Nem kell ennyire egyértelműnek lennie. Ő egy gonosz zseni, rémlik? Bármikor megmérgezhetne bennünket. Vagy ott tartana óra után, és ránk uszítana egy újabbat a szörnyei közül, aztán szerencsétlen balesetnek állítaná be. Ilyesmi.

- Apropos szerencsétlen balesetek – lódította a vállára Rose a táskáját. – Van bármi hír Nastasiáról?

James csüggedten megrázta a fejét.

- Azt hiszem, kerül engem. Mostanában egyik roxfordos órájára se jött el. Zane szerint

még az Aleronban is lógott néhány órától. Kicsit aggódik miatta, még azok után is, hogy elmeséltem neki, mi történt Avior irodájában. Szerinte Nastasia csak kettős ügynököt játszott, hogy így vegye rá Aviort, hogy avasson be minket a terveibe.

Rose ezen elgondolkodott.

- És mi van, ha tényleg így volt? Elvégre bevált.

James nagyot sóhajtott, vállai megereszkedtek, aztán visszafordult a kandallóban lobogó, egyre kisebb lángok felé. El szeretne volna mondani Rose-nak, amit Nastasiáról tudott – hogy a lány örült, valahogy kétféle személyisége van, egy gonosz és egy... kevésbé gonosz. Viszont megígérte Nastasiának, hogy nem beszél róla. Ez az ígéret tartotta vissza, habár éppen csak. Úgy döntött, inkább témát vált.

- Zane elbeszélgetett kicsit a Gyűjtőről a háza vezetőjével.

- Cloverhoof professzorral? – derült fel Rose arca. – Ez jó, nem? Neki legalább van pár ismerőse felsőbb körökben. Utána néznek?

James komoran csóválta a fejét.

- Te nem tudod, milyenek a dolgok az Államokban. A Haladó Elem odaát nagy népszerűségnek örvend, habár nem pont így hívják. Még Cloverhoof professzor is velük van. Mikor Zane beszámolt neki róla, hogy egy örült New Amsterdam-i varázsló meg akarja támadni a világ vezetőit, Cloverhoof csak legyintett. Szerinte ez csak egy „egyenlőségellenes propaganda”, és hogy azt hitte, Zane jobb annál, mintsem, hogy ilyenekben higgyen.

Rose arcáról lehervadt az izgatott remény kifejezése, és csalódott fájdalom vette át a helyét.

- Ugye csak viccelsz...?

James fáradtan megrázta a fejét.

- Egy szót sem hitt el belőle, még akkor sem, mikor Zane elmesélte neki, hogy az új alelnök ugyanaz a varázsló, csak álruhában. Cloverhoof kinevette, és azt mondta, *bárcsak* igaz lenne, akkor legalább a mugli kormány végre mozdulna valamerre.

Rose nem felelt. Elszontyolodott arcát látva James szinte azt kívánta, bár ne hozta volna fel a témát.

James egészen az utolsó beauxbatons-os órájáig nem jött rá, miért nem hallott semmit az apja, vagy a Főnix Rendje többi tagja felől.

A tükrökkel teli osztályteremben ücsörgött, körülötte a kéktaláros beauxbatons-osok és a kiállhatatlan Morton Comstock nagyban kopácsoltak a túlméretezett abakuszokkal, tovább dolgozva azon a matematikai formulán, amivel egész évben foglalkoztak. Mellette Ralph lustán lapozgatta a Hírverő francia kiadását, időnként fejcsóválva fejjel lefelé fordította a magazint, ahogy próbálta megfejtetni a zavarosabbnál zavarosabb mágikus csillagtérképeket és illusztrációkat.

- Tudod – súgta – szinte úgy gondolom, hogy ennek a magazinnak több értelme van egy idegen nyelven.

James búsan felsóhajtott. A nagy terem másik végében Lucia Gruberova lopva rámosolygott. James kipréselt magából egy halvány mosolyt feleletként, aztán Ralphhoz hajolt.

- Egyébként kiderült már, hogy mit is csinálunk ezen az órán?

- Hasznosítjuk a kozmikus harmóniákat és manipuláljuk a tér-idő rezonáns frekvenciáit – felelte Ralph. – Bármit is jelent.

- Hát, bármi is az – szólt James unott hangon –, jobb lesz, ha sietünk vele. Majdnem

vége az évnek.

- Igazán kár, hogy nem vagytok képesek megérteni a legkirályabb dolgot, amire a tieitek a mágiát használhatják - jegyezte meg Morton Comstock. Hátrébb lépett az abakuszától, és megrecsegtette az ujjait. - Úgy értem, arra pazaroljátok az időtöket, hogy teáscsészéket változtassatok teknősökké, közben meg lemaradtok a mágia legnagyobb vívmányáról. Kis lépés az embernek, hatalmas ugrás a mágikus világnak.

James a plafonra emelte a tekintetét.

- Miről beszélsz, Comstock?

- Úrutazásról - felelte a vörös fiú önelégülten, szeme kidülledt a szemüvege mögött. - Úrhajók nélkül utazhattok a csillagok között, mindössze a mágikus állandók erejének kihasználásával. Tudtam, hogy a matek sok mindenre képes, de ez fantasztikus! És ez a varázsló srác nem érti!

Ezen aztán kacarászott egyet magában.

- Támadt egy ötletem, Comstock - pirult el James akaratlanul. - Miért nem teszel nekünk egy szívességet, és lövöd ki magadat egy másik bolygóra?

Comstock tovább nevetgélt.

- Ebből is látszik, hogy fogalmad sincs az egészből. Senki sem „lövi ki magát” sehova. A mágikus konstansok lényege, hogy az univerzumot mozgatod *magad körül*. Legközelebb majd azt mondom, hogy az egyik teknőscsészétekben akarsz a Holdra repülni.

Újfent kuncogni kezdett saját sziporkázó ripszrtján.

- James - szólalt meg hirtelen Ralph. Hangja halk volt, és feszült. - Ezt nézd meg!

James még mindig fújtatva a Ralph kezében lévő magazinra pillantott, aztán minden Comstockkal kapcsolatos gondolat egy másodperc alatt kirepült a fejéből.

- Az ott...?! - hebegte. Képtelen volt hinni a saját szemének. - Az ott... McGalagony professzor?

Ralph határozottan bólintott.

Valóban, a francia *Hírverő* közepén ott díszelgett az egykori átváltoztatás tanárnő és igazgatónő teljes oldalas fényképe. A fotó régi lehetett, McGalagony egy fiatalabb kiadása állt a nagyteremben komoly arccal, körülötte diákok ültek, szemlátomást épp egy vizsga folyt.

- Miért van benne a *Hírverőben*? - kérdezte James halkán, miközben próbált bármi értelmezhetőt találni a következő oldal főcíméből.

Ralph megrázta a fejét.

- Nem t'om! Kell valaki, aki tud franciául.

- Szerencse, hogy épp egy francia iskolában vagyunk - kapott a szón James, aztán összevonta a szemöldökét. - Csak az a kár, hogy nem ők a legbarátságosabb emberek, akikkel valaha összefutottam. Ráadásul eléggé elfoglaltak az egész úrutazásos badarsággal.

- Kozmikus helymanipuláció - javította ki Comstock fennköltén.

- Én értek kicsit franciául - jegyezte meg valaki.

Mikor James felnézett, Luciát találta maga mellett. A lány vállat vont.

- Nem akartam, hogy ők megtudják - bökött állával a szorgoskodó, kéktaláros beauxbatons-osokra -, de tíz éves korom óta tanulok franciát. Talán megértetek belőle valamit.

Lekuporodott Ralph és James közé, felvette az újságot, és alaposan megvizsgálta.

- Volt egy... - kezdte hunyorogva. - Egy támadás. Úgy tűnik, megtámadott valakiket. De ő az egyik tanárotok, nem? Emlékszem rá.

James zavarodottan ráncolta a homlokát.

- McGalagony megtámadott valakit?

- Néha úgy tűnt, mintha *engem* is meg akarna támadni - ismerte be Ralph. - Mint mikor kinövesztettem egy barackfát a teremben. Az arckifejezése elég rémisztő volt.

- Nem, várjatok - olvasott tovább Lucia. - Nem támadott meg senkit. Őt támadták meg, de visszavágott. Úgy látom, pár hete történt. Azt írják, volt valami... rajtaütés? Bekerítették az otthonától nem messze, azt hiszem. Valami... treff? Kártyáztak? Ennek semmi értelme.

- A V.E.F.F. - bökött rá James a magazinra. - McGalagonyra rátámadott a Varázslók Egyesült Felszabadítási Frontja! Ugyanazok a holdkórosok, akik végeztek az amerikai alelnökkel!

Ralph elsápadt.

- Ez azt jelenti, hogy Avior professzor áll mögötte - súgta. - Ő mozgatja a dolgokat a háttérből, nem? De miért támadta volna meg McGalagony professzort?

James érezte, ahogy a gyomra összeszorul, mikor rádöbbsent.

- Amiatt, amit mondtunk neki. Tudott Avior tervéről, mert elmeséltük neki. Avior nyilván rájött, és rátámadt, hogy ne adhassa tovább.

- De nem jártak sikerrel - szólt Lucia, aki már előrébb járt a cikkben. - Megvédte magát. Párat sikerült kiiktatnia. Azt írják, a támadók közül hárman egy olyan helyen végezték, amit úgy hívnak, hogy... anti-átok... gondozó osztály?

- Az az ellenrontásokra szakosodott szárny lesz, a Szent Mungóban - mondta James türelmetlenül. - Vele mi lett? Ő jól van?

Lucia a cikk végére ugrott, és akadozva olvasni kezdett.

- „Miután Madame McGalagonyt olyan hirtelen és váratlanul távolították el posztjáról a Roxfort Boszorkány- és Varázslóképző Szakiskolában, ennek a támadásnak az időzítése meglehetősen gyanús. Valószínűleg Pech Lailapszok is játszanak közre a dologban, melyekkel a professzor alighanem legutóbbi romániai útja során került kapcsolatba.” - Lucia abbahagyta az olvasást, és értetlenkedve felpillantott. - Mi az a Pech Lailapsz?

- Csak a *Hírverő* nem hazudtolja meg önmagát - legyintett James. - Túlélte? Jól van?

Lucia a fejét rázva hajolt ismét a magazin fölé.

- „A támadás során Madame McGalagonyt számtalan átok és rontás eltalálta, jelenleg a Szent Mungó ellenátok osztályán fekszik, eszméletlenül, a gyógyítók állandó megfigyelése alatt, érjen ez bármit is a lailapszok pechaurája ellen.

Ralph döbbsenten a tükrös falnak vetette a hátát.

- Sosem beszélt arról senkinek, mire jöttünk rá Aviorral kapcsolatban - nyögte reménytelenül. - Nem volt rá ideje.

- Ezért nem hallottam sosem apáról - bólogatott James, aztán hirtelen riadtan felült. - Ez azt jelenti, hogy nem tettek semmit Avior ellen! Senki sem tudja, mi fog történni!

- A támadás, amiről beszéltek... - tisztázta Lucia fojtott hangon. - Ez az, amiről az erdőben szereztünk tudomást, mikor megtaláltuk... azt az embert?

James keserűen bólintott.

- Hát, akkor... - Lucia komolyan vállat vont, becsukta a magazint, és visszaadta azt Ralphnak. - Azt hiszem, rajtatok áll a dolog.

Ralph elvette az újságot, kinyitotta, és hosszan meredt McGalagony képére. Aztán,

James meglepetésére, a nagyobb fiú biccentett.

- Valószínűleg így van. – Nagyon sóhajtott, aztán Jamesre pillantott. – Úgy tűnik, mégiscsak szükség lesz Zane örült tervére.

Zane örült terve, természetesen, arra vonatkozott, hogyan jussanak le az Alma Aleron főépülete alatti végtelen katakombákba, ahol megtalálhatták az állítólag meglehetősen rémisztő Laosa bányát. Rose kutatásai alapján valószínűleg ő volt az egyetlen ember a világon, aki felvilágosítást tudott adni a Morrigan-háló titkairól.

Zane, mint mindig, vad lelkesedéssel állt a tervhez.

- Minden el van rendezve, indulásra kész – magyarázta harsány suttogással a következő rúnatanon. Beletúrt a zsebébe, és kikotort onnan egy nagy aranyérmét, egy amerikai drummelt. – A próteusz búbáj erősebb, mint valaha. Bárhová küldöm ezt a kis drágát, oda megy a roxfortos szekrény amerikai párja is. Belépünk itt, és a másik oldalon egy új helyen jövünk ki.

Ralph türelmetlenül csóválta a fejét.

- És mi lesz azzal a Laosa bányával? – hajolt közelebb Jameshez és Zane-hez. – Hogyan fogjuk megtalálni?

Zane vállat vont.

- Ez lesz a legkönnyebb. Elvileg ő őrzi az igazgatóság épületének alsóbb szintjeit. Trappolunk kicsit odalent, minél nagyobb zajt csapunk, aztán ő keres meg minket.

- És aztán? – vont össze a szemöldökét James. – Az a nő elméletben iszonytatóan rémisztő, nem? Hogyan akadályozzuk meg, hogy csótánná változtasson minket? Arról nem is beszélve, hogyan vesszük rá, hogy kifecsegye nekünk a legsötétebb titkait?

- Ezt hagyjátok rám – bólintott határozottan Zane. – Nálam van az aduász.

James szeme még jobban összeszűkül.

- Ezt hogy érted?

- Úgy, hogy nekem is vannak titkaim – súgta fellengzősen a szőke fiú. – Különben is, úgysem hinnéd el, ha elmondanám.

- Tök mindegy – motyogta James, ám arcáról még mindig nem tűnt el a kétkedő kifejezés. – Azért tartsd kéznél a pálcádat, Ralph! Van egy olyan érzésem, hogy szükségünk lesz rá.

- Mr. Potter – csattant fel Votary professzor szigorú hangja, mire James felkapta a fejét. – Talán kijöhetne a táblához, és elsuttoghatná ezeknek az ősi angkórai rúnáknak a fordítását, ha már úgyis benne van a sugdolózásban. De legyen óvatos: a félreolvasás sokszor aktivál kellemetlen átkokat. Egyszer láttam, ahogy egy kriptológus nyelve ganajtúró bogárrá változott egy félrefordítás miatt.

James feltápáskodott, és előre csoszogott a táblához.

- Soha nem láttam még annál mocskosabb szájú skarabeuszt – csóválta a fejét Votary. – Azok a sumér szitokszavak, amiket harsogott...! Attól még egy sziklatroll is elpirult volna, ha hallja.

James nyelve szerencsére nem változott mocskos szájú ganajtúróvá, de az egész

vacsora alatt egy bosszantó angkórai démon körözött a feje körül, akár egy félig áttetsző denevér, gúnyolódott vele, és érthetetlen inzultusokat bömbölt.

- Erről most eszembe jutott Hóborc – jegyezte meg Rose, miközben sóvárgó arckifejezéssel figyelte a démont. – Hónapok óta nem láttam.

- Nem vesztettünk sokat – felelte Graham Warton pörkölttel teli szájjal. – Az az ostoba kopogószellem tönkre vágta a Vörös Mágusok csatájáról készített diorámámat. Mindegyiket lángimpekké változtatta, amik aztán megtámadták a többiek diorámáját.

- Arra emlékszem – mosolygott Heth Thomas merengve. – Fantasztikus volt.

- Inkább egy miniatúr mészárlás – mérgeződött Ashley Doone a hollóhátas asztalnál. – Hetekig készítettem azt a makettet Kreagle király palotájáról. Azoknak az impeknek kábé tíz másodpercbe telt, amíg felgyújtották, és porig rombolták az egészet.

Heth bólogatásba fogott.

- Igen, ezt mondom én is: fantasztikus volt.

- Hagyd már abba! – kiáltotta James, és igyekezett elhessegetni az angkórai démont. – Na és, ha összekevertem a „djaa”-t a „bjaat”-tal?! Ez egy holt nyelv! Tedd túl magad rajta!

Albus anélkül foglalt helyet James mellett, hogy akár csak egy pillantást is vetett volna a démonra.

- Szóval, mikor látogatjuk meg a vén Laosa banyát?

James az öccsére pislogott.

- Mi az, hogy „látogatjuk”? Egyáltalán, honnan tudsz te erről?

Albus állával Ralph felé bökött, aki Rose és Scorpius között kuporgott. James a barátjára meredt.

- Most mi van? – tárta szét a karját Ralph. – Ő is ott volt Avior irodájában, nem? Legalább annyira benne van az ügyben, mint mi. Ráadásul minden fellelhető segítségre szükségünk van.

- Mit gondolsz, hány ember fér be abba a szekrénybe?

- Mit számít? – legyintett Scorpius. – Legfeljebb majd kétszer fordulunk.

- Vagy többször – bólintott Rose.

- Különben is – jegyezte meg Albus vidáman. – Nem mindnyájan vagyunk akkorák, mint egy dagadt jeti.

- Hé! – húzta ki magát ültében Ralph. – Csak vastagok a csontjaim. Nem tehetek róla.

- Hová készültök? – bökte oldalba Albust Graham Warton.

- Le, az Alma Aleron pin...

- Sehova! – vágott közbe James, aztán hanyatt lökte az öccsét, aki ettől lebecskázott a padról.

- Ez nem úgy hangzik nekem, mint a „sehova” – szólt Lily, aki rögtön elfoglalta Albus felszabadult helyét, majd rosszallóan végignézett a társaságon.

Albus jajgatva, nyögdecselve tapogatta a fejét a padlón, mire James és Lily kórusban ripakodtak rá.

- Fogd be, Al!

Ralph a szemét forgatta.

- Tényleg le kéne már szoknunk róla, hogy az ilyen témákat a vacsoraasztalnál tárgyaljuk ki.

- Azt mondtam, hagyd abba! – bömbölte James, és próbálta elhessegetni a nyelvét nyújtogató angkórai démont, nem sok sikerrel.

Az Alma Aleron pincéit megcélzó út terve végül csak a következő szerda este

kristályosodott ki teljesen, úton a klubhelyiségbe a csillagvizsgáló toronyból. A következő hétfőn James, Ralph, Scorpius és Rose a gyógynövénytan után találkoznak Zane-nel a nagyteremben, és egy előre nem betervezett kísérleti kommunikációk találkozóra hivatkozva elutaznak az Alma Aleron megbuherált volt-nincs szekrényével a főépület alatti kazamatákba. Albus persze hangosan tiltakozott, mivel az út egybe esett Heretofore professzor párbajklubjával, így ő nem tudott ott lenni.

- Nem hagyhatod ki – erősködött James. – Különben az emberek kérdezősködnének, hogy hová mentél. Mindenki tudja, mennyire imádod azt az ostoba klubot.

A részletek kidolgozását követően nem maradt más, csak a várakozás. James már régen megtanulta, hogy ez a legrosszabb rész az egészben, mivel minden egyes másodpercben legalább ezer aggasztó kérdés jut az eszébe, hányféleképpen mehet csődbe a terv. Mi van, ha Frics elkapja őket, mikor megpróbálnak besurranni az Alma Aleron szekrényébe? Mi van, ha Zane bűbája, amivel áthelyezi az Alma Aleron szekrényét, balul sül el, és valami földalatti tóban kötnek ki, vagy valami szörnyűséges, mérgező harapású rémség odújában? Elvégre senki sem tudta, miféle titkok rejtőznek az amerikai varázslóiskola pincéjének mélyén. Továbbá mi van, ha Laosa banya igazából nem is létezik, csupán egy legenda, amivel elrémisztki a diákokat a veszélyes kazamatáktól? És ha valódi is, ugyan miért várják el tőle, hogy segít nekik ahelyett, hogy megátkozná őket, mint behatolókat? Hiszen úgy tűnt, ez az egyetlen feladata.

Mire elérkezett a hétfő délutáni gyógynövénytan óra, James annyira telve volt kételyekkel és félelmekkel, hogy alig vette észre Tabitha Corsica gyanakvó pillantásait.

- Mi jár a fejében, Mr. Potter? – kérdezte tőle Corsica hűvösen, miközben egy pár kesztyűt, és egy túlméretezett fülvédőt nyújtott át neki. – Nem bölcs dolog elkalandozott gondolatokkal mandragórákat átültetni.

- Hmm? – pillantott fel James kábán. – Ó, semmi.

A nő összeszűkülte szemekkel, gyanakodva meredt rá, és megtorpant a kesztyűkkel és fülvédőkkel a kezében. Végül, szerencsére, továbbment.

Az óra hátralévő része gyorsan elszaladt, hála a fülsértő hangon rikácsoló mandragóráknak, akiket a diákok sietve nagyobb cserépbe ültettek. Jamesnek még a védőfelszerelés ellenére is csengett a füle, mire Ralph és ő az előcsarnokba ballagtak, ahol Rose és Scorpius igyekeztek nagyon elfoglaltnak tűnni, mint akik beletemetkeztek a tankönyveikbe.

- Ideje volt – motyogta Scorpius, és becsapta a számmisztika könyvét. – Ezt a cuccot csak Rose tudja hihetően olvasgatni. Induljunk!

- Várj! – szólt James, mikor Scorpius kinyitotta a nagyterem ajtaját. – Hol van Zane? Értelmetlen átmenni a szekrényen, amíg nem tudjuk biztosra, hogy átirányította az úti célt.

- Azt mondta, itt találkozunk háromnegyed ötkor – mondta Ralph, majd belépett az üres nagyterembe. – Az ő időzónájában az majdnem délelőtt tizenegy.

- És már kint van az ágyból? Meglepő – forgatta a szemét Scorpius. – Mindegy, nem akarok szem előtt várakozni. Frics észrevehet.

A négy diák sietve végigcsont a házak üres asztala mentén. Már nem sok idejük maradt, mielőtt elkezdenének szállingózni a tanárok és nebulók, hogy megvacsorázzanak. James már most hallani vélte a lábuk alól a konyhában sürgölődő házi manók munkazaját, edények és tányérok csörömpölését. A szekrények ott álltak szokott helyükön, a baloldali falon terpeszkedő ablakon beszűrődő napfény drámai derengésbe

vonta mindegyiket. James hónapok óta most először gondolt az év elejére, mikor Nastasia egyszer csak felbukkant a bejárati csarnokban, és gyanús módon körbe szaglászott. Most már persze tudta, hogy a szekrényen keresztül érkezett – feltehetően kígyó formájában sikerült kijátszania azt a megkötést, hogy a fiatal boszorkányok és varázslók az órák előtt nem utazhatnak az iskolák között. Az Avior irodájában történt beszélgetés fényében azonban kezdett kételkedni benne, hogy a lány miért is jött aznap éjjel a Roxfortba. Azt állította, csupán a kíváncsiság hajtotta, a felfedezés izgalma. Mégis...

James az üres tanári asztal felé pillantott. Emlékezett rá, hogy hevert rajta egy kis zsák, a holdfényben. Nastasia azt állította az övé, de nem adott további magyarázatot. Mi lehetett abban a zsákban? És hová tűnt?

Gondolatait Rose szakította félbe, aki odalépett mellé a főasztalhoz.

- Ilyen közelről még rondább – intett kurtán a felettük ragyogó rózsablak irányába.

James felnézett rá, aztán a tekintete még feljebb kúszott, a hatalmas órára. Öt számlapja mintha gúnyosan vigyorgott volna rá, mindegyik a hozzá tartozó szekrény által képviselt iskola időzónájának idejét mutatta. Jamesnek feltűnt, hogy a Durmstrang óramutatói a tizenkettesen álltak, és nem moccantak. Az iskola szekrénye nyilván még mindig nem működött. A többi számlap bőszen ketyegett, a kis, vasból kovácsolt mutatók rendületlenül rótták köreiket. Alattuk a hatalmas órasúly ide-oda lengedezett, halk suhintásokkal szelte fel az időt másodpercekre.

- Hivatalosan is késik – panaszkodott Scorpius az Alma Aleron órájára meredve. – Mindnyájunkat elkapnak amiatt a hülye Jenki miatt.

- Adj neki még egy percet! – sóhajtott Rose.

James egyik lábáról a másikra dülöngélve várakozott.

Hirtelen nagyot kattant mögötte a nagyterem ajtajának zárja. James megpördült.

- Mi volt ez? – sipította Ralph magas, ideges hangon.

Rose megrázta a fejét.

- Úgy hangzott, mintha valaki bejött volna... - Összevonta a szemöldökét, aztán vállat vont. – Talán csak a szél.

James hunyorogva bámulta a csukott ajtót. Senki nem volt ott.

- Talán... - kezdte volna, ám ekkor az Alma Aleron szekrénye nagy hanggal kicsapódott.

James megkönnyebbülten hátrafordult, csak hogy a legkevésbé várt arccal nézzen farkasszemet.

- Nastasia – nyögte. A név még a saját fülének is egyszerre csengett vádaskodón és kérdően.

- Hali, James! – szólt a lány halkán, ám került a fiú tekintetét. – Hiányoztam?

- Ő miért van itt? – kérdezte Scorpius nyersen Zane-t, aki ekkor lépett ki a szekrényből.

Zane nem zavartatta magát.

- Miért ne lenne? Ott volt New Amsterdamban is, nem? És segített nektek kiszedni Aviorból az igazságot. Ő az aduászunk.

- Nastasia? – fakadt ki James. A lány felé intett, de Zane-re meredt. – Ő a te nagy titkod?

- Úgy tűnik, mindenki titka én vagyok – vágott közbe Nastasia, és belekarolt James karjába. A fiú ingerülten elrántotta a kezét.

- Jön még esetleg valaki? – tárta szét a karját. – Mondjuk az Alma Aleron rézfúvós zenekara? Vagy Jackson professzor agyament Vértfarkas milíciája?

- Téged is jó látni, haver – búgta Zane barátságosan, és átkarolta James vállát. – Minden

a terv része, bízz bennem. Különben is – húzta elő az arany drummelt a zsebéből, és a tenyerére fektette. – A zenekar már elment, hogy felkutassa az elveszett frigyládát.

James kibújít a barátja öleléséből, de nem tudott elnyomni egy halvány vigyort.

- Te tényleg nem vagy komplett.

Zane bólintott, aztán megfordult, és kinyújtotta maga elé az érmét.

- Ralphinator, tied lehet a megtiszteltetés, ha akarod. Használd a Godzilla pálcádat, és küldd el az új helyre. Ha igazam van, pont a menza alatt fog felbukkanni. Az elég biztonságos hely, leszámítva az áporodott gulyásszagot.

- Elég mélyen van, hogy felkeltse Laosa banya figyelmét? – kérdezte James, miközben Ralph a pálcáját kereste a zsebében.

Zane vállat vont.

- Kezdetnek megteszi. Ahogy a papám szokta mondani: jobb biztosra menni, mint aztán ezer lábbal a föld alatt kikötni, valami szörnyeteg féreg beleiben.

- Megfontolandó szavak – jegyezte meg Scorpius. – Rajta, Ralph, varázsolj! És ha lehet, gyorsan, mert hamarosan felbukkannak az első éhes emberek.

Ralph tétován előhúzta a pálcáját, szája keskeny vonallá préselődött. Jamesnek feltűnt, hogy a barátja kezd hozzászokni, hogy ha különösen erős és precíz varázslatokról van szó, ő kerül az előtérbe.

- *Saltus Retrorsum* – szólt Ralph, és pálcájával rákoppintott az érmére. Az egy halk pukkanás kíséretében köddé vált.

- Szép volt, Ralph – veregette meg a vállát Zane, majd az Alma Aleron szekrény felé fordult. – Titkon arra számítottam, hogy ha odaérünk, meg kell keresnem a kezemet.

- Mindenki befelé! – sietett be Rose a szekrénybe. – Legyünk túl rajta!

Zane beszuszakolta magát mellé.

- Remélem, most itthon hagyta minden kardigánodat, Weasley.

- Fogd be, Walker.

Ralph követte őket, és a fennmaradó hely minden négyzetcentijét kitöltötte.

- Vigyázz már, Zane! – panaszkodott Rose, ahogy becsukódott az ajtó. – A lábamon állsz!

Egy pillanattal később az ajtó résein ragyogó, zöld villanás szűrődött ki, és a benti hangok egy hátorzongató puffanással elhaltak.

James Nastasiára pillantott.

- Volna hozzád jó pár kérdésem – mondta.

- Bocs – felelte a lány vidáman. – Mára kifogytam a válaszokból. Próbálkozz újra holnap!

James fáradtan megrázta a fejét, aztán a lányt faképnél hagyva a szekrényhez ballagott.

- Várj – nyúlt Nastasia James könyöke után nyúlva. A fiú ingerülten megfordult. Nastasia komoran meredt rá, mintha nehezére esne fenntartani a szemkontaktust. – Én szoltam, hogy ne bízz bennem – mondta. – De nem akartam ellened fordulni. Komolyan. Avior megbízott bennem. Mondta, hogy nézzek utána a régi jelszavaknak, amiket Dumbledore használt. Kihasználtam a bizalmát, hogy megtudjuk, amit akartunk. Őt árultam el, nem téged.

James kételkedve meredt rá. Végül megrázta a fejét.

- Nem tudom, hihetek-e neked – ismerte be halkan. – És azt sem tudom, akarok-e egyáltalán.

A lány kurtán felsóhajtott, végül lesütötte a szemét. Eleresztette James karját.

- Majd később dolgozzatok a bizalmi gondjaitokon – szólt hátra Scorpius az Alma Aleron szekrényének ajtajából. – Vagy elmegyek nélkületek.

James minden további szó nélkül belépett a szekrénybe, és a hátsó falhoz préselődött, hogy Nastasia is beférjen. A lány egy pillanatig mintha tévovázott volna, mielőtt követte őt, aztán azonnal hátat fordított neki, és szembefordult a nyitott ajtóval. Az ajtó néhány másodperccel később becsapódott. James kitámasztotta magát, rövid ideig nem történt semmi, aztán jött a mostanra már ismerős zöldes villanás, és a gyomorforgató huppanás.

Az ajtó ismét kitarult, ám odakint korom sötét volt. A szekrényt forró levegő árasztotta el, és valamiféle szörnyű bűz, ami azonban kicsit sem hasonlított a gulyáslevesre. Kénszag volt, a kor és penészes rothadás szaga. Az egyetlen zaj kitartó csöpögés visszhangja volt.

- Hölgyeknek az elsőbbség – noszogatta Scorpius Nastasiát. – Te már voltál itt, nem?

Nastasia nem felelt, inkább csak felemelte a pálcáját.

- Lumos – szólt érzelemmentes hangon. A pálca felragyogott, és bevilágította a szekrény belsejét – ám semmi mást. A lány lassan, tévován kilépett a visszhangzó sötétségbe.

James próbálta legyűrni a baljós előérzetét, de nem járt sikerrel, így követte Nastasiát.

- Lumos – motyogta Scorpius, mire a pálcájának fénye Nastasiáé segítségére sietett. A ragyogás feketén csillogó, nedves szikláról verődött vissza James talpa alatt. James felnézett, és megdöbbenve látta a több tíz méter magasban az árnyékokban elvesző sztalaktitok halvány körvonalait.

- Ez egy barlang – hallatszott Zane hangja a sötétből, amihez rögtön csatlakozott a visszhangok kórusa. – Nem épp erre számítottam.

- Azt hittem, azt mondtad, leteszteltétek – kiáltott vissza Scorpius.

- Úgy is volt – válaszolta Nastasia. – De mi csak a pincébe küldtük az érmét a főépület elől. Száz méter, ha volt. Ralph lehet, hogy jól bánik a pálcájával, de azért az óceánon túlról célozni nem túl egyszerű.

- Mintha el szeretnéd találni a darts tábla közepét, amit a Holdon akasztottak fel – bólogatott Zane, miközben Rose-zal és Ralph-fal a nyomában elősétált a sötétből. – De legalább Ralph eltalálta a táblát. Nem a te hibád, öreg – veregette hátba szívélyesen Ralphot.

James homlokráncolva körbenézett. A volt-nincs szekrény mindössze egy halvány sziluett volt a homályban.

- És akkor most hol is vagyunk?

- Típre? – vont vállat Zane. – Még a főépület alatt. Csak... egy kicsit mélyebben, mint terveztük. Áá! – Hirtelen lehajolt, s mikor újra felegyenesedett, már az arany drummelt törölgette a pólójába. – Erre még szükségem lesz. Ez több mint egy egyszerű próteusz célpont. Ez az életbiztosításom.

- Na és hogyan jutunk fel a pinceszintre? – kérdezte türelmetlenül James. – Nem látok semerre lépcsőt.

Rose legyezni kezdte magát, a földalatti hőség megizzasztotta.

- A törpök, akik az igazgatóság épületét építették, nyilván tudtak róla, hogy itt van ez a barlang. Biztos bekötötték a rendszerbe, hogy tárolásra használják. Ha kicsit körülnézünk, tuti találunk valamilyen felvezető utat. Megfordult, és világító pálcáját a magasba emelve a sötétségbe bámult.

- A fenébe ezzel – rázta a fejét Scorpius. – Ha már úgyis itt vagyunk az Alma Aleron alatt, miért nem helyezzük át újra a szekrényt? Megvan az érme, nem?

- Tényleg – értett egyet James. – Csináljátok újra azt a próteusz áthelyezést, vagy mit! Innen gyerejkjáték lehet pontosan célozni, és nem kell egész este a föld középpontjában bolyonganunk.

Zane bólintott.

- Én benne vagyok. Ralph? Jöhet a második kör?

Ismét Ralph elé emelte az érmét, aki előhúzta a pálcáját, és gondosan célzott.

- Mit műveltek!? – sikoltotta Rose, és kikapta Zane kezéből az érmét, még mielőtt Ralph befejezhette volna a bűbájt.

- Hé! – fakadt ki James. – Most meg mi bajod?

- Elfordulok tíz másodpercre, és ti rögtön halálra ítélték bennünket?! – Rose szorosan megmarkolta az érmét. – Szerintetek mi történik a szekrényvel, ha ezt eltüntetik?

- Átugrik oda, ahol lennie kéne – magyarázta James, és ingerülten a homlokára csapott. – Épp ez a lényeg!

Rose csípőre tette a kezét.

- És velünk mi lesz?

- Beugrunk a szekrénybe, és... – James elhallgatott, és pislogott párat, mikor rádöbbsent a buktatóra a tervükben. Egy pillanattal később inkább becsukta a száját.

- Jól van – tette fel védekezőn a kezét Zane. – Majdnem eltüntettük az egyetlen hazavezető utat. Lecke megtanulva. Nincs több elsietett döntés. Nagyon óvatosnak kell lennünk.

- Ő azt mondta, hogy van egy alagút a felszínre! – intett James Rose felé.

- De nem tenném rá az életemet! – vágott vissza Rose éles hangon.

- Jól van, elég lesz már – sóhajtott Scorpious. – Zane-nek igaza van. Nem szabad kóvályognunk. Ha ki akarunk innen jutni, azt a nehezebb módon csináljuk.

Rose kissé lenyugodott ezt hallva, és visszaadta a drummelt Zane-nek.

- Lehetőleg ne csinálj vele semmi ostobaságot – motyogta.

Zane zsebre vágta az érmét.

- Jól van, kiscserkészek! – rikkantotta vidáman. – Induljon a túra... mondjuk erre! – Ő is pálcát gyújtott, majd találmásra megindult egy irányba. Scorpious és Nastasia jóval komorabb hangulatban követték.

- Várjatok! – szólt James, majd a szekrény felé fordult, és rákoppintott a pálcájával. – *Circumnecto*. – A pálcája hegyéből aranyló szikra röppent a szekrény irányába, összekötte a kettőt egy halványan derengő fénynyalábbal. James elégedetten biccentett, zsebre dugta a pálcáját, aztán észrevette, hogy Ralph és Rose kíváncsian merednek rá.

- Most mi van? – kérdezte. – Ez egy egyszerű tájoló bűbáj. Szikrát küld vissza, a szekrényhez, így tudni fogjuk, merre menjünk. Azt hittétek, egyedül Rose-nak van esze a családban?

Rose gyanakodva félredöntötte a fejét.

- Jól van – adta meg magát James. – Anya tanította, hogy megtaláljam az elveszett szemüvegemet. Boldogok vagytok?

Rose elégedetten bólintott, aztán sarkon fordult, és követte Zane imbolygó pálcafényét.

- Nekem azért még tetszett – ismerte be Ralph, miközben ők is felzárkóztak. – Hasznos kis bűbáj.

James kényszeredett mosolyt villantott a barátjára.

- Kösz, Ralph.

Ahogy haladtak, szép lassan fény derült a barlang valódi méretére. A padló kitartóan

emelkedett, végül széles lépcsőkbe torkollott, aztán egyenlőtlen teraszokba, így a diákoknak éles sziklákra kellett egyre magasabbra és magasabbra mászniuk. Menet közben James észrevette, hogy a plafon eközben egyre közelebb kerül hozzájuk. Hamarosan a sztalaktitok már ott lógtak, közvetlenül a fejük fölött. Felszínük nedvesen szikrázott, végük hegyes volt, akár egy gombostű. Ránézésre egyetlen rossz mozdulattól rájuk zuhanhattak volna, akár egy rakás kődárda. Ahogy megjelentek a lógó tükörmásaik felé nyújtózkodó sztalagmitok, egyre kevesebb lett a csapat helye. A legelöl haladó Zane-nek időnként a szájába kellett vennie a pálcáját, hogy mindkét kezét használni tudja a mászáshoz.

- Csak én érzem úgy – lihegte Ralph –, vagy tényleg egyre hűvösebb van?

- Ez a járat nem véletlenszerű – mondta Rose. – Természetes hasadék, amit kitégítettak, hogy járható legyen, ki tudja, mikor. Mondtam, hogy a törpök megtalálták ezt a barlangot, és hozzákapcsolták a pincéhez.

- Hurrá a nagy eszüknek, Weasley – morogta Scorpius, miközben megmászott egy éles kiszögellést. – Gondolhattak volna arra is, hogy beépítsenek egy lépcsőt.

- Előrébb fényt látok – kiáltott hátra Zane. – Olyan, mintha fáklyafény volna.

James hunyorogva próbált túllátni a pálcák fényén. Valóban, halvány narancsvörös ragyogás pislákolott előttük, megvilágítva a sztalagmitok és sztalaktitok életét. A csapat újult erővel folytatta a mászást, és követték a meghatározhatatlan narancs ragyogást, amíg a padló ki nem egyenesedett, és egy kis járatná nem szűkült, faragott kőfalakkal. A plafon szinte teljesen elérte a padlót, a diákoknak már le kellett görnyednie, hogy haladni tudjanak.

- Még szerencse, hogy nem vagyok klausztofóbiás – motyogta Ralph halkán.

- Az biztos – kiáltott hátra Zane. Egyszerre igyekezett előrébb préselni magát, és nem beverni a fejét a durva mennyezetbe. – Ez a hely szűkebb, mint egy kobold erszénye.

Ralph felmordult James mögött.

- Szarkasztikus próbáltam lenni. Totál klausztofóbiás vagyok. Hülye, alacsony törpök.

- Nyugi, Ralph – csitítgatta Rose. – Azt hiszem, mindjárt kint vagyunk.

James azt gyanította, hogy Rose meglehetősen optimistán látja a dolgokat, ennek ellenére további tízpercnyi szorongást követően a járat plafonja végre felemelkedett, és az alagút egy jóval szélesebb, emberméretű folyosóba torkollott. A mennyezetről kovácsoltvas csillár lógott, fekete láncon.

- Koboldtűz – törölte meg Rose a homlokát. – Nem táplálja semmi, mégsem alszik ki soha. Valószínűleg már évszázadok óta itt van.

- Mi az a sok szemét a padlón? – bökött James egy halom csákány, vödör és sisak irányába.

Rose boldogan felsikkantott, és előreszaladt, hogy közelebről is megnézze őket.

- Törp-készítette eszközök! Állítólag a legjobb minőségű holmik a világon! – Lehajolt, és a vastag pókhálóréteg alól egy kis ásót emelt ki. – Könnyű, mint egy csavarkulcs, de szívós, mint egy mantikór! És nézzétek! – Felmutatott egy újabb zsákmányt, egy rövidnyelű fejszét. – Pont az én méretem!

- Azt hiszem – jegyezte meg Scorpius, miközben odasétált Rose mellé –, ezt hívják fosztogatásnak.

- Ó, ugyan már! Időtlen idők óta itt vannak. A törpök már rég elhagyták ezeket a járatokat.

James közelebb húzódott, és a pálcáját felemelve szemügyre vette a durván faragott

kőfalat.

- Csak kíváncsiságból, szerintetek mi csinálta *azt*?

Zane és Nastasia közelebb hajolt. Egy sor szabálytalan, mély hasadék húzódott sziklában. Ralph idegesen összevonta a szemöldökét.

- Biztos valami csákány.

- Inkább úgy tűnik, mintha... mintha... - James nagyot nyelt, nem akaródzott tovább mondania.

- Karomnyomok – bólogatott Nastasia, és végigfuttatta ujjait az egyik mély karcoláson.

- Öhm... - hallatszott Rose tétova hangja a távolból. - Srácok? Ez itt... az, aminek látszik?

James és Scorpius átléptek a nagy halom elhagyott szerszám felett, és befordultak a következő sarkon. Rose hátrapillantott rájuk, majd előre mutatott. Valamivel előrébb egy újabb rakás hulladék látszott, amin meg-megcsillant egy második koboldtüzes csillár narancsvörös fénye.

- Azok nem törpszerszámok – nyögte Ralph, aki ekkor lépett James mögé. - Azok... ööö... törpök.

Sajnos Ralphnak igaza volt. A falhoz hányva, és szerteszét a padlón mindenfelé vastag homlokú koponyák heverték, törött bordák, és kisebb-nagyobb darab csontkarok és – lábak. A csontok között fém csillogott homályos fényben annak ellenére, hogy mind horpadt volt, és vastag porréteg borította.

- Páncélzat – nyelt egyet James. - Nézzétek! Ott egy pajzs is. Meg egy széttépett láncvért. Ott meg egy kard van, amit... még mindig fog egy kéz.

- Ezt a csatát megnéztem volna – jelentette ki Zane. - A törpök kemény harcosok. A páncéljuk pedig a valaha létezett legerősebb. - Felvette a kardot a földről, és lerázta róla a csontkezet, ami még mindig a markolat köré kulcsolódott. A csontok száraz kopácsolással értek földet, amitől James hátán felállt a szőr. - Látjátok? Semmi baja. Egy árva rozsdafolt sem. - Közelebbről is megvizsgálta a pengét, majd a tűz fénye felé fordította. - Habár egy kis vér az van rajta, ha jól látom. A pasas bevitt egyet-kettőt, mielőtt feldobta a pacskert.

- Zane-nek igaza van – ráncolta a homlokát Rose. - A törpök híresek arról, hogy milyen szívósak voltak a csatában. Mi tehette ezt velük?

- Valószínűleg ugyanaz, ami odébb kicsipkázta a falat – jegyezte meg Nastasia.

- Mindegy – emelte meg a hangját James. - Ahogy Rose mondta, ezek már időtlen idők óta itt vannak. Bármi volt is, már rég halott.

Mintha csak meg akarná ezt cáfolni, a sötét távolból mély morgás hallatszott. Hátborzongatóan nem emberi hang volt, akár egy huhogó nyögés, mely egyre élesebb lett, míg végül a visszhang ott pattogott körülöttük, és egy tébolyító, éles vijjogás nem lett belőle. James érezte, hogy végigfut a hátán a hideg. Zane elejtette a kardot, Rose tágra nyílt szemekkel belekarolt Ralphba, még Scorpius arca is falfehérré sápadt. Lassan elhalt a szörnyű zaj, csak az egyre távolodó visszhang hallatszott, ahogy ide-oda csapong a láthatatlan járatokban és folyosókon.

- Vagy nem – nyöszörögte Nastasia.

Rose vadul forgatta a fejét.

- Melyik irányból jött?

- Ki tudja? – felelte James. - Gyerünk, tűnjünk el innen. Lennie kell egy felvezető útnak. Zane ismét felvette az elejtett kardot, és remegő kézzel előre szegezte. Az ő kezében a fegyver nevetségesen ártalmatlannak hatott, dacára a csillogó, éles pengének. A csapat

szorosan összebújva botorkált tovább a koponyák és törött páncélok között. Húsz-harminc méterrel később a folyosót egy vasrudakból álló barikád zárta le, melyek egyenként olyan vastagok voltak, akár James karja. A torlasz közepén egy vasajtó volt, rajta nehéz lakattal. A csupasz kőfalra fehér festékekkel mindkét oldalon koponyákat és keresztbe tett csontokat festettek. Felettük, aggasztó módon, egyetlen szó állt: GOWROW.

- Jaj, ne – nyögte Zane idegesen.

Rose hunyorogva meredt a repedezett fehér festékre.

- Mit jelent? Mi az a gowrow?

Scorpius vállat vont.

- Nekem úgy hangzik, mint azok az édességek a Mézesfalásban.

Zane hevesen megrázta a fejét.

- Nem édesség.

- A gowrow egy legendás lény, ami Amerikában honos – magyarázta Nastasia. – A jó hír, hogy vagy ezer éve nem láttak egyet sem. – Elgondolkozva összevonta a szemöldökét.

- A rossz, hogy szeretik a barlangokat és földalatti járatokat.

Ralph hangja elvékonyodott a félelemtől.

- És... hogy néz ki?

- Mintha keresztettek volna egy baziliszkuszt egy alligátorral – felelte Zane. – Plusz agyarak, dísztárcsa méretű szemek és akkora karmok, mint egy hippogriff.

- Csak – tette hozzá Nastasia, és széthúzta a két tenyerét – tudjátok... *nagyobb*.

Scorpius előre tolakodott, és mindkét kezével megragadta a vasbarikádöt. Átnézett a rácsokon túli sötétségbe.

- Mondjuk, úgy néz ki, jól bezárták. Amíg a rácsok túloldalán marad, addig nem lesz gond.

Ez alkalommal közelebről hallatszódott a háborzongató acsargás, ám a visszhang ugyanúgy körbetáncolta őket.

- Biztos vagy benne – kérdezte James, miközben csatlakozott Scorpiushoz a torlasz mellett –, hogy a rácsoknak *azon* az oldalán van?

Válaszként megremegett mögöttük az alagút. A plafonról por szállingózott, ráadásul meghallották a követ karistoló karmok összetéveszthetetlen hangját – sebesen közeledett.

- Azt hiszem, nagyobb kard kéne – pördült Zane a zaj forrása felé.

- Rose? – kiáltotta James, és megragadta az unokatestvére karját. – Te vagy a zárnyitó bűbájok specialistája, nem? – A vasajtóhoz tolta a lányt. – Nyisd ki!

- Nem tudom! – ellenkezett a lány. – Még nem kalibráltam zárnyitáshoz az új pálcámat!

- Tessék?

- Ha megpróbálnám, lehet, hogy csak szórt növesztenék a zárra! – sikoltotta egyszerre dühösen és rémülten. – Másnak kell csinálnia!

A gowrow ismét felvisített, és elnyomott minden más hangot. Rémisztően közlő hallatszott. A talaj remegett a lény közeledtére.

- A francba már – fakadt ki Scorpius. – Ralph? Munkára!

Ralph biccentett, arca csillogott a verejtéktől. Megvetette a lábát, és pálcáját az ősi ajtóra emelte.

- *Alohomora!*

Éles, aranyszín fény áramlott ki a lakat kulcslyukából. Az ajtó erőszakosan megremegett a keretében. James megragadta az egyik rácsot, és nagyot rántott rajta.

- Még mindig zárva! – lépett hátra tőle. – Próbálj egy másikat!

Ralph az ajkába harapott, pálcája még mindig a vaslakatra szegeződött.

- *Reserare!*

Ez alkalommal narancsszín szikra csapódott a lakatnak, és ott minitúzijáték formájában felrobbant. Az ajtó ismét megrázkódott, ám zárva maradt.

- Próbáld az *universale clavemet!* – sikoltotta Rose, aki szó szerint szökdécselt a félelemtől. – Az egy univerzális kulcsbúbáj!

Ralph bólintott, elismételte magában a varázsigét, aztán újra előre szegezte a pálcáját. Annak hegyéből halványzöld villám tört elő, betöltötte a kulcslyukat, ami ettől felragyogott. Hangos, recsegő kattanás hallatszott. James előre ugrott, és ismét megrázta az ajtót.

- Azt hiszem, most még jobban bezártad – rázta a fejét.

Mögötte Rose felsikoltott. James megpördült, hátát a merev vasrácsoknak vetette, és magához húzta az unokatestvérét is. Nastasia lekuporodott, pálcáját előre nyújtotta a folyosó túlsó vége felé, ahol ekkor egy nehéz, sikamlós alak jelent meg. A koboldtűz fényében szinte felizzott egy hatalmas, tökéletesen kerek narancsvörös szempár. Egy pillanattal később a bestia előre vetette magát, letépte a plafonról a csillárt, és pikkelyes hasa alá gyűrte. A felvillanó fény egy másodpercre látni engedte az izmos, hüllőlábakat, az ujjakon ülő fekete karmokat, a hajlott, sárga agyarakat, és egy hosszúkas, pikkelyes fejet.

Zane kétségbeesve elhajította a törpkardot. Az meg-megcsillant, ahogy pörögve szántotta a levegőt, majd csörögve a lény pikkelypáncéljának csapódott.

- Én hősöm – mondta Nastasia, és hátrébb húzta a szőke fiút.

A gowrow félelmetes sebességgel mászott előrébb, pikkelyes teste a kőfalaknak súrlódott, narancsvörös szeme hipnotikusan imbolygott ide-oda. Ismét felvisített, mire a járaton hűvös lélegzet száguldott végig.

Zöld fény villant. James meglátta, hogy Nastasia gyilkos átkokat lődöz a behemótra, nem sok sikerrel. Rose elfordult, és arcát James vállába fúrta. A fiú nem tudta hibáztatni. Tompán, már-már közönyösen futott át az agyán, hogy még soha életében nem volt ennyire megrémülve.

Scorpius előre ugrott, és kitakarta James elől a közeledő szörnyet. Scorpius megragadta Ralph vállát, megpördítette a nagyobb fiút, és a karját úgy igazította, hogy a pálcája ismét a vasajtóra mutasson. A visítva közeledő gowrow szinte teljesen elnyomta Scorpius hangját.

- *Convulsis!* – kiáltotta két kézzel markolva Ralph csuklóját.

Kék fénysugár tört elő Ralph pálcájából, ami pontosan James válla fölött csapódott az ajtónak, és ott lila szikrákat hányt. Az ajtó kirobbant a keretéből, fülsértő reccsenéssel leszakadt a zsanérjairól, és a földre zuhant. James hátraesett a hirtelen támadt résen, és Rose-t is magával rántotta.

- Gyerünk! – ordította Scorpius, és egyik kezével Nastasiát, másikkal Zane-t ragadta meg. Azok ketten kábán, botladozva siettek át az ajtókereten, maguk előtt tolva Ralphot, aki átesett Jamesen. Annak minden levegő kiszaladt a tüdejéből, ahogy a nagyobb fiú a bordái közé térdelt.

A gowrow a barikádnak csapódott, kissé szétfeszítve a nyílást. James remélte, elég tartós lesz, hogy ne férjen át rajta. A szörny ismét felvisített, csattogatta állkapcsát. Sárga agyarái alig néhány centire a diákoktól tépték a levegőt.

- Futás! – kiáltotta James, Zane-t toszogatva.

- Nem! – ellenkezett Scorpius, és a torlaszra mutatott. – *Reparózd meg az ajtót!*

James hátranézett a válla fölött, pont amikor a gowrow egy újabb rohammal tovább ferdítette az ajtó vaskeretét. A fém sikoltott, ahogy meghajoltak a rácsok.

- Ralph! – kiáltotta James. – Igaza van! Javítsd meg az ajtót! Gyorsan!

Ralph kábán járatta tekintetét James és a törött ajtó között, ami majdhogynem félbehajtva kevert a kőpadlón. Végül az arca kitisztult és megkeményedett.

- Mindenki hátra! – kiáltotta, és ismét felemelte a pálcáját. Annak zöld hegye szinte világitani látszott a sötétben.

James visszahátrált a kőfalhoz Rose-zal és Scorpiusszal. Nastasia és Zane velük szemben kuporogtak, sápadt arcukon félelem ült.

Hangos, recsegő csikorgás visszhangzott végig a folyosón. A gowrow áterőszakolta fejét és bal vállát az egyre inkább eldeformálódó kapun. Felvisített, megtöltve a járatot hideg leheletével és hátborzongató sikolyával.

- *Reparo!* – ordította túl valahogy Ralph a gowrow hangját.

Hirtelen fémes csikorgás hallatszott, az ajtó kiegyenesedett, a levegőbe szökkent, és a barikád felé röppent. Visszaugrott a keretébe, olyan erővel lökve hátra a gowrow-t, hogy az fejjel előre a szemben lévő falnak csapódott, majd ernyedten a földre rogyott. Farka kérdőjelet formázott a kavicsos padlón.

- Meg... - hebegte Rose. – Meghalt?

Zane megrázta a fejét.

- Kizárt. Csak kiütötte magát.

- Biztos, hogy a javításod kitart, Ralph? – kérdezte James erőtlenül.

Ralph komor magabiztossággal biccentett.

- Jobb, mint új korában, garantálom. – Szemöldökét ráncolva Scorpiusra sandított. – Amit csináltál... hogy fogtad a pálcás kezemet... Nem tudtam, hogy olyan lehetséges.

- Én sem – vont vállat Scorpius remegve. – De eszembe jutott valami, amit a nagyapámtól tanultam.

James odasétált mellé a járat közepére. Képtelen volt levenni a tekintetét a megjavított barikádról és a mögötte elterült szörnyűségés lényről.

- És mi volna az?

Scorpius Ralph pálcájára bökött.

- A finomkodás a halott ember utolsó hibája.

Nastasia biccentett.

- Hát nem finomkodtál, az tuti. Azt hiszem, mind jövőnk neked eggyel.

- Azért még ne kezdjük egymást hátba veregetni – felelte Scorpius. Végre sikerült úrrá lennie a hangján. – Még meg kell találnunk Laosa banyát és kiszedni belőle az igazat a Morrigan-hálóról.

- Feltéve persze, hogy igazi személy – tette hozzá James fáradtan.

- És, hogy van mit megosztania velünk – értett egyet Rose.

- És nem etet fel minket azzal az izével – bökött Ralph a gowrow irányába.

- Milyen ünneprontók vagytok – korholta őket Zane. – Gyerünk! A legrosszabbon már túl vagyunk, nem?

A csapat jóval lassabban és óvatosabban folytatta kalandját, és lépésről lépésre haladtak egyre mélyebbre az Alma Aleron ősi katakombáiba. Pálcáikat magasra emelték az árnyak ellen. James sosem ismerte volna be hangosan, de volt egy olyan rossz érzése, hogy Zane nem is tévedhetett volna nagyobb.

18. A MORRIGAN-HÁLÓ

Az alagút hamarosan ismét emelkedni kezdett, míg végül egy kőből faragott lépcsősorba nem futott, mely lépcsőfordulókon, keresztutakon és nagy, üres csarnokokon vezetett keresztül. Az utat fáklyák és csillárok világították meg, amelyekben koboldtűz lobogott, habár nem úgy tűnt, hogy az utóbbi időben valaki is megfordult volna a járatokban. Végül egy hatalmas faajtóhoz értek, ami szerencsére nyitva volt. Mikor Zane belökte, nyikorogva tárult ki, felfedve egy sokkal világosabb folyosót, tele boltívekkel és faliszőnyegekkel, melyeket vastagon fedett a por.

- Király - motyogta Zane akaratlanul is lehalkítva a hangját. - Ezek az Alma Aleron építését ábrázolják - mutatott az egyik szőnyegre. - Itt van Roberts és Pepperpock az alapkőletételnél. Azon meg törpök vannak, akik a főépület alapzatát ássák ki.

- Várjatok - szólalt meg hirtelen Rose, és megtorpant. - Azok ott kinek a lábnyomai?

James a földre pillantott. A követ borító porban friss lábnyomok vezettek abba az irányba, amerre ők is mentek. Mikor James összehasonlította, megállapította, hogy az idegen lába valamivel kisebb az övéénél.

- Valaki még van idelent - mondta Ralph.

- Talán ő az - találgatott Rose. - Laosa banya.

James ebben nem volt olyan biztos, de inkább nem adott hangot a gyanújának.

Zane hátra csapta Ralphot.

- Mit mondasz, kövessük a nyomot? Elvégre csak ezen tudunk elindulni.

Senki nem felelt. Nem támogatták az ötletet, de nem is ellenkeztek, így hát a csapat halkán és vigyázva továbbhaladt, és követték a lábnyomokat. Egy ideig egyenesen vezettek a folyosón, aztán az egyik sarkon befordultak, ahol aztán találkoztak egy pár másik lábnyommal. Együtt aztán ráfordultak egy keskeny folyosóra, majd egy kis, sötét árkádsoron keresztül egy résnyire nyitott ajtóhoz vezettek. Odabent hívogatóan lobogó

tűz égett.

- Hangok – súgta Rose. – Ő az?

A diákok, amilyen halkan csak tudtak, az ajtóhoz lopakodtak, és vigyázva, nehogy a csoszogásukkal zajt csapjanak, a falnak vetették a hátukat. Az odabentről visszhangzó szavakból úgy tűnt, hogy két ember épp egy beszélgetés közepén tart.

- Bizonyára megérti, hogy nincs túl sok hivatalos látogatóm. – Ez egy idős nő hangja volt, rekedt hangja hamis kedvességtől csöpögött. – Be kell vallanom, kis híján megátkoztam önt behatolásért. Tudja, ez az egyetlen dolgom. Képzelheti. Egy boszorkányt, aki hozzám hasonló képességekkel rendelkezik, egyszerű gondnokká fokoztak le. Azonban még így is van részem néha egy kis gyakorlásban. Bár, bevallom, kicsit csalódtam, hogy nem küldhettem átkot magácskára, mivel manapság egyre ritkábban van alkalmam rá. De persze – nevetett hamiskásan – még nincs vége a napnak, igaz?

Ralph James szemébe nézett a sötét folyosón.

- Ő az! – súgta. – Laosa banya! De kivel beszélget?

James aggodalmas képpel megrázta a fejét. Ő sem értett semmit.

A résnyire nyitott ajtó mögül ezüst csilingelése és tányérok csörömpölése hallatszott. Megszólalt egy másik hang, de nem lehetett tisztán hallani.

- Sajnálom – szabadkozott Laosa banya. – Nem szoktam hozzá, hogy mást is kiszolgáljak. Remélem, nem sértem meg a szerény kínálattal.

A második hang válaszolt valamit. James erősen hegyezte a fülét, de nem tudta kivenni a szavakat. Egyetlen dologban volt biztos, hogy Laosa banya látogatója nő.

- Értem – felelte Laosa egy nem hallott kérdésre. – Tehát ez nem egy kellemes látogatás. Azért jött, hogy a múltban vájkáljon. Viszont nem tudom nem feltenni a kérdést: jó vagy rossz ügy érdekében?

Elhangzott a válasz, ám James hiába dugta a fejét szinte teljesen az ajtó részébe, nem értette. A látogató nyilván beljebb volt Laosa lakrészében, egy sarkon túl, vagy netán valamiféle bútor mögött. James próbált belesni a résen, de csak a lángok halvány pislákolását látta, egy fortyogó üstöt, egy pokróccal letakart hintaszék háttámláját, és egy csomó zavaros, elmosódott árnyékot.

- Szóval csak információt akar – szólta Laosa gyanús mosollyal a hangjában. – Manapság elég divatos nem választani oldalt, nemde bár? Szinte már jobban örülnék, ha gonosz szándékkal akarna kihallgatni, mint pusztán „információért”. Bevallom, szeretem tudni, hogy állok az egyes emberekkel. Sokkal egyszerűbb. Ám legyen. Kérdezzen csak, szívesen válaszolok.

A látogató azonnal megszólalt. James az ajtó nyílásához dugta a fülét. Valahogy ismerős volt a hang. Nő volt, és James szinte teljesen biztosra vette, hogy nem amerikai. Szeme elkerekedett, mikor az eszébe jutott valami. Lehetséges volna, hogy a Tó Úrnője az? Ha igen, végre alkalma nyílhat bizonyítani Rose-nak és Scorpiusnak, hogy létezik. Talán Avior a Morrigan-háló támadás arca, de James mérget mert volna venni rá, hogy a háttérből Judith mozgatja a szálakat.

- Ááá – sóhajtott Laosa. Halk recsegés hallatszott, ami talán egy hintaszék lehetett. – Rögtön a tárgyra térünk, a családom piszkos múltjára. Hogy őszinte legyek, úgy készültem, hogy nagy elszántsággal és szörnyű mágiával őrzöm majd ezeket a titkokat. Sok-sok évig akár még gyilkolni is hajlandó lettem volna miattuk. Elszórtam idelent egy rakás félrevezető jelet, védőbűbájokat, halálos csapdákat állítottam fel, ellenrontásokat.

Meglepő módon azonban, senki sem jött. Senki sem volt kíváncsi a titkokra, amiket őriztem. Azt mondogattam magamnak, hogy a világ talán már kinőtte, hogy ilyesmik után vágyakozzon. Talán az őreimnek igaza volt, mikor biztosítottak, hogy nem maradt a világban olyan örült, aki megpróbálna szabadon ereszteni ilyen szörnyűséget. – Laosa nagyot sóhajtott, hangjából csak úgy sütött a szomorúság. – Oly sok év eltelt, és senki sem jött. Most viszont itt van magácska, a legelső. De még most sincs fenyegetés, alku, sem gyilkolás. Csak információt akar. Milyen szörnyen unalmas! Mivé lett a fenti világ?!

A látogató könnyed hangon felelt valamit. Mikor Laosa ismét megszólalt, feldúltnak hangzott.

- Pletykák és garanciák, bah! Senki sem kíváncsi efféle titkokra, ha nem akarja használni valamire. De legyen hát, csinos kis barátom. Talán mégis van olyan ostoba, hogy maga is elhiszi, amit beszél. Kíváncsi lennék, megéri-e, hogy rájön, mekkorát hibázik. De nem számít. Az évtizedek során nyugtalanná váltam. Elmondom, amit tudni akar.

Laosa elhallgatott. Széke ritmusosan nyikorgott, csaknem egy teljes percig. Végül:

- Az anyám hozta létre. Nem állt szándékában. Azt hiszem, ezt hívják „szerencsés véletlennek”. Megpróbált feltölteni egy varázspálcát, hogy azok is használhassák az erejét, akiknek gyenge volt a varázsereje. Volt egy nővére, aki nem tudott varázsolni, a nagynéném, Tempestra. A nevével ellentétben majdnem teljesen mágiamentes volt, épp csak egy leheletnyivel tehetségesebb egy kviblinél. Az anyám segíteni akart rajta. Így hát egy mágikus erőforrást használt – esetében egy elvarázsolt gyűrűt, ami egykoron a nagyapjáé volt, egy nagy tehetségű, nagyra becsült, és igencsak hírhedt warlocké, aki sajnos már rég elhalálozott. Az anyám kinyerte a varázserőt a nagyapja gyűrűjéből, és átirányította a nővére pálcájába...

Ismét szünet következett, mintha Laosa elgondolkodott volna az elhangzottakon. A látogatója ismét mondott pár szót.

- Hát persze – felelte Laosa. – Túl sok volt, irányíthatatlan. De nem ez volt a legrosszabb. Az anyám átsiklott egy fontos részlet fölött. A kinyert erő több volt, mint pusztán az idős, halott warlock varázsereje. Átitatta a *szándék*. Szinte élt. Szerencsére, amíg a gyűrűben tárolódott, jobbra ártalmatlan volt. Viszont amikor az anyám kieresztette, és átirányította a nővére pálcájába, megmutatkozott az igazi ereje. De nagyon előre szaladtam. A történet jóval korábban kezdődött, mint azt bizonyára magácska is tudja...

Halk mormolás jelezte, hogy Laosa látogatója mondott valamit, majd megnyikordult Laosa hintaszéke.

- Ezek szerint tényleg fogalma sincs? – álmélkodott Laosa. – No de miért is lenne. A történekről szóló feljegyzéseket mind megsemmisítették. Csak ketten emlékeztek a titokra. És mi lett velük? Meghaltak. És nem átkok vagy támadások miatt, ahogy azt az ember képzelné. Nem azok ölték meg őket, akik csupán megfélemlítéssel megszerezhető hatalomra éheztek. A kor vitte el őket. Ennek következtében a titkuk odalett, elfedte a múlt köde, legtöbbször elfelejtkeztek róla, a többiek ügyet sem vetettek rá. – Ezen aztán szárazon elkuncogott. – Na jó, a többiek java. *Néhányan* még mindig hisznek. Keresik a titkokat. Arra vágnak, hogy megszerezzék a Morrigan-háló erejét, és learassák a halálos jutalmat.

James mellett Rose halkan felsikkantott a Morrigan-háló említésére. A fiú nagy szemekkel rámeredt, mire a lány a szájára szorította a tenyerét.

- Úgy látszik, valaki megelőzött minket – súgta Zane összevont szemöldökkel.

- De kicsoda? – recsegtet Scorpius.

James felemelte a kezét, és lepisszegte őket. Odabent tovább folytatódott a beszélgetés.

- Legyen. – Laosa mintha dűlőre jutott volna, hangjában némi mosoly bujkált. – Hallgassa meg a mesét, aztán azt kezd az információval, amit akar. Eredetileg az anyám munkája volt, hogy a pincét őrizze idelent, megátkozza a behatolókat, arra kárhoztatva, hogy soha többé ne láthassa a napfényt. Kedvességéből, ezt mondták neki. Elvégre nem *szándékosan* követett el bűntényt. Nem lehetett kivégezni valami miatt, ami nem volt több puszta szörnyű balesetnél. Így hát nem maradt más opció, száműzték. És vele az egy szem lányát is, az egyetlent, aki még tanúja volt annak a szörnyűségnek, amit létrehozott.

Laosa széke tovább nyikorgott, ahogy a boszorkány kezdett belemelegedni a témába.

- De ez már később történt. A terror éjszakája előtt az anyám, Principia Laosa a felettünk álló intézmény ismert és elismert professzora volt. Értekezései a természetes világ összekapcsolódó mágikus konstansairól korszakalkotók voltak, világszerte nagyra tartották őt érte, és igen nagyra becsülték. Így hát, mikor bejelentette, hogy tökéletesítette a mágikus energiák átviteléről szóló elméletét, a varázsvilág felkapta a fejét. Elvégre egy ilyen felfedezés, elméletben, normális életet biztosíthatna a gyengébb varázsképeségűek számára, nem is beszélve a kviblikről. Egyesek egészen odáig mentek, hogy akár a muglik is felruházhatóak lennének a hatalommal, hogy ők is megtapasztalhassák a mágiát, ami eddig teljességgel távol állt a természetüktől.

- Mivel az anyám elégedett volt az elméletekkel, ideje volt átültetni azokat a gyakorlatba, megkezdődhetek az emberi kísérletek. A saját nővérén. Tempestrán, aki a korábban említett warlock ükapám gyűrűjének erejét aknáztta volna ki. A világ számos intézménye képviseltette magát az eseményen, mindannyian szemtanúi akartak lenni. Csaknem ezren jelentek meg az orvosi előadóban, a varázsvilág legokosabbjai, a legképzettebb technomanták, számmisztikusok és gyógyítók, akik mind visszafojtott lélegzettel várokoztak.

- Tempestra félt, de izgatott is volt. Mindig is szégyellte a gyengeségét, hogy nem tudott repülni, de még egy árva gyűszűt sem tudott teáskanállá változtatni. Most végre megváltozik az élete. Pedig, ha tudta volna...

Laosa ismét elhallgatott. Hangja egész berekedt a szokatlanul sok beszédűtől. Halk csörömpölés hallatszott, alighanem ivott, hogy visszanyerje a hangját. A látogatója kérdezett valamit.

- Egyikük sem – vágta rá Laosa. – A megjelentek közül senki sem ellenőrizte sem az elméletet, sem a gyakorlati megvalósítást. Valójában senki sem számított hibára. Anyámat teljesen elvakította saját jó szándéka, így ő sem számított balesetre. Az ükapám gyűrűjét fanfárszó kíséretében leplezték le, egy elvarázsolt tárolóban vitték be az előadóba. Maga a folyamat végtelenül egyszerű volt: időzített indítás. Az átvitel egy kimondott pillanatban – pontban délben – indult be. Az anyám ott állt a nővére mellett, egyik kezével a vállán. A többiek csendben, tágra nyílt szemekkel várokoztak tudván, hogy így vagy úgy, de ma olyan dolognak lesznek szemtanúi, ami történelmet ír.

A hintaszék újra recsegni kezdett. A látogató mormogott valamit. James az ajtóra tapasztotta a fülét.

- Hát persze – felelte Laosa halkan. – Azonnali volt, és rettenetes. Oldalról figyeltem, a színfalak mögül, alig múltam öt éves akkortájt. Tempestra nénikém pálcáját előkészítve a gyűrűre szegezte, készen rá, hogy befogadja, amit az adni fog. Feszült volt, reszketett, de az arca telve volt reménnyel. A történetek ellenére erre emlékszem a legtisztábban.

- Ahogy az óra delet ütött, a bűbáj beindult, épp ahogy az anyám megjósolta. Úgy

csapott ki, akár egy villám, összekötötte az ükapám gyűrűjét Tempestra néni varázspálcájával. A nénikém marka összeszorult a pálcá körül. Úgy látszott, hogy akkor se tudná elereszteni, ha akarná. Azonban a villám nem állt le. Egyre csak terebélyesedett, végül vakítóvá vált...

Duruzsolás hallatszott, ahogy Laosa látogatója tisztázott valamit.

- Az volt - felelte Laosa egyhangúan. - Szegény nénikém abban a szent pillanatban halott volt, mikor az a villám belecsapott a pálcájába, mégis tovább ült, kinyújtott karral, fenntartotta az átvitel ereje, miközben az tovább növekedett. Úgy ragyogott, akár a nap. Alig egy másodpercig tartott az átvitel kezdetétől, míg végül az erő túlsordult a pálcában. Ez, persze, elkerülhetetlen volt. És ekkor történt.

Rose áthajolt James fölé, és a fülét hegyezte. Laosa hangja egyre gyengébb lett beszéd közben, mostanra alig volt több suttogásnál. Hosszú szünet következett, végül a boszorkány folytatta.

- Az átvitel kilőtt a nagynéném pálcájából - mondta élettelen hangon. Újraélte az emléket, mintha minden újra ott történe, a szeme előtt. - Nem egy irányba, hanem mindenfelé. Vagy egy tucat villám csapott a legközelebb ülő boszorkányokba és varázslókba, akik ültükben vagy álltukban megmerevedtek a sugár erejétől. Aztán belőlük újabb villámok csaptak ki a mögöttük levők felé. A másodperc tört része alatt az előadóteremben lévő összes boszorkányt és varázslót elérte az átvitel hálója. A pálcák miatt. A gyűrű gyilkos erejévé duzzasztott hatalma, amit átítatott az üknagyapám maró rosszindulata, összekapcsolta a terem összes varázspálcáját, létrehozva ezzel a halál hálóját, amiből nem volt menekvés.

- Kevesebb, mint egy másodperc volt csak, és ezer boszorkány és varázsló rogyott holtan az előadó padlójára. Azután csak a csendre emlékszem. Arra a szörnyű, rémséges csendre...

- Természetesen én túléltem. Túl fiatal voltam még, hogy saját pálcám legyen, így megmenekültem. Az anyám, aki ott állt, közvetlenül a halott nővére mellett, aznap reggel véletlen eltörte a pálcáját. Ostoba baleset volt csupán, készülődés közben történt. Arra kárhoztatott, hogy éljen, és egész további életében emlékezzen arra a percre, tudván, hogy ő a felelős az évszázad történelmének legrosszabb tömeggyilkosságáért.

- És ez, kedves, ifjú barátom - zárta szavait Laosa rekedten - a Morrigan-háló igaz története. Bármit állítsanak is a pletykák, az anyám sosem szándékozott tömegpusztító fegyvert készíteni. Egyetlen egyszer használták, az is csak baleset volt, egy tragédia, amit túlélte az alkotó, csak hogy aztán örökre eltiltsák a napfénytől. Idelent élte le velem a hátralévő életét, gyötörte a bűntudat, és közben a valaha készített legerősebb mágikus fegyver titkát őrizgette.

Hosszú csend következett. James térdei már sajogtak a hosszadalmas görnyedéstől, de szinte észre sem vette. Agyában egyre csak a közelgő kviddicstalálkozó képei pörögtek - több száz roxfortos diák, kviddicsjátékosok és tanárok, nem is beszélve a varázsvilág megjelenő vezetőiről -, mindenkinél lesz pálcá, amik hirtelen recsegve-szikrázva összekapcsolódnak, és megalkotják az elátkozott mágia hálóját. A pálcá nélküli mugli vezetők túlélnek, összezavarodva, értetlenül állnának a tragédia közepén. Védtelenek lennének, amíg Avior és a követői előszedik pálcáikat egy biztos helyről, ahol a háló aktiválásáig tárolták őket. Az eredmény egy újabb mészárlás lenne a korábbi mészárlást követően, ahogy a mugli túlélőket egyenként leterítenék, akár mozgó célpontokat egy karneváli játékban.

Laosa látogatója kérdezett valamit.

- Félreértett – felelte a banya. – Nem az ükapám gyűrűje a Morrigan-háló kulcsa. A gyűrű csak üzemanyagként szolgált. A háló halálos természetét bármilyen tárgy képes táplálni, ha a varázsereje elég erős; bármilyen eszköz vagy tárgy, ami magába szívta egy erőteljes boszorkány vagy varázsló erejét és céljait. Az ükapám warlock volt – háborúval és halállal kereskedett –, mégsem volt rettegett ember. Egyszerűen csak egy erkölcstelen ember volt, aki busás haszonért hajlandó volt áruba bocsátani sötét tudományát. Azonban nézze meg, mire volt képes így is a természetének lenyomata, mikor felerősítve szabadjára eresztették!

- Ha az anyám valaki mást használt volna – egy nemes szívű, kedves boszorkányt vagy varázslót –, talán sikerrel járt volna. Vagy, legrosszabb esetben, pixipor és virágeső hálója terjedt volna szét. De, sajnos, nem így történt. Ebben a világban élünk, kedveském – egy gonosz szándékkal csordultig telt világban, tele gonosz boszorkányokkal és varázslókkal, akiknek az ereje és szándéka még a halálukat követően is megmarad, és csak arra vár, hogy valaki felduzzassza, és a megfelelő előkészületek és bűbajok után szabadon eressze. Az a legszörnyűbb a Morrigan-hálóban, hogy bárki képes megalkotni, ha tudja, hogyan kell, és be tud szerezni egy megfelelő tárgyat, amit átítat a gonosz szándék és varázserő.

A látogató mondott pár szót. James mintha ez alkalommal a kérdést is ki tudta volna venni.

- Hogyan lehet megállítani?

Laosa rekedten felkacagott.

- Sehogy. Amint az energiaforrás a helyére kerül, csak egy másik, hasonló erejű energiaforrásra lehet kicserélni, ami ugyanattól a személytől származik. Ha csak úgy eltávolítanak az elvarázsolt tárgyat, az idő előtt aktiválná az átvitelt.

James az ajtóréshez tolta a fülét, hogy hallja a látogató újabb kérdését.

- És hogyan lehet felismerni a Morrigan-hálót, mielőtt aktiválnák?

- Ááá – mosolygott Laosa. – Látja, ez már egy igazán fontos kérdés. Korai felismerés, és a téves riasztások elkerülése. Lehet, hogy egy halott varázsló kedvenc pipája egy időzített varázbomba. De talán csupán egy érdekes mementó. Ahogy egy híres mugli egyszer mondta: egy szivar néha csak egy szivar. Szóval, azt kérdi, hogyan lehet megállapítani?

A látogató bátorítóan motyogott valamit.

Laosa nagy, beletörődő sóhajt hallatott.

- Három jel van – ismerte be, és a hangját megint úgy lehalkította, hogy James alig hallott valamit. A többiek mind ott tömörültek körülötte egymás hegyén, hátán, és visszafojtott lélegzettel hallgatóztak. – Az első jel maga a tárgy. Lehet egy eszköz, egy ereklye, ami valaki nagyhatalmú, szívtelen és nagyratörő embertől származik. A gazdának már halottnak kell lennie, a lényegük csak így szívároghat bele a tárgyba, fókuszponttá téve ezzel.

- A második jel a központi helyzet – folytatta a banya. – A tárgynak egy tömeg közepén kell lennie, a fő helyen, a fókuszpontban. Nem lehet a háttérben elrejtve, különben az előkészületek mágiája nem lesz hatásos. És végül, ami a legfontosabb, a harmadik jel nem más, mint...

Laosa hangja elcsuklott. Száraz köhögés hallatszott, majd rövid csend, mely alatt a banya nyilván ivott. A látogatója kedvesen csitította. Egy idegőrlően hosszúnak tűnő perc után Laosa ismét megszólalt. James már nem tudta közelebb tolni a fülét az ajtóréshez, ráadásul Rose, Zane és Scorpius is mind ránehezedtek, a szuszt is kinyomva belőle,

azonban Laosa hangja zörgő suttogássá halkult, melyet teljesen elnyomott a kandallóban ropogó tűz zaja.

És ekkor James összeszoruló gyomorral érezte, hogy elveszíti az egyensúlyát. Rose és Scorpius nekitámaszkodtak, tovább növelve a fenntartandó súlyt. Az ajtó felé dőlt, kétségbeesve próbált megkapaszkodni, de ezzel csak azt érte el, hogy Scorpius keze lecsúszott a válláról, és a szőke fiú a teljes súlyával James hátára esett, tovább taszítva őt az ajtó irányába. Rose is megbotlott, átesett rajta, majd Zane jött, aki átesett James lábán, és erőteljesen belökte az ajtót, mielőtt mindannyian kiterültek volna a durva szövésű szőnyegen.

Az ajtó olyan erővel csapódott a belső falnak, hogy majdnem leugrott a zsanérjáról.

- Behatolók! – csattant fel Laosa banya. Hangja nem volt több rekedt rikoltásnál. Felugrott a tűz mellett álló hintaszékből, és karját teljes hosszában kinyújtva pálcát szegezett a diákokra. – Betolakodók! *Kémek!* – Dühösen előre sietett, szeme szinte szikrát hányt ráncos arcában, ősz haja vadul csapkodott mögötte.

James igyekezett hátrébb mászni előle, de a végtagjai reménytelenül összegabalyodtak Rose-ével és Scorpiuséval. Jobb híján hárman együtt botladoztak el a banya fehér markától és fekete, csavarodott pálcájától.

- Blattam... *Immutare!*

Lila fénysugár csapott ki Laosa pálcájából. James szorosan behunyta a szemét, és egészen biztos volt benne, hogy pillanatokon belül csótányként végzi. Ehelyett a sugár az ajtóba csapódott, kettérepesztette, és szálkákkal terítette be a fiút. Végül megkockáztatta, hogy egyik szemét résnyire nyitva felnézzen.

Laosa csuklóját hátulról egy sápadt fehér kéz fogta, épp annyival emelve feljebb, hogy a célzás félremenjen. Egy fényes, fekete hajjal keretezett mosolygó arc lesett ki a banya válla mögül.

- Ami azt illeti, Madame – szölt Tabitha Corsica egy önelégült sóhajjal –, attól tartok, ezek itt... velem vannak.

- Néha az igazság adja a legjobb sztorit – mondta Corsica, miután a társaság elhagyta Laosa banya otthonát. Laosa maga eközben átkokat szajkózott, és szinte remegett a dühötől. – Mikor ma délután láttam magát az órán, Mr. Potter, azonnal tudtam, hogy rosszban sántikál. Olyan könnyű az arcáról olvasni, mint egy Bogar bárd képeskönyvből. Egyszerűen csak követtem magát és a bajkeverő kis bandáját. – Könnyedén felnevetett.

- Nem lehet ilyen egyszerű – sziszegte James, miközben a saját pálcájából indított kis szikra nyomában ballagott a törpalagutakban. – Az Alma Aleron pincéjébe nem szokás csak úgy besétálni.

Zane erre érthetetlen módon felkuncogott mögötte.

- Áá – fordult Corsica Zane és Nastasia felé, mintha csak most jutott volna eszébe, hogy ők is ott vannak. – Igaz is. Maguk ketten Madame Laosával mennek a felszínre. További szép napot!

Zane vigyora azonnal egy riadt vicsorrá változott.

- Elküldesz minket Laosa ba... - Észbe kapott, és maga mögé pillantott. Az idős asszony sápadt arccal, szikrázó szemekkel meredt rá menet közben. - Ööö... úgy értem, *Madame* Laosával? Még sosem találkoztam bájosabb és hozzáértőbb segítséggel! Micsoda öröm! Örülök, hogy együtt utazhatok... - Laosa hervasztó tekintetét látva inkább köhögve elhallgatott.

- Ezt tartogasd a kancellárnak – morogta Laosa rekedten. – Már küldtem neki üzenetet, hogy elviszlek titeket a felszínre. Sajnos épségben.

- Ó, hála az égnek! – törölte meg a homlokát Zane színpadiasan. – Akkor vezessen, *Madame* banya!

Laosa ügyet sem vetett rá. Mikor azonban elhaladt Tabitha Corsica mellett, szúrós tekintettel végigmérte őt.

- Nagyon fiatalnak tűnsz, hogy professzor legyél, kedveském – motyogta, és összehúzott szemekkel közelebb hajolt. – Van valami benned, amiről süt az árulás. – Szipogni kezdett, mintha a levegőt szagolgatná Corsica körül, az auráját ízlelgetné. Vékony ajka merev mosolyra húzódott. – Én értek az áruláshoz. – Bólintott, aztán meglebbentette ős öreg, penészes ruháját, és bevezette Nastasiát és Zane-t az árnyak közé.

- Majd beszélünk – kiáltotta Zane, miközben hátrafelé lépdelt. – Az embereitek hívják az enyéimet! – Felvonta párszor a szemöldökét, és ujjával eljátszotta, hogy mugli telefonon beszélget. James azonnal rájött, hogy a Szilánkról beszél, és fáradtan biccentett.

- Mehetünk? – kérdezte Corsica vidáman. – Mr. Potter, mehet elől, ha akar. Remek a tájékozódó képességem, de kár volna veszni hagyni az iránytű búbáját. Meg kell mondjam, meglepően elmés ötlet volt.

- Ne hívj Mr. Potternek – felelte James. Hangja visszhangot vert, mikor bebújt a szűk törpvájtba. – Nem sokkal vagy idősebb nálam. És nem is vagy teljes jogú tanár. Csak helyettes.

Corsica csettintett egyet a nyelvével.

- Mindig csak ez a sértegetés, Mr. Potter...

Valamivel hátrébb Rose is megszólalt.

- Jamesnek igaza van. Nagyon gyanús, ahogy itt találtunk... ööö, professzor. Elég könnyű azt mondani, hogy csak úgy követtél minket.

- Ez van – mondta Corsica. – Meg kéne köszönnöm neked és a barátaidnak, hogy olyan könnyűvé tettétek. Jamest és Mr. Dolohovot nem volt nehéz követni az üvegházaktól. Kilesni, ahogy ti többiek a nagyteremben gyülekeztek, még könnyebb volt. A nagyterembe belopakodni pedig csak az időzítésen és az elterelésen múlt.

- Te voltál az – sóhajtott fel James. – Te jöttél be az ajtón, mielőtt Zane és Nastasia felbukkantak volna.

- Nem utánunk jött be, tökféj – hallatszott Scorpius hangja a sötétben. – Elterelés volt. Kinyitotta az ajtót, és amíg mi mind arrafelé néztünk, beosont a tanári bejáraton, a fősztal mellett.

- Látom, azért mégiscsak csörgedezik benned némi mardekár vér, Mr. Malfoy – szólt elnézően Corsica. – Mint apádban, és előtte az ő apjában. És mindenki, ebben a büszke vérvonalban. Egészen veled bezárólag, persze.

- Jaj, ne – jegyezte meg Scorpius hangosan. – Tabitha Corsica szerint csalódást okoztam. Hogy fogom elviselni a szégyent?

- Corsica professzor – helyesbített a magas lány megkeményedő hangon. – Ne feledjétek, hogy mind hatalmas bajban vagytok. Mr. Fricznek egészen új fegyvelmező

bűbájokat kell majd kitalálnia nektek. Hacsak nem hagyja meg nekem a megtiszteltetést, természetesen. Mostanság elég elfoglalt.

- Szóval, honnan tudtad, hogy a Morrigan-hálóról kell kérdezned? – Meglepő módon ezt Ralph kérdezte, aki sereghajtóként kullogott a szűk járatban masírozó csapat végén.

- Á, Mr. Dolohov – sóhajtotta Corsica. – Te és a barátaid túl sokat beszéltek, és meglehetősen hangosan. Az itteni célotok elég egyértelmű volt: megkeresni egy bizonyos Laosa banyát, aztán kikérdezni őt egy Morrigan-háló nevű valamiről. Miután követtelek titeket a szekrényen át, egyszerűen megkerültelek titeket, amíg ti azon vitakoztatok, hogyan tovább. Madame Laosát megtalálni nem volt nagy kihívás – egyetlen célja idelent, hogy rátaláljon a behatólókra. Miután azonosítottam magam, mint a Roxfort professzora és képviselője, elhívott a hajlékába. Mint kiderült, a többit már tudjátok. Az igazi kérdés inkább az – váltotta a hangját gyanakvóra –, hogy miért érdekel egy csapat diákot egy mágikus tömegpusztító fegyver?

- Diákok vagyunk – jegyezte meg Scorpius szárazon. – Tudásra szomjazunk.

- Az igazgató igencsak gyanúsna találná ezt a fajta tudásszomjat – felelte Corsica azonnal. – Ha nem vettétek volna észre, gyanakvó típus.

Előttük fáklya fénye lobogott. James lelépkedett egy sor kopott lépcsőn, és végül ráfordult a gowrow sokkal nagyobb és régebbi folyosójára. Megtorpant, és a vasbarikádra meredt.

- Hogy jutottál át ezen? – kérdezte homlokráncolva.

- Hoppanált – sóhajtotta Rose nyújtózkodás közben.

- És mi van a szörnyel? – nézett vissza James Corsicára. – Még ha *te* el is osontál mellette egyszer, *belőlünk* majdnem vacsora lett. Most csak még éhesebb.

- Nem látom – sétált óvatosan Rose a vasajtóhoz, és átlesett a rácsok között.

Corsica nem idegeskedett.

- Ha titeket majdnem felfaltak, az azért volt, mert óvatlanok és zajosak voltatok. Én azért tudtam elmenni mellette, mert halk vagyok. Ha csöndben maradunk – beismerem, nehéz kihívás lesz legtöbbiteknek –, nem lesz gondunk a gowrow-val. Habár – tette hozzá töprengve –, szívesen megnéztem volna. Vörös?

- Zöld – felelte Scorpius. – Nagy, narancssárga szemekkel.

- Á, azok a kiváltképp vad példányok – bólogatott Corsica lenyűgözve. – De ilyen az élet. Mehetünk?

- Nem tudtuk kinyitni az ajtót – szólt Ralph szinte kihívóan. – Az előbb be kellett robbantanunk az ajtót, aztán megjavítani.

- Hát persze, hogy nem lehet varázslattal kinyitni egy bezárt törpajtót – korholta őt Corsica. – A törpöknek van sütnivalója. Bár, őszintén szólva meglep, hogy sikerült erővel kinyitnotok. Mindegy. Az én módszerem sikeres. Nem tudok a lenti barlangba hoppanálni – nem ismerjük eléggé a helyet, így könnyen amputoportálnánk. Viszont ez...

Egy pukkanással nyoma veszett, majd pár méterrel arrébb, a vasbarikád túloldalán jelent meg.

- ... egyszerű és nagyszerű – fejezte be hűvös mosollyal. – Visszamegyek, aztán egyenként áthozlak titeket társas...

- *Protego Maxima!*

Vakító villanás látszott, aztán egy pulzáló fal jelent meg James előtt, elválasztva őt a torlasztól. Mellette Rose hátrahőkölt a hirtelen felbukkant vibráló kék pajzstól. Ahogy James riadtan hátrapillantott, legnagyobb meglepetésére Ralphot látta, aki előre nyújtott

pálcás kézzel, arcán gúnyos vigyorral állt.

- Pajzsbúbáj – mondta határozottan. Sötét szemei Corsicát fürkészték. – A létező legerősebb. Te magad tanítottál rá, Tabitha, mikor első évesen tagja voltam az Agyar és Karom klubodnak. Emlékszel még?

- Igen – felelte Corsica oldalra döntve a fejét. – Be kell ismernem, Dolohov, sosem gondoltam volna, hogy van elég vér a pucádban használni. Főleg nem így. Mire készülsz?

Ralph meg sem hallotta a kérdést.

- Mondd el, mi a harmadik jel – követelte. – A harmadik, amiről fel lehet ismerni a Morrigan-hálót. Mondd el, és akkor megszüntetem a pajzsbúbájt.

- Ralph? – szólt James. Egészen megszeppent a barátja arcán látott vadságtól. – Mi lesz a... tudod mivel?

- Ne aggódj, James – mosolygott Corsica. – Mr. Dolohov nem elég bátor, hogy beteljesítse a fenyegetését. A pajzs eltűnik, mielőtt a gowrow visszatér. – Visszafordult Ralphhoz. – Ne légy nevetséges. Mindketten tudjuk, hogy nem vagy elég mardekáros ehhez. Csak blöffölsz.

- Áruld el a Morrigan-háló harmadik titkát! – követelte ismét Ralph. Ujjai szorosabbra záródtak a pálcája körül.

Corsica tétován átnyúlt a barikád rácsain. Felszisszent, mikor az ökle a vibráló kék fényhez ért.

- Nem rossz, Mr. Dolohov – ismerte be a fogát csikorgatva. – De még át tudom rajta dugni a kezemet. Ennél jobbra tanítottalak.

- Próbálj csak átsétálni rajta – javasolta Ralph. – Papírzacskóban viszünk haza.

- Létre tudsz hozni egy *Protego Maximát*? – meredt Scorpius Ralphra lenyűgözve. – Miért nem használtuk ezt a gowrow ellen?

- Nagy erőt követel egy embernél nagyobb valami blokkolása – válaszolta Corsica. – És Mr. Dolohov pálcájának méretéből ítélve, ő *nem* egy nagyhatalmú varázsló. Engedd le a pajzsot, fiú, és menjünk innen. Nem kérem újra.

- Én sem – jegyezte meg hűvösen Ralph. Bal kezét a szájához emelte, és ujjai között füttyentett egyet. A fütty végigvisszhangzott a folyosón.

Válaszként mély morgás csapott fel valahol a messzi sötétben.

- Ralph – nyögött fel hirtelen Rose, szeme tágra nyílt. – Mit művelsz?

Corsica elmosolyodott.

- Nem fogok válaszolni a kérdésére, Mr. Dolohov. Ostobának fog tűnni, miután kudarcot vall. Márpedig kudarcot fog vallani. Eressze le a búbájt most, és talán meg tudjuk még menteni a büszkeségének néhány foszlányát.

Ralph csupán a torlasz túloldalán álló boszorkányra meredt, arca derengeni látszott a pajzsbúbáj remegő fényében.

- Nem fogja hagyni, hogy megegyék ragadta meg Rose James ingujját. – Ugye?

- Senki sem tudja, hogy itt van – felelte Scorpius töprengve. – Ha nem tér vissza, senki sem fogja tudni, hogy közünk volt hozzá. Őszintén? Én felzabáltatnám a szörnyel, ha válaszol, ha nem.

- Pofa be, Scorpius – mondta Ralph, és ismét megmozgatta ujjait a pálcáján. – Fogy az időd, Tabitha.

Valóban, a kőpadló mintha megremegett volna, ahogy a gowrow közeledett. Megint felordított, ezúttal sokkal közelebbről, majd a morgás egy szörnyűséges, embertelen sikoltásba csapott át, amitől James tarkóján felágaskodtak a szőrszálak.

- Bolondot csinálsz magadból – mondta Corsica hűvösen. Közelebb lépett a barikádhoz, és makacs eltökéltséggel meredt át a rácsok között. – Sosem volt meggyőző erőd. Ezért vallottál kudarcot az iskolai vitán. Ezért csapódsz olyanokhoz, akiknek gyenge az ítélőképessége, és egyszerűek az erkölceik. Te vagy a nagy test, kicsi aggyal. Fejezd ezt be most, mielőtt még a földbe tiporlak.

Ralphnak a szeme sem rebbent.

- Közeledik, Tabitha.

- Ralph – motyogta James idegesen. – Máshogy is kideríthetjük, amit tudni akarunk. Nem kell ezt tenned.

Rose hevesen bólogatott.

- Jamesnek igaza van! – Hangja meggyötört suttogás volt csupán. – Ralph, egy tanárt fenyegetsz!

- Ő nem tanár – felelte Ralph undortól fröcsögve. – Csak egy örült, eltorzult kislány nagyzási hóborttal. Az arroganciája a legnagyobb fegyvere, hogy senki ne mondjon neki ellent. Ha igazi ellenfélbe botlik, összeomlik.

- Én a helyedben válaszolnék neki – jegyezte meg Scorpius könnyedén, és a barikádhoz lépett. – Szerintem meg fogja tenni. Nagyon mérges rád, de ezt te is látod, nem?

A plafonról por pergett, a padló remegett. A gowrow most már nagyon közel járt.

- Scorpius – figyelmeztette Rose. – Gyere hátrébb a pajzstól. Ne feledd, hogy át tud rajta...

Olyan gyorsan történt, hogy James szinte nem is látta. Rose előre nyúlt, hogy hátrébb húzza Scorpiust a vibráló faltól, Tabitha Corsica azonban mintha csak éppen erre várt volna. Karja átnyúlt a vasrácsok között, áttörte Ralph pajzsbúbáját, és ujjai összezáródtak Rose csuklója körül. Tompa pukkanás hallatszott, ahogy Rose és Tabitha köddé vált, hogy aztán egy pillanattal később öt méterrel hátrébb bukkanjanak elő, a törpkoponyák és törött páncélok között. Rose felsikkantott a döbbenettől, mikor rájött, hogy társhoppánálással kikerült a pajzs mögül, a torlasz túlsó oldalára. Corsica ellökte Rose-t, majd kiegyenesedett, de közben egy pillanatra se vette le a szemét Ralphról.

- Figyelmeztettelek, Dolohov – mondta. – Most ereszd le a pajzsot.

- Ralph! – sikoltotta Rose. A barikádhoz rohant, és megragadta a rácsokat.

- Árudd el nekünk a Morrigan-háló harmadik jelét! – követelte Ralph, ám az arca megvonaglott. Homlokán verejték csillogott.

- Nem áruddom – felelte Corsica határozottan. – Vesztettél. Ereszd le a pajzsot!

A gowrow ismét felmorgott. Árnyéka felbukkant a folyosó végén, ott vonaglott, közvetlenül a kanyar után.

Rose szeme tágra nyílt a rettegéstől. Megpördült, hátát a barikád rácsainak vetette, és a közeledő árnyékot figyelte.

- Vége van, Ralph! – kiáltotta James, majd megragadta a barátja vállát, és erősen megrázta. – Ereszd őket vissza!

Scorpius bólíntott.

- Igaza van. Engedd le, *Dolohov*.

De Ralph nem engedte. Karját mintha kőből faragták volna, olyan mereven szorította a vibráló kék falat létrehozó pálcát.

- Téged esz meg először – hunyorgott Corsicára.

Corsica türelmetlenül vállat vont.

- És aztán ki viszi szegény Miss Weasleyt a torlasz túloldalára? Talán te? Végig akard

nézni a halálát, csak mert voltál olyan ostoba, hogy ellenem fordultál?

A gowrow felbukkant. Végigszántotta a falat, ahogy keresztülvonszolta magát a szűk alagúton, s közben a fogát és agyarait villogtatta. Tabitha Corsica nem nézett hátra.

- Ralph! - sikoltott hátra Rose a válla fölött.

Ralph leeresztette a pálcáját, mire a vibráló kék függöny semmivé lett.

Tabitha Corsica előre lépdelt, megragadta Rose felkarját, és egy pukkanással eltűnt. A gowrow pontosan oda csapott le, ahol az imént álltak. Vak dühtől és éhségtől hajtva tovább vonszolta magát előre, míg neki nem csapódott a barikádnak. A vas felsírt az illesztékeknél, a régi zsanérok megremegtek, de a torlasz kitartott.

Rose rémülten zihálva kapaszkodott meg James karjában hátulról.

- Stupor - harsant fel Tabitha Corsica hangja. Vörös fénysugár csapódott Ralph hátának, amitől ő térdre rogyott. Kezéből kifordult a pálca, majd eszméletlenül a kőpadlóra zuhant.

- Szegény Dolohov - motyogta Corsica. Előlépett az árnyékok közül, és megbökölte Ralphot a lábával. - Sosem kellett volna megpróbálnia. Egyáltalán nem.

James csaknem Corsicára támadt a pálcájával. A lányra meredt, majd Ralph a padlón heverő, eszméletlen alakjára.

- Ne - mordult fel Scorpius, mintha kitalálta volna James gondolatait. - Vége.

- Malfoy mond valamit - értett egyet Tabitha nagyot sóhajtván. - Ez egyszer.

Rose összerezzen, ahogy a gowrow újra a barikádnak vetette magát, hajlott agyaraival a rácsokat rágcsálta, karmaival mély árkokat véselt a kőfalba.

Scorpius megrázta a fejét.

- Pedig jó kis húzás volt - ismerte be, ügyet sem vetve a magas boszorkányra, és a rászegeződő pálcára. - Kár, hogy nem jött be.

19. BÜNTETŐMUNKÁN HAGRIDNÁL

A következő néhány nap a lehető legrosszabb fajta izgatottsággal telt. Az Alma Aleron pincéjéből való hazaút további része eseménytelenül telt. Miután a gowrow a vasbarikád túlsó oldalán rekedt, Tabitha Corsica egyszerűen egy gyermekek számára megalkotott altatóbűbájt küldött rá, amíg az állat mély, hortyogó álomba nem merült. Kissé hajmeresztő feladat volt csendben elosonni mellette, de alapvetően egyszerű. Corsica Ralphal hoppanált át a torlaszon, aki addigra magához tért, ám a pálcáját a lány elkobozta, amíg vissza nem értek a Roxfortba.

Hazafelé senki sem szólt egy szót sem, mind tudták, hogy a legrosszabb még csak ezután jön.

Azóta Tabitha Corsica nyilván értesítette Grudje igazgatót arról, ami történt. James nem tudta megítélni, melyik információ vet rájuk rosszabb fényt: hogy információ után kutattak egy mágikus szuperfegyverről, vagy, hogy közben rátámadtak egy professzorra, és azzal fenyegették, hogy megetetik egy szörnnyel, ha nem mondja el, amit tud.

James tudta, hogy ezzel nem csak a büntetőmunkát kockáztatták. Ez egyértelműen kicsapást von maga után, vagy még rosszabbat.

- A legrosszabb Ralphra vár – súgta Scorpius egy este, mikor a könyvtárban ücsörögve tanulást mímeltek. – Ő fogott pálcát Corsicára, nem mi. Egyébként is úgy tűnt, hogy már évek óta a bögyében van a csajnak.

- Akkor sem hagyhatjuk, hogy egyedül vigye el a ballét – felelte James mélyen a mágiatörténet esszéje fölé görnyedve.

Scorpius vállat vont.

- Igazából engem nem zavarna.

- Engem nem izgat, mi történik velem – motyogta Ralph komoran. – Talán az lenne a legjobb, ha kicsapnának. Visszamehetnék az apámhoz. Együtt aztán értesíthetnénk a Rendet arról, amit megtudtunk.

- Ha rajtunk múlik, senkit nem csapnak ki – mondta James, habár a hangjából jóval több magabiztosság hallatszott, mint amit érzett.

- Ez mind szép és jó – horkantott fel Scorpius humortalanul. – De eddig úgy tűnt, Grudje-nak nem esik nehezére megszabadulni azoktól, akiket nem szívesen lát. Már kiütötte a nyeregből Revalvier-t, Longbottomot és McGalagonyt.

- És ne felejtsük – tette hozzá Ralph sötéten –, hogy McGalagony professzor aztán a Szent Mungóban kötött ki, miután megtámadták azok a V.E.F.F.-es holdkórosok.

- Úúhh! Nem bírom ezt a feszültséget! – fakadt ki Rose, és olyan erővel szorongatta az asztronómia könyvét, hogy az szinte remegett. – Bárcsak inkább már túl lennénk rajta!

James megértette az unokatestvére félelmeit, mégsem tehettek mást, mint hogy vártak. Tabitha Corsica, a maga részéről kimondottan élvezte, hogy elnyújthatja a szenvedésüket. A következő gyógynövénytan órán többször is hosszan meredt Jamesre és Ralphra, közben pedig fenyegetően mosolygott.

Végül hétfő reggel Frics összerelte Jamest, Ralphot, Rose-t és Scorpiust reggeli után, majd az igazgatói irodához kíserte őket, mialatt végig az orra alatt motyogott, Mrs. Norris pedig a sarkukban kocogva sziszegett rájuk. James gyomra mintha jéggel lett volna teli, ahogy fellépdeltek a csigalépcsőn, és odaballagtak az iroda becsukott ajtajához. Frics bekopogott, majd annyira alázatos hangon szólalt meg, ami nagyjából olyan valóságosnak tűnt, akár egy bádog galleon.

- Megérkeztek a diákok, akikkel beszélni óhajtott, igazgató úr.

Az ajtó magától kitért, és odabentről kihallatszottak Grudje morgós szavai.

- Küldje be őket, gondnok úr!

Frics a négy gyerekre meredt, arca kegyetlen, megsemmisítő grimaszba futott.

- Akkor hát, befelé! Ne várassátok meg az igazgatót!

Előrébb toltta Jamest, mire a négy diák tétován bemasírozott Grudje irodájába. Amint mind bent voltak, az ajtó hangos csattanással bevágódott Frics orra előtt.

Grudje a hatalmas íróasztala mögött üldögélt, épp egy nagy, fehér tolszárral írt valamit, és ügyet sem vetett a négy gyerekre, akik az asztaltól a lehető legmesszebb toporogtak. Az iroda ugyanolyan komor és hideg volt, mint korábban, a kandallóban nem égett tűz, az ablakot pedig vastag bársonyfüggöny takarta, alig eresztve be némi szürke napfényt. Ahogy körbenézett, James meglepve látta, hogy Merlinus Ambrosius portréját a helyére akasztották annak ellenére, hogy még mindig nem mutatta az életnek a legkisebb jelét sem. Ami azonban ennél is jobban megdöbbenette, hogy Albus Dumbledore portréja üres volt, csupán egy sötét szék látszott rajta, ami szinte teljesen elveszett az árnyékok között. Valami azt súgta Jamesnek, hogy ez elég szokatlan jelenség. A szék szinte porosnak tűnt, mintha már jó ideje nem ült volna rajta senki.

Grudje megmoccant, amitől James is visszazökkent a jelenbe. Az igazgató asztalán egyetlen gyertya égett, a fénybuborék sötét félhomályban hagyta az iroda nagy részét.

- Corsica professzor egy egészen lenyűgöző történetet mesélt nekem – szólt Grudje anélkül, hogy felnézett volna. Pennája szorgosan sercegett a pergamenen. – Azt állítja, maguk négyen valahogy lejutottak az amerikai varázsiskola, az Alma Aleron pincéjébe. Maguk, és Mr. Walker barátjuk.

James csoszogott a lábával. Már épp szólásra nyitotta volna a száját, hogy felhozzon valamit a védelmükre, de aztán rájött, hogy az igazgató nem kért semmi ilyesmit.

- Miss Corsica professzionális előrelátásról tett tanúbizonyságot, mikor megérezte, hogy terveznek valamit – folytatta Grudje nyugodt, hűvös hangú monológját. –

Természetesen jómagam csöppet sem volta meglepve, mikor értesített a történetekről.

- Igazgató úr – lépett előre hirtelen Rose. – Mi...

Grudje a bal kezének egyetlen legyintésével elhallgattatta, tenyere olyan fehérnek hatott a gyertya fényében, akár a hó. Szeme végre elrebbent a pergamenről, és szürke szemöldöke alól szúrós pillantást vetett a lányra.

- Nem érdekelnek a kifogásai, Miss Weasley. A saját érdekében, azt javaslom, tartsa a száját, hacsak én nem kérem, hogy beszéljen. – Tartott egy rövid szünetet, hogy vajon engedelmessé válik-e neki a lány. Rose tett egy lépést hátra, és lehajtotta a fejét.

Grudje sztoikus nyugalommal nézte ezt végig. Végre leeresztette a pennát, és minden figyelmét a diákokra fordította.

- Négyőjüket többször is látták, amint fejüket összedugva, titokban sugdolóznak. Mint tudják, ez szabályellenes, de eddig szemet hunytam. Miért, kérdezhetnék. Mert kíváncsi voltam, mire készülnek. Most azonban már én is elvesztettem a türelmemet. Ms. Corsica mindenről beszámolt. Nem fogom tovább tűrni, hogy kényszeresen áthágják az intézmény szabályait.

Elhallgatott, és egyenként minden diákot alaposan végigmért.

Scorpius halkán megköszönte a torkát.

- Most... - kezdte kíváncsian oldalra döntve a fejét – kirúg? Uram?

Grudje tekintete Scorpiusra rebbent.

- Hogy kirúgom-e magukat, Mr. Malfoy? – ismételte. – Úgy gondolja, hogy kicsapást érdemelnek?

James Scorpiusra pillantott, ám a szőke fiú nem viszonzta.

- Nem, uram. Most nem. Csak szerettem volna tisztázni, uram.

- Talán valóban kirúgást érdemelnének – szegte fel az állát Grudje elmélkedve. – És talán tényleg meg is kéne tennem annak ellenére, hogy nincs konkrét bizonyítékom maguk ellen. A roxfordi titkos kis tanácskozásai elég gyanúsak hozzá. De hogy áttegyék a székhelyüket a lehető legtiltottabb helyszínre, az Alma Aleronba, ami teljességgel kívül esik a hatáskörünkön, azt egyszerűen nem hagyhatom. – Az idős férfi nagyot sóhajtott, tekintete még mindig ide-oda járt a diákok arcán. – Mint tudják, Ms. Corsica nem félt követni magukat. Beszámolt mindenről, amit látott: a titkos találkájukról, zúgolódó összeesküvésükről. Azt állította, direkt hallgatózott egy árnyékos sarokból, azonban, sajnálatos módon, bárhogya is igyekezett... képtelen volt kihallgatni a titkaikat.

James pörgő aggyal meredt az igazgatóra. Tabitha nem mondott el mindent az igazgatónak! Alig tudta elhinni. Vajon ez egy trükk? Az igazgató csak játszik velük? Hirtelen rádöbbsent, hogy Grudje egyenesen rámered, és némán fürkészi a vonásait.

- Ó! – fakadt ki James, és remélte, hogy a hangja feldúltnak, dühösnek, vagy valami ilyesfélének hangzik. – Ööö... Az a kígyó! Nem tudom elhinni, hogy hallgatózott...!

Grudje kissé szkeptikus arckifejezéssel összepréselte az ajkait.

- Van valami – morogta lassan –, amit esetleg szeretne elmondani, Mr. Potter?

- Mondani valamit? – ismételte James pipacspiros képpel. – Ööö...

- Azt hiszem, tudom, miről szólt a maguk kis találkája, fiatalember – vágott közbe Grudje türelmetlenül, és ismét felkapta a pennáját. – Nincs szükségem hazugságokra. Csak ront a helyzetükön. Ismerje be, és könnyen megúszhatja. Viszonylag.

- Ööö – nyögte megint James, és kétségbeesve járatta a tekintetét Ralph és Scorpius között. – Ööö...

Scorpius felsóhajtott.

- Éjszakai kviddics, uram – szólt lemondóan, majd a fejét is lehajtotta.

James visszafojtotta a levegőt, szeme tágra nyílt.

Grudje szeme jegesen csillogott, ahogy gyanakodva újra és újra végigmérte Scorpiust. Az a pár másodperc órának hatott. Végül az igazgató hátradőlt, és összeszűkülő szemekkel bólintott.

- Köszönöm, Mr. Malfoy. Örülök, hogy legalább az egyiküknek van annyi esze, hogy beszéljen. Micsoda eszement bolondság ez az éjszakai kviddics! Azt feltételeztem, hogy Mr. Longbottom elbocsátásával a probléma magától megszűnik. Úgy tűnik azonban, hogy némelyikükbe túl sokat látok bele, már ami a józan eszet illeti.

Lendületes tollvonásokkal az asztalon heverő pergamen alá kanyarította a nevét.

- Ez itt, diákok, a próbaidejükről szóló papír. Többek között azt tartalmazza, hogy mostantól fogva egyikük sem kommunikálhat a többiekkel, semmilyen formában. Nem tanulhatnak együtt, nem ülhetnek egymás mellett az órákon, és nem is beszélhetnek, még a szünetekben és a hétvégéken sem. Ha megteszik, higgyék el, tudni fogok róla, és nem lesz több figyelmeztetés. A próbaidő megszegése az iskolából való azonnali kicsapást vonja maga után. Elég világosan fejeztem ki magam?

James mellett Ralph és Scorpius bólintott, Rose halk motyogással jelezte, hogy megértette. James előrébb lépett.

- Csak kíváncsiságból, igazgató úr – kérdezte minden bátorságát összeszedve. – Honnan fogja tudni, hogy megszegtük a próbaidőt?

Grudje alaposan végigmérte, mielőtt válaszolt volna

- Ugye nem gondolja, hogy erre a kérdésre felelni fogok, Mr. Potter?

James arca elvörösödött.

- Én csak... gondoltam, megkérdezem. Ha tudnánk, hogy tényleg nem létezik olyan hely, ahova bújhatnánk, az talán segítene. Tudja, legyőzni a kísértést. Abban nem igazán vagyunk jók.

- Megvannak a módszereim, fiatalember – felelte Grudje kitérően, és visszafordította figyelmét az előtte heverő pergamenre. – Nem kell megmagyaráznom őket, ám biztosíthatom, hogy nincs olyan hely ebben az iskolában, ahová ne látna be figyelő tekintetem. Ezt meg kéne köszönniük. Az éberségemmel talán megmenthetem magukat a legnagyobb ellenségüktől: önmaguktól.

- Igen, uram – válaszolta James. Hátralépett, és úgy tett, mintha lecsillapodott volna. – Ööö... köszönöm, uram. – Lesütötte a szemét, de az agya minden eddiginél sebesebben pörgött.

Grudje pálcájával a próbaidős papírra koppintott, mire abból egy egész halom másolat jelent meg.

- Ezeket egy órán belül eljuttatom a tanáraiknak, házvezetőiknek és a prefektusoknak. Most visszatérhetnek az óráikhoz. És, kérem, ne beszélgessenek út közben. Tudni fogom, ha nem engedelmeskednek.

- Igen, uram – ismételte James, ezúttal nagyobb beleéléssel. Szemei gyanakvón meredtek a padlóra.

Mögöttük kitarult az iroda ajtaja, jelezve, hogy távozhatnak. Scorpius némán kivezette a másik hármat a helyiségből. Mikor elérték az előszobát, lépteik felgyorsultak, és folyosón végigvisszhangzott, ahogy a négy pár láb lesietett a csigalépcsőn.

James tudta, hogy most leginkább megkönnyebbülést kellene éreznie. Tabitha Corsica valamilyen okból nem árulta el Grudje-nak az Alma Aleron pincéjébe vezető útjuk

legrázósabb részleteit – sem a Morrigan-hálót, sem azt, amikor Ralph majdnem feletette őt a pince hegyes fogú szörnyével. Normál esetben Corsica alig várta volna az alkalmat, mikor rúgathatja ki, és alázhathatja meg Jamest, Ralphot és a barátaikat. Miért nem használta hát ki ezt a kiváló alkalmat? Igazi rejtély. Miközben a lépcső felé ballagott, a hátán érezte Rose tekintetét; őt is meglepte, sőt, megdöbbsentette ez a váratlan fordulat.

Mégis, James ebben a pillanatban nem érzett mást, csak hirtelen rátörő, gyűlölködő bizonyosságot.

Mikor elérték a lépcsősor tetejét, hátralesett a válla fölött, hogy Grudje nem követte-e őket. Miután megbizonyosodott róla, hogy a folyosók üresek, és csak a zárt ajtók mögött folyó órák halk zsongása hallatszott, James elégedetten egy nagyon nagy festmény felé fordult, ami a lépcsősor fölött lógott. A kép egy csapat boszorkányt ábrázolt, akik egy fortyogó üst körül heverésztek. Legtöbbjük fedeles kupából kortyolgatott, vagy hangosan hortyogott a reggeli napfényben.

- Maga az, ugye? – súgta harsányan. Közelebb hajolt egy magas, de egyébként teljességgel jellegtelen boszorkányhoz, aki a háttérben ült. – Maga kémkedik Grudje-nak. Ismerje be!

A boszorkány hűvösen, kihívóan méregette Jamest, de nem válaszolt.

- James! – sziszegte Rose, és megragadta az unokatestvére talárjának az ujját. – Gyerünk már! Mit művelsz?

- Irtó ronda boszorkányként – folytatta James, ügyet sem vetve a lányra. – Már nem tud átverni most, hogy már tudom, mit keressek. Az egész iskola tele van a képeivel. Maga az üvegházban kertészkedő szerzetes Longbottom professzor nappalijában. És a lovag McGalagony professzor Kreagle királyt ábrázoló portréján. Maga kémkedik Grudje-nak, és árulja el neki mindenki titkát. Ismerje be!

Rose zavarodottan meredt Jamesre, aztán ő is közelebb hajolt a festményhez. Scorpius az orrára biggyesztette a szemüvegét, és hunyorogva meredt a képre. Ralph átlesett James válla fölött, majd bólogatásba fogott.

- Igazad van! – szólt álmélkodva. – Tényleg rémesen ronda boszorkányként.

- Ó, hátrébb, ti négyen – fakadt ki a boszorkány furcsán mély, vontatott hangon. – És vegyétek fontolóra egy jó pattanás elleni bájital beszerzését!

- *Piton* igazgató úr? – súgta Rose elképedve. Elfojtott egy nevetést. – Ez komolyan... ööö, maga?

A festett alak ingerülten felsóhajtott.

- Látom, titoktartásban ugyanolyan jól teljesítesz, mint a bájitalfőzésben, Potter. Induljatok tovább az óráitokra, különben még nagyobb bajba keveritek magatokat.

- Hogyan segíthet neki? – kérte számon James dühösen. – Azt hittem, maga a barátunk!

Az álruhás *Piton* lefitymálón pillantott Jamesre.

- Sosem voltam a „barátod”, Potter. Inkább az őrangyalod, ezért inkább meg kéne köszönnöd. Grudje igazgatónak igaza van. Valakinek meg kell mentenie téged a saját engedelmetlenségedtől, az állandó kényszeredtől, hogy megszegd a szabályokat, és a nagyzási hóbortodtól. Szívesen leszek önként jelentkező.

Rose egyszerre tűnt döbbsentnek és csüggedtnek.

- Maga az, uram? – tisztázta a dolgot a festmény és James között járattva a tekintetét. – Tényleg tele van az iskola a festményeivel, amiket arra használ, hogy Grudje igazgató úrnak kémkedjen mindenki után?

- A „kémkedés” olyan negatív kifejezés! – jegyezte meg *Piton*. – Felajánlottam a

szolgálataimat az iskola új igazgatójának. A megfigyelést kaptam feladatul. Akiknek nincs rejtegetnivalójuk, azoknak nem kell félniük.

James megrázta a fejét.

- Maga miatt elvesztettük Revalvier-t, McGalagonyt és Longbottomot!

- Egyik esethez sincs semmi közöm – pillantott félre Piton. – Azok a professzorok megérdemelték az elbocsátásukat. Ha nem értenek egyet, forduljanak az igazgató úrhoz. Nem az én ügyem.

Rose csalódottsága villámgyorsan csapott át fortyogó haragba.

- Mindenki rettegésben él maga miatt! – Alig tudta visszafogni a hangerejét. – Jó emberek – akik régen a barátai és társai voltak – félnek felszólalni az ellen, ami történik, mert maga minden szót továbbít Grudje-nak!

- Grudje igazgató úr, Miss Weasley, ezt jobb, ha észben tartja – húzta ki magát Piton a festményen. – Akár tetszik, akár nem, jelenleg ő vezeti ezt az intézményt, és a dolgok úgy alakulnak, ahogy neki tetszik. Akik ezt nem fogadják el, azok nem alkalmasak, hogy a vezetése alatt dolgozzanak, függetlenül a hozzám, *vagy az iskolához fűződő múltjuktól.*

Ralph összevonta a szemöldökét.

- De hát McGalagony professzort megtámadták. Még mindig a Szent Mungóban van. Csak mert valaki el akarta hallgattatni. Talán épp Grudje igazgató. Ennek az embernek akar dolgozni?

- Találgatások és szóbeszéd – felelte Piton az orra alatt, de James látta a festett ex-igazgatón, hogy a kérdés a velejébe talált. Közelebb lépett, és lehalkította a hangját.

- Nincs választása, igaz? – súgta. – Az *kell* tennie, amit Grudje akar. Mert halottként már nincs szabad akarata...

Piton kerülte James tekintetét.

- Mint mindig, Potter, úgy beszélsz, mintha tudnád, miről van szó. És mint mindig, ez nem így van.

- Mint Phineas Nigellus Black igazgató portréja – bólogatott lassan Rose. – Anya szerint azt kellett tennie, amire Dumbledore igazgató úr kérte, ha tetszett neki, ha nem. Phineas Nigellus inkább átoknak tartotta ezt, semmint kötelességnek.

Piton Rose-ra meredt.

- Fogalmatok sincs, miről beszéltek, egyikőtöknek sem. Induljatok tovább! Menjetek az óráitokra!

- Tuti megőrjíti magát – morfondírozott Scorpius. – Azt kell tennie, amit az az örült diktátor akar. Mindazok után, amiket életében tett, hogy megállítsa a hozzá hasonlókat.

- *Én* is olyan voltam – ellenkezett Piton. – A Grudje igazgatókhoz hasonló emberek a lándzsa hegye, a csúnya igazság, amiről nem szívesen vesznek tudomást az emberek. Ha nem lennének hozzá hasonlók – *hozzám* hasonlók – se a varázsló, se a mugli világ nem lenne képes fennmaradni.

- De maga nem olyan volt, mint ő – erősködött Rose. – Maga tudta, hogy a hatalom semmit sem ér bölcsesség nélkül... és szeretet nélkül. Ezért bízott önben Dumbledore. Ezért nevezte el Harry bácsi a második fiát ön után.

Piton elszakította a pillantását a lányról, és megrázta a fejét.

- Induljatok az óráitokra! És ne beszélgetsetek közben. A próbaidőtök érvénybe lépett, és Grudje igazgató úrnak igaza van: tudni fogja, ha nem engedelmeskedtek.

James hosszú, bús sóhajt hallatott. Csalódottan elfordult, és megindult lefelé a lépcsőn. Kisvártatva Rose, Scorpius és Ralph is követte a példáját.

- Milyen kár – jegyezte meg Piton halkan, mintha csak magában morfondírozna –, hogy sosem volt alkalmam portrét helyezni a Szükség szobájába!

James lépés közben megdermedt, és hátrapillantott a válla fölött. A többiek feltorlódtak mögötte, Scorpius szeme elkerekedett, mikor felfogta, mire akart utalni a festmény.

- Ezzel azt akarja mondani – kérdezte –, hogy a Szükség szobájában nincs portré, uram?

Piton hangja halk és dörzsölt volt, ahogy válaszolt.

- Azt mondtam, induljatok az óráitokra, mielőtt jelentenem kell titeket.

- Értem, uram – biccentett Scorpius. – Igenis, uram. Köszönjük, uram.

A diákok egy emberként fordultak sarkon, hogy aztán a lépcsőn hátralévő szakaszt titokzatos mosollyal az arcukon tegyék meg. Mikor elértek a lépcsősor lábához, Rose és Scorpius átváltoztatástanra indult, Tofty professzorhoz, Ralph és James pedig a napfényes parkot vették célba, Hagrid legendás lények gondozása óráját.

Perselus Piton portréja felsóhajtott, és végre ellazult a háttérben.

- A fenébe is – motyogta az orra alatt sötéten. – Phineas Nigellusnak igaza volt.

A következő hétfőn, reggeli közben, mikor már csak alig két hét maradt a tanévből, Grudje igazgató végre bejelentette a közelgő kviddics találkozót.

- Tíz nap múlva – darálta szokásos, monoton hangján – ez az iskola ad otthont egy történelmi fontosságú eseménynek. Ezer év óta most először, a mugli és varázstudó vezetők e falak között tartják hivatalos találkozójukat.

A legtöbb diák, a visszatartott posta és korlátozott hírek ellenére, már hallott erről az eseményről. Ettől függetlenül a bejelentésre méhkasként bolydult fel a nagyterem. Grudje hagyta egy kicsit a tanulókat, majd folytatta.

- Mind ismerjük ennek a találkozóznak a hátterét. Több száz évnyi békés elszigeteltséget követően a világainkat óvó titoktartási egyezményen rés keletkezett. Bármennyire is igyekszünk megakadályozni, az összeomlás azóta is folytatódik. A titoktartási törvény mágikus megerősítése meglehetősen szeszélyes. Sajnos pár kevésbé lelkiismeretes boszorkány és varázsló már hasznot is húzott ebből. Néhány szerencsétlen sorsú mugli pedig néha bekerül egy olyan világba, mely egy évezredig rejtve volt előle. Bizonyára maguk közül is hallottak néhányan arról a mugli családról, akik egy őrizetlen portálon keresztül bekeveredtek a Zsebpiszok közbe.

A teremben itt-ott gonosz nevetés hallatszott, legfőképp a mardekáros asztal felől. James valóban hallott a történetekről, ahogy mindenki más is. Három banya fedezte fel a négytagú családot, amint egy rakás kuka mögött rejtőzködtek. Eltévedtek, és szó szerint remegtek a félelemtől a boszorkányok, koboldok, és a Zsebpiszok köz sötét zugaiban megforduló egyéb, szörnyűséges teremtmény látványától. A Szent Mungóban egy teljes héten át módosították az emlékeiket, mire sikerült semmissé tenni a kárt, és az apát még azután is irracionális rettegés fogta el, ha bibircsókot látott.

- Így hát szükségessé vált – fűzte tovább a szót Grudje –, hogy a jövőben bevonjuk mugli testvéreinket és nővéreinket az ügyek intézésébe. A Mágiaügyi Minisztérium képviselői és egyéb mágikus tisztségviselők mellett mugli kormányzatok gondosan

válogatott követői és vezetői érkeznek, szerte a világból, hogy tanúi legyenek a döntő kviddicsmérkőzésnek a Mardekár és Hugarbug házak között...

A nevük említésére mindkét ház asztalánál dörgő tapsvihár tört ki. Grudje arca elsápadt, szeme összeszűkült.

- *Ez nem a pity kis házversenyek ideje!* - bömbölte meglepő hangerővel, túlkiabálva a tapsot. A hujjogás és füttyögés azonnal elhalt, a nagyteremre síri csend borult. Grudje homlokráncolva mérte végig az asztalok sorát. Mély, komoly hangon folytatta. - Komor időket élünk, diákok. Ennek a találkózónak a súlya ránk nehezedik. Mi lettünk kiválasztva, hogy az egész varázsvilágot képviseljük. A mi feladatunk, hogy megmutassuk a világnak, hogy a boszorkányok és varázslók nem fenyegetés, amitől félni kell, hanem barátok és segítők, társak a békés együttélés új világában. Ennek érdekében sokan maguk közül amatőr diplomatáknak lesznek választva. Maguk fogják kiszolgálni és szórakoztatni mugli vendégeinket az iskola különféle helyein megrendezésre kerülő rendezvényeken.

- Ami azonban ennél is fontosabb, az a mágikus verseny és bajtársiasság kifejezése a kviddics bajnokságon. Ez lesz a találkozó kulcsmomentuma, amely mindenkit magába foglal. Ott lesznek, és a legjobb formájukat hozzák. Bármelyik csapat is nyer, a legnagyobb tisztelettel fogadjuk, belenyugszunk, ahogy az az iskola szellemiségéhez illik. Végül a mugli vendégeink belátják majd, hogy a kultúránktól nem kell tartaniuk. Sőt, le fogja fegyverezni őket a sportszerűségünk és mágikus örökségünk.

Grudje szünetet tartott. Hideg szeme egyenként söpört végig mindenki arcán. Végül kissé ellazult.

- Hogy valamivel vidámabb témára térjek, az idei kviddicsbajnokság egyben egy vadonatúj trófea bevezetését is hozza. A hamarosan bemutatásra kerülő Kristály kehely Mr. és Mrs. Draven Vassar, a griffendéles Lance Vassar tanulónk szüleinek igen nagylelkű felajánlása. A Kehely egy ősi, és igen ritka mágikus ereklye, amit maguk a Vassar szülők fedeztek fel egy történelmi ásatás során. Remekül szimbolizálja majd az elkövetkezendő évszázadok kiválóságát. Milyen szerencsés az első győztes, aki efféle örökséget tudhat majd magáénak!

Azzal Grudje megajándékozta a termet ritka, hátborzongató mosolyainak egyikével.

Rose fintorogva a szeme elé kapta a tenyerét.

- Ugh... mintha horog akadt volna a szája sarkába.

Graham Warton arca elsápadt a haragtól, ahogy a termen felületes taps hullámszó végig.

- Lance Vassar nem csak, hogy elvesztette nekünk a kviddics kupát, de még egy sokkal jobb kupához juttatja a győztes csapatot.

James azonban meg sem hallotta az elégedetlenkedést. Grudje bejelentése valahogy realizálta benne, hogy a kviddics találkozó nem csak valami zavaró, ám ködös előérzet, ami egész egyszerűen nem következik be, ha nem hisz benne eléggé. Most már nem csak, hogy valósággá vált, de alig két hetük maradt addig. És, ami a legrosszabb, annak ellenére, amit az Alma Aleronban tett balszerencsés kirándulásuk során megtudtak, szemernyi sem kerültek közelebb a Morrigan-háló titkának felfedéséhez.

A bejelentést követően a tanévből hátralévő idő szinte hátborzongató sebességgel kezdett telni. Ez nagyrészt az általános év végi vizsgáknak volt köszönhető, plusz a hegyekben tornyosuló házi feladatoknak, amik továbbra is egyre csak gyűltek. James hősiesen kitartott, nem maradt le a leckékkel, bár nem igazán a jó jegyek miatt, hanem

hogy elkerülje Fricset. Az öreg gondnok még most is lesújtó büntetőmunkákat szabott ki mindazokra, akik nem adták be időben a házi dolgozataikat, ez viszont még több időt vont el a házi feladatoktól és a tanulástól, ami még több büntetéshez vezetett. Az igazságtalanság dühítő volt, amit csak kis mértékben enyhített a tény, hogy maga Fric tűnt a leginkább túlhajszoltnak, hála az igazgató egyre növekvő elvárásainak.

Ahogy teltek a napok, James időnként összefutott Rose-zal, Ralphal és Scorpiusszal a Szükség szobájában, néha még Albus, Zane és Nastasia is megjelent. Még szerencse, hogy elsőévesként az apja megtanította rá, hogy lehet belépni. A találkozók során a Szükség szobája egy kisebb parancsnoki központ alakját vette fel, tele gyanuszkópokkal, malícia mutatókkal, egy könyvtárra való könyvmennyiséggel kémkedésről és megfigyelésről, valamint egy hatalmas terepasztallal, ami a Roxfort térképét és a környező birtokot ábrázolta. A sokféle eszköz ellenére a találkozók meglehetősen feszengve teltek, miközben próbálták kitalálni, hogyan fog zajlani a kviddics találkozó elleni merénylet, az már szóba se nagyon került, mit tehetnének ellene.

- Még ha ismernénk is Avior tervét - jelentette ki végül Scorpius -, a pálya tele lesz örökkel.

Albus komoran bólintott.

- Titus Hardcastle lesz a biztonsági főnök. Mellette semmi sem juthat át. Minden aurort ide vezényel, főleg azok után, hogy karácsonykor megölték az amerikai alelnököt.

- Harry bácsi nem jön el? - kérdezte Rose.

James megrázta a fejét.

- A mágiaügyi miniszter valószínűleg elküldi apát Szibériába üstököt számolni, vagy valami ilyesmi. Távol fogják tartani innen.

- Sosem gondoltam volna, hogy ezt mondom - sóhajtotta Zane, miután ellökte maga elől a térképet, és hátradőlt a székén -, de ez kicsúszott a kezünkől. Egy dolog volt szembenézni a holdkóros Madame Delacroix-val, még a Kapuórral is. Azok mögött csak néhány nagyhatalmú ember volt, akik a háttérben dolgoztak. Itt most a Mágiaügyi Minisztériumról van szó, és a nagyhatalmú emberek nyíltan cselekszenek.

- Attól még mindig csak néhány emberről van szó - csapott az öklével az asztalra James. - Avior együttdolgozik Judith-tal, a Tó Úrnőjével. Fogalmam sincs, hogyan találkoztak, de nyilván ugyanaz a céljuk. Avior uralkodni akar a muglik fölött, Judith pedig káoszra és pusztításra vágyik. Akárhogy is, csak ők ketten vannak.

- Lehet, hogy ez az egész a kettejük piszkos kis terve - értett egyet Nastasia élénken -, de ott áll mögöttük a Mágiaügyi Minisztériumotok, és még csak nem is sejtik, ki mozgatja a szálakat.

Ralph arca kemény volt, akár a kő.

- Akkor sem adhatjuk fel. Csak segítségre van szükségünk.

- Honnan? - pillantott Ralphra Scorpius. - Mindenki, aki eleget tud, hogy csatlakozzon hozzánk, vagy már elment, vagy Grudje túlságosan elnyomja, hogy bármit is tegyen.

Albus összevonta a szemöldökét.

- Egyébként merre járhat annyit? Hogy tart mindenkit rettegés alatt, mikor nap, mint nap eltűnik, ki tudja, hova?

Ralph vállat vont.

- Valószínűleg a Mágiaügyi Miniszterhez jár, hogy megmondja neki, mit csináljon.

Rose töprengve ráncolta a homlokát, mire James kíváncsian rá pillantott.

- Mire gondolsz, Rose?

A lány a fejét csóválta.

- Semmire. Csak... valami furcsa.

- Az egész ügy furcsa – sóhajtott Zane.

- És mi van azokkal a Yuxa Baslatma indákkal és levelekkel, amik a talárodba akadtak, mikor a jiskra üldözött bennünket? – kérdezte James továbbra is Rose-t fixírozva. – Talán azokból kiderülne, mitévők legyünk, ha használnád őket.

- Rose-nak van álmhozója? – ült fel reménykedve Ralph.

- Már mondtam – csattant fel Rose. – Kizárt dolog! Tisztára összekeveredtek. Nem lehet tudni, melyik bogáncs melyikről való. Senki sem használja őket, pláne nem én. Túl veszélyes.

- Rose – erősködött James. – Ha a Morrigan-háló működésbe lép a kviddicsdöntőn, minden boszorkányt és varázslót megöl! Játékosokat, diákokat, minisztériumi dolgozókat, öröket, még Titus Hardcastle-t és az aurorákat is! Kezdünk kifogyni a lehetőségekből!

Azonban Rose hajthatatlan volt.

- Azok a Yuxa Baslatma darabok nem segítenek rajtunk, James. Túlságosan összekeveredtek és szinte csak morzsa maradt belőlük. Ha lett volna egy kis eszem, egyszerűen csak eltemettem és elfelejtettem volna őket. Viszont van egy ötletem, hogyan menthetnénk meg pár embert, vagy talán annál is többet, ha a Morrigan-háló működésbe is lép. Csak ahhoz azonnal el kell kezdenünk az előkészületeket.

- Mire gondolsz, Rosie? – hajolt előrébb hirtelen Zane.

Rose egyenként mindenkin végignézett.

- Igazából egyszerű – mondta. – A Háló összekapcsolja a pálcákat egy über-gyilkos átokkal, igaz? Pálca nélkül kell a kviddicsdöntőre mennünk. Nekünk, és még azoknak, akiket sikerül meggyőznünk.

Egy perc néma csend következett, mialatt mindenki fontolóra vette a dolgot. James bólogatni kezdett.

- Laosa banya sztorijában az anyja túlélte, mert nem volt nála a pálcája. Aznap reggel véletlen eltörte. Ott volt, a Háló kellős közepén, de mivel nem volt pálca nála, nem ártott neki...

Ralph azonban kicsit szkeptikusan állt a kérdéshez.

- Nehéz elképzelni, hogy úgy a legjobb mágikus csatába indulni, ha otthon hagyod a pálcádat.

Nastasia felvihogott.

- Pedig úgy, ha meg akarod élni magát a csatát – vetette ellen Rose, és lesújtó pillantást vetett Nastasiára. – Különböznél sem azt javaslom, hogy hagyjuk őket fent a hálóteremben. Keressünk nekik valami rejtekhelyet a közelben, mondjuk a lelátók alatt, vagy a seprútárolóban, ahol biztonságban lesznek, és utána könnyen hozzáférhetünk.

- Ez azért elég durva, Rose – jegyezte meg Albus. – Te most azt javaslod, hogy nézzük végig, ahogy mindenkit kinyírják, utána gázoljunk át a holttesteken, vegyük fel a pálcákat, és harcoljunk Avior meg a többi rosszfiú ellen, akiket összegyűjtött?

- Van jobb ötleted? – érdeklődött Rose, bár rajta is látszott, hogy nem túl boldog a lehetőségektől. – Meg kell védenünk a mugli túlélőket. Nem tökéletes terv, de per pillanat ennyink van.

- Ez rosszabb, mint tavaly – csóválta lassan a fejét Ralph. – Már akkor is elég rossz volt, hogy Lucy meghalt, New Amsterdam meg láthatóvá vált a muglik számára. De ez rosszabb. Ez olyan, mint... mint...

- Mint a világunk vége – sóhajtott James komoran. – Roxfort vége. A Mágiaügyi Minisztérium vége. Mészárlás lesz.

- El se hiszem, hogy ti tényleg fontolóra veszitek ezt! – fakadt ki hirtelen Albus. – Ralph megmondta! Nem adhatjuk fel! Meg kell *állítanunk* a Morrigan-hálót, nem pedig azon agyalni, hogyan éljük túl, mint... - Tétován legyintett egyet. – Mint a *csótányok!*

Ezt aztán hosszú, kínos csend követte. James biztosra vette, hogy mindenki ugyanarra gondol, csak senki sem meri kimondani. A diákok kényelmetlen pillantásokat váltottak. *Talán lehetetlen megállítani a Morrigan-hálót, mondták azok a pillantások, de a túlélés jobb, mint meghalni.*

Szerencsére Scorpius végül megtörte a csendet.

- Senki sem adja fel – szólt határozott bólintással. – De amíg nem találunk ki valami jobbat, mindent meg kell tennünk, hogy minél több embert győzzünk meg, hogy rejtse el a pálcáikat. Eldugjuk a Griffendél lelátója alá, még órákkal a bajnokság előtt, mielőtt Hardcastle és az aurorjai megérkeznének.

- Valahogy álcáznunk kell a ládát – értett egyet James. – Hardcastle emberei át fogják vizsgálni a pályát gyanús holmik után.

- Elrejtethetnénk a láthatatlanná tévő köpeny alá – derült fel Ralph képe.

- Elrejtethetnénk – felelte James –, ha Albus nem hagyta volna a köpönyeget Avior irodájának a padlóján.

- Nem csak úgy ott hagytam – ellenkezett Albus. – Épp egy vad, kétféjű, tűzokádó madárszörny üldözött, ha esetleg elfelejtetted volna!

Zane halkat fütyentett.

- A rosszfiú irodájában hagyaték apátok menő láthatatlanná tévő köpönyegét? Tudja már?

Albus leeresztett.

- Nem. És szerencsére Frics sem. Az irodájából csentük el, de úgy tűnik, túlságosan el volt havazva, hogy feltűnjön neki.

Scorpius egy legyintéssel elintézte a témát.

- Tök mindegy, majd Ralph szór a ládára egy Visum Ineptio bűbajt, hogy egy kőnek tűnjön, vagy ilyesmi. Az elég jól megy neki. Ha el lesznek rejtve a pálcák, a Háló nem árthat nekünk.

Rose nagyot sóhajtott.

- És akkor, ha nem tudjuk megállítani... - Nagyot nyelt. – Megvédhetjük a túlélőket: a mugli kormányfőket, akivel Avior és az emberei megpróbálnak majd végezni, ha már mindenki meghalt.

- A francba is – motyogta Ralph. – Merlinnek igaza volt. Ez mindent megváltoztat.

A többiek egyetértően morogtak, aztán a gyűlés véget ért.

A következő néhány nap felkerült James életének legfeszültebb napjai közé. Ralph, Rose, Albus, Scorpius és ő egyenként félrehívtak annyi diákot, amennyiben meg mertek bízni, és próbálták figyelmeztetni őket a közelgő támadásra. Úgy döntöttek, nem említik a Morrigan-hálót, mert az csak hitetlenkedést és zavart szült volna, a végeláthatatlan magyarázkodásról már nem is beszélve. Ehelyett a dühös gyanakvásra alapoztak, ami az iskolában már amúgy is a tetőfokára hágott, ha Grudje igazgatóról és a drákói intézkedéseiről volt szó.

- *Tudtam*, hogy rejteget valamit! – sziszegte mérgesen Graham, miközben ő és James a csillagvizsgáló felé tartottak. – Azt mondd, valami nagy összeesküvésnek falaz?

James biccentett.

- Valami olyasmi. A lényeg, hogy nagyon fontos elrejtenuk a pálcáinkat, még a kviddicsdöntő előtt. Komolyan. Élet-halál kérdése.

Graham rásandított, ám nem szkeptikusan, amire James számított, hanem komor ámulattal.

- Mire készül a vén lóköttő? - Hirtelen eltátotta a száját. - El akarja kobozni mindenki pálcáját, igaz? Először lelövi a postát, aztán a roxmortsi hétvégéket, most pedig elveszi a pálcáinkat, hogy csak akkor használhassuk őket, amikor ő akarja! Hát persze! Micsoda diktátor!

James nem sietett helyesbíteni Graham gyanúját. Sőt, jobban belegondolva úgy vélte, Grudje tényleg képes volna ilyesmire.

- A döntő előtti estén fogjuk összegyűjteni a pálcákat, és jól elrejtjük mindet. Senki sem találja meg őket.

Graham bólogatott.

- Aztán, mikor Grudje próbálja elkobozni őket, bumm, volt pálca, nincs pálca! Később pedig ismét magunkhoz vehetjük őket. Briliáns! Ez majd megmutatja a vén zsarnoknak.

James egyszerre bólintott és vont vállat. Nem örült, hogy hazudnia kell Grahamnek, de az, hogy nem javítja ki, mikor a saját elméleteit ecseteli, jelen körülmények között elfogadható volt. Sajnos a legtöbb diákot, akikkel James beszélt, nem volt ilyen egyszerű meggyőzni, mint Grahamet.

- Nem megyek sehová a pálcám nélkül, James - makacskodott Mei Isis. - Ahogy manapság alakulnak a dolgok, tuti nem. Főleg, ha tényleg valami szörnyűség fog történni a döntőn, ahogy azt állítod.

Heth Thomas és Deirdre Finnegan hasonlóképp vélekedtek a dolgról, mintha nem hittek volna Jamesnek, de közben úgy is gondolták volna, hogy ha mégis igaza van, a legjobb, ha náluk marad a pálcájuk.

- De hát épp a pálcád lesz a fegyver! - erősködött James.

- Persze, hogy a pálcám a fegyver - vágott vissza Deirdre türelmetlenül. - Ez a lényeg! Ismerős az a tantárgy, hogy sötét varázslatok kivédése?

Mire a rúnatan terem előtt megkörményezte Gabriel Jacksont, a hugarbugos csapatkapitányt, a lánynak már fülébe jutott a pletyka James titkos figyelmeztetéséről.

- A hugarbugos játékosoknál nem lesz pálca, amíg a levegőben leszünk - biztosította Jamest. - Saját szabály, mióta harmadéves koromban a nővéremet, Juliant eltrafálta Beetlebrick egyik gurkója, mire ő megajándékozta a srácot egy baráti kábítóatokkal. Technikai vereséggel zártuk a meccset. Kizárt, hogy ez újra megtörténjen. Meccs alatt nincs pálca.

James ezt megkönnyebbült sóhajjal fogadta.

- Mondjuk - tette hozzá Gabriel elgondolkodva -, Beetlebrick megérdemelte. És soha még csak nem is célzott Julianre többet, ezt elárulom. Igazából még javára is vált a csapatnak. Talán jövőre újra átgondolom a nincs pálca szabályt.

- Tedd azt - bólintott James. - *Jövőre.*

Rose, Ralph, Scorpius és Albus hasonló szerencsével jártak a saját embereikkel.

- Joseph Torrance és Cameron Creevey piskóta volt - motyogta Rose, mialatt James nyomában kullogott a nagyterem felé, hogy megvacsorázzanak. - Joseph bízik benned, Cameron meg a legnagyobb rajongód. Lily és a barátai is csatlakoztak. Viszont Aloysiusszal, Shivanival és Penelopéval nem jártam sikerrel. A hugarbugosok meg, akik

nem játszanak a meccsen, még rosszabbak. Azok a szerencsétlenek tűzijáték bűbájokkal akarnak ünnepelni.

James komoran biccentett. Titokban nem tudta hibáztatni a hugrabugosokat, sem senki mást, amiért kételkednek a sztórijukban. Részletek nélkül még az ő fülének is elég paranoidnak és furcsának hatott az egész történet.

Scorpius, aki meglepően rámenős tudott lenni, és aki elsőévesként az önvédelmi klub oktatója volt, valamivel több szerencsével járt, a hollóhátasok majdnem felét sikerült meggyőznie, hogy a döntő előtti éjjelen rejtsék el a pálcáikat. Albus és Ralph azonban szinte semmire sem jutott a mardekárosokkal, akik, a hugrabugosokhoz hasonlóan, varázslással akarták ünnepelni csapatuk megjósolt győzelmét.

Még így is, négy nappal a kviddicstalálkozó előtt, diáktársaik csaknem harmadát sikerült rábeszélni, hogy pálcá nélkül vegyenek részt a döntő mérkőzésen. Nem volt sok – sőt, igazából rémisztően kevésnek hatott –, de jobb volt, mint a semmi.

James és Ralph egy régi kviddicsládát készítettek elő, hogy majd abban tárolják a pálcákat. Jó előre elrejtették a griffendéles lelátó árnyékában, és Ralph Visum Ineptio bűbájjal álcázta. Ahogy elsétáltak a pályától, Jamesnek akaratlanul is az járt a fejében, hogy minden erőfeszítésük ellenére így is végig fogják nézni legtöbb iskolatársuk halálát. Szörnyű, baljóslatú gondolat volt. Azonban még most sem jutottak közelebb Avior tervének kibogozásához. Attól függetlenül, amit az Alma Aleron pincéjében megtudtak, még mindig fogalmuk sem volt, mi táplálhatja a Morrigan-hálót, vagy, hogy hogyan nézhet ki. Ahogy teltek a napok, és megkezdődtek az előkészületek a találkozóra, James gyomrát állandó rettegés szorongatta.

Ezt csak tovább rontotta a frusztráló tény, hogy nem találkozhattak nyíltan. Még a rövidke, titkos beszélgetések is veszélyesek lettek, amiket az osztálytermek előtt, órára várva, vagy a folyosón sétálva ejtettek meg, mivel Fricset mintha kimondottan azzal bízták volna meg, hogy őket figyelje. Többször is látták, hogy a termék előtt sétálgat, éles szemmel fürkészt mindent, miközben némán szorongatja fekete botját.

Aztán, ami a legkülönösebb volt az egészben, a legutóbbi legendás lények gondozása órán maga Hagrid adott Jamesnek, Ralphnak és Scorpiusnak büntetőmunkát.

- Ti hárman – harsogta a pajta túlsó feléből. Hangja tőle szokatlanul nyersnek hatott. – Beszélgettek óra közben? Ez volt az utolsó csepp a pohárban! Büntetőmunka!

James kihúzta magát, még a száját is eltátotta döbbenetében, miközben mindenféle félméteres, lila szalamandrák futkorásztak körülötte, nyomukban a többi diákkal.

- Tessék? Persze, hogy beszélünk! Valahogy be kell kerítenünk ezeket a hülye gyíkokat, amiket ránk bíztál!

- Visszabeszélsz? – vont össze a szemöldökét Hagrid, szakálla megremegett. – Dupla büntetőmunka. Ma este, alkonyatkor nálam jelentkeztetek! És ne halljak egy szót se többet!

James alig hitt a fülének. Hitetlenkedve Ralphra és Scorpiusra nézett. Ralph felvonta a vállát, Scorpius pedig csak a szemét forgatta. James nem tudta eldönteni, hogy a fiú inkább meglepődött, vagy megsértődött jobban Hagrid hirtelen jött ellenségeskedésétől. Csak annyit tudott, hogy az eddig is kétségbeejtően nyomorult nap ennél már nem lehet rosszabb. Aztán rájött, hogy mégis, mikor a vacsoránál Lily egy hivatalosnak tűnő, a Roxfort pecsétjét viselő pergament lobogtatva lépett oda hozzá.

- Kiválasztottak diákkövetnek! – csiripelte boldogan. – Ott leszek a nagy vacsorapartin, a döntő után! Mi fogjuk énekelni a Roxfort himnuszát a főasztaltól, és válaszolunk az iskolákkal kapcsolatos kérdésekre. Elnökökkel és királynőkkel fogok találkozni, meg egy

csomó, fontos emberrel!

- Ne vágj fel! – motyogta Graham. – És ne is emlékeztess a hülye kviddicsdöntőre. Egy rakás, öltönyös mugli sem tudja elfeledtetni velünk a tényt, hogy idén még csak be se jutottunk a döntőbe. Hülye Lance Vassar. Ráadásul a szülei épp abban az évben adományoznak valami hülye kelyhet, mikor a Griffendélnek esélye sincs megnyerni. Ez az egész az ő hibája!

- Nem okolhatod mindenért Lance-et – jegyezte meg Deirdre, és egy pillantást vetett Lance meg a társasága felé, akik valamivel arrébb ültek. – Jamesnek is nagy szerepe volt benne. Ha eljött volna a válogatásra...

- Ezt már hallottuk párszor – vágott közbe James ingerülten. – Felejtsd már el!

James a délután további részét a Griffendél klubhelyiségében töltötte, és habár nem sok sikerrel, de igyekezett a házi feladatára és a tanulmányaira koncentrálni. Hasztalan.

Rose egy közeli asztalnál ült Shivani Yadev és Willow Wisteria társaságában, és aggodalmaskodó pillantásokat vetett a fiúra, ám nem kockáztatta meg, hogy odamenjen hozzá beszélgetni. Mikor a nap nyugovóra tért, James végül feladta, és becsukta a könyveit. Kibámult az ablakon, és elveszett lázas gondolatai és növekvő aggodalmai között.

Végül, szerencsére, Scorpius odalépett hozzá.

- Büntetőmunka – szólt halkán. – Hagriddal, emlékszel?

James bólintott. Örült, hogy elterelheti a figyelmét, Hagrid aggasztóan titokzatos viselkedése ellenére is.

Ralph a lépcsőfordulóban várta őket, ott állt a Héraklész ablak alatt, a nap utolsó sugarai gyönyörű, színes fénymozaikkal borította őt és a környezetét. A három gyerek némán, lehorgasztott fejjel lépett ki az esti melegbe, az egyre mélyülő árnyak közé. Tücsökciripelés hallatszott a Tiltott Rengetegből, ahogy a tőlük telhető leglassabban bandukoltak Hagrid kunyhója felé.

- Szerintetek mit tervez nekünk? – kérdezte Ralph.

- Valószínűleg sárkánytrágyát lapátolunk a pajtában – motyogta Scorpius.

- Vagy rosszabb – értett egyet James. – Mit gondoltok, mi ütött belé? Korábban még sose kaptunk tőle büntetőmunkát.

- Talán még mindig orrol rád, amiért keresztülestél a tetőn – vélekedett Scorpius.

James nem gondolta, hogy így lenne, de nem volt jobb ötlete.

A kunyhó kéményéből vékony füstgomolyag szállingózott, mikor odaértek. Scorpius bekopogott, amíg Ralph és James a kertben várakoztak. Mikor az ajtó kinyílt, Hagrid kinézett, és komolyan végigmérte a három diákot.

- Hát itt vagytok! – harsogta, a kelleténél jóval hangosabban. – Épp időben! Tessék!

James homlokráncolva figyelte, ahogy Hagrid felkapott három fémvödröt, és mindegyikük kezébe nyomott egyet.

- Ez mire kell? – kérdezte Scorpius. A hangja furcsán visszhangzott, mikor a vödröt maga felé fordítva beszélt.

- Gombát gyűjtünk Heretofore professzornak – bömbölte Hagrid, és kihúzta magát. Csattanó csiperkét. Érzékelik a mozgást, és védekeznek, ha veszélyben érzik magukat. Ha nem vágja el az ember elég gyorsan a szárát, olyan erővel robban fel, hogy képes letépni az ujjakat.

Ralph a félóriásra pislogott.

- Komolyan?

- Sose voltam komolyabb életemben – felelte Hagrid. Három kurta kést húzott elő az övéből, és mindegyik vödörbe beledobott egyet. A csattanó csiperke kalapja piros, fehér pöttyökkel. Felismeritek őket, mikor elkezdenek remegni. A késsel elvághatjátok a szárát, de figyelmeztetek titeket: gyorsak legyetek!

Scorpius aggodalmas szemekkel meredt a vödrébe.

- Különben?

- Különben a büntetőmunkát a gyengélkedőben végzitek – válaszolt Hagrid, majd elrikkantotta magát. – Vadász! Ide hozzám!

A nevét hallva Hagrid bullmasztiff kutyája előcsörtetett az erdőből.

- Jó fiú – mondta Hagrid, és lapátkezeivel meglapogatta a kutya fejét. – Kiszagoltad a gombákat, he? De, ahogy látom, tartottad a távolságot! Okos fiú. Vezess minket!

Erre Vadász megpördült, és ismét a Rengeteg felé vette az irányt. A fás rész határán türelmetlenül megtorpant, és hátrafelé pislogva várta, hogy a többiek kövessék.

- Ne húzzuk az időt – jelentette be Hagrid hangosabban, mint valaha, és hátralesett a válla fölött. – Minél előbb kezdjük, annál előbb végzünk.

A vödrökben lévő kések csörgése-csattogás közepette James, Ralph és Scorpius követték Hagridot a terjedő félhomályba. Elefántláb méretű fatörzsek tornyosultak körülöttük, időnként belebotlottak egy-egy páfrányba, lógó indába, vagy egy kidőlt fába és pár dombocskába. Vadász elől trappolt, és egy kacskaringós ösvényt követve hatolt egyre mélyebbre a Rengetegbe.

- Szerinted mikor kezdünk el gombát látni? – kérdezte Scorpius az árnyékokat fürkészve.

- Ó, most már hamarosan – szólt hátra Hagrid, ezúttal már sokkal halkabban.

James idegesen követte. Párszor már volt ilyen mélyen a Tiltott Rengetegben, de ez szemernyi sem csökkentette a hátborzongatóságát. A Rengeteg elvégre még mindig otthont adott a kentauroknak, és az akromantula Aragog szétszóródott ivadékainak. Ahogy vastagodott felettük a lombkorona, egyre sötétebb lett, és az árnyak mintha mindenfelől körülvették volna őket. Jamesnek még csak most tűnt fel, hogy Hagrid nem hozott lámpást.

- Hogyan fogjuk meglátni a gombákat, Hagrid? – kérdezte. Próbálta számúzni a hangjából a remegést.

- Csitt – intette le Hagrid halkán. – Majdnem ott vagyunk.

James már épp rá akart kérdezni, hogy ezt hogy értette Hagrid, amikor előttük tűz pislákoló fényére lett figyelmes, ami egy fatönkökből álló kört világított meg. Vadász boldogan csaholva tört át az aljnövényzeten abba az irányba. Hagrid követte a nagy kutyát egy sor magas bokorhoz, amik egy kis tisztást öleltek körbe. A bokrok mögött tűz lobogott, halvány, sárga fénnel festve meg a fejük fölött lengedező leveleket.

Hagrid megtorpant. Kezét a szája sarkához emelte, és egy elég váratlan, mindazonáltal kimondottan meggyőző madárfüttyöt hallatott.

James döbbenten meredt rá.

Ami azonban ennél is jobban meglepte, hogy a bokrok túloldalán egy ismerős hang szólalt meg.

- Ha a hatalmas kutyád nem lett volna elég meggyőző a kilétedről, Hagrid, azoknak a vödröknek a csattogása már biztosan. Gyertek be mindnyájan, és csatlakozzatok hozzánk!

Hagrid vidáman szusszantott egyet, és hátranézett Jamesre, Ralphra és Scorpiusra.

- Már vagy egy mérfölddel ezelőtt letehetnétek volna azokat a vödröket, de eszembe se

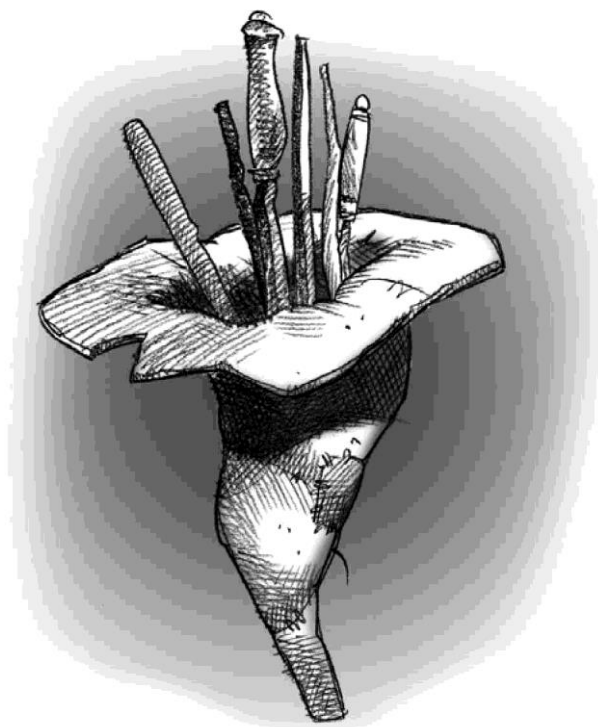
jutott. Annyira igyekeztem fenntartani a hatást, hogy büntetőmunkára viszlek titeket. Mellesleg, amiatt bocsánat.

James nagy csattanással a földre dobta a vödrét, és követte Hagridot, aki megkerülte a legközelebbi bokrot.

Egy kis, takaros tűzrakás körül ott ültek Flitwick, Debellows és Revalvier professzorok. Azonban nem csak ők, körben mindenhol emberek foglaltak helyet. McGalagony professzor komoly mosollyal meredt a jövevényekre, arca sápadtnak hatott a tűz fényében, állán pedig még mindig nem gyógyult be egy hosszú karcolás. Mellette James Ron bácsikája és Hermione nénikéje ült, végül pedig, de nem utolsó sorban, szemüvegén csillogó fénnel, a saját apja.

Harry Potter felállt, és üdvözölte Hagridot, Scorpiust és Ralphot. James odafutott hozzá, és hálásan fogadta, mikor az apja a válla köré kanyarította a karjait, és egy kemény, mégis komfortosan ismerős ölelésben részesítette.

- Üdvözlét, uraim - szólt Harry halk, tisztán csengő hangon - az új Főnix Rendjében!

20. VÉGSŐ NAPOK ZSARNOKSÁGA

A megkönnyebbülés, ami elfogta Jamest, mikor meglátta az apját, a bácsikáját, nénikéjét, és az új Rend többi tagját, szinte lehengerlő volt.

A tűz köré néhány vastag farönköt és sima sziklát lebegtettek, hogy legyen mire ülni. Mikor Harry helyet foglalt, James lekuporodott mellé. Ralph Flitwick professzor mellé huppant le, aki utazótalárt és egy nevetségesen nagy bőrcsizmát viselt, valamint egy széles karimájú kalapot, amit egészen a szemöldökéig húzott le. Scorpius azonban állva maradt a tűz fénykörének peremén, mellkasa előtt összefont karral, mivel Hagrid egymaga elfoglalta a maradék sziklatömböt.

- Idézzek önnek egy fatönköt, Mr. Malfoy? - ajánlotta Flitwick vidáman, és előhúzta a pálcáját.

Scorpius megrázta a fejét.

- Inkább állnék, ha nem gond, amíg egy kicsit többet megtudok arról, ami itt folyik.

- Ó, annyira hasonlít az apjára, mikor annyi idős volt, mint most ő - mosolygott Hermione, és oldalba bökte a férjét.

- Látom - motyogta Ron. - Elég maradandó emlék fűződik hozzá.

Ralph a tűz fényében óvatosan McGalagony professzor felé pillantott.

- Jól van, professzor? A Hírverőben olvastuk, mi történt önnel.

McGalagony kihúzta magát, és felszegte az állát.

- Nem tudom, miket olvasott, de engem nem lehet megijeszteni egy farka felbérelt mihasznával. Elég jól megbirkóztam a dologgal, ha szabad így fogalmaznom.

- A kertjében támadtak rá - szólt Revalvier undorodva. A mélyvörös csuklya árnyékából a tűzbe meredt. - Öten egy védtelen nőre.

- Annyira azért nem „védtelen” - vigyorodott el Debellows zord képpel. - Hármat a

Szent Mungóba juttatott az övéinél jóval súlyosabb sebesülésekkel. A maradék kettő visszaszaladt az urához, és feltehetően mindenféle légből kapott mesével jöttek egy tízkarú óriásnőről.

- De akkor is - csóválta a fejét Hermione. - Ez szörnyűség. Szegény Minerva hetekig lábadozott az átkok hatása alól. Rátámadni egy asszonyra, aki ilyen törekeny és tapasztalt...

- Ha ez alatt azt érti, hogy egy korombeli asszonyra - mondta McGalagony könnyedén -, akkor igaza van. Az ember nem kupálódik ki olyan gyorsan a nyolcadik X után, de hozzátenném, hogy rosszabbnak tűnt, mint amilyen valójában volt.

Harry a fiához fordult.

- A professzor mindenről értesített minket, amint alkalma nyílt rá. Tudunk a durmstrangos professzorról, Aviorról, és hogy milyen kapcsolatban áll a varázslóval, akivel New Amsterdamban találkoztatok. Minden, amit mondtatok, összecseng azzal, amit mi tudtunk meg. Valami történni fog jövő héten, a találkozón. Nem tudjuk pontosan, hogy mi, de most, hála neked és a barátaidnak - halvány mosollyal Ralph és Scorpius felé biccentett -, már azt is tudjuk, ki a felelős érte.

- Nagyon szívesen, meg minden - mondta Scorpius, aki még mindig a fény és az árnyék határán ácsorgott -, de nem kellett volna ide hívniuk Rose Weasleyt és James öccsét? Ők is benne voltak.

- Ó, Rosie - sóhajtotta Hermione egyszerre aggodalmasan és dühösen. - Mindenbe belekeveredett! Javíthatatlan lány!

- Ugyan - szólt Ron, elfojtva egy mosolyt. - A szülei lánya. Mégis mire számítottál?

- Igen egyszerű - meredt Hagrid Scorpiusra. - Rose és Albus nem járnak a legendás lények gondozása órátkra. A saját órájukon nekik is szabhattam volna ki büntetők munkát, mint nektek, és akkor mindenkit elhozhattam volna, de az már meglehetősen gyanús lett volna mindenkinek, aki csak egy kicsit is figyel.

Flitwick éles hangja alig tudta elnyomni a tűz ropogását.

- Bízunk benne, hogy amiről ma este szó lesz, azt továbbadják majd Miss Weasleynek és Mr. Potternek. Tudjuk, hogy megvannak rá a módszereik. - Mindentudó mosolyt villantott Jamesre.

Ron bólintott.

- De gyorsnak kell lennünk. Grudje per pillanat távol van, és ki tudja, mivel foglalkozik, ami mostanság leköti, de bármikor visszatérhet. Ha észreveszi, hogy Flitwick és Debellows is eltűntek, gyanút fog.

- Nem sok kell neki hozzá - jegyezte meg Revalvier.

James hevesen bólogatott.

- Mániákus paranoiás. Teljesen megtiltotta, hogy egymáshoz szóljunk, még a szabadidőnkben is. Frics éjjel-nappal figyel. És ott vannak még Piton portréi is!

A felnőttek arcára kiülő üres arckifejezésből James rögtön észrevette, hogy egyikük sem tud Piton tetemes önarckép-gyűjteményéről. Nagyot sóhajtott, aztán úgy döntött, nincs értelme tovább magában tartani a bájitalok mesterének titkát. Beszámolt róla, hogyan ismerték fel ő, Zane és Ralph az álcázott portrékat, szerte Roxfortban, és hogy hogyan használta fel Grudje Pitont a saját céljaira.

Flitwicket akaratlanul is lenyűgözte, amit hallott.

- Azt mondja, *tucatnyi* portré? Biztos ebben?

- Legalább annyi - biccentett Ralph. - És nem csak a folyosón és a termekben. Ő a

szerzetes Longbottom professzor nappalijában, és az egyik festett lovag a képen, ami az irodájában lóg, McGalagony professzor.

McGalagony bőszen forgatta a szemét.

- Elvileg azért kérte kölcsön azt a festményt, hogy kiűzze belőle a mumusokat! Mondtam neki, hogy tökéletesen elboldogulok vele magam is, de hajtatatlan volt. Jó ég, azt hittem, a halálával végre megszabadulok annak az embernek a kettősségétől. Ha belegondolok, hogy állandóan figyelt, és mindent jelentett, amit látott! – McGalagony komor viselkedése ellenére James látta, hogy a szavai mögött inkább csalódottság, mintsem harag rejlik.

Hermione összevonta a szemöldökét.

- De hát nem tehetett róla, vagy igen? Engedelmesség köti őt a mindenkori igazgatóhoz.

- Nekem nem ajánlott fel ilyesféle segítséget, mikor én voltam az igazgató – szolt McGalagony élesen.

Revalvier elfintorodott.

- Talán Grudje egyszerűen csak elég dörzsölt volt hozzá, hogy a helyes kérdéseket tegye fel. Amint tudomást szerzett Piton számtalan festményéről, elhatározhatta, hogy felhasználja őket, Pitonnak pedig engedelmeskednie kellett.

- Annyira azért nem egyszerű a dolog – vetette ellen Flitwick. – A mágikus portrék nem zárják ki a szabad akaratot. Persze, azért elég nehéz ellenállni. Főleg, ha a parancsok egybecsengenek a festett alakok tudatalatti ösztöneivel.

Harry bólintott.

- Piton professzor sosem volt az erkölcsösség mintaképe. Mégis, nem tehetek róla, de folyton az jár a fejemben, hogy talán még ő is ellenállna Grudje vasfegyelmének, ha nem ismerné a végső céljait.

- Azt elárulta nekünk, hogy a Szükség szobájában Grudje nem tud kémkedni – szolt Scorpius.

- Tényleg? – ragyogott fel Hermione arca. – Az is valami, nem igaz?

- Megy az idő – jelentette be Debellows kurtán, majd összecsapta húsos kezeit és egymáshoz dörzsölte őket. – Jó tudni, hogyan figyelnek minket – és hogyan kerülhetjük el ezt ezután –, azonban még mindig itt egy katasztrófa, amit meg kell állítnunk.

- Igaz – értett egyet McGalagony.

James az apjára sandított.

- De hogyan? Mi a terv?

- Ezért hívtunk ide ma titeket – felelte Harry végignézve Jamesen, Ralphon és Scorpiuson. – Bármennyire is szeretném, ha ez nem így lenne – és elhíheded, hogy anyád sem örül neki túlzottan –, a tervünk egyik sarokpontja ti vagytok.

Jamesen a megkönnyebbülés egy újabb hulláma söpört végig.

- Már azt hittük, magunkra maradtunk – vallotta be. – És totál kifogytunk az ötletekből.

Harry megértően bólogatott.

- De menjünk sorjában. Van valami, amiről mi még nem tudunk? Mi történt veletek azóta, hogy utoljára beszéltetek McGalagony professzorral, a Sylvven torony tetején?

James mély lélegzetet vett, ám Ralph szólalt meg először.

- Tudomást szereztünk a Morrigan-hálóról – jelentette be határozottan. – Legalábbis nagyjából. Van egy hiányzó darabka. Nem tudjuk, mennyire fontos, de itt van, amit biztosan tudunk.

Azzal beszámolt az Alma Aleron pincéjében tett kalandjukról. James és Scorpius időnként kiegészítették néhány részlettel, mikor a Laosa banya és Tabitha Corsica beszélgetése került sorra.

Corsica nevének említésére azonban Harry közbevágott.

- Biztosak vagytok benne, hogy Tabitha Corsica beszélgetett ezzel a Laosa banyával?

- Teljesen – bólintott nagyot James. – Utána rajtakapott minket, és hazarángatott Roxfortba.

Harry komoly arccal tanulmányozta a fia arcát.

- És aztán mi történt?

- Teltek a napok – rázta a fejét James. – Azt tudtuk, hogy beárult minket, de mikor Grudje az irodájába hívott, úgy tűnt, szinte semmit sem tud. Azt hitte, azért mentünk az Alma Aleronba, hogy éjszakai kviddicsről beszéljünk.

- Ez igazából Scorpius ötlete volt – helyesbített Ralph.

- És nem teljesen vagyok benne biztos, hogy Grudje bekajálta – ismerte be Scorpius. – Viszont az tuti, hogy fogalma sem volt, mit kerestünk ott valójában.

Harry lassan biccentett.

- Jól van. Folytassátok!

James gyanakodva meredt az apjára. Volt valami, amit Harry nem árult el nekik – valami Tabitha Corsicával kapcsolatban. Scorpius azonban folytatta a történetet, mielőtt James rákérdezhetett volna, mi az.

Mikor a három fiú befejezte kissé csapongó meséjét, Revalvier szólalt meg.

- Tehát kettőt ismerünk a három jelből, ami azonosítja a Morrigan-hálót, már ha tényleg ezt a módszert akarják használni az ellenségeink...

- Mivel híján vagyunk más elméleteknek, ezt kell feltételeznünk – tette hozzá Debellows.

Hermione vonakodva egyetértett.

- Annyira szörnyű belegendolni. Az a rengeteg ártatlan ember! – Ahogy Jamesre pillantott, szeme ragyogni látszott a tűz fényében. – Nem lehetsz ott, James! Egyikőtök sem! Victoire, Louis, az én kis Rosie-m...!

- Hermione – kezdte Ron, de James közbevágott.

- Van egy tervünk, hogy hogyan mentjük meg magunkat, meg még néhány embert – mondta olyan vigasztalóan, amennyire tőle telt. – Elrejtjük a pálcáinkat a döntő alatt. Ha a Háló működési elve, hogy szabadjára ereszt egy szuper-gyilkos átkot, ha nincs nálunk a pálca, biztonságban leszünk. Elvileg.

- Egyszerű, de nagyszerű – szólta Debellows elismerően.

James vállat vont.

- Nem minket illet a dicséret. Rose ötlete volt.

- Az én kislányom – sóhajtott egy nagyot Ron, és átkarolta a felesége vállát.

- Tehát – vezette vissza Flitwick a beszélgetést az eredeti medrébe –, a Morrigan-hálót valami olyan tárgy táplálja, ami valaha egy nagyhatalmú sötét boszorkány vagy varázsló tulajdonában volt, aki már halott. Felteszem, valami személyes tárgy. Valami, ami elnyelte az alany erejét és céljait az évek során.

Revalvier hátralökte a csuklyáját, majd bólintott.

- A második jel pedig a központosság. A gyülekezet kellős közepén lesz. A fókuszpontban.

Debellows összevonta a szemöldökét.

- Mivel az esemény egy kviddicsmeccs lesz – vélekedett –, talán az elátkozott tárgy az egyik labda.

- Lehetséges – értett egyet Harry. – Habár a roxfordi kviddicsfelszerelés általában nem egyetlen ember tulajdona.

Hagrid végigsimított a szakállán.

- Viszont ez nem közönséges kviddicsmeccs lesz – mondta. – Lehet, hogy valaki előáll egy ősrégi, tradicionális tárggyal, ami illik az alkalom különlegességéhez. Mondjuk egy réges-régi világkupáról való kvaffal, vagy ilyesmi. Figyelnünk kell, hátha látunk valami szokatlant.

James szeme tágra nyílt, ahogy egy ötlet villant be neki. Annyira egyértelmű volt, olyan egyszerű, hogy egy hosszú pillanatra nem tudta rávenni a száját, hogy kimondja.

- Mi az, James? – sandított rá az apja. – Tudsz valamit?

James agya zakatolt, megbénította a nyelvét. Végül Ralphra meredt, szeme kidülledt az üregéből.

- A Kristály kehely! – mondta rekedten.

Ralph szeme is nagyra nyílt. Mellette Scorpius végre lehuppant a fűre, és egyik kezével a homlokára csapott.

Ron zavarodottan pislogott körbe.

- Mi az a Kristály kehely?

- Az új kviddicskupa trófea – szólt Flitwick álmélkodva. – Hát persze!

Debellows öklével a nyitott tenyerébe csapott.

- Ősi. Valószínűleg valami nagyon erős, kegyetlen, zsarnoki varázstudó királyé vagy királynőé volt.

Hermione Harryre nézett, szeme komoly volt.

- A figyelem központjában lesz, mikor bemutatják a meccs előtt.

- Honnan való? – fordult Harry a fiához.

- Lance Vassar szüleitől – felelte James gyűlölködve. – Felfedezők és tanárok, idejük nagy részét mágikus kultúrák és a történelmük tanulmányozásával töltik. Ha kicsit is hasonlítanak Lance-re, akkor két arrogáns gyöker, akiknek a pénz és az ész egy és ugyanaz.

- Ha így is van – vetette ellen McGalagony egy szemrehányó pillantás kíséretében –, attól még nem lesznek automatikusan az ellenségeink. Ez egy nagyon komoly vád, amivel illetjük őket.

- Nem is feltétlenül kell tudniuk a tervről – szólt Revalvier. – Talán csak közönséges balekok, akik nem is sejtik, hogy a felajánlott ereklyéjüket gyilkos célokra szándékozzák felhasználni.

- Akárhogy is – nézett végig Ron az összegyűlteken, és az egyetértés jeleit kereste rajtuk –, ez a legjobb nyom, amin elindulhatunk. Van valaki, aki nem ért egyet?

James körülnézett, ám a tűz körül ülők arcán nem látott ellenvetést. McGalagony megköszönte a torkát.

- Van rá mód, hogy megsemmisítsük a Kelyhet még a mérkőzés előtt?

- Talán, de nem valószínű – sóhajtott Debellows. – Ha tényleg az a Háló forrása, védeni fogják, amíg el nem jön az idő, hogy használják. Úgy kell készülnünk, hogy a beindulása előtti percekben csapjunk le.

- A biztonság kedvéért – szólt Flitwick a tűz fényében szikrázó szemekkel – kövessük Miss Weasley tanácsát, és menjünk a döntőre pálca nélkül.

A körben mindenki komor arccal biccentett, kivéve Debellows professzort. Jamesnek feltűnt, hogy a nagydarab férfi merev képpel bámul a tűzbe, és a fiú feltételezte, hogy előbb fagy be a pokol, mintsem a volt Héja bárhova is menjen pálca nélkül.

- De azért tartsuk kéznél őket - mondta Harry. - És reménykedjünk, hogy az efféle elővigyázatosságokra végül nem lesz szükség.

Hermione egyetértően mormogott valamit. James fülének félig-meddig úgy hangzott, mintha egy ima lenne. Felnézett az apjára.

- Ez azt jelenti, hogy te is ott leszel, apa?

Harry komolyan biccentett.

- Én, Ron bácsikád és Hermione nénikéd is, igen. Hagrid segít beosonni. Nem lesz egyszerű, tekintve, hogy Titus lesz a biztonsági főnök.

- Mit tesz, ha elkap benneteket?

Erre Harry őszinte mosolyt villantott Jamesre.

- Ne feledd, ki a főaruror, fiam - hunyorgott. - Bízz bennem! Nem fognak elkapni.

- És *mi* mit tegyünk? - pillantott körbe Scorpius.

- Ti már megtettétek a magatokét - felelte Debellows határozottan. - Mostantól az lesz a dolgotok, hogy óvatosak lesztek. Ne kerüljétek Grudje igazgató úr útjába. És kerüljétek Mr. Fricset is.

- Menjétek át a vizsgáitokon - villantott fel Hermione egy erőtlen mosolyt.

- És győzködjétek tovább az embereket, hogy menjenek pálca nélkül a döntőre - tette hozzá Ron komolyan. - Csak a biztonság kedvéért.

Ezután úgy tűnt, a találkozóinak vége. McGalagony professzor feltápáskodott, Revalvier professzor segített neki. Debellows előhúzta a palcáját, és egy elsuttogott varázsigével kioltotta a tüzet.

- Várok, amíg ön visszatér, professzor - szólt Flitwicknek. - Ha a főbejáraton megy be, én a rotundát használom.

Flitwick bólintott. Még jobban az arcába húzta a kalapját, aztán bevette magát a bokrok köz. Meglepően kevés zajt csapott.

- Én visszakísérlek titeket, hármatokat - lapogatta meg Hagrid James és Ralph vállát. - A kunyhóban már van egy szép nagy rakás csattanó csiperke. Heretofore professzor elégedett lesz a ma esti munkátokkal.

- Jó ötlet, Hagrid - mondta Hermione, ám a hangjából még mindig süttött az aggodalom.

- Ne félj, Hermione - vigasztalta Hagrid. - Minden rendbe jön. Csak várj, és meglátod.

A közelben kettő csattanás hallatszott. Mikor odanézett, James látta, hogy csak McGalagony és Revalvier professzorok dehoppanáltak. Úgy tűnt, Hagrid elég messzire vezette őket a Rengetegben, hogy kikerültek az iskola hopperségátoló határain kívülre.

- Apa, hol van Longbottom professzor? - kérdezte James. - Ő miért nem volt itt ma este?

- Revalvier professzor lakására vigyáz - felelte Harry, és az órájára pillantott. - Minerva ott lakik a támadása óta. Sosem hagyjuk felügyelet nélkül a helyet. A rossz emberek túl könnyen belopózkodhatnak. Juliet majd mindenről beszámol Neville-nek, ha visszaértek. Elhíheted, hogy ő is alig várja, hogy visszatérjen a Roxfortba.

James biccentett.

- Le mertem volna fogadni. És nem lennék Frics helyében, ha megtörténik.

- Én még a legjobb napokon se lennék Frics helyében - szólt Scorpius jelentőségteljesen.

- Bizony! – értett egyet Ron.

- Menjetek! – noszogatta a fiúkat Hermione Hagrid felé. – És legyetek óvatosak!

- Úgy lesz, Hermione néni – felelte James. Nem szívesen búcsúzkodott, de tudta, hogy itt az ideje.

- És mondjátok meg Rose-nak, hogy üdvözlöm! – tette hozzá a nő, lehalkítva a hangját.

- Mondjátok meg neki, hogy sajnáljuk, hogy ő nem jöhetett veletek, de nagyon aggódtam miatta. Mondjátok neki, hogy a mamája és a papája nagyon szeretik!

- Hermione – karolta át Ron a nejét. – Gyere! Mennünk kell.

- Jövök – csattant fel Hermione. James látta, hogy a nénikéje szinte remeg az aggodalomról. Úgy tűnt, Ron bácsi is észrevette ezt. Sápadt arccal ölelte magához a feleségét. James felé biccentett.

- Pár nap múlva látunk titeket – mondta. – De ha minden jól megy, nem fogtok látni minket. Ne keressétek a bajt!

- Épp te mondod, Ron bácsi? – mosolygott James.

- Igaza van – értett egyet Harry komoran. – Ez most nem a hősködés ideje. Maradjatok a háttérben! Dugjátok el a pálcáitokat! És James...

James fáradtan sóhajtott egyet.

- Igen, apa?

- Szép munka – mondta Harry, odalépett Ron és Hermione mellé, majd végigmérte Ralphot és Scorpiust is. – Mindenkitől. Többet tettetek, mint az gondoltuk volna. – Kissé összevonta a szemöldökét. – Habár azt hiszem, később egy részéért meg kell büntetnünk titeket, főleg, ha James anyjának is lesz beleszólása.

Hermione erőtlenül felnevetett, Ron pedig elmosolyodott.

- De itt és most – zárta a szavait Harry –, büszke vagyok rád.

James az apjára bólintott, és a mellkasában meglepő boldogság áradt szét.

Egy pillanattal később Harry, Ron és Hermione három csattanással köddé váltak.

- Épp, mint a régi, szép időkben – szipogta Hagrid, majd egy zsebkendőt előkaparva hangosan kifújta az orrát. – Na, jobb lesz, ha mi is indulunk. Estét, professzor. – Ez utóbbit Debellowss professzornak címezte, aki – James ezt még csak most vette észre – még mindig a tisztás szélén állt, és már-már természetfeletti módon beolvadt a fák árnyai közé. Arra várt, hogy ő is észrevétlenül visszatérhessen.

- Jó estét, Hagrid professzor – felelte mély, morgós hangon. – Diákok.

A hold fényének segítségével James, Ralph és Scorpius összegyűjtötték a fémvödröket, és követték Hagridot vissza, a Rengetegbe. Mint korábban, most is Vadász ment elől, csaholva ide-oda futkározott az aljnövényzetben, és időnként rá morgott és acsargott egy-egy elvadult kerti törpére.

Séta közben James gondolatai az elképesztő gyűlés körül forogtak, aminek imént a tanúja lehetett. Egyszerre érzett éledő reményt és gyomorszorító félelmet. Hónapok óta most először kecsegtetett annak a lehetősége, hogy a dolgok akár még jól is alakulhatnak. De ha mégsem, több forgott kockán, mint a diákok és mugli vezetők élete. Ott lesz az apja, a bácsikája és a nénikéje is. Ha a Morrigan-háló beindul, vajon náluk sem lesz pálcá? Vagy ők is, mint Kendrick Debellowss, inkább kockáztatnak a lankadatlan éberség érdekében?

- Mivé lesz egy boszorkány vagy varázsló pálcá nélkül? – motyogta az orra alatt. Hangja elveszett a vödrök csörömpölése közepette.

A Rengeteg árnyai ott terpeszkedtek körülötte, de választ nem kapott tőlük sem.

A tanév utolsó napjai dühítő letargiában csörgedeztek. A záróvizsgák végeztével az iskolai közhangulat valamivel vidámabb lett, mindenki egyre nagyobb lelkesedéssel várta a kviddicskupa döntőjét, és a nyári szünet kezdetét.

- Végre - rázta a fejét Deirdre Finnegan a döntő napján, reggeli közben. - Kikerülünk ebből a börtönből. Hacsak Grudje ki nem találja, hogyan küldheti velünk haza a szabályokat is!

- Én nem csodálkoznék rajta, ha megpróbálná! - vélekedett Aloysius Arnst. Szeme kidülledt összevont szemöldöke alatt. - Minél inkább szétesik körülöttünk a világ, ő annál több szabállyal tömi be a réseket. Ha képes lenne mindenkit hazáig követni, megtenné.

Devindar vadul beledöfte villáját egy darab sült kolbászba.

- Ne adj neki ötleteket! Még a végén kitalál valamit.

- Nem tudom, ti hogy vagytok ezzel - szólt Heth Thomas halkán -, de nekem már eszembe jutott, hogy kihagyom a következő évet.

Rose megrendülten pislogott rá.

- De hát... te *prefektus* vagy!

- És nem hagyhatod csak úgy itt az iskolát - emelte a plafonra a szemét Graham. - Törvények írják elő.

- Fenébe a törvényekkel - felelte sötéten Heth. - És fenébe a prefektussággal is. A papám Provence-ben nőtt fel. A nagyszüleim még mindig ott laknak. Ha oda költözöm hozzájuk, átiratkozhatok a Beauxbatons-ba.

- Mondasz valamit! - húzta ki magát Graham. - Sőt! Én is megyek veled!

Lily, aki valamivel arrébb ült, kimérten az asztalra tette a villáját.

- Nem tudom, miért morogtok annyit. Szerintem az idei év imádnivaló volt.

- Ennek itt Stockholm szindrómája van - motyogta Deirdre Lily felé bökődve a hüvelykujjával. - Beleszeretett a kínzójába.

- Nem vagyok szerelmes Grudje igazgató úrba! - prüszkölte Lily. - És Fricset is ki nem állhatom. De attól még többnyire jó évem volt, és alig várom, hogy visszajöhessenek.

- Csak mert *te* nem tudod, milyen volt *azelőtt* - sóhajtott Graham. - És mert oda meg vissza vagy, amiért „a varázsvilág nagykövete” lehetsz a találkozón.

Lily szipogott párat, aztán felállt az asztaltól.

- Igenis büszke vagyok rá, hogy mindannyiunkat képviselhetem, ha erre gondolsz. És igyekezni fogok, hogy eltereljem a figyelmet *bizonyos* rossz vérmérsékletű egyedekről, akik csak negatívan képesek hozzáállni a dolgokhoz.

- Ja! - bölintott nagyot Chance Jackson, és csatlakozott Lilyhez. Ők ketten, Marcus Cobb és Stanton Ollivander, az első- és másodéves diákokból álló kis csapat, a nagyterem kijárata felé indult.

- Ó, ha megint ilyen fiatal és idealista lehetnék! - jegyezte meg Heth sóhajtozva. - Mi azért sosem voltunk ennyire naivak, ugye?

Aloysius felhorkantott.

- Az egész első évedet azzal töltötted, hogy esténként azt felügyeltesd, hogy a klubhelyiségben a Roxforti hagyományokhoz méltón zajlanak-e a dolgok.

- Na igen, akkoriban minden más volt. McGalagony ült az igazgatói székben, a Griffendélnek nyertes kviddicscsapata volt...

- Ne is emlékeztess! - intette le Devindar bőszen. - Ki nem állhatom! Láttatok már az új

trófeát? Tegnap éjjel érkezett Lance szüleivel, meg egy rakás őrrrel! Az a cucc legalább egy méter magas, és úgy csillog, mint egy szivárvány az Antarktison! – keserű sóhajt hallatott. – Olyan gyönyörű, hogy legszívesebben képen törölnék valakit.

Heth elővigyázatosan messzebb hajolt a barátjától.

- Azt tartogasd Vassarnak – javasolta, és az asztal eleje felé bökött. – Annyira odáig van magától meg az új trófeától, hogy kétszer akkora az arca, mint szokott. Márpedig az már valami!

- Odalent lesz a pályán, a szüleivel, mikor leleplezik – morogta Graham, és kedvetlenül eltolta maga elől a félig elfogyasztott zabkását.

James, aki egy falatot sem tudott letuszkolni aggodalomtól összeszorult torkán, követte Graham feldúlt pillantását. Az asztalfőn, közvetlenül az emelvény előtt, Lance szokásos, hatod- és hetedévesekből álló kompániája körében ücsörgött, és könnyed hangon nevetgélt, mintha a világon semmiféle problémája nem volna. Lance tökéletesen beállított haján megbicsaklottak a magas rózsablakon beáramló napsugarak, és halovány glóriát varázsoltak a felkelő nap rózsaszín fényéből.

- Iszonyatosan tudnám utálni a srácot, ha nem volna ennyire nevetségesen álomszerű – jegyezte meg Willow Wisteria egy dühös sóhajjal.

Devindar nem bírta tovább. Csörömpölve az asztalra hajította a villáját, felállt, és elsétált.

A fejük fölött a hatalmas óra visszhangzó gongszót hallatott. James odanézett, és csak most látta, hogy a fő óralap kivételével mindegyiket leállították. A Durmstrangot, Beauxbatons-t, Alma Aleront és Yorke-ot képviselő mutatók mind déli tizenkettőre mutattak. Alig néhány út maradt a volt-nincs szekrényeken át most, hogy gyakorlatilag már véget ért a tanév. James elmorfondírozott rajta, vajon jövőre eltűnik-e az óra a falról. Nagyon remélte, hogy igen. Persze, jutott eszébe, talán nem is lesz több tanév. Ha az apja, nagybátyja és nénikéje nem tudják megállítani a Morrigan-hálót...

Nem tudta befejezni a gondolatot. Túl szörnyű volt belegondolni, és még túl sok dolguk maradt.

- A tanév utolsó vizsgája – sóhajtotta Rose nem kimondottan címezve senkinek, majd talpra kászálódott. – Átváltoztatástan Tofty professzorral. Nem hiszem, hogy sokáig húzódna. – A szeme sarkából Jamesre sandított. – Akkor majd délelőtt még találkozunk.

James aprót biccentett. Tudta, mit kell tennie.

Az első megálló a Griffendél klubhelyisége volt. Az ablakokon beszűrődő napfény arany ragyogásba vonta a szobát, a régi, kopott fotelok és karcos asztalok rövid időre visszanyerték régi, dicsőséges képüket. Az átlagos kora délelőttöktől eltérően a helyiség tele volt diákokkal, akik hangosan beszélgettek, csiga és fúrót játszottak, vagy máshogy múltatták az időt a kupadöntő kezdetéig.

Scorpius a portréjuk közelében várta Jamest, és lecsúsztotta válláról a táskáját.

- Kábé a fele van meg – sóhajtotta, és a táskát kinyitva megmutatta Jamesnek az összegyűjtött varázspálcákat. – Mindenki túl vidám, hogy elhiggyék, bármi rossz történhet.

- A fele? – ismételte James rémulten. – Ennyi? Ennél több kell!

- Próbáld csak *te* meggyőzni őket, hogy ki akarják őket nyírni a kviddicsdöntőn – súgta Scorpius, és kihívóan végigmérte Jamest. – Azt hinnék, az egész vagy egy vicc, vagy megőrültél. Előbb vagy utóbb az egyikük elmondaná Grudje-nak. Ő már így is azt hiszi, hogy történeteket terjesztesz, csak hogy felhívd magadra a figyelmet. Mindannyiunkat

bezár a régi cellákba.

James a Scorpius táskájában árválkodó maréknyi pálcára meredt, aztán lemondóan fújtatott egyet.

- Jól van – rázta a fejét. – Add ide őket!

Egy perccel később James már a Hugrabug klubhelyiségének bejárata felé tartott, útját a hátizsákjában össze-összekoccanó pálcák csörgése kísérte. Julian Jackson ott várta a hatalmas, kerek ajtó előtt. A lány már a kviddicsfelszerelését viselte, és türelmetlenül támasztotta lábát a labdákon. Vállán egy kétségbeejtően üresnek ható szennyeszsák lógott.

- Tessék – nyomta a zsákokat James kezébe nyersen. – Nem tudom, miben sántikálsz, de a nővérem azt mondja, okkal rejted el ezeket.

- Kösz – biccentett James. Lecsúsztotta hátáról a táskáját, és beletette a hugrabugosok pálcáit is.

- Ne nekem köszönd – felelte Julian. – Szerintem nem vagy komplett. Amint nyertünk, azonnal kérjük vissza őket.

James beleegyezett ebbe, aztán már újra úton is volt. Öt perccel később Herman Potsdam és Ashley Doone várták a Hollóhát tornya előtt.

- Mi ez az egész, James? – kérdezte Ashley, miközben Herman egy pálcákkal teli tömött régi süveget nyújtott át a fiúnak.

- Már megmondtam – válaszolta James. – Lehet, hogy valami rossz fog történni. Mászt nem mondhatok, legfeljebb annyit, hogy nagyon veszélyes magatoknál tartani a pálcát.

Ashley a homlokát ráncolta.

- Köze van a találkozóhoz, igaz?

- Persze, hogy köze van – forgatta a szemét Herman. – Tökéletes alkalom, ha valaki támadni akarna. Épp, mint mikor azt a mugli alelnököt is megölték a szünetben.

- James? – erősködött Ashley, ügyet sem vetve Hermanra. – Mit tudsz te erről?

James a fejét csóválta.

- Ha többet mondanék, úgysem hinne nekem senki. Scorpiusnak igaza volt. A legtöbben így is azt hiszik, csak azért találok ki dolgokat, hogy felkeltsem a figyelmet. Főleg Grudje.

- Én nem tartozok közéjük – mondta Ashley türelmetlenül. – Gennifer Tellus a nővérem legjobb barátnője, és szerinte mindig őszinte vagy, még ha Bajkeverőnek elég pocsék is voltál.

James nagy szemeket meresztve rá meredt.

- Gennifer szerint pocsék Bajkeverő voltam?

Ashley a szemét forgatta.

- Te nem vagy Tekergő, James. Az a nagyapád volt. Téged egy kicsit túlságosan is lekötnek a saját ügyeid. Viszont Zane Walker... - Álmodozó tekintettel sóhajtott egyet.

- Remek hajtó – értett egyet Herman. – Hasznát vettük volna idén. Kár, hogy azok a jenkik megkaparintották. Semmit se tudnak a kviddicsről.

Ashley megrázta a fejét, aztán visszatért az eredeti témához.

- Nekem elmondhatod, James. Én tudom, hogy nem hazudsz.

James kínzóan hálás volt Ashley szavaiért.

- Figyeljetek – halkította le a szavait szinte már suttogásra. – *Tényleg* terveznek egy támadást a találkozó ellen. Ha megtörténik, sok ember meghal. Nem varázspárbaj lesz, inkább, mint egy mágikus bomba. Vannak, akik próbálják megállítani. De ha nem tudják... - Megrázta a fejét, nem akarta befejezni a mondatot.

- Várj egy percet – pislogott rá Herman. – *Ezért* rejtet el a pálcáinkat? Azt hittem, azért, mert Grudje el akarja kobozni őket.

James a plafonra emelte a tekintetét.

- Az csak egy pletyka. De ki tudja? Talán igaz is. Akárhogy is, így lesz nekünk a legjobb.

- Ó – tett egy lépést hátra Ashley. – Az én pálcám nincs ott.

James a lányra meredt.

- Tessék? Miért nincs?

- Mint mondtam, James – felelte Ashley higgadtan –, én bízom benned. Ha te azt állítod, támadás lesz, elhiszem, hogy igazad van. És kizárt dolog, hogy harcba bocsátkozz a pálcám nélkül, mágikus bomba ide, vagy oda.

- De hát épp ez a lényeg! – ellenkezett James a fejét rázva. – A pálcád fog végezni veled! Ashley oldalra döntötte a fejét.

- Bízom benned, James – szólt töprengve –, de ez nem azt jelenti, hogy mindig igazad van. Kéznel tartom a pálcámat. És ki tudja? Talán később megköszönöd.

- Lehet, hogy Ashleynek igaza van – biccentett Herman, és a James kezében lévő öreg süveg felé sandított. Mielőtt James megakadályozhatta volna, a nagyobb fiú beletúrt a kalapba, majd előhúzott belőle egy hosszú, girbegurba varázspálcát. – Itt is van. Bocs, James.

James tovább ellenkezett volna, Ashley és Herman azonban végleg meggondolták magukat. Beléptek a Hollóhát tornyának ajtaján, és otthagyták főni a levében Jamest.

Albus és Ralph még aggasztóbb hírekkel fogadták a mardekáros pince előtt.

- Tessék – dobott bele Albus négy pálcát James táskájába. – Az enyém, Ralphé, Trentoné és Minché. A csaj elsőéves és bele van zúgva a mi jó öreg Ralphunkba.

- Négy pálcá? – szögezte le James dühösen. – Ennyi az egész?

- A mardekárosoknak nem igazán szokása griffendéleseknak adni a pálcájukat – csitította Ralph Jamest, és elvezette őt a pince bejáratától. – Különben is, ha a papád és a haverjai teszik a dolgukat, nem lesz gond, nem igaz?

- És mi van, ha nem jön össze nekik?

- Ugyan már, James – legyintett Albus. – Itt most apáékról van szó! Ó, Ron bácsi és Hermione néni megállíthatatlanok! Nem olvastad Revalvier könyveit?

Az öccse csak viccelt, azonban James nem tudta osztani a másik magabiztosságát. A szívét egyre jobban szorongatta a jeges félelem, gyomra mintha kövekkel lett volna tele, agyában pedig egymást kergették a lidércnyomásos látomások. Elvégre most nem csak a Gyűjtővel néztek szembe. A Gyűjtő csupán egy álarc volt, amit Avior Dorchascathan viselt, Avior pedig csak egy megtört ember volt, akit egy olyan múlt emléke kísértett és hajtott egyszerre, amit még csak nem is ő élt meg. Az igazi fenyegetés Judith volt, és a Végzet nővérei, Petra és Izzy. Jamesnek fogalma sem volt, nekik mi a szerepük a tervben, leszámítva, hogy ők együtt a sorsnak olyan erejét képviselték, ami legalább annyira megjósolhatatlan volt, mint amennyire legyőzhetetlen. És, ami a legrosszabb, hogy gyakorlatilag még most sem hitt neki senki, vagy értette meg a fenyegetést, ami rájuk leselkedik.

Harry Potter, Ron bácsi és Hermione néni talán elegendő lennének megállítani a Gyűjtőt. De vajon képesek lesznek kezelni Petra, Izzy és Judith kombinált, kaotikus hatalmát?

Miközben a fiúk kiléptek az előcsarnok ajtaján, és a pálcák csörgésétől kísérve útnak eredtek a vakító napfényben, James lépésről lépésre önmagával harcolt.

Petra nem engedné – nem *engedheti* –, hogy Judith gyilkoljon. Ez volt az elsődleges motivációja a Leleplezés éjszakáján.

Mégis, úgy tűnt, Petra *valamiért* az hiszi, hogy az az egyetlen módja, hogy szétzúzza a közte, Izzy és Judith között fennálló köteléket, ha hagyja megtörténni a támadást.

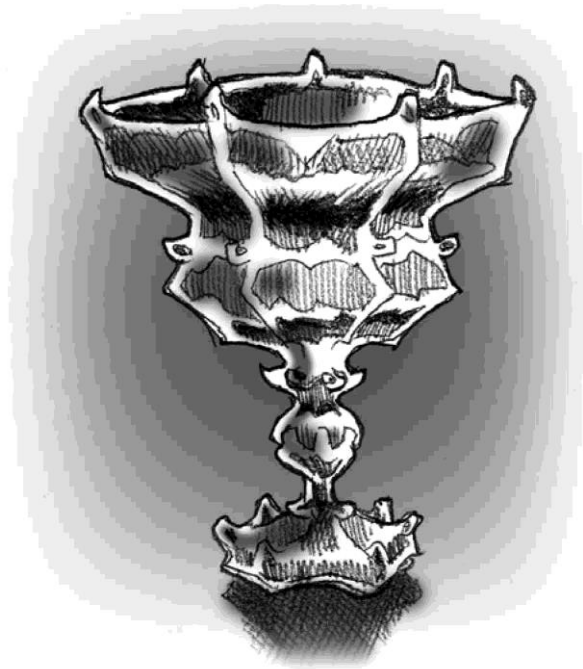
És ami a legrosszabb, mi van, ha igaza van? Mi van, ha a Morrigan-háló valóban csupán egy olyan ár, amit meg kell fizetni egy jóval nagyobb megváltás érdekében? Mi van, hogy ez valahogy szükséges?

A nagyobb jó érdekében?

A ragyogó napsütésben, a kviddicspálya lengedező lobogói alatt egy halvány szellő fagyos hullámként rázta meg James vállát.

- Nem – mormogta magának. Ralph és Albus, akik már eliramodtak a griffendéles lelátó alatt elrejtett ládához, nem hallották. – Nem. Van rá jobb mód... Kell lennie.

Azonban ez a kijelentés még a saját fülének is sokkal magabiztosabbnak hangzott, mint ahogy valójában érzett.

21. A HARMADIK JEL

Az évad utolsó kviddicsmérkőzése mindig igen nagy népszerűségnek örvendett, minden lelátó zsúfolásig megtelt diákokkal és tanárokkal, a levegőben pedig folyvást tűzijátékok és konfettik röpködtek ide-oda a csapatok különféle színeiben. Idén azonban a szokottnál is nagyobb volt a tömeg. A diákokat a felsőbb sorokba szorították, hogy az alsóbb szintek szabadon maradjanak a mugli küldötteknek és kíséretüknek, a varázstudó követeknek, és a különböző Mágiaügyi Minisztériumokból érkezett képviselőknek és tolmácsaiknak.

Miközben James, Rose és Scorpius a helyeik felé tolakodtak a zajos gyülekezésben, Rose izgatottan mutogatott a külföldiekre.

- Az ott India miniszterelnöke és a felesége! - fakadt ki, mialatt lábujjhegyen szökdécselve bökődött Scorpius válla fölött. - És nézzétek a Mardekáros lelátót! A német kancellár! És a francia elnök ott ül a francia mágiaügyi miniszter és Madame Maxime mellett!

A Heth Thomas és Deirdre Finnegan feletti padsoron végigoldalazva James az unokatestvérére sandított.

- Honnan ismered ezeket az embereket?

- Olvastam Lily nagyköveti prospektusát - ismerte be Rose, miután helyet foglalt. - Van benne egy lista minden megjelenő képviselőről. Igazán lenyűgöző, hogy mind itt lesznek ma.

- Muglik egy kviddicsmeccsen - rázta a fejét Scorpius. - Mivé lesz a világ?

Rose lepisszegte.

James lelátóról lelátóra haladva végigmustrálta a különféle mugli vezetőket, akik csodálat, izgalom és leplezetlen kíváncsiság egyvelegével az arcukon nézelődtek. A pálya mentén mindenki lélegzet után kapott, mikor a Hugarbug és a Mardekár csapata

seprűjükön ülve kiröppentek az öltözőikből, és lobogó köpennyel a hátuk mögött a lelátók szintjére emelkedtek. A diákok fülsüketítő üdvrivalgásban törtek ki, a kormányok küldöttei és követei jóval visszafogottabbak voltak. A hugrabugos lelátó legalsó sorában James kiszúrta az amerikai elnököt – Drummondnak hívták, ha jól emlékezett –, amint könnyedén tapsol egy rakás fekete öltönyt és nyakkendőt viselő férfi körében. Az alelnök, természetesen, szembetűnően távol maradt.

- Nézzétek! – kiáltotta hirtelen Rose, és előre mutatott. – Ginny néni!

Jeges rémület szaladt végig James gerince mentén, ahogy tekintetével követte az unokatestvére ujját. Valóban, a mágiaügyi miniszter fölötti sorban az anyja araszolt előre, vörös haja ragyogott a napfényben, arca riadt volt, és sápadt.

- Mit keres ő itt? – nyögte James egyszerre dühösen és keserűen.

- A fia is játszik a meccsen, ha eddig nem tűnt volna fel – felelte Scorpius a szemét forgatva.

- Nem is említve – tette hozzá Rose büszkén –, hogy ő maga is profi kviddicsjátékos volt. Ezért ül a VIP lelátón, a mágiaügyi miniszterrel.

James a fejét csóválta.

- Nem érdekel – szólt aggodalmasan. – Akkor sem kéne itt lennie.

Rose közelebb hajolt, és lehalkította a hangját.

- Ő is nagyon jól tudja, mi készül itt ma, James. Nem várhatod tőle, hogy távol maradjon, és veszélyben hagyja a családját.

- Pontosan ezért nem kellett volna ide jönnie – felelte James elkeseredetten. Mikor újra odanézett, éppen Lily, Chance Jackson és Marcus Cobb csatlakoztak az anyjához a VIP lelátón, és tágra nyílt szemekkel mutogattak a különféle fontos emberekre maguk körül. Ginny átkarolta Lilyt. Mikor az asszony felnézett, James meglátta, hogy a pálya fölött egyenesen rá mered. Ginny nem intett, csupán feszült arccal biccentett egyet neki.

James sóhajtva visszabólintott.

Alattuk a pályán egy sebtében összeállított banda lelkesen rákezdett a Roxfort himnuszára, míg Flitwick professzor egy magas faemelvényről vezényelt. Ezzel egy időben az új pontjelző tábla arany és zöld szikrákat eregetett. Megjelentek rajta a szemben álló házak nevei, valamint egy pár színben hozzájuk illő, villogó nulla.

- Tényleg lenyűgöző a műsor – ismerte el Rose. – Bárcsak lazíthatnék, és élvezhetném!

- Minden rendben lesz – szólt Scorpius kurta biccentéssel. – Nekünk nincs más dolgunk, csak figyelni.

Ahogy a csapatok játékosai visszaereszkedtek a pályára, és leszálltak seprűikről, hogy megejtsék a kapitányok hagyományos kézfogási ceremóniáját, a nézőkön újabb izgatott hullám söpört végig. James a nyakát nyújtogatva figyelte, ahogy két hatalmas alak bukkant fel a pálya túlsó szélénél.

- Ez Gróp! – kiáltotta Deirdre boldogan. – És ki az ott vele? Hatalmas!

- Prechka! – felelte James, és akarata ellenére elvigyorodott.

Rose izgatottan ugrált a székén, és James karját markolászta.

- Nézzétek, mi van rajtuk! – sikkantott. – Ők a klánjuk képviselői! Prechka a hegyi törzs kötényt viseli, Gróp fején meg a barlangi törzs koronája van!

Valóban, Prechkán, akinek a feje egy szinten ingadozott a Hollóhát lelátójának legalsó szintjével, egy rendkívül fodros köpeny volt, tele festett vászonból hajtogatott, lengedező masnikkal. Gróp, aki legalább négy méterrel kisebb volt a feleségénél, azonban még így is kétszer akkora, mint a seprútároló bódé, egy fekete vaskoronát viselt, melyet olyan

bonyolultan hajtogattak meg, hogy leginkább egy robot pterodaktulusz fészkeré emlékeztetett. Ránézésre igencsak nehéz lehetett, mivel Gróp a széles, féltégla méretű fogait kivillantó vigyor ellenére kissé görnyedten járt.

- Vassarék kimondottan őket kérték fel – hallotta James Willow Wisteriát. – Sok időt töltöttek az óriások között, megtanulták a nyelvüket és a szokásaikat. Legfőképp Mrs. Vassar gondolta úgy, hogy fontos minél több mágikus közösséget bemutatni.

James látta, hogy Titus Hardcastle vezetésével egy csapat auror sietett a pályára, és körülvették az óriásokat. Prechka és Gróp szemlátomást számítottak erre, és kínosan toporogva várakoztak, s közben igyekeztek nem rálépni egyik aurorra sem.

Az óriások mögött egy újabb alak bukkant fel a pályán.

- Hát az meg mi a fene? – meredt Rose a pályára. – És jól látom, tényleg Hagrid tolja?

James felkapta a fejét Hagrid említésére. Valóban, az óriások mögött egy hatalmas, fakerekeken guruló ketrec bukkant fel, amit Hagrid tolt játszói könnyedséggel. A ketrec mintha pufók, fészkelődő arany és zöld szörgombolyagokkal lett volna tele. James törpegolymókokként azonosította őket, legalább száz volt belőlük, és mindet a ma mérközést játszó csapatok alapszíneire festették. A ketrec ajtaja kissé remegett az összezsúfolódó teremtmények súlyától.

- Gondolod, hogy...? – súgta Rose, és oldalba bökte Jamest.

James csak a fejét rázta, félt válaszolni. Próbálta elképzelni, milyen lehet, ha az apja, Ron bácsi és Hermione néni annak a szőrös, vonagló tömegnek a közepén rejtőzködik.

- Túl egyértelmű – motyogta Scorpius.

James lélegzetviasszafojtva figyelte, amint Titus feltartott kézzel Hagrid elé ment. Az aurorok az óriásokat megkerülve a ketrechez sétáltak, és előhúzták a pálcáikat.

- Jaj, ne – kapta a szája elé a tenyerét Rose.

Hagrid a ketrec elé sétált, és látszólag figyelmeztette az aurorokat, hogy maradjanak távol, azonban Titus egy biccentéssel jelzett a mellette álló aurornak, Lucinda Lyonnak, hogy vizsgálja meg közelebről a teremtményeket. A nő pálcáját előre szegezve a ketrechez ment, és egy halványlila fénysugárra elkezdte átfésülni azt. Hagrid a kezét tördelve figyelte. Mikor Lucinda elért a ketrec elején lévő, kidudorodó ajtóhoz, a félóriás megint próbálta félbeszakítani. A nő figyelmeztetően feléje intett. Ebben a pillanatban azonban az ajtó nem bírta tovább a nyomást, amit a szőrös kis lények okoztak. A zsanérok elpattantak, és a törpegolymókok sárga és zöld áradatként ömlöttek ki a kicsapódó ajtón, maguk alá temetve Lucindát.

Titus előre ugrott, törpegolymókokat söpört minden irányba, de felesleges volt aggódnia. Jamesnek most már világossá vált, hogy ezeket a példányokat valószínűleg direkt erre az alkalomra tenyésztették ki. A golymókok hátán apró, pelyhes kis szárnyak nyíltak ki, majd verdesni kezdtek, színes felhőként emelve fel a számtalan teremtményt. Méhrajként örvénylő luftballonok fellegére emlékeztettek.

Zavarodott nevetés és tapsvihár fogadta a repülő törpegolymókokat, amely még akkor sem halt el, mikor Hagrid és Titus talpra segítette Lucindát.

- A ketrec – szólt James értetlenül. – Üres...

Mikor az összes törpegolymók kiömlött a ketrec ajtaján, és különös mozgással tovalebeggett a délutáni levegőben, odabent semmi nem maradt, csak az üres deszkapadló.

- Nézzétek az óriásokat! – sziszegte Rose.

Gróp és Prechka helyet foglaltak a Hollóhát lelátójának tövében, közvetlenül a pálya oldalvonalán kívül. Gróp hatalmas vaskoronája ott hevert az óriás mellett, bonyolult

árnyéka felkúszott a hollóhátas öltöző ajtaján. Aztán az árnyék James szeme láttára megmoccan. Két alak mászott elő a koronából, és osont be az öltöző ajtaján. A Gróp mellett ücsörgő Prechka ruhája is mocorogni kezdett. Egy karcsú alak mászott elő a zsebből, leszánkázott a fodrokon, és eltűnt az óriásnő mögött.

- Fúj – fintorgott James.

- Szegény anya – suttogta Rose, mikor felismerte Hermione Weasley alakját, amint az éppen beszökkent a Hollóhát öltözőjébe. – Szörnyű lehet egy óriás zsebében utazni...

- Mondtam, hogy a ketrec túl egyértelmű – somolygott Scorpius önelégülten.

Jamest egyszerre árasztotta el a megkönnyebbülés és a dermesztő rémület most, hogy tudta, az apja, bácsikája és nénikéje sikeresen bejutottak a pályára. A csapatok öltözői egy-egy rövid alagúton keresztül mind összeköttetésben álltak a pálya alatt, így a triónak az egész területhez hozzáférésük volt, ha szükséges.

Eközben a Hollóhát és a Mardekár kviddicsjátékosai elfoglalták pozíciójukat a középvonal mentén. James látta, hogy Albus zöld ruhájában a sor túlsó végén állt, oldalán a seprűjével, a Mardekár lelátójának árnyékában. Cabe Ridcully a két csapat között foglalt helyet, széles vállán sárga köpeny lobogott. Gabriel Jackson, a hugrabugos kapitány csatlakozott hozzá, és komoran méregették egymást a mardekáros Nolan Beetlebrickkel, aki legalább kétszer akkora volt, mint a lány, és ezzel tisztában is lehetett. Gabriel hunyorogva méregette a nagyobb fiút, szemlátomást nem volt lenyűgözve.

- Üdvözet, diákok, és hölgyek, urak, szerte a világból – visszhangzott Ashley Doone hangja a közvetítő páholyból – ezen a nagyon különleges és igazán történelmi kviddics döntőmérkőzésen, itt a Roxfortban!

Vad tapsvihár töltötte meg az arénát, a levegőben tűzijátékok szikráztak és zászlók lobogtak. Ashley kihangosított szavait jó fél percig teljesen elnyomta a tömeg tombolása. James elszakította pillantását a lelátókról, és a világvezetőkre nézett. A legtöbben mosolyogtak és tisztelettudóan tapsoltak. Páran bólogattak és a tömegnek integettek. Az amerikai elnök épp egy beszélgetés kellős közepén tartott, a Mágikus Integrációs Bizottság ügynöke lehajolt hozzá, hogy a főnöke egyenesen a fülébe beszélhessen. A VIP lelátón Grudje igazgató merev arccal ült a mágiaügyi miniszter, Loquatious Knapp mellett, aki komoly, kivörösödött arccal, állva tapsolt. Mögötte James édesanyja feszülten ücsörgött.

- A mai nagy jelentőségű mérkőzés tiszteletére – folytatta Ashley az egész stadiont bezengő hangon – örömmel mutatjuk be a vadonatúj kviddicskupát, melyet a félelmet nem ismerő kalandorpár, és büszke roxfordos szülő, Draven és Lyddia Vassar ajánlottak fel!

James épp időben pillantott le a pályára, hogy lássa, amint Vassarék büszkén integetve, és az éles fénytől hunyorogva lépnek ki a fűre. Mr. Vassar magas volt, és jóképű, szinte teljesen ugyanolyan előreugró állal és fekete hajjal, mint amilyet a fia is viselt. Lyddia Vassar már-már madárszerűen karcsú alkatú volt, hosszú, szőke haja szétterült keskeny vállán. Teknőcmintás keretű szemüvege felnagyította szemét, ahogy körbefordulva minden lelátó irányába odaintett. Menet közben Lance is csatlakozott hozzájuk, valamint Heretofore és Shert professzorok, akik egy nehéz, fekete szövettel letakart tárgyat lebegtetek maguk között.

- Ott van – szólt Rose árnyalatnyi félelemmel a hangjában. – A Kristály kehely.

James szó nélkül bólintott. Fagyos hideg söpört végig rajta, ahogy a tárgyra nézett. Még így, a vastag fekete anyaggal letakarva is szinte áradt a kehelyből az erő. Vajon hogyan fognak az apja, a nénikéje és a bácsikája meglógni vele csupán pillanatokkal azelőtt, hogy

működésbe lépne a Morrigan-háló? Végignézett a pályán, hátha látja jelüket. Vassarékat kivéve minden szempár a lebegő tárgyra szegeződött, és alig várták, hogy végre leleplezzék. Még Gróp és Prechka is megigézve, tágra nyílt szemmel üldögélt a pálya szélén.

- Várjunk csak – súgta hirtelen James, majd előre hajolt, és hunyorogva meredt az óriások felé. – Ki az?

Rose elszakította a szemét a műsorról.

- Tessék?

- Van még valaki odalent. Gróp és Prechka mögött rejtőzik...

Rose követte James pillantását, aztán megrázta a fejét.

- Én nem lá... - Váratlanul felsikkantott, mikor egy alak iramodott ki Prechka mögül, a Hollóhát lelátójának árnyékát célozva be.

- Corsica – mondta Scorpius sötéten. – Mire készülhet?

Nem volt kérdéses a magas, karcsú alak kiléte. Tabitha Corsica egyszer még hátranézett, megbizonyosodott róla, hogy a pályán senki sem látja, aztán eltűnt a hollóhátasok öltözőjében.

- Utánuk ment! – fakadt ki James. – Valahogy tud róla! Apa, Ron bácsi és Hermione néni után ment!

Rose hitetlenkedve csóválta a fejét.

- De hát honnan tudhatja? Hacsak...!

- Hacsak nem ő is része Avior tervének – találgatott Scorpius.

James már talpon volt, mielőtt felfogta volna, mit tesz.

- Várj! – kiáltott utána Rose fojtott hangon.

- Ne próbálj megállítani – sziszegte James, miközben sietve oldalazott végig a soron, Willow Wisteria és Mei Isis nem kis bosszúságára.

- Nem is akarlak megállítani – kiáltotta Rose dühösen. – Veled megyek!

- Csak döntsétek már el végre! – csattant fel Devindar. – Páran szeretnének nézni a francos meccset.

James gyorsan elérte a lelátó oldalában futó lépcsősort, és örömmel látta, hogy Rose és Scorpius is ott lohol a sarkában. Nem várta be őket, már csörtetett is lefelé a szűk falépcsőn, átfurakodott a még mindig felfelé igyekvő néhány diák között.

- Nyugi, Potter – szólt Scorpius, és megragadta James vállát, ahogy elérték az első lépcsőfordulót. – Ha a nyitóceremónia kellős közepén kirontunk a pályára, az csak kéretlen figyelmet keltene fel.

James tudta, hogy Scorpiusnak igaza van, de nem tudta türtőztetni magát. Tovább robogott a lépcsőn, fokról fokra, fordulóról fordulóra. Közben Ashley Doone szavai mennydörögtek a fejük fölött.

- És most hallgassunk meg egy rövid beszédet, mielőtt lelepleznénk az új kviddicskupát. Mrs. Lyddia Vassar!

Ezt még az előbbinél is nagyobb tapsvihar fogadta. James épp akkor ér a földszintre, mikor az üdvitalgás kezdett alábbhagyni. Megtorpant a griffendéles lelátó árnyékában, és néhány másodpercet arra szánt, hogy körülnézett, hátha látja jelét Titus Hardcastle-nek vagy az aurorjainak.

- Ott vannak! – mutatott előre Rose James válla fölött.

Valóban, a pálya túlsó oldalán Titus a Mardekár lelátójának tövében állt, és fekete szeme fáradhatatlanul pásztázta a tömeget. Lucinda Lyon pár méterrel tőle balra állt,

pálcával a kezében, melynek hegye a földre szegeződött a profi éberség jeleként. Ő a pályát figyelte, a játékosokat, illetve a középvonalon ácsorgókat. Heretofore és Shert professzorok mostanra a földre eresztették a kelyhet, azonban még mindig mellette álltak, készen rá, hogy leleplezzék. Onnan, ahol állt, James csak Lyddia Vassart látta a hugarbugos kviddicscsapat válla fölött. A szőke nő a torkához emelte a varázspálcát.

- Üdvözlök minden látogató méltóságot, legfőképp mugli testvéreinket és nővéreinket, szerte a világból – szólt nyugodt hangon. Szavai bezengtek az egész stadiont. – Legyen ez az első az ehhez hasonló alkalmak hosszú sorában, ahogy egyre inkább belépünk az új korba, a kölcsönös barátság idejébe...

A kviddicsjátékosok türelmetlenül toporogtak Lyddia Vassar előtt, miközben a nő egészen belelovalta magát egy monoton, habár meglehetősen túlcifrázott beszédbe. Kihasználta a lehetőséget most, hogy rivaldafénybe került.

- Gyerünk – súgta James, lehajtotta a fejét, és az árnyékok közül kilépve megindult a Hollóhát lelátójának irányába, mintha ez lenne a világ legtermészetesebb dolga. Szerencsére a pálya szélén még számtalan diák lődörgött, megfelelő beolvadást biztosítva Jamesnek, Rose-nak és Scorpiusnak. Mikor elérték hollóhátas zászló alatt üldögélő óriásokat, Jamest újfent elképesztette a puszta méretül. Prechka még ülve is úgy festett, akár egy nagyjából emberi formájú hegy, amit valamilyen oknál fogva durván összevarrt zsákvászonnal takartak be. Köpenyének színes rojtjai lengedeztek a szellőben. Lyddia Vassar egyre hosszabbra nyúló beszéde alatt minden éberség lehullott az arcáról. Az óriásnő lepillantott Jamesre, mikor a fiú elsietett mellette. Mielőtt Prechka megszólalhatott volna, James az ajkaihoz emelte a mutatóujját. Az óriás értetlenül meredt rá egy pillanatra, fejét kíváncsian oldalra döntötte. James tapasztalatból tudta, hogy az óriások nem épp a varázsvilág legeszesebb teremtményei, szerencsére azonban Prechka vonásaira lassanként kiült a megértés. Bólintott, és fatönc méretű ujját saját szájához emelte.

Azzal James, Rose és Scorpius becsusszant az óriásnő árnyékába, majd megindultak a Hollóhát öltözőjébe nyíló ajtó felé. Nem sokkal később már a lelátók alatti rövid alagútban lépkedtek, és próbáltak valami jelet találni, merre mehetett Tabitha Corsica, vagy előtte a három felnőtt.

- A fenébe, bárcsak itt volna a pálcám! – morogta Scorpius, miközben egyre sötétebb lett körülöttük. A hollóhátasok öltözője nem volt kivilágítva, üresen állt, csak az odafent sétálgatók lépteinek visszhangja, és Lyddia Vassar monoton beszédének a zaja hallatszott.

- Merre mehetett? – súgta Rose. Ide-oda járatta tekintetét a kereszteződésben, amelynek egyik ága a többi lelátóhoz vezetett, a másik pedig egy lefelé vezető, fáklyafényes lépcsősorba torkollott.

- Szét kell válnunk – szólt tétován James. – Ti próbáljátok a griffendéles járatot. Ha látjátok apát, Ron bácsit és Hermione nénit, figyelmeztessétek őket, hogy Tabitha körülöttük ólálkodik. Ha Tabithát találjátok meg...

- Leteperjük – vont vállat Scorpius. – Pálca nélkül csak ennyit tehetünk.

James biccentett.

- Semmiképp sem engedhetjük, hogy bezavarjon.

- Mi lesz veled? – kérdezte Rose, aki egyik lábáról a másikra szökdécselt idegességében.

- Te egyedül leszel!

- Örülnék, ha itt lenne Ralph – ismerte be James. – De nincs más választásunk. Menjetek! Bármelyik pillanatban leleplezhetik a Kelyhet!

Arcukon látszott, hogy nem örülnek a dolgok alakulásának, azonban nem volt más

ötletük, így aztán Rose és Scorpius eliramodott a baloldali folyosón. James figyelte a kőfalon ugráló árnyékukat, amíg el nem tűntek, aztán nagyot nyelt, és az alagút jobbik ága felé fordult. Tudatosult benne, hogy Morrigan-háló ide, vagy oda, jobban örült volna, ha nála van a varázspálcája. Végül erőt vett magán, és lesietett a lépcsőn.

A járat jobbra kanyarodott, eltakarta a kilátást, így James biztosra vette, hogy bármelyik pillanatban elé toppanhat Tabitha rá szegezett pálcával, arcán diadalmas vigyorral. Ettől függetlenül rávette magát, hogy futásnak eredjen, így csakhamar elért egy újabb lépcsőhöz, mely a hugarbugosok öltözőjéhez vezetett, és halvány napfény világította meg. Kettesével szedve a fokokat felrobogott a lépcsőn, majd erősen zihálva a falnak vetette a hátát. Szörnyen védtelennek érezte magát. Óvatosan kilesett a sarkon, először a kivilágított, ám üres öltözőkamra irányába, majd végig a pályára vezető folyosón.

A nyitott ajtókon keresztül James látta a távolba nyújtózkodó gyepet, tele hugarbugos és mardekáros játékosokkal, akik mind az oldaluk mellett szorongatták a seprűjüket. Lyddia Vassar neki háttal állt, pálcáját még mindig a torkához érintette, beszédének zengő visszhangja ide-oda pattogott a lelátók között. Mögötte a Kristály kelyhet még mindig a fekete szövet fedte, Heretofore és Shert professzorok cselekvésre készen fogták pálcáikat.

És a kétszárnyú ajtó tövében, az árnyékok között ott kuporgott Tabitha Corsica, markában a varázspálcájával.

Jamesben bennakadt a levegő, szíve szinte dörömbölt a bordáin. Corsica szemlátomást a ceremóniát figyelte, tekintete a pályát fürkészte, mintha keresne valamit.

- Épp ezért – harsant fel Lyddia Vassar hangja – büszkén prezentáljuk legutóbbi, és talán legfontosabb felfedezésünket, a legendás Kristály kelyhet, mely egykoron Timor Roon tulajdonát képezte, az egyesült varázsvilág utolsó királyáét, Kreagle király tizenkilencedik fokú leszármazottját, az utolsót, aki tanúja lehetett a mugli és mágikus világ együttműködésének. Egyesek úgy tartják, uralkodása despotikus és zsarnoki volt, azonban ez még inkább okot ad arra, hogy a leghíresebb ereklyéje a tolerancia és kölcsönös tisztelet korának beharangozója legyen...

Miközben Lyddia Vassar beszélt, James megindult, és amilyen gyorsan és halkán tőle telt, megközelítette Corsicát. A nő nem mozdult, továbbra is a nyitott ajtó belső oldalán kuporgott, búbájjra kész pálcával. Jamesnek már égett a tüdeje, de nem vett levegőt, a legkisebb zajt is el akarta kerülni, ahogy egyre közelebb és közelebb ért...

Valahogy azonban Corsica még Vassar visszhangzó beszéde közepette is meghallotta őt. Hátrapillantott a válla fölött, és egyik éles, sötét szemével Jamesre meredt.

James előre vetette magát, és megpróbálta elvenni tőle a pálcáját. Meglepő módon sikerrel is járt. Corsica megpördült, és hátáról levetve az alagút fala és az ajtószárny közötti sarokba hajította Jamest. Ő viszont gyorsan talpra szökkent, és Corsicára szegezte a lány saját pálcáját, aki erre megtorpant.

- Mit művelsz, te idióta?! – csattant fel éles hangon.

- Megállítalak – felelte James halkán. – Hátrálj el az ajtótól!

- James – fortyogott Corsica, és nem mozdult. – Add vissza a pálcámat, most rögtön!

James hevesen rázta a fejét, noha tudta, hogy a Morrigan-háló bármelyik pillanatban beindulhat. Ha megtörténne, ő holtan terülne el. – Vissza, Tabitha! Nem tudom, mire készülsz, de ennek vége! Nem fogsz beleavatkozni!

- Ha nem avatkozok közbe, te ostoba – szólt a lány hadarva –, az apád az Azkabanba kerül!

James a magas boszorkányra pislogott. Megdöbbenették a szavai, de nem eresztette le

a pálcát. Megkerülte a nőt, hogy háttal az öltözőnek álljon.

- Honnan tudod, hogy itt van az apám?

Corsica türelmetlenül forgatta a szemét.

- Mert ő *Harry Potter*. Jött, hogy megmentse a napot, ahogy az sejthető volt. Meséltetek neki az ostoba gyanútokról, a Morrigan-hálóról, ő és a haverjai meg elég idióták voltak, hogy el is higgyék. Kerestem őket, így aztán láttam, mikor beosontak a hollóhátas lelátó alá. Követtem őket, hogy megtaláljam és figyelmeztessem az apádat, mielőtt még nem késő. Szólni akartam nekik, hogy a napot nem kell megmenteni.

- Hazudsz – kiáltotta James, és még szorosabban markolta a pálcát. – Te is benne vagy! Benne kell, hogy legyél!

- Ha benne lennék – felelte Corsica azonnal, és tett egy lépést James felé –, itt lennék, pálcával a kezemben?

James dühös zavarodottsággal rázta a fejét.

- Őrült vagy! Mint a Triumvirátus előadásának estéjén, mikor azt hitted, te vagy Voldemort vérvonala! Nem akarhatsz segíteni az apámnak! Gyűlölöd őt!

Corsica újabb lépést tett James irányába, így a fiúnak hátrálnia kellett.

- Emlékszel, mikor először találkoztunk a Yorke-ban? – kérdezte a lány sietve. – Mikor említettem, hogy egy titokzatos jötevő eljárt az érdekemben, és engem ajánlott arra a posztra? A Wizengamot pár tagja nem akart hallgatni rá, de nagyon rámenős volt, és azt javasolta, függesszék fel a próbaidőmet Ausztráliában.

James alig figyelt, az agya pörgött. Corsica mögött Lyddia Vassar, úgy tűnt, végzett a beszédével. A lelátókat tapsvihar töltötte be.

- Hátrébb, Tabitha! – erősködött James, kezében remegett a varázspálca. A lány azonban tovább közelített felé.

- A titokzatos jötevőm – nézett a fiú szemébe – nem más volt, mint Harry Potter. Az apád kockára tette értem a saját hírnevét, annak ellenére, ami történt. *Ezért* nem mondtam Grudje igazgató úrnak eleget, hogy kicsaphasson titeket, még ha meg is érdemeltétek volna. És ezért jöttem ide, hogy figyeljek, és megakadályozzam, hogy kirontsón a pályára, azt feltételezvé, hogy megmenti a világot. Nem tesz mást, csak börtönbe juttatja magát és a barátait a varázsvilág történelmének legnagyobb biztonságú eseményének kellős közepén. Börtönbe kerül, James, az egész életét romba dönti. Csak néhány másodpercünk van, hogy megakadályozzuk.

- De hát... - hebegte James. Ellenállása gyengült, ahogy megpróbálta felfogni Tabitha szavait. – De hát a Morrigan-háló! A Kristály kehely az! Annak kell lennie!

- Nem az – szögezte le Corsica. – Három jel van, ami a Morrigan-hálót azonosítja.

James bólintott. Még mindig hátrált Corsica elől, ujjai a pálcát szorongatták.

- Tudom! Egy nagyhatalmú halott boszorkányhoz vagy varázslóhoz kell tartoznia, és a középpontban lenni! Tökéletesen passzol!

- Kihagytad a harmadik követelményt, James – nyújtotta a pálcáért a kezét Corsica. – A harmadik követelmény az idő! Hónapokig tart, amíg az elvarázsolt tárgy átítatódik a kívánt helyen, míg feltöltődik, és eléri a szükséges erőfokozatot. A Kehely csak tegnap éjjel érkezett! Egy árva mágikus szikrát sem lenne képes útnak indítani, nem hogy a Morrigan-hálót!

- Idő... - ismételte James döbbenten. Elképzelhető volna, hogy Tabitha Corsica, aki kezdetek óta az ellensége volt, most az igazat mondja? Vajon a Kristály kehely valóban ártalmatlan, nem több egy érdekes ereklyénél, amit sporttrófeának adományoztak? Ha így

van, az apját tényleg a saját társa, Titus Hardcastle fogja elkapni és börtönbe juttatni. Corsicára meredt, megbénította a döntésképtelenség.

- Hogyan bízhatnék benned? – kiáltotta, miközben odakint fülsüketítő hangerejűvé dagadt a taps.

- Mert semmit sem nyernék, ha hazudnék! – felelte Corsica hangosan.

James szíve zakatolt a mellkasában, fejében egymást kergették a gondolatok. Ahogy a tömeg üdvrivalgása elérte a csúcspontját, leeresztette Corsica pálcáját, és elrohant a lány mellett, a napsütötte pálya irányába.

Mikor kiért, a szurkolók még mindig tomboltak, lábukkal doboltak, lobogókat lengettek. James kirent a pályára, ide-oda szalamoszott a játékosok között, mialatt egyszerre próbált minden irányba nézni, hátha kiszúrja az apját, a nénikéjét, vagy a bácsikáját. Mikor elrohant Albus mellett, annak még a seprút is kilökte a kezéből.

A pálya közepén Heretofore és Shert professzorok ismét a levegőbe emelték a letakart Kristály kelyhet, majd Heretofore egy gyakorlott pálcamoszduzzal fellebbentette a fekete szövetet, ami először kidagadt, majd elterült a fűvön. Az egyre magasabbra lebegő, lágyan forgó nagy kristálykupa prizmaként verte vissza a napfényt, a pálya fűvét körülötte betöltötték a színes fényfoltok.

- Apa! Ne! – kiáltotta James, épp csak egy pillanattal később, mint kellett volna. A Mardekár lelátója alól sötét alak röppent elő, egyenesen a Kristály kehely irányába. Két másik alak csatlakozott hozzá a pálya körüli árnyékokból. James azonnal felismerte a sötét csuklyás alakokat – az apja, bácsikája és nénikéje voltak egy-egy seprűn, amiket a csapatok öltözőiben találtak. Körbevették a lebegő Kelyhet, és előre szegezett pálcával, szűkülő spirálalakban egyre magasabbra repültek. Heretofore és Shert lebegtetőbűbáját meglovagolva elfogták a Kelyhet, átvették felette az irányítást, aztán kilöttek a kék égbolt felé.

Több alak is utánuk eredt – természetesen Titus Hardcastle és az aurorkülönítménye. Seprűiken kilöttek a magasba, közben pedig vörös kábítóátkokat lövöldöztek az égre.

- Ellopják a kviddics trófeát! – ordította Nolan Beetlebrick. – Kapják el őket!

- Várjatok! – kiáltotta Albus, mikor felfogta, mi folyik körülötte, de a hangját elnyomta a dühös kiabálás.

Cabe Ridcully többször is belefújt a sípjába, miközben a mardekáros és a hugrabugos csapat is a levegőbe emelkedett, és az aurorokat követve a tolvajok nyomába eredt.

- Apa! – kiáltott James a pálya közepére botladozva. Többé már nem tudta kivenni az apja, a nénikéje és a bácsikája alakját. Elvesztek az őket üldöző aurorok és kviddicsjátékosok felhőjében. – Apa! Állj! Ne...!

Fehér fénykitörés és dobhártyaszaggató robbanás töltötte meg a levegőt. Az elől haladó üldözők egy pillanatra elvesztették az irányítást a seprűik felett, mielőtt ismét egyenesbe hozták magukat.

- Megsemmisítették – tátotta el a száját Cabe Ridcully. Hangja tisztán hallatszott a stadionra telepedő döbbsé csöndben. – Miért akarna bárki is megsemmisíteni a kviddicstrófeát?

- Tizenkét évünkbe telt megtalálni azt a Kelyhet – nyögte döbbsé Lyddia Vassar.

- Kapják el őket! – csattant fel egy éles hang a hugrabugos lelátón. – Ne hagyják őket meglépni!

A tömegnek csak erre a bátorításra volt szüksége. Masszív, dühös üvöltés hullámszórt végig a pálya körül, és egész erdőnek beillő pálcamennyiség szegeződött az égre. Vörös

fénysugarak töltötték be a levegőt. James kétségbeesetten hunyorogva meresztgette a szemét, de a szemüvege nélkül semmit sem tudott kivenni ilyen távolságból. A szeme sarkából látta, hogy Scorpius és Rose is csatlakoznak hozzá a középvonalon.

- Nyertünk? – kérdezte Rose lihegve. Egyik kezével a szemét árnyékolva meredt felfelé.
- Megsemmisítették a Kelyhet, mielőtt beindult volna?

- Egy szó sem volt igaz abból, hogy nem használnak pálcát – csóválta a fejét Scorpius.

James szeme a VIP lelátóra rebbent, ahol anyja mindkét kezével a szája előtt, tágra nyílt szemmel állva meredt az odafent kavargó seprűlovasokra. Előtte a mágiaügyi miniszter döbbentnek és rémültnek tűnt. Grudje igazgató azonban egyenesen Jamest nézte, szürke szeme szinte villogni látszott.

Hirtelen Scorpius megragadta James vállát, és előre bökött.

- Vigyázz! Itt jön Corsica!

Tabitha Corsica ügyet sem vetett Scorpiusra, ő is csatlakozott a pálya közepén állókhoz, és az odafent rajzó kviddicsjátékosokra pillantott. Középen Titus Hardcastle és az aurorjai lassan ereszkedni kezdtek, pálcáikkal sakkban tartották a három sötét csuklyás alakot.

- Tudod, James – jegyezte meg Corsica, miközben zsebre dugta a varázspálcáját. – Erről eszembe jut az első évad, mikor megpróbáltad ellopni a seprűmet. – Könnyed hangon felsóhajtott, és megrázta a fejét. – Neked aztán tényleg a bögyödben lehetnek a kviddicsdöntők, hogy állandóan tönkre akarod tenni őket!

Nagyjából két órával később James, Scorpius és Rose a pálya szélén találkoztak Ralphfal és Albusszal. A mérkőzés a Hugarbug győzelmével zárult, Albus nem kis bosszúságára. Sáros és izzadt zöld sporttalárjában végig sötéten fújtatott, miközben a seprűjét maga után húzva, a többiek nyomában átbújt a Griffendél lobogója alatt, hogy megkeressék a lelátó alatt elrejtett ládát. A szél feltámadt, vadul csapkodtak fölöttük a zászlók, a levegő megtelt homokkal. A meccs alatt fekete felleg úszott be a nap elé, és vagy tíz fokkal lejjebb esett a hőmérséklet, mintha az időjárás versenybe szállt volna, hogy felülmúlja James hangulatának borúságát.

Senki nem beszélt a meccs előtti fiaskóról. Az egyetlen apró kegyelem az volt, hogy Titus Hardcastle engedélyezte a „tolvajoknak”, hogy magukon hagyják a csuklyát a letartóztatásuk alatt, így titokban maradt a személyazonosságuk. Lucinda Lyon átvette a biztonsági főnöki posztot a meccs alatt, míg Titus és egy másik auror pálcáikat előre szegezve bekísérték a három alakot a kastélyba, mialatt az egyöntetűen feldühödött tömeg fújólással és hőzöngéssel fejezte ki véleményét.

Habár mindenki mélyen csalódott volt, amiért letartóztatták James, Albus és Rose szüleit, egyidejűleg furcsa, váratlan megkönnyebbülést is éreztek, hogy habár minden rosszul sikerült, mégis mindenki túlélte a kviddicstalálkozót. Nem történt támadás. James apja, bácsikája és nénikéje készek lettek volna feláldozni magukat, és a lenti tömegtől biztonságos távolságban hozták volna működésbe a Morrigan-hálót, csakhogy a Kehely végül nem indult be. Nem volt Morrigan-háló. A lázas aggodalmaskodás, és a katasztrófára készülődés közepette James egy kimenetelt abszolút elfelejtett fontolóra

venni – hogy egész egyszerűen tévedtek.

De Avior beismerte, hogy megtámadja a találkozózt, emlékeztette magát. Vajon az öreg varázsló csak hazudott? Talán megőrült? Képzeli? Nyilván ez is egy eshetőség volt, tekintettel a múltjának meghasadt természetére, mégis...

Ahogy az öt diák megkerülte a lelátót, James nem lepődött meg túlságosan, hogy egy rakás feszült, türelmetlen beszélgetésbe bonyolódó iskolatársa már vár rájuk. Ahogy lassanként kezdtek kiürülni a lelátók, a lépcsők irányából még többen érkeztek. A távolból odahallatszott Flitwick professzor rezesbandájának a zenéje.

- Ez volt aztán a „támadás”! – kiáltotta Fiona Fourcompass vádlón méregetve Jamest. – Nem volt több egy ostoba csínynél! Egyébként is, kik voltak?

Erre aztán többen dühös kiáltásba kezdtek James, Ralph és Rose körül. Volt, aki magyarázatot követelt, mások a pálcájukat.

Ralph sietve fél térdre ereszkedett egy nagy, mohás kő előtt. Benyúlt mögé, és rövid kotorászást követően elhúzta saját elrejtett pálcáját, majd a sziklára koppintott vele. A kő halványan felderengett, majd átváltozott egy régi kviddicsládává, amelynek Ralph gyorsan fel is csapta a fedelét. Odabent egy rakás pálca volt, mint megannyi evőpálcika. A tömeg egy emberként rohanta le a ládát, és tucatnyi kéz egyszerre nyúlt a varázspálcák felé. Hirtelen egy rémesen ismerős hang csattant fel, mire a tömeg azonnal elcsendesedett, James pedig nagyot ugrott.

- El attól a ládától, ha kérhetem – hallatszott az ellentmondást nem tűrő utasítás. Mintha csak hangsúlyozni szeretné az elhangzottakat, a láda fedele nagy durranással magától levágódott, csaknem lecsapva eközben néhány ujjat.

James megfordult, a mélységes gyűlölet azonnal szétáradt benne. A tömeg szétvált mögötte, így egyenesen szembenézhetett Grudje igazgató sokkal magasabb alakjával, aki lustán tartotta pálcáját vékony ujjai között. Pöccintett egyet vele, mire a láda a levegőbe emelkedett, végiglebegett a diákok sorfala között, majd kecsesen földet ért Grudje lábánál.

- Mr. Potter – szólt halk, bársonyos hangon. – Honnan tudtam, hogy maga van emögött az érdekes, meccs utáni gyülekezésnek a központjában?

James nem válaszolt. Nem mintha félt volna. Az arca vörösen izzott a hirtelen rátörő, mindent elsöprő dühtől. Attól tartott, ha kinyitja a száját, csak üvöltene az igazgatóval.

- Valaki elárulná nekem, mit fogok ebben a ládában találni? – kérdezte Grudje a körülötte állókat, és hozzá kérdőn felvonta a szemöldökét. Több kéz is a magasba lendült.

- James és a haverjai azt állították, hogy valami támadás lesz! – jelentkezett egy lány. James látta, hogy Julie Minch az, a mardekáros lány, akinek szemlátomást tetszett Ralph. Most azonban, hogy a Mardekár elvesztette a döntőt, a reményteljes beletörődés lobbanékony haraggá változott benne. – Azt mondták, a saját érdekünkben el kell rejteni őket.

Többen egyetértően morogtak, majd egy hollóhátas fiú, akit James nem ismert, hozzátette:

- Azt mondták, el fogja kobozni a pálcáinkat!

Még többen helyeseltek, egyre dühösebben. Grudje egyetlen intéssel elhallgattatott mindenkit.

- Mit tud ön ehhez hozzáfűzni – kérdezte halkán –, Mr. Potter?

James szorosán összepréselte az ajkait. Érezte, hogy az arca izzik, feje téglavörös volt a méregtől.

- Ms. Weasley? – rebhent Grudje tekintete Rose-ra. – Mr. Deedle? Mr. Malfoy? Valaki?

- Tényleg tudni szeretné az igazat, uram? – kérdezte Scorpius kihívóan.

- Tényleg – tárta szét a karjait Grudje hűvös nagylelkűséggel. – Legalábbis az igazságnak azt a korlátolt verzióját, amelyet maga és a bajkeverő barátai magukévá tettek.

Scorpius félredöntötte a fejét.

- Az igazság az, uram, hogy senki sem bízik magában. Még ha nem is lett igazunk abban, ami ma történt, a tény tény marad: mindenki kész volt ránk bízni a pálcáját, mert nem bíznak *magában*... sem mint a védelmező, sem mint a vezér.

A síri csend, ami ezt a kirohanást követte, beszédesebb volt egy kiáltozó kórusnál. James Scorpiusra sandított, és nem tudta eldönteni, hogy lenyűgözte vagy megijesztette a szőke fiú nyers nyíltsága. Scorpius nem reagált, csak tovább meredt az igazgatóra. Arca érzelemmentes volt, szinte már unott.

- Én azért nem beszélnék ilyen gyorsan azok nevében, akik ma itt vannak – jegyezte meg Grudje, miközben a tekintete végigsiklott az összegyűlt diákokon. – Ők talán nem értenének egyet azzal, ahogy a jelenlegi iskolai rendezvényhez állnak hozzá. Sőt, ők talán csak gyalogok egy nagyobb tervben, ami kavardáshoz és vizályhoz vezet. Mégis, túl könnyen hagyták magukat félrevezetni a hazugságaival. – Ennél a pontnál Grudje ismét Jamesre szegezte a tekintetét. – Mr. Potter, maga becsapta ezeket a szerencsétlen diákokat azzal, hogy el fogom kobozni a pálcáikat. Természetesen eszemben sem volt ilyet tenni. A jelenlegi helyzetben azonban, úgy vélem, érdemes volna fontolóra venni a dolgot. Ha ezek a diákok olyan készségesen átadják pálcájukat bárkinek, aki elég szép mesével áll elő, talán nem ártana felelősséget tanulniuk, ami a pálcahasználat privilégiumával jár.

Grudje hosszan tanulmányozta James arcát, szemében kegyetlen szikrák gyúltak. Aztán ismét leszegte pillantását, és pöccintett a pálcájával. Vastag láncok szökkentek elő a pálca hegyéből, és kattogva-csörömpölve szorosan a Grudje lábánál álló láda köré tekeredtek, majd egy nagy vaslakat az egészet lerögzítette.

- További intézkedésig – dugta zsebre a pálcáját az igazgató – én, az igazgatójuk, ezennel hivatalosan is elkobozom ezeket a pálcákat. Talán még a tanév vége előtt visszakaphatják őket, amennyiben... - Feltartott ujjával elhallgattatta a felhördülőket. – ... amennyiben benyújtanak addig egy nem kevesebb, mint harminc centiméteres esszét a következő címmel: „Miért nem fogok többé lemondani a varázspálcámról”.

A tömeg megkétszerezett hangerővel tiltakozott, és dühösen fújtatott.

- Jobban belegondolva – tette hozzá Grudje, felszegte állát, hideg szemei összeszűkültek. – *Negyven* centi talán még inkább gondolatébresztő volna! – Körbepillantott, várta, hogy a diákok tovább tiltakoznak-e. Ehelyett a tömeg elnémult, és alig-alig visszafojtott dühében fortyogott.

- Sokkal jobb – szólt halkán Grudje, majd elfordult. – További szép estét, diákok! Az elkövetkezendő években várom a bűnbánó bocsánatkéréseiket. – Ahogy megindult a kastély felé, a leláncolt láda követte, dübörögve bukdácsolt saját árnyékán. A szél belekapott Grudje köpönyegébe, és nyugtalan hullámokat fodrozott a fűben.

- *Negyven centi!* – sziszegte Graham Warton, és belebokszolt James vállába. – Egy nap van a tanévből, és írunk kell egy *negyven centis* esszét! Kösz szépen, te hatalmas *idióta!*

- Ez volt az utolsó alkalom, hogy valaha is egy Potterre hallgattam *bármiben* is! – jelentette ki Fiona hangosan. Erre aztán többen egyetértően morogtak valamit, majd a tömeg lassan feloszlott, és a diákok elindultak a kastély felé.

- Végül is *egy* jó dolog származott mindebből – jegyezte meg Scorpius, és hátra veregette Jamest. – Így legalább nem hazudtál, hogy miért rejtjük el a pálcákat.

James nem tudta magát rávenni, hogy válaszoljon. Annyira megbénította a düh és a csalódottság, hogy el sem tudta képzelni, hogy valaha egyszer újra vidám legyen. Lassan megindult a többiek után, a kastély irányába, ahonnan még ekkor is dühös megjegyzések foszlányait hozta a hűvös szél.

22. LEHETETLEN EGYEZSÉG

A nagyterembeli vacsora sietősen zajlott, mivel később ott rendezték a világvezetőknek és delegátusoknak szervezett jóval nagyobb volumenű lakomát is. A házi manók, akiket étkezések alatt igen ritkán lehetett látni, most ott sűrögtek-forogtak roxfortos rongyruháikban, zászlódíszeket aggattak fel, rozoga létrákon egyensúlyozva mosták a magas ablakokat, és minden lebegő gyertyát kicseréltek, aminek már több, mint harmada leégett. A négy iskola volt-nincs szekrényét elszállították, amitől a házak asztala előtti terület furcsán üresnek hatott.

A leginkább szembetűnő változáson azonban a rózsablak és a hatalmas, öt számlapú óra alatti emelvény ment keresztül. A tanári asztal eltűnt, helyén több tucat festőállvány sorakozott takaros félkör alakban, és mindegyiken egy-egy portré volt. James azonnal felismerte az igazgatók képeit, amelyek normál körülmények között az igazgatói iroda falán lógtak. Mindegyik portréalak szokatlanul riadtnak tűnt, némelyik nyílt kíváncsisággal, mások gőgös megvetéssel nézelődtek, többen pedig élénk beszélgetésbe bonyolódtak a szomszédjaikkal.

Az emelvény közepén, pontosan az óra alatt, tükröződő medencét emeltek, aminek valahogy sikerült minden lehetséges módon elütnie a környezetétől. A benne álló hat aranyszobor körül víz fodrozódott. James felismerte, már többször is látta, mikor meglátogatta apját a Mágiaügyi Minisztériumban. A Mágikus Testvériség Kútjának tökéletes másolata volt a jóképű varázslóval, a gyönyörű boszorkánnyal, és az odaadó kentaurral, kobolddal és házi manóval, akik mind vékony vízugarat fröcsköltek az alattuk lévő kútba. A boszorkány és a varázsló a pálcájából, a másik három különböző testrészeikből. Azonban volt ott még egy alak is, aki minden kétséget kizáróan egy mugli

lehetett, legalábbis a pálca hiányából ítélve. A hatodik alak a boszorkány és a varázsló között állt, tenyérrel felfelé kinyújtotta a karját, és arcán hálás gyönyörrel figyelte, ahogy a boszorkány és a varázsló pálcájából előtörő víz végigfolyik a kezén.

- Láttad anyát? – kérdezte Albus, mikor vacsora után, úton a nagyterem kijárata felé elhaladt James mellett.

- Igen, de csak egy pillanatra – felelte James, majd visszafordult a ragu felé, amit lustán turkált a villájával. – Az előcsarnokban beszélgetett Flitwickkel és Debellowsszal. Ő és Debellows elmentek a Minisztériumba, hogy megpróbálják rávenni őket, eresszék el apát, Hermione nénit, Ron bácsit. Titus nem is volt hajlandó beszélni vele. Azt mondta, túl elfoglalt. Szerintem csak lepattintotta.

Albus borús képpel biccentett.

- Van ötleted, hova zárhatták őket?

- Dunsztom sincs – ismerte be James. – Bárhol lehetnek, Titus nem mond semmit. Nem akarja, hogy bárki is kiszabadítsa őket, amíg ő a ma esti nagy bankettel van elfoglalva.

Albus mérgesen sóhajtott. Úgy tűnt, még mondana valamit, de nem jutott az eszébe semmi. Kis ideig még toporgott és a házi manókat, meg az igazgatók portréit fürkészte, aztán továbbindult.

Ahogy végignézett a festményeken, James nem tudta nem észrevenni a legutolsó képet, amely Merlinus Ambrosius komor képmását ábrázolta. Még mindig olyan mozdulatlan volt, akár egy kőszikla. James kicsit csodálkozott is rajta, hogy kiállították – a portrék egyértelműen azt a célt szolgálták, hogy lenyűgözzék velük a mugli látogatókat. De talán maga a név is elég lesz. Zane szerint a muglik nagyon is ismerik a legendás mágust, noha csak mítoszokból és legendákból.

Albus Dumbledore festményének azonban nyoma sem volt. James úgy vélte, ez nem túlságosan meglepő, hiszen az utóbbi pár alkalommal, mikor látta, a kép teljesen elhagyatottnak tűnt.

A nagy nyüzsgés és a levegőben lévő, szinte tapintható feszültség ellenére, ami a közelgő rendezvényre irányult, a házak asztalainál inkább a néma harag volt a legjellemzőbb érzélem. Még a hugrabugosok is, akik normál körülmények között a győzelmüket ünnepelték volna, most csak komor mélabúba temetkezve kuporogtak. Nem csak, mert a tróféájukat ellopta és megsemmisítette pár ismeretlen vandál, ráadásul a csapatkapitány, Gabriel Jackson unszolására az egész csapat Jamesnek adta a pálcáját – és aztán az első sorból látta, amint elkobozzák. Gabriel most is Jamesre meredt a Hugrabug asztalától. A meccs óta nem öltözött át, kviddicstalarját viselte, haja pedig gubancos lófarakban lógott a hátára.

James olyan gyorsan evett, ahogy csak bírta, aztán egymagában hagyta el a nagytermet, mert nem bírta tovább elviselni az iskolatársai dühét.

Meglehető módon Nastasia csatlakozott hozzá, mikor felhágott a klubhelyiséghez vezető lépcsőn.

- Te hogy jutottál be? – mordult fel az orra alatt James. – Az összes szekrényt elszállították valahová. Valószínűleg le is zárták.

- Ó, még nem szüntették be a varázst – legyintett a lány, és felvette James tempóját az elforduló lépcsősoron. – Van még pár diák, akik idegenben vannak, hogy tető alá hozzanak pár megkésett feladatot. Egyébként meg egész nap itt voltam. Látni akartam, mi lesz.

- Biztos jól jött, hogy kígyóvá tudsz változni, és kedvedre csúszhatsz-mászshatsz

anélkül, hogy észrevennének – motyogta James.

- Már mondtam – felelte a lány kimérten. – Nem *egy* kígyóvá változom át. De igen. Jól jön.

Elérték a lépcső tetejét, és megindultak a Kövér Dáma portréja felé.

- Akkor, gondolom, láttál mindent – mondta James.

Nastasia semmitmondóan felvonta a vállát.

- Láttam, hogy a dolgok nem úgy alakultak, ahogy tervezted.

- És még finoman fogalmaztál – horkantott fel James szarkasztikusan. – Az apámat, a nénikémet és a bácsikámat letartóztatták, és valahol fogva tartják őket a kastélyban, amíg Titus el nem viszi őket a Minisztériumba... az iskola tanulóinak felétől elkobozták a pálcáját, és mindenki engem hibáztat érte...

- Azért én nem mondanám, hogy a tanulók *felétől* – jegyezte meg Nastasia. – *Annyira* azért nem vagy meggyőző. Talán a harmaduktól.

- Kösz – sziszegte James. – Nagy segítség. – Megállt a portré előtt, és kimondta a jelszót, mire a Kövér Dáma halk nyikorgással kitárult.

- Nem hívsz be? – kérdezte Nastasia.

James hátranézett a lányra.

- Miért kéne? Meg kell írnom egy negyven centis esszét.

- Ma úgysem írsz semmilyen esszét – felelte Nastasia mindentudó mosollyal. – És azt hiszem, hasznát vennéd egy barátinak.

James megállt a küszöbön. Nastasiának mindkettőben igaza volt.

- Jól van – sóhajtott fel. – Gyere be! De ma este nem leszek valami jó társaság.

- Semmi gond – tette a fiú vállára a kezét Nastasia, és egy bocsánatkérő mosolyt villantott rá. – Sosem vagy az.

James a szemét forgatva bújt be a portrélyukon, Nastasia pedig követte.

Ha ez egyáltalán lehetséges, a klubhelyiségben még komorabb volt a hangulat, mint a nagyteremben. Még azok is letörtnek tűntek, akiknek egyébként nem kellett esszét írnia, pedig a tanév gyakorlatilag véget ért, és a nyári szünet már csak egy karnyújtásnyira volt. Részben alighanem az időjárás tehetett róla. A sötétség az ablaküvegnek préselődőtt, odakint baljósan süvöltöttek a meg-megéledő szélrohamok. A kandallóban tűz ropogott, hogy ellensúlyozza a kinti hideget. James észrevette, hogy Rose a szokásos helyén, az egyik sarokasztalnál üldögél, pennával a kezében. Deirdre Finnegan és Shivani Yadev is csatlakozott hozzá, mind komor képpel hajoltak a pergamenjeik felé, a tollszár sebesen mozgott a kezükben. Scorpiusnak nem volt nyoma, valószínűleg még nem fejezte be a vacsorát.

Ahogy James és Nastasia megindult a kandalló felé, Lily ugrabugrált le a lányok hálótermeibe vezető lépcsőn. Ünnepi talárja volt rajta, vörösesszőke haját gondosan szétválasztották egy ékköves csattal.

- Indulok! – jelentette be csicseregve. – Énekelni fogunk a nemzetközi vezetőknek, a mágiaügyi miniszternek és az auroroknak! Ó, úgy izgulok!

- Csodásan festesz – biztosította Nastasia rá nem jellemző kedvességgel a hangjában. – Ha fele olyan szépen énekelsz, mint amilyen vagy, kiéneked őket a zoknijukból.

Lily kuncogva fürdőzött a dicséretben. James azonban nem volt túl vidám hangulatban, még a hűgáért sem.

- Neked nem kéne esszét írnod? – mordult fel.

Lily oldalra döntötte a fejét, majd előhúzott valamit az ünnepi talár zsebéből. A pálcája

volt.

- Grudje igazgató úr visszaadta – rebegett bájosan a szempilláit. – Nekem, meg az összes diákkövetnek. Azt mondta, nem akarja, hogy bármi is elterelje a figyelmünket a kötelességeinkről. Talán mégsem olyan gonosz, mint ahogy azt mindenki állítja. – A kandallópárkányon lévő órára pillantott, aztán felsikkantott. – Jaj! Mennem kell! Hét előtt találkozunk a bejárat csarnokban! Heretofore professzor egyenként enged be minket. Felvonulás lesz, meg minden! – Izgatottsága ellenére széles mosolyra húzta a száját. Gyorsan búcsút intett, aztán már el is iramodott a portrélyuk irányába.

- Gondolom, ő nem tudja – kérdezte halkán Nastasia.

- Apát? – kérdezett vissza James. – Nem. Őt kihagytuk belőle. Fogalma sincs, kit tartóztattak le ma.

Nastasia biccentett.

- Jó neki. Biztosra veszem, hogy minden rendbe jön, még mielőtt el kéne neki mondani.

Jamest nem igazán érdekelték Nastasia semmitmondó jóslatai. Lehuppant a tűz előtt álló kopott karosszékbe, Nastasia pedig mellé telepedett, a kanapé végébe. Egyikük sem firtatta tovább a témát.

Hogyan romolhatott így el minden, morfondírozott magában James, és a tűzbe bámult. Nem csak arról van szó, hogy Avior beismerte, hogy megtámadja a kviddicstalálkozót. Ott volt még a varázslósakk bábuk elrendezése is. Azt sugallták, közeleg valami konfliktus, amelyben minden bábu egy valódi embert képviselt: őt egy lovag; az apja volt a gyémánt király, és Rose, érthetetlen módon, a királynő. A másik oldalon pedig, velük szemben, Petra/Judith volt a sötét királynő, a Gyűjtő pedig a király...

Lehetséges volna, hogy az egész csak egy átverés? Avior meghasadt elméjének holdkóros játéka? Petra nem mondta volna el? Elvégre, mikor találkoztak abban a titokzatos pavilonban, figyelmeztette, hogy túl közel került, túl sokat kiderített. Ha az egész csak egy örült téveszméje lett volna, Petra nem árulta volna el?

James a tűzbe meredt, fejében egymást kergették a gondolatok. Egyszerűen nem volt értelme. Valamit nem vett észre...

Biztosra vette, hogy a Kristály Kehely indítja be a Morrigan-hálót. Tökéletesen passzolt minden. De talán épp ez volt a legnagyobb hibája?

- Mint Hagrid ketrece – motyogta magában. – Ahogy Scorpius mondta: *túl* egyértelmű...

- Tessék? – rezzent össze mellette Nastasia.

James megrázta a fejét, próbálta rendezni a gondolatait.

- Mikor apa, Ron bácsi és Hermione néni belógtak a döntőre – magyarázta halkán, továbbra is hunyorogva figyelve a tüzet –, Rose és én azt hittük, Hagrid ketrecében vannak, a sok törpegolymók alatt...

Nastasia elfintorodott.

- Fúj. Inkább kínzásnak hangzik. Azok az izék bűzlenek, ha sokáig állnak a napon.

- De Scorpius azt mondta, túl egyértelmű – folytatta James, ügyet sem vetve a lány szavaira. – Tudta, hogy az inkább csak egy... egy *elterelés*...

James hirtelen felült a karosszékben. Ilyen egyszerű volna? Vajon a Kristály Kelyhet szánt szándékkal hozták be a döntőbe, mint csalit? Egy elterelést, ami lefoglal mindenkit, aki meg akarná állítani a Morrigan-hálót? Ha így van, tökéletesen működött. És, elvégre, a találkozó még nem ért véget. A világvezetők és varázstudó hivatalnokok ebben a pillanatban is odalént gyülekeztek a nagyteremben egy csapat diákkövet, tanár és auror

körében. Talán Avior készakarva vezette félre Jamest, és hagyta, hadd higgye, hogy a támadás a döntő alatt történik, így elterelte a figyelmét a *valódi* tervről...

- De akkor mi lehet az? - kérdezte félhangosan magától. - Gondolkodnom kell!

- Miről zagyválsz? - vonta fel az egyik szemöldökét Nastasia. - Ugye nem még mindig a Morrigan-hálón pörögsz? Hagyd már!

Valami, ami valaha egy nagyhatalmú boszorkány vagy varázsló tulajdonában volt, aki mostanra halott, járt James agya, próbált rájönni, mi illik a képbe. Valami, ami a középpontban van, amit mindenki láthat...

Lehet, hogy az új szökőkút és a szobrok, az emelvények? Nem. Azok túlságosan új szerzemények. Tabitha Corsica szerint a harmadik jel az *idő*. Annak a tárgynak hónapok óta ott kell lennie, mindenki szeme előtt...

Idő...

James még a száját is eltátotta, amikor hirtelen beugrott neki. Kis híján felugrott a székből.

- Mi az?! - húzódott hátrébb tőle Nastasia.

- Annak kell lennie...! - motyogta James feszülten. Szeme mereven bámult a tűzbe. - Jaj, ne! Lily!

Azzal valóban felugrott, és eliramodott a portrélyuk felé.

- Várj! - kiáltott utána Nastasia, és megragadta a könyökét. - Túl késő, bármiről is beszélsz. Nézd! - A kandallópárkányon álló órára bökött. - Negyed nyolc van. Lily és a többi kis követke már negyed órája bemasírozott a nagyterembe. Tíz dolcsiba, hogy az ajtókat bezárták mögöttük, és az összes bejáratot őrzi pár auror, akik alig várják, hogy használhassák a pálcájukat.

James némán meredt az órára, nem tudta, mitévő legyen.

- Valahogy be kell jutnunk!

- Mi folyik itt? - súgta egy hang a válla mögül.

James odapillantott, és látta, hogy Rose áll mellette. A félkész esszé az asztalon árválkodott.

- Nem a Kristály Kehely volt - szólt rekedten. - De én tudom, mi az! Le kell jutnunk, most azonnal, hogy megállítsuk!

Rose értetlenül ráncolta a homlokát.

- Miről beszélsz? Hova le?

- A díszvacsorára, a nagyterembe! - magyarázta türelmetlenül a fiú. - A Morrigan-hálót sosem akarták a meccs alatt beindítani! Az csak egy trükk volt, hogy eltereljük a figyelmünket, és bevált! Ma este fog életre kelni, odalent, és én azt is tudom, mi indítja be!

- Legutóbb is elég biztos voltál benne - jegyezte meg Nastasia kétkedve.

- Fogd be, Nastasia - szólt Rose, majd odasúgta Jamesnek: - Nem számít, mennyire biztos vagy a dolgokban, a nagyterembe nem tudunk beosonni. Mindenhol őrök vannak. Minden ajtót kulcsra zártak.

- Tudom! - fakadt ki James, kétségbeesve próbálván nem felemelni a hangját. Így is több figyelő szempárt érzett magán, mint szeretne volna. - Segítséget kell szerezniük! Talán Hagridot! Vagy...

- A szüleiteket? - javasolta Nastasia.

Rose és James egyszerre fordult feléje. James összevonta a szemöldökét.

- Te tudod, merre vannak?

- Igen - biccentett Nastasia. - Követtem azt az auror csókát, Titust, mikor visszahozta őket a kastélyba. Vagy ez, vagy maradnom kellett volna nézni a kviddicsmeccset, és

megmondom őszintén, én sosem értettem igazán azt az őrült játékot.

Rose zavarodottan rázta a fejét.

- *Követted* Titust? És nem vett észre? Hogyan...?

- Megvannak a módszerei – felelte James a szemét forgatva. – Higgy nekem.

- Jól van – legyintett Rose, pillanatnyilag ejtve a témát. – Akkor, hol vannak a szüleink? És gondolod, hogy ki tudjuk szöktetni őket?

- Megmutatom – felelte Nastasia, majd Jamesszel és Rose-zal a sarkában megindult a portrélyuk irányába. – Ami a szöktetést illeti, az már kétségesebb, de ez nem jelenti azt, hogy nem érdemes megpróbálni.

Mikor a három diák kilépett a portrélyukon, James örömmel látta, hogy Ralph közeledik feléjük.

- Hali – intett komoran a nagyobb fiú. – Annyira most nem jó buli a Mardekár klubhelyiségében lenni, mivel elvesztettük a meccset, Julie Minch pedig nem száll le rólam, és azt ismételteti, hogy tartozom neki egy esszével. Azt reméltem, talán lóghatnék itt veletek...

- Gyere, Ralph – szólt James, megragadta a barátja könyökét, és megfordította őt. – Dolog van.

- Már megint? – nyögött fel Ralph, de azért tétován követte a csapatot. – Most épp mi történt?

- Úgy tűnik, James kitalált valamit – súgta Rose, majd Nastasia nyomában ráfordult egy oldalfolyosóra.

- Siess, Nastasia – sziszegte James. – Nincs sok időnk!

- Hová is megyünk? – kérdezte Ralph idegesen. – Mert én csak lazulni jöttem, talán lejátszani egy-két parti varázslósakkot, meg hogy távol maradjak attól az eszement Julie Minchtől...

- Nyugi, Ralph – felelte Rose. – Csak kiszabadítjuk a szüleinket.

- Aha – bólintott Ralph csüggedten, bár szemlátomást nem lepte meg túlságosan az információ. – És ezt azért tesszük, mert...?

- Mert a Morrigan-háló még mindig beindulhat – felelte halkán James. – És segítségre lesz szükségünk, hogy megállítsuk.

- De hát ezen már túl vagyunk – értetlenkedett Ralph. Arca hol felbukkant, hol árnyékok mögé rejtőzött, ahogy a félhomályos folyosón haladtak. – Elvileg a Kristály Kehelynek kellett volna elindítania. Kivéve, hogy nem így történt...

- Annak soha nem volt hozzá semmi köze – mondta James sötét bizonyossággal. – A Hálót olyasvalami indítja be, ami végig a szemünk előtt volt. Nem vettük észre, mert túlságosan megszoktuk.

Nastasia befordult, és levezette a kis csapatot egy kanyargós kőlépcsőn.

- Szóval? – kérdezte. Hangja meg-megremegett, ahogy a fokokon dőcögött. – Áruld el! Akkor mi az?

James megtorpant, mikor elérték a lépcső alját. Azon a folyosón álltak, ami a sötét

varázslatok kivédése teremhez vezetett.

- Az az átkozott óra – jelentette ki vadul, és végignézett Rose és Ralph arcán. – Az óra, ami egész évben ott lógott a nagyterem falán, ahol mindenki láthatta!

Rose szeme nagyra nyílt, ahogy fontolóra vette a dolgot.

- De hát... nem tudjuk, kié volt régen, vagy igen?

James megrázta a fejét.

- Ki tudja? Bárkié lehetett. Vagy talán a Hálót valami más indítja el, ami a belsejében van. Elég nagy hozzá. Az iskola középpontjában volt, egész évben. Mindenki látta, hozzá igazította a napját.

- Már nincs messze – szólt sietve Nastasia, és ismét megindult. James, Ralph és Rose követték.

- Hogy lehetsz benne olyan biztos, hogy az óra az? – vontta össze a szemöldökét Ralph.

- Elvégre azt is biztosra vettük, hogy a Kehely az, aztán jól gajra futottunk vele...

- Tudom, mi a Morrigan-háló harmadik jele – vallotta be James. – Tabitha elárulta.

- Tényleg? – nyílt tágra Ralph szeme. – Mikor?

James türelmetlenül legyintett.

- Hosszú sztori. A lényeg, hogy az óra mindhárom kitételnek megfelel. Az első a tulajdonos. Nem tudjuk, honnan való, de akár egy szörnyű boszorkányhoz vagy varázslóhoz is tartozhatott...

Rose bólintott, és megszaporoázta a lépteit.

- A második jel a központiság. Az óra határozottan a nagyterem középpontjában van, épp mindennek a közepén.

- A harmadik jel pedig az idő – zárta a sort Nastasia. – Egész évben ott volt, a figyelem középpontjában, gyűjtötte a varázserőt, és erre az éjszakára várt...

Megállt a sötét varázslatok kivédése terem ajtaja előtt, és a kilincsre tette a kezét. James azonban két lépés között megdermedt. A lányra meredt a félhomályban, arcáról sütött a gyanú.

- Sosem mondtam neked – mondta lassan –, hogy mi a harmadik jel.

A folyosóra néma csend telepedett, ahogy minden szempár Nastasiára szegeződött. A lány érzelemmentes arccal pillantott hátra Jamesre.

- Egy perc, és mindent a helyére kerül – mondta, azzal kitárta a terem ajtaját.

James benézett. Az árnyékok közepén négy vaskos alak állt – a négy iskola volt-nincs szekrénye, amiket elszállítottak a nagyteremből, és szemlátomást ezen a helyen várták, hogy levegyék róluk a varázslatot. Közöttük, egy magas, csuklyás alak várakozott, arca homályba burkolózott.

- Áá – hallatszott az alak mély, vidám hangja. – Ms. Hendricks és a barátai. Jöjjenek be!

Rose felsikoltott; a Gyűjtő volt az.

James hátrálni kezdett az ajtótól, és maga után húzta az unokatestvérét is. Mielőtt azonban visszavonulót fújhatott volna, valami hegyes nyomódott a hátának, amitől megtorpant. Megpördült, és Nastasiát találta maga mögött, aki jelentőségteljesen megemelte a pálcát a kezében.

- Befelé – sóhajtott türelmetlenül. – Ne vároztassátok meg!

James gyomra összeszorult a döbbenettől és a csalódottságtól.

- Ugye most csak viccelsz?

- Inkább te viccelsz – rázta a fejét Nastasia. – Mindazok után, ami történt, *újra* megbíztál bennem?

- Elhiheted, hogy többé nem követem el ezt a hibát – vicsorogta James a lány pálcájára pillantva.

- Mindig csak ezek az ígéretetek – mormolta Nastasia. – Gyerünk! Mozgás.

- Végezni fog velünk – ellenkezett Rose elhaló hangon. – Ezt tudod, ugye?

- Lehet – felelte Nastasia. – De ez Jamesen múlik, nem rajtam.

- Ms. Hendricksnek igaza van – szólt a Gyűjtő élénken. – Ha ide hozta magukat, az azt jelenti, hogy többet tudnak, mint amennyit engedélyeznék. De csatlakozzanak hozzánk! Ennek az estének nem kell gyászos véget érnie egyikünknek sem. És, kérem, tartsák úgy a kezüket, hogy lássam. Pálcával, vagy anélkül, megtanultam, hogy magukon kell tartanom a szememet. – Ezen mintha mulatott volna. James tétován az osztályterem ajtaja felé fordult. Ralph lépett be először, aztán Rose és James. Nastasia ment leghátul, pálcáját még mindig fenyegetően szegezte rájuk. Mikor mind bent voltak, tompa kattanással becsukta az ajtót, és kulcsra zárta.

- Most pedig – szólt a Gyűjtő mély, lelkes hangon. – Helyezzék magukat kényelembe. Történetek várnak elmesélésre, játszmák lejátszásra, és nem kell emlékeztetnem senkit sem – széles, mindentudó mosolyra húzta a száját –, hogy az óra ketyeg... tik-tak... tik-tak...!

James, Ralph és Rose a lehető legtávolabb hátráltak a Gyűjtőtől. Laza vonalat alkottak a terem falánál, az iskolapadok rendetlen halma mellett, amiket félretoltak, hogy helyet csináljanak a volt-nincs szekrényeknek.

- Ugyan, barátaim – vigyorodott el a Gyűjtő a csuklya alatt. – Nincs szükség formalitásra. Nem kell félniük tőlem. Én is, mint önök, pálcá nélkül vagyok itt ma este. Ahogy a mugli bárd mondta volt: az előrelátás a vitézség ismerve, és az eljövendő dolgokat figyelembe véve az, hogy nincs pálcánk, igen nagy előrelátásról tesz bizonyosságot.

- Az viszont nem igazán zavarja, hogy *nála* van pálcá – köpte James, és Nastasia felé bökött az állával. – Ez inkább a gyávaság ismerve, ha engem kérdez.

- Ms. Hendricks már rég úton lesz, mire a Háló működésbe lép – felelte a sötét alak elutasítóan. – Sosem keverném őt a legkisebb veszélybe sem. Ahhoz ő túlon túl értékes nekem, és a továbbiakban is az lesz, biztosra veszem. De hiszen – a Gyűjtő egyenesen Jamesre meredt – maga nem is ismeri amerikai barátja gazdag múltját! Hadd világosítsam fel.

- Nem hiszem, hogy érdekelné minket – jegyezte meg Rose gúnyosan.

- Ne legyen olyan ingerlékeny, kedves Ms. Weasley! – A Gyűjtő intett egyet a kezével, mintha valami kellemetlen szagot szeretne elűzni. – Merem állítani, hogy legfőképp ön fogja érdekesnek találni. Elvégre maga a csapat esze. Emlékezzen csak vissza legutóbbi találkozásunkra, a Durmstrangban, kedvesem. Talán még nem felejtette el, hogy említettem, Ms. Hendricks családjának a története hosszú múltra tekint vissza. Vagyis, inkább úgy fogalmaznék, hogy hosszú és hírhedt. Rajta, kedvesem – fordult Nastasiához, aki még mindig James mögött állt, pálcáját a fiú hátába nyomva. – Áruold el nekik az

üknagyapád nevét! Lássuk, felismerik-e.

James hátrapillantott Nastasiára. Akarata ellenére kíváncsi lett. Félig-meddig arra számított, hogy Nastasia arcán szégyent, vagy vonakodást lát majd, a lány azonban teljes magasságában kihúzta magát, és felszegte az állát.

- Hannibal Drake Magnussen – jelentette be büszkén.

James mellett Ralph láthatóan összerezett, Rose pedig a szája elé kapta a tenyerét meglepetésében.

- Ah-ha! – vigyorgott a Gyűjtő. – Tehát valóban felismerik a nevet! Igen, közeli barátjuk és bajtársuk, Ms. Nastasia Hendricks az amerikai varázslóiskola, az Alma Aleron egy Ignatius Magnussen nevű professzorának egyenes ági leszármazottja. A professzor volt, aki megfejtette a nagy mágiaegyesítési elmélet titkát, aki átlépett a Nexus függöny küszöbén, a Világok közti világba. Igazán kedvemre való ember volt. Az ő vére és szenvedélye csörgedezik Ms. Hendricks ereiben. Így hát, nem volt nagy meglepetés, hogy a sors visszasodorta hozzá azt, ami a családját illette – Magnussen professzor varázsbotjának fejét, ami évtizedekre elveszett, egyik méltatlan kézről a másikra vándorolt. Ms. Hendricks, természetesen, megérezte benne a lehetőséget, és szintén a sors volt, ami végül elintézte, hogy hozzám juttathassa, épp mikor egy pontosan ilyen ereklye után kutattam...

James eltátotta a száját. A bot! Utoljára az álomlátomásban látta, mikor eladták egy mugli ószeresnek. Onnan, évtizedekkel később, valahogy utat talált egykori tulajdonosának legfiatalabb élő leszármazottjához. És ez a rokon, elképesztő módon, Nastasia volt. Hátrafordult, mellkasát eltöltötte a jeges reménytelenség, és hirtelen eszébe jutott az este, mikor először találkoztak a lánnyal...

- Te voltál – mondta keserűen. – Az első este. A szekrényen át belopóztál, hogy elrejtsd Magnussen botját az órában. Az volt abban a bársonyzsákban, amit találtam...

Nastasia nem válaszolt. Helyette makacsul lesütötte a szemét, kerülte a fiú tekintetét.

- Ms. Hendricks akár egyszerűen ide is adhatta volna nekem az ereklyét – jelentette be a Gyűjtő egyfajta perverz büszkeséggel a hangjában. – Magam is elhelyezhettem volna az órában. De ő ragaszkodott egy jóval *aktívabb* szerephez. Ritkán találkozom ilyen fiatal, mégis ily meggyőződéses személlyel. Bevallom, lenyűgöz engem.

James Nastasiára meredt, a düh hullámai kezdtek átcsapni az árulás okozta kábultság falain. A lány felnézett, és kihívóan bámult James szemébe.

- Ne nézz rám így – szólt hűvösen. – Nem ismeresz.

- Kezdem azt hinni, hogy igazad van – értett egyet James. – Mi van Zane-nel? Neki is hazudtál?

Nastasia felnevetett. Üres, örült csengése volt.

- Zane Walker kedves fiú, de az agya lekapcsol, ha lány van a közelében. Egyszerűen rajta keresztül jutottam el hozzád a legkönnyebben. Ennyit jelentett, *nem többet*.

James Nastasia arcát tanulmányozta. *Hazudott*. Ebben egészen biztos volt.

- Ashya? – kérdezte halkán. – Te vagy az, ugye? Be kell ezt fejezned...

- Pofa be, James – szólt Nastasia, és a pálcáját a fiú arcába tolta. – Vagy én fogom be neked.

- Ejnye, ejnye – korholta a Gyűjtő. – Micsoda ifjonti forrófejűség! Egyáltalán nem illő.

- Várjunk csak – mondta hirtelen Rose, mintha egy olyan kérdést bökött volna ki, amin már percek óta rágódik. – Azt mondja, maga is betehette volna az órába Magnussen botját? De hogyan? Megosztotta az idejét Gyűjtőként New Amsterdam, és Avior

professzorként a Durmstrang között. Hogyan lehetett volna ideje, főként módja rá, hogy a Roxfortba jöjjön?

A sötét alak mintha örült volna a kérdésnek. Hangosan felkacagott.

- Ms. Weasley, az éles elméjével számolni kell. Hadd tegyem próbára! Maga szerint hogyan lehetnék képes ilyen figyelemre méltó dologra? Egyáltalán, hogyan lehetek itt most, ebben a percben?

James biztosra vette, hogy Rose nem tudja a választ a Gyűjtő kérdésére. Mikor azonban a lányra pillantott, Rose arcán valami kimondatlan gyanú ült.

- Csak azt tudom, hogy ha magáévá tette a Morrigan-háló titkait – szólt megválogatva a szavait –, akkor azt is tudja, hogy az eredeti célja az volt, hogy az ember megossza a mágiát a gyenge varázserejűekkel. És a kviblikkel.

- Mint az önök Mr. Fricse! – vágta rá a Gyűjtő összeesküvőn. – Igen! Talán többre is rájött, mint amit megosztott velünk! De hadd magyarázzam el azok számára is, akiknek kicsit lassabb a felfogása, mint a magácskáé...

Itt a Gyűjtő hátrébb lépett, majd kitérte karjait, amitől bő talárujjai meglebbentek. A félhomályban nagyon fehérnek látszott a keze.

- Talán érdekelheti önöket – mondta, miközben hátralökte a csuklyát sötét hajáról és szögletes, vigyorgó arcáról –, hogy ez a személyiség – a karakter, akit jómagam, hóbortos módon, „Gyűjtőnek” neveztem el – meglehetősen új kreálmány, amit az Egyesült Államokban használok. A Gyűjtő egy hasznos arc, amit azért viselek, hogy egyszerre keltsek félelmet és bizalmat, attól függően, hogyan használok. De kétségtelenül egy új arc, ideiglenes, egy maszk csupán, amit hamarosan elhagyok. Azonban van egy másik arcom is...

Ahogy kiejtette a szavakat, a sötét alak változni kezdett. James már tanúja volt ennek korábban is, Avior kamrájában, mikor a férfi a szemük láttára változott a professzorból az előttük álló személlyé. Arra számított, most is ugyanazt látja majd, csak fordítva. Az alak valóban vékonyabb és idősebb lett, ez alkalommal azonban a haja acélszürkébe váltott, és a koponyájára lapult. Az állból előserkenő szakáll kicsi volt, háromszögletű, és fekete. És az arc... a lassan alakot öltő arc nem az egykori Albus Dumbledore-é volt. Komor kifejezés ült rajta, az arc beesett lett, a szemek körül sötét karikák csúfoskodtak.

- Ez az arc – jelentette be az alak új, reszelős hangján –, Rechter Strangwayes Grudje arca. És már *évtizedek* óta használok...

Rose Jamesnek hátrált, úgy kapaszkodott a kezébe, akár egy fuldokló. A lány szemlátomást gyanította ezt, azonban a valóság így is halálra rémítette. James másik oldalán Ralph nagyot nyelt, és maga is tett egy fél lépést hátra.

- Mint azt képzelhetik – kezdte Grudje, és a külsejével együtt az egész viselkedése megváltozott –, egy varázslónak egyedülálló képességekkel és rendkívül szenvedélymentes elmével kell rendelkeznie, hogy képes legyen fenntartani három különböző személyiséget. Az animágus nézőpont csak a kezdet. Az elmék különválasztása, az eltérő személyiségek kezelése az igazi kihívás. De, persze, maguk hárman ezt nem képesek igazán értékelni. – Grudje végignézett Rose-on, Jamesen és Ralphon. – Ms. Hendricks azonban... azt gyanítom, neki van némi fogalma arról, mit is fejlesztettem tökélyre. Az egyetlen különbség közte és köztem, hogy én magamévá tettem a hasadást, és kihasználtam. Idővel azonban, úgy szándékozom, őt is megtanítom erre a képességre. A kellő adottságai megvannak.

Ralph óvatosan megköszönte a torkát.

- Igazgató úr - mondta, kifejezetten Grudje-hoz intézve a szavait. Hangja alig remegett.
- Uram, azt hiszem, el kéne eresztenie bennünket. Nekünk... ööö... esszét kell írunk.

- Ó, nem, Mr. Deedle - felelte Grudje. - Csak most kezdtük. Még rengeteg elmesélendő történet maradt. Elvégre Ms. Weasley kíváncsi. És Mr. Potter... nos, nemsoká rá is rátérünk. - Megfordult, és vékony kezével végigsimított a Durmstrang szekrényének ajtaján. - Mielőtt én, Rechter Grudje ennek az iskolának az igazgatója lettem, a Mágiaügyi Minisztérium szolgálatában álltam. Ms. Weasley nyilván már rég kiderítette. Hallhatatlan voltam, a Rejtélyügyi Főosztályon dolgoztam. Szándékosan helyezkedtem el ott, hiszen így hozzáférhettem a varázsvilág legsötétebb, legszörnyűbb titkaihoz...

Grudje tovább indult, elsétált az Alma Aleron szekrénye előtt.

- Az a beszéd járja, hogy a megalkotóján kívül mindössze két ember ismeri a Morrigan-háló történetét - hogy hogyan jött létre, és hogyan lett végrehajtva. Ez a két személy a nemzetközi varázsnomozó hivatalnak dolgozott, ők hallgatták ki Laosát az első, tragikus kimenetelű kísérletet követően. Továbbá azt is mondják, hogy ennek a két nyomozónak a jelentései idővel elvesztek, mélyen eltemették a Rejtélyügyi Főosztály termeiben. Elárulhatom, hogy valóban így történt. Egyedül én találtam rá a történetükre. És a magamévá tettem. Egyedül ezért lettem Hallhatatlan. A tanultak felhasználásával tökéletesítettem Laosa professzor technikáját. A kezem által a varázserő átadása valósággá vált! Mr. Frics botja az eredmény. Azzal a tárggyal Principia Laosa eredeti álmai végre valóra váltak. Azonban a nagyterem falán lévő óra, benne Ignatius Magnussen ereklyéjével, az is egy eredmény. *Azzal* a tárggyal hamarosan valóra válnak Principia Laosa leglidércesebb rémálmai.

- De miért? - kérdezte James, ahogy előtört belőle a harag és a kétségbeesés.

- Hiszen már megválasztottam ezt a kérdést, James - mondta Grudje, és beszéd közben az arca megint átváltozott. Avior professzorral alakult, a csontok és a hús tökéletesen módosultak. - Mert ezt követeli a végzet. A varázstudók jogos jussa az uralkodás. A mugli világnak szüksége van ránk. Ha magukra hagyjuk őket a saját szerszámaikkal, rendetlenek, megjósolhatatlanok, veszélyesek önmagukra és másokra is. Meg kell fékeznünk őket. A saját érdekükben.

Rose keserűen felnevetett.

- Azzal uralkodik rajtuk, hogy megöli őket?

- Lesz, akin igen - felelte Avior. Hangja elmélyült, és visszaváltozott a Gyűjtővé. - De csak azoknak kell mennie, akik az utunkba állnak. Akiknek az együttműködése nem vívható ki máshogy. Kegyetlen irgalom, de attól még irgalom.

- De hát a hűgom is ott van! - kiáltotta James kétségbeesve. - Ő is meg fog halni!

- Ó, attól tartok, a valóság még ennél is rosszabb, kedves James - csóválta fejét szomorúan a Gyűjtő. - A születek is ott vannak.

Rose megrándult, rémületében elhaló nyögés hagyta el a száját. James szeme elkerekedett. Ralph tett egy lépést előre.

- Miről beszél? Mr. Pottert, meg Mr. és Mrs. Weasleyt elzárták valahol, itt az iskolában. Nincsenek a nagyteremben.

- Nos, nincsenek - felelte a Gyűjtő, és feltartotta a kezét, mintha megadná magát. - Ebben igazatok van. A várószobában vannak, közvetlenül a nagyterem mögött. Hozzáteszem, nincsenek az eszméletüknél. Ha igazán rosszra fordulnak a dolgok, merítsetek ebből némi vigaszt. Nem kell szenvedniük, amíg várják önnön elkerülhetetlen halálukat. Nem úgy, mint ma délután, mikor önként repültek saját végzetükbe, készen

feláldozni magukat az alattuk levő, hálátlan tömegért. Úgy hiszem, ha most maguknál lennének, elég ostobán érezhetnék magukat. Kár, hogy nem nevethetünk mind együtt ezen a kellemetlen afféron...

- Mit akar? – csattant fel James dühösen.

A Gyűjtő színpadiasan felsóhajtott. Miközben úgy tett, ismét átalakult, a csontok és inak halk ropogása közepette visszaváltozott Avior Dorchascathanná.

- Már erre a kérdésre is válaszoltam, James – mondta. – Az irodámban, hetekkel ezelőtt. A történelem ismétli önmagát, csak ezúttal a helyére kell tennünk a részleteket. Ahogy az apád és Albus Dumbledore tette, neked is össze kell fognod, nem szembeszállni velem. Neked és nekem társulnunk kell, és ezt önszántadból kell vállalnod. Ha megteszed, gondoskodom róla, hogy a húgod és a szüleid biztos helyre kerüljenek. Igazán egyszerű.

James kétségbeesve rázta a fejét.

- Ez örület! Hogyan csatlakozzak magához? Hogy tehetném?

- Majd arról is szót ejtünk – mosolygott halványan Avior. – Egyelőre válaszolj a kérdésre: társulni akarsz velem? Csatlakozol hozzám, James, ahogy az apád csatlakozott Albus Dumbledore-hoz?

- Jól van! – fakadt ki James. – Bármit megteszek! Csak hozza ki a nagyteremből a húgomat és a szüleinket!

- Türelem, türelem – bólogatott Avior. – Először is, attól tartok, ki kell térnünk a társulásunk részleteire... – Mélyet sóhajtott, és számítón végigmérte Jamest. – Nem te vagy az első partnerem, James. Van egy másik, bájos, mégis nagy erejű asszony. Ő mutatta be nekem Ms. Hendrickset, aki felismerte a szövetségünkben rejlő potenciált. Tudod, ki ez a társ, akiről beszélek, igaz, James?

James agyát úgy eltompította a félelem és az aggodalom, hogy egy hosszú pillanatig fogalma sem volt, miről beszél Avior. Aztán hirtelen minden a helyére kattant.

- Úgy érti... – kezdte, de nem igazán mert hangosan kimondani. Vajon Avior kineveti? Gúnyolódik rajta? Nem hisz neki, mint ahogy sokan mások sem? Végül megacélozta magát, és folytatta. – A másik társa... Judith. A Tó Úrnője.

Avior lassan, jelentőségteljesen bólintott.

- Féltékeny vagyok rád, James – mondta, már-már játékosan. – Sokkal régebb óta ismered őt, mint én. Nektek már múltatok van. Ne is próbáld tagadni.

Rose Jamesre pillantott, mialatt Avior beszélt. Szeme tágra nyílt, de nem kifejezetten tűnt döbrentnek. A fiú tudta mire gondolhat; többé nem engedhette meg magának a kételkedés luxusát – és kényelmét. A Tó Úrnője valódi. Avior ismerte. Ő volt a társa. Ralph közelebb oldalazott Jameshez.

- A fenébe is – szúrta a fogai között. – Igazad volt.

Avior folytatta.

- Épp ez a múlt, amin ti ketten osztoztok, erről szeretnék beszélni, James – mondta kissé túlságosan is nemtörődöm módon, ami arról árulkodott, hogy nagyon is érdeklő a téma. – Hiszen ez alkotja a kettőnk között fennálló partnerség alapját. – Miközben Avior beszélt, ismét átváltozott, ezúttal jóval fokozatosabban, Rechter Grudje-dzsá. Megfordult, és lassan végigballagott a volt-nincs szekrények vonala mentén. – Van valami, amit akarok, Mr. Potter. Valami, amiről már nyilván hallott. Hatalmas eszköz. Még a Morrigan-hálónál is nagyobb. Arra jutottam, hogy aki azt magáénak tudhatja, magát a sors anyagát foghatja a kezében. Azzal képessé válhat az ember kilépni a végzet önfejű és abszurd megkötései alól. Ehelyett saját szolgálatába állíthatja a végzetet, és úgy alakíthatja, ahogy a kedve

tartja. Tudod, miről beszélek, James. A másik társam, Judith, akit te a Tó Úrnőjének hívsz, biztosított róla. Ami azt illeti, konkrétan azt állította, hogy te vagy hozzá a kulcs. Te, ifjú barátom – fordult Grudje Jameshez, szinte átdöfve őt hideg, szürke szemével –, te vagy a kulcs... a karmazsin fonálhoz.

James állta Grudje tekintetét, szája kiszáradt, teljesen elképedt.

- Ezzel tehát – folytatta Grudje, lassan megközelítve és felmérve Jamest –, elárultam a társulásunk természetét. A karmazsin fonalat akarom. Úgy tudom, csaknem a markunkban van. Biztosítottak róla, hogy te vagy hozzá a kulcs. Ott van a kezében. Ha meg akarod menteni a húgodat és a szüleiteket, nem kell mást tenned... csak nekem adnod.

James nem tudott megszólalni. Mást sem akart, csak megmenteni a húgát, az apját, Ron bácsikáját és Hermione nénikéjét... de halvány fogalma sem volt, miről beszél ez az örült módon váltakozó külsejű alak. Miből gondolja, hogy James a kulcs a skarlát fonálhoz? Miért mondja, hogy ott van James kezében? James kétségbeesésében lepillantott a nyitott tenyerére. Természetesen üres volt.

- Hazudott magának – szólt elhalón. Nem nézett fel a nyitott kezéről.

- Beszéljen, Mr. Potter – szólt Grudje figyelmeztetőn. – És ne feledje: a családja élete a következő szavaitól függ.

James megrázta a fejét, azt kívánta, bárcsak volna valami más, amit felajánlhatna, bárcsak ne lenne Judith ilyen kegyetlen. Grudje-ra emelte a tekintetét.

- Hazudott magának – mondta. Szemei sarkában harag könnyei szikráztak. – Judith azt állította, hogy én vagyok a kulcs a karmazsin fonálhoz, de hazudott! Ez egy trükk. Egy szörnyű, gonosz átverés. Mindkettőnknek.

- Mr. Potter – szólt a sötét alak, és ismét a Gyűjtővé változott. – Azt akarja mondani, hogy nem adja ide nekem a karmazsin fonalat?

- Azt mondom – emelte meg a hangját James –, hogy nincs mit odaadnom... - Ralphra pillantott. – Mikor utoljára láttuk a skarlát fonalat, az a Világok közti világban volt. Csakhogy amit láttunk, az igazából nem a karmazsin fonál volt, hanem csak egy szimbólum. A valódi skarlát szál egy lány volt. Morgan. De már meghalt. Judith megölte. Ő ezt teszi. – James tekintete visszatért az előtte álló sötét alakra, a szeme izzott. – Judith gyilkol. Megölte Morgant. Megölte az unokatestvéreimet, Lucy-t. Minket is megöl, ha módot talál rá. És aztán, ha végzett – James éles hangon felnevetett –, miért ne ölné meg magát is?

A Gyűjtő arca erre megkeményedett. A kegyetlen öröm mostanra mind kiszivárgott a vonásaiból, csak a rosszindulat maradt. Kihúzta magát.

- Hát legyen – szólt hűvösen, szinte sértődötten. – Ha nem kívánja az én szabályaimat követni, Mr. Potter, akkor, attól tartok, nem veszem hasznát. Ms. Hendricks – elnézett James mellett, Nastasiára. – Végezzon velük!

James alig hitt a fülének. Ilyen hirtelen? Ilyen közönségesen? Őt, Ralphot és Rose-t egy velük egykorú lány öli meg, egy rózsaszín hajú, orrkarikás áruló?

Hátrafordult, de Nastasia már nem volt mögötte. Megkerülte őket, és csatlakozott a Gyűjtőhöz. Szemei Jamesre szegeződtek, pálcáját még mindig előre szegezte.

A Gyűjtő hátrébb lépett, hogy helyet adjon a lánynak.

- Ez az első gyilkossága, igaz, Ms. Hendricks?

Nastasia bólintott. Nem habozva, inkább mohón.

- Már sokat gyakoroltam. Az Alma Aleronban, a célbábukon. De ez lesz az első igazi.

- Csak az igazi számít – bólogatott bölcsen a sötét alak, és a csontjai halkán ropogtak, ahogy visszaváltozott Avior professzorrá. – Tudom, hogy vannak érzései James iránt. Ez bonyolulttá teheti a megölését. Kezdje először a másik kettővel, gyakorlasképp. Legyen az első Ms. Weasley.

- Várjon! – kiáltotta James, és igyekezett maga mögé tolni Rose-t, de a lány félrelökte.

- Ne légy ostoba, James – sziszegte. – Nagyon nemes gesztus, meg minden, de értelmetlen.

Hirtelen Ralph előre vetette magát, és nekiiramodott Nastasia fel. Nastasia hátraugrott, és vadul lengette a pálcáját.

- Avada...! – kiáltotta, ám Ralph túl gyors volt. A lánynak rontott, és nekisodorta az Alma Aleron szekrényének. Kettejük súlya kibillentette a szekrényt az egyensúlyból. Hangos robajjal felborult, a két fiatal pedig rázuhant. James előre ugrott, hogy segítsen a barátjának, de a dulakodó pár irányából érkező vörös fénysugár elvakította. Ralph hátrarepült, és a Durmstrang szekrényének csapódott, azt is felborítva.

- Állj! – üvöltötte Nastasia dühösen. Talpra küzdötte magát, a pálcája azonban végig Jamesre szegeződött. James csúszva megtorpant, Avior pedig hangosan kacagott.

- Kiváló, Ms. Hendricks – szólt bátorítóan. – Az embernek mindenre készen kell állnia, még a fizikai támadásra is. Igazán lelkes reakció, még ha kissé kimunkálatlan is. Majd megtanulja finomítani a stílusát.

Rose a dühtől és félelemtől remegve lépett James mellé.

- Megölted? – kérdezte reszketeg hangon.

- Még nem – ismerte be Nastasia. Levegőért kapkodott, rózsaszín haja ziláltnan lógott a szemébe. – Hallottad a professzort. Először *veled* végzek.

A földön heverő Ralph felnyögött.

- Rajta, Ms. Hendricks – utasította Rechter Grudje a lányt. – Magához tér. Ne vesztegessük az időt értelmetlen beszédre és testi konfrontációra.

Nastasia biccentett. Rose-ra emelte a pálcáját, és erősen zihálva tett felé egy lépést.

- Avada...

James ismét Rose elé lépett, de a lány megint csak hátratolta.

- Fejezd be, te idióta! – harsant fel mérgesen és csüggedten. – Azt hiszed, végig akarom nézni, ahogy meghalsz előttem? – Megragadta James kezét, nem nézett Nastasiára. Ehelyett szorosan behunyta a szemét.

James lélegzetvisszafojtva várt. Eltelt öt másodperc, de a halálos, zöld villanás elmaradt.

Továbbra is az unokatestvére kezét szorongatva oldalra pillantott. Nastasia ugyanott állt, ahol az előbb is, pálcáját előre szegezte, és erősen fujtatott az orrán keresztül.

- Avada...! – mondta ki újra, még hangosabban.

- Rajta! – parancsolta Grudje.

Nastasia kinyitotta a száját, hogy befejezze a gyilkos átkot. Ami azonban elhagyta az ajkait, a saját neve volt:

- Nastasia! – kiáltotta.

James zavarodottan pillantott a lányra. *Avada Nastasia?* Rose is kinyitotta a szemét, és a rózsaszínhajú lányra sandított. Nastasia pálcája megremegett a kezében.

- Nastasia! – kiáltotta megint, látszólag önkéntelenül. Szemei mintha elvesztették volna a fókuszt, egészen úgy festett, mintha egyszerre két irányba nézne. – Nasti-ashya! – kiáltott. Aztán megint, több érzéssel. – Nasti! *Ashya!* – Jamesnek az a hátborzongató érzése

támadt, hogy Nastasia önmagával vitatkozik.

- Nasti! – kiáltotta a lány, és fokozatosan egyre lejjebb eresztette a pálcát. – Ashya!

- NASTI!

- ASHYA!

Grudje türelmetlenül előre lépdelt. Kinyújtotta a kezét, hogy kitekerje Nastasia pálcáját a kezéből, és maga tegye meg a szörnyűségeket, a lány azonban meglegyintette a pálcát. Szinte nem is mutatott a férfiről, oda sem pillantott, de az idős ember egy újabb vörös villanás közepette hátrarepült. Átesett Ralphon, és a felborult szekrények között a földre roskadt. Nastasia egy hirtelen, görcsös mozdulattal mindkét kezével megragadta a pálcáját, megcsavarta, és kettétörte.

- Mit művel? – nyöszörögte Rose éles hangon. Képtelen volt levenni a szemét az előtte kántáló, kiáltozó lányról.

- Elveszti az irányítást maga fölött – felelte James erőtlenül.

Mintha csak a szavait szerette volna hangsúlyozni, Nastasia arca változni kezdett. Meglepő, rémisztő sebességgel történt. Rózsaszín haja összezsugorodott, a pupillái kitágultak, míg végül az egész szemét be nem töltötték, amik ettől tintafekete gömböknek tűntek csupán. Arca és orra belapult, szája szélesebb lett, feje egészen a gyorsan eltűnő füléig hasadt. És a száj még mindig beszélt, a két nevet szajkózta, miközben a hang egyre recsegősebb és nyersebb lett. Nastasia hirtelen kidugta a nyelvét, hosszú volt és vörös. A lány egész teste karcsúbb lett, karjai egybeolvadtak a törzsével. Lábai eggyé váltak a szoknya alatt.

Szörnyű volt a látvány, de Jamest nem érte teljesen felkészületlenül. Tudta, hogy ez történik Nastasiával, ha vitába bonyolódik önmagával. És épp ezért döbentette meg igazán, ami ezután történt.

- Nasti! – sziszegte a kígyószáj. – ASHYA! – Azzal a csontok nedves recsegésétől és egy szörnyű vad rándulástól követve a fej ketté vált.

Rose felsikoltott, és minden eddiginél erősebben szorította James kezét. James nem tudta elszakítani a szemét a látványról. Ahogy Nastasia teste tovább vékonyodott, és hipnotikus mozdulatokkal vonaglott a ruháiban, a gallér mögül két kígyófej bújt elő, mindkettő a maga nevét sziszegve igyekezett úrrá lenni a másikon. Két farkok söpört végig a kőpadlón.

James hátraugrott, mikor a Nastasia-lény végül elvesztette a képességét az egyenesen állásra, és előre bukott. A lány ruháiból két kígyó tekergett ki, mindegyik mérete egy-egy hatalmas pitonéval vetekedett, csak az egyik fekete volt, és olajosan fénylett, a másikon meg rózsaszín, éles pikkelyek sorakoztak. Mindkét kígyó vadul sziszegett a másikra, egymás körül körözve emelgették a fejüket és meresztgették hegyes agyaraikat. Aztán egy hirtelen mozdulattal elkezdődött közöttük a harc. A kígyók egymásba gabalyodva vonaglottak, mindenfelé csapkodó farkakat és csattogó állkapcsokat lehetett látni, ahogy a test és elme uralmáért küzdöttek.

Ralph mindennek a közepén tápáskodott fel, homloka véres volt a durmstrangos szekrényel való ütközéstől.

- Mi a kénköves pokol!? – kiáltott fel, és megragadta James karját.

- Ki kell jutnunk innen! – szögezte le James, és hátrébb húzta Ralphot és Rose-t a dulakodó kígyók útjából. – Irány a nagyterem, amíg még van esélyünk!

- Ó, nem hiszem én azt! – bömbölte egy nyers hang. Erős ujjak szorultak össze James vállán, és úgy szorították, akár a satu. Egy másik kéz Ralph talárját kapta el, és kibillentette

a fiút az egyensúlyából. A vasmarok ellen küzdve James azon kapta magát, hogy elvonszolják a törő-zúzó kígyók mellett, egyre távolabb a terem ajtajától.

- Ti egyszerűen *állandó* problémaforrások vagytok – vicsorgott a Gyűjtő, mialatt a Beauxbatons szekrénye felé taszigálta Jamest és Ralphot. Rose hasztalan püfölte egész idő alatt az öklével. – Szerencsére – folytatta, beteges vigyorra húzva a száját – mindig is büszke voltam a *találékonyaságomra!*

Behajította Jamest a volt-nincs szekrénybe. A fiú erősen a hátsó falnak csapódott. Ralph is utána esett, majd Rose, aki hiába harcolt a Gyűjtő természetellenes ereje ellen.

- A számlátokra írandó – zihálta a Gyűjtő örült haragtól csillogó szemmel –, hogy bátrak vagytok, és sokkal szerencsésebbek, mint azt egy magatok fajta közönséges bajkeverőtől valaha is vártam volna! – Mögötte a fekete és a rózsaszín kígyó tovább dulakodott, három méteres testük vadul csapkodott és tekergett. – De attól tartok, az elkövetkező fél órában ezek közül a tulajdonságok közül egyik se lesz hasznokra, innen ezer mérföldre. *Au Revoir*, neveletlen, ifjú barátaim! – Éles hangon felnevetett.

James megpróbált kiugrani a szekrényből, Ralph és Rose között, de az ajtó becsapódott az orra előtt, és körbevette őket az áthatolhatatlan sötétség.

- Ne! – ordította James, ám hiába. A szűk helyet vakító villanás töltötte be, hozzá az émelyítő döccenés érzése, mint mikor egy lift hirtelen áll meg menet közben. Egy pillanattal később a gravitáció helyre tette magát, és a szekrény kivetette magából a három diákot, ők pedig egy hideg márványpadlóra rogytak.

James odébb küzdötte magát. Tudatában volt, hogy egy egészen más helyen van, egy visszhangos, aranyszín fénnel teli helyen. Beszélgető emberek sétálgattak körülötte, de James alig vette észre őket. Felnézett a szekrényre, amiből épp az imént zuhant ki. Az ajtó lassan, nyikorogva csukódott be a szeme előtt. A két ajtószárnyon a Roxfort címere látszott, fele-fele mindkét ajtón.

James felugrott, és ismét bevetette magát a szekrénybe. Ralphot és Rose-t meg sem várva magára rántotta az ajtót.

Nem volt villanás, se döccenés. Az ajtó csak nyikorogva ismét résnyire nyílt, látni engedve pár kéktaláros lányt, akik kíváncsian pislogtak a szekrény irányába. Ralph és Rose a szemük láttára állt talpra. Rose kitárta az ajtót, arca feszült és sápadt volt.

- Elromlott – jelentette be James kétségbeesve. – Vagy megsemmisült a másik oldalon. Valahogy lezárta. Elvágta az egyetlen hazavezető utat.

Rose eltátotta a száját a döbbenettől, Ralph arca csüggedt dühöt tükrözött. Homlokát és arcát még mindig vékony vércsíkok csúfították. Körben mindenfelől francia halandzsa hallatszott, amiből James végre rájött, hol vannak: természetesen a Beauxbatons-ban, az iskola gazdagon díszített átriumában. Mindkét oldalon széles, fehér lépcsősor tört a magasba a csillogó keretű ablakok mentén.

- Mit kerestek ti itt? – kiáltott rájuk egy hang; szerencsére nem franciául.

Ralph és Rose egyszerre fordultak meg, és néztek hátra a közeledő alakra. James nem gondolta, hogy ez lehetséges, de a látványra tovább zuhant a kedélyállapota. Morton Comstock masírozott feléjük fejét félrehajtva, szája sarkában szarkasztikus kis mosollyal.

- Ne mondjátok, hogy azért jöttetek, hogy annyi idő után végre segítsetek hazajuttatni Moreau professzort. Ha igen, alig három órával kértétek le. Az üdvözlő buli fergeteges volt. Senki nem tud úgy ünnepelni, mint a franciák, mi?

James megrázta a fejét, még arra sem vette a fáradságot, hogy valamiféle választ találjon ki Comstock irritáló csacsogására. Csüggedten lépett ki a hasznavehetetlen

szekrényből.

- Vissza kell jutnunk – mondta. – Ha nem sikerül...

- Mindenki meghal – bólintott sötéten Ralph. – De hogyan? Ahogy az az őrült is mondta, lehetetlen! Ezer mérföld, fél óra alatt!

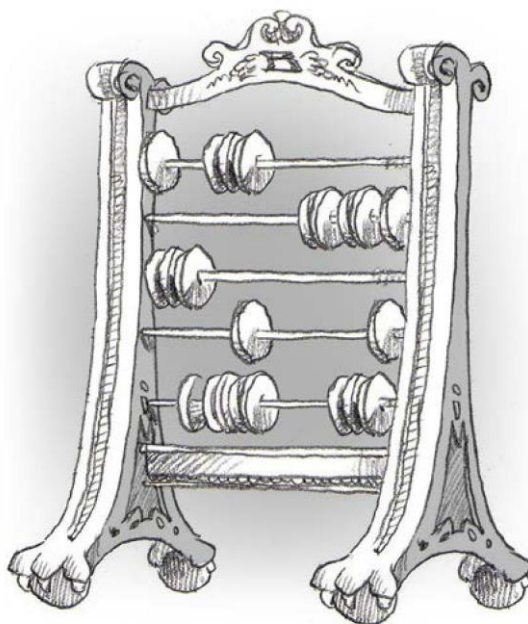
- Várjunk csak... - kapta fel hirtelen a fejét Rose, majd Comstockra pillantott. – Honnan is jött vissza egészen pontosan Moreau professzor?

Comstock felhorkantott, és megigazította a szemüvegét.

- Mármint honnan nem? – kacarászott. – Ti tényleg nem fogtátok fel az elméleti számmisztika lényegét, ugye?

Comstockra ügyet sem vetve Rose visszafordult Jameshez és Ralphhoz. Szeme elszántan ragyogott.

- Azt hiszem – mondta a mugli fiúra mutatva –, talán mégis képesek leszünk ezer mérföldet utazni...

23. KOLLEKTÍV KONSTANS

- Ez nem olyan, mint valami taxi – igazgatta a szemüvegét Comstock, miközben próbált lépést tartani Rose-zal, aki a karjába kapaszkodva vonszolta maga után. – Nem ugrálhatsz csak úgy át országokon, ahogy neked tetszik. Bonyolult.

- Ezért jössz te is – felelte James, balra fordult, majd egy magas, márványból faragott boltíven átlépve elsietett két csillogó-villogó páncél között. Égszínkék, hunyorgó aranycsillagokkal teltszórt mennyezet terpeszkedett felettük, szinte elképzelhetetlen magasságban. Körülöttük beauxbatons-os diákok sűrögtek-forogtak, legtöbbszörük közönséges ruhában, csak néhányuk viselt talárt. Páran ládákat lebegtettek, mások a beugrókban elhelyezett barokkos karosszékekben és szófákon lustálkodtak, ám mindenki érdeklődve pislogott James, Rose, Ralph és Comstock után, mikor a kis csapat elszaladt mellettük.

- Kik ezek, Morton? – kérdezte kíváncsian egy farmert és Rig Mortis pólót viselő magas lány.

- Szia, Adela – kiáltott hátra Comstock, de Rose már tovább is rángatta. – Barátok... ööö, azt hiszem.

- Moorr-ton! – dalolta kacarászva egy szembejövő lánytrió. A középső, vörös hajú még integetett is. – Pas si têt! Meggondoltad magad a táncórával kapcsolatban?

Morton kényszeresen felnevetett.

- Majd talán máskor, Mirielle. Úgy tűnik, most elfoglalt vagyok.

- Várjunk egy percet – vonta össze a szemöldökét Ralph, miközben ismét megkerültek egy sarkot. – Te itt népszerű vagy?

- Csupán egy jelentéktelen apróság kérdése, amit úgy hívnak: *személyiség* – jelentette ki Comstock szipogva. – Ti is tanulhatnátok egy-két dolgot. Erről jut eszembe – tette hozzá, és Rose-ra sandított. – Az unokatestvéred, Dominique azt üzeni, hogy még mindig visszavárja azt a hajkét, amit tavaly karácsonykor kölcsönkértél tőle.

- Ha túléljük a mai estét – emelte a plafonra a szemét Rose –, akkor az lesz az első a teendőim listáján.

James megpillantotta az elméleti számmisztika terem magas, kétszárnyú ajtaját.

- Képes vagy rá, Comstock? – kérdezte maga után vonszolva a fiút loholás közben. – Vissza tudsz bennünket küldeni a Roxfortba azokkal az óriási abakuszokkal?

- Abakuszok – javította ki őt Rose és Comstock kórusban, csak hogy utána ingerülten pillantsanak a másikra. – Röviden: nem – folytatta Comstock. – Nem érted a működését. Ostobaság volna megpróbálni.

- Azt hittem, te zseni vagy ebben – vágta rá James. – Ne kezd most azt mondogatni, hogy nem fog működni.

Comstock kirántotta a könyökét James markából.

- Nem tudlak *visszaküldeni* titeket, mert a támogató számmisztikusok nem foglalkoznak a küldéssel! – magyarázta mérgesen. – Nem így működik! Különben is, mi ez a nagy sietség? Mit kerestek itt egyáltalán?

Rose, aki pár lépéssel a fiúk előtt szaladt, most megtorpant a folyosó közepén. Egy pillanatig összeszedte magát, látszott, amint kezeit széttárja kissé, hogy megnyugodjon, aztán Comstock felé pördült.

- Ott voltál velünk aznap este, mikor megtaláltuk a halott warlockot, igaz?

Comstock a lányra pislogott. Szemlátomást nem szívesen élte újra az emléket.

- Ööö... igen. Megjegyezném, hogy én voltam, aki megtalálta.

Rose kurtán biccentett.

- Ő nagyon gonosz varázsló volt, és egy még gonoszabb varázslónak dolgozott. Együtt létrehoztak egy szuperfegyvert, ami egy rakás emberrel végez... ó, kábé huszonöt perc múlva. Köztük a szüleinkkel. – Comstockra meredt, tekintete szinte átfúrta a fiút. – Ha most rögtön visszajutunk, talán még megállíthatjuk. Ha nem, a világban, nagy valószínűséggel, totális háború tör ki, és eluralkodik a káosz. Szóval. Morton. Képes vagy visszajuttatni bennünket a Roxfortba, vagy sem?

Morton üres tekintettel meredt vissza Rose-ra, látszólag teljesen lefagyott. James türelmesen várt, amíg tudott. Átfutott az agyán, bárcsak itt volna nála a pálcája, akkor egy gyors csalánártással cselekvésre tudná sarkallni a fiút.

Végül Comstock végignézett Rose-on, Jamesen és Ralphon, aztán nagy, belenyugvó sóhajt hallatott.

- Akkor mire várunk? Irány az abakuszok!

James csaknem felnevetett a megkönnyebbüléstől. A négy diák futásnak eredt.

- Szóval, hogy működik? – kérdezte Ralph zihálva kocogás közben.

- A módszer alapja fantasztikusan egyszerű – felelte Comstock. Szavainak visszhangja keveredett lábaik dobogásával. – Hallottatok már a technomanciáról?

- Vettünk egy-két órát belőle – mondta Rose. – Folytasd!

- Nos, kiderült – szuszogta Comstock, egészen belemelegedve a témába –, hogy az egész univerzumot a mágia tartja össze. Kollektív konstansnak hívják, és mindennek minden apró kis részét összeköti minden más minden apró részével! Semmi sem független! Ha a kollektív konstans egy kis darabkáját manipulálsz, azzal együtt minden másba is belepiszkálsz.

Rose futás közben összevonta a szemöldökét.

- Majdnem, mintha az egész univerzumot összekapcsolnánk egy hatalmas próteusz bűbájjal...

- Fantasztikus – fakadt ki James levegő után kapkodva. Ebben a pillanatban végre beértek az elméleti számmisztika terembe, ahol teljes sötétség uralkodott, leszámítva az ajtón beszüremkedő aranyló ragyogás négyszögét. Mindnyájan megálltak. – De ez hogy juttat minket vissza a Roxfortba?

- Ez a legkirályabb az egészben – felelte Comstock, miközben ellépdelt James mellett, és a sötét abakuszok felé intett. – Sehogy!

Ralph ingerülten csóválta a fejét. A futástól mindig harapós hangulatba került.

- Nincs értelme annak, amit beszélsz!

- Semmi sem *visz* titeket a Roxfortba – magyarázta Comstock diadalmasan –, mert a *Roxfortot* hozzátok *magatokhoz*!

Rose szeme izgatottan elkerekedett.

- Valahogy lekapcsolódunk a kollektív konstansról! – ámuldozott. – Mintha kiszállnák egy ringlispílből! Leszámítva, hogy esetünkben a ringlispíl az egész univerzum!

Comstock mohón bólogatott.

- Aztán csak úgy alakítjátok a konstans magatok körül, hogy az univerzum ott legyen, ahol lenni akartok!

- Ez – szólt Ralph elképedve – elképesztő örület.

- Nem örület – sóhajtott James türelmetlenül. – Csak kvantum.

- Mindkettő – erősködött Ralph.

- Nincs választásunk – intette le Rose. – Meg kell próbálnunk. Morton, mit tegyünk?

- Igazából egyszerű – mondta Comstock, aztán mintha meggondolta volna magát. – Valójában egyáltalán nem egyszerű. Inkább agyfacsaróan bonyolult. De szerencsére az a rész az én dolgom. Ha leszakadtok a kollektív konstansról, csak addig kell mozgatnotok magatok körül az univerzumot, amíg ott lesztek, ahova menni akartok. Aztán már csak vissza kell lépni a konstansba, és voilá! Én, a magam részéről, elvégzem a számításokat, és vigyázok, nehogy kifordítsátok itt nekem az univerzumot.

Rose riadtan tátotta el a száját.

- Ennyire azért nem veszélyes, ugye?

- Jó, egy kicsit túloztam – vont vállat Comstock, majd az egyik abakuszhoz lépett, és megropogtatta az ujjait. – Nagyrészt csak megóvlok titeket, nehogy véletlen behúzzátok magatokat valami masszív feketelyukba, vagy ilyesmibe. Nem hinném, hogy gond lesz, mivel csak ide mentek, a szomszédba, nem a Neptunuszra. Habár Moreau professzornak állítólag van ott egy egész pofás kis lakása.

- Biztos, hogy egyedül is boldogulsz? – kérdezte Ralph szkeptikusan.

- Biztos, hogy megtaláljátok a Roxfortot térkép nélkül? – felelte Comstock lefitymálón. – Tegyétek a ti dolgotokat, én is teszem az enyémet.

James bőszen beletúrt a hajába.

- És egészen pontosan mi is a dolgunk? Hogyan lépünk ki ebből a konstans... izéből?

- Van rá egy varázsige – vont vállat Comstock. – Abban már nem tudok segíteni. Jó öreg mágia. Vagy ezerszer láttam, ahogy Benoît gyakorolja. Köröztök egyet magatok körül, egy pöccintés felfelé, és „divellere”! Tisztán és érthetően.

James Comstockra meredt, gyomra ökölnyi méretűvé szorult.

- Ehhez *pálca* kellene, hogy működjön?

- Ha nem is mindenkinek – vonta össze a szemöldökét Comstock –, de legalább az egyikőtöknek igen, természetesen. Különben hogy máshogy manipulálnátok a konstans? A puszta kezetekkel? – Felhorkantott.

- De nálunk nincs *pálca*! – James csaknem ordított.

Comstock pislogva hátrált pár lépést.

- Miféle varázslók vagytok akkor?

- Várjatok – nyúlt be mélyen a talárja belső zsebébe Ralph. – Azt hiszem, én segíthetek.

- Mikor előhúzta a kezét, abban ott virított hatalmas pálcaja. Halványzöld hegye derengeni látszott a félhomályban.

- Ralph! – kiáltott fel James a megkönnyebbüléstől. – De hát hogyan...?

- Az én varázspálcam sosem volt a lábamban – vigyorgott Ralph szégyenlősen. – Mögötte volt elrejtve, hogy semlegesíthessem a Visum Ineptio bűbájt, és kinyissam a lábát. Mire Grudje elkobozta a többit, az én pálcam már rég a zsebemben volt.

- De... de hát... - hebegte James. – Akkor miért nem használtad Nastasia ellen?

- Akartam – ismerte be Ralph. – Épp elő akartam venni, mikor elkábított.

- Legszívesebben most rögtön megcsókolnálak, Ralph – szólt Rose komolyan. – De indulnunk kell. Mi is volt a varázsige, Morton?

- Divellere – ismételte Comstock, és a helyes mozdulatsort is mutatta hozzá. – Húzol egy kört magatok köré a pálcával, aztán felrántod.

Ralph biccentett, aztán nagy levegőt vett. James és Rose a lehető legközelebb húzódtak hozzá, egyikük jobbról, a másik balról. Ralph lassan, óvatosan felemelte a palcáját, és csoszogva elkezdett körbefordulni. James és Rose vele lépegetett, vigyázva rá, hogy a Ralph palcájának zöld hegye által húzott láthatatlan határon belül maradjanak.

- Nem úgy tűnik, hogy bármi is történne – motyogta James.

- Csitt! – püsszgte le Rose. – Még elrontod!

Ralph befejezte a kört, aztán felrántotta a palcáját, és elkiáltotta magát: „*Divellere!*”

Semmi sem történt, leszámítva, hogy Comstock előre nyúlt mindkét kezével, és vagy fél tucat gyöngyöt odébb tolt az abakuszon. Halk koppanásokkal csúsztak új helyükre. Aztán, anélkül, hogy akár csak felnézett volna a trióra, várakozott.

- És most? – kérdezte tőle James. Furcsamód, Comstock ügyet sem vetett rá. Jamesben feltámadt a düh. – Hé! Most mit csináljunk? Nem működött! Próbáljuk újra?

Comstock továbbra sem reagált. Az abakusz gyöngyeire meredt, mintha valami érdekeset látna rajtuk.

- Megpróbálom újra... - szólt Ralph, ám ahogy megmozdította a palcáját, az osztályterem szédítő, kékes villanással eltűnt. Rose felsikkantott, ahogy átszáguldottak a falakon, ki a kastélyban izgó-mozgó, mikroszkopikusnak látszó emberek közül. Egy pillanattal később az egész hely csak egy kivételesen részlet gazdag modellnek hatott csupán, sárga fényvel izzó ablakokkal, mélykék, rézsútos tetővel, gombostű vékonyságú füstcsíkokkal, amik a többtucat kéményekből szálltak az ég felé, és a holdfényben fürdő fehér sziklaszírttel, amire az iskola épült. A környékező dombokat és völgyeket fenyőfák tüskézték, egész a mélykék sötétségbe nyújtózva, ameddig el lehetett látni.

- Bármit is csináltok – mondta Ralph összeszorított fogakkal –, ne... nézzetek... le...

James azonnal lenézett. A talpuk alatt nem volt semmi, csak a több száz méteres mélység. Nem sokkal alattuk egy héja vitorlázott tova, árnyéka elmosódva siklott az erdő lombozatán.

- A palcád – súgta Rose egyszerre rémülten és kábán. – Mozgasd meg újra, Ralph! Csak... most *lassabban*.

Ralph óvatosan arrébb tolt a pálca hegyét pár centivel. A Beauxbatons kastély abban a pillanatban gombostűfej méretűvé zsugorodott, hideg éjszakai levegő süvített körülöttük. James lába alatt hegyek és völgyek száguldottak el. Falvak, termőföldek, utak szalagja,

melyeket időnként távoli fényoszlopok pötyyöztek, mind villámgyorsan suhantak tova a sötét horizont felé. Jamesnek belefájdult a feje a látványba. Egy másodperccel később azonban a mozgás lelassult, majd megállt. A három gyerek most magasan lebegett egy finom partvonal fölött, mely sötétben nyújtózott a túloldal felé. Holdfény szikrázott az tengeren, apró játékhajók bukdácsolnak a parányi hullámokon, mintha csak vízipoloskák volnának.

- A pálcád az – lehelte Rose. Oldalvást Ralphra pillantott.

Ralph a varázspálcára meredt, s közben igyekezett olyan mozdulatlanul tartani, ahogy csak tőle telt.

- Szóval... - mondta lassan. - A pálcám mozgatásával mozgatom magunkat...?

- Egyáltalán nem figyeltél? - vonta össze a szemöldökét Rose türelmetlenül. - *Mi* tökéletesen mozdulatlanok vagyunk! Mikor a pálcádat mozgatod, az *egész univerzumot* mozgatod körülöttünk! Comstock pedig figyel, mit csinálunk, és kisimítja a ráncokat, ahol kell! Ezért ült csak úgy ott, mikor azt hittük, nem működött a bűbáj. Még nem mentünk sehova, így nem kellett irányítania semmit!

Ralph fintorogva koncentrált. Végül lassan bólintott, ám szinte rögtön meggondolta magát, és megrázta a fejét.

- Ez az egész örület – ismételte beleéléssel.

- Kit érdekel, hogy működik? - vágott közbe James. - Rossz irányba megyünk. És koránt sem elég gyorsan! Át kell kelniünk egész Franciaországon, fel Angliáig! Gyerünk, Ralph! Ne kalandozz el!

Ralph egy nagy sóhajjal megacélozta magát, aztán egy széles, kecses mozdulattal hátralandította a pálcáját a válla fölött.

A világ meglódult alattuk, ez alkalommal előre. Nagy, csipkés szélű felhők száguldottak el mellettük, a városok csupán sárgás fénycsíknak látszottak. Hegyek nőttek előttük, majd zsugorodtak össze mögöttük egyik pillanatról a másikra. Még a hold is lassan forgott fölöttük, viharfelhők úsztak el előtte, hogy aztán megint akadály nélkül szórhasa fényét a tájra.

Kékes vízszáv bukkant fel alattuk, ahogy elfogyott a föld.

- Ez egy folyó? - kiáltotta James, próbálva túlbömbölni a hangosan süvítő szelet.

- A La Manche csatorna! - kiáltott vissza Rose. - Mögötte pedig, az már London!

A világ lelassul körülöttük, végül nem forgott tovább.

- Tovább, Ralph! - biztatta James. - Még félúton sem vagyunk!

Ralph bólintott. Tett hátra egy lépést – csodával határos módon, mégis egy helyben maradt –, aztán meglendítette a karját, és pálcájával széles, kaszáló mozdulatot tett.

A föld azonnal megint megindult alattuk. A La Manche csatorna köddé vált, Londonból csupán egy színes-fényes villanás jutott, aztán rögtön nyílt terep vette át a helyét. A kisvárosok, falvak üstökösként húztak el alattuk, cérvékonyágú utak és valamivel szélesebb autópályák kötötték össze őket, melyeken apró szentjánosbogarak toporogtak.

- Itt is vagyunk! - mutatott előre Rose. Haja vadul csapkodott az arca előtt. - Lassíts le minket, Ralph!

- Hogyan!? - kiáltott vissza a nagyobb fiú élesen.

- Nem tudom! - felelte Rose. - Csak csináld!

A világ tovább száguldott alattuk, szántóföldek és borotvaéles sziklák váltották egymást. Hűvös, éjszakai szellőben susogó erdők lebbentek tova. Hegyek nőttek a

másodperc tört része alatt elképesztő méretűvé.

James Ralphra sandított.

- Vigyél lejjebb! – mondta, és közben a kezével is jelezte a kívánságát. – És menjünk lassabban!

Ralph újra előre lendítette a pálcáját, ám ezúttal valamivel óvatosabban, és mindkét kezével megmarkolva. A föld szédítő száguldása lassú hömpölygéssé szelídült. Ezzel egy időben a talaj meglódult felfelé, mintha zuhanni kezdtek volna.

- Nyugi! – kapaszkodott meg Rose Ralph karjában. – Óvatosan!

- Ennyi óvatosság telik tőlem! – felelte Ralph harapósan. – Az egész univerzum van a kezemben!

- Oda nézzetek! – mutatott előre James. – Az Roxmorts! Látjátok? Ott vannak a sínek, meg minden!

Rose bólintott. Most, hogy ismerős tájakon csusszantak el alattuk, kezdett elszivárogni belőle a félelem.

- Egy kicsit balra, Ralph... - irányította a fiút, miután lenyugtatta a hangját. - A fák fölött. Látod? Ott a tó! Majdnem ott vagyunk!

Csodával határos módon, Ralph kezdett belejönni abba, amit csinált. Lassan előre tolt a pálcáját, közben a hegyét hátrahúzta, mintha az univerzum egy nagy vattacukor lenne, amit a pálca halványzöld végén egyensúlyoz.

A Roxfort kastély kiemelkedett a Tiltott Rengeteg fái mögül. Elsuhant alattuk Hagrid kunyhója, majd a holdfényben úszó füves park. A nagyterem ablakai úgy izzottak a sötétben, akár az olvadt arany.

- Brr! – ölelte körbe magát James, ahogy a kastély kezdte betölteni az egész látóterét. – Miért van ilyen hideg?

Rose körbenézett. Arca sápadtan világított az éjszaka sötétjében.

- Igen – szólt aggodalmasan. – Ez nem nyári hűvös. Szerintem ez... Odanézzetek! Havazik!

Előre mutatott. Valóban, ahogy Ralph maguk alá irányította a kastélyt, és lassan megfordította azt, a hópelyhek úgy villogtak, akár fehér konfettik a jeges szélben.

- Valami nagyon nem jó – motyogta James, miközben a világ lelassult körülöttük. – Ez nagyon rossz...

- Azonnal a nagyterembe menjünk? – kérdezte Ralph, aki még mindig a pálcájára koncentrált, és egyre apróbb és finomabb mozdulatokkal irányította az univerzumot. – Csak mert elég bonyolult ezzel az izével pontosan leparkolni...

- Nem! – vágta rá hirtelen Rose. – Még ne! Először tennünk kell egy kitérőt.

- Mit értesz kitérő alatt? – nézett rá James. – Ahogy Comstock is mondta, ez nem egy taxi!

- Csak bízz bennem, James – erősködött Rose, majd a Griffendél torony irányába bökött. – Arrafelé! A keleti toronyhoz...

- Meg akarsz állni a lányok hálótermeinél? – tisztázta Ralph ideges homlokráncolással.

- Jóságos egerek – sóhajtott Rose. – Ha nagyon akarod, behunyhatod a szemed. Különben sem lesz ott senki ilyen korán. Szükségem van onnan valamire.

Ralph lemondó sóhajjal közelebb manőverezte magukhoz a Griffendél tornyot. Másodperceken belül olyan közel kerültek, hogy James minden egyes téglát, és köztük a maltert is ki tudta venni. Aztán, egy hideg fuvallat kíséretében, Ralph maguk köré húzta a tornyot. Átrepültek a falon, be egy kerek helyiségbe, ami szerencsére teljesen üres volt. A

fal mentén, egy takaros vaskályha körül ágyak sorakoztak, legtöbbjük bevetetlenül.

- Épp, mint a fiúk hálóterme – jegyezte meg Ralph.

- Csak én valahogy jóval... rendezettebbet vártam – tette hozzá James.

Rose a szemét forgatta.

- Egy perc, és itt vagyok.

- Remélem, tényleg fontos – sóhajtott James feszülten.

Rose óvatosan ellépett Ralph mellől. Ahogy így tett, mintha átlépett volna valami láthatatlan határvonalat. Egy pillanatra megrogyott, mintha az univerzum irányai valamivel különböztek volna attól, amit a Ralph által létrehozott buborékban tapasztalt. Gyorsan összeszedte azonban magát, és sietve az egyik ágyhoz lépett – Jamesnek feltűnt, hogy az egyike volt a takarosan bevetetteknek –, majd letérdelt az ágy előtt álló láda mellett. Felnitotta a tetejét, futólag beletúrt, aztán már fel is egyenesedett, és visszaszaladt Jameshez és Ralphhoz. Mikor azonban odaért hozzájuk, hirtelen megtorpant, és tétován pislogott.

- Hol vagytok? – súgta, és két karját előre tartotta, mintha ki szeretne tapogatni valamit. Jobb kezében egy kis, kék brokátérszény volt.

- Épp előttem! – felelte James nyersen, de a lány egyáltalán nem reagált a hangjára, épp ahogy Comstock sem tette, mikor James korábban hozzá szólt. Úgy tűnik, a bűbáj valahogy kiszakította őket az univerzumból, ezért tudtak szellemként átsuhanni a falakon, és – a jelek szerint – láthatatlanná és hallhatatlanná lettek mindenki számára, aki a bűbáj hatáskörén kívül esett.

James, vigyázva, hogy a teste a Ralph pálcája által létrehozott gomb belsejében maradjon, előre nyúlt, és megragadta Rose kinyújtott kezét. A lány ösztönösen összerezett, aztán hagyta, hogy a fiú felhúzza őt. Ismét megrogyott, ahogy megtapasztalta a bűbáj egyedi gravitációját.

- Mi van benne? – mutatott James a Rose kezében lévő erszényre.

- Az most mindegy – sziszegte a lány türelmetlenül. – Ralph, vigyél minket a nagyterembe! Alig húsz percünk maradt, feltéve, hogy Grudje – vagy a Gyűjtő, vagy Avior, vagy ki tudja, kicsoda – nem hazudott arról, mikor indul be a Morrigan-háló.

James kurtán felsóhajtott, aztán odabólintott Ralphnak.

- Menjünk – értett egyet.

- Mit fogunk csinálni, ha majd ott leszünk? – kérdezte Ralph, miközben finoman meglóditotta maguk körül az univerzumot. A lányok hálóterme tovasiklott, helyét átvették a Griffendél torony kőfalai és a számtalan kisebb tornyocska.

- Nem tudom – felelte James őszintén. – Gondolom, ugyanazt, mint máskor.

- És az mi lenne? – érdeklődött Rose. Két kézzel kapaszkodott a kék erszénybe, mialatt Ralph elfordította maguk körül a kastélyt, és lassan megpillantották a nagytermet.

James vállat vont.

- Menet közben kitaláljuk – válaszolta.

Egyre fokozódott a havazás. Nagy, kövér hópelyhek bukdácsoltak a szélben a

nagyterem aranyszínben pompázó ablakai előtt, ahogy Ralph közelebb kormányozta azt. Meglehetősen kellemetlen érzés volt – a bizarr, nyári hóvihár; az egész univerzum mozgása maguk körül; és a tudat, hogy a viszonylag nyugodt pillanatok hamarosan megfeszített akcióba válnak, ahogy megkísérlik megállítani a Morigan-hálót...

Az ablakok egyre nagyobbak és nagyobbak lettek, miközben Ralph finom pálcamozdulatokkal egyre közelebb terelte őket. James az egyik ősrégi üveglapon még a repedéseket is ki tudta venni. Odabent úgy mozogtak az alakok, mintha egy tengermélyi jelenetbe nyertek volna bepillantást. Aztán egy nyomasztó puffanással az üveg áthatolt rajtuk, ők pedig bent voltak a nagyteremben. Körbevették őket a lebegő gyertyák, melyek baljósan pislácoltak az elvarázsolt mennyezet alatt – ami ezúttal kavargó fellegeket és lassan szállingózó hópelyheket mutatott. James lenézett ebből az érdekes látószögéből. A házak hosszú asztalainak helyét legalább egy tucat nagy, kerek asztal vette át, melyre makulátlan, fehér abroszt terítettek, és aranytányérok, kristálykelyhek és hatalmas virágcsokrok pompáztak mindegyiken. Az asztalok körül többtucat ember foglalt helyet, hangosan beszélgettek, és izgatottan bólogattak, tehát a helyzet semmiben sem különbözött más, különösen fényűző bankettekétől. Mikor James odanézett, az orosz elnök – akit egyértelműen azonosított a mellére tűzött névtábla és a tányérja előtt díszelgő kis zászló – éppen megemelte az üres serlegét, és lenyűgözve figyelte, amint az újra megtelik.

- Az óra! – szólta Rose fojtott hangon. – Tegyéle alatta, az igazgatók portréi mögött... ott talán nem fognak észrevenni minket.

Ralph biccentett, majd pálcájával finoman balra tolta az univerzumot, mire az óra közelebb úszott. Alattuk ott csillogott a Mágikus Testvériség Kútjának másolata, vízpermetet fröcskölve körülöttük mindenfelé. James érezte a víz illatát, mégsem érzett semmit, mikor áthaladt a permeten.

- Úgy tűnik, Lily és a többi diákkövet épp szüneten vannak – mondta James, miután kiszúrta a hűgát egy rakás másik iskolatársa körében, valamivel balra tőlük egy kis, félreeső emelvényen. Halkan beszélgettek egymás között, mosolyogtak, és diszkrétan mutogattak egyik-másik vezetőre.

- Ki kell hoznunk őket innen!

- Ha le tudjuk állítani valahogy az órát – rázta a fejét Rose feszülten –, akkor nem lesz gond!

Ralph lágyan pöccintgette a pálcáját, majdnem mintha festene vele, mire az emelvény közeledni kezdett. Az igazgatók portréinak hátulja lassan kitakarta a nagyterem tulsó felét.

- Most! – súgta Rose.

- És hogyan kell lekapcsolni ezt a kollektív konstanst? – kérdezte Ralph megdermedő kezekkel. – Comstock ezt elfelejtette elárulni!

- Próbáld újra a varázsigét – javasolta James. – Csak most lefelé pöccints.

Ralph vállat vont, de a pálcát még mindig nem mozdította. Fojtott hangon így szólta:

- Divellere! – És lefelé lendítette a pálcáját.

James kis híján elesett, mikor a talpa az emelvényt érte. Egy pillanatra megszedült, mintha az univerzum egyszeriben elfeledkezett volna róla, hogy ő is ott van, aztán erőt vett magán, mire a valóság is helyreállt körülötte.

- Jó ötlet volt, James – szólta Rose rekedten a szája elé kapva a kezét.

Ralph tett egy lépést hátra, és görnyedten átlesett két festmény között, ki a szökőkút mögül.

- Szerintem nem vettek észre – súgta.

James csatlakozott Ralphhoz, és ő is végignézett a beszélgető tömegen. Titus árgus szemekkel masírozott a terem falai mentén, Lucinda Lyon pedig az ajtót őrizte.

James lenézett. Rose ott térdelt mellette, és épp kinyúlt a festményállványok lába között, hogy elérje az előttük csobogó szökőkutat.

- Rose! – suttogta reszelős hangon James, és finoman meglökte a lányt a lábfejevel. – Mit művelsz?

- Hagyd abba! – hessegette el Rose a fiú lábát, és még jobban kihajolt az állványok között. – Nem olyan könnyű, mint amilyennek látszik!

- Innen úgy látszik, épp le akarsz buktatni minket!

- Jól van – jelentette ki a lány, majd hátrahúzódott, és letörölte a verejtéket a homlokáról. – Szóval, most mihez kezdünk?

James felpillantott. Ebből a szögből az ötlapú óra hatalmasnak hatott, a fogaskerekek, rugók és ingák tisztán látszottak a számlapok bonyolult mintázatai mögött. Mostanra már csak a középső lap mérte továbbra is az időt, hangos kattogásáról Jamesnek valamiért egy jégpáncélon szteppelő pók jutott az eszébe.

- Ki kell nyitnunk – súgta az óra felé bölkve. – Meg kell szereznünk Magnussen botját, ha lehet.

- Ez így nem fog menni! – ragadta meg Rose a vállát. – Ha kivesszük, egyszerűen csak idő előtt beindítjuk a Morrigan-hálót!

- Ez volt a születek terve is, nem? – osont mögéjük Ralph is.

- Ők nem tudták, hogy hibát követnek el – forgatta a szemét Rose –, mert *ti ketten* elfelejtettek szólni nekik erről. Még szerencse, hogy a Kehely nem az igazi tárgy volt. A *bot* viszont az. Ha csak fogjuk, és kiszedjük, minden energia, ami felhalmozódott benne, elszabadul.

- Akkor hogyan állítsuk meg? – pislogott rémulten James Ralphról Rose-ra.

Rose csüggedten a levegőbe boksolt.

- Honnan tudhatnám? A te ötleted volt, hogy majd menet közben kitaláljuk!

- Várjunk csak! – hunyorgott Ralph. – Laosa banya azt állította, hogy az ereklyét ki lehet *cserélni*. Viszont egyedül valami hasonló erejű tárgyra lehet...

- És olyasvalamire, ami ugyanazé az emberé volt – bölintott Rose türelmetlenül. – És most ez nekünk miért jó?

- Nem! – szólt James. Igyekezett visszafogni a hangját, egyelőre több-kevesebb sikerrel. – Azt mondta, olyan tárgyra kell kicserélni, ami ugyanahhoz az emberhez *kötődik*! Nem feltétlenül kell az övé lennie. Csak valahogy kapcsolódnia kell hozzá.

- Elég erős kapcsolódásnak kell lennie – csóválta a fejét Ralph. – De tök mindegy, hol találunk most egy ilyen tárgyat? Alig tizenhét percünk maradt!

- Nocsak – szólalt meg egy mély hang, aki cseppet sem próbált suttogni. – Honnan tudtam, hogy ma este még belétek is belétek botlok?

Ralph olyan hirtelen pördült meg, hogy hátraesett, és kis híján felborította az igazgatók portréit. James válla megereszkedett. Felismerte a hangot. Megfordult, és felnézett a beszélőre.

- Szia, Titus – sóhajtott fel Rose. – Neked semmi sem kerülheti el a figyelmedet, mi?

- Jelen esetben – felelte Titus Hardcastle lazán forgatva hatalmas tenyerében a pálcáját – ez nem a profizmus számlájára írandó. Egyszerűen csak ismerlek titeket. Azok után, amit a születek tettek, volt egy olyan érzésem, hogy még találkoznak. Felállni, mindketten. Te

is, Deedle. Adjátok át a pálcáitokat!

- Nincs nálunk pálca – felelte Rose, miután gyors figyelmeztető pillantást vetett Ralphra. – Grudje igazgató úr elkobozta őket.

Hardcastle bólintott.

- Hallottam hírét. Hála az égnek a kis örömekért.

- Titus – ugrott talpra James. – Meg kell hallgatnod. Nem azért jöttünk, hogy valami ostoba csínyet kövessünk el. Azért vagyunk itt, mert pár percen belül valami szörnyűség fog történni, amit meg kell állítani! Ha segítesz...

- Ó, már tudok róla – bólogatott Titus, miközben leterelte a triót az emelvényről, a diákkövetek irányába. – Az apád részletesen elmesélte, úton a kastélyba. A Morrigan-hálót emlegette. Az egész varázsvilág legrosszabb fegyvere. Mindenkit megöl a koncentrált mágia egyetlen láncreakcióban előtörő sugarával.

- Igen! – biccentett James, és feléledt benne a remény. – Leszámítva, hogy nem a Kristály Kehely volt, ahogy először gondoltuk! Az óra az! A falon! Segíthetsz nekünk leszedni! Te meg tudnád...

- Én ideiglenes őrizetbe tudlak venni itt, a nagyteremben – vágott közbe Titus rekedten. – És köszönöm, hogy nem csinálsz jelenetet. Már értesítettem a minisztert a téves riasztásról, amit az apád keltett. Már csak az hiányozna, hogy gyilkosságról kezdj óbégatni az egész világ előtt, a varázslók és a muglik világát is beleértve. Itt fogtok ülni a diákkövetekkel, és nem szóltok egy szót sem. Érthető voltam?

- De Titus! – próbálkozott Rose. – Ez nem téves riasztás! Ez...

- Egy... szót... se! – mordult fel Titus vészjóslón, és felmutatta a pálcáját. – Nem akarok nyelvragasztó bűbájt küldeni rátok, de ha nincs más mód rá, hogy csendben maradjatok...

Kezeit Ralph és James vállára tette, majd egy határozott mozdulattal leültette a fiúkat egy-egy székre, a kis pódium szélén. Rose állva maradt mellettük, arcáról csak úgy sütött a vad riadalom. Nem mert megszólalni, nehogy Titus teljesen elnémítsa egy pofix bűbájjal, de csendben maradni sem mert.

- James! – sziszegte Lily valamivel a bátyja mögött. – Mit keresel te itt?

James nem tudta rávenni magát, hogy hátranézzen a hűgára. Eddig a terve – már ha annak lehet nevezni – totális bukás volt. Körülöttük a mugli és varázsló politikusok semmit sem sejtve diskuráltak. A termet lágy zeneszó töltötte be, Jamestől balra egy elvarázsolt hegedű, nagybögő és csembaló vidám dallamokat játszott magától.

És az óra, az emelvény felett, tovább ketyegett, a mutatók nem sokkal a kilences szám előtt álltak éppen. Ha Avior fenyegetése valós, alig tizenhat percük maradt. Annak tudatában, hogy a diákok ügyét lerendezte, Hardcastle elfordult, és az oldala mellé eresztette a varázspalcáját.

Hirtelen Ralph megmoccant James mellett. Talpra emelkedett, előhúzta a pálcáját, és Titus hátának szegezte.

- *Stupo...*

Hardcastle olyan gyorsan pördült meg, hogy alig lehetett látni. Csípője mellett meglendült a pálca, és egy vékony, fehér fénysugár tört elő belőle. Ralph olyan erővel esett hátra a székre, hogy még a fölötte álló diákok sora is hanyatt vágódott. Többen jajveszékelve felkiáltottak, ahogy a levegőben kapálózó lábbal igyekeztek feltápáskodni. A kerek asztalok között riadt susmus hullámzott végig. Többen felugrottak székiükről. Az amerikai elnök körül védelmező kört alkottak a Mágikus Integrációs Bizottság ügynökei.

Hardcastle villámgyors mozdulattal odalépett Ralphhoz, megragadta a csuklóját, és

kitekerte belőle a varázspálcát.

- Ostoba húzás – vicsorogta dühösen. – Nagyon ostoba.

- Titus – cincogta Rose. Kétségbeesésében összefonta mellkasa előtt a karjait. – Komolyan! Ez egy hatalmas, *hatalmas* hiba!

- Csendet! – fröcsögte Hardcastle. – Különbem esküszöm, hogy te leszel a következő, és magasról teszek rá, hogy ki az anyád. Emberek! – kiáltotta aztán, sarkon fordult, és felmutatta Ralph pálcáját. Még egy komor mosolyt is sikerült az arcára erőltetnie. – Egy kis iskolai csíny. Nincs okuk aggodalomra. Minden az irányításunk alatt áll! Folytassák a vacsorát!

- Nem! – fakadt ki James. Talpra szökkent, kiáltása ott visszhangzott az elvarázsolt gerendák között. – *Semmi* sincs az irányításuk alatt! Valami szörnyű fog...

Hardcastle James felé pördült, pálcája ismét meglendült, arca vörös volt a dühtől. Nyelvragasztó bűbajt akart küldeni Jamesre, hogy elhallgattassa, és ne tudja befejezni a mondatot. Mielőtt felfogta volna, mit tesz, James ösztönösen előre nyújtotta a jobb karját. Egészen kiment a fejéből, hogy nincs nála pálca.

Ujjából jégkék villám formájában tört elő a mágia. A bűbáj egyenesen Hardcastle mellének csapódott, amitől az auror a levegőbe emelkedett, és a legközelebbi asztalnak csapódott. Serlegek, levesestálak és aranytányérok záporoztak mindenfelé. Az asztal mellől felugrott vendégek félelemtől és meglepetéstől remegve toporogtak. A tömeg egyik fele rémülten húzta össze magát, míg a másik a pálcája után nyúlt. A teremben mindenfelé kitört a pánik, dühös és meglepett sikolyok hallatszottak.

- Állj! – kiáltott fel James, és békítőn előre nyújtotta tenyerét, ám ujjából még mindig recsegve tört elő a mágia. Halványkék, jéghideg villámok tapogatóztak mindenfelé. A tömeg rettegve húzódott hátrébb. Jamesnek feltűnt, hogy még a többi auror is tartotta a távolságot, habár ők támadásra készen szegezték rá a pálcáikat.

- Kábítsák el! – bömbölte Hardcastle, miközben kikászálódott az asztal romjai alól. Az abrosz beleakadt az övébe, és most úgy vonszolta maga után, akár egy köpenyt. – Szedjék le!

Vörös fénysugarak indultak meg, egyszerre öt irányból, egyenesen James felé. Azonban mielőtt eltalálhatták volna, néhány centire a testétől az összes ártalmatlanul semmivé vált, mintha egy láthatatlan erőtér felemésztette volna őket.

James döböntően meredt saját, kinyújtott kezére. Jeges mágia csápjai szikráztak az ujjai körül. Tágra nyílt szemekkel nézett hátra. Rose a szája elé kapott kezekkel bámult rá, Ralph még mindig félig-meddig az emelvény legalsó sorában hevert. Feltápáskodás közben dermedt meg, nagyra nyílt szemeiben James tisztán látta a saját keze körül villámló mágiát.

- Én... - kezdte tétován James. Érezte, hogy a teremben mindenki azt várja, hogy mondjon valamit. – Ööö... úgy értem, *mi*... segíteni jöttünk! Mindenki az ajtókhöz! Azonnal ki kell innen jutnunk! Amilyen messze csak lehet!

Szavait hosszú, síri csend fogadta. Az egyetlen, aki mozgott, Hardcastle volt, ő mostanra sikeresen összeszedte magát, és a terítőt is letépte magáról. Végignézett a kába tömegen, aztán, szemlátomást belátta, hogy elvesztette a helyzet irányítását, mert a terem elejében magasodó ajtók felé intett.

- Hallották a fiút – kiáltotta. – Mindenki kifelé, mielőtt még mást is csinálna!

A helyiség hirtelen megtelt széknycorgással és riadt toporgással. Az első hangok még csak zavarodottságot árasztottak, aztán lassanként az egész pánikká dagadt. James kissé

megkönnyebbült, mikor látta, hogy az emberek feltorlódnak az ajtóknál, készen rá, hogy távozzanak. A megkönnyebbülés azonban gyorsan átadta helyét az aggodalomnak, mivel a lármás tömeg nyomulása ellenére az ajtók zárva maradtak.

- Bezárták őket! – kiáltotta valaki.

- Hol van a kulcs?

- Titus! – Ez utóbbi Lucinda Lyon hangja volt, aki az ajtó mellett posztolt. James ki tudta venni, ahogy a nő igyekszik átlátni a hömpölygő, egyre ingerültebb tömeg feje fölött. – Titus! Az ajtó nem enged! Kulcsra zárták!

- Hátrébb! – kiáltotta Hardcastle, és pálcát emelve megindult az ajtó felé. A tömeg idegesen vált szét előtte, hogy becélozhassa a masszív ajtószárnyakat.

- James – súgta Lily a bátyja fülébe rémülten. – Mi történik? Hogy csinálod ezt a kezeddel?

A fiú megrázta a fejét. Hátrapillantott a hűgára, majd vissza a kinyújtott kezére, ami körül még mindig jégkék mágia sercegett.

- Dunsztom sincs, Lil. De nem lesz semmi baj. Csak... húzódj kicsit hátrébb.

- *EXPULSO!* – bömbölte Hardcastle, és erőteljes mozdulattal előre csapta a pálcáját. Mélykék fénysugár csapódott az ajtónak, és olyan erővel robbant, hogy James érezte, amint megremeg a talpa alatt a márványpadló. Mikor azonban az utolsó füstgomolyag is felszállt, az ajtó épnek és sértetlennek bizonyult. És még mindig zárva volt.

A tömeg az egyre dagadó kétségbeesésében az ablakok felé vette az irányt. Feltehetően abban reménykedtek, hogy ki tudják törni őket.

Hardcastle azonban előttük járt egy lépéssel. Már fel is emelte a pálcáját, és a nagyterem legközelebbi ablakára irányította. Újabb kék villanás hallatszott, majd jött az azt követő erős rázkódás és a robbanás szikrái. Az ablakok azonban még csak meg sem repedtek.

- Be vannak fagyva – szólt Lily csodálkozva. – Nézzétek az üveget! Befedi a jég! Talán ezért nem tudja betörni Titus.

Lilynek igaza volt. Csodával határos módon a terem minden ablakát, beleértve a hatalmas rózsablakot is, az emelvény fölött, vastag jéggréteg borította.

- James – szólt Hardcastle követelően. Átsétált a termen, ezúttal már leeresztett pálcával.

- Most hagyjuk, hogy *hogyan*, de *miért* csinálod ezt?

- Nem én vagyok! – fakadt ki James, és megrázta szikrázó, mágiától fénylő kezét. – Épp ezt próbálom elmondani! Valami szörnyőség fog történni, de nem én csinálom!

- Nem – vágott közbe hűvösen egy női hang. – Hanem én.

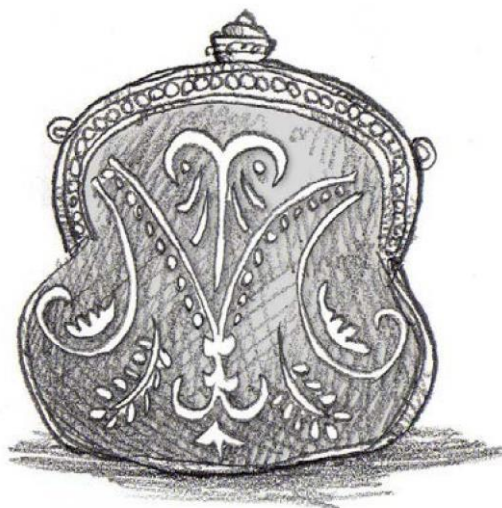
A nagyteremben minden szempár a hang gazdája felé fordult. Az emelvényen állt, közvetlenül a vidáman csobogó szökőkút arany szobrai előtt.

Petra volt.

James szemében ugyanolyannak tűnt, mint legutóbb, mikor látta. Drapp szoknyát viselt, fölötte halványkék pulóvert. Haját takaros lófarokba kötötte. Ahogy végigmérte őt, a lány viszonzta a pillantását. Szemei hűvösek voltak, de nem hiányoztak belőle az érzelmek. Petra kissé oldalra döntötte a fejét, majd egyik kezét a fiú felé emelte. Nem intett neki, inkább egyfajta *elkapó* mozdulatot tett, mintha egy láthatatlan labdát fogott volna meg.

A recsegő jégmágia eltűnt James kezéből. A fiú meglepetten pislogott saját ujjaira.

- És megköszöném, James – jegyezte meg Petra egy apró, szeretetteljes mosoly kíséretében -, ha nem vennéd kölcsön többé a varázserőmet.

24. A LEGÉGETŐBB KÉRDÉS

A leesett állú Titust magára hagyva, James átvágott a nagytermen, a csillogó szökőkút előtt álló Petrához.

- Petra! – kiáltotta. – Az óra az! Te segíthetsz nekünk leállítani.

Valamilyen okból James arra számított, hogy a lány megrémül, vagy megkérdezi, hogy érti, esetleg leugrik az emelvényről, és csatlakozik hozzá. Ehelyett – ahogy azt előre sejtette volna – Petra csupán szomorkásan bólintott egyet.

- Tudom, hogy az óra az, James. Tudom, mi van benne. És azt is tudom, mi fog történni pontosan tizenöt perc múlva, mikor az óra elüti a nyolcat.

James aggódva meredt a lányra.

- Azért jöttél, hogy segíts, nem? – kérdezte, holott már akkor tudta, hogy nem ez a helyzet. A jégpáncél az ablakon és a bezárt ajtó világossá tette.

- Nem – felelte Petra nagyot sóhajtva. – Azért jöttem, hogy figyeljek. És várjak.

Rose, Ralph és Lily odalépett James mellé.

- Szia, Petra – intett Lily az idősebb lánynak. – Izzyt hol hagytad?

- Otthon van – mosolygott Petra sápadtan. – Örülök, hogy látlak, Lil. Sajnálom ezt az egészet.

- De ha mindent tudsz, ami történni fog – értetlenkedett Rose –, akkor miért nem állítod meg?

Petra összepréselte ajkait.

- Nézzétek – mondta, és végre lesétált az emelvényről Jameshez és a többiekhez. – *Nem* tudok mindent, ami történni fog. Miért hiszi mindenki, hogy én valami mindentudó vagyok? Mágusnő vagyok, nem jósnő.

- De hát – nézett James Petra után, mikor a lány elhaladt mellette – te tudtad, hogy mit tudunk, mikor találkoztunk a nagyapád pavilonjában! És épp most mondtad, hogy mindent tudsz a botról, Magnussen botjáról, meg a Morrigan-hálóról!

- Magnussen mijéről? – vont a szemöldökét Hardcastle. Közelebb húzódott, kezében támadásra készen szorongatta a pálcát, azonban arcáról sütött a zavarodottság. – Kinek a pavilonja? – Mögötte a kormányfők, nagykövetek és diplomaták nyugtalanul

figyelték minden mozdulatát, szemükben aggodalom csillogott. A többi auror hátra maradt, és taktikai pozíciókat vettek fel a tömeg körül.

- Csak azért tudom, amiket tudok – fordult vissza Jameshez Petra, és lehalkította a hangját –, mert felbéreltem őt. – Intett egyet a jobb kezével, mire egy pukkanás és némi füst kíséretében a legközelebbi üres asztal mellett felbukkant egy férfi. Vékony volt, átlagos arcú, ferde kalapot és gyűrött viharkabátot viselt, meglazított rozsdavörös-csíkos nyakkendővel.

- Most már látható vagyok? – pislogott körbe kissé idegesen. Amerikai akcentusát nem lehetett nem észrevenni. – Csak mert hirtelen mindenki engem bámul. Elég árulkodó.

- Biztonságban van, Mr. Parris – nyugtatta meg Petra. – Már elmagyaráztam, hogy a Morrigan-háló nem árt a mugliknak. A lényeg – fordult vissza Jameshez –, hogy csak az ő detektív munkájának köszönhetően tudom, amit tudok. Lenyomozta Nastasia Hendricks családfáját. Kiderítette a kapcsolatot Rechter Grudje és Avior professzor között. Követte Judith minden lépését, miközben ő összehozta a tervet, ami végül ma este ér a végkifejletéhez.

- Várjunk csak – szólt Hardcastle, és még közelebb lépett Jameshez és Petrához. – Szóval ez a Morrigan-háló tényleg működésbe lép ma este?

- Épp ezt próbáltuk elmondani neked! – kiáltotta Rose éledő dühvel. – A szüleink hittek nekünk, erre te letartóztattad őket!

Hardcastle fittyet hányt a lányra, csak Petrát figyelte.

- De nem fog ártani a mugliknak, ugye?

Rose mérgesen megkerülte a férfit.

- Az nem, de Grudje és a bérgyilkosai igen, akik egyesével leszedik őket, amint minden boszorkány és varázsló meghalt!

A tömeg morajlásban tört ki, egyre nőtt a feszültség.

- Petra – súgta James. A Rose és Hardcastle között kialakult heveny vitára ügyet sem vetve odalépett a sötéthajú lány mellé. – Itt van az apám. Őt, Hermione nénit és Ron bácsit bezárták az emelvény mögötti várószobába. És Lily is itt van, nem is említve Rose-t és Ralphot... ki tudod őket eresztetni, igaz?

A lány lassan megrázta a fejét, de nem nézett James szemébe.

- Mondtam, hogy maradj távol ettől, James – motyogta. – Figyelmeztettelek. Most nem tudok rajtatok segíteni. Bárcsak megtehetném, de nem lehet.

- Miért nem? – erősködött James kétségbeesve. – Miért kell megtörténnie, Petra? Miért nem állítod meg, vagy legalább engedsz ki mindenkit előtte?

- A Morrigan-hálót nem lehet megállítani! – sziszegte Petra. A szavak jeges párafelhők formájában hagyták el a száját. – Parrisnek és nekem nem sokat sikerült kiderítenünk róla, de azt tudjuk, hogy ha egyszer működésbe lép, megállíthatatlan!

- Nem! – vágott közbe James. – Meg lehet állítani! Csak kell hozzá valami hasonlóan...

A lány nem hagyta, hogy befejezze a mondatot.

- Nem engedhetek el senkit – egyetlen embert sem! –, mert ha megteszem, az nem tetszene *neki*! Csak akkor fog felbukkanni, ha minden a tervei szerint alakul! Nem fogja kockáztatni, hogy idejön – és szembenéz velem –, ha a terve szétesik! Csak újrakezdi egy másik, sokkal rosszabb tervvel! Csak akkor fog ide jönni, ha a Morrigan-háló működésbe lép, és minden boszorkánnyal és varázslóval végez a teremben! Azt a világot sem hagyná ki, mert imádja a halált! Él-hal a káoszért! Ez az egyetlen, ami idehozhatja őt hozzám!

- De ez örültség! – fakadt ki James, megragadta Petra karját, és maga felé fordította. –

Miért, Petra? *Miért* akarsz szembenézni vele?

- *Mert végeznem kell vele!* – kiáltotta Petra. Szavai egész a gerendáig szálltak, aztán visszhangozva töltötték be a nagytermet.

A teremre síri csend ereszkedett. Még Hardcastle és Rose is abbahagyták a vitatkozást. James döbbsen, és kissé félve meredt Petrára. Nem arról volt szó, hogy szerinte Judith nem érdemelte volna a halált. Inkább azért, mert nem volt biztos benne, hogy, még ha az ő, és a teremben lévő minden boszorkány és varázsló életét is feláldozza közben, Petra képes lenne legyőzni Judithot.

És a legrosszabb a Petra arcán ülő kifejezés volt. Nyugtalanítóan egyértelmű volt, hogy eltökéltség ide vagy oda, még maga Petra is kételkedett a sikerében.

- Ezért hagytad Izzyt biztonságban – súgta James, mikor szétáradt benne a felismerés. – Még ha az ő oldalán erősebb is vagy, az ő életét nem kockáztathatod.

- Hajlandó vagyok meghalni azért, hogy mindez véget érjen – jelentette ki Petra, és kihúzta magát.

- És hajlandó vagy minket is feláldozni?

- Talán nem lesz rá szükség – sóhajtott fel Petra, és mintha a tartása összeesett volna James szeme láttára. – Remélem, nem. Ha elég gyorsan legyőzöm... ha még lesz idő...

Petra mögött hirtelen nagyot csobbant valami a Mágikus Testvériség Kútjában. James odakapta a pillantását, és már-már fájdalmasan kiélesedett érzékeivel azonnal észrevette a medence szélén átsapó hullámfodrokat. Víz áztatta a szobrok lábát, majd a felszín haragos és egyenetlen lett, mintha valami nagy készülne előtörni alulról.

A már eddig is megfeszített idegzetű tömeg tovább hátrált, és a nagyterem ajtajának nyomódott, ahogy a víz lassan kezdett túlfolyni a medence szélén, lecsordogált az emelvényről, és tócsába gyűlt a kőpadlón. Aztán egy mély, recsegő csikorgás kíséretében a szobrok rázkódni kezdtek, megbillentek, majd megdőltek...

- Mindenki mögém! – bömbölte Hardcastle, és sietve a diákok és a szökőkút közé állt, támadásra kész pálcával.

Petra dallamos hangon figyelmeztette.

- Én nem tenném a maga helyében...

Az emelvényen a varázslószobor végképp kibillent az egyensúlyból, és a medence peremére zuhant. A kentaur szobor sem bírta tovább, és az igazgatók portréinak harmadát is magával vitte, melyek úgy borították fel egymást, akár a dominók. A boszorkány és a házimanó következett, egymásnak dőltek, a boszorkány szobra kettéropant. Egyedül a mugli férfi maradt állva. Erősen dülöngélt, és baljósan recsegett-ropogott, de kezét még mindig a magasba emelte, habár most már hiába várta az áldást. A víz továbbra is átfolyt a medence peremén, az egykori szobrok talapzatánál pedig mintha csillogón, zölden kidudorodott volna. Aztán a dudor kitört, és egy magas, női alakot okádott ki magából, mely mintha teljes egészében vízből lett volna. A medence vize lepergett róla, a maradék pedig kezdett megszilárdulni, mely még akkor is folytatódott, mikor az alak kiemelkedett a medencéből, kilépett a nedves emelvényre, és csaknem pontosan oda sétált, ahol Petra is felbukkant.

- Jó estét mindenkinek! – szólt a vízből álló nő, és csengő hangja mintha kissé gurgulázott volna. – Remélem, mindenki jól érzi magát!

Hardcastle tüzelt. Az átok egyenesen átszárguldott a csillogó alakon, közben pedig ezernyi apró sugárra esett szét. A nő lustán, szinte lezseren kinyújtotta a kezét, ami fortyogó vízcsáppá módosult. Átsuhintott vele a termen, és mellbe vágta Hardcastle-t. A

nagyra nőtt auror, az este folyamán már másodszor, a levegőbe emelkedett, és egy asztalra zuhant, ami ettől recsegve kettéhasadt, a rajta lévő dolgok pedig szanaszét repültek. A rémült tömeg sikoltozva igyekezett minél távolabb húzódni az asztaltól. Végül csend lett, Hardcastle pedig nem mutatta jelét, hogy fel tudna állni.

- Petra, kedvesem – mosolyodott el a víztestű nő, mintha az iménti erőszakos közjáték meg sem történt volna, majd lesétált az emelvényről. – Hiányoztál. És tudom, hogy én is hiányoztam neked, különben nem kerestél volna olyan sokáig, és olyan kitartóan. A helyes kis mugli kedvenced segítségével.

Mikor Marshall Parris felfogta, hogy róla van szó, nem sértődött meg, csupán megpöccintette a kalapját.

- Örülök, hogy segíthettem. Akkor én mennék is.

- Nem lesz gond, Parris – biztosította újra Petra, de közben nem vette le a szemét a vízből való alakról. – Már megmondtam, hogy a Háló nem árt a mugliknak.

- Igazad van, kishúgom – értett egyet az alak, miközben végre megszilárdult, és felvette azt az alakot, amitől James mindennél jobban rettegett. A Tó Úrnője hosszú, fehér ruhát viselt, melynek szoknyája csipkés hullámokban hullott alá, ujjai pedig csillogó gyémántokkal voltak kirakva. Dús, vörös haját nagy kontyba fogta a feje tetején. – A Morrigan-háló nem árt a mugliknak. Én viszont annál inkább.

- Nem, ha én megállítalak – felelte Petra. Hátrálni kezdett Judith-tól, a terem közepén lévő nyílt tér irányába. James feszülten figyelt, közben maga mögé tolta Rose-t, Lilyt és Ralphot.

- Miért állítanál meg? – érdeklődött Judith, és Petrára villantott egy lefegyverző mosolyt. – Hiszen egész ideig jöttél értem. Azt feltételeztem, végre meggondoltad magad.

Petra nem válaszolt. Helyette kinyújtotta jobb kezét, és ujjával Judith felé mutatott. Zöldecskék villám cikázott keresztül a nagytermen. Judith háritotta, ám egy lépéssel hátrébb kényszerült.

- Nincs kedved beszélgetni? – mosolygott továbbra is, habár arcán most már óvatosság is látszott. – Már egy éve történt, kishúgom. De talán azért jöttél, hogy együtt nézzük a műsort, és azután csacsogjuk, miután kielégítettük étvágyunkat a pusztítás iránt.

- Nem vagyok olyan, mint te – szölt Petra hűvösen. Arcáról sütött a komor magabiztosság. – Te imádod a halált. Én védem az életet.

- Kicsit zavarba ejtő – ráncolta a homlokát Judith játékosan –, tekintve, hogy egy éve te magad indítottad el a lavinát, New Amsterdamban. És, ha nem tévedek, az a jég is neked köszönhető, ami közénk zárta ezeket a szerencsétleneket, ahol szörnyű vég vár rájuk.

- Csak, hogy szembenézhesünk.

- Egyedül? – vont a szemöldökét Judith. – Izabella nélkül? Miféle családgyesítés ez, ha nem vagyunk itt mindhárman?

- Ez csak kettőnkre tartozik – sziszegte Petra. Pattanásig feszülő idegekkel és izmokkal kerülgette Judith-ot. Ismét lecsapott, pusztá kezéből egy újabb ragyogó fénysugár lőtt ki az ellenfele irányába. Judith ezúttal nevetve háritotta a támadást, majd egy pördüléssel visszatámadt, és lila villámot lőtt Petrára. Petra felkészült, és megidézett egy halványan derengő pajzsot. Judith átka a pajzsra csapódott, és szétzúzta azt, de addigra Petra balra vetődött.

- Ez értelmetlen, hugi! – kiáltotta Judith nevetve. – Ha még sokáig folytatod ezt, lemaradsz minden mókáról!

Petra fürgén megpördült, bemutatott egy kecses piruettet, aztán hirtelen lekuporodott,

bal keze kilendült maga mellé, jobbjával pedig, tenyérrel kifelé, Judith-ra mutatott. Felette a lebegő gyertyákat mintha egy miniatűr tornádó kapta volna fel, láng és viaszcsíkot húzva maguk mögött nyílként záporoztak a fehér ruhás nő irányába.

Judith két alkarját keresztbe tette az arca előtt, aztán sebesen ismét széttárta azokat. Az égő gyertyák felhője ripityára robbant, törött gyertyák és forró viasz zúdult a nagyteremre.

Petra azonnal reagált. Két kezével intve a levegőbe emelt két asztalt. Az abrosz lobogott körülöttük, a csillogó ezüstnemű és a tányérok apró holdakként keringtek az asztalok fölött. Petra a csuklójának egyetlen mozdulatával Judith-hoz vágta az asztalokat. Körfűrészként pörögve hasították a levegőt, a teríték pörögve száguldott mellettük.

Judith összecsapta a tenyerét, mire az asztalok egymásnak ütköztek, akár a cintányérok, szilánkokra törtek, és fogpiszkáló méretű darabkák formájában hullottak a Petra és Judith közötti üres területre.

- Értelmetlen, kedvesem! - dalolta Judith, James fülének mégis úgy hangzott, mintha a nő kissé zihálna. Szinte úgy tűnt, Judith védekezésre kényszerült.

Petra ismét lecsapott. Felemelte az arany varázslószobrot, és Judith-ra dobta. Judith kettérepesztette azt, mielőtt ráesett volna, majd a két darabot zajosan a terem két ellentétes végébe lökte. A haja kiszabadult a kontyból, és a vigyora ellenére a szemébe riadalom csillogott, és vad, dagadó harag. Most Judith kezdett körözni a köztük lévő terület mentén, Petra pedig követte.

- Tudod, húgom - kiáltotta Judith csengő hangon -, kezdek kételkedni az eltökéltségedben! Még a végén azt hiszem, nem is akarod megölni ezeket az embereket!

- Mert így is van! - csattant fel Petra, elvesztve a türelmét.

- Kár! - felelte Judith, tovább hátrálva Petra elől, egyre közelebb Jameshez. - Nagyon élveztem ezt a kis versengést, te pedig most feladtad...

- Nem hinném - sziszegte Petra, készen rá, hogy újra lecsapjon.

- Ó, pedig így van! - Azzal Judith villámsebesen támadott, azonban nem Petrát. James hátrébb szökött, ahogy Judith bal mutatójából pengevékony, jegesen csillogó vízszög lőtt ki. A fiú tekintetével követte a sugár útját, és meghűlt az ereiben a vér, mikor meglátta, hogy a vékony jégcsap Rose vállába szúródott, pontosan a lány szíve fölött. A döfés ereje a kőfalhoz taszította, de nem tudott összerogyni. Rongybabaként lógott a jégdárdán, úgy szúrva fel a falra, akár egy pillangó az albumba. Pólója elején vöröslő vérfolt kezdett terjedni. Rose csak némán meredt le rá, arcán őszinte meglepetéssel. A világoskék erszény üresen hullott ki a kezéből.

- Ne! - kiáltott fel fájdalmas dühvel valaki. James meglepetten fogta fel, hogy a hang nem az övé. Döbbenettől tompa érzékekkel fordult meg, és látta, hogy Petra elgyötört arccal rohan feléje. - Rose! - sikoltotta, és a vérző lány felé emelte a kezét.

Judith jobb kezével átkot küldött Petrára, kihasználva az elterelődött figyelmét. Petra fél kézzel háritott, a másik kezével továbbra is Rose-ra mutatott, és közben még csak le sem lassult. Judith éles hangon felkacagott, és ismét lecsapott, ez alkalommal áttörve Petra védelmét. A harmadik fehér fénysugár Petra oldalának csapódott, ledöntve a lányt a lábáról, neki az emelvény peremének.

- Milyen kár! - sóhajtott fel Judith rosszállón, miközben a bal kezéből formált jégdárdával még mindig a falra szögezte Rose-t. - A titánok harcát tönkreteszi minden gyengeségek legunalmasabbika: a szentimentalizmus. Akkorát csalódtam...

Beszéd közben közelebb lépett Petrához, aki kábát próbált feltápaszkodni. Judith

felemelte a jobb kezét, amelyből egy újabb folyadékcsáp indult ki. Petra irányába kígyózott, körbefonta a lányt, majd az egész testét a magasba emelte. Petra hánykolódott, küzdött, de a keze minduntalan keresztülhatolt a folyékony testen. A víz néhány másodpercen belül úgy körbeölelte a lányt, akár egy burok, elzárta őt a külvilágtól. Judith vidáman kacagott, hangja hangosan és rekedten csengett, miközben Petrát figyelte, amint a feje körül úszó hajjal lebegett, a vízbuborékban. Arca kidüledt, ahogy próbálta bent tartani azt a kis levegőt, ami még a tüdejében maradt.

Judith félrerántotta a karját, elszakadt Petra vízbörtönétől, ami abban a pillanatban recsegve jéggé fagyott. A hatalmas jéggolyó a földre zuhant, megrepszttette a követ. Felszíne olyan ködössé vált, hogy a lány alig látszott a belsejében.

- Remélem, legalább értékeled az iróniát – mosolygott Judith, és félredöntött fejjel figyelte a megfagyott mágusnőt. – Nem te vagy az egyetlen, kishúgom, aki fegyverként tudja használni a jeget.

Azzal Judith kihúzta a jégdárdát Rose vállából. Rose a földre roskadt, vállából most már szabadon ömlött a vér, arca sápadt és foltos volt. James és Ralph odaszaladt hozzá, letérdeltek mellé, és mindketten megfogták egy-egy kezét.

- Ó! – fordult feléjük Judith, és kezét a szája elé kapta. – Sajnálom, James Potter. Csak nem megöltem egy újabb unokatestvéredet?

- Rose! – kiáltotta James, és megszorította a lány kezét. – Mondd, hogy nem haltál meg!

- Nem haltam meg – súgta Rose gyengén.

Meglepő módon a mugli detektív, Marshall Parris kuporodott le James mellé.

- Nyomásra van szüksége – szólt halkán, és már vette is le a nyakkendőjét. – Épp elég baleseti jelentést láttam az öregem ügyvédi irodájában, rám ragadt egy-két dolog. Sodord ezt össze szoroson, és nyomd a sebre, amilyen erősen csak tudod. – Megmutatta mire gondolt, aztán biccentett Ralphnak, hogy segítsen.

- Azonnal segítséget kell hívnunk hozzá – mondta Ralph dühtől elszoruló torokkal, miközben Rose vállára szorította a szövetcsomót. – Nem hagyhatjuk, hogy így legyen...

James kétségbeesve bólintott, habár tudta, hogy nem sokat tehetnek.

- Milyen nemes! – bólogatott Judith is. – Micsoda dráma! Ugye fáj tudni, hogy nincs remény? Hmm?

James a válla fölött a nőre meredt. Judith mosolygott.

- Az apád meg fog halni, James – emlékeztette a fiút, fenntartva a szemkontaktust. – Ahogy már tavaly nyáron kellett volna neki. Nahát, majdnem pontosan egy éve! És megint itt tartunk. Mégis, most minden jobban alakul. Itt az egész banda! A nénikéd, a bácsikád. A húgod. A barátaid. És, persze, megannyi csodálatos vezető és védelmező. De, sajnos – szakította félbe magát, és lesütötte a szemét –, egy fontos személy még hiányzik...

Csettintett az ujjával.

Rechtor Grudje a semmiből bukkant fel előtte, a levegőben, és a padlón heverő romokra zuhant. Tágra nyílt szemmel, a környezetét kémelve tápázkodott fel. Mikor észrevette az előtte álló nőt, szeme összeszűkül.

- Maga! – sziszegte. – Hogy *merészeli!*?

- Ó, tudom, rossz kislány vagyok – vihogott Judith. – De nem hagyhattam, hogy elbújjon az igazgatói irodában, és minden mókáról lemaradjon, igaz?

- Úgy érti, velem is végezni akar, mint ezekkel – lihegte Grudje, hangjából csak úgy süttött a harag. – De valamit elfelejt: *nekem nincs pálcám...!*

Jelentősegteljesen felmutatta az üres kezét. A hatást azonban némiképp rombolta, hogy

nyitott tenyerén mégis ott hevert a varázspálcája. Döbbenet meredt rá, majd megpróbálta elhajítani. A pálcában ott maradt a kezében, mintha ragasztóval kenték volna be.

Judith rosszállóan csettintett a nyelvével.

- Milyen buta kis gyenge pont egy olyan csodálatos fegyvernek, mint a Morrigan-háló – mondta. – De, mint láthatja, erről gondoskodtam. A teremben senki sem lesz képes letenni a pálcáját. Elvégre az csalásnak minősülne, nem igaz? Hiszen mit ér a boszorkány és a varázsló a pálcája nélkül, kérdem én?

- Végeznem kellett volna magával is, ahogy Worlickkal tettem – mordult fel Grudje a talárját igazgatva.

Judith legyintve kuncogott a fenyegetés hallatán.

- Ugyan, kedves „Gyűjtő”, ha én nem lettem volna, maga és a szájalmas mugli szolgálai még mindig New Amsterdam romjai között turkálnának, hátha találnak valami olyan varázsholmit, ami elég erős, hogy táplálja a Hálót. Ha nem mutattam volna be magának Ms. Hendrickset, és az őse mesés botját...

Boldogan felsóhajtott, és felpillantott az órára.

- De, sajnos, még mindig van öt perc! – szólt türelmetlen élel a hangjában. – Mit csináljunk addig?

Egy alak furakodott be James és Marshall Parris közé. mikor a fiú odanézett, meglátta, hogy a húga, Lily az. A kislány arca sápadt volt, könnyes szeme nagyra nyílt. Az ékköves csat kiesett a hajából, így most néhány tincs rendetlenül az arca elé omlott. Valamivel arrébb Judith még mindig nyugtalanul nézelődött.

- Tudom már – jelentette be hirtelen mohón. – Megkímélünk valakit!

A tömegben kétségbeesett megkönnyebbülés hullámszórt végig. Egyre többen kiáltottak fel, önkéntesnek jelentkeztek. James körbepillantott, és örömmel látta, hogy egyik kormányzati vezető sem volt az önkéntesek között, se a muglik, se a varázslók közül. Gyanította, hogy nem ezért, mert közülük senki sem szeretett volna megmenekülni, mindössze ők felismerték a kedvesnek álcázott, ármánykodó szavakat, ha hallották.

- Kiválasztok valakit, akinek nem kell átélnie a közelgő káoszt – jelentette be Judith vidáman, és körbenézett. – Akit kiválasztok, azt nem öli meg a Morrigan-háló. És az azt követő mézárásban sem gyilkolják meg. Igen – bólintott a mögötte szorongó kormányfők irányába. – Attól tartok, az a rész igaz. Senki sem fogja élve elhagyni ezt a termet. Mégis, egyvalakinek nem kell átélnie mindezt. – Szemérmesen félrehajította a fejét. – Mert az egyiküket... most rögtön megölöm. – Elmosolyodott. – Nem lesz jó móka?

- James – súgta rémülten Lily, és a bátyja karjába kapaszkodott.

- Egy önkéntes! – kiáltotta Judith, és Lily felé pördült. – Rádásul egy Potter! Milyen szívbemarkoló! A fiú, aki túlélte, apja lett... - Kinyújtotta a karját, mire az átalakult tekergő, csapkodó vízcsappá. - ...a lánynak, aki meghal!

Felvihogott, ahogy a csápok kilóttak előre, egyenesen Lily felé. James maga mögé lökte a hógát, düh és kétségbeesés elegyével a hangjában felordított, és a húga, meg a Tó Úrnője jeges dárdája közé vetette magát.

Meg fogok halni... Ez volt az utolsó gondolata, mikor szorosan behunyta a szemét. *És az utolsó dolog, amit az apám mondott nekem, az volt, hogy büszke rám...*

A fagyos dőfés azonban elmaradt, csak langyos víz csapódott James mellkasának, teljesen eláztatva őt.

Kinyitotta a szemét. Judith egyenesen előtte állt, karját kinyújtotta, de az csöpögő, alaktalan tönkben végződött. Felemelte áttűnő karját, és leplezetlen döbbenettel meredt rá.

Végül visszafordult James felé, összevonta a szemöldökét, és ismét meglendítette a kezét. Abból kigyózva törtek elő a vízcsápok, aztán erőtlenül csöpögve, nagy csobbanással a padlóra hullottak.

- Mi a... - súgta a nő, hangjában zavarodottság remegett. - Mi ez...? Hogy lehet...?

Újabb próbát tett, ezúttal mindkét karjával. Az eredmény ugyanaz volt, csak ezúttal a karjai egészen a válláig széthullottak. Tátott szájjal bámult le rájuk.

Hirtelen a hatalmas jéggömb felé pördült, mintha arra számítana, hogy az darabokra hullott, és a benne bebörtönzött Petra most mindentudó vigyorral fixírozza őt. Azonban a jéggubó sértetlen volt, így Judith kissé megnyugodva újanövesztette csöpögő karjait. Halkan kuncogni kezdett.

James egyre növekvő zavarodottsággal figyelte. Lily lábra állt mögötte, mögé lopakodott, és átlesett a fiú válla fölött.

Judith kuncogása fokozódott, majd teli szájjal kacagni kezdett. Aztán, szinte átmenet nélkül, a nevetés fájdalmas zokogásba ment át. Judith újra megpördült, szeme tágra nyílt, a szemgolyók vadul forogva meredtek elő az arcából, ragyogásuk tompa volt, akár az üveggolyóké.

- Hol vagy? - recsegte, és hozzá felváltva kuncogott és zokogott. - Hallak ám! Tudom, hogy ott vagy, hátul! MOST!

Hadonászó karjai ismét csápokká alakultak. Ezúttal keresztülhatoltak a termen, görcsösen vonaglottak, cél nélkül. Judith felvihogott, aztán levegő után kapott, majd hirtelen, szörnyű, vérfagyasztó sikoly hagyta el a száját.

Az egyik csáp telibe találta Rechter Grudje-ot, és oldalra taszította. Ezt látván a tömeg pánikba esett. Emberek rohantak mindenfelé, igyekeztek elkerülni Judith vakon csapkodó végtagjait. A diákkövetek elbújtak az emelvényük mögé, rémülten sikoltoztak. Judith a terem közepére bukdácsolt, fejét hátravetette, haja mostanra már végképp kibomlott a kontyból. Felváltva sikoltozott, sírt, nevetett, és értelmetlen szavakat motyogott ide-oda villanó, űzött szemekkel.

- Mi baja van!? - kiáltotta Lily olyan éles hangon, hogy alig lehetett hallani.

James hátranézett a húga rémült arcára, aztán a tekintete lejjebb kúszott. Rose még mindig a falnál feküdt, Ralph pedig még mindig erősen a lány vállának nyomta Marshall Parris nyakkendőjét. Rose James szemébe nézett, aztán le, maga mellé, ahol a kék erszény hevert. Üres volt, a vak is láthatta. Viszont a bélésbe akadva James kiszúrta néhány száraz indát, száraz levelek morzsalékát, és egy tüskés bogáncsot.

A Yuxa Baslatma növények! Amiket még a Durmstrangból hoztak vissza, mikor ráragadtak Rose talárára! *Ezért kellett beugraniuk a lány hálótermébe!* Ezt csinálta Rose, mikor az érkezésük után bemászott a festőállványok alá. Rose - aki eleve nem hitt a Tó Úrnője létezésében - végül kiszúrta a nő legnagyobb gyenge pontját: *a vízzel utazik.*

Rose legalább húszadagnyi álomhozóval mérgezte meg a vizet.

És most, tizenegy perccel az érkezését követően az általuk előidézett hallucinációk elárasztották Judith éber elméjét, irányíthatatlanul és teljesen elvéve az eszét.

Sajnos az örült Judith veszélyes, halálos átokfutásba kezdett. Mintha még a mérete is megnőtt volna, megdagadt, majd helyenként felhólyagosodott, ahogy képtelen volt tovább tartani a szilárd formáját. Vadul csapkodott mindenfelé, sikoltozva nevetett, haja szénaboglyaként meredezett, szeme kifordult, csak a fehérje látszott.

Karjai kettéváltak, majd újra széthasadtak, így immár nyolc különböző csáp csapott le véletlenszerűen az ide-oda szaladgáló tömegre. James tehetetlenül figyelte a víztestű alak

rombolását. A feje fölött az óra nagyot kattant. Alig három percük maradt.

Judith újra felsikoltott, ezúttal olyan hangosan és erőszakosan, hogy beleremegett a föld. Látható erőfeszítéssel visszavonta a csápokat, és a megformálódó kezeit a fejéhez emelte, mintha rendszerezni szeretné örülten kavargó gondolatait. Mikor ismét kinyitotta a szemét, azok kéken ragyogtak, hihetetlen éles fénnel. Szája kinyílt, arca megfeszült a koncentrációtól. Körbenézett, kiszúrta Jamest, Rose-t, Ralphot és Lilyt, mire felsziszegett, és ajkait szörnyű, macskákra emlékeztető vernyogás hagyta el. Karjaiból ismét előtörték a csápok, és a nyolc vízszög borotvaéles jégkarmokkal kilőtt a diákok felé.

A karcsú, rózsaszín alak nyílvezőként csapódott neki a nő mellének, felborítva őt. A jeges karmok a padlónak csapódtak, és szilánkokra törtek. A rózsaszín alak – egy ruganyos, nagyjából három méter hosszú kígyó – befúrta magát Judith félig folyékony mellkasába, és a hátán tört elő belőle, vad sziszegéssel tátva szét állkapcsait. Judith lebámult a mellkasából kiálló, vonagló rózsaszín farkra, és irányíthatatlan nevetésre fakadt, ismét elvesztette uralmát az ép esze fölött, és maguk alá gyűrték az éber álmok örült víziói. Megragadta a rózsaszín farkat, és megrántotta. A kígyó vadul tört elő a mellkasából, és egy nagy adag hátborzongató, fekete vizet is magával rántott.

- Nastasia – szólt erőtlenül Rose, James valahogy mégis meghallotta a hangját a sikoltozás és káosz közepette. – Visszajött...

- Egy része – biccentett James elképedve.

A nagyterem közepén Judith feldagadt, eldeformálódott alakja dulakodni kezdett Nastasia sziszegő, vonagló, rózsaszín kígyójával, épp ahogy pár hónappal korábban az iskola egyik sötét folyosóján tették. Ha Judith nem lett volna ebben legyengült, örült állapotban, könnyedén felülkerekedett volna Nastasián. Így azonban a harc meglepően kiegyensúlyozottnak látszott. Végül egy dühös sikollyal Judith végképp darabjaira hullott. Testének alaktalan maradéka végigfolyt a padlón, és embertelen dühvel fortyogva leömlött egy rácson. Megszökött a mélyben zubogó csatornákon át. A rózsaszín kígyó a fogaival tépte fel a rácsot, és sziszegve vetette bele magát a nyílásba. A másik nyomába eredt.

A nagyteremre hirtelen természetellenes csend ereszkedett. Titus Hardcastle nyögve mocorgott a törött asztal maradványai alatt. A padlón mindenfelé törött gyertyák hevertek, mint megannyi krétadarab, volt, ami még égett is, és tompa fénnel pislákol. Ami a Mágikus Testvériség Kútjából maradt, az az emelvény előtt feküdt, szikrázón csillogott az asztalok, és a rípiyára zúzott terítékek romjai között.

Hirtelen hangos, visszhangzó recsenés hallatszott. James Petra jégbörtöne felé pillantott, melyen vastag, fehér repedések jelentek meg, és a szeme láttára szélesedtek ki. Egy pillanattal később a jéggubó széthasadt, és jégzilánkokat szórt a kőpadlóra minden irányban. Helyén most Petra állt talpra jeges hajjal és ruhában.

James odaszaladt hozzá.

- Hogy van Rose? – kérdezte Petra recsegő hangon.

- Ő... nem is tudom! – felelte James kétségbeesetten. – Ralph segít neki, azt hiszem. Meg a detektív barátod is.

Petra mereven Rose felé fordította a fejét, és mintha koncentrált volna. Néhány másodperccel később megszólalt.

- Nem lesz gond. Egyelőre legalábbis.

James bólintott. Petra valahogy stabilizálta Rose sérülését. Ez is egyike volt azoknak a mágusnő praktikáknak, amiket a lány ismert.

Petra a nagyterem hatalmas duplaajtájára pillantott. Ismét hangos reccsenés visszhangzott végig a termen, az ajtók pedig megremegtek.

- Menjenek! – szólt tompa hangon, és a kijárat felé intett. – Szabad az út. Vigyenek ki mindenkit!

Lucinda Lyon erőteljesen megrántotta az ajtót, mire némi jégrecsegés közepette az résnyire kinyílt. A pánikba esett emberek sietve megkezdték a menekülést.

- Petra! – ragadta meg James Petra vállát. – Túl késő! Az óra! Már egy percünk sincs! Nem tudjuk időben kiüríteni a termet! Meg kell állítanunk a Morrigan-hálót!

- Nem lehet megállítani – sóhajtott nagyot Petra csüggedten. – Nem mozdíthatjuk el. Nem vehetjük ki belőle a botot. Judith győzött.

James türelmetlenül rázta a fejét.

- Meg lehet állítani! Csak ki kell berne cserélnünk a tárgyat! Találnunk kell valamit, ami legalább olyan erőteljes, mint Magnussen botja, és valamilyen módon kapcsolódik hozzá, de jó!

Petra élettelen hangon felnevetett.

- Ennyi lenne? – Gyengéden az ajtó felé lökte Jamest. – Menj, James! Menekülj, ha tudsz! Én túl kimerült vagyok, nem tudok segíteni. Ha a városban lennénk, más lenne a helyzet, de így... - vállat vont, majd megtántorodott. James elkapta, és a lány köré fonta a karját, hogy támogassa.

A kiáltozó tömeg hangját elnyomva Ralph felkiáltott.

- James! Mi lesz az álommal? – Nyakát nyújtogatva lesett hátra a barátjára, de közben tovább nyomta Rose sebét. – Elvileg megválaszolta a legégetőbb kérdésedet! Ennek kell lennie, nem? Hogyan állítsuk meg a Morrigan-hálót? Mivel helyettesítsük? Emlékezz vissza az álomra!

James csüggedten rázta a fejét.

- Nem tudok! Nincs idő! – Ismét felpillantott az órára. A percmutató egyre közelebb kúszott a tizenketteshez. Kevesebb, mint egy perc maradt. Aztán, ahogy az órára meredt, hirtelen eszébe jutottak Marshall Parris iménti szavai...

Épp elég baleseti jelentést láttam az öregem ügyvédi irodájában, rám ragadt egy-két dolog...

- *Quinn nyerni fog* – súgta James tágra nyílt szemekkel. Hátrapillantott Ralphra. Marshall Parris még mindig ott térdelt a fiú mellett, és egyik karját Rose válla alá csúsztatva segített a lánynak. – Hé, Mr. Parris – kiáltotta James. – Mondja csak, mond magának valamit az a kifejezés, hogy „Quinn nyerni fog”?

Parris meglepett zavarodottsággal pislogott rá.

- Hogyan...? – kezdte, aztán oldalra döntötte a fejét, és összeráncolta a homlokát. – Az öregem szlogenje volt. Nem az apámé, hanem a pasasé, akinél felnöttem. Tele volt a város a hirdetőtábláival, ami az ügyvédi irodáját reklámozta. „Quinn nyerni fog”. Kicsit bugyuta, de fülbemászó. De... honnan tudsz te erről?

- Onnan – felelte James, és szinte ugrándozott az izgatottságtól –, hogy ez a válasz a legégetőbb kérdésünkre!

Petra zavarodottan rázta a fejét.

- Miről beszélsz, James?

- A sikátor, ahol az anyját megölték – magyarázta gyorsan James, újraélve az álmat a fejébe. – Volt nála egy fegyver... a fegyver, ami végzett Magnussen professzorral, sok-sok évvel korábban! Ugyanaz a fegyver, ami magánál is ott volt – hangsúlyozta ki James, és visszafordult Parrishoz –, mikor évekkkel később belefutott a gyilkosába! Megmentette

magát! Olyan, mint... egyféle szerencse amulett, így van? Megvédi magát! Ezért ilyen jó nyomozó, még a varázslóvilágban is! A pisztoly, ami megölte Magnussent, átvette az erejét, ahogy egy pálca is tette volna!

Petra kihúzta magát, és Parrisre sandított.

- A talizmán – szólt csodálkozva, szinte nevetve – az az ősrégi pisztoly? Komolyan?

Parris a plafonra emelte a tekintetét. Óvatosan kihúzta a kezét Rose alól, és felállt. Belenyúlt a viharkabátja zsebébe, és előhúzott belőle egy nagyon régi, maszatos pisztolyt. James azonnal felismerte.

- Ez az! – kiáltotta, és előrenyújtott kézzel a detektívhez szaladt. – Ez a kulcs a Morrigan-háló megállításához! Van olyan erős, mint a bot – még erősebb is, hiszen legyőzte! És a lehető legfontosabb módon kapcsolódik Magnussenhez! Ez végzett velem!

- Ácsi, kölyök – felelte Parris, és gyorsan elrántotta a régi fegyvert James keze elől. – Nem tudom, ki vagy te, és halvány fogalmam sincs róla, miről beszélsz. Ez a pisztoly az anyámé volt. Fontos nekem, és veszélyes. Csak mert ismered az öregem reklámszlogenjét, nem fogom rögtön odaadni neked...

- Adja oda neki, Parris – szólt Petra.

- Kizárt dolog, kislány – felelte Parris határozottan.

Petra türelmetlenül felsóhajtott.

- Ezer galleont fizetek érte.

- Nesze, kölyök – tette a férfi a fegyvert James nyitott tenyerére.

Mögöttük az emberek mit sem sejtve próbáltak kijutni a résnyire nyitott ajtón. Egyre nagyobb lett a dulakodás és a lökdösődés.

- Petra! – kiáltotta James, esetlenül forgatva a fegyvert a kezében. Még sosem volt nála ilyesmi. – Emelj fel!

Petra biccentett. Behunyta a szemét, és kezét kinyújtotta James felé. A fiú azonnal érezte, amint megszűnik körülötte a gravitáció, és ő a levegőbe emelkedik. Lassan átlebegett a törött szobrok, a lerombolt kút fölött, a befagyott ablakból áradó jeges hidegbe. A ronda, öt számlapú óra ott lógott az orra előtt, belsejében halkan kattogtak a fogaskerekek, egyre közelebb hozva az elkerülhetetlennek tűnő véget. James szemügyre vette az órát, hátha lát rajta valamiféle rejtett ajtót vagy vésetet.

Már csak másodpercei voltak.

James kétségbeesve megragadta szabad kezével a középső, legnagyobb számlapot. Köré fonta ujjait, készen rá, hogy ha kell, az egész lapot leszakítsa, azonban az óralap halk nyikorgással engedett, és kinyílt, akár egy ajtó, felfedve a ketyegő-kerregő óraművet.

Legalul egy kisebb kamrát látott, benne baljós fénnel ott csillogott a szörnyfejet formázó bot.

- Ne csak kivedd! – kiáltotta Rose. Nehezére esett túlkiabálni az őrjöngő tömeget. – *Cseréld ki őket, James!*

- De gyorsan csináld! – tette hozzá Ralph.

James a csillogó bot mellé helyezte a régi fegyvert, olyan közel hozzá, amennyire csak tudta. Mintha ellentétes oldalú mágnesek lettek volna, úgy érezte, a két tárgy taszítja egymást. James erőt vett magán, szabad kezét lélegzetvisszafojtva a bot köré fonta, amely forró volt, mintha hónapokat hevert volna a tűző napon.

Megrántotta. A bot nem mozdult. Erősebbet rántott rajta, közben előrébb tolt a pisztolyt, hogy így is segítse a cseréjüket. Nem működött. Valami elválasztotta őket, valamiféle apró, de tagadhatatlan taszítóerő, a sors erőtere, mely mintha ragaszkodott

volna hozzá, hogy történjen meg, aminek meg kell történnie. Aztán az erőtér hirtelen megszűnt. A bot kirepült a foglalatból, és ugyanabban a pillanatban a pisztoly a helyére kattant. James a bottal a kezében hátratántorodott, ám Petra óvatosan elkapta a levegőben.

Az óra egészét ütött. Ragyogó fény robbant ki belőle, egészen elvakítva Jamest. Kezével eltakarta a szemét. Az órából mágia indái tekeregtek elő, fehérarany ragyogással töltötték be a nagytermet. Az indák villámként kötöttek össze a teremben lévő minden boszorkányt és varázslót – Titus Hardcastle-t, akinek végre sikerült feltápáskodnia; Lilyt és a többi diákkövetet; minden diplomatát és minisztériumi hivatalnokot, akik a hömpölygő tömegben tolakodtak – hirtelen mindenkit összekötött a Háló szikrázó, vibráló mágikus energiája. A Háló intenzitása fokozódott, vakítóvá vált, aztán egy fülsüketítő, vakító robbanással kiteljesedett, és vörös, lila és sárga alakok miriádjával töltötte be a nagytermet.

James érezte, ahogy lassan a földre ereszkedik. Petra tágra nyílt, aggódalmas szemekkel figyelte az aláhulló, színes felhőt. Egy illat áradt szét a teremben. Lágú volt, mégis erőteljes, a tavaszi szellőt és a napsütést idézte. Mikor James rájött, hogy tavaszi virágok összetéveszthetetlen illatát érzi, már a szállingózó tárgyakat is be tudta azonosítani. Virágszirmok voltak, melyek konfettiként borították be a padlót, a törött asztalokat, a szétzúzott szobrokat, és minden embert a nagyteremben. A kaotikus jelenet csakhamar mesés csodaországgá változott.

A teremben minden szem a színes hóésésre meredt, egy hangot sem lehetett hallani.

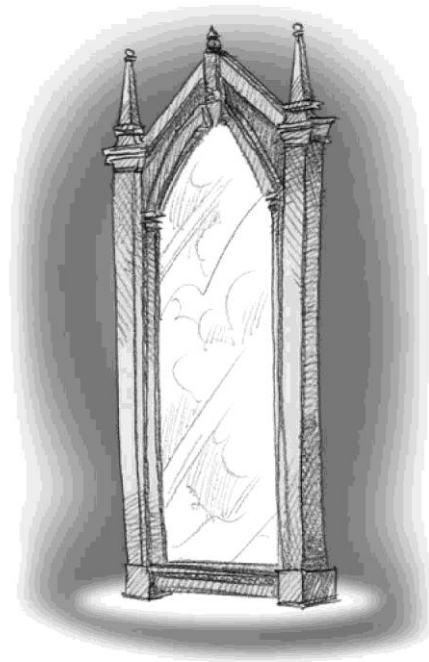
Végül Petra ellazult. Hátranézett Jamesre a válla fölött, és az arcára úgy ült ki a törekeny mosoly, akár hajnalban a nap első sugarai a horizontra.

James viszonzta a mosolyt. Tehetetlenül a földre roskadt, végre eleresztette az ocsmány botmarkolatot, egészen elgyengítette a megkönnyebbülés.

Mögötte hirtelen megremegett a rózsablak alatt nyíló ajtó. Valami belülről nekivágódott, mire az recsege kiszakadt a keretéből. James hátranézett. Nem zavartatta magát felállással, ahogy az sem érdekelte, hogy lassan ellepték a virágszirmok, és nyári rózsakert illatát árasztja magából. A váróterem ajtaján az apja, a bácsikája és a nénikéje robbant ki, támadásra készen felemelt pálcával, megfeszülő izmokkal. Mikor azonban észrevették a lágúan szállingózó virágfelhőt, megtorpantak, és arcukra komikus értetlenség ült ki.

Harry meglátta a virágszirmok közepette ücsörgő fiát, és leeresztette a pálcáját.

- James – szólt, hangjában csodálkozással és zavarodottsággal. – Mégis... miről... maradtunk le?

25. TÜKÖR ÁLTAL HOMÁLYOSAN

Amint az utolsó nagykövet, diplomata és hivatalnok is elhagyta a nagytermet – az aurorok hathatós közreműködésével –, Albus és Scorpius azonnal felbukkantak, s velük Zane, valamint, meglepő módon, Flitwick professzor is.

- Ejha – füttyentett Zane, miután tágra nyílt szemmel befurakodott az ajtórésein, és végignézett a terem romjain, és a mindent beborító virágszirmokon. – Ti aztán tudjátok, hogy kell bulizni!

- Albus – szólt oda Harry a fiának, és sietve odaintette őt magukhoz. – Segíts nekünk! Rose megsérült!

Albus és Scorpius egyszerre eredt futásnak, és csakhamar Rose fölé hajoltak, aki körül már ott térdelt Hermione és Ron is.

- Tényleg nem olyan rossz, mint amilyennek kinéz, anya – szisszent fel Rose, miközben talpra segítették. – Petra segített. Úgy tűnik, nagyon ért az effajta dolgokhoz.

- Csitt! – hurrogtá le Hermione. Ő az egyik oldalról támogatta a lányát, míg a férje a másiktól. – Az egész a te hibád! – fakadt ki, és Ronra pillantott. – Tőled örökölte az örökös csínytevéseket!

- Anya – forgatta a szemét Rose.

- Nem – rázta a fejét Ron. – Igaza van, szívem. És mondjon bármit is a mamád, szemernyit sem bánja a dolgot. Úton a gyengélkedőbe mindent elmesélsz, rendben?

- Mások is vannak – lépett oda Harry Albus és Scorpius mellé, majd végigmutatott a virágszirom-borította padlón, az asztalok és a szobrok maradványain. – Nincs több olyan súlyos, mint Rose sebesülése, de attól még elkél nekik egy kíséret a gyengélkedőbe. Elviszitek őket?

- Ne már, apa! – nyafogott Albus panaszosan. – Hallani akarom a sztorit! Nézz csak körbe! És hallanod kellett volna a zajokat!

- Elhíheted, hogy hallottam – biccentett kurtán Harry. – És te is meg fogod tudni, mi történt, ugyanakkor, amikor én is. Egyelőre viszont kinevezlek téged és Scorpiust hivatalos aurortanoncoknak.

- Mi van? Komolyan? – ragyogott fel Albus arca. – Várjunk csak, ez azt jelenti... - hátrapillantott, a kijárat irányába, ahol Titus Hardcastle épp összedugta a fejét Lucinda Lyonnal, és tárgyaltak valamiről. – Tudod... megint te lettél a rangidős?

- Ideiglenesen – bólintott Harry. – Csak futólag sikerült beszélnem a miniszterrel – úgy tűnik, az este nagy részét egy asztal alatt töltötte –, de az előbb történetek fényében hivatalosan is ejtette a vádakát a nénikéd és bácsikád ellen, és ellenem is. Lesz még egy meghallgatás a Wizengamot előtt, de nem hinném, hogy bármi is lesz belőle... – Körülnézett, és tétován körbeintett. – Ezek után. Most viszont menjetek! Hív a kötelesség.

- Igenis, uram! – szalutált Albus, majd Scorpiusszal a nyomában elsietett. James látta Scorpiuson, hogy a fiú örül az ideiglenes kinevezésének, még ha nem is szeretne volna kimutatni. A két fiú belekarolt egy-egy sántikáló, zavarodott tekintetű diplomatába, és menet közben hangosan faggatták őket a történetekről.

- Én is aurortanonc akartam lenni – sóhajtott fel Zane, és lehuppant James mellé, egy halom virágsziromra.

James a barátjára sandított.

- Te hogy kerülsz ide?

Zane vállat vont.

- Nastasia hagyott nekem egy üzenetet. Azt írta, ide jön ma este, és hogy sosem látom őt többé. Meg hogy ne kövessem, mert nem akarja, hogy bajom essen.

- Tehát követted – biccentett James.

- Naná. Az Alma Aleron szekrénye a sötét varázslatok kivédése teremben feküdt, a hátán – mondta Zane, és kíváncsian félredöntötte a fejét. – Most komolyan, mi történt ott? Úgy kellett kimásznom, mintha Drakula lettem volna, aki egy kiadós szunya után felkel a koporsóból.

- Ó – pislogott James. – Az Ralph volt. Felborította.

- Ralphtól kitelik – bólintott Zane. – Na és a Beauxbatons szekrénye? Ne mondd, hogy az is az ő műve volt!

- Miért? – kérdezte James éledő kíváncsisággal. – Azzal mi van?

Zane halkán füttyentett.

- Darabokban van. Mintha valaki nekiesett volna egy nagykalapáccsal.

- Valószínűleg valami ilyesmi történhetett – vont vállat James, ahogy eszébe jutott a Gyűjtő természetellenes, düh-fűtötte ereje. – És, végül találkoztál Nastasiával?

- Nem – hajtotta le a fejét Zane. – Te?

James semmitmondóan felvonta a vállát.

- Futólag. Ez... bonyolult.

Zane nagyot sóhajtott.

- Tudom. Azzal a csajjal csak a baj van. Sajnálom, ahogy viselkedtem. A bűvereje meglehetősen erőteljes, mi?

James biccentett.

- Itt volt Petra – váltott témát.

- Tényleg? – húzta ki magát Zane. – Hova lett?

- Megint elment – legyintett James. – Azzal a nyomozó pasassal. Marshall Parrisszel. De azt mondta, visszajön, ha hazajuttatta a fickót, az államokba, és kifizette. Ha jön, hozza

Izzyt is.

- Király – lazult el Zane.

Ralph lépett oda hozzájuk, keze még mindig ragacsos volt Rose vérétől.

- Gyertek – bökött át a válla fölött. – A papád szeretné hallani a sztorit, James. – A nagyobbik fiú lemosolygott Zane-re. – Egyébként örülök, hogy látlak, haver!

Zane felpillantott Ralphra, és viszonzta a mosolyt.

- Én is, Ralphinator. Épp, mint a régi, szép időkben, mi?

Ralph végignézett a romokban heverő nagytermen, aztán biccentett.

- Ja, *pont*, mint a régi, szép időkben. Kár, hogy kihagytad az akciót.

Ahogy Zane feltápászkodott, mosolya vigyorra szélesedett.

- Fialat még az este!

Ralph és Zane két oldalról felsegítették Jamest a földről, aztán a trió odasétált Harry Potterhez, aki Flitwick professzorral beszélgetett.

- A professzor alávetette ezt a különös tárgyat egy gyors vizsgálatnak – mutatta fel Harry Magnussen botjának a fejét. – Örömmel állíthatom, hogy már nem több egy értéktelen vasdarabnál. Bármit tettél is vele, James, megtörted az erejét.

Zane szeme azonnal felcsillant.

- Akkor megtarthatom? Jól mutatna a hálótermemben! Meghozná azt a kellőképp sötét és komor hatást, ami már évek óta hiányzik onnan!

- Nem hinném – felelte Harry egy félmosollyal, majd visszaadta a botot Flitwicknek. – Biztos, ami biztos, megsemmisítjük. Most viszont... - járatta a tekintetét Ralph és James között. – Azt hiszem, nektek van egy kis mesélőnivalótok.

Az emelvény felé intett, és mind leültek az emelvényre az igazgatók portréinak hosszú sora alá, akik – Merlinus Ambrosius kivételével – mind élénk érdeklődéssel hallgatóztak. Jamesnek nem akaródzott felidéznie az estét, úgy érezte, még a csontjai is elfáradtak, nem is beszélve, hogy a feje olyan kótyagos volt, mintha túl sok vajsört ivott volna, de az apja ragaszkodott hozzá. Emlékeztette rá, hogy a memóriája már reggelre is kiszórhat fontos részleteket a fejből. Így hát, Ralph segítségével, James mindenről beszámolt.

Mikor a végére ért, Harry elképedve csóválta a fejét.

- Nem hiszem el... - mormogta, és végignézett a mögöttük álló portrékon.

- Mit? – vont a szemöldökét James. – Hogy úgy játszottunk az univerzummal, mint egy kvaffal? Vagy, hogy Rose megmérgezte Judith elméjét a Yuxa Baslatma növényekkel? – Kezdett belemelegedni a témába. – Vagy, hogy az utolsó percben jöttem rá a Morrigan-háló kiiktatásának kulcsára?

Az apja csüggedten rázta a fejét.

- Nem. Azt, hogy nem bíztatok eléggé Tabithában, és nem hagyjátok, hogy megállítson minket. Feleslegesen semmisítettük meg Vassarék Kristály Kelyhét... - Hangja feddő volt, de James látta, hogy alig bír elfojtani egy mosolyt.

- Na, igen – bólintott James, és oldalba bökte az apját. – Nem mintha nem azt mondtátok volna, hogy nem használtok pálcát a Morrigan-háló közelében! „Ó, a biztonság kedvéért otthon hagyjuk őket”! Hazudósak!

- Nem hazudtunk – felelte Harry, és felállt. – Az utolsó pillanatban változott a terv. – Kinyújtóztatta a hátát, aztán Merlinus Ambrosius festményére sandított. – Még mindig nem sikerült életre kelteni, professzor? – kérdezte Flitwicket.

Flitwick közelebb lépett, majd aprót sóhajtott.

- Attól tartok, nem. És most, hogy már csaknem egy éve halott, nem is igen látom

esélyét.

- Mindent megpróbált? – pislogott kíváncsian Harry a portréra.

- Mindent, ami tőlem telt – ismerte be Flitwick. – A végső lehetőség számomra nem megoldható. Néha az elhunyt pálcája magában hordozza az élet utolsó szikráját. Sajnos Merlinus igazgató botja még mindig New Amsterdamban van, és nem lehet megmozdítani.

Harry továbbra is hunyorogva meredt a képre, és a gondolataiba merült. Hirtelen Ralphra pillantott.

- A pálcád – mondta. – Sosem mondtad a professzornak, hogy...?

Ralph kényelmetlenül feszengett.

- Nem. Én... senkinek sem mondtam, honnan van. Még talán jobb is, ha azt hiszik, hogy jetiszőr van benne. Így is elég nehéz rávenni bárkit is, hogy párbajt gyakoroljon velem...

Flitwick mohó érdeklődéssel hallgatta a párbeszédet.

- Nos – szólalt meg végül –, most már határozottan izgat, miről van szó! Miről beszélnek? Honnan szerezte a pálcáját, Mr. Deedle? Mondja el!

- Talán jobb, ha megmutatom – sóhajtotta Ralph.

- Titus – kiáltotta hirtelen Harry, és felszegte az állát. – Egy pillanatra...

James hátranézett Titus Hardcastle-re, aki óvatosan kerülgetve a nagyterem romjait, feléjük indult. Sántikáló léptei virágszirmokat vertek fel.

- Mi az, Harry?

- Nálad van még Ralph pálcája? – kérdezte Harry.

Hardcastle bölintott, majd a talárja zsebébe nyúlt, és előhúzta belőle a túlméretezett pálcát. Egy pillanatra rámeredt, aztán sóhajtva átnyújtotta Ralphnak.

- Amit tettél – szólt halk, rekedt hangon –, ostobának hívtam. De tévedtem. Sok mindenben tévedtem.

- A munkádat végezted, Titus – mondta Harry hűvösen. – Ezért senki sem hibáztathat.

- De igen, és nem is csodálkoznék – felelte Hardcastle, és a hangja egyre inkább elrekedt az önvádtól. – Igen, parancsokat követtem. Azt hittem, az a kötelességem. Most viszont...

Harry komolyan meredt régi társára. James tudta, hogy ehhez nincs mit hozzátenni. Titus elárulta a bizalmat a kötelesség nevében. A két férfi egyszer talán képes lesz túllépni ezen, egyelőre azonban...

Harry válaszra nyitotta a száját, de a szavak nem jöttek ki. Ehelyett vörös fénysugár csapódott Hardcastle hátának. A férfi keze a pálcája után rándult, de a kábítóátok megtette a hatását. Hardcastle úgy dőlt el, akár egy kivágott fa. Harry előre ugrott, és elkapta Hardcastle zuhanását.

Egy újabb vörös sugár Flitwick professzort találta el, aki ettől megrogyott, a ronda botmarkolat pedig csörögve hullott ki a kezéből.

- Ó, jaj – nyögte utolsó erejével a tanerő, majd a földre esett.

James, Zane és Ralph talpra szökkentek, tekintetükkel a nagytermet pásztázták, a támadó után kutatva, de senkit sem láttak.

Harry amilyen gyengéden csak tudta, az emelvényre eresztette Hardcastle-t.

- Mögém! – kiáltotta, és máris a varázspálcája után nyúlt. Mikor azonban megtalálta, hangos nyögés hagyta el a száját. A pálca kiröppent a kezéből, és megdermedt a levegőben. Egy pillanattal később Harry feje hátrarándult, mintha belerúgtak volna. Titus Hardcastle-re rogyott, kezével az állát masszírozta.

Száraz, rekedt nevetés harsant valahol James előtt. A fiú azonnal felismerte a hangot, szeme elkerekedett.

- El kell ismernem, James – szólt a nevető hang –, igazad volt az én kedves társammal, Judith-tal kapcsolatban. Nem kellett volna megbíznom benne. Szerencsére megőrült, és elüldözték, ki tudja, hová. De én még itt vagyok, ami nem kis probléma a számomra. Szerencsére, James Potter, az én problémám... - Szövet lebbent, és Rechter Grudje állt előttük, egyik kezében Harry Potter pálcájával, a másikban a sajátjával, és a láthatatlanná tévő köpönyeggel. – A te problémád is. – Jamesre villantott egy halvány, dühös mosolyt.

- Grudje igazgató – szólt Harry. Óvatosan feltápáskodott, óvakodva attól, hogy hirtelen mozdulatokat tegyen. – Azt feltételeztük, a többiekkel együtt távozott. Egy egész osztág auror keresi magát ebben a percben is, és mindegyikük szívesen elbeszélgetne önnel.

- Igen – bólintott Grudje. – Épp ebben gyökeredzik a problémám. Az egész iskolát lezárták, a hop-hálózatot szemmel tartják. Minden kijáratot gondosan lezártak és őriznek. Nem számít, milyen álcát veszek fel, innen nem juthatok ki. Viszont létfontosságú volna a számomra. Tudják, nem szándékozom az Azkabanba menni. Így hát visszatértem az irodámba, és magamhoz vettem ezt a roppant hasznos kis tárgyat – mutatta fel a köpönyeget. – Apró ajándék, melyet az alteregóm Durmstrangban lévő irodájának padlóján felejtettek. A segítségével maguk négyen ki tudnak kísérenni engem a birtokról. Elrejtőzöm alatta, maguk pedig gondoskodnak róla, hogy az utamat álló ajtók kinyíljanak, én pedig átmehessek rajtuk...

Zane felfújta magát.

- És miért is tennénk ezt, Mr... izé. – Félredöntötte a fejét, és összeráncolta a homlokát. – Bocs, már el is felejtettem a nevét. Egyébként én Zane Walker vagyok. Már nem járok a Roxfortba. Amerikából jöttem. Örülök, hogy megismerhetem, meg minden... - Előre nyújtotta a kezét, mintha arra számítana, hogy Grudje megrázza azt.

Grudje ehelyett meglengette a pálcáját.

- Igazából csak az *idősebb* Potterre van szükségem – mondta fenyegetően. – A többiek megölésével kapcsolatban nincsenek fenntartásaim. Mi legyen hát, Harry Potter, főauror uram? Segít nekem? Vagy kezdjekátkozódni?

- Ne, Ralph! – csattant fel hirtelen Harry, és a pillantása oldalra vándorolt. James csak most vette észre, hogy idő közben Ralph előhúzta a pálcáját. Harry sietve folytatta. – Az igazgató komolyan beszél. Ölni is képes, hogy kijusson innen. Ne tégy semmi ostobaságot! Add azt ide, Ralph...

Ralph a döbbenettől dermedten bámult fel Harryre.

- Mr. Potter bölcsen beszél – mondta Grudje. – Engedelmeskedj az idősebbeknek, fiam! Add ide azt a pálcát, mielőtt még valaki besétálna a nagyterembe, és akaratlanul is tússzá válna... - Harry pálcáját az egyik belső zsebébe csúsztatta, a láthatatlanná tévő köpönyvet átvette a vállán, aztán szabad kezét előre nyújtotta, tenyérrel felfelé. Közben egy pillanatra sem vette le róluk a saját pálcája hegyét.

Ralph tétován odaadta Harrynek a pálcát. Harry óvatosan forgatta azt az ujjai között.

- Ide, nekem, Mr. Potter – utasította halkán Grudje. – Lassan...

Harry nagyot sóhajtott, majd a férfi felé fordult. Még mindig ügyelve rá, hogy ne tegyen hirtelen mozdulatokat, előre tartotta a pálcát, és Grudje kinyújtott kezére tette. Amikor azonban az igazgató meg akarta markolni, Harry megpördült, és egy hirtelen mozdulattal Merlin portréjának mozdulatlan vásznához csapta a pálcája hegyét.

Semmi nem történt.

- Mit művel? – csattant fel Grudje türelmetlenül. – Adja ide azt a pálcát! Adja ide, vagy a fia hal meg először!

Válaszként a portréből halk hang szűrődött ki. Minden szempár feléje fordult. Váratlanul a vászon minden látható ok nélkül kettéhasadt. A repedés Ralph pálcájának hegyéből indult ki, és felfelé haladt, kettészelve a festett Merlin-képmás mellkasát és arcát. Pontosan a mágus feje búbjánál lett vége. Az egész olyan volt, mintha a vásznat túlfeszítették volna, és a pálcá nyomására szakadt volna ketté.

James szíve összeszorult. Bármit is tett az apja, az csak rontott a dolgok állásán.

- A pálcát! – emelte a pálcáját Grudje James arca elé. James hátrahőkölt.

- Itt van, tessék! – Harry komor képpel elvette a varázspálcát a szakadt portrétól, és átnyújtotta azt Grudje-nak.

Váratlanul, néma csöndben, fény tört elő a festmény szakadásán. Grudje-ot olyan hirtelen érte, hogy akaratlanul is hátrált egy lépést, ott hagyva a pálcát Harry kezében. James az apja válla fölött Merlin képére meredt. A repedés úgy fénylett, akár egy villám, hullámokban ontva magából a vakító fénysugarakat. A hasíték kiszélesedett, tovább tépte a vásznat. A keret recsegetve tiltakozott, az illesztékek kezdtek elválni egymástól, ahogy a vászon síkja kidomborodott.

- Hátrébb! – motyogta Harry. Nem vette le a szemét a tovább szakadó portrétól, de Jamest, Ralphot és Zane-t maga mögé tolva óvatosan elhátrált az emelvénytől.

Grudje arcára ráfagyott a döbbenet, ajkai szétnyíltak, feszült szeme fölött ráncokba futott a homloka. Pálcáját még mindig ott tartotta a kezében, de csak most tért magához annyira, hogy lassan az éles fénnel ragyogó hasadt portré felé fordítsa.

A keret hangos reccsenéssel széttört. A festmény lefordult az állványról, és arccal felfelé a földre esett. A repedésen átáramló fényáradat elhomályosította a nagyterem többi részét, a hasíték azonban még most is tovább szélesedett, halk roppanásokra emlékeztető hang kíséretében szaggatva a vásznat. Más hang is kiszűrődött a villámalakú szakadáson. Olyan volt, akár a szél, vagy egy távoli kórus visszhangzó dala, mely csak úgy dagadt a jelentőségtől. Ahogy Jamesben lassan kigyúlt a felismerés, előrehajolt, hogy jobban hallja...

- Várjunk csak – szólt halkán, de határozottan az apja. – Ezt már hallottam korábban...

A portré szétrobbant. Vászoncafatok és a keret szilánkjai terítették be az emelvényt. A ragyogó rés azonban megmaradt, mintha végre megszabadult volna a béklyójától. A fény tovább erősödött, már a nagyterem sötét, elvarázsolt plafonját is bevilágította. James hunyorogva meredt a közepébe, szinte teljesen biztos volt benne, hogy valami mozog odabent – egy vékony árnyék, mely egyre szélesebb és sötétebb lett, mintha egy ember kísétálna valami vakítóan izzó kemencéből. A hátborzongató, suttogó kórus egyre tisztábban és hangosabban csengett...

Grudje a vakító fényárra emelte a pálcáját. Lassan, óvatosan hátrálni kezdett előle, arcára a fagyos rettegés maszkja ült ki. *Mitől fél annyira?* – gondolta James. *Hiszen ez nem ijesztő... inkább... gyönyörű...*

Végül, ahogy az aranyló ragyogás és a suttogó kórus hangja a tetőfokára hágott, egy alak emelkedett ki a fényből. A hasadék összeomlott mögötte, bezárult, és süvítő szél hangjától kísérve köddé vált.

James beleborzongott a magabiztos várakozásba. Mintha számított volna valami ilyesmire – olyan mélyen, annyira titokban várta, hogy nem is volt teljesen a tudatában.

Csak most, hogy megtörtént, töltötte el a kimondatlan remények beteljesülésének elégedettsége.

- Merli...! - kezdte, ám aztán egy elhaló csuklással elhallgatott, és a folytatás a torkára forrt.

Az alak, aki kísétált a vakító fényből, és aki már előtte állt, a maga hús-vér formájában, fején csúcsos süveggel, lila talárban, *nem* Merlinus Ambrosius volt. Idős férfi volt, hosszú, ősz szakállal, keskeny, kedves arccal, melynek közepén egy ferde orr trónolt. Világoskék szemével egy félhold alakú szemüvegen pislogott keresztül. Az öregember egyenesen Grudje-hoz fordult, mintha csak őt kereste volna.

Grudje arca olyan gyorsan sápadt falfehérré, mintha az igazgató James szeme előtt változott volna szellemmé. Pálcáját még mindig maga előtt tartotta, de a keze úgy remegett, hogy a varázspálca kis híján kifordult az ujjai közül. Grudje szemlátomást elfelejtett lélegezni. Nem tüzelt - hirtelen úgy tűnt, képtelen átkot szórni.

A fehér szakállú idős ember szomorúan így szólt:

- Öcsém.

Grudje futásnak eredt. Pánikba esve leugrott az emelvényről, majd miután visszanyerte az egyensúlyát, elviharzott az ajtó irányába. Útját a lába által felvert, lágyan szállingózó virágszirmok jelezték.

- *Invito pálcá!* - kiáltotta Harry, és a menekülő alak felé pöccintett Ralph pálcájával.

Grudje megbotlott, és hirtelen megpördült, mikor Harry pálcája átszakította a talárját, és pörögve keresztülroppent a nagytermen. Grudje alig vette észre. Gyorsan megfordult, és kétségbeesve kirohant az ajtón.

Az emelvényen álló öregember hátrapillantott, tekintetét végigfuttatta Zane-en, Ralphon és Jamesen, majd kedves, kék szemét Harry Potterre emelte, aki fürgén elkapta a varázspálcáját. A férfi mosolygott, szeme szikrázni látszott a félhold alakú szemüveg mögött. Egy pillanattal később hangos csattanás hallatszott, és az alaknak nyoma veszett.

- Utána! - kiáltotta Harry, odahajította Ralphnak a fiú pálcáját, majd leszökkent az emelvényről, és eliramodott a nagyterem főbejárata felé. - Nem hagyhatjuk, hogy Grudje megszökjön, vagy, hogy további túsokat ejtsen!

- Az ott...! - kiáltott fel James is, és botladozva az apja nyomába eredt. Agya olyan sebességgel pörgött, hogy alig tudott lépést tartani vele. - Az ott...! Ő tényleg...?

- Mi? - kérdezte Zane, miközben Ralphot maga előtt taszigálva igyekezett utolérni a többieket. - Ki? Miről maradtam le? Ki volt az öreg főszer?

- Nem lehet az, akinek látszott... - felelte futás közben Harry. Grudje nyomában kiszaladt az előcsarnokba. - Mégis ő az. Bárhol felismerném azt az arcot. Ő... - rázta a fejét elképedve - Albus Dumbledore volt.

James lélekszakadva követte apját a lépcsőn felfelé.

- Szerinted hová mehetett? - kiáltott utána.

- Oda! - mutatott Harry a lépcső tetejére.

James futás közben a nyakát nyújtogatta. Jóval felettük és előttük egy taláros alak

éppen arrébblokott pár diákot.

- Állítsák meg! – kiáltotta Harry. Hangja komoran bukdácsol fel a lépcsőfokokon.

- De hát... - hebegette Cameron Creevey, és a már messze járó ember után bökött. – De hát az igazgató volt az...

Harry megkerülte a korlátot, és elrohant Cameron mellett, aki tátott szájjal meredt utána.

- Ez meg Harry Potter volt! – tette hozzá izgatottan.

James és Zane követték a férfit, Ralph hátul lihegett.

Cameron tölcserít formált két tenyeréből, úgy kiáltott utánuk, miközben megállás nélkül szökdécselt.

- Mi folyik itt, srácok? Újabb kaland? Jöhetnek én is?

Harry szlalomban kerülgette a diákokat. James már korábban is látta az apját auror módban, de ilyennek még sosem volt tanúja. A férfi szinte alig lélegzett futás közben, kinyújtott ujjai és a tenyere úgy szeltek a levegőt, akár egy penge, és mintha hétmérföldeseket lépett volna futás közben. James egyre jobban lemaradt mögötte, pedig lélekszakadva próbálta tartani a tempót.

Grudje vadul lobogó talárral rohant előttük, dühösen taszította félre az útjába kerülő diákokat, s hozzá pánikszerűen zihált. Jamesnek mégis volt egy olyan érzése, hogy az igazgató nem előlük menekül. Az elől az alak elől szaladt el, aki felbukkant az emelvényen – s aki Albus Dumbledore arcát viselte.

Egyik sarkon fordultak be a másik után, végül Grudje elrobogott a vízköpő előtt, amelyik az igazgatói irodába vezető csigalépcsőt őrizte. A szobor kihúzta magát, hogy elállja Harry útját, azonban a férfi meglegyintette a pálcáját, és lila bűbájt lőtt a plafon irányába.

- Hivatalos auror ügy! – kiáltotta, és állával a felette derengő lila bűbáj felé bökött. James felpillantott. A plafonon lila betűk fénylettek, az apja neve, a Mágiaügyi Minisztérium pecsétje, a miniszter aláírása, az aurorok jelvénye (két varázspálca keresztbe fektetve egy mindent látó szem fölött) és a FŐAUROR szó.

A kőszobor azonnal félreugrott. Ahogy James az apja sarkában elszaladt mellette, tisztán hallotta, hogy a vízköpő azt motyogja: „kapják el!”

A csigalépcső falai között úgy visszhangzott négyük lépteinek zaja, mintha legalábbis egy hadsereg menetelt volna végig a fokokon. Harry érte el először a várószobát, fejét komoran lehajtotta a tüzelésre kész pálcája mögött. Az igazgatói iroda ajtaja tárva-nyitva állt, aranyló fénnel töltve meg a kis helyiséget.

- Maradjatok mögöttem – mordult fel Harry, és lassított. – És Ralph, tartsd kéznél a pálcádat!

A verejtékben úszó, lihegő Ralph bólintott, majd felemelte a varázspálcáját. Harry belesett az ajtón, centiről centire tolva be fejét a benti sárga fénybe. Megdermedt. Egy pillanattal később hátranézett Jamesre, Ralphra és Jamesre, majd leeresztette a pálcát. Az arcán ülő kifejezés különös volt, kiolvashatatlan. Boldog lehetett? Lehangolt? Az ajtó felé intett, és beljebb tessékelte a fiúkat. Azok követték őt az aranyárga ragyogásba.

Az első, amin Jamesnek megakadt a szeme, az az ajtó melletti falnak roskadt alak volt. Az ember feldúlt volt, erősen zihált, arcát a tenyerébe temette, térdét felhúzta, egész a mellkasáig. Beletelt Jamesnek néhány másodpercbe, mire rájött, hogy Rechter Grudje az. Csakhogy mégsem ő. A férfi vonásai James szeme láttára olvadtak meg, és alakultak át Avior Dorchascathanná. Lélegzetvételeit halk nyöszörgés kísérte, szeme vadul csillogott

ujjai között. Egy pillanattal később a Gyűjtő volt az, arca úszott az izzadtságban, haja rémisztő tüskékben állt szét mindenfelé.

- Ijesztő, tudom – szólalt meg egy lány hang. – De nem kell tőle félni. Már nem. Jöjjenek beljebb! Kevés időnk van.

James a hang irányába fordult. Az igazgató íróasztala előtt Albus Dumbledore állt a maga hórihorgas, vékony, nagyapai melegséget sugárzó teljes valójában. Szeme üdvösen, ám egyszersmind szomorúan csillogott. Ahogy James lassan beóvakodott a helyiségbe, és jobban szemügyre vette a nagyra becsült egykori igazgatót, rá kellett jönnie, hogy tévedett Avior professzorral kapcsolatban. Most már nem hívta volna Dumbledore ikertestvérének – silány másolatnak is alig volt nevezhető. A hiányzó apróság azonban nem a külsejében volt keresendő, hanem a meleg, mérsékelt nagyságban, és abban a huncut, vidám csillogásban, ami a szeméből sugárzott, még szomorúságában is. Ezek nélkül Avior egy szürke árnyék volt csupán, mely nélkülözött minden életet.

James fokozatosan arra is ráébredt, hogy az iroda is egészen másként fest, mint mikor legutóbb látta. A Grudje-ra jellemző hűvös komorság helyét aranyló fény, és szakadatlan mozgás vette át. A kandallóban vidám lángok táncoltak, fényük meg-megcsillant az irodát betöltő megannyi asztalkán szerkentyűn és kacaton, amik megállás nélkül ketyegtek, kattogtak, pörögtek és forogtak. A falak mentén sorakozó könyvespolcokon további érdekességek meg órák sorakoztak, és könyvek, könyvek, rengeteg könyv, némelyik fényűző vászonkötésben, mások bársony fedlappal, megint másik pedig mogorva bőrben. Azonban egyben mind megegyeztek: életre szóló, hihetetlen kalandokkal kecsegtettek, fellengzős mesékkal és sötét titkokkal. Jamesnek volt egy olyan érzése, hogy ez az ember, Albus Dumbledore, nem csak tessék-lássék módon, küllem alapján gyűjtögette ezeket a köteteket. Ott bujkált benne a kisgyermek, melyet nem, hogy elnyomott volna a múltó idő, inkább megedzette, tökéletesítette, megtöltötte kíváncsisággal és kalandvágygal.

Az íróasztal mellett hatalmas, gyönyörű madár gubbasztott egy ülőrúdon. Tollazata szemkápráztató bíbor színekben pompázott, helyenként sötétarany foltokkal. Hozzá képest a Jiskra csak egy szárnyas gyíkra hajazott, se fedelmi nem volt, se veszélyes.

A legfurcsább tárgy azonban kétségkívül az a tükör volt, ami a tűz mellett magasodott. James azonnal felismerte, ahogy az apja is. Edevis tükre sötéten derengett, ezüstös felszínét örvénylő, szürke fellegek homályosították el.

Harry lassan bevezette a helyiségbe a fiúkat, de egy pillanatra se vette le szemét az előtte álló varázslóról. Mikor végre csatlakozott Dumbledore-hoz az asztalon égő számtalan gyertya fénykörében, megszólalt.

- Igazgató úr – mondta. Hangja alig volt több suttogásnál. – Hogy lehet itt?

Dumbledore nem felelt azonnal, csupán Harryre mosolygott, és atyai érdeklődéssel méregette.

- Remek, remek férfivá cseperedtél, Harry – szólalt végül. – Ahogy azt mindig is tudtam. És örülök, hogy tanúja lehetek, még ha csak rövid ideig is.

James felnézett az apjára. Az idősebb Potter lassan, mélézva csóválta a fejét, arcára azonban sötét árnyék kúszott. Fájdalom volt? Szomorúság? Zavar? Bizonyára zavarodottság. Annak James maga sem volt híján.

- Maga nem lehet itt – mondta Harry egyszerűen.

- Úgy tűnik, mégis – felelte Dumbledore, és meghajította a fejét. – Roppant szokatlan, de nem lehetetlen. A körülmények lehetővé tettek számomra egy rövidke pillanatot – akár

úgy is fogalmazhatnánk, hogy egy második esélyt –, hogy jóvátégyek valamit, amit életemben nem sikerült. Egy szörnyű hibát, amit egész életemben bántam.

- Grudje – bólintott James, és hátrapillantott a falnál kuporgó alakra.

- Sajnos nem ez a neve – mondta Dumbledore szomorúan. – És nem is Avior Dorcascathan, még ha ezt a nevet azoktól is kapta, akik felnevelték. Talán az a név passzol hozzá a legjobban, amit az utóbbi időben használt: Gyűjtő. Arcokat gyűjt, hogy pótolja azt, ami neki sosem volt. Ami pedig születésétől fogva megillette volna.

Harry a homlokát ráncolva rázta a fejét.

- Nem értem. Mi köze mindennek Rechter Grudje-hoz...?

- Majd később elmagyarázom, apa – sóhajtott fel James. – Hosszú sztori.

Dumbledore tekintete Jamesre siklott, majd az idős varázsló elmosolyodott.

- Örülök, hogy megismerhetem, ifjú Mr. Potter. Sok tekintetben hasonlít az apjára. Sőt, még a nagyapjára is emlékeztet. Az a nő, Judith, nem hazudott, mikor ezt mondta.

James megrázta a fejét.

- Köszönöm. De egyáltalán nem hasonlítok rá. Ő egy Tekergő volt.

- Egy Tekergőnél sokkal több volt. – Dumbledore mosolya kiszélesedett, szemében titokzatos szikrák gyúltak. – Különbözik a nagyanyja sosem ment volna hozzá. De nem ez a lényeg. A szembetűnő családi hasonlóságok ellenére, James Potter, maga nagyon is egyedi. Magában az egész jóval több, mint a részek összege.

James ezt fontolóra vette; nem teljesen volt benne biztos, hogy megértette. Felpillantott az apjára, aki lenézett rá, és bólintott egyet.

- És ön, Mr. Walker... – Dumbledore vidáman hunyorgott. – Önt is figyelemmel kísértem, noha csak kis ideig. A Teszlek Süveg bölcsen döntött, hogy a Hollóhátba küldte. És tévedés ne essék – bólogatott, fenntartva a szemkontaktust a szőke fiúval –, aki egyszer hollóhátas, örökre hollóhátas marad. Azonban az intellektusa csupán egy azok közül, amik a sorsát kovácsolják. A másik kettő a tüzes szellem és a lágy szív. Ha megtanulja, hogyan aknázhatja ki mindet, ahelyett, hogy összeeresztené őket, nagy dolgokra számíthatunk öntől.

Zane tátott szájjal hallgatta a varázslót, ezúttal nem találta a szavakat.

- És Mr. Deedle – lépett előrébb Dumbledore, hogy felkeltse Ralph figyelmét. – Több csordogál önben a Dolohov vérből, mint sejtené. És bármit is hisz, ez nem rossz dolog. Még a nagyapját sem a vére rontotta meg, hanem a döntések, amiket hozott. Merlinusnak igaza volt önnel kapcsolatban. Nagyon is...

Elhallgatott, és komolyan végigmérte Ralphot. Ralph, a maga részéről, nem nézett fel, hogy még véletlenül se találkozzon a tekintete az előtte álló hórihorgas férfiével.

- De most veszem észre, hogy elkalandoztam – jelentette be Dumbledore vonakodva. – Régen kötött már béklyóba az idő, és elfeledkeztem a korlátairól. Csaknem ütött az óráim, és a társam vár rám... nem késlekedhetek.

Elballagott Ralph mellett, a köpenyébe burkolózó, fal mellett vacogó alakhoz. James, Zane és Harry megfordultak.

Az alak összeresztette Dumbledore közeledtére, és nyöszörgő, suttogó átkokat mormolva próbált hátrébb húzódn.

- Egész életemben kerestelek, kedves unokaöcsém – ereszkedett fél térdre Dumbledore a szálnalmas alak előtt. – Meg is találtalak. Mindig tudtam, merre vagy. Mégsem közeledtem. Tudod, miért?

James nem hitte, hogy a másik válaszolni fog. Grudje – a Gyűjtő – nem volt

beszámítható állapotban. Aztán mégis felhangzott az éles hangú, reszketeg fejelet.

- Mindet el akartad venni!

- Azért nem közeledtem – mondta Dumbledore lágy hangon –, mert nem hagytad volna, hogy elvegyem. Amit csecsemőkorodban elhelyeztem a fejedben, nagy hiba volt. A legrosszabbat kaptad belőlem. Hazudtam magamnak, meggyőztem magamat, hogy nincs más mód. Azt mondogattam magamnak, hogy vissza tudom venni. És egy ideig talán így is lett volna. Ha még akkor sikerül megtalálnom téged, amíg kicsi voltál. Csakhogy már fiatalemberként bukkantam rád. És még távolból is láttam, hogy magadévá tetted a gondolatokat, amiket beléd plántáltam. Nem a tehetetlenséged miatt, hanem dacból. Nem tudtam többé elvenni tőled, mert nem hagytad volna.

- Hatalom! – sziszegte dühödten a Gyűjtő. – Erő! Ezt kaptam tőled!

- Magány – bólogatott Dumbledore keserűen. – Üresség. A valódi éned lassú, megállíthatatlan felőrlése. Ezt is én adtam.

- Igen! – kiáltotta a Gyűjtő, aztán a kiáltás zokogásba fulladt. – Igen...!

- Nem lettem volna képes elvenni tőled, mert túl dühös voltál, hogy feladd. Fontolóra vettem, hogy megküzdök veled érte, erővel veszem el, nem miattam, hanem miattad. Azonban éreztem, hogy hasztalan volna. Aztán pedig... nos, meghaltam.

- Meghaltál! – süvöltötte a Gyűjtő diadalmasan. – Meghaltál, és én végre felszabadultam!

- Börtönöd ekkor vált örök érvényűvé, a szabadulás utolsó reménye is elszállt – rázta a fejét Dumbledore. – És halálomban, a túlvilág időtlenségében rájöttem valamire. Annyira megszállottan azon voltam, hogy elvegyek tőled valamit... hogy nem vettem észre, előtte kérnem is kell tőled.

A Gyűjtő reszketve a tenyerébe temette az arcát. Félt megkérdezni, de szemlátomást nem tehetett mást.

- Mit? Mit akarsz?

- A megbocsátásodat – szölt Dumbledore komolyan. Mély, keserű sóhajt hallatott. – Rosszat tettem veled. Ostoba voltam. Kétségbeesett. Arrogáns. Szembenéztem önnön katasztrófámmal, és a legbiztosabb módot választottam a menekülésre belőle. Téged. Nagyon sajnálom. Sajnálom, amit veled tettem. Könyörgöm a megbocsátásodért.

A Gyűjtő a fülére kapta a kezét, úgy rázta a fejét. James rájött, hogy ez a szánni való ember olyan sokáig élt a haraggal és a fájdalommal, hogy ez lett az ő világa. Nem tudta többé elképzelni az életet nélkülük.

Nem bocsátott meg Dumbledore-nak. Dumbledore nem is igazán számított erre.

- A terved füstbe ment – mondta egyszerűen. – A titkod kitudódott. És belőled, szegény öcsém, egy megtört, meghasadt ember vált. Oly sok év után... hagyod végre, hogy segítsék?

James lélegzetvisszafojtva figyelt. A Gyűjtő remegése tovább fokozódott. Úgy tűnt, még mélyebbre menekült önmagába, tenyerét még mindig a fejére szorította, és csaknem egy percig nem válaszolt. Dumbledore nem siettette. Végül a reszkető alak bólintott.

Dumbledore bólintással viszonzta ezt. Szó nélkül előhúzta hosszú pálcáját a talárjából. Lassan, óvatosan a Gyűjtő homlokához érintette. A Gyűjtő megrándult, de nem húzódott el. Dumbledore behunyt szemmel várt. Egy hosszú pillanattal később elemelte a pálca hegyét, amire egy hosszú, fényesen ragyogó szál tapadt. A Gyűjtő felnyögött. Először James azt hitte, fájdalmában, de ahogy Dumbledore egyre több emléket vont ki az unokaöccse halántékából, James megértette, hogy ez a megkönnyebbülés sóhaja volt, a

múló feszültség miatt, ami majdnem egyidős volt a Gyűjtővel.

Az ezüst szál elszakadt, és úgy lengedezett Dumbledore pálcájának a hegyén, mintha szél fújna. A Gyűjtő elernyed, remegése szinte azonnal abbamaradt.

Dumbledore némán a saját homlokához emelte a pálcát. Az ezüst szál elhalványodott, végül teljesen beivódott. A bölcs, öreg varázsló elfintorodott.

Végül kihúzta magát, és zsebre dugta a pálcáját. Kinyújtotta kezét a földön ülő férfi felé.

- Felfogod, mi történt most?

A férfi felnézett Dumbledore-ra. Egy pillanattal később bólintott.

- Mindenre emlékszel, ami eddig történt?

A férfi lassan, tétován bár, de ismét bólintott.

- Akkor tudod, hogy szembesíteni fognak a bűneiddel. Vállalnod kell értük a következményeket. Igazságosan fognak ítélni, a ma történtek után. De a szabadságodat nem garantálhatom. Nem is szabad számítanod rá. Elfogadod ezt?

A férfi harmadszor is biccentett. Szeme elhomályosult, ahogy felfogta, mit tett, és mivel kell szembenéznie.

- Akkor ezennel átadlak Mr. Potternek – intett Dumbledore Harry felé. – Ő elvisz téged oda, ahova menned kell, hogy szembenézz azzal, amivel szembe kell nézned. Most viszont, légy mellettem, öcsém. Az időm lejárt. Légy velem, mikor távozom.

A földön ülő férfi csüggedten felnyúlt, és megfogta a nagybátyja kezét. Dumbledore könnyedén talpra segítette.

Most, hogy állt, James látta, hogy a férfi arca visszaváltozott Aviorévá – mégis máshogy festett. Volt benne egy csipetnyi Rechter Grudje, habár annak egy jóval lágyabb, kevésbé rideg kiadása. És volt benne a Gyűjtőből is. Mégis, az összkép egyikre sem hasonlított igazán. James végre meglátta Dumbledore unokaöccsét, aki viseli ugyan a családi vonásokat, mégis saját, egyedi külsővel rendelkezik.

Dumbledore megfordult, és még egyszer keresztülvágott az irodán, ezúttal Edevis tükrének magas alakjához. Az üveglap mögött még mindig ezüst fellegek kavargtak, de mögötte mintha más alakok mozogtak volna, akik James megigézett tekintetétől követve egyre közelebb jöttek.

Harry Potter egy pillantással megállította Dumbledore-t.

- Igazgató... hogyan lehetséges mindez? – kérdezte újra. – És... - Elhallgatott, nagyot nyelt. Végül mély lélegzetet vett, és folytatta: - Vissza kell mennie?

Dumbledore régi barátja szemébe nézett.

- Attól tartok, igen, Harry. Az efféle alkuk ritkák és roppant rövidéletűek. Többé nem tartozom ebbe a világba. De valaki más igen, valaki, aki volt olyan kedves, és megtette nekem ezt a kis szívességet, cserébe, amiért segítettem neki néhány dologban, a másvilágon. De bátorság. Sosem hitted volna, hogy az élők és holtak világa közötti ajtó kétirányú.

James eltátotta a száját.

- Ugyanezt mondta nekem a Kapuőr is!

- Á, igen – bólogatott Dumbledore. – Ebben nem hazudott a lény, aki Kapuőrnek hívja magát. De becsapja magát azzal, hogy valóban ő lenne a kapu őre. Nem ő. Higgy nekem. Még a másvilág nagy szörnyetege, a Kapuőr is homályosan lát a tükörben...

Harry szomorúan hátrébb lépett, és a fia vállára tette a kezét.

- Sajnálom, Harry – mondta Dumbledore, és James látta, hogy az idős varázsló komolyan gondolja. – De ez nem búcsú. Bátorság. Jön még több is. – Nagyot sóhajtott,

aztán elfordult, és odasétált a Tükörben kavargó füst elé. – Ó, és még valami – szólt hátra a válla fölött egy ferde mosollyal. – Üdvözlöm a névutódomat. És Perselusét.

Harry mosolyogva bólintott.

- Átadom. És, igazgató úr, még egy kérdés...?

Dumbledore mosolya kiszélesedett, szemében vidám szikrák gyúltak.

- Tudom, hogy egyszer megtiltottam, de akkor még fiatal voltál. Most már felnőttél. Azt hiszem... nem árthat, ha még egyszer belenézel a Tükörbe. Csak én ne lássam.

Harry hálásan bólintott.

Dumbledore odalépett a Tükörhöz, az unokaöccsét húzta magával.

- Maradj itt, és figyelj – mondta végül a valamivel fiatalabb férfinak. – Valaki látni akar.

A Tükör túloldalán alakok mozogtak az ezüst köd mögött. Az egyikük körvonala élesen kirajzolódott – magas volt, széles vállú, és mintha türelmetlenül topogott volna.

- Majdnem túl sokáig tartott, Albus – szólt egy mély hang. – Majdnem örökre itt maradtam.

- Szörnyen sajnálom, Merlinus – felelte könnyedén Dumbledore. – A pontatlanság mindig is az egyik legnagyobb gyengeségem volt.

James szíve nagyot dobbant, mégsem tudta teljesen elhinni azt, amit hallott, és amit lát.

Dumbledore lassan, óvatosan átlépett a Tükör lapján. Annak a felszíne úgy hajlott és hullámozott, akár a víz. Amikor az egykori igazgató teste majdnem teljesen eltűnt, egy másik alak nyomakodott ki Edevis tükréből. Mintha egyenesen átlépett volna Albus Dumbledore-on. Ez az új jövevény magas volt, sötét talárt és rövid bőrmellényt viselt. Válláról bíbor köpeny lógott, állát ősz szakáll díszítette, karakteres arcában pedig úgy ragyogott két vad, sötét szeme, akár telihold az éjféle égbolton.

Merlinus Ambrosius volt, a maga teljes valójában.

James akaratlanul is elvigyorodott, szinte megszedítette a megkönnyebbülés. Merlin elkapta a pillantását, és halványan mosolyra húzta a száját.

- Tudhatták volna, hogy nem leszek távol sokáig – mormolta, és széttárta karjait. – Ki nem állhatom ezt a kort. De bizonyos benne élő emberek... - Tekintete végigsiklott Jamesen, Zane-en és Ralphon. – Nagyon is a szívemhez nőttek.

Dumbledore unokaöccse közvetlenül a Tükör mellett állt, és a kavargó örvénybe meredt, ami elnyelte a nagybátyját.

Harry tétován odalépett Merlinushoz.

- Tényleg maga az? – fürkészte a nagy ember arcát. – Beismerem, magát nem ismerem annyira, mint azt az embert, akivel az imént helyet cserélt.

- Én vagyok – biztosította Merlin. – És, ha nem tévedek, az igazgatói poszt ismét megüresedett. Felteszem, senki sem rója fel nekem, ha ott folytatom, ahol egy éve abbahagytam.

Zane elvigyorodott.

- Nem hinném, hogy volna vér a pucájukban.

- Továbbá feltételezem, hogy a botom pontosan ott van, ahol hagytam? – kérdezte

Merlin hanyag hanghordozással.

- Szerintem nagyon jól tudja, hogy igen – mosolygott Harry szárazon.

Ahogy James körbenézett, feltűnt neki, hogy Dumbledore távozásával az iroda visszaváltozott olyanná, amilyen az utóbbi időben volt. A főnix eltűnt, ahogy a mechanikus szerkentyűk és a könyvespolcok is. Az üres sarkokat megtöltötték az árnyak. A kandalló sötéten és hidegen ásított. A szoba egyetlen fényforrása az a halványkék derengés volt, ami Edevis tükrenek folyamatosan változó és kavargó mélyéből áradt, és amely úgy világította be az irodát, akár a holdfény.

- Nézzék! – súgta hirtelen Ralph, és a Tükörré mutatott. Harry és Merlin egyszerre fordultak hátra.

A sűrűsödő ezüst ködben alakok mozogtak, és távoli hangok halvány visszhangja ütötte meg a fülüket. James felismerte a hangot – ugyanaz volt, ami nem sokkal korábban a Merlin portréjában nyílt portálon is áradt, és amelytől az apja óva intette. A férfi, aki korábban Rechter Grudje volt, figyelt és hallgatózott, szeme aggódalmasan, már-már riadtan, tágra nyílt. A többiek elhátráltak, tiszteletteljes félkört alkottak a sötétben.

Három alak lépdelt elő a ködből, ami látszólag egész a végtelenbe terjedt mögöttük. James hunyorogva nézte őket. A jobboldali volt a legmagasabb, hosszú haja ősz volt, durva szálú, és helyenként fekete foltok látszottak benne. Szeme kéken ragyogott, mint Albus Dumbledore-é, de valahogy keményebbnek hatott, ahogy a nyúzott, napcserzette arc közepén ült. A bal szélső alak, egy asszony, idősebb volt nála, de James megértette, hogy abban a világban, ahol ők vannak, az időnek nincs jelentősége. A nő arcát ettől függetlenül ráncok szabdalják, gondterheltenek tűnt. Haja azonban még mindig szinte teljesen fekete volt, bonyolult kontyba kötözte a feje tetején, azonban néhány tincs így is kiszabadult,

A középső alak előre sétált, de közben nem vette le a szemét a tükör tulsó felén álló férfiről. Fiatalabbnak tűnt nála, vékony volt, és sápadt, sötét haja hullámos fodrokban hullott a homlokára és keskeny vállára. Arca feszült kíváncsiságról árulkodott.

- Ki... - nyögte elhalón az előtte álló férfi. – Ki vagy te?

A fiatal nő szomorkás, szeretetteljes mosolyra húzta a száját.

- Én vagyok az édesanyád. – Hangja könnyed volt, légies, mint egy molylepke szárnycsapása.

- Anyám – ismételte a férfi, mintha sosem hallotta volna ezt a szót. Közelebb lépett a Tükör lapjához, és felemelte a kezét, mintha el szeretne volna érni a mögötte álló lányt. James emlékezett a nevére Avior naplójából. Ő volt a szerencsétlen sorsú Ariana Dumbledore, aki az Albus és Grindelwald közötti csata közben veszítette életét. Ebből az következett, hogy a magas férfi Aberforth lehetett, Albus öccse, aki nemrég hunyt el, az idős nő pedig Kendra, a három Dumbledore gyermek anyja, aki azon az estén halt meg, mikor az üveg túlfelén álló alak megszületett.

Ariana a fiára mosolygott, s ahogy végignézett rajta, arca felragyogott a melankólikus szeretettől.

- Épp úgy fest, mint ő – intézte szavait Aberforth a másik kettőhöz. – Főleg a szeme. Nem tudtam volna megmondani, mikor még éltem, de most...

- Valóban – bólintott Kendra ködös tekintettel.

- Ki? – kérdezte az előttük álló férfi. Alakja csupán egy sziluettnek hatott a Tükör ragyogásában. – Kiről beszéltek?

- Rólad, te kis buta – húzta ferde mosolyra a száját Aberforth. – Arról beszélünk,

mennyire hasonlítasz rá.

- Nem - rázta a fejét a körvonal. Most először állt szemtől szemben a családjával, és szemlátomást azt kívánta, bárcsak keresztülléphetne a Tükörön hozzájuk. - Úgy értem, kire hasonlítok?

Ariana mosolya kiszélesedett, amitől az egész arca felragyogott. Szemébe a Dumbledore-okra oly jellemző vidámság szikrái gyúltak.

- Úgy festesz, mint az apád - fürkészte a túloldalon álló fia arcát. - Timothynek hívták. Épp, mint téged.

A körvonal egy pillanatra megdermedt. Mikor újra megszólalt, hangját elfojtotta a döbbenet.

- A nevem... - kezdte lassan -, Timothy?

Ariana bólintott.

- A neved Timothy. És te... az én kisfiam vagy.

- A fiad vagyok - bólintott Timothy, ezúttal már jóval magabiztosabban. - Timothynek hívnak, mint előttem az apámat is. És a fiad vagyok.

Erre mindhárom Dumbledore elmosolyodott.

- Ezt soha ne felejtsd el - tette hozzá Aberforth határozottan.

Végül a kavargó köd ismét elnyelte őket. Hátraleptek, és beleolvadtak az árnyékok és kísérteties hangok forgatagába.

Timothy is hátrált pár lépést, de tekintetét a tükörré függesztette. Némán tátogva ismételte az előbb hallott szavakat.

Merlin Jamesre és Harryre sandított.

- Menjenek - intett nekik. - A mágia gyengül. A Tükörben látottak hamarosan ismét csak káprázat és tükörkép lesznek.

James érezte, hogy az apja megszorítja a vállát.

- Akarod, James? - kérdezte.

James nem felelt azonnal. Félt a Tükörtől. Félt attól, amit a csupasz üveglap mögött látni fog.

- Nem... - súszt elhalón. - Nem akarom látni nagypapát. - Gyűlölte, ahogy ez hangzott. Az igazság az volt, hogy nagyon is szerette volna látni a nagyapját, azonban a kis kalandja után, a Kapuőrrel, mikor az az elhunyt Arthur Weasley képmásával próbálta megkísérteni, nem hitte, hogy el tudna viselni egy újabb ennyire keserűdes élményt. Akkor annyira élőnek és valóságosnak tűnt minden.

James megkönnyebbülésére az apja bólintott.

- Tudom, hogy érted, fiam. De Edevis tükre elsősorban a vágy tükre. Nem mutat semmi olyasmit, amit nem szeretnél látni.

James ezt fontolóra vette.

- Jól van - egyezett bele végül. - Akkor igen. Látni akarom.

Emlékezett rá, mit mutatott ez a tükör az apjának, mikor az még nála is fiatalabb volt; megmutatta neki a halott szüleit. Mégis, Dumbledore igazgató szerint az a kép csupán illúzió volt, Harry Potter legmélyebb vágyainak szellemképe. Ma a Tükör ennél többet ajánlott. Ma éjjel az általa mutatott arcok valóságosnak tüntek - nem csupán szellemek voltak, hanem inkább élő emberek, akik egyszerűen továbbléptek egy másik világba, olyan könnyedén, ahogy az ember átsétál egy másik szobába. Ma este, egy rövid ideig, a rég eltávozott szerettek visszanézhettek, átleshettek a Tükörön, mintha csak egy ablak volna a valóságok között.

James az apja oldalán odalépett a Tükör elé, aztán mégis lemaradt kissé.

Mi lesz, ha Lucyt mutatja? – gondolta hirtelen, és a bűntudat jégcsákányként hasított a szívébe. Azt nem tudnám elviselni! Nem azért, mert nem szeretném látni, hanem épp ellenkezőleg, annyira szeretném, hogy azt hiszem, összeroskadnék!

Jamesnek azonban nem kellett aggódnia. A ködben alakok mozogtak, majd előre sétáltak, hogy üdvözljék apát és fiát. Az elsőben, aki a fénybe lépett, James a nagyszüleire ismert. Az idősebb James, a fiához hasonlóan, szemüveget viselt. Haja kissé ősziült a halántékánál, de ettől eltekintve alig tűnt idősebbnek az előtte álló férfitől – talán még fiatalabb is volt. A nőnek, James nagyanyjának, hosszú, fakó haja volt. Arca égiesen látszott a kékes fényben. Nem volt megdöbbenően gyönyörűnek mondható, inkább csak mélységesen csinosnak. Mintha a szépsége belülről áradt volna, ami minden reggel vele kelt, és minden este vele aludt el.

- Nézzenek oda, hogy megnőttél, Harry – szólt büszkén az idősebb James. – Ő pedig, nyilván, a fiad.

- Persze, hogy az – mosolygott James nagyanyja a fiúra. – Csak rá kell nézni!

Harry mély, remegő lélegzetet vett.

- Jó újra látni titeket, anya, apa.

Az idősebb James erre szárazon elmosolyodott.

- Kicsit megváltoztak a dolgok azóta, nem igaz?

Harry felnevetett.

- Azt mondják, az embernek két esélye van a szülő-gyerek kapcsolatra. A tietek nagyon hiányzott. Néha még most is. De most a másik oldalra kerültem. – Megszorította James vállát, és lepillantott rá. – Azt hiszem, csak szerettem volna, ha látjátok ezt. És hogy tudjátok... már boldogabb vagyok. Még mindig hiányoztok... nagyon is. De... boldog vagyok.

Lily és az idősebb James átkarolták egymást, és boldog mosollyal viszonyozták fiuk mosolyát. Úgy tűnt, ehhez nincs mit hozzászólni.

Azzal James nagyszülei elhalványodtak. Nem hátráltak vissza a ködbe, csak mintha elsodródtak volna, túl a Tükör szegélyén. Újabb alakok vették át a helyüket.

- Hali, Harry! – Ez egy fiatal nő volt. Mint Nastasiának, neki is élénk rózsaszín haja volt. James nem ismerte a nevét, de az apja hirtelen elvigyorodott, és arca megtelt örömmel.

- Szia, Tonks! – köszönt boldogan. – Hogy van Remus?

- Kérdezd meg tőle te magad! – bökött hátra a válla fölött a rózsaszín hajú nő. Egy férfi állt mögötte, valamivel magasabb nála, szeme élénken csillogott.

- Még mindig megidézed a szarvas patrónusodat, Harry? – lépett előre a ködből.

- Mostanság már nem sok szükség van rá – felelte Harry. – A dementorokat számúzták a semmibe.

- Jól tették – biccentett Remus, és elkezdett elúszni a tükör szélének irányába. – Attól még nem árt, ha van nálad egy kis csokoládé. És vigyázz a kis Teddyre, rendben?

- Úgy lesz! – ígérte Harry. Kissé megemelte a hangját, ahogy a pár tovasodródott a szeme elől.

Újabb alak érkezett. Őt James azonnal felismerte a lompos, fekete hajáról és vékony arcáról.

- Adj nekik, Harry – harsogta Sirius Black. – És mondd nekik, hogy tőlem jött!

Harry mosolyogva rázta a fejét.

- És mégis kinek adjak, Sirius?

- Aki megérdemli! – kiáltotta Sirius nevetve, ahogy eltűnt a szegély mögött.

A következő alak egy vörös hajú fiatalember volt. James róla is azonnal tudta, ki lehet.

- Hát ez fantasztikus, Harry! – jelentette ki Fred Weasley lelkesen. – Add át George-nak, oké? Komolyan fantasztikus! Imádni fogja! Mind imádni fogjátok!

- Oké! – bólintott Harry, és a hangja kissé megcsuklott. – Átadom. Átadom mindenkinek!

James meglepődött, mikor egy házi manó jelent meg következőként. Szemei akkorák voltak, mint egy-egy teniszlabda, fején megszámlálhatatlan mennyiségű, rondábbnál rondább kötött sapka trónolt.

- Ne légy szomorú, Harry Potter! – integetett a manó. – Dobby boldog! Dobby nem bán semmit!

James felpillantott az apjára, aki biccentett egyet. Úgy tűnt, nem tud megszólalni.

A ködből most egy hófehér bagoly repült elő, boldogan huhogott párat, aztán tovaröppent.

A baglyot egy nagydarab férfi követte. Egykor az arca riasztóan torz volt, most azonban makulátlanul festett. Száját komor vigyorra húzta. „Lankadatlan éberség, Harry!” szólt távozás közben.

Egy fiatal fiú következett, aki hátborzongatóan hasonlított Cameron Creevey-re.

A Tükör túlsó felén, a köd határán két alak haladt át. Diszkréten a háttérbe húzódtak, de szemlátomást ők is szerettek volna egy pillantást vetni Jamesekre. Az egyik, természetesen, Arthur Weasley volt. James nagyapja a nyakát nyújtogatva pislogott feléjük, és titokban intett egyet a jobb kezével. Baljával egy fiatal, csillogó fekete hajú lányt karolt át, aki kíváncsian nézelődött. Ő nem mosolygott, miközben továbbhaladt, de a szeme sötétén csillogott.

...megbocsátom neked azt az estét...

James szíve összeszorult, szemébe könnyek gyűltek. Rájött, hogy végső soron mégis el tudta viselni a nagyapja és az unokatestvére látványát. Igen, édeskeserű élmény volt, de tudatában volt, hogy hiányérzete maradt volna, ha nem bukkannak fel, és lesik meg őket a kavargó másvilági ködön át.

Utánuk még többen jöttek... sokkal többen. James egyiküket sem ismerte fel, habár az arca mindnek hátborzongatóan ismerős volt. Megértette, hogy most a saját őseik vonulnak fel előttük, férfiak és nők, némelyik olyan idősén, mint Dumbledore, mások még Jamesnél is fiatalabbak. Mind mosolyogtak, és mindentudó, csillogó szemmel bólogattak, ahogy továbbsodródtak.

Végül egy fiatal lány állt meg a Tükör túlsó felén. Alig pár évvel volt idősebb Jamesnél, orrán szeplők csücsültek, haja sötét volt, mandulavágású szeme mélységet sugárzott. Valahogy magasabbnak tűnt, mint amilyen valójában volt, nem csak, mert csizmát viselt, és finom, aranszegélyű páncélzatot, hanem mert áradt róla a tagadhatatlan nemesség.

Ő nem úszott tovább, ahogy a többiek. Úgy állt a Tükör közepén, mint akivel nemigen szokott olyasmi történni, amit nem ő maga irányít. Meghajtotta fejét először James, aztán az apja irányába.

- Kik lennének? – kérdezte. Szavaival ellentétben a szemében ugyanaz a mindentudó szikra égett, mint a többieknél.

- Harry vagytok – felelte az apja, és kissé meghajolt a nő előtt. – Harry Potter.

A nő mosolya kiszélesedett, szeme vidáman csillogott.

- Valóban, igen – morfondírozott magában. – Harry, a fazekas. Tartozom önnek,

kedves Potter. Mikor még nagyon fiatal voltam, legalábbis így szól a fáma, az életemet mentették az ön megszületése érdekében.

James legnagyobb meglepetésére az apja könnyedén magáévá tette a nő régies stílusát.

- Így tehát mondhatjuk, hogy ön az én üknagyanyám a távoli múltból, kedves hölgyem?

- Úgy hiszem, így van – értett egyet a nő. – És mivel az idő itt nem jelent semmit, nem is érzem magam idősnek. Azonban könnyörögve kérem, ne szólítson se üknek, se nagyanyjának, se máshogy. A nevem Gabriella.

Harry ismét meghajolt.

- Reményeim szerint, Lady Gabriella, egyszer majd lesz szerencsénk ismét találkozni, és megosztani egymással hosszú, érdekes történeteinket.

Gabriella a férfit mosolygott, és hozzá a fejét rázta, mintha csak azt mondaná „nagy kópé maga”. Végül a tekintete Jamesre rebbent, és tett egy lépést feléje, így már közvetlenül a Tükör lapja mögött állt.

- És te ki lennél, ifjú herceg? – kérdezte. Félrehajtotta a fejét, mintha szinte felismerte volna a fiút.

- James vagyok, hölgyem – felelte James. Valahogy teljesen rabul ejtette a gyönyörű, fenséges asszony látványa.

- James – szólt a nő lassan, akárha egy pompás, érdekes kis titkot osztana meg a fiúval. – Milyen csodálatos, *elragadó* név...

Az évzáró lakomát másnap rendezték. A nagyterem addigra tökéletesen rendbe lett téve, a házak asztalai ott sorakoztak a helyükön, az emelvényen pedig – szokás szerint – a nehéz tanári asztal trónolt. A négy iskola volt-nincs szekrényét Merlin segítségével mind helyrehozták, és a lakoma végeztéig visszaállították eredeti helyükre, az emelvény elé. A házak asztalai zsúfolásig teltek, elszórva itt-ott látni lehetett a beauxbatons-os világoskék selyemtalárokat és a durmstrangosok keményített, magas gallérját és béléses ünnepi tunikájukat. Utóbbi viselte a merev arcú Volkiev is, aki néhány lélegzetvisszafojtva pillogó hollóhátas lány között foglalt helyet. Tiszteletüket tették megannyi színű talárokból feszítő Alma Aleron-os diákok is, akik hangosan vitáztak a kviddics és a klacskapdel érdemeiről, és végül, de nem utolsó sorban, megjelentek a vacsorán a Yorke Akadémia mugli diákjai is, beleértve Morton Comstockot, akinek valamilyen csoda folytán sikerült barátságot kötnie néhány mardekárossal, akik pedig általában csak tisztavérű varázslókkal álltak szóba. Lucia Gruberova Lilyvel és barátaival ült, a griffendéles asztal legvégén.

Az asztalok közepét, az aranytálak és tálca között, vörös, lila és sárga virágszirmok ékesítették, melyek kinézete és illata még mindig olyan volt, mintha az imént szedték volna őket.

A Mágikus Testvériség kútjának maradványai eltűntek, ahogy a hozzájuk tartozó medencének is nyoma veszett. A ronda, öt számlapú órát is elszállították. James nem tudta, hova, de volt egy olyan érzése, hogy a sorsa valamilyen módon a tanári asztal fő

helyén ülő férfi kezébe került, aki most komor, ám elégedett mosollyal fürkészte a tömeget.

Jamesnek alig volt lehetősége beszélni Merlinnel, mióta visszatért. A korábbi posztjára visszahelyezett igazgató a nap nagy részét azzal töltötte, hogy ismét berendezte az irodáját gyűjteményével, különféle mágikus eszközökkel és érdekességekkel. Többek között egy hatalmas, kitömött alligátorral, amit – mint eddig is – Merlin fellógatott a plafonra, így az megint az íróasztalra meredt sötét üvegszemével. James, Ralph és Rose beugrottak hozzá délután, nem sokkal az ebédet követően, és Jamesnek volt egy olyan különös érzése, hogy Merlin és az alligátor épp egy beszélgetés kellős közepén tartottak, mikor a diákok beléptek a helyiségbe.

- Szóval mi történt önnel, igazgató úr? – kérdezte Rose. – Tavaly, a Leleplezés éjszakáján. Mindenki azt hitte, hogy meghalt!

- A válasz erre a kérdése kitöltene egy könyvtárra való kötetet, Ms. Weasley – felelte Merlinus fel sem nézve a munkájából. – Legyen elég annyi, hogy a halálnak is vannak árnyalatai. Szerencsémre – és, merem állítani, mindnyájukéra – csak *jobbára* voltam halott.

- Dumbledore professzor szavaiból úgy tűnt, valami nagy kalandban volt részük a tükör túloldalán – erősködött James. – Ez igaz?

Merlin erre abbahagyta a pakolászást, és egy nagy porfelhőt felkavaró puffanással az asztalra ejtett egy halom kótáblaszerű könyvet. Mikor viszont felnézett, nem Jamest kereste a tekintetével, hanem Dumbledore a falon lógó portréját. James arra fordult, mintha arra számítana, a festmény adja meg a választ. Albus Dumbledore visszatért a keretbe, szakállas álla a mellkasán nyugodott, csúcsos süvegét a szemére húzta. Halkan – és nem túl meggyőzően – hortyogott.

- Igen – felelte végül Merlin. – Azt hiszem, van benne igazság. Segített, mikor szükségem volt rá, és lehetővé tette a visszatérésemet. Cserébe megengedtem, hogy egy rövid időre átvegye a helyemet ebben a valóságban.

Ralph kíváncsian félrehajtotta a fejét.

- Van rá esély, hogy valaha halljuk a mese másik felét is?

- Egy könyvtárra való kötet, Mr. Deedle – felelte Merlin elutasítóan, és visszatért a dolgához.

Miután elhagyták az irodát, James, Ralph és Rose belefutottak Hóborcba, a kopogószellembé, aki szemlátomást Merlinus Ambrosiusszal együtt visszakerült az iskolába. Úgy tűnt, rájuk különösképpen haragszik, krétadarabkákkal hajigálta a triót, és végigüldözte őket a folyosón.

- Rossz kis nebulók! – kiabálta dühösen. – Beeresztenek a Roxfortba egy olyan rémséget, mint a Tó Úrnője! Hagyják, hogy szegény, védtelen Hóborcot csak úgy eltöröljék! Rossz, felelőtlen kis nebulók!

- Nem eresztettük be! – védekezett Ralph mérgesen, és futás közben a tenyerével igyekezett védeni magát. – Ránk támadt! Nem volt beleszólásunk!

James képtelen volt megállni a nevetést futás közben. Alig várta, hogy elmondhassa George bácsinak, hogy Hóborc kioktatta őket a felelősségteljes viselkedésről.

Most, ahogy az izgatott diákok csevegése ott visszhangzott a nagyterem falai között, Merlin felállt, és odasétált az emelvény közepén álló pódiumhoz. A terem lassan elcsendesedett, minden szem a hórihorgas alakra szegeződött, várva az első hivatalos beszédet a visszahelyezése óta.

- Érdekes véletlen – villantotta fel a mágus szokásos komor mosolyát –, hogy ez első

napom egyben a maguk utolsó napja.

Ezt halk nevetés és taps követte. A mardekáros asztalnál Albus a szája elé kapta a kezét, és huhogott egyet.

- Mindazonáltal, pár hónap múlva visszatérnek – folytatta Merlin, könnyedén túlkiabálva a boldog tömeget. – Aztán újra belevethetjük magunkat a tudomány, a sport és a barátság utáni hajszába. Ennek szellemében szeretnék néhány szót szólni, hogy tudják, mire számíthatnak a visszatérésükkor.

A nagyterem elnémult, a feszültség tapinthatóvá vált.

Merlin hangja elkomolyodott, mélyebbé vált.

- Azt mondták maguknak, hogy bizonytalan időket élünk. És emiatt a bizonytalanság miatt bevezettek egy-néhány új szabályt. Megtépázták a hosszú múltra visszatekintő szabadságukat. Megszorításokat vezettek be, és mindezt az úgynevezett biztonság érdekében.

Elégedetlen zúgolódás söpört végig a termen, ahogy egyre sötétebb lett a hangulat. James hallotta az innen-onnan felhangzó sugdolózást a megszorításokról, a posta átvizsgálásáról, a gyülekezések betiltásáról és a roxmortsi hétvégéhez kapcsolódó drákói szigorításokról...

- Nem fogok hazudni, diákok – folytatta Merlin, és higgadtan végignézett az asztalokon. – Találkoztam a mögöttem ülő tanárokkal. Beszéltem a Mágiaügyi Minisztérium legbefolyásosabbjaival, és a más nemzetek képviselőivel is...

James látta, hogy néhány beauxbatons-os diák bólogatásba fog, Volkiev pedig büszke-komoly arckifejezéssel kihúzta magát ültében. Nyilvánvalónak tűnt, hogy Merlin és a mágikus világ vezetőinek találkozója nem volt titok.

- És azt kell, mondjam, hogy amit hallottak, igaz – fűzte tovább a szót Merlin. – *Valóban* bizonytalan időket élünk, diákok. – Komolyan fürkészte a tömeget, és kicsit előrébb hajolt a pódiumon. – Azonban, ha van valami, amire megtanítottak a mögöttem álló évszázadok és csodás utazások, ifjú barátaim, az a következő: *minden* idő bizonytalan idő. Minden időszaknak megvannak a maga nagy veszélyei, nincs olyan kor, ami mentes lenne az aggodalmaktól és fenyegetésektől, legyen az gonoszág, veszély, vagy épp egy küszöbön álló apokalipszis... - Szünetet tartott, és James hirtelen rájött, hogy Merlin, ha nem is viccelt, de igyekezett oldani a hangulatot. A férfi szakállá megrezzent, ahogy Merlin széles mosolyra húzta a száját. A nagytermen ezúttal az oldott sutyorgás és halk kuncogás söpört végig, mint egy langyos, tavaszi szellő.

- Mivel ez a helyzet – jelentette ki Merlin –, a tanáraitok és én úgy határoztunk, hogy nincs szükség különleges szabályokra és megszorításokra, biztonsági intézkedésekre egy képzelt fenyegetés miatt. Kockázatos világban élünk, diákok. Ez már az idők kezdete óta így van. És amíg mi, védelmezőik és tanáraik szükség esetén megóvjuk minden lehetséges veszedelemtől magukat, és biztosítjuk a védelmet, ami a tanuláshoz és növekedéshez elengedhetetlen, addig nem fogunk szabályokat emelni a teljes biztonságuk érdekében.

Hagyta egy pillanatra, hadd ülepedjenek a hallottak. Aztán félrehajtotta a fejét, és széttárta karjait.

- A bagolyposta használata – folytatta – visszatér a régi kerékvágásba, megkötések nélkül, ahogy az természetes. Fogadják nyugodtan édesanyjuk süteményeit, édesapjuk rivallóit, a megrendelt trágyagránátokat és maximuláns termékeiket. Hogy mihez kezdenek velük, már lehet, hogy a mi hatáskörünkbe tartozik, de *ahogy* megkapják őket, csakis magukra tartozik.

Tapsvihar tört ki, s ezzel egy időben a magasban lévő ablakokon egy egész sereg bagoly szállt be a nagyterembe, a legkülönbélebb csomagokkal, dobozokkal, borítékokkal és újságokkal.

- Továbbá ezután nincs semmiféle megkötés a gyülekezésekre, legyen az társas összejövétel, vagy bármi más – folytatta Merlin. Dörgő hangja minden gond nélkül hallatszott a taps és a szárnyak suhogása közepette is. – Szervezzenek csak, amit akarnak, legyen az tanulócsoporthoz, párbajklubhoz, tiltott éjszakai találka, vagy épp konyhai felfedezőút... a mi dolgunk az, hogy elkapjuk magukat a végrehajtás közben, nem az, hogy megakadályozzuk az álmodozást.

A taps hangereje megkétszereződött. Jamesnek feltűnt, hogy páran a tanári asztaltól azért nem osztják a diákok lelkesedését. Meglepetésére viszont Votary professzor nem tartozott közéjük. Ő a széke előtt állt, és határozottan verdeste össze a tenyerét. McGalagony, Revalvier és Longbottom professzorok, akiket az utolsó napra visszahelyeztek tisztségükbe, elégedetten bólogatva tapsoltak.

- És végül – csendült fel Merlin hangja, mire a lelkendezés kissé elcsendesült –, a befejezetlen házi feladat ezentúl csak a jegyeikre lesz befolyással, másra nem. Nem az iskola feladata, hogy kényszerítse magukat, éljék meg a magukban rejlő lehetőségeket. Ez csakis magukon múlik. Mi adjuk a módot, maguk az erőfeszítést, és akkor minden a helyére kerül.

Ezt már valamivel kisebb lelkendezés követte, leszámítva egyetlen nagyon hangos tapsolót, valahol a terem végében. James hátrafordult, és meglátta, hogy Mr. Frics komor vigyorral az arcán verdesi össze a tenyerét. Már nem volt nála Grudje fekete botja, és James úgy sejtette, már az egykori igazgató szobra sem ment annyira az idegeire.

- Talán egy időre elege lett a büntetődiből – álmodozott Graham.

Scorpius megrázta a fejét.

- Én nem nagyon reménykednék ebben. Viszont legalább minden olyan lett, mint volt. Azt hallottam, lesz egy speciális gyűlés az iskola tanárai és Mr. Frics részvételével. Állítólag „hivatalosan meghatározzák a gondnok jogait és kötelességeit”.

- Más szavakkal – szökött Deirdre gonosz vigyorral – jól lehordják, és tesznek róla, hogy soha többé ne élhesse ki a benne rejtőző zsarnokot.

- Az biztos – jegyezte meg James, miközben ismét Fricsre pillantott –, hogy ezer galleont is adnék érte, hogy lássam, mikor Longbottom professzor felszólal.

- Vagy McGalagony – bólogatott Rose is.

Ismét taps töltötte be a nagytermet. James körülnézett, és rájött, hogy kiosztották a házkupát. A hollóhátasok boldogan füttyögtek és huhogtak, gratuláltak maguknak és cukkolták a többi asztalt. Köztük James kiszúrta Zane-t, aki legalább olyan lelkesen örvendezett, mintha legalábbis ő nyerte volna a Hollóhát homokórájában csücsülő zafírok felét, pedig már három éve nem is járt a Roxfortba.

- És most – emelkedett szóra Merlin még egyszer, utoljára –, van még egy dolog, ami hátra van. Úgy tűnik, habár a Hugarbug ház jól megérdemelten megnyerte a kviddics bajnokságot...

Újabb üdvözlőszó szakította félbe az igazgatót, melynek központja ezúttal a hugarbugos asztal sárga és fekete taláros diákjai voltak. Merlin egy biccentéssel várt néhány másodpercet.

- ...ennek ellenére, szemlátomást úgy kell megkezdniük a nyári szünetet, hogy nem helyezhetik ki a kviddics trófeát házuk klubhelyiségébe. Nos, azt hiszem, mind

egyétértünk abban, hogy ez így nem járja.

Azzal Merlin hátrébb lépett, és felemelte a botját. Szokás szerint Jamesnek egyáltalán nem rémlett, hogy egy pillanattal korábban ott lett volna a bot az igazgató kezében. Mintha mindig akkor bukkanna elő, mikor épp szükség van rá, és Merlin csak előkapná egy folyamatosan mögötte lebegő láthatatlan szekrényből. James képzelhette Viktor Krum és a többi Héja megkönnyebbülését, mikor nem kellett tovább őrizniük a hátborzongatóan nagyhatalmú tárgyat.

Merlin leeresztette a botot, és egy csengő, tompa koppanással az emelvény padlójához érintette. A boton lévő rúnák egy pillanatra kéken felizzottak, aztán a hugrabugosok újabb vidám, önfeledt ujjongásban törtek ki.

James arrafelé fordult, és a Hugrabug asztalának kellős közepén, az ünneplő diákok feje fölött megpillantotta a Kristály Kehely sötéten csillogó alakját. Tökéletesen épek hatott, ősi felszíne prizmaként verte vissza a lebegő gyertyák fényét.

A Jamesszel szemben helyet foglaló Devindar Das felemelkedett ültéből, és tágra nyílt szemmel meredt a serlegre. Végül egy lemondó sóhajjal visszahuppant a helyére.

- Gyönyörű az a trófea - motyogta. - James, az sem érdekel, ha a következő kviddicsválogatás idején a halálos ágyadon fekszel, de megjelenysz, és átveszed Vassar helyét. Értetted?

Nem kérdés volt, így hát James kötelességtudóan, ám felettébb boldogan rábólintott.

A tanári asztal irányából hangos csilingelés hallatszott. James odapillantott, és látta, hogy Hagrid és Debellowss professzor épp koccintottak hatalmas kriglijeikkel. A két férfi aztán felállt, és belekezdett Roxfort himnuszának lelkes, ám minden dallamot mellőző előadásába.

Lassan az egész nagyterem becsatlakozott. Még Merlin is együtt dalolt a többiekkel.

James épp végzett a pakolással az üres hálóteremben, mikor egy szellemalak siklott át a mellette lévő falon.

James úgy megijedt, hogy felkiáltott, és kis híján elejtette a kezében lévő ruhahalmot.

- Cedric! - szólt. - Ez a Csendes Kísértet dolog...! Most komolyan!

- Bocs - felelte a szellem, de nem mosolygott. - Piton egyik portréja küldött érted. Azt üzeni, azonnal gyere a gyengélkedőbe.

James Cedric kísértetére pislogott.

- Miért? Rose jól van, nem? A lakomára már teljesen felépült. Mindenki más is.

Cedric nem bocsátkozott magyarázatba.

- Csak menj le! Hagrid már ott van. És Petra Morganstern is, azt hiszem. Fogjuk rá.

Erre aztán James szeme tágra nyílt. Behajította az utolsó ruhakupacot a lábájába, aztán már szaladt is a lépcsőhöz.

Két perccel később csúszva fékezett be a gyengélkedő tejüveg ajtaja előtt. Egy pillanatra megdermedt, és akaratlanul is hallgatózni kezdett, hátha hall valamit, amiből kikövetkeztetheti, mi várja odabent. Halk beszélgetést hallott, de egy szót sem tudott kivenni. Hirtelen tartani kezdett attól, amit látni fog, így aztán kissé tétován nyitotta ki az

ajtót.

Madame Curio épp az egyik ágy fölé hajolt, a helyiség közepe táján. A többi ágy takarosán bevetve állt, makulátlan lepedőkkel és párnákkal, így aztán az egyetlen foglalt fekvőhely különösen kirívónak hatott.

- James - szólt hirtelen egy mély hang. James Hagridra pillantott, aki az ajtó mellett ácsorgott sápadt arccal, komolyan csillogó fekete szemekkel. - Honnan tudtad?

- Valaki... ööö, értem küldött - felelte James. Úgy döntött, inkább kihagyja az ügyből Cedricet. - Mi folyik itt? Ki sérült meg?

- Épp ez a lényeg - felelte Hagrid, és Jamestől a foglalt ágy felé fordult. - Nem sérült meg, legalábbis amennyire Madame Curio meg tudja ítélni. Egyszerűen csak... haldoklik. Vagy nem. Senki sem tudja.

- Kicsoda? - súgta James. Két érzés viaskodott benne, egyrészt szeretett volna az ágyhoz szaladni, másrészt viszont nem akaródzott tudni, ki fekszik benne. - Petra az?

- Ki? - pislogott rá Hagrid zavarodottan. - Petra? Morganstern? Nem, nem ő. Az a lány. A rózsaszín hajú, az Államokból. Azt hiszem, Hendricksnek hívják.

- Nastasia? - nyögte James. - De...?

- A pincében találtam rá - súgta Hagrid rekedten. - Ott feküdt a sötétben, félholtan, teljesen egyedül. De nem volt rajta sérülés, se átoknyom, se semmi! - Az élmény szemlátomást nyomasztotta Hagridot. Természetesen a karjaiban hozta fel Nastasiát a gyengélkedőbe, és bízta Madame Curio gondjaira.

- Az előbb tért magához - folytatta Hagrid. - Veled akart beszélni. Nem tudom, honnan szereztél róla tudomást, de ha már itt vagy, akár beszélhetsz is vele. Talán te rájössz, mi történt vele. Persze, csak ha akarod.

James erőltlenül biccentett. Mikor Madame Curio a fejét rázva, magában motyogva visszavonult az irodájába, lassan az ágyhoz sétált.

Nastasia egy közeli lámpa sárga fényében feküdt. Koszos és nyirkos ruházatától eltekintve ugyanúgy festett, mint máskor, mintha csak leheveredett volna a kórházi ágyra egy kis délutáni sziesztára. Ahogy James az ágy mellé lépett, kinyitotta a szemét.

- Szia - mondta halkán.

- Szia - köszönt vissza James, miközben a lány arcát tanulmányozta. - Ööö... Hagrid azt mondja, megsérültél. Mi történt?

Nastasia ismét behunyta a szemét, és félrehajtotta a fejét.

- Két kígyó ment ki - felelte elhalón -, de csak egy tért vissza. Azt hiszem, számítani lehetett rá.

James összevonta a szemöldökét. Eszébe jutott a jelenet a sötét varázslatok kivédése teremben, ahogy a Nastasia két szembenálló személyiségét, Nastit és Ashyát jelképező két kígyó harcolni kezdett egymással.

- Nem tudtál végezni Rose-zal és a többiekkel - mondta. - Egy részed készen állt volna... a Nasti részed. De Ashya ellenállt. Emiatt keveredtél harcba saját magaddal, igaz?

Nastasia biccentett, de nem nyitotta ki a szemét.

- És most... egy részed... halott? - kérdezte James. Csak most jött rá, hogy suttog. - Erről van szó?

Nastasia ismét bólintott, és a gyengélkedő sötét ablakára meredt.

James megrázta a fejét.

- De ez mit jelent? Rendbe jössz? Hagrid azt mondja... azt mondta, haldokolsz. Ez igaz?

Nastasia végre visszafordította a fejét.

- Nem tudom – felelte, és James látta rajta, hogy halálra van rémülve. Hangja alig volt több halk nyöszörgésnél. – Még sosem éreztem ilyet. Még sosem voltam ennyire magányos. Ennyire üres és gyenge. Egy részemet elvették tőlem. Nem akarok így élni... Képtelen vagyok rá...

James ezúttal sokkal határozottabban rázta meg a fejét.

- Dehogynem. Csak... meg kell tanulnod. Képes vagy rá. Elvégre... - Elhallgatott, a helyes szavakat kereste. – Szembenéztél a legsötétebb részeddel. Megtetted azt, amire a legtöbbünk képtelen. Szembeszálltál a rosszabbik éneddel, és felülkerekedtél rajta! Ez... fantasztikus! És emiatt Rose, Ralph és én, mind életben vagyunk. Te... hős vagy. Így van. Ashya... te egy hős vagy. Kapaszkodj ebbe!

A lány halványan elmosolyodott, szemébe könnyek gyűltek. Ahogy behunyta a szemét, a könnyek végiggördültek az arcán, és a párnára hullottak. Némi erőfeszítéssel felemelte a kezét, és közelebb intette a fiút.

James odahajolt a lány fejéhez. Ő feléje fordult, és még közelebb intette. Gyengén felemelte a fejét a párnáról, közben James vállába kapaszkodott. Mikor az ajkai szétnyíltak, James egy pillanatra azt hitte, a lány megint meg akarja csókolni. Félig-meddig akarta, de közben tartott is tőle. Ehelyett azonban a lány a fülébe súgott.

- *Nem... Ashya... vagyok.*

James szeme elkerekedett, hátán hideg borzongás futott végig, gyomra összeszorult. Öntudatlanul elhátrált, mire a lány visszaesett a párnára, karja a lepedőre hullott. Halkan felnevetett, mellkasa meg-megemelkedett.

- Nem... *Ashya* vagyok – ismételte meg nevetés közben, mialatt könnyek csorogtak végig az arcán. – Ashya halott... Láttam meghalni. Olyan nemes volt, olyan bátor, olyan... *ostoba*. Egyedül kelt csatára az Úrnő ellen. Nem csatlakoztam hozzá. Nem akartam... - Hangja egyre magasabbra kúszott, míg végül szinte visított, nevetése egyre erőteljesebbé vált. A könnyek egyre csak folytak a szeméből, arcát nedves kis patakok csíkozták. Jamesre pillantott, aki rémült-döbbenet hátrált az ágytól. – De olyan gyönyörű volt, még a végén is – káromta. – Az Úrnő eltaposta a fejét. Nevetett... Kacagott, miközben megtette. És mikor végzett, és az Úrnő örült nevetéssel elmenekült... Visszamentem. Visszamentem az ostoba, halott kishúgomért. Szegény, halott Ashya. Újra egyesültem vele. Mi más tehettem volna? Mi más?

Könyökére támaszkodva feltolta magát, és könnyörgő szemekkel meredt Jamesre.

- Ashya halott! – ismételte meg, és nevetése elcsuklott, ziháló zokogásba csapott át. – Ó, Ashya! Miért hagytál el engem? Mit ér Nasti Ashya nélkül? Mit ér az agy szív nélkül? Hogyan élhet egy fél ember? Ashya! Visszatérsz, ugye? Vissza kell jönnöd! Szükségem van rád...!

Visszaroskadt az ágyra, nevetése és zokogása hangos szuszogásba fulladt, miközben lázas motyogásba kezdett magával.

Karcsú, meleg kéz szorította meg Jamesét, ujjait ujjai közé fúrta. Jamesnek nem kellett levennie a szemét az ágyon vonagló, nyöszörgő lányról, valahogy mégis tudta, hogy Petra áll mellette.

- Rendbe fog jönni? – kérdezte.

Petra megrázta a fejét.

- Fogalmam sincs – felelte halkán. – Mágusnő vagyok, nem próféta.

Lassan, szó nélkül elfordultak, és kéz a kézben végigsétáltak a gyengélkedőn. A sötétség sűrűsödni kezdett körülöttük, elhalványította az ablakokat és ágyakat, míg végül

James és Petra egyedül sétáltak egy különös, köztes világban, melybe csak nekik volt bejárásuk.

- Most mi fog történni? - kérdezte James komoran. Mintha minden vidámságot kiszívott belőle Nastasia összetört, szánni való alakjának a látványa. - Judith-nak vége? Megérte?

- Nincs még vége - sóhajtotta Petra. - De a köztünk lévő kötelék megszakadt. Már nem vagyunk Végzet nővérek. Se ő, se Izzy, se én. És ettől meggyengült. Valószínűleg most még veszélyesebb lesz a kétségbeesés miatt, ahogy próbálja megtalálni helyét ebben a valóságban. De gyengébb.

- Gyengébb nálad? - sandított rá James. Petra bólintott.

James megállt, ujjai még mindig a lányéi közé fonódtak.

- Most mi fog történni? - ismételte meg a kérdést.

Petra tekintete az egymásba kapaszkodó kezükre tévedt.

- Nem maradt más - felelte a lány összeszedve a bátorságát -, csak a karmazsin fonál.

James összevonta szemöldökét.

- Azt akarta Avior is... vagy Grudje, vagy ki tudja, akkor éppen ki volt. De neki is megmondtam, hogy a karmazsin fonál nem valóságos, vagy igen? Csak egy szimbólum. A valódi skarlát fonál Morgan volt, és ő meghalt. - Zavarodottan pislogott a lányra. - Judith hazudott Aviornak. Azt mondta neki, hogy *én* vagyok a kulcs a karmazsin fonálhoz. Azt állította, hogy az én kezemben van.

Petra még mindig az összefonódó ujjakat nézte.

- Judith nem hazudott, James - szólt halkán. - *Tényleg* te vagy a kulcs a karmazsin fonálhoz. És a kezében tartod. - Felnézett, és egy futó pillanatig a fiú arcát tanulmányozta. - Mikor Judith megölte Morgant, azzal Morgan a mi világunk, a mi valóságunk részévé vált. Most már ide tartozik, ehhez a sorshoz. Nem tudom elmagyarázni, miért, egyszerűen csak így működik. Morgan többé nem a karmazsin fonál. Most... - Jelentőségteljes szünetet tartott. - Most... *én* vagyok az.

James Petra szemébe nézett. Értetlenül csóválta a fejét.

- *Te* vagy a karmazsin fonál...? De... ez azt jelenti...

- Amit jelent, az majd később következik - sóhajtott fel Petra. - De nézd - emelte fel kezeiket. James odapillantott. Ujjaik közül halvány ezüstös ragyogás szűrődött ki, a titokzatos szál, ami Petra mágiájából sarjadt ki, mikor James megmentette az életét. - Figyelmeztettelek, hogy meg fogod bánni, amit tettél - mondta. Továbbra is James szemébe nézett. - Látod? Judith-nak igaza volt. *Te* vagy a kulcs a karmazsin fonálhoz. Itt van, a kezében. Összekapcsolódtunk. Tetszik, vagy sem, ez összekapcsolta a végzetünket is... egymás részei lettünk. Egyek vagyunk.

James ezt fontolóra vette. Tekintete a derengő kezükről a lány szemére rebtent. Ismét belenyilallt a felismerés, hogy most már valamivel magasabb a lánynál.

- Én mégsem bánom - felelte kissé bódultan. Nem félt többé a visszautasítástól. - Örülök, hogy megmentettelek, Petra. És örülök, hogy összekapcsolódtunk. Örülök, hogy összetartozunk.

Petra behunyta a szemét, és lassan megcsóválta a fejét. Ajkaira ámuló, de hálás mosoly árnyéka kúszott.

Aztán, egy pillanattal később, James ismét a gyengélkedőn volt, félúton a várakozó Hagrid és a vonagló, motyogó Nastasia között.

Még megbánhatod. Petra szavainak távoli visszhangját egyedül ő hallotta. *Most azonban*

örülök, hogy nem így van. Mert én sem bánom, James... egyáltalán nem...

James egy biccentéssel jelezte, hogy hallotta.

- Van valami ötleted, mi baja lehet? – kérdezte Hagrid hatalmas lapátkezeit tördelve, mikor James visszaért mellé.

James a fejét rázva próbálta kitalálni, hogyan magyarázza el.

- Elvesztette egy részét – vont vállat végül, és visszanezett a lányra. – Talán visszakapja. Elvégre varázslók és boszorkányok vagyunk. Bármilyen lehetséges.

Hagrid bosszúsan bólintott, mintha James valami bölcsét mondott volna. Leültek a gyengélkedő ajtaja melletti padra. Néhány percig csend volt. Nastasia... Nasti... szemlátomást mély, és szerencsére álomtanálomba merült.

- Holnap visszazállítjuk a saját iskolájába – súgta Hagrid. – Állítólag náluk van a világ egyik legjobb kórházi szárnya. Ők... ők majd segítenek rajta, lefogadom.

James bólintott. Szerette volna hinni, hogy Hagridnak igaza van. Búcsút intett a félóriásnak, aztán amilyen csendben csak tudta, elhagyta a gyengélkedőt. Lassan, elgondolkodva sétált a Griffendél klubhelyiségének irányába. Az agya zakatolt...

Lepillantott a kezére. Valahogy még mindig ott érezte rajta Petra érintésének melegét, de a halvány ragyogás eltűnt. Persze még mindig ott volt, csak láthatatlanná vált.

A karmazsin fonalat vissza kellett juttatni a saját világába. James tudta, hogy Petrának ez jár a fejében. Hogy ezt hogyan lehetne megvalósítani – és, bármennyire is ellenkezett a gondolatra, hogy ebben hogyan kell majd Petrának segítenie –, nem hagyta nyugodni. Egyelőre azonban a titkos találka furcsa, tompa nyugalommal töltötte el. Még magának sem tudta volna megmagyarázni. Egyszerűen csak elfogadta, és hálásan hagyta, hogy a nyugalom egy időre kiszorítsa helyéről az aggodalmaskodást, a félelmet és a veszteség érzését.

Emlékeztette magát, hogy per pillanat minden rendben volt.

Judith-ot száműzték, kapcsolata Petrával és Izzyvel megszakadt.

Merlin visszatért, és ismét átvette helyét a Roxfort igazgatói székében.

A Morrigan-hálót legyőzték.

És, talán ami a legfontosabb, Petra örült, hogy az ő része lehet, ő pedig a lányé. James annak a biztos tudatában sétált tovább, hogy most minden rendben van.

A karmazsin fonál ott volt a kezében.

VÉGE

ÉS EZZEL ELÉRTÜNK EGY ÚJABB JAMES POTTER KÖNYV VÉGÉRE...

...és, mint mindig, Kedves Olvasó, köszönöm neked. Amíg én biztosra vettem, hogy a James Potter sorozat lassan, de biztosan feledésbe borul, mialatt a saját, elengedhetetlen „nappali munkámmal” foglalkoztam, addig ti nem csak, hogy elolvastátok (és sok esetben újraolvastátok!) a történeteket, de meséltetek róla a családnak, barátoknak is, kritikát írtatok a Goodreads.com oldalra (mindeddig 20,000 kritika és négycsillagos átlag), lefordítottátok (legutóbbi számításaim szerint kilenc különböző nyelvre, és még több jelenleg is úton van), ráadásul állandó bátorítást és inspirációt jelentettetek nekem.

A James Potter sorozat miattatok vált valódi világjelenséggé, és talált kimondhatatlan számú (az első millió után nem számoltam tovább) olvasóra. Így hát ez a sorozat továbbra is az maradt, ami a születésekor volt: egy szerelemgyerek, amire minden író vágyik, aminél nem számít a pénzügyi siker, csak az olvasók serege és a pozitív visszajelzések!

Ezért hadd mondjak mindenkinek egy hatalmas köszönetet!

Engedjétek meg, hogy néhány embernek külön is megköszönjem. Bírjátok ki, mert hamarosan rátérek a lehetséges következő könyvekre.

Köszönet illeti az elsőszámú bétaolvasómat, akinek személye hétpecsétetes titok a „Kapuőr átka” óta, de akinek a lelkesedése, a részletekre való odafigyelése, és a sztori pusztá szeretete napi üzemanyagomként szolgált, sokszor még akkor is, amikor jómagam elvesztettem a sztori iránti hitemet.

Köszönöm a Grotto Keep fórumról való barátaimnak, akik bátran szembesítettek velem a napi megjelenések idején, ha benne maradt a történetben egy szerkesztési vagy folytonossági hiba, és akik lehetővé tették, hogy a kész könyv a lehető legjobb és legprofibb legyen.

Különösen nagy köszönet azoknak, akik a könyvekért köszönetképpen kávékat vásároltak nekem – a kreatív elméket a koffein hajtja, és a további kávé további történeteket eredményeznek! Elolvastam minden megjegyzésedet, és most, hogy végeztem a könyvvel, minden tőlem telhetőt megteszek, hogy mindre válaszoljak is, személyesen.

Hatalmas köszönet az eredeti Zane-nek, a lányomnak, Greernek (ti Rose néven ismeritek), és sokat megélt feleségemnek, Jaelnek, aki legkeményebb kritikáim és legkitartóbb rajongóm volt. Az ő bátorítása nélkül az első James Potter könyvet sem tettem volna közzé, a többről nem is beszélve.

Végül köszönet néhány irodalmi inspirációnak:

Első sorban magának, Ms. J. K. Rowlingnak, mint mindig, hiszen az ő fantáziájából kisarjadt kert engedett teret ezeknek a történeteknek, ahol gyökeret verhettek, és végül virágba borulhattak.

Köszönöm C. S. Lewisnak, amiért a munkái megihlették a saját Merlinus Ambrosiusomat, és még sok más részletet, például a Haladó Elemet, az utazógyűrűket, és sok ezer apróságot és témát. Ahogy azt már korábban említettem a „James Potter és az Ősök udvara” befejezése tulajdonképpen Lewis csodálatos művének, „A rettentő erő” zárásának újragondolása. Ha még nem olvastátok azt, vagy a fantasztikus Kozmikus-trilógia többi tagját (kezdve az „A csendes bolygó”-val), akkor ezt most azonnal tegyétek le, és irány a könyvespolc!

Megemlítenék még további csodás, hóbortos angol írókat is, akik vég nélkül ámulatba

ejtettek és inspirációval szolgáltak. Közéjük tartozik (de nem kizárólagosan) P. G. Wodehouse, H. G. Wells, Terry Pratchett és Douglas Adams.

És most elérkeztünk (dobpergés!)... *a sztori maradékához.*

Szinte nap, mint nap megkapom a kérdést: hány James Potter sztori lesz? Hét, mint az eredeti Harry Potter sorozatban? Több? Kevesebb?

Nagyon szeretnék válaszolni erre a kérdésre. Nem csak nektek, Kedves Olvasók, de magamnak is! Sajnos nem tudok. Annyit mondhatok, hogy szeretnék legalább hetet írni. Nem csak, mert ez illik a könyvsorozatokhoz – vagy három van belőlük, vagy hét, vagy még annál is több –, hanem mert én is ezt akarnám, ha olvasója lennék a történetnek. A hét jó szám egy könyvsorozatnak.

És még rengeteg elmesélésre váró sztori van.

Beismerem, a „Morrigan-háló” végével sok szálát elvarrtunk. A Végzet nővérek közötti kapcsolat megtört, Judith meggyengült, Petra és Izzy pedig szabadok lettek. Merlin visszatért, James és Petra pedig, ha nincsenek is „együtt”, azért beletörődtek (James esetében nagyon is), hogy összetartoznak.

Mégis...

A titoktartási alaptörvény egy hajszálon függ. A varázslók és muglik világa közötti fal az összeomlás határán...

A Sorsok tárháza még mindig meg van fagyva, emiatt a sors egyre mélyebbre süllyed a káoszban, a végzetek súrlódnak, törnek és omlanak össze, csak mert a karmazsin fonál – most már Petra személyében – egy másik világban van...

És mi lesz Jameszel és Petrával? Most, hogy megtették az első finom, mégis tudatos lépést a kapcsolat felé, hogyan fogják feldolgozni, hogy Petra sorsa örökre elhagyni ezt a dimenziót – Jamesé pedig, hogy ebben a segítségére legyen?

És, ami a legtitokzatosabb mind közül, vajon James álma a temetőről – Petráról, Albusról és a Sötét Jegyről – valóra válik valaha? Mik voltak azok a szavak, amiket James leírt az álmat követően? Hogyan áll össze mindez az utolsó könyv utolsó oldalain?

A megaplot – a fő sztori szál, ami mindegyik James Potter könyvet átszövi – nagyon vastag. Még sok látni és tennivaló van, mielőtt végzünk.

És én tudom, mi lesz a vége. Már majdnem az elejétől tudtam. Tudom, hogy végül Petra és James vajon összejönnek-e. Tudom, mit jelent az álom. Tudom, ki él, és ki nem lesz ilyen szerencsés. Tudom, hogy újra látjuk-e Lucyt...

De az írás nehéz munka. Élvezetes munka, elismerem, de attól még az. És sajnos van egy elég kimerítő „nappali munkám”. Ilyen prózai okok miatt egyszerűen nem ígérhetek újabb James Potter könyveket.

Egyet sem.

Ez nem azt jelenti, hogy nem fogom megírni a következő könyvet (ha megteszem, „James Potter és a karmazsin fonál” lesz a címe). Mindössze nem ígérhetek semmit, bármennyire is szeretném. Idővel kiderül.

Addig is, továbbra is várom a bátorító leveleket és kommenteket. További információkért, hírekért és részletekért kísérjétek figyelemmel a Grotto Keep fórumot, a James Potter Facebook oldalát, és a Goodreads.com oldalon lévő szerzői oldalamat.

És (khm!) ha valaki ismer valakit a Warner Bros.-nál, vagy a Scholastic kiadónál, akkor ajánljátok nekik a James Potter könyveimet. Sosem lehet tudni, mi történik...

*George Norman Lippert
St. Louis, 2013. augusztus*